

Έβδομος Τόμος: Μέρος II του Βιβλίου Εργασιών

Μαθήματα από 221 έως 365

Εισαγωγή στο Μέρος II

Ως προοίμιο της συζήτησής μας για το Μέρος II, επιστρέφουμε στην Εισαγωγή του βιβλίου εργασιών:

Αυτό το βιβλίο εργασιών διαιρείται σε δύο κύρια μέρη, το πρώτο ασχολείται με την ακύρωση του τρόπου που βλέπεις τώρα, και το δεύτερο με την απόκτηση του ορθού τρόπου αντίληψης. (Εργ-εισ.3:1)

Ο σκοπός στο Μέρος I ήταν επομένως, να αναιρέσει το σύστημα σκέψης του εγώ. Έχουμε δει επανειλημμένα ότι ο Ιησούς μας παρουσιάζει τις εσφαλμένα και τις ορθά νοούμενες πεποιθήσεις του νου, ζητώντας μας να επιλέξουμε ανάμεσά τους. Έχοντας συγκεντρώσει όλα όσα έχουμε μάθει μέχρι τώρα - έχοντας επιλέξει επαρκώς ενάντια στην ιδιαιτερότητα του εγώ - τα μαθήματα και οι περιλήψεις στο Μέρος II μας βοηθούν να κάνουμε το επόμενο βήμα: να αποκτήσουμε πραγματική αντίληψη. Από τη στιγμή που επιλέξουμε ενάντια στο εγώ, θα ακούμε πιο συχνά τη φωνή του Ιησού και θα αρχίσουμε να βλέπουμε πιο καθαρά.

(1:1) Οι λέξεις θα σημαίνουν πολύ λίγα τώρα.

Αυτό το θέμα είναι πλέον γνωστό σε εμάς - ο Ιησούς δίνει έμφαση στο πώς πρέπει να εξασκήσουμε πιστά αυτά που έχει διδάξει, μαθαίνοντας να μην εξαρτόμαστε από τη μορφή, αλλά μόνο από το περιεχόμενό τους.

(1:2-5) Τις χρησιμοποιούμε μόνο σαν οδηγούς, από τους οποίους δεν εξαρτιόμαστε τώρα πια. Διότι τώρα αναζητούμε μόνο άμεση εμπειρία της αλήθειας. Τα μαθήματα που απομένουν είναι απλά εισαγωγή στις ώρες που αφήνουμε τον κόσμο του πόνου, και πηγαίνουμε να εισέλθουμε στην ειρήνη. Τώρα αρχίζουμε να φτάνουμε τον στόχο που έχουν θέσει αυτά τα μαθήματα, και να βρίσκουμε το σκοπό προς τον οποίο έχει κινητοποιηθεί η εξάσκησή μας.

Ο Ιησούς δεν περιμένει να είμαστε ένα βήμα πριν τον Ουρανό, γιατί το πραγματικό ταξίδι αρχίζει τώρα που έχουμε κάνει την εισαγωγική εργασία. Πράγματι, στο τέλος του βιβλίου εργασιών μας λέει: «Αυτά τα μαθήματα είναι μια αρχή, όχι ένα τέλος» (Εργ-επιλ.1:1). Μας καλεί λοιπόν να θυμόμαστε ότι ο στόχος μας είναι να «βρίσκουμε το σκοπό προς τον οποίο έχει κινητοποιηθεί η εξάσκησή μας». Αυτός είναι ο στόχος που καθιστά τις ασκήσεις ουσιαστικές, αντανakλώντας την αρχή που διατυπώνεται στο ακόλουθο απόσπασμα:

Σε κάθε κατάσταση που είσαι αβέβαιος, το πρώτο πράγμα για να αναλογιστείς, πολύ απλά, είναι «Τι θέλω να προκύψει από αυτό; Ποιος είναι ο σκοπός του;» Η διευκρίνιση του στόχου ανήκει στην αρχή, διότι αυτός είναι που θα καθορίσει το αποτέλεσμα... Η αξία του να αποφασίζεις από την αρχή τι θέλεις να συμβεί έγκειται απλά στο ότι έτσι θα αντιλαμβάνεσαι την κατάσταση ως μέσον ώστε να το κάνεις να συμβεί. Επομένως, θα καταβάλεις κάθε προσπάθεια να παραβλέψεις τι παρεμβάλλεται στην επίτευξη του στόχου σου, και θα συγκεντρωθείς σε κάθε τι που σε βοηθά να τον διεκπεραιώσεις... Η κατάσταση τώρα έχει νόημα, αλλά μόνο επειδή το νόημα της το έχει δώσει ο στόχος. (Κ-17.VI.2:1-3· 4:1-2,6)

Βαδίζουμε τη λεπτή γραμμή δίνοντας προσοχή στο εγώ, αλλά αποφεύγοντας την παγίδα ώστε να μη βυθιστούμε στην δαιμόνια πολυπλοκότητά του. Θυμηθείτε, ο Ιησούς μας προειδοποιεί, ο στόχος μας είναι να βουτήξουμε μέσα στα νερά του εγώ και να κολυμπήσουμε στον πραγματικό κόσμο που βρίσκεται στην άλλη πλευρά, να μην γοητευόμαστε τόσο από την ιδιαιτερότητά του

καταλήγοντας να κάνουμε αυτόνομες καταδύσεις για να εξερευνήσουμε τον θαμμένο θησαυρό του. Είναι λοιπόν σημαντικό να γνωρίζουμε το εγώ, αλλά να μην τοποθετούμε τα αγαπημένα του είδωλα μπροστά από τον στόχο της ειρήνης, τον οποίο επιτυγχάνουμε εξετάζοντας τις ιδιαίτερες σχέσεις μας, έτσι ώστε να απαλλαχτούμε από αυτές - οι οποίες είναι τα μέσα που χρησιμοποιεί ο Ιησούς για να μας οδηγήσει στην εστία.

(2:1-2) Τώρα επιχειρούμε να αφήσουμε την άσκηση να είναι απλά μία αρχή. Διότι περιμένουμε με ήσυχη προσμονή τον Θεό και Πατέρα μας.

Ο Ιησούς ζητά από εμάς να είμαστε ήσυχοι, ακόμη και κατά τη διάρκεια μιας κουραστικής μέρας. Όπως είδαμε στην Επανάληψη VI, το σημείο που εστιάζουμε τώρα είναι να μάθουμε πώς να σιγήσουμε την κραυγή του εγώ μέσα στο νου μας. Σε αυτό το απόσπασμα του Τραγουδιού της Προσευχής, ακούμε τον Θεό τον Πατέρα μας να μας «μιλάει» για την Αγάπη που θυμόμαστε μέσα στην ακινησία του ήσυχου νου μας:

Ελάτε σε Μένα, παιδιά Μου... χωρίς αυτές τις διαστρεβλωμένες σκέψεις στις καρδιές σας... Η Αγκαλιά μου είναι ανοιχτή για τον Υιό που αγαπώ, ο οποίος δεν καταλαβαίνει ότι είναι θεραπευμένος, και ότι οι προσευχές του δεν έπαψαν ποτέ να τραγουδούν τις χαρμόσυνες ευχαριστίες του ενωμένες με όλη την δημιουργία, στην ιερότητα της Αγάπης. Μείνε ήσυχος για μια στιγμή. Κάτω από τους ήχους, του άγριου και πικρού αγώνα και της ήττας υπάρχει μια Φωνή που μιλά σε σένα από Μένα... Γύρισε σε Μένα που ποτέ δεν άφησα τον Υιό Μου. Άκουσε, παιδί Μου, ο Πατέρας σου σε καλεί. Μην αρνείσαι να ακούσεις το Κάλεσμα της Αγάπης. (Τρ-3.IV.6:1· 7:3-5· 8:5-7)

(2:3-7) Αυτός έχει υποσχεθεί να κάνει το τελικό βήμα ο Ίδιος. Και είμαστε σίγουροι ότι τηρεί τις υποσχέσεις Του. Έχουμε διανύσει αρκετά μεγάλη απόσταση στην διαδρομή μας, και τώρα περιμένουμε Αυτόν. Θα συνεχίσουμε να περνάμε χρόνο μαζί Του κάθε πρωί και την νύχτα, για όσο μας δίνει χαρά. Δεν θα μας απασχολεί η διάρκεια του χρόνου τώρα.

Στο εγχειρίδιο για δασκάλους ο Ιησούς μιλά για την ίδια χρονική δομή, που εξαρτάται περισσότερο από την ανάγκη μας και όχι από οποιοδήποτε τυπική τελετουργία:

Αυτά τα μαθήματα είναι πάντα πρακτικά. Μπορεί ο δάσκαλος του Θεού να μην βρίσκεται σε κατάσταση που να τον βοηθά να έχει ησυχία όταν ξυπνά. Αν συμβαίνει αυτό, ας θυμάται ότι επιλέγει να περάσει χρόνο μαζί με τον Θεό όσο το δυνατόν συντομότερο, και ας το κάνει αυτό πράξη. Η διάρκεια δεν είναι το πιο σημαντικό μέλημά μας. Κάποιος μπορεί πολύ εύκολα να καθίσει ακίνητος για μία ώρα με κλειστά μάτια και να μην πετύχει τίποτα. Και κάποιος το ίδιο εύκολα μπορεί να δώσει στον Θεό μόνο μία στιγμή, και εκείνη την στιγμή να ενωθεί μαζί Του ολοκληρωτικά... Οι ίδιες διαδικασίες θα πρέπει να γίνουν και τη νύχτα... αν είναι δυνατόν, λίγο πριν κοιμηθείς είναι ο επιθυμητός χρόνος που θα αφιερώσεις στον Θεό. Ρυθμίζει το νου σου σε μια κατάσταση ανάπαυσης, και σε προσανατολίζει μακριά από τον φόβο. (Εγχ-16.4:1-6· 5:1,6-7)

Είναι προφανές ότι ο Ιησούς δεν μιλάει για το χρόνο, αλλά για τη στάση. Μπορεί να είστε απασχολημένοι σωματικά, αλλά να έχετε έναν ήσυχο νου. Πράγματι, αυτός είναι ο στόχος - όχι να είμαστε σωματικά ήσυχοι είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο, αλλά να είμαστε πνευματικά ήσυχοι, παρόλο που το σώμα μπορεί να είναι αρκετά ενεργό. Ο Ιησούς μας λέει ότι η διδασκαλία του είναι πρακτική, και έτσι δεν προτείνει να αρνηθούμε τις υποχρεώσεις που έχουμε στο κόσμο, αλλά μας παροτρύνει να θυμόμαστε την κύρια υποχρέωσή μας: να επιλέξουμε αυτόν αντί για το εγώ. Το να μάθουμε να είμαστε αφοσιωμένοι στον Ιησού ως δάσκαλό μας είναι αυτό που μας επιταχύνει στο «ταξίδι δίχως απόσταση» (Κ-8.VI.9:7), έως ότου ο Θεός θα σκύψει και θα μας ανέβει στον Εαυτό Του (Κ-11.VIII.15:5).

(2:8-9) Χρησιμοποιούμε τόσο όσο χρειαζόμαστε για το αποτέλεσμα που επιθυμούμε. Ούτε θα ξεχάσουμε την ωριαία υπενθύμιση μας στο ενδιάμεσο, καλώντας τον Θεό όταν Τον χρειαζόμαστε όποτε μπαίνουμε σε πειρασμό να ξεχάσουμε τον στόχο μας.

Δεν εγκαταλείπουμε τη δομημένη εξάσκησή μας, γιατί τη χρειαζόμαστε ακόμη. Όμως ο Ιησούς μας λέει να εξαρτόμαστε όλο και λιγότερο από αυτή. Αυτό επιτρέπει την τη δική μας ανάγκη να γίνουμε ο καθοριστικός παράγοντας για να ζητήσουμε βοήθεια, και να εκπαιδευτούμε να είμαστε προσεκτικοί για τις επιλογές του εγώ μας, έτσι ώστε να μπορούμε να ζητήσουμε από τον Ιησού να μας υπενθυμίζει τον στόχο μας που είναι να επιστρέψουμε στην εστία.

(3) Θα συνεχίσουμε με μία κεντρική σκέψη για όλες τις μέρες που ακολουθούν, και θα χρησιμοποιούμε αυτή την σκέψη για να εισέλθουμε στις ώρες ανάπαυσής μας, και για να ηρεμούμε το νου μας όποτε χρειαστεί. Ωστόσο, δεν θα αρκεστούμε με την σκέτη άσκηση στις εναπομείναντες άγιες στιγμές που ολοκληρώνουν τον χρόνο που έχουμε δώσει στον Θεό. Λέμε μερικά απλά λόγια καλωσορίσματος, και περιμένουμε ο Πατέρας μας να αποκαλυφθεί, όπως το έχει υποσχεθεί ο Ίδιος. Εμείς Τον έχουμε καλέσει, και Αυτός έχει υποσχεθεί ότι ο Υιός Του δεν θα μείνει δίχως απάντηση όταν επικαλείται το Όνομά Του.

Δεδομένου ότι ο Θεός είναι παρών στους νόες μας μέσω της μνήμης Του - του Αγίου Πνεύματος - το να «αποκαλύψει» τον Εαυτό Του σημαίνει απλά ότι στην επίγνωσή μας έχουμε αφαιρέσει ό,τι εμποδίζει την Παρουσία Του, αντιστρέφοντας την απόφαση του νου να μην είμαστε πλήρως παρόντες σε Αυτόν. Έτσι, το ζητούμενο στην καθημερινή μας εξάσκηση δεν πρέπει να είναι να ολοκληρώσουμε μια συγκεκριμένη άσκηση ή οτιδήποτε μας διδάσκει το μάθημα, αλλά θα πρέπει να συμπεριλαμβανούμε μια συνεχή επαγρύπνηση για το εγώ.

(4:1) Τώρα ερχόμαστε σε Αυτόν με τον δικό Του Λόγο μόνο στο νου και στην καρδιά μας, και Τον περιμένουμε να κάνει το βήμα προς εμάς που μας έχει πει ότι θα έκανε σίγουρα, μέσω της Φωνής Του, όταν Τον καλέσαμε.

Η φράση κλειδί σ' αυτή την πρόταση είναι «όταν Τον καλέσαμε». Είναι επιλογή μας να καλέσουμε το Άγιο Πνεύμα. Στο πλαίσιο του να μοιραζόμαστε τη δική του σκέψη ότι το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο, ο Ιησούς δηλώνει:

Αυτή είναι μία πρόσκληση προς το Άγιο Πνεύμα. Έχω ήδη πει ότι μπορώ να φτάσω ψηλά και να φέρω το Άγιο Πνεύμα κάτω σ' εσάς, αλλά μπορώ να Το φέρω μόνο μετά από δική σας πρόσκληση. Το Άγιο Πνεύμα βρίσκεται μέσα στον ορθό σου νου, όπως ήταν και στον δικό μου. Η Βίβλος λέει, «Είθε ο νους σου να είναι όπως ήταν και του Ιησού Χριστού» και χρησιμοποιεί αυτή την φράση ως ευλογία. Είναι η ευλογία του νου που παράγει θαύματα. Ζητά να μπορείς να σκέφτεσαι όπως σκεφτόμουν κι εγώ, και να ενωθεις μαζί μου στον Χριστικό τρόπο σκέψης. (Κ-5.1.3)

(4:2) Αυτός δεν έχει αφήσει τον Υιό Του μέσα σε όλη του την τρέλα, ούτε πρόδωσε την εμπιστοσύνη του σε Αυτόν.

Η Αγάπη του Θεού είναι πλήρως παρούσα μέσα μας, και έτσι η εμπιστοσύνη μας σ' Αυτόν είναι πλήρως αιτιολογημένη και δεν έχει προδοθεί. Θυμηθείτε ότι το εγώ θέλει να πιστέψουμε ότι ο Θεός και ο Ιησούς μας εξαπατούν, και ότι αυτή η διδασκαλία είναι αναξιόπιστη γιατί δεν λειτουργεί. Διαβάζουμε ξανά αυτό το απόσπασμα από το κείμενο που αφορά το πώς η ιδιαιτερότητά μας ως ένα εγώ μας οδηγεί να σκεφτόμαστε τον Θεό:

Εσύ που προτιμάς τον διαχωρισμό [δηλαδή, την ιδιαιτερότητα] από την σωφροσύνη δεν μπορείς να τον αποκτήσεις στην ορθή κατάσταση του νου σου. Ήσουν γαλήνιος μέχρι που ζήτησες μια ειδική χάρη. Και ο Θεός δεν σου την έκανε διότι το αίτημα ήταν ξένο προς Αυτόν, και δεν θα μπορούσες να

τη ζητήσεις από έναν Πατέρα που αγαπά τον Υιό Του αληθινά. Επομένως τον έκανες ένα Πατέρα δίχως αγάπη, απαιτώντας από Αυτόν αυτό που μόνο ένας τέτοιος Πατέρας θα έδινε. Και η ειρήνη του Υιού του Θεού καταστράφηκε, διότι αυτός δεν καταλάβαινε πλέον τον Πατέρα του. Φοβόταν αυτό που ο ίδιος έφτιαξε, αλλά ακόμα περισσότερο φοβόταν τον αληθινό του Πατέρα, εφόσον επιτέθηκε στην ίδια του την ένδοξη ισότητα με Αυτόν. (Κ-13.III.10)

Το γεγονός ωστόσο, είναι ότι θέλουμε να αισθανόμαστε ότι έχουμε προδοθεί, χρησιμοποιώντας το ως μέσο να αποκρύψουμε την πεποίθηση ότι εμείς είμαστε οι προδότες που αμαρτήσαμε. Καθώς η φαινομενική μας αμαρτία δεν είχε αποτέλεσμα, δεν υπάρχει τίποτα που να χρειάζεται να κρυφτεί ή να υπερασπιστεί. Έτσι ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι ο Θεός δεν έχει προδώσει την εμπιστοσύνη μας και το μόνο που χρειάζεται είναι να θυμόμαστε την πίστη Του Αγάπη:

Αυτός δεν έχει εγκαταλείψει τις Σκέψεις Του! Αλλά εσύ έχεις ξεχάσει την Παρουσία Του και δεν θυμάσαι την Αγάπη Του... Ωστόσο Αυτός δεν έχει αφήσει ποτέ να πεθάνουν οι Σκέψεις Του, χωρίς την Πηγή τους παντοτινά μέσα τους... Δεν θα μπορούσε να φύγει από αυτές περισσότερο από ότι αυτές θα μπορούσαν να Τον κρατήσουν απέξω. Διαμένουν σε ενότητα μαζί Του, και μέσα στην Ενιαιότητά τους και οι Δυο διατηρούνται ολοκληρωμένοι. (Κ-31.IV.9:1-2,6· 10:2-3)

(4:3-6) Η πίστη Του δεν είναι αυτή που Του έχει εξασφαλίσει την πρόσκληση που ζητά για να μας κάνει χαρούμενους; Εμείς θα την προσφέρουμε, και θα γίνει αποδεκτή. Έτσι λοιπόν, θα περνάμε τις ώρες μαζί με Αυτόν. Λέμε τα λόγια της πρόσκλησης που προτείνει η Φωνή Του, κι έπειτα Τον περιμένουμε να έρθει σε εμάς.

Σε αυτήν την Εισαγωγή ο Ιησούς εξισώνει τον εαυτό του με το Άγιο Πνεύμα. Παρόλο που ήταν ξεκάθαρο για την Helen ότι η φωνή που άκουγε ήταν του Ιησού, εδώ μας λέει ότι αυτά είναι τα λόγια του Αγίου Πνεύματος. Η Helen όμως, δεν άκουγε δύο φωνές γιατί υπάρχει μόνο Μία - το Άγιο Πνεύμα, ο Ιησούς, η Φωνή, που δεν είναι παρά διαφορετικά σύμβολα για την Αγάπη του Θεού που δεν έχει σύμβολα. Σε τελική ανάλυση, δεν έχει σημασία αν αυτά τα μαθήματα προέρχονται από τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα. Σημασία έχει μόνο η εφαρμογή τους. Έτσι, τα παραπάνω αποτελούν την πρόσκλησή μας στο Άγιο Πνεύμα να μας διδάξει τα δικά Του μαθήματα της συγχώρεσης, τα μέσα για να θυμηθούμε την αληθινή μας Ταυτότητα μέσα στο Βασίλειο του Θεού, μαζί με όλους τους αδελφούς μας:

Αναζήτησε πρώτα την Βασιλεία των Ουρανών, διότι εκεί λειτουργούν αληθινά οι νόμοι του Θεού, και μπορούν να λειτουργούν αληθινά... Αλλά αναζήτησε μόνο αυτό, διότι δεν μπορείς να βρεις τίποτα άλλο. Δεν υπάρχει τίποτα άλλο... Η αγάπη χρειάζεται μόνο αυτή την πρόσκληση. Έρχεται ελεύθερα σε όλη την Υιότητα, όντας η ίδια αυτό που είναι η Υιότητα. Με την αφύπνισή σου μέσα σ' αυτή, απλά ξεχνάς αυτό που δεν είσαι. Αυτό σε καθιστά ικανό να θυμηθείς αυτό που είσαι. (Κ-7.IV.7:1-3,9-12)

(5:1-2) Τώρα είναι η ώρα που εκπληρώνεται η προφητεία. Τώρα αναδύονται και τηρούνται πλήρως όλες οι αρχαίες υποσχέσεις.

Η εκπλήρωση της προφητείας είναι η αρχαία υπόσχεση που έδωσε ο Θεός ότι ο Υιός Του θα είναι για πάντα ένα μαζί Του. Σε όλα τα Μαθήματα Θαυμάτων, ειδικά στο κείμενο, ο Ιησούς μιλά για αυτές τις υποσχέσεις, που αφορούν την ενιαιότητά μας με τον Θεό. Θυμόμαστε αυτήν την υπέροχη δήλωση:

... Ο Θεός κρατάει τις υποσχέσεις Του · ο Υιός Του κρατάει τις δικές του. Στην δημιουργία του ο Πατέρας του είπε «Εσύ είσαι αγαπητός σε Μένα και Εγώ σε σένα για πάντα. Να είσαι τέλειος όπως

είμαι κι Εγώ, γιατί ποτέ δεν μπορείς να είσαι χωριστά από Εμένα». Ο Υιός Του δεν θυμάται ότι απάντησε «Θα είμαι,» αν και με αυτή την υπόσχεση γεννήθηκε. (Κ-28.VI.6:3-6)

Τη στιγμή που φάνηκε να διαχωριστήκαμε από τον Θεό και αποκοιμηθήκαμε, η μνήμη του Ποιοι είμαστε ως ο Υιός Του αφομοιώθηκε μέσα στους νόες μας ως το Άγιο Πνεύμα και την Επανόρθωσή Του, η οποία είναι η αρχαία υπόσχεση ότι αυτό που υπήρχε πάντα, εξακολουθεί να υπάρχει, και θα υπάρχει πάντα. Τίποτα απ' ό,τι πιστεύουμε περί του αντιθέτου δεν είχε καμία επίδραση στην αλήθεια: δεν αφήσαμε ποτέ τον Θεό και έτσι παραμένουμε ενωμένοι με τον Δημιουργό και την Πηγή μας. Η προφητεία εκπληρώνεται.

(5:3) Κανένα βήμα δεν απομένει πια που να διαχωρίζει τον χρόνο από την εκπλήρωσή του.

Ο σχεδόν άπειρος κόσμος του χρόνου και του χώρου, που εκτείνεται σε δισεκατομμύρια χρόνια, δεν έχει επηρεάσει την πραγματικότητα. Στην άχρονη και μη χωρική άγια στιγμή όταν επιλέγουμε να είμαστε με τον Ιησού, δεν υπάρχει χρόνος: καμία αμαρτία, ενοχή και φόβος · κανένα παρελθόν, παρόν και μέλλον. Εκεί μένει μόνο η μνήμη του Ποιοι είμαστε, που αναιρεί τη σκέψη ότι θα μπορούσαμε να είμαστε κάτι άλλο. Ακολουθούν τρεις σύντομες δηλώσεις που αντικατοπτρίζουν την αλήθεια της άγιας άχρονης και μη χωρικής στιγμής:

... Τόσο πολύ καιρό πριν, για μια τέτοια μικρή διακοπή του χρόνου, που ούτε μια νότα από το τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε. (Κ-26.V.5:4)

... Ο χρόνος φαίνεται πως πηγαίνει προς μία κατεύθυνση, αλλά όταν φτάσεις στο τέλος του θα ξετυλιχτεί σαν μακρύ χαλί απλωμένο στο παρελθόν από πίσω σου, και θα εξαφανιστεί. (Κ-13.I.3:5)

... Ωστόσο ο διαχωρισμός δεν είναι παρά κενός χώρος, που δεν περιλαμβάνει τίποτα, δεν κάνει τίποτα, και είναι τόσο επουσιώδης όσο το κενό διάστημα μεταξύ των κυματισμών που προκάλεσε ένα πλοίο περνώντας. Και καλύπτεται τόσο γρήγορα, όσο γρήγορα σπεύδει το νερό για να κλείσει το κενό, και τα κύματα ενώνονται για να το καλύψουν. Πού είναι το χάσμα μεταξύ των κυμάτων όταν αυτά έχουν ενωθεί, κι έχουν καλύψει τον χώρο ο οποίος φάνηκε να τα κρατάει διαχωρισμένα για λίγο; (Κ-28.III.5:2-4)

(5:4-6) Διότι τώρα δεν γίνεται να αποτύχουμε. Κάθισε σιωπηλός και περίμενε τον Πατέρα σου. Αυτός έχει θελήσει να έρθει σε σένα όταν θα έχεις αναγνωρίσει ότι είναι η δική σου θέληση να έλθει.

Εδώ γίνεται αναφορά στον Θεό σαν να ήταν κάποιο πρόσωπο. Αυτά είναι απλά σύμβολα, αλλά επειδή νομίζουμε ότι είμαστε ανθρώπινα όντα, μπορούμε να κατανοήσουμε μόνο τη γλώσσα που τίθεται σε αυτό το πλαίσιο. Η αλήθεια, ωστόσο, είναι ότι η Θέληση του Θεού είναι τέλεια Ενιαιότητα. Όταν επιλέγουμε να καταλάβουμε ότι ο διαχωρισμός δεν μας έχει φέρει την ειρήνη και έτσι δεν τον θέλουμε πλέον, έχουμε αποδεχτεί την Επανόρθωση και γνωρίζουμε ότι η Θέληση του Θεού είναι ίδια με την δική μας, και ότι η δική μας ίδια με τη δική Του.

(5:7) Και ποτέ δεν θα μπορούσες να έχεις φτάσει τόσο μακριά εκτός κι αν έβλεπες, έστω και αμυδρά, ότι αυτή είναι και η δική σου θέληση.

Την φράση «έστω και αμυδρά» την βρίσκουμε επίσης στο Κεφάλαιο 2, όπου ο Ιησούς μιλά για το αναπόφευκτο του να αναγνωρίσουμε ότι πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος:

*... Η αντοχή στον πόνο μπορεί να είναι μεγάλη, αλλά δεν είναι χωρίς όρια. Στο τέλος όλοι αρχίζουν ν' αναγνωρίζουν, αν και αμυδρά, ότι **πρέπει** να υπάρχει ένας καλύτερος τρόπος. (Κ-2.III.3:5-6)*

Αυτό που μας επέτρεψε να ξεκινήσουμε το ταξίδι και να φτάσουμε τόσο μακριά, ήταν να συνειδητοποιήσουμε ότι το να είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό και να ενδίδουμε στην ιδιαιτερότητά μας δεν μας έκανε ευτυχισμένους. Έτσι δεν μπορεί να αντικατοπτρίζει τη θέλησή μας.

(6:1-2) Εγώ είμαι τόσο κοντά σου που δεν γίνεται να αποτύχεις. Πατέρα, δίνουμε αυτές τις αγίες ώρες σε Σένα, με ευγνωμοσύνη προς Εκείνον που μας δίδαξε πώς να αφήσουμε τον κόσμο της θλίψης ανταλλάσσοντάς τον με αυτόν που μας δίνεις Εσύ στην θέση του.

Αυτό είναι ένα από τα λίγα σημεία στο βιβλίο εργασιών όπου ο Ιησούς μας μιλάει σε πρώτο πρόσωπο. Σημειώστε επίσης ότι σε ορισμένα σημεία των *Μαθημάτων Θαυμάτων* ο Ιησούς είναι ο δάσκαλός μας · σε άλλα, όπως εδώ, αυτόν το ρόλο τον έχει το Άγιο Πνεύμα. Οι Δύο εναλλάσσονται, διότι μέσα στο νου μας στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν δύο «Άνθρωποι», ούτε και δύο Φωνές. Να θυμάστε ότι ο Ιησούς χρησιμοποιεί σύμβολα για μας μιλήσει σε αυτό το επίπεδο που μπορούμε να δεχτούμε και να κατανοήσουμε.

(6:3) Δεν κοιτάμε πίσω τώρα.

Πρόκειται για μια αναφορά στο γνωστό μυθολογικό σύμβολο, το οποίο βρίσκεται, για παράδειγμα, στη βιβλική ιστορία της γυναίκας του Λωτ (Γένεσις 19:26) και το μύθο του Ορφέα και της Ευρυδίκης. Εδώ, το να κοιτάμε προς τα πίσω σημαίνει να βλέπουμε το εγώ ως δάσκαλό μας. Ο Ιησούς επισημαίνει το λάθος μας, ώστε να μπορούμε να δούμε μόνο προς την κατεύθυνση του ορθού νου - να κοιτάξουμε το εγώ και να πούμε όχι:

Μη κοιτάξεις πίσω παρά μόνο με ειλικρίνεια. Και όταν ένα είδωλο σε δελεάζει, σκέψου αυτό:

Ποτέ δεν υπήρξε καιρός που κάποιο είδωλο να σου έφερε κάτι εκτός από το «δώρο» της ενοχής. Ούτε ένα δεν εξαγοράστηκε παρά μόνο με το κόστος του πόνου, και ούτε ποτέ το πλήρωσες μόνο εσύ.

... Κοίταξε μπροστά, λοιπόν · πορεύσου με εμπιστοσύνη και με χαρούμενη καρδιά που χτυπά με ελπίδα και όχι με φόβο. (Κ-30.Υ.10:1-4,8)

(6:4) Κοιτάμε μπροστά, με την ματιά σταθερή στο τέλος του ταξιδιού.

Να έχετε κατά νου ότι ο στόχος της αφύπνισης από το όνειρο, δεν είναι το να γίνετε πιο ευτυχισμένοι μέσα σε αυτό. Το μέσο για να ξυπνήσετε είναι να επιλέξετε τον Ιησού ως δάσκαλό σας, γιατί θα σας βοηθήσει να συγχωρήσετε τις ιδιαίτερες σχέσεις σας. Όπως ρωτά στο κείμενο, αν έχετε σκοπό να ξυπνήσετε από το όνειρο του εγώ, γιατί να μην αποδεχθείτε τα μέσα της συγχώρεσης που προσφέρονται να σας βοηθήσουν για να επιτύχετε τον στόχο σας; Επιπλέον, εξηγεί ότι η συγχώρεση δεν είναι δύσκολη ούτε τρομακτική, αλλά ο στόχος του Θεού στον οποίο αυτή σας οδηγεί. Όπως πάντα, ο Ιησούς μας παρακαλεί να είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας και μαζί του:

*... Αναγνωρίζεις ότι θέλεις τον στόχο. Δεν είσαι επίσης πρόθυμος να δεχτείς και τα μέσα; Αν δεν είσαι, ας παραδεχτούμε ότι **εσύ** είσαι ασυνεπής [και όχι τα Μαθήματα]. Ένας σκοπός επιτυγχάνεται με κάποια μέσα, κι αν θέλεις ένα σκοπό πρέπει να είσαι πρόθυμος να θέλεις και τα μέσα. Πώς γίνεται να είναι κάποιος ειλικρινής ενώ λέει, «Θέλω αυτό πάνω από οτιδήποτε άλλο, αλλά όμως δεν θέλω να μάθω τα μέσα για να το αποκτήσω;»*

Για να πετύχεις τον στόχο το Άγιο Πνεύμα ζητά πραγματικά πολύ λίγα. Δεν ζητά τίποτα περισσότερο για να δώσει και τα μέσα. Τα μέσα ακολουθούν τον σκοπό. Και όταν διστάζεις, είναι διότι ο σκοπός σε τρομάζει, και όχι τα μέσα. Να το θυμάσαι αυτό, ειδικά θά κάνεις το σφάλμα να πιστεύεις ότι τα μέσα είναι δύσκολα. Ωστόσο, πώς γίνεται να είναι δύσκολα αν απλά σου δίδονται; Εγγυώνται τον

στόχο, και είναι απόλυτα ευθυγραμμισμένα με αυτόν. Πριν τα κοιτάξουμε από λίγο πιο κοντά, θυμήσου ότι αν νομίζεις ότι είναι αδύνατα, τότε έχει κλονιστεί η επιθυμία σου για τον στόχο. Διότι αν κάποιος στόχος είναι εφικτός, τα μέσα για να τον φτάσεις πρέπει να είναι κι αυτά εφικτά. (Κ-20.VII.2:3-7· 3)

(6:5) Δέξου αυτά τα μικρά δώρα ευχαριστίας από εμάς, καθώς μέσα από την ματιά του Χριστού βλέπουμε ένα κόσμο πέρα από αυτόν που φτιάξαμε εμείς, και παίρνουμε αυτόν τον κόσμο ως ολοκληρωτικό αντικαταστάτη του δικού μας.

Ο Ιησούς μας λέει ότι ζητά από τον Θεό να δεχτεί τα μικρά δώρα ευχαριστίας από εμάς, γιατί προτού υπερβούμε την αντίληψη, πρέπει να κοιτάξουμε τον κόσμο μέσω της όρασης του Χριστού - τον θεραπευμένο κόσμο της συγχώρεσης - και στη συνέχεια να αποδεχτούμε τον πραγματικό κόσμο στη θέση του δικού μας. Αυτό είναι το προτελευταίο βήμα προτού ο Θεός κάνει το τελευταίο, και επιστρέψουμε στην εσία. Το παρακάτω απόσπασμα συνοψίζει τον ρόλο που παίζει η θεραπεία του διαχωρισμού με τους αδελφούς μας ώστε να θυμηθούμε τον Δημιουργό μας:

Εξέπεμψε το φως σου στους αδελφούς σου σε ενθύμηση του Δημιουργού σου, διότι θα Τον θυμηθείς καθώς επικαλείσαι τους μάρτυρες της δημιουργίας Του. Αυτοί που θεραπεύεις φέρουν τις μαρτυρίες της δικής σου θεραπείας, διότι μέσα στην ολότητά τους θα δεις την δική σου. Και καθώς οι δικοί σου ύμνοι επαίνου και χαράς ανυψώνονται προς τον Δημιουργό σου, Αυτός θα επιστρέψει τις ευχαριστίες σου με την καθαρή Απάντησή Του στο κάλεσμά σου. Διότι ποτέ δεν γίνεται να Τον καλέσει ο Υιός Του και το κάλεσμά Του να παραμείνει αναπάντητο. Το Κάλεσμά Του προς εσένα δεν είναι παρά το δικό σου κάλεσμα προς Αυτόν. Και μέσα σε Αυτόν σου δίδεται η απάντηση από την ειρήνη Του. (Κ-13.VI.9)

(7:1-2) Και τώρα περιμένουμε ήσυχια, χωρίς φόβο και σίγουροι για τον ερχομό Σου. Έχουμε αναζητήσει να βρούμε τον δρόμο ακολουθώντας τον Οδηγό που μας έστειλες Εσύ.

Και έτσι βρίσκουμε την ειρήνη που αναζητούσαμε πραγματικά.

(7:3-4) Εμείς δεν γνωρίζαμε τον δρόμο, αλλά Εσύ δεν μας ξέχασες. Και γνωρίζουμε ότι δεν θα μας ξεχάσεις τώρα.

Εδώ βρίσκουμε μια επανάληψη του υπέροχου δεύτερου τμήματος του Μαθήματος 189. Το εγώ θέλει να μας κάνει να πιστεύουμε ότι αν ο Θεός δεν μας τιμωρήσει, θα μας ξεχάσει, που σημαίνει ότι θα παραμείνουμε εγκαταλελειμμένοι και ορφανοί. Μέσα στους ορθούς νόες μας ωστόσο, υπάρχει το θεραπευτικό μήνυμα που λέει ότι ο Θεός δεν θα μπορούσε ούτε να μας εγκαταλείψει ούτε να μας ξεχάσει, γιατί είμαστε ένα μαζί Του. Θυμόμαστε αυτό το συγκινητικό απόσπασμα:

Είσαι εντελώς αναντικατάστατος μέσα στο Νου του Θεού. Κανένας άλλος δεν μπορεί να γεμίσει το δικό σου μέρος, και όσο αφήνεις το δικό σου μέρος άδειο, η αιώνια θέση σου απλά περιμένει την επιστροφή σου. Ο Θεός, μέσα από την Φωνή Του, σου την θυμίζει... Η αξία σου είναι μέσα στο Νου του Θεού και επομένως όχι μόνο μέσα στον δικό σου. (Κ-9.VIII.10:1-3,7)

(7:5-8) Δεν ζητούμε παρά να τηρηθούν οι αρχαίες υποσχέσεις Σου που Θέλησή Σου είναι να κρατήσεις. Μαζί Σου ζητούμε αυτό. Ο Πατέρας και ο Υιός, των Οποίων η άγια Θέληση δημιούργησε όλα όσα υπάρχουν, δεν γίνεται να αποτύχουν σε τίποτα. Με αυτή την βεβαιότητα, αναλαμβάνουμε αυτά τα τελευταία λίγα βήματα προς Εσένα, και αναπαυόμαστε με εμπιστοσύνη στην Αγάπη Σου, που δεν θα απογοητεύσει τον Υιό Σου που Σε καλεί.

Αυτές οι υποσχέσεις αντιπροσωπεύουν την αλήθεια ότι παραμένουμε πάντα μαζί με τον Δημιουργό μας. Το αποτέλεσμα είναι τόσο σίγουρο όσο είναι Αυτός διότι η Ενιαιότητά μας ποτέ δεν έχει αλλάξει:

... Ένας χώρος όπου δεν βρίσκεται ο Θεός, ένα χάσμα μεταξύ του Πατέρα και του Υιού δεν είναι η Θέληση Κανενός από τους Δυο, οι Οποίοι υποσχέθηκαν να είναι Ένα. Του Θεού η υπόσχεση είναι μια υπόσχεση στον Εαυτό Του, και δεν υπάρχει κανείς που θα μπορούσε να είναι αναληθής σε αυτό που θέλει Εκείνος όντας κι αυτός μέρος αυτού που είναι Εκείνος. Η υπόσχεση ότι δεν υπάρχει χάσμα μεταξύ Εκείνου και αυτού που είναι Εκείνος, δεν μπορεί να είναι ψευδής. Ποια θέληση μπορεί να έρθει ανάμεσα σε αυτό που πρέπει να είναι Ένα, και στου Οποίου την Ολότητα δεν μπορεί να υπάρξει χάσμα; (Κ-28.VII.1:5-8)

(8:1-2) Κι έτσι ξεκινάμε το τελευταίο μέρος αυτής της άγιας χρονιάς, που περάσαμε μαζί σε αναζήτηση της αλήθειας και του Θεού, ο Οποίος είναι ο μοναδικός Δημιουργός της. Έχουμε βρει τον δρόμο που διάλεξε Αυτός για εμάς, και κάναμε την επιλογή να τον ακολουθήσουμε όπως επιθυμεί για εμάς Αυτός.

Ο Ιησούς επιστρέφει συνεχώς στη σημασία που έχει να αναγνωρίζουμε ότι αφού επιλέξαμε ένα λανθασμένο μονοπάτι, τώρα μπορούμε να επιλέξουμε αυτό που θα μας οδηγήσει στην εστία. Η πρώτη παράγραφος του Επιλόγου στην διευκρίνιση των όρων εκφράζει με ομορφιά το τέλος του ταξιδιού, τον συγκεκριμένο στόχο στον οποίο μας οδηγούν απαλά η συγχώρεση και ο Ιησούς:

Μην ξεχνάς ότι μόλις αυτό το ταξίδι αρχίσει το τέλος είναι βέβαιο. Κατά την διάρκεια της διαδρομής οι αμφιβολίες θα έρχονται, θα φεύγουν για να επιστρέψουν και πάλι. Και όμως, η κατάληξη του ταξιδιού είναι σίγουρη. Κανένας δεν είναι δυνατόν να αποτύχει στην αποστολή που του ανέθεσε ο Θεός. Όταν το ξεχνάς, να θυμάσαι ότι βαδίζεις με Αυτόν και τον Λόγο Του επί της καρδιάς σου. Ποιος είναι δυνατόν να απελπιστεί όταν τέτοια ελπίδα είναι δική του; Ψευδαισθήσεις και απελπισία μπορεί να φαίνεται ότι κάνουν την εμφάνισή τους, αλλά μάθε να μην απατάσαι από αυτές. Πίσω από κάθε μια υπάρχει η πραγματικότητα και εκεί βρίσκεται ο Θεός. Γιατί θα πρέπει να αφήσεις κάτι τέτοιο να περιμένει και να το ανταλλάσσεις με ψευδαισθήσεις, όταν η Αγάπη Εκείνου βρίσκεται μια στιγμή μονάχα μακριά σου στον δρόμο εκεί που τελειώνουν οι ψευδαισθήσεις; Το τέλος είναι σίγουρο και εγγυημένο από τον Θεό. Ποιος στέκεται μπροστά από μια εικόνα χωρίς ζωή όταν ένα μόνο ένα βήμα μακριά ο Ιερός των Ιερών του ανοίγει μια αρχαία θύρα που οδηγεί πέρα από τον κόσμο; (Δ-επ.1)

(8:3-5) Το Χέρι Του μας έχει σηκώσει. Οι Σκέψεις Του έχουν φωτίσει τα σκοτάδια του νου μας. Η Αγάπη Του μας καλεί ασταμάτητα από τότε που άρχισε ο χρόνος.

Ποτέ δεν ήμασταν μόνοι διότι η Αγάπη του Θεού ήταν πάντα μαζί μας - υποστηρίζοντας τις προσπάθειές μας, φωτίζοντας τους νόες μας και υπενθυμίζοντάς μας μέσω της Φωνής Του να επιστρέψουμε στην εστία.

(9:1-3) Ευχηθήκαμε ο Θεός να μην έχει τον Υιό που δημιούργησε για τον Εαυτό Του. Θελήσαμε ο Θεός να αλλάξει τον Εαυτό Του, και να γίνει έτσι όπως θα θέλαμε να Τον φτιάξουμε εμείς. Και πιστέψαμε ότι οι παράλογες επιθυμίες μας ήταν η αλήθεια.

Αυτός είναι ο πυρήνας του συστήματος σκέψης του εγώ. Θέλουμε ο Θεός να απογοητεύσει τον Υιό Του, γιατί αυτό αποδεικνύει ότι εμείς έχουμε δίκιο και ότι δεν πρέπει να Τον εμπιστευόμαστε. Μπορούμε ωστόσο, γιατί μόνο εμείς γνωρίζουμε τι είναι καλύτερο για μας. Είναι σημαντικό να σημειώσουμε ότι όχι μόνο θέλουμε ο Θεός να μας απογοητεύσει, αλλά και κάθε μορφή εξουσίας. Θέλουμε οι αρχές να μας αντιμετωπίζουν άδικα - να μην μας στηρίζουν, ούτε να μας δίνουν την

παρηγοριά, την αγάπη και τη βοήθεια που χρειαζόμαστε - γιατί αυτό αποδεικνύει ότι ήταν σωστή η κρίση μας. Το πρόβλημα που έχουμε με την εξουσία μετατρέπει τον Θεό σε μία εικόνα που δημιουργήσαμε, και όχι να βλέπουμε τους εαυτούς μας μέσα στην εικόνα Του. Τα δύο παρακάτω αποσπάσματα εκφράζουν τη μεταστροφή μας από το να αντιλαμβανόμαστε τον αληθινό Θεό της Αγάπης στο να αντιλαμβανόμαστε έναν εκδικητικό Πατέρα ο Οποίος τιμωρεί τα αμαρτωλά παιδιά Του:

... Η Επανόρθωση γίνεται έτσι ένας μύθος, και η εκδίκηση, όχι η συγχώρεση, είναι η Θέληση του Θεού. Από εκεί που αρχίζουν όλα αυτά, δεν υπάρχει προοπτική για βοήθεια που μπορεί να πετύχει. Μόνο η καταστροφή μπορεί να είναι το αποτέλεσμα. Και ο Θεός ο Ίδιος φαίνεται σαν να συμπλέει μαζί της, για να ξεπεράσει τον Υιό Του. (Κ-23.II.8:2-5)

Η αμαρτία δεν είναι σφάλμα, γιατί πηγαίνει πέρα από την διόρθωση προς το αδύνατο. Ωστόσο η πίστη ότι είναι πραγματική, έχει κάνει μερικά σφάλματα να φαίνονται ότι είναι για πάντα πέρα από ελπίδα θεραπείας, και ότι είναι σταθερό έρεισμα για την κόλαση. Εάν ήταν έτσι, ο Ουρανός θα βρισκόταν σε αντίθεση με το ίδιο Του το αντίθετο, τόσο πραγματικός όσο αυτό. Έτσι η Θέληση του Θεού θα ήταν διχασμένη στα δυο, και όλη η δημιουργία θα ήταν υποκείμενη στους νόμους δυο αντίθετων δυνάμεων, μέχρι ο Θεός να χάσει την υπομονή Του, να διαχωρίσει τον κόσμο, και να εξαπολύσει επίθεση εναντίον του Εαυτού Του. Έτσι Αυτός χάνει τα Λογικά Του, διακηρύσσοντας ότι η αμαρτία έχει πάρει την πραγματικότητά Του από Αυτόν και οδήγησε την Αγάπη Του επιτέλους στα πόδια της εκδίκησης. (Κ-26.VII.7:1-5)

Ωστόσο, τίποτα από αυτά δεν είναι αλήθεια, και η επιλογή μας να θυμηθούμε την αλήθεια της Αγάπης του Θεού τρομοκρατεί το εγώ και απαιτεί το αδιάκοπο μίσος μας γι' Αυτόν:

... [οι ιδιαίτεροι] Μισούν το κάλεσμα που θα τους ξυπνούσε, και καταριούνται τον Θεό που δεν έκανε το όνειρό τους πραγματικότητα. (Κ-24.III.7:5)

(9:4) Τώρα χαιρόμαστε που όλα αυτά ακυρώνονται, και δεν θεωρούμε πια ότι οι ψευδαισθήσεις είναι αλήθεια.

Πίσω από τη χαρά φυσικά, βρίσκεται η ευγνωμοσύνη. Πρέπει να είμαστε χαρούμενοι και ευγνώμονες που αποδείξαμε ότι κάναμε λάθος. Μόλις αποδεχθούμε αυτό το χαρούμενο γεγονός, φεύγει η παρεμβολή που γίνεται στην αλήθεια:

... Δεν μπορείς να κάνεις αληθινό το αναληθές. Αν είσαι πρόθυμος να δεχτείς ό,τι είναι αληθινό σε όλα όσα αντιλαμβάνεσαι, τότε επιτρέπεις να γίνει αληθινό για σένα. Η αλήθεια ξεπερνά κάθε σφάλμα... (Κ-3.II.6:2-4)

Και έτσι, το παραπάνω απόσπασμα συνεχίζει:

... Αν καταριέσαι τον Θεό πεθαίνεις, αλλά όχι εξαιτίας Εκείνου ο Οποίος δεν έφτιαξε τον θάνατο · μόνο στο όνειρο... συγχώρεσε τον Πατέρα σου που δεν ήταν η Θέλησή Του να σταυρωθείς. (Κ-24.III.7:6; 8:13)

(9:5-7) Η μνήμη του Θεού λαμπυρίζει στους πλατιούς ορίζοντες του νου μας. Ένα λεπτό ακόμα, και θα ανατείλει και πάλι. Μία στιγμή ακόμα, κι εμείς που είμαστε Υιοί του Θεού, θα είμαστε ασφαλείς στο σπίτι μας, εκεί όπου Αυτός θέλει να είμαστε.

Το κείμενο τελειώνει με παρόμοιο τρόπο:

... Διότι φθάσαμε εκεί όπου όλοι μας είμαστε ένα, και είμαστε στην εστία μας, εκεί όπου Εσύ θέλεις να είμαστε. (Κ-31.VIII.12:8)

(10:1-2) Τώρα έχει τελειώσει σχεδόν η ανάγκη για πρακτική εξάσκηση. Διότι σε αυτό το τελευταίο μέρος, θα καταλάβουμε ότι χρειάζεται μόνο να καλέσουμε τον Θεό, και όλοι οι πειρασμοί θα εξαφανιστούν.

Ο Ιησούς θεωρεί ότι έχουμε μάθει τα μαθήματά του, συνειδητοποιώντας ότι όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να αισθανθούμε ότι μας μεταχειρίστηκαν άδιστα ή ότι μας στεναχώρησαν, το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να καλέσουμε το Όνομα του Θεού και να αποδεχτούμε τη Διόρθωση του νου. Οι πειρασμοί του εγώ εξαφανίζονται και η ειρήνη είναι το χαρούμενο αποτέλεσμα.

(10:3-5) Αντί για τις λέξεις, δεν χρειάζεται παρά να νιώσουμε την Αγάπη Του. Αντί για τις προσευχές, δεν χρειάζεται παρά να καλέσουμε το Όνομά Του. Αντί να κρίνουμε, δεν χρειάζεται παρά να ησυχάσουμε και να αφήσουμε όλα τα πράγματα να θεραπευτούν.

Πηγαίνουμε στον Ιησού και το πρόβλημα φεύγει. Δεν χρειάζεται να πούμε ιδιαίτερες προσευχές ούτε να κάνουμε κάτι, εκτός από το να συνειδητοποιήσουμε ότι κάναμε λάθος. Γνωρίζουμε πού να πάμε για να επιλέξουμε την Απάντηση, και ό,τι και αν μας ανησυχεί, θα εξαφανιστεί μέσα στην ησυχία της άγιας στιγμής.

(10:6-8) Θα δεχτούμε τον τρόπο που θα λήξει το σχέδιο του Θεού, όπως δεχτήκαμε και τον τρόπο που άρχισε. Τώρα αυτό ολοκληρώνεται. Αυτή η χρονιά μας έχει φέρει στην αιωνιότητα.

Μπορεί να είναι ενοχλητικό να ανακαλύπτουμε, έχοντας ολοκληρώσει το βιβλίο εργασιών, ότι απέχουμε ακόμα πολύ από την αιωνιότητα. Αυτά επομένως, είναι τα ενθαρρυντικά λόγια του Ιησού που μας θυμίζουν τον στόχο μας. Αν συνδυάσουμε τη δήλωση «αυτή η χρονιά μας έχει φέρει στην αιωνιότητα» με αυτό που λέει στο τέλος «αυτά τα μαθήματα είναι μια αρχή όχι ένα τέλος», θα μπορούμε στον πειρασμό να πιστέψουμε ότι ο Ιησούς μιλάει αντιφατικά. Όμως τα λόγια του δεν είναι αντιφατικά, όταν συνειδητοποιήσουμε τον σκοπό τους, διότι ο Ιησούς μας διδάσκει σε διαφορετικά επίπεδα. Από τη μία πλευρά ο Ιησούς μας εμπνέει να συνεχίσουμε το ταξίδι μας, και από την άλλη μας δίνει ένα όραμα για το τέλος, τον λόγο για τον οποίο αρχικά ξεκινήσαμε το ταξίδι.

Οι προτάσεις 6 και 7 αντικατοπτρίζουν το τελικό όραμα που παρουσιάζεται στο τέλος του κειμένου, όπου ο Ιησούς λέει ότι «το ταξίδι ολοκληρώνεται, καταλήγοντας εκεί όπου άρχισε» (Κ-31.VIII.12:3). Ξεκινώντας με τον λήπτη των αποφάσεων του νου που επέλεξε ενάντια στον Θεό και υπέρ του εγώ, το ταξίδι τελειώνει όταν ο νους αντιστρέφεται και επιλέγει ενάντια στο εγώ και υπέρ του Θεού. Αυτός είναι ο υπέροχος τρόπος που τελειώνει ο Επίλογος, το οποίο αναφερθήκαμε προηγουμένως:

Ας βρούμε να συναντήσουμε τον νεογέννητο κόσμο, γνωρίζοντας ότι ο Χριστός έχει ξαναγεννηθεί μέσα σε αυτόν, και ότι η ιερότητα αυτής της αναγέννησης θα διαρκέσει για πάντα. Είχαμε χάσει τον δρόμο μας αλλά Αυτός τον βρήκε για μας. Ας πάμε να υποδεχτούμε Αυτόν που επιστρέφει σε μας για να γιορτάσει την σωτηρία και το τέλος όλων όσων νομίσαμε πως φτιάξαμε. Το πρωινό άστρο αυτής νέας μέρας κοιτά ένα διαφορετικό κόσμο όπου ο Θεός είναι καλοδεχούμενος και ο Υιός μαζί Του. Εμείς που συμπληρώνουμε Αυτόν Του προσφέρουμε τις ευχαριστίες μας, όπως Αυτός μας δίνει τις δικές Του. Ο Υιός είναι γαλήνιος, και μέσα στην ησυχία που του έχει δώσει ο Θεός εισέρχεται στο σπίτι του και βρίσκεται επιτέλους εν ειρήνη. (Δ-επ.5)

(11:1-2) Κρατάμε ακόμα κάποια χρήση των λέξεων. Από καιρού σε καιρό, θα μας δίδονται οδηγίες πάνω σε κάποιο θέμα σχετικό με τα καθημερινά μας μαθήματα και τις περιόδους βαθιάς, δίχως λόγια εμπειρίας που επακολουθεί.

«Από καιρό σε καιρό» θα είναι κάθε δέκα μαθήματα: οι δεκατέσσερις ειδικές και υπέροχες περιλήψεις οι οποίες αποτελούν την καρδιά του Μέρους II.

(11:3-5) Αυτές τις συγκεκριμένες σκέψεις θα πρέπει να τις ανακεφαλαιώνεις κάθε μέρα, συνεχώς, μέχρι να σου δοθεί η επόμενη. Θα πρέπει να τις διαβάζεις αργά και να τις σκέφτεσαι για λίγο, πριν από τις άγιες κι ευλογημένες στιγμές της ημέρας. Δίνουμε την πρώτη από αυτές τις οδηγίες τώρα.

Αυτές οι οδηγίες είναι οι εμπνευσμένες επαναλήψεις του συστήματος σκέψης των Μαθημάτων και πρέπει να διαβάζονται με επιμέλεια και μεγάλη προσοχή. Σε αυτές τις ειδικές σκέψεις φέρνουμε με χαρά τις παρεμβολές στην ειρήνη μας που προκύπτουν καθημερινά, όπως κάνουμε με κάθε διαλογισμό της ημέρας.

Κάθε ένα από αυτά τα μαθήματα, εκτός από το τέλος του Μέρους II, έχει δύο μέρη. Το ένα αποτελείται από μια προσευχή που απευθύνεται στον Θεό ως Πατέρα, και αυτό γράφεται πάντα με πλάγια γράμματα. Το άλλο αποτελείται από ένα μήνυμα ή μια διδασκαλία, και είναι συχνά στο πρώτο πρόσωπο, το οποίο μας θυμίζει ότι ο δάσκαλός μας είναι ο Ιησούς. Υπάρχουν κάποιες σπάνιες εξαιρέσεις όπου το εγώ είμαστε εμείς και βλέπουμε ότι μερικές φορές είναι πρώτη η προσευχή και άλλες φορές πρώτα το μήνυμα.

Άλλο ένα και γνωστό θέμα επαναλαμβάνεται στο βαθμό που αυτές οι προσευχές απευθύνονται στον Θεό ως Πατέρα. Μπορεί να θυμάστε ότι στο Μάθημα 183 ο Ιησούς λέει ότι ο Θεός δεν ακούει τις μικρές μας προσευχές, και σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων* διδάσκει ότι ο Θεός (ή το πνεύμα) δεν γνωρίζει για τον διαχωρισμένο και μεταβαλλόμενο εαυτό μας. Για παράδειγμα:

... Τίποτα από το εγώ δεν μπορεί να φτάσει το πνεύμα, και τίποτα από το πνεύμα δεν μπορεί να φτάσει το εγώ... Είναι ουσιωδώς ασυμφιλίωτοι, διότι το πνεύμα δεν μπορεί να αντιλαμβάνεται, και το εγώ δεν μπορεί να γνωρίζει. Άρα δεν βρίσκονται σε επικοινωνία και ούτε ποτέ θα βρεθούν. (Κ-4.1.2:6,11-12)

... Το πνεύμα δεν γνωρίζει το εγώ. Δεν του επιτίθεται, απλά δεν μπορεί να συλλάβει καθόλου την ύπαρξή του. (Κ-4.11.8:6-7)

Τίποτα από όσα δεν γνωρίζει ο Θεός δεν υπάρχει. Και αυτό που γνωρίζει υπάρχει για πάντα, αμετάβλητα. (Κ-30.111.6:1-2)

Στο εγχειρίδιο μιλώντας για το ρόλο που παίζουν οι λέξεις στη θεραπεία, ο Ιησούς δηλώνει ρητά ότι ο Θεός δεν καταλαβαίνει τις λέξεις, οι οποίες έγιναν για να μας κρατούν διαχωρισμένους από Αυτόν (Εγχ-21.1:7). Όμως εδώ στο Μέρος II έχουμε την μια προσευχή μετά την άλλη, την μια πιο όμορφη από την προηγούμενη, καθεμία από τις οποίες απευθύνεται στον Θεό. Ωστόσο, δεν πρέπει να θεωρήσουμε ότι κυριολεκτικά προσευχόμαστε προς τον Θεό που είναι Πηγή μας, ούτε και ότι Αυτός ακούει τα λόγια μας. Αυτές οι προσευχές προορίζονται για εμάς. Με άλλα λόγια, ο Ιησούς μας κάνει να βιώσουμε την ευγνωμοσύνη μας στον Θεό, το πόσο πραγματικά Τον αγαπάμε, και πόσο λάθος έχουμε κάνει στις επιλογές μας, διότι ήταν ενάντια σ' Αυτόν και την Αγάπη Του. Οι προσευχές προς τον Θεό ως Πατέρα πρέπει επομένως να θεωρηθούν συμβολικές και είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε τη διαφορά που υπάρχει μεταξύ του συμβόλου και πηγής.

Η λογοτεχνία είναι άφθονη με αποσπάσματα που εκφράζονται με συμβολική μορφή. Υπάρχει η όμορφη ομιλία της Πόρσια στον Έμπορο της Βενετίας, «Το έλεος δεν επιβάλλεται, Πέφτει σαν ευγενική βροχή από τον ουρανό» (IV, i), μια πρόταση η οποία θα δούμε να αναφέρεται αργότερα στο Μέρος II. Ο Σαίξπηρ δεν λέει ότι το έλεος είναι βροχή, και προφανώς δεν λέει ότι πρέπει να χρησιμοποιήσετε ομπρέλα όταν υπάρχει κάποιος ευγενικός και ελεήμων. Στα γνωστά λόγια του Μακβέθ στο τέλος του έργου, "Out, out short candle" «Σβήσε, λιγόζωε δαυλέ!» (V, v), ο βασιλιάς

δεν μιλά για κεριά, αλλά για το τέλος της ζωής του. Και πάλι, μην συγχέετε το σύμβολο με ό,τι αυτό αντιπροσωπεύει.

Επομένως, όταν ο Ιησούς αποκαλεί τον Θεό «Πατέρα» δεν λέει ότι ο Θεός είναι ένα πρόσωπο που ακούει τις προσευχές μας και τις απαντά. Όλα όσα είναι γραμμένα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* λένε το αντίθετο. Είναι απλά σύμβολα που τα καταλαβαίνουμε από το σημείο που πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε, διότι σαφώς είναι χρήσιμο να θεωρούμε τον Θεό ως στοργικό Πατέρα, που είναι η ορθά νοούμενη διόρθωση της εσφαλμένης αντίληψης του εγώ ότι ο Θεός είναι γεμάτος μίσος. Προτού καταλάβουμε ότι ο Θεός δεν είναι ένας πατέρας, ότι δεν είναι μέρος του homo sapiens και δεν έχει σώμα, πρέπει πρώτα να αναιρέσουμε το εσφαλμένο σύστημα σκέψης του εγώ της αμαρτίας και της τιμωρίας.

Τέλος, ένα βασικό θέμα που βρίσκεται ξεκάθαρα σε πολλά μαθήματα, και που με σιωπηρό τρόπο λέγεται σε όλα αυτά, είναι ότι έχουμε κάνει λάθος: «Υιέ του Θεού, δεν έχεις αμαρτήσει, αλλά έχεις πλανηθεί» (Κ-10.V.6:1). Είναι προϋπόθεση στο Μέρος II πως έχουμε μάθει ό,τι μας δίδαξε ο Ιησούς στο Μέρος I, αναγνωρίζοντας ότι έχουμε και εσφαλμένο και ορθό νου, και ότι έχουμε κάνει τη σωστή επιλογή. Στον ορθό νου μας, συνειδητοποιούμε ότι οι επιλογές που κάναμε υπέρ του εγώ ήταν απλώς εσφαλμένες προσπάθειες να υποστηρίξουμε την ιδιαιτερότητά μας και να αποδείξουμε ότι εμείς έχουμε δίκιο και όλοι οι άλλοι κάνουν λάθος · ότι η ευτυχία μας προκύπτει εις βάρος κάποιου άλλου. Θα αναφέρομαι συνεχώς σε αυτήν την σημαντική σκέψη καθώς διαβάζουμε το Μέρος II.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ;

Αρχίζουμε το Μέρος II με την πρώτη από μια σειρά δεκατεσσάρων περιλήψεων που εμπεριέχουν το σύστημα σκέψης των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Το θέμα της είναι η *συγχώρεση*, το πιο σημαντικό θέμα των Μαθημάτων. Οι παράγραφοι 1, 4 και 5 περιγράφουν τι είναι η συγχώρεση - η συγχώρεση των ψευδαισθήσεων - και η 2 και η 3 συνοψίζουν τι δεν είναι - οι σκέψεις της ενοχής της μη συγχώρεσης.

(1:1-4) Η συγχώρεση αναγνωρίζει ότι αυτό που νόμιζες ότι σου έκανε ο αδελφός σου, δεν έχει συμβεί. Δεν συγχωρεί τις αμαρτίες ώστε να τις κάνει αληθινές. Βλέπει ότι δεν υπάρχει αμαρτία. Και με αυτή την οπτική όλες σου οι αμαρτίες συγχωρούνται.

Αυτός είναι ένας από τους πιο ουσιαστικούς τρόπους με τον οποίο τα *Μαθήματα Θαυμάτων* διαφέρουν από άλλα πνευματικά μονοπάτια, πολλά από τα οποία ομοίως τονίζουν τη σπουδαιότητα της συγχώρεσης. Στα Μαθήματα, ο Ιησούς εξηγεί ότι συγχωρούμε τους αδελφούς μας για αυτό που δεν έχουν κάνει:

Η σωτηρία είναι πράγματι ένα παράδοξο!... Σου ζητάει μόνο να συγχωρήσεις όλα τα πράγματα που κανένας ποτέ δεν έκανε · να παραβλέψεις αυτό που δεν υπάρχει, και να μην βλέπεις το μη πραγματικό ως πραγματικότητα. (Κ-30.IV.7:1, 3)

Εφόσον δεν υπάρχει κόσμος και ο καθένας που φαίνεται να υπάρχει σ' αυτόν δεν είναι παρά μια φιγούρα μέσα στο όνειρο, δεν υπάρχει κανένας που να χρειάζεται να κάνει κάτι. Αυτό τελικά σημαίνει ότι συγχωρούμε τους εαυτούς μας για όλα όσα δεν έχουμε κάνει - απλά πιστέψαμε ότι διαχωριστήκαμε από τον Θεό και καταστρέψαμε τη Βασιλεία Του. Στην πραγματικότητα, τίποτα δεν

συνέβη και έτσι δεν υπάρχει τίποτα να συγχωρεθεί. Στο πρακτικό επίπεδο της καθημερινής μας εμπειρίας - ξεχνώντας για την ώρα ότι αυτή είναι μια ψευδαίσθηση και ότι δεν είμαστε καν εδώ - συγχώρεση σημαίνει ότι δεν μου αφαιρέσατε την ειρήνη του Θεού. Η δική μου ανησυχία απορρέει από τη σκέψη που έχετε εσείς - με τα λόγια ή τις πράξεις σας. Σας συγχωρώ λοιπόν για αυτό που δεν έχετε κάνει, επειδή ο μόνος που πήρε την ειρήνη του Θεού από μένα είμαι εγώ.

(1:5) Τι άλλο είναι η αμαρτία, εκτός από μία λανθασμένη ιδέα για τον Υιό του Θεού;

Η αμαρτία δεν είναι ένα γεγονός, αλλά μια εσφαλμένη σκέψη που απορρέει από την πεποίθηση ότι το εγώ λέει την αλήθεια για την ενοχή και την τιμωρία, και το Άγιο Πνεύμα ψεύδεται ότι είναι αθώος ο αναμάρτητος Υιός του Θεού:

*Το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να τιμωρήσει την αμαρτία. Τα λάθη τα αναγνωρίζει, και θέλει να τα διορθώσει όλα όπως Του ανάθεσε ο Θεός. Αλλά την αμαρτία δεν την γνωρίζει, ούτε μπορεί να αναγνωρίσει λάθη που δεν μπορούν να διορθωθούν... Ό,τι καλεί την τιμωρία ζητά το τίποτα. Κάθε σφάλμα **πρέπει** να είναι ένα κάλεσμα γι' αγάπη. Τι είναι, λοιπόν, η αμαρτία; Τι άλλο θα μπορούσε να είναι εκτός από ένα λάθος που θέλεις να κρατήσεις κρυφό · ένα κάλεσμα για βοήθεια που θέλεις να κρατήσεις χωρίς να ακουστεί, άρα και χωρίς να απαντηθεί; (Κ-19.III.4:1-3,6-9)*

Το εγώ λοιπόν μας λέει ότι ο Υιός του Θεού δεν είναι ο ένδοξος Εαυτός που δημιουργήθηκε από τον Θεό, αλλά ο διαχωρισμένος και αμαρτωλός εαυτός στον οποίο έχουμε δώσει ένα ξεχωριστό όνομα και μια ξεχωριστή ταυτότητα.

(1:6) Η συγχώρεση απλά βλέπει το σφάλμα της, κι επομένως την αφήνει να φύγει.

Αυτός λοιπόν, είναι ο πυρήνας της συγχώρεσης - να κοιτάζουμε το εγώ και να δούμε ότι δεν υπάρχει τίποτα που να χρειάζεται να συγχωρήσουμε. Κοιτάζουμε τις ψευδείς αντιλήψεις μας και συνειδητοποιούμε ότι δεν είναι αυτό που νομίζαμε ότι ήταν. Η ιδιαιτερότητα που νομίζαμε ότι θα μας έκανε ευτυχισμένους - εις βάρος κάποιου άλλου - δεν ήταν αληθινή. Δεν θα τη γνωρίσουμε ωστόσο, μέχρι να δούμε το εγγενές σφάλμα της, με το να αναγνωρίσουμε ότι δεν γνωρίζουμε τα συμφέροντά μας. Ο Ιησούς μας βοηθά να μοιραστούμε τη γεμάτη χάρη όρασή του, βλέποντας μόνο την θεραπευτική αγάπη που μας ενώνει ως Υιό του Θεού, όπως διαβάζουμε ξανά:

Η χάρις του Θεού αναπαύεται γλυκά στα μάτια που συγχωρούν, και κάθε τι που αυτά κοιτάζουν μιλάει γι' Αυτόν στον παρατηρητή. Αυτός δεν μπορεί να δει κανένα κακό · τίποτα στον κόσμο που να το φοβάται, και κανέναν που να είναι διαφορετικός από τον ίδιο. Και έτσι όπως τους αγαπάει, έτσι βλέπει και τον εαυτό του με αγάπη και γλυκύτητα. Δεν θα καταδικάζει πια τον εαυτό του για τα λάθη του αλλά ούτε και κανέναν άλλο. Αυτός δεν είναι ένας αμείλικτος εκδικητής, ούτε τιμωρός της αμαρτίας. Η Καλοσύνη της όρασής του αναπαύεται πάνω στον ίδιο με όλη την τρυφερότητα που προσφέρει στους άλλους. Γιατί αυτός θέλει μόνο να θεραπεύει και να ευλογεί. Και όντας σε συμφωνία με αυτό που βούλεται ο Θεός, έχει την δύναμη να θεραπεύει και να ευλογεί όλους εκείνους που κοιτάζει με την χάρη του Θεού επάνω στα μάτια του. (Κ-25.VI.1)

(1:7) Και αυτό που είναι ελεύθερο να πάρει την θέση της είναι τώρα η Θέληση του Θεού.

Η συγχώρεση αναιρεί το σφάλμα στο νου μας, αφήνοντας την αλήθεια η οποία ήταν πάντα παρούσα · τη θαυμάσια αναγνώριση της ενιαιότητάς μας η οποία έρχεται όταν έχει φύγει η αμαρτία. Θυμόμαστε αυτήν την υπέροχη παράγραφο:

Η συγχώρεση μετατρέπει τον κόσμο της αμαρτίας σε έναν κόσμο μεγαλείου, πανέμορφο να τον βλέπεις. Κάθε λουλούδι λάμπει στο φως, και κάθε πουλί τραγουδάει τη χαρά του Ουρανού. Δεν υπάρχει λύπη και δεν υπάρχει χωρισμός εδώ, γιατί τα πάντα είναι εντελώς συγχωρεμένα. Και ό,τι

έχει συγχωρεθεί πρέπει να ενωθεί, γιατί τίποτα δεν στέκεται ανάμεσά τους για να τα κρατάει διαχωρισμένα και χώρια. Οι αναμάρτητοι πρέπει να αντιλαμβάνονται ότι είναι ένα, γιατί τίποτα δεν στέκεται ανάμεσά τους για να αφήσει τον ένα απέξω. Και στο χώρο που η αμαρτία άφησε κενό αυτοί ενώνονται σαν ένας, και με χαρά αναγνωρίζουν ότι αυτό που είναι μέρος τους δεν είναι ξέχωρο και διαχωρισμένο. (Κ-26.IV.2)

Οι παράγραφοι 2 και 3 πραγματεύονται τις σκέψεις μη συγχώρεσης - προς κάποιον άλλον - και τον τρόπο που αυτές υπερασπίζονται τη σκέψη μη συγχώρεσης που κρατάμε για τους εαυτούς μας γιατί έχουμε καταστρέψει τον Ουρανό:

(2:1-2) Μία σκέψη μη συγχώρεσης είναι κάποια σκέψη που κάνει μία κρίση και δεν την αμφισβητεί παρόλο που δεν είναι αληθινή. Ο νους είναι κλειστός, και δεν επιθυμεί να απελευθερωθεί.

Όταν κρατάτε μια πικρία εναντίον κάποιου, είστε βέβαιοι ότι η κρίση σας χωρίς καμία αμφιβολία είναι σωστή. Έτσι, ο πρωταρχικός στόχος των διδασκαλιών του Ιησού στα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι να σας βοηθήσει να αμφιβάλλετε για το πόσο ορθές είναι οι αντιλήψεις σας, για τον εαυτό σας, τους άλλους, τον ίδιο και τον Θεό. Στο απόσπασμα που ανέφερα νωρίτερα από το Κεφάλαιο 24, «Για να μάθετε αυτά τα Μαθήματα χρειάζεται προθυμία να αμφισβητήσετε κάθε αξία που έχετε μέχρι τώρα.» (Κ-24.εισ.2:1), ο Ιησούς δεν λέει να απορρίψετε τις αξίες σας. Αντίθετα, λέει ότι η μικρή προθυμία να αμφισβητήσετε κάθε αξία είναι αρκετή. Χρειάζεται μόνο να σκεφτείτε κάποια αμφιβολία σχετικά με την πεποίθηση ότι έχετε δίκιο, διότι όταν είστε τόσο πεπεισμένοι, ο νους σας είναι τόσο κλειστός που δεν θα γνωρίζετε πια ότι ακόμη έχετε κάποια. Το αποτέλεσμα είναι ότι η σκέψη του διαχωρισμού από τον Θεό - η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος - αποκλείεται για πάντα από τη επίγνωση. Η δική σας σκέψη μη συγχώρεσης θέτει την ακολουθία σε κίνηση και τη διατηρεί, όπως εξηγούν αυτές οι προτάσεις:

(2:3-4) Η σκέψη αυτή προστατεύει την προβολή, σφίγγει τις αλυσίδες της, έτσι ώστε οι παραμορφώσεις να είναι πιο κρυφές και συγκαλυμμένες · λιγότερο προσιτές σε αμφισβήτηση, και μακριά από κάθε λογική. Τι είναι αυτό που μπορεί να μπει ανάμεσα σε μία σταθερή προβολή και τον στόχο που αυτή έχει διαλέξει ως επιθυμητό;

Θυμηθείτε τη συζήτησή μας που αφορά τη διπλή ασπίδα της λήθης του εγώ. Η δεύτερη ασπίδα - η σωματική μας εμπειρία - καταλήγει στις ιδιαίτερες σχέσεις αγάπης και μίσους. Αυτές έχουν μόνο έναν στόχο να προστατεύσουν το σύστημα σκέψης του εγώ, έτσι ώστε ποτέ να μην το εξετάσουμε και να μη κάνουμε ποτέ μια άλλη επιλογή: η σκέψη μη συγχώρεσης προστατεύει την προβολή - η δική μου προβαλλόμενη μη συγχώρεση με προστατεύει από το να αναγνωρίσω τη μη συγχώρεση του εαυτού μου. Με άλλα λόγια, το πρόβλημά μου είναι η ενοχή που δεν θέλω να εξετάσω, αλλά την αρνούμαι, την προβάλλω και την βλέπω σε σας, σίγουρος ότι αντιλαμβάνομαι σωστά την αμαρτία σας. Οι αλυσίδες του νου μου επομένως σφίγγουν, φυλακίζοντάς τον ακόμη πιο πολύ. Επομένως, ποτέ δεν μπορώ να έχω πρόσβαση σε αυτόν, και οι σωματικές στρεβλώσεις γίνονται όλο και πιο καλυμμένες και σκοτεινές καθώς τις οδηγώ ακόμη πιο μακριά από τη ορθά νοούμενη εξήγηση του Αγίου Πνεύματος. Τίποτα δεν μπορεί να μπει ανάμεσα στο θυμό μου και τον στόχο του εγώ που υποβόσκει για να διαιωνίσει το σύστημα σκέψης της ενοχής και επίθεσης - «Τι είναι αυτό που μπορεί να μπει ανάμεσα σε μία σταθερή προβολή και τον στόχο που αυτή έχει διαλέξει ως επιθυμητό;»:

... Ο θυμός έχει να κάνει πάντα με προβολή διαχωρισμού, ο οποίος τελικά πρέπει να γίνει αποδεκτός ως ευθύνη δική σου, παρά να κατηγορείς τους άλλους. (Κ-6.εισ.1:2)

Εν τούτοις, η προβολή πάντα θα σε βλάπτει. Ενισχύει την πίστη στον δικό σου διχασμένο νου, και ο μόνος της σκοπός είναι να συνεχίζει τον διαχωρισμό. (Κ-6.II.3:1-2)

Όποτε θυμώνεις, μπορείς να είσαι σίγουρος ότι έχεις σχηματίσει μια ιδιαίτερη σχέση την οποία το εγώ έχει «ευλογήσει,» διότι ο θυμός είναι η ευλογία του... Όλος ο θυμός δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια προσπάθεια να κάνεις κάποιον να νιώσει ένοχος, κι αυτή η προσπάθεια είναι η μόνη βάση που δέχεται το εγώ για τις ιδιαίτερες σχέσεις. (Κ-15.VII.10:1,3)

Και τώρα ο στόχος του εγώ:

(3:1-2) Μία σκέψη μη συγχώρεσης κάνει πολλά πράγματα. Αναζητά ξέφρενα τον στόχο της, αναποδογυρίζοντας και αποφεύγοντας στο διάβα της ό,τι παρεμβάλλεται ανάμεσα σε αυτή και τον στόχο της.

Σε αντίθεση με τη συγχώρεση, η οποία δεν κάνει τίποτα, η μη συγχώρεση κάνει τα πάντα με φανατισμό γιατί πρέπει να διατηρήσει την ατομικότητα του εγώ. Η εικόνα που απεικονίζεται εδώ είναι μια φρενήρης ύπαρξη μέσα μας - στους εαυτούς μας - που προσπαθεί με οργή να προστατεύσει την ταυτότητά της. Επιτυγχάνει τον στόχο της κάνοντας το νου ένα φοβερό μέρος, ωθώντας μας να προβάλλουμε το περιεχόμενο της ενοχής του νου σε έναν κόσμο, και στη συνέχεια πιστεύουμε ότι τα πράγματα συμβαίνουν γύρω μας και σε εμάς. Μέσα στην απελπισία της να διατηρήσει την ταυτότητά της, επομένως, κάνει ό,τι είναι δυνατόν για να επιβιώσει. Αυτό απαιτεί τεράστια προσπάθεια και εφευρετικότητα - την ιδιαίτερη σχέση - στην οποία όλοι έχουμε γίνει πολύ επιδέξιοι · όμως, αυτή η μέθοδος αποδεικνύεται ότι είναι η μεγαλύτερη πηγή πόνου στον κόσμο:

Όταν εξετάζεις την ιδιαίτερη σχέση, είναι απαραίτητο πρώτα να συνειδητοποιήσεις ότι εμπεριέχει πολύ πόνο. Η ανησυχία, η απελπισία, η ενοχή και η επίθεση όλα εισέρχονται σε αυτή, με την παρεμβολή κάποιων διαλλειμάτων που κατά την διάρκειά τους φαίνεται να λείπουν. (Κ-16.V.1:1-2)

(3:3) Η διαστρέβλωση είναι ο σκοπός της, αλλά και το μέσο με το οποίο επιδιώκει να τον εκπληρώσει.

Αυτός είναι ο «επιθυμητός στόχος» για τον οποίο μιλά ο Ιησούς στο τέλος της παραγράφου 2: η παραμόρφωση του Ποιού είμαστε ως Υιός του Θεού, και του του Ίδιου Θεού. Το εγώ αρχικά διαστρεβλώνει την πραγματικότητα και στη συνέχεια επιλέγει τα μέσα με τα οποία θα προστατεύεται αυτή η παραμόρφωση, κάνοντας έναν κόσμο σχέσεων να φαίνεται ότι είναι έξω από το νου. Αναγκαζόμαστε έτσι ανελέητα να περάσουμε τη ζωή μας προσπαθώντας να προσαρμοστούμε στα προβλήματα που έχουν τα σώματα - σωματικά, ψυχολογικά και διαπροσωπικά:

...Ο κόσμος που βλέπεις είναι μια κρίση προς τον εαυτό σου. Δεν βρίσκεται καθόλου εκεί. Ωστόσο η κρίση θέτει μια ποινή πάνω σε αυτόν, την δικαιολογεί και την κάνει πραγματική. Τέτοιος είναι ο κόσμος που βλέπεις · μια κρίση για τον εαυτό σου, φτιαγμένη από σένα. Αυτή η αρρωστημένη εικόνα του εαυτού σου διατηρείται προσεχτικά από το εγώ, του οποίου είναι εικόνα και την αγαπά, και τοποθετείται έξω από σένα στον κόσμο. Και σε αυτόν τον κόσμο πρέπει εσύ να προσαρμοστείς όσο πιστεύεις ότι αυτή η εικόνα βρίσκεται έξω, και σε έχει στο έλεός της. Αυτός ο κόσμος είναι δίχως έλεος, κι αν βρισκόταν έξω από σένα, τότε πραγματικά θα έπρεπε να φοβάσαι. Όμως εσύ είσαι που τον έφτιαξες έτσι, και αν φαίνεται τώρα πως η έλλειψη ελέους σου επιστρέφει, αυτό μπορεί να διορθωθεί. (Κ-20.III.5:2-9)

(3:4) Καταπιάνεται με τις έξαλλες προσπάθειές της να συντρίψει την πραγματικότητα, χωρίς να νοιάζεται για τίποτα που μπορεί να φαίνεται ότι αντιτίθεται στην άποψή της.

Αυτός είναι άλλος ένας τρόπος να καθορίσουμε το στόχο του εγώ: να διαστρεβλώσει, αν όχι να συντρίψει την πραγματικότητα, μέσα στην τρελή προσπάθεια να εξαλείψει την Ταυτότητα του Θεού και του Υιού Του. Καθώς οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους, η ιδέα ενός διαχωρισμένου κόσμου ο οποίος είναι γεμάτος με ιδιαίτερα σώματα είναι απλά ένα σκιερό κομμάτι της αρχικής σκέψης: Υπάρχω μόνο εις βάρος του Θεού. Για να αποδείξω ως πραγματικό τον εαυτό μου, χρειάζεται να θυσιάσω την πραγματικότητα του Θεού, και ότι μια σκέψη μη συγχώρεσης κρατά αυτό το σύστημα σκέψης στη θέση του. Επιπλέον, επιδιώκοντας το στόχο του, το εγώ δεν ασχολείται με τίποτα που να στέκεται εμπόδιο στην επίτευξή του, γι' αυτό ο Ιησούς μας διδάσκει ότι ο στόχος του εγώ είναι ο φόνος, καθώς είναι ο στόχος κάθε ιδιαιτερότητας:

... Η ποινή του θανάτου είναι ο έσχατος στόχος του εγώ, διότι αυτό πιστεύει απόλυτα ότι είσαι εγκληματίας, και σου αξίζει ο θάνατος όπως ο Θεός γνωρίζει ότι σου αξίζει η ζωή. Η ποινή του θανάτου ποτέ δεν εγκαταλείπει το νου του εγώ, διότι αυτή είναι που πάντα φυλάει για σένα στο τέλος. Θέλοντας να σε σκοτώσει εκφράζοντας έτσι αυτό που τελικά νοιώθει για σένα, σε αφήνει να ζεις μόνο και μόνο για να περιμένεις τον θάνατο. Θα σε βασανίζει όσο ζεις, αλλά το μίσος του δεν ικανοποιείται μέχρι να πεθάνεις. Διότι η καταστροφή σου είναι ο μοναδικός στόχος για τον οποίο εργάζεται, και ο μόνος με τον οποίο θα ικανοποιηθεί. (Κ-12.VII.13:2-6)

Σε ένα εντυπωσιακά παραστατικό απόσπασμα στο Κεφάλαιο 24, το οποίο έχει ήδη αναφερθεί, ο Ιησούς περιγράφει με παρόμοιο τρόπο αυτόν τον δολοφονικό στόχο της ιδιαιτερότητας:

Όμως αν αφήσεις την ιδιαιτερότητά σου να του δείχνει τον δρόμο, τότε θα ακολουθείς. Και οι δύο [εσύ και ο αδερφός σου] θα περπατάτε μέσα στον κίνδυνο, ο καθένας προσηλωμένος, μέσα στο σκοτεινό δάσος των τυφλών, χωρίς κανένα φως εκτός από τις εναλλασσόμενες μικροσκοπικές αναλαμπές που αστράφτουν για μια στιγμή από τις πυγολαμπίδες της αμαρτίας και μετά σβήνουν, για να οδηγήσουν τον άλλον σε έναν ανώνυμο γκρεμό και να τον κατακρημνίσουν. Γιατί πού αλλού μπορεί να βρει χαρά η ιδιαιτερότητα εκτός από το να σκοτώνει; Γιατί τί άλλο ψάχνει εκτός από το θέαμα του θανάτου; Πού αλλού οδηγεί εκτός από την καταστροφή; (Κ-24.V.4:1-5)

Επιδιώκουμε να καταστρέψουμε οτιδήποτε υποπτευόμαστε ότι εμποδίζει την υπεράσπιση του συστήματος σκέψης μας. Στην πρόταση 2, ο Ιησούς είπε ότι θα αναποδογυρίσουμε ό,τι θεωρούμε πως παρεμβαίνει στο δρόμο που επιλέξαμε · εδώ λέει ότι δεν θα έχουμε καμία ανησυχία για κανέναν ή οτιδήποτε - την πηγή της ενοχής μας, γιατί βαθιά στο νου μας βρίσκεται η σκέψη του πώς έχουμε χρησιμοποιήσει και χειριστεί καθετί εγωιστικά. Δεν βλέπουμε τους άλλους ως υπενθυμίσεις της ενιαιότητάς μας, αλλά ως απειλές και αντιπάλους. Η διαστρεβλωμένη μας σκέψη μας λέει λοιπόν ότι αν δεν τους αντιμετωπίσουμε, η ευτυχία μας θα τεθεί σε κίνδυνο. Εάν μπορούσαμε, θα αντιμετωπίζαμε τους άλλους μόνο με επίθεση - ιδιαίτερο μίσος - αλλά αν χρειάζεται να το καλύψουμε περισσότερο, απλά τους χειριζόμαστε μέσω της ενοχής της ιδιαίτερης αγάπης.

... Διότι [το εγώ] θα προτιμούσε να επιτεθεί άμεσα, και να αποφύγει την καθυστέρηση αυτού που πραγματικά θέλει. Ωστόσο, το εγώ αναγνωρίζει την «πραγματικότητα» όπως την βλέπει, και αναγνωρίζει ότι κανείς δεν θα μπορούσε να ερμηνεύσει την άμεση επίθεση ως αγάπη. Ωστόσο, το να κάνεις κάποιον ένοχο είναι άμεση επίθεση, παρόλο που δεν δείχνει έτσι. (Κ-15.VII.6:3-5)

Αυτή η παραφροσύνη ξεκινά με την αρχική ιδιαίτερη σχέση: χρειαζόμαστε αυτό που έχει ο Θεός και επομένως πρέπει να πεθάνει. Οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους, και καθώς η σκέψη του θανάτου του Θεού είναι η πηγή, δεν μπορούμε παρά να εκφράσουμε αυτήν τη σκέψη επανειλημμένα στις προβολές μας, όπως θυμόμαστε:

...Νομίζεις ότι είναι πιο ασφαλές να αποδώσεις στον μικρό εαυτό που έφτιαξες εσύ, την δύναμη που άρπαξες από την αλήθεια, θριαμβεύοντας πάνω σε αυτή κι αφήνοντάς την αβοήθητη. Δες πώς ακριβώς διεξάγεται αυτό το τελετουργικό στην ιδιαίτερη σχέση. Ένας βωμός ανεγείρεται ανάμεσα σε δύο διαχωρισμένους ανθρώπους, πάνω στον οποίο ο κάθε ένας τους αναζητά να σκοτώσει τον εαυτό του, και πάνω στο σώμα του να υψώσει έναν άλλον εαυτό να πάρει την δύναμή του από τον θάνατό του. Αυτό το τελετουργικό επαναλαμβάνεται πολλές φορές... Η ιδιαίτερη σχέση πρέπει να αναγνωριστεί γι' αυτό που είναι · μία τελετή χωρίς νόημα κατά την οποία δύναμη αντλείται από τον θάνατο του Θεού, κι επενδύεται στον φονιά Του... (Κ-16.Υ.11:3-6· 12:4)

Η ενοχή μας δεν μας επιτρέπει να αναγνωρίσουμε τι πραγματικά είναι η ιδιαιτερότητα, και αν δεν μπορούμε να δούμε τι κάνουν τα σώματά μας, πώς μπορούμε να θυμηθούμε την απόφαση που πήρε ο νους; Επομένως, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η ενοχή είναι μια άμυνα που βιώνουμε για τις πράξεις μας · ακόμα ένα μέρος της στρατηγικής του εγώ που μας αποτρέπει να ρίξουμε το βλέμμα μας στη συμπεριφορά μας, και να την αποκαλύψουμε σαν μια σκιά της ενοχής που υπάρχει στο νου λόγω του διαχωρισμού.

Ο ορθά νοούμενος σκοπός του κόσμου, επομένως, είναι να είναι μια αίθουσα διδασκαλίας που αντανακλά πίσω σε μένα το τι κάνει το εγώ στο νου μου. Εάν αισθάνομαι ένοχος για τη συμπεριφορά μου - για τις δικές μου ιδιαίτερες σχέσεις χειραγώγησης και εξαπάτησης - θα είναι αδύνατο να ζητήσω βοήθεια από τον Ιησού. Θυμηθείτε ότι η ενοχή είναι τυφλή γιατί καθιστά αδύνατο το να δείτε πραγματικά. Όταν αισθάνομαι ένοχος και ζητώ από το εγώ να με βοηθήσει να ανακουφίσω τον πόνο μου μέσω της προβολής, αυτό δεν αναιρεί την ενοχή του νου που είναι η πραγματική αιτία του πόνου. Το να ζητάς βοήθεια από τον Ιησού ωστόσο, σημαίνει την αναίρεση της ενοχής στην πηγή της. Ο Ιησούς με βοηθά να ξετάσω όλα όσα πιστεύω πως είμαι ένοχος στον κόσμο, και που τα βλέπω ως σκιά της μυστικής ενοχής στο νου μου. Μόνο τότε μπορώ να κοιτάξω τόσο την εξωτερική όσο και την εσωτερική ενοχή, βλέποντάς τες σαν μια ψευδαίσθηση, έτσι τις επιτρέπω να εξαφανιστούν. Οι δύο παράγραφοι που ακολουθούν εξηγούν αυτήν τη διαδικασία, της συγχώρεσης και της θεραπείας:

(4:1) Η συγχώρεση, από την άλλη, είναι ήσυχη, και σιωπηλά δεν κάνει τίποτα.

Το παραπάνω προέρχεται από την αρχή στον Ψαλμό 46: «Ησυχάστε, και γνωρίστε ότι εγώ είμαι ο Θεός». Το να είσαι ήσυχος κάνει τις θορυβώδεις κραυγές του εγώ να σιωπήσουν και στα μαθήματα που θα έρθουν θα δούμε πόσο συχνά ο Ιησούς μιλά για την ησυχία μας. Έτσι, η συγχώρεση «σιωπηλά δεν κάνει τίποτα», γιατί η πράξη δεν προέρχεται από τη δημιουργία του Θεού ή τη διόρθωση του Αγίου Πνεύματος, αλλά προέρχεται από την πεποίθηση του εγώ ότι κατέστρεψε τον Θεό. Αυτή ήταν πολύ βαριά «πράξη», και απαιτήσε ότι πρέπει να «κάνουμε» σαν τρελοί για να προστατευτούμε από την καταστροφή. Αλλά ο Ιησούς μας λέει ότι δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα, μόνο να κοιτάξουμε ήσυχα μαζί του τον αδελφό που προσπαθήσαμε να καταδικάσουμε για την αμαρτία μας και την ενοχή μας:

... Κοίταξε τον Υιό του Θεού, δες την αγνότητά του και ησύχασε. Μέσα στην σιωπή κοίταξε την αγιότητα του, και πρόσφερε ευχαριστίες στον Πατέρα του που καμία ενοχή δεν τον άγγιξε ποτέ.

... Ας τον κοιτάξουμε μαζί και ας τον αγαπήσουμε. Διότι μέσα στην αγάπη γι' αυτόν βρίσκεται η αθωότητά σου. Αλλά κοίτα τον εαυτό σου, και η χαρά και η εκτίμηση γι' αυτό που θα δεις θα εξορίσουν την ενοχή για πάντα. (Κ-13.Χ.11:10-11· 12:3-5)

Για να συνοψίσουμε, η συγχώρεση δεν κάνει τίποτα. Ούτε ο Ιησούς, το Άγιο Πνεύμα, ούτε ο ορθός νους μας. Απλά κοιτάζουν την αναλήθεια και συνειδητοποιούν ότι δεν είχε καμία επίδραση στην αγιότητα του Υιού του Θεού.

(4:2-3) Δεν προσβάλλει καμία πλευρά της πραγματικότητας, ούτε αναζητά να την παραμορφώσει σε μορφές που προτιμά. Απλά κοιτά, και περιμένει, και δεν κρίνει.

Η τελευταία πρόταση είναι η ουσία της συγχώρεσης: απλά κοιτά το σύστημα σκέψης του εγώ, περιμένει υπομονετικά να αλλάξουμε το νου μας και πάνω απ' όλα δεν κρίνει. Δεν καταδικάζει τα εγώ των άλλων ούτε το δικό μας, αλλά λέει: «Δεν είναι αυτή μια ανόητη σκέψη; Δεν είναι αυτή η ανόητη συμπεριφορά που προέρχεται από μια ανόητη σκέψη; Όχι πονηρή, αμαρτωλή ή μοχθηρή · απλά ανόητη, διότι δεν θα μας δώσει αυτό που θέλουμε, ακόμα και αν επιμένουμε ότι θα λειτουργήσει, όταν κρυφά γνωρίζουμε ότι δεν θα λειτουργήσει». Η συγχώρεση λοιπόν είναι ο απλός τρόπος να κοιτάζουμε ο οποίος αναιρεί την αμαρτία, παρόλο που την είχαμε πάρει στα σοβαρά - δίνοντάς της αποτελέσματα που δεν έχει - εδραιώνοντας την ύπαρξή της στο νου μας.

Η συγχώρεση και το θαύμα είναι τα δυο διαφορετικά ονόματα της ίδιας διαδικασίας για να κοιτάζουμε χωρίς κρίση στο εγωϊκό όνειρο του διαχωρισμού, μέσα στο οποίο το εγώ επινόησε έναν κόσμο σύμφωνο με τη δική του μισητή ομοιότητα, για «να προσβάλλει» την πραγματικότητα της αγάπης:

Το θαύμα αποδεικνύει ότι ονειρεύεσαι ένα όνειρο, και ότι το περιεχόμενό του δεν είναι αληθινό. Αυτό είναι ένα κρίσιμο βήμα στην διαχείριση των ψευδαισθήσεων. Κανείς δεν τις φοβάται όταν αντιληφθεί ότι ο ίδιος τις επινόησε. Ο φόβος διατηρείται επειδή κανείς δεν είδε ότι ο ίδιος ήταν ο συγγραφέας του ονείρου, και όχι μια φιγούρα μέσα στο όνειρο. Αυτός καταλογίζει στον εαυτό του τις συνέπειες που ονειρεύεται ότι απέδωσε στον αδελφό του. Και είναι μόνο αυτό που το όνειρο έχει συνθέσει και του έχει προσφέρει, για να του δείξει ότι οι επιθυμίες του έχουν εκτελεσθεί. Έτσι αυτός φοβάται την δική του επίθεση, αλλά την βλέπει στα χέρια κάποιου άλλου. Ως θύμα, υποφέρει από τα αποτελέσματά της, αλλά όχι από την αιτία τους. Δεν είναι αυτός ο συγγραφέας την δικής του επίθεσης, και είναι αθώος από αυτό που προκάλεσε. Το θαύμα δεν κάνει τίποτα άλλο εκτός από να του δείχνει ότι αυτός δεν έχει κάνει τίποτα. (Κ-28.II.7:1-10)

(4:4) Αυτός που δεν θέλει να συγχωρεί κρίνει, διότι πρέπει να δικαιολογήσει την αποτυχία του να συγχωρέσει.

Η «κρίση» σε αυτό το απόσπασμα είναι συνώνυμο της σκέψης μη συγχώρεσης. Όταν δεν έχω συγχωρέσει τον εαυτό μου, προστατεύω τη μη συγχώρεση προβάλλοντας την ενοχή και δεν αφήνω κανέναν να ξεφύγει. Έτσι βλέπω τις αμαρτίες μου μέσα σε σένα, και αντί να τις αναιρέσω στον εαυτό μου αναζητώ την αναίρεσή τους τιμωρώντας εσένα, τον αμαρτωλό. Δεν αναιρώ τίποτα, ωστόσο, βαθιά μέσα μου ενισχύω την αμαρτία στο νου μου, έτσι προκύπτει η έντονη ανάγκη μου να κρίνω, να επικρίνω και να βρίσκω λάθη. Θυμόμαστε αυτό το σημαντικό απόσπασμα που εκθέτει έμμεσα τα ψέματα του εγώ, τα οποία μεταμφιέζονται σαν ιεροί μάρτυρες. Στην πραγματικότητα, αυτοί οι μάρτυρες απλά καταδικάζουν τους άλλους μέσα από τα αθώα βάσανά τους:

*... Η διαφυγή του κόσμου από την καταδίκη είναι μια ανάγκη την οποία μοιράζονται όσοι είναι μέσα στον κόσμο. Ωστόσο δεν αναγνωρίζουν την κοινή τους ανάγκη. Γιατί ο κάθε ένας νομίζει ότι εάν κάνει αυτό που του αναλογεί, η καταδίκη του κόσμου θα εξαρτηθεί από αυτόν. Και αυτό αντιλαμβάνεται ότι **είναι** το μέρος του στην απελευθέρωσή του. Η εκδίκηση πρέπει να είναι εστιασμένη. Διαφορετικά το μαχαίρι του εκδικητή είναι στα δικά του χέρια, και σημαδεύει τον ίδιο. Και πρέπει να το δει στο χέρι κάποιου άλλου, εάν θέλει να είναι θύμα μιας επίθεσης που δεν επέλεξε. Κι έτσι υποφέρει από τις πληγές που του έχει προκαλέσει ένα μαχαίρι που δεν κρατάει.*

Αυτός είναι ο σκοπός του κόσμου που βλέπει. Και με αυτή την οπτική, ο κόσμος παρέχει τα μέσα με τα οποία αυτός ο σκοπός φαίνεται να εκπληρώνεται. (Κ-27.VII.4:2-5:2)

Η δυναμική του μάρτυρα χρησιμεύει ως παράδειγμα για αυτό που κάνουμε όλοι. Αντί να αναγνωρίσουμε την αμαρτία μας - το μαχαίρι της αμαρτίας στα αιματοβαμμένα χέρια μας - την βλέπουμε σε κάποιον άλλο. Ο πόνος μας γίνεται ο μάρτυρας (με την ετυμολογική έννοια του μάρτυρα) για την αμαρτία κάποιου άλλου. Έτσι, ο αμαρτωλός κόσμος δικαιολογεί τη δική μας σκέψη μη συγχώρεσης, το πρόσωπο του δολοφόνου που βρίσκεται πίσω από το πρόσωπο της αθωότητας.

(4:5) Αλλά αυτός που θέλει να συγχωρήσει τον εαυτό του πρέπει να μάθει να καλωσορίζει την αλήθεια ακριβώς έτσι όπως είναι.

Χρειάζεται μόνο να αποδεχθούμε την αλήθεια που έχει ήδη κρατηθεί για μας από το Άγιο Πνεύμα στον ορθό μας νου. Κοντά στο τέλος του βιβλίου εργασιών υπάρχει μια υπέροχη πρόταση που αντικατοπτρίζει αυτό το απόσπασμα: «Το μόνο μας μέλημα είναι να καλωσορίσουμε την αλήθεια» (Εργ-ΤΙ ΕΙΜΑΙ; 14.3:7). Καλωσορίζουμε την αλήθεια γυρίζοντας την πλάτη μας στην αναλήθεια του εγώ, αποκηρύσσουμε την δική του ψευδαίσθηση τώρα που θέλουμε την αλήθεια και μόνο την αλήθεια.

(5:1) Μην κάνεις τίποτα, λοιπόν, και άφησε την συγχώρεση να σου δείξει τι να κάνεις, μέσω Αυτού που είναι ο Οδηγός σου, ο Σωτήρας σου και ο Προστάτης, ισχυρός σε ελπίδα, και βέβαιος για την τελική επιτυχία σου.

Αυτό μοιάζει με το «Δεν χρειάζεται να κάνω τίποτα» από το κείμενο και δεν σημαίνει να μην κάνετε τίποτα συμπεριφορικά. Αντίθετα, αφήνετε το Άγιο Πνεύμα να σας καθοδηγήσει. Αυτό δεν σημαίνει ότι σας λέει συγκεκριμένα τι να κάνετε - παρόλο που μπορεί να το βιώνετε με αυτόν τον τρόπο - διότι η Αγάπη Του απλά επεκτείνεται μέσα σας και το σώμα σας εκφράζει σε μορφή το περιεχόμενο της Αγάπης Του. Είναι γνωστό σε εμάς το παρακάτω απόσπασμα:

Το να κάνεις κάτι έχει να κάνει με το σώμα. Κι αν αναγνωρίσεις ότι δεν χρειάζεται να κάνεις τίποτα, τότε έχεις αποσύρει την αξία του σώματος από το νου σου... Το να μην κάνεις τίποτα σημαίνει να αναπαύεσαι, και να κάνεις χώρο μέσα σου όπου η δραστηριότητα του σώματος παύει να απαιτεί προσοχή. Σε αυτό τον χώρο έρχεται το Άγιο Πνεύμα, κι εκεί κατοικεί... Αυτό το ήσυχο κέντρο, μέσα στο οποίο δεν κάνεις τίποτα, θα παραμένει μαζί σου, και θα σου προσφέρει ανάπαυση μέσα σε κάθε έντονη ενασχόληση σου. Διότι από αυτό το κέντρο θα κατευθύνεσαι για το πώς να χρησιμοποιείς το σώμα αναμάρτητα. (Κ-18.VII.7:1-2,7-8 · 8:3-4)

(5:2-3) Σε έχει ήδη συγχωρέσει, διότι αυτή είναι η λειτουργία Του, που Του έχει δοθεί από τον Θεό. Τώρα πρέπει να μοιραστείς την λειτουργία Του, και να συγχωρέσεις αυτόν που Εκείνος έχει σώσει, του οποίου την αθωότητα βλέπει, και τιμά ως Υιό του Θεού.

Όπως ακριβώς έχουμε συγχωρεθεί από το Άγιο Πνεύμα για όσα δεν έχουμε κάνει, έτσι μας ζητείται να μοιραστούμε την ίδια συγχώρεση με τους άλλους, ενισχύοντας την αλήθεια της Επανόρθωσης στον εαυτό μας και σε όλους τους αδελφούς μας. Ολοκληρώνουμε με αυτό το εμπνευσμένο απόσπασμα από το κείμενο, το οποίο περιγράφει την επέκταση της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος μέσα από τους νόες μας που θεραπεύονται καθώς φέρνουμε τις σκοτεινές σκέψεις της ενοχής στο λαμπρό Του φως:

Τι άλλο από παγκόσμια ευλογία μπορεί να είναι το να κοιτάς με ευσπλαχνία αυτό που ο Πατέρας σου αγαπά; Η επέκταση της συγχώρεσης είναι η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος. Άφησέ την σε Εκείνο. Ας σε απασχολεί μόνο να Του δίνεις αυτό που μπορεί να επεκταθεί. Μην κρατάς κανένα σκοτεινό μυστικό που να μην μπορεί να χρησιμοποιήσει, παρά πρόσφερε Του τα μικρά δώρα που μπορεί να επεκτείνει παντοτινά. Θα πάρει το κάθε ένα ξεχωριστά και θα το μετατρέψει σε ισχυρή

δύναμη για την ειρήνη. Δεν θα παρακρατήσει ούτε μια ευλογία από αυτό, ούτε θα το περιορίσει με κανένα τρόπο. Θα προσθέσει σε αυτό όλη την δύναμη που Του έχει δώσει ο Θεός, για να κάνει κάθε μικρό δώρο αγάπης πηγή θεραπείας για τους πάντες. Κάθε μικρό δώρο που δίνεις στον αδελφό σου φωτίζει τον κόσμο. Μην σε απασχολεί το σκοτάδι · απομάκρυνε το βλέμμα σου από αυτό και στρέψε το στον αδελφό σου. Και άφησε το σκοτάδι να διασκορπιστεί από το Άγιο Πνεύμα που γνωρίζει το φως, και το τοποθετεί ευγενικά μέσα σε κάθε σιωπηλό χαμόγελο πίστης και εμπιστοσύνης με το οποίο ευλογείς τον αδελφό σου. (Κ-22. VI.9)

ΜΑΘΗΜΑ 221

Ας ειρηνέψει ο νους μου. Ας ησυχάσουν όλες μου οι σκέψεις.

Βρίσκουμε άλλη μια φορά να γίνεται αναφορά στον πρώτο στίχο του Ψαλμού 46: «Ησυχάστε, και γνωρίστε ότι εγώ είμαι ο Θεός».

(1) Πατέρα, έρχομαι σε Σένα σήμερα για να αναζητήσω την ειρήνη που μόνο Εσύ μπορείς να δώσεις. Έρχομαι μέσα στην σιωπή. Μέσα στην ησυχία της καρδιάς μου, τα βαθιά άδυτα του νου μου, περιμένω ν' ακούσω την Φωνή Σου. Πατέρα μου, μίλησέ μου σήμερα. Έρχομαι για ν' ακούσω την Φωνή Σου μέσα στην σιωπή, την βεβαιότητα και την αγάπη, βέβαιος ότι Εσύ θ' ακούσεις το κάλεσμά μου και θα μου απαντήσεις.

Δεν μπορώ να πάω προς τον Θεό όταν υπάρχει θόρυβος στο νου μου, ή όταν είναι γεμάτος με μικρές προσευχές που ζητούν μικρά πράγματα · δηλαδή, ιδιαιτερότητες σε αυτόν τον κόσμο · ούτε μπορώ πάω προς Αυτόν νομίζοντας ότι γνωρίζω τον δρόμο. Πηγαίνω μόνο όταν βρίσκομαι σε ησυχία, όταν αδειάζω την καρδιά μου (δηλαδή το νου μου) από όλες τις σκέψεις του εγώ. Σε αυτή τη σιωπή, ο Θεός θα μου μιλήσει - μέσω της Φωνής Του. Η απάντησή Του στο κάλεσμά μας εμφανίζεται μέσα στις μορφές που παίρνουν οι ιδιαίτερες σχέσεις μας · οι οποίες είναι οι ευκαιρίες για να επιλέξουμε ξανά για τον αδερφό μας, και επομένως για τον εαυτό μας.

(2:1-2) Τώρα περιμένουμε σιωπηλά. Ο Θεός είναι εδώ, διότι περιμένουμε μαζί.

Πηγαίνουμε προς τον Θεό μέσω της σχέσης που έχουμε με τον Ιησού, ο οποίος αντιπροσωπεύει το μέρος του νου μας που έχει αποδεχτεί την αλήθεια της Επανόρθωσης - δεν έχουμε αφήσει την Πηγή μας. Η ένωση μαζί του είναι επομένως η ένωση με την Υιότητα, διότι ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας:

... Η λειτουργία μας είναι να εργαζόμαστε μαζί, διότι χωριστά δεν μπορούμε να λειτουργήσουμε καθόλου. Ολόκληρη η δύναμη του Υιού του Θεού βρίσκεται μέσα σε όλους μας, αλλά σε κανέναν από εμάς ξεχωριστά. (Κ-8. VI.8:4-5)

(2:3-5) Είμαι σίγουρος ότι θα σου μιλήσει, και ότι θ' ακούσεις. Δέξου την βεβαιότητά μου, διότι είναι δική σου. Ο νους μας είναι ενωμένος.

Έχουμε δει πολλές φορές ήδη, όπως και στο κείμενο, ότι είμαστε σαν τον Ιησού και ότι αυτός είναι σαν εμάς. Η μόνη διαφορά είναι ότι εμείς δεν γνωρίζουμε αυτήν την ισότητα, την οποία αυτός θα μας διδάξει:

Ο δικός μου νους θα είναι πάντα σαν τον δικό σου, διότι δημιουργηθήκαμε ως ίσοι. Μόνο η απόφασή μου ήταν που μου έδωσε όλη την δύναμη στον Ουρανό και την γη. Το μοναδικό μου δώρο σε σένα είναι να σε βοηθήσω να πάρεις την ίδια απόφαση. (Κ-5.II.9:1-3)

Χρειαζόμαστε λοιπόν τον Ιησού ως μεγαλύτερο αδερφό, για να μάθουμε από αυτόν ότι το αναμάρτητο που αντιλαμβανόμαστε σε αυτόν αντηχεί το αναμάρτητο στον εαυτό μας.

(2:6) Περιμένουμε με μία πρόθεση · ν' ακούσουμε την απάντηση του Πατέρα μας στο κάλεσμά μας, ν' αφήσουμε τις σκέψεις μας να ησυχάσουν και να βρούμε την ειρήνη Του, να Τον ακούσουμε να μας μιλά για το τι είμαστε, και να αποκαλυφθεί στον Υιό Του.

Τώρα έχουμε μόνο ένα στόχο, ένα σκοπό, μία πρόθεση - να επιστρέψουμε στην εστία μας μαζί με τον Ιησού, η υπομονή του μαζί μας θα ανταμειφθεί:

... Δεν θα σε απαρνηθώ ποτέ όπως και ο Θεός δεν θα σε απαρνηθεί, αλλά πρέπει να περιμένω όσο επιλέγεις να απαρνείσαι εσύ τον εαυτό σου. Κι επειδή περιμένω με αγάπη και όχι με ανυπομονησία, είναι βέβαιο πως θα με ζητήσεις αληθινά. Θα έρθω να ανταποκριθώ σε ένα και μοναδικό ξεκάθαρο κάλεσμα. (Κ-4.III.7:8-10)

Η σιωπή μας εκφράζει το «ξεκάθαρο κάλεσμά» μας και μας επιτρέπει να ακούσουμε την απάντηση του Θεού που μιλά για την ενότητα μαζί Του: «μια Ενιαιότητα με τα πάντα να είναι Ένα» (Κ-25.I.7:1).

ΜΑΘΗΜΑ 222

Ο Θεός είναι μαζί μου. Ζω και κινούμαι μέσα σ' Αυτόν.

Αυτή η ιδέα παραπέμπει στη γνωστή δήλωση του Αποστόλου Παύλου από τις Πράξεις των Αποστόλων, στην οποία αναφέρθηκε προηγουμένως. Που μας θυμίζει ξανά το Μάθημα 41, «Ο Θεός είναι μαζί μου όπου κι αν πάω». Είναι περιττό να πούμε σε αυτό το σημείο ότι δεν πρέπει να λάβουμε στην κυριολεξία το νόημα των λέξεων.

(1:1-2) Ο Θεός είναι μαζί μου. Αυτός είναι η Πηγή της ζωής μου, η ζωή μέσα μου, ο αέρας που αναπνέω, η τροφή από την οποία συντηρούμαι, το νερό που με ανανεώνει και με καθαρίζει.

Ο Θεός δεν βρίσκεται μέσα στο νερό, στο φαγητό μας ή στον αέρα · δεν είναι στον κόσμο. Αυτές οι λέξεις συμβολίζουν τον Θεό που είναι η ζωή μας. Αυτό που μας συντηρεί εδώ είναι το νερό, το φαγητό και ο αέρας, και το σώμα μας δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτά. Ομοίως, η Ταυτότητά μας ως πνεύμα δεν μπορεί να ζήσει χωρίς τον Θεό, γιατί Αυτός είναι η Πηγή μας και η Ζωή μας, και η ύπαρξή μας βρίσκεται μόνο σε Αυτόν:

... Δεν μπορείς να ξεφύγεις από αυτό που είσαι. Γιατί ο Θεός είναι ελεήμων, και δεν άφησε τον Υιό του να Τον εγκαταλείψει. Να είσαι ευγνώμων γι' αυτό που είναι Αυτός, γιατί σε αυτό βρίσκεται η διαφυγή σου από την τρέλα και τον θάνατο. Πουθενά δεν μπορείς να βρεθείς παρά μόνο εκεί όπου είναι Αυτός. (Κ-31.IV.11:3-6)

(1:3-4) Αυτός είναι το σπίτι μου, μέσα στο οποίο ζω και κινούμαι · το Πνεύμα που κατευθύνει τις πράξεις μου, μου προσφέρει τις Σκέψεις Του, και εγγυάται την ασφάλειά μου από κάθε πόνο.

Αυτός με σκεπάζει με καλοσύνη και φροντίδα, και κρατά με αγάπη τον Υιό πάνω στον οποίο λάμπει, και που κι αυτός λάμπει πάνω σε Εκείνον.

Νομίζουμε ότι το σπίτι μας είναι το σώμα, και έτσι μπαίνουμε στον πειρασμό να φέρουμε τον Θεό στον κόσμο καθώς αναζητούμε να αποδεχτούμε το σπίτι Του μέσα στο σώμα μας. Θέλουμε επίσης ο Ιησούς να κάνει το ίδιο, και με μια ανάποδη κατανόηση της διδασκαλίας του παραμορφώνουμε το μήνυμά του ώστε να σημαίνει ότι κάνουμε τα σώματά μας πιο ευτυχημένα. Στην πραγματικότητα, όμως, θέλουμε να φτιάξουμε το σπίτι μας μέσα στον Θεό, το οποίο αντανakλάται εδώ μέσα στην ορθά νοούμενη αγάπη του Ιησού. Δεν θέλουμε να φέρουμε το φως στο σκοτάδι, αλλά το σκοτάδι της ψεύτικης ταυτότητάς μας στο φως του Ποιου πραγματικά είμαστε ως Χριστός. Μόνο τότε μπορούμε να είμαστε ασφαλείς και να βιώσουμε την καλοσύνη, τη φροντίδα και την Αγάπη του Πατέρα μας - όχι ως ένα σώμα από κάποιο σώμα, αλλά ως ένας νους που είναι μέρος του Νου. Έτσι, ο Ιησούς μας ρωτά ρητορικά:

... Είναι Αυτός [ο Θεός] ένα σώμα, και δημιούργησε εσένα έτσι όπως Εκείνος δεν είναι, και εκεί όπου ο ίδιος δεν μπορεί να βρίσκεται; Εσύ περιβάλλεσαι μόνο από Αυτόν. (Κ-18.VI.10:5-6)

(1:5) Πόσο ήρεμος είναι αυτός που γνωρίζει την αλήθεια γι' αυτό που λέει Εκείνος σήμερα!

Όταν καταλαβαίνουμε ότι τα λόγια του Αγίου Πνεύματος είναι αληθινά, δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα. Δεν χρειάζεται πλέον να προσπαθούμε μανιωδώς να ικανοποιούμε τη λογική μας και το σώμα μας. Όταν καταλάβουμε ότι δεν υπάρχει τίποτα για να συγχωρέσουμε, μπορούμε πραγματικά να είμαστε ήσυχοι για την αλήθεια.

(2) Πατέρα, δεν έχουμε λόγια άλλα εκτός από το Όνομά Σου πάνω στα χείλη μας και μέσα στο νου μας, καθώς εισερχόμαστε ήσυχα στην Παρουσία Σου τώρα, και ζητάμε να αναπαυτούμε για λίγο μαζί Σου σε ειρήνη.

Εδώ υπονοεί να θέσουμε στην άκρη τα λόγια του εγώ αναγνωρίζοντας ότι ήταν λάθος, όπως ήταν και οι προσπάθειές μας να κατανοήσουμε τον Θεό, τον Ιησού και τη συγχώρεση. Αναγνωρίζουμε τώρα ότι αυτά τα λόγια και οι ιδέες δεν είναι αυτό που θέλουμε, γιατί επιλέγουμε την Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος. Αυτό μόνο οδηγεί στην Παρουσία του Θεού, το Όνομα του Οποίου μας θυμίζει ότι Αυτό είναι επίσης και δικό μας, και σε αυτό το Γεγονός βρίσκουμε την ειρήνη μας και αναπαυόμαστε για λίγο.

ΜΑΘΗΜΑ 223

Ο Θεός είναι η ζωή μου. Δεν έχω άλλη ζωή εκτός από την δική Του.

Αυτό το μάθημα συνεχίζει το θέμα της ενιαιότητας. Ζω μέσα στον Θεό και Αυτός μέσα σε μένα - όχι μέσα στο σώμα, αλλά μέσα στο πνεύμα που Αυτός δημιούργησε ως ένα μαζί Του.

(1:1) Έκανα λάθος όταν νόμιζα ότι ζούσα ξεχωριστά από τον Θεό, μια διαχωρισμένη οντότητα που κινείται σε απομόνωση, αποκομμένη, και στεγασμένη σε ένα σώμα.

Βρίσκοντας το δρόμο μου μέσα από το πρώτο μέρος του βιβλίου εργασιών, έμαθα το λάθος μου. Πίστευα ότι ήμουν ένα σώμα, ένας εσφαλμένα νοούμενος εαυτός, αλλά τώρα επιλέγω με χαρά ως Εαυτό μου το πνεύμα:

... αν διαλέξεις το πνεύμα, οι Ουρανοί θα σκύψουν για να αγγίξουν τα μάτια σου και να ευλογήσουν την ιερή σου όραση, ώστε να μπορέσεις να μην βλέπεις τον κόσμο της σάρκας πια παρά μόνο για να θεραπεύεις, να ανακουφίζεις και να ευλογείς. (Κ-31.VI.1:8)

(1:2-3) Τώρα γνωρίζω ότι η ζωή μου είναι του Θεού, και ότι δεν έχω άλλο σπίτι, και δεν υπάρχω ξέχωρα από Αυτόν. Αυτός δεν έχει Σκέψεις που να μην είναι μέρος μου, κι εγώ δεν έχω καμία σκέψη παρά μόνο αυτές που είναι από Αυτόν.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχω άλλες σκέψεις, αλλά ότι δεν αναγνωρίζω πλέον τις σκέψεις του εγώ μου ως αληθινές προσπαθώντας να τις δικαιολογήσω ή να τις κάνω άγιες. Μ' αυτό τον τρόπο αυτές οι σκέψεις χάνουν τη δύναμή τους, οι οποίες παίρνουν τη θέση που έχουν μόνο λόγω της δικής μου πεποίθησης σε αυτές. Όταν αυτή η πεποίθηση αποσυρθεί και τεθεί στη ορθά νοούμενη σκέψη της Επανόρθωσης, το εγώ εξαφανίζεται σταδιακά πίσω στο δικό του τίποτα.

(2:1) Πατέρα μας, ας δούμε το πρόσωπο του Χριστού αντί για τα λάθη μας.

Είναι άλλη μια ομολογία ότι κάναμε λάθος, και πως η δήλωση αυτή προϋποθέτει την δική μας αναγνώριση - το κλειδί για την ειλικρινή ευγνωμοσύνη - και τη χαρά να δούμε το φωτεινό πρόσωπο του Χριστού:

... Με αυτό τον τρόπο η αντίληψη του εαυτού του μπαίνει στην άκρη, γιατί τίποτα δεν στέκεται ανάμεσα στην ματιά του και σε αυτό που κοιτάζει, για να κρίνει αυτό που βλέπει. Και σ' αυτό το μοναδικό όραμα βλέπει το πρόσωπο του Χριστού, και καταλαβαίνει ότι βλέπει τον καθένα καθώς κοιτάζει αυτό. Γιατί υπάρχει φως εκεί όπου υπήρχε πριν σκοτάδι, και τώρα το πέπλο σηκώνεται από την όρασή του. (Κ-31.VII.8:5-7)

(2:2-4) Διότι εμείς που είμαστε ο άγιος Υιός Σου είμαστε αναμάρτητοι. Θα δούμε την αθωότητά μας, διότι η ενοχή διακηρύσσει ότι δεν είμαστε ο Υιός Σου. Και δεν θέλουμε να Σε ξεχνάμε άλλο πια.

Η επιθυμία μας για τον Θεό είναι τώρα τόσο ισχυρή που επισκιάζει κάθε έλξη προς την ενοχή · η ενιαιότητα έχει εξανεμίσει το διαχωρισμό, διότι η αγάπη παραμένει η μόνη μας πραγματικότητα:

... Ότι δεν σου έδωσε ο Θεός δεν έχει καμιά δύναμη επάνω σου, και η έλξη της αγάπης για την αγάπη παραμένει ακαταμάχητη. Διότι είναι λειτουργία της αγάπης να ενώνει όλα τα πράγματα με την ίδια, και να κρατά όλα τα πράγματα μαζί επεκτείνοντας την ολότητά της. (Κ-12.VIII.7:10-11)

(2:5-7) Νιώθουμε μοναξιά εδώ, και λαχταρούμε τον Ουρανό, όπου είμαστε στο σπίτι μας. Σήμερα θέλουμε να επιστρέψουμε. Το Όνομά μας είναι δικό Σου, και αναγνωρίζουμε ότι είμαστε ο Υιός Σου.

Πόσο χαρούμενη είναι η απόφασή μας, καθώς δεν ταλαιπωρούμαστε πλέον μέσα σε μια κατάσταση μακριά από τον Θεό! Η λαχτάρα μας για τον Ουρανό έχει ανοίξει τα μάτια μας, που ήταν κλειστά για πολύ καιρό μέσα στα πυρετώδη όνειρα της μοναξιάς. Έτσι είμαστε στο σπίτι, εκεί όπου ο Θεός θέλει να είμαστε (Κ-31.VIII.12: 8).

ΜΑΘΗΜΑ 224

Ο Θεός είναι ο Πατέρας μου, και Αυτός αγαπά τον Υιό Του.

Το μάθημα αυτό αντιπαραβάλλει τον Χριστό, τον αληθινό μας Εαυτό, με τον μικρό εαυτό του εγώ που πιστεύουμε ότι είμαστε.

(1:1) Η αληθινή μου Ταυτότητα είναι τόσο ασφαλής, τόσο ευγενής, αναμάρτητη, λαμπρή και σπουδαία, απόλυτα καλή και ελεύθερη από ενοχή, που ο Ουρανός κοιτάζει σε Αυτή για να της δώσει φως.

Αυτό είναι επίσης ένα όμορφο σύμβολο. Ο Ουρανός δεν κοιτάζει προς τον Χριστό για να Του δώσει το φως, διότι το φως του Ουρανού και του Χριστού είναι ένα σε αγνότητα και αλήθεια:

... Η αλήθεια σε σένα παραμένει τόσο ακτινοβόλα όσο ένα αστέρι, τόσο αγνή όσο το φως, τόσο αθώα όσο η ίδια η αγάπη. Και είσαι άξιος που θέλημά σου θα γίνει! (Κ-31.VI.7:4-5)

(1:2-3) Αυτή φωτίζει και τον κόσμο. Είναι το δώρο που μου έδωσε ο Πατέρας μου · αυτό που δίνω κι εγώ στον κόσμο.

Θυμόμαστε τον κόσμο με το φως του Ουρανού. Στο κείμενο ο Ιησούς μιλάει για την Ταυτότητά μας σαν τις «Μεγάλες Ακτίνες» και ότι στον κόσμο είμαστε ένας μικρός σπινθήρας που αντικατοπτρίζει τις Ακτίνες του Χριστού:

... Ο Θεός όμως έχει κρατήσει τον σπινθήρα ζωντανό έτσι ώστε οι Ακτίνες να μην μπορούν ποτέ να ξεχαστούν εντελώς. Μόνο αν δεις τον μικρό σπινθήρα, θα μάθεις για το μεγαλύτερο φως... (Κ-10.IV.8:2-3)

Αυτό το μεγαλύτερο φως το αντανakλάμε εμείς, και το δικό μας δώρο η συγχώρεση προς τον κόσμο αντανakλά το δώρο της Αγάπης του Θεού.

(1:4-7) Δεν υπάρχει δώρο άλλο από αυτό που μπορεί να δοθεί ή να γίνει αποδεκτό. Αυτή είναι η πραγματικότητα, και μόνο αυτή. Αυτό είναι το τέλος της ψευδαίσθησης. Αυτή είναι η αλήθεια.

Ο Ιησούς μιλάει για τον πραγματικό κόσμο, η επίτευξη του οποίου είναι το τέλος της ψευδαίσθησης. Ο Υιός του Θεού έχει θυμηθεί την Ταυτότητά του, και αυτό είναι το δώρο του χαρούμενου κοινού οράματός του που μοιράζεται με τον κόσμο:

... Στα κουρασμένα μάτια σου φέρω ένα όραμα ενός διαφορετικού κόσμου... Ωστόσο αυτό είναι ένα όραμα το οποίο πρέπει να μοιράζεσαι με τον καθένα που βλέπεις, ειδικά δεν θα το βλέπεις. Και δίνοντας αυτό το δώρο είναι ο τρόπος που το κάνεις δικό σου. Και ο Θεός όρισε... να είναι δικό σου. (Κ-31.VIII.8:4-7)

(2:1-2) Το Όνομά μου, Ω Πατέρα, είναι ακόμα γνωστό σε Σένα. Εγώ Το έχω ξεχάσει, και δεν ξέρω που πηγαίνω, ποιος είμαι, ούτε τι κάνω.

Εδώ παραπέμπει στο γνωστό τέλος της ενότητας «Η Αντίληψη για τον εαυτό εναντίον του Εαυτού» (Κ-31.V.17: 6-7). Ενθυμούμενοι το Ποιοι είμαστε αναιρεί τον ψεύτικο εαυτό μας, ο οποίος όσο δυστυχημένος και να είναι, παραμένει μια ταυτότητα που αναγνωρίζουμε και με την οποία παραδόξως αισθανόμαστε άνετα. Ωστόσο, καταλαβαίνουμε τώρα τις οδυνηρές παραμέτρους της ζωής μας - να σκοτώσουμε ή να σκοτωθούμε - μέσα στις οποίες μερικές φορές επιθυμούμε να είμαστε ο δολοφόνος, και άλλες φορές ο σκοτωμένος, ώστε να είμαστε τα αθώα θύματα. Δεδομένου ότι πιστεύουμε πως γνωρίζουμε τον κόσμο, ξαφνικά συνειδητοποιούμε ότι δεν καταλαβαίνουμε τίποτα το οποίο μας κάνει να νοιώθουμε, αν μη τι άλλο, αποπροσανατολισμένοι.

(2:3-4) Θύμισέ μου, Πατέρα, τώρα, διότι είμαι κουρασμένος από τον κόσμο που βλέπω. Αποκάλυψέ μου στην θέση του αυτό που Εσύ θέλεις να δω.

Το όραμα του Χριστού διορθώνει τον κόσμο που έχει τόσο κουραστεί, και όμως μπορεί να φτάσει σε ένα γλυκό τέλος μέσα από τον θεραπευμένο νου των δασκάλων του Θεού:

... Όμως, ο χρόνος είναι που περνάει κουραστικά, και ο κόσμος είναι πολύ κουρασμένος τώρα. Είναι γερασμένος και εξουθενωμένος, χωρίς ελπίδα... Και όμως, ο χρόνος έχει τέλος, και αυτό είναι που έχουν οριστεί να φέρουν οι δάσκαλοι του Θεού. (Εγχ.-1.4:4-5, 8)

ΜΑΘΗΜΑ 225

Ο Θεός είναι ο Πατέρας μου, και ο Υιός Του Τον αγαπά.

Από την στιγμή που η Ενιαιότητα του Θεού συνεπάγεται ότι η ξεχωριστή μου ταυτότητα θα εξαφανιστεί, Αυτός ήταν ο εχθρός. Πώς θα μπορούσα να Τον αγαπήσω, όταν η Αγάπη Του αντιπροσωπεύει την ανυπαρξία του εγώ μου; Έτσι ο Πατέρας μου έπρεπε να σκοτωθεί για να διατηρήσω τον εαυτό μου, και το εγώ να γίνει πατέρας μου αντ' αυτού. Αναγνωρίζοντας όμως το παρανοϊκό λάθος μου, με χαρά επιλέγω ξανά και καλωσορίζω την αλήθεια της Ταυτότητάς μου σαν τον Υιό που αγαπά ο Θεός και τον Οποίο αγαπώ ως Πατέρα, ο Οποίος με δημιούργησε ένα μαζί Του.

(1) Πατέρα, πρέπει να ανταποδώσω την Αγάπη Σου για μένα, διότι το να δίνεις και να παίρνεις είναι το ίδιο, κι Εσύ έχεις δώσει σε μένα όλη την Αγάπη Σου. Εγώ πρέπει να την ανταποδώσω, διότι την θέλω δική μου με πλήρη επίγνωση, να λάμπει μέσα στο νου μου και να την κρατώ μέσα στο ευγενικό της φως, απαραβίαστη, αγαπημένη, με τον φόβο πίσω μου και μόνο την ειρήνη μπροστά μου. Πόσο γαλήνιος είναι ο δρόμος από τον οποίο ο αγαπημένος Σου Υιός οδηγείται σε Σένα!

Το θέμα ότι το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο επιστρέφει. Έχω λάβει αγάπη από τον Θεό και έτσι μπορώ ως αντάλλαγμα να δώσω σε Αυτόν μόνο αγάπη. Πράγματι, στον ορθό νου μου δεν υπάρχει τίποτα άλλο. Η αγάπη που δίνω είναι η αγάπη που λαμβάνω, η οποία τώρα λάμπει στο νου μου που δεν άφησε ποτέ τον αγαπημένο Νου που τον δημιούργησε. Αυτή η αγάπη είναι απεριόριστη, γιατί αγκαλιάζει όλα όσα ερευνούν τα μάτια μου. Καθώς η Υιότητα είναι ένα μαζί μου, επεκτείνω φυσικά αυτήν την αγάπη σε όλους τους άλλους, προκαλώντας να λάμψει όλο και πιο φωτεινά στο όνειρό μου. Κανείς δεν αποκλείεται από την αγάπη που έλαβα από την Πηγή μου και τον Θεό μου, γιατί δεν θα την κρατούσα κρυφή από τον εαυτό μου:

*Ο Θεός σου έχει δώσει μια θέση μέσα στο Νου Του, που θα είναι δική σου για πάντα. Όμως, μπορείς να την κρατήσεις μόνο δίνοντάς την, έτσι όπως σου δόθηκε... Η αγάπη δεν περιορίζει, και ό,τι δημιουργεί δεν είναι περιορισμένο. Η Θέληση του Θεού για σένα είναι να προσφέρεις δίχως όρια, διότι μόνο αυτό μπορεί να σου δώσει την χαρά Του την οποία θέλει να μοιράζεται μαζί σου. Η δική σου αγάπη είναι το ίδιο απεριόριστη όπως και η δική Του επειδή ακριβώς **είναι** δική Του. (Κ-11.1.6:1-2, 6-8)*

(2) Αδελφέ μου, βρίσκουμε αυτή την γαλήνη τώρα. Ο δρόμος είναι ανοιχτός. Τώρα τον ακολουθούμε μαζί ειρηνικά. Έχεις απλώσει το χέρι σου σε μένα, κι εγώ ποτέ δεν θα σε αφήσω. Είμαστε ένα, και αυτή την ενιαιότητα είναι που αναζητούμε, καθώς εκπληρώνουμε αυτά τα λίγα τελευταία βήματα που δίνουν τέλος σε ένα ταξίδι που δεν άρχισε.

Το ταξίδι αυτό το κάνουμε μαζί με τον Ιησού, όχι μόνοι, και μαζί με αυτόν παίρνουμε όλους τους αδελφούς μας, χωρίς να αφήσουμε κάποιον πίσω διότι ο Υιός του Θεού είναι ένας, το οποίο αντανακλάται στη συγχώρεση των ιδιαίτερών μας σχέσεων. Ωστόσο, συνεχίζει να είναι ένα ταξίδι χωρίς απόσταση, επειδή στην πραγματικότητα δεν αφήσαμε ποτέ το σπίτι του Πατέρα μας. Ο Ιησούς εδώ εκφράζει σε μας τη σκέψη ότι φτάνουμε σ' αυτόν, αφήνοντας το χέρι του εγώ, καθώς λέμε: «έρχομαι με άδεια χέρια, ζητώντας από εσένα να τα γεμίσεις με τα δώρα σου». Έτσι με χαρά και ευγνωμοσύνη κρατάμε το χέρι του, και με αυτό, τα χέρια ολόκληρης της Υιότητας. Η ψευδαισθηση ότι υπάρχει δύναμη στο διαχωρισμό και στην επίθεση έχει αντικατασταθεί από τη δύναμη της αγάπης που περιλαμβάνει τα πάντα. Η αγάπη του Πατέρα και του Υιού αντικατοπτρίζεται επομένως στην θεραπευτική αλήθεια της συγχώρεσης του Ιησού, την οποία δεχόμαστε με χαρά καθώς την προσφέρουμε στον κόσμο που κοιμάται:

Ο δρόμος του εγώ δεν είναι δικός μου, όπως επίσης δεν είναι και δικός σου... Άφησε πίσω σου όλες τις ψευδαισθήσεις, και προσπέρασε κάθε προσπάθεια του εγώ να σε καθυστερήσει. Πιάσε, λοιπόν, το χέρι μου διότι θέλεις να ξεπεράσεις το εγώ. Πηγαίνω πριν από εσένα γιατί είμαι πέρα από το εγώ. Η δύναμή μου ποτέ δεν θα σου λείψει, κι αν επιλέξεις να την μοιραστείς θα τα καταφέρεις. (Κ-8.V.6:1, 6-9)

ΜΑΘΗΜΑ 226

Το σπίτι μου με περιμένει. Θέλω να φτάσω εκεί γρήγορα.

Το θέμα αυτού του μαθήματος είναι η δύναμη που έχει ο νους να επιλέγει ορθά, όπου αναγνωρίζουμε ότι είχαμε επιλέξει τον λάθος δάσκαλο, όταν επιλέξαμε να αγκαλιάσουμε ως σπίτι μας τον κόσμο του σώματος. Τώρα επιλέγουμε ξανά και επιτρέπουμε στον Ιησού να μας οδηγήσει στο αληθινό μας σπίτι, όπου μας περιμένει η Αγάπη του Πατέρα μας.

(1:1-2) Αν το επιλέξω, μπορώ να φύγω από αυτό τον κόσμο ολοκληρωτικά. Δεν είναι ο θάνατος που κάνει κάτι τέτοιο δυνατό, παρά μόνο η αλλαγή του νου για τον σκοπό αυτού του κόσμου.

Με άλλα λόγια, κανένας δεν αφήνει αυτόν τον κόσμο με τον θάνατο. Έχουμε την ψευδαισθηση ότι αφήνουμε το σώμα, αλλά καθώς αυτό είναι μόνο μια προβολή της σκέψης του νου, δεν θα μπορούσαμε αρχικά να είμαστε στο σώμα. Αυτό που μας επιτρέπει να εγκαταλείψουμε αυτόν τον κόσμο, με το οποίο ο Ιησούς εννοεί να αφήσουμε το σύστημα σκέψης του κόσμου του διαχωρισμού, είναι να αλλάξουμε τον δάσκαλο της ψευδαισθήσεως με τον δάσκαλο της αλήθειας:

... Από τον κόσμο δεν φεύγεις με τον θάνατο αλλά με την αλήθεια και την αλήθεια μπορούν να την γνωρίσουν όλοι αυτοί για τους οποίους δημιουργήθηκε η Βασιλεία, και τους οποίους περιμένει. (Κ-3.VII.6: 11)

(1:3-5) Αν πιστεύω ότι έχει αξία έτσι όπως τον βλέπω τώρα, τότε έτσι θα παραμείνει για μένα. Αλλά εάν δεν βλέπω καμία αξία στον κόσμο έτσι όπως τον βλέπω, τίποτα σε αυτόν που να θέλω να κρατήσω για δικό μου ή να αναζητήσω ως στόχο, τότε θα φύγει από μένα. Διότι δεν επιδίωξα οι ψευδαισθήσεις να αντικαταστήσουν την αλήθεια.

Αυτό αναιρεί το δικό μας λάθος που είναι να αναζητάμε τις ψευδαισθήσεις για να αντικαταστήσουμε την αλήθεια. Βλέπουμε ξανά τη σημασία που έχει η αναγνώριση της διαφοράς που υπάρχει ανάμεσα σ' αυτό που έχει αξία και αυτό που δεν έχει αξία. Το σύστημα σκέψης του εγώ και ο κόσμος που προέκυψε από αυτό που δεν έχει αξία. Μόνο το σύστημα σκέψης του Ιησού

έχει αξία. Καθώς περνάμε τη μέρα μας, μπαίνουμε σε πειρασμό από τις πικρίες και από τα συναισθήματα αγνωμοσύνης και ιδιαιτερότητας, αυτός είναι ο λόγος που χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτές οι σκέψεις δεν έχουν αξία διότι δεν φέρνουν την ειρήνη και την ευτυχία που θέλουμε. Μόνο η παραίτηση από ό,τι δεν έχει αξία μας εξασφαλίζει το χαρούμενο δώρο της αλήθειας:

... Εκεί όπου περίμενε τη θλίψη, βρίσκει μια χαρούμενη ξενοιασιά στη θέση της · εκεί όπου σκέφτηκε ότι κάτι του ζητήθηκε, βρίσκει ένα δώρο που του έχει δοθεί. (Εγχ.4.Ι-Α.5:8)

(2) Πατέρα, το σπίτι μου περιμένει την χαρμόσυνη επιστροφή μου. Η Αγκαλιά Σου είναι ανοιχτή και ακούω την Φωνή Σου. Τι ανάγκη έχω να χρονοτριβώ σε ένα τόπο μάταιων επιθυμιών και κατεστραμμένων ονείρων, όταν ο Ουρανός μπορεί να γίνει δικός μου τόσο εύκολα;

Αυτό επιλέγουμε. Χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτός ο κόσμος είναι «τόπος μάταιων επιθυμιών και κατεστραμμένων ονείρων». Τίποτα το οποίο επιδιώκουμε δεν θα λειτουργήσει ποτέ πραγματικά, γιατί ο κόσμος δεν μπορεί να μας δώσει την ειρήνη που θέλουμε. Ωστόσο, ο Ιησούς δεν μας ζητά να αλλάξουμε τον κόσμο μας, αλλά μόνο το νου μας για τον κόσμο μας (Κ-21.εισ.1: 7). Έτσι οποιαδήποτε εξωτερική αλλαγή θα είναι ειρηνική, γιατί θα έχει προέλθει από την απόφαση που πήρε ο νους υπέρ της ειρήνης. Μια τέτοια αλλαγή συμβαίνει μέσω της συγχώρεσης που μετατρέπει την ιδιαίτερη σχέση σε άγια:

Η άγια σχέση αντανακλά την αληθινή σχέση που έχει ο Υιός του Θεού με τον Πατέρα του στην πραγματικότητα... Εδώ η ανίερη στιγμή ανταλλάσσεται χαρούμενα με την άγια στιγμή της ασφαλούς επιστροφής. Εδώ ο δρόμος προς τις αληθινές σχέσεις είναι ευγενικά ανοιχτός, μέσα από τον οποίο εσύ και ο αδελφός σου πορεύεστε μαζί, αφήνοντας το σώμα πίσω με ευγνωμοσύνη, και αναπαύεστε στην Αιώνια Αγκαλιά. Η Αγκαλιά της Αγάπης είναι ανοιχτή για να σε υποδεχτεί, και να σου δώσει αιώνια ειρήνη. (Κ-20. VI.10:1,4-6)

Έτσι επιστρέφουμε στην Αγκαλιά του Πατέρα μας επάνω στα φτερά της συγχώρεσης.

ΜΑΘΗΜΑ 227

Αυτή είναι η άγια στιγμή της απελευθέρωσής μου.

Περιττό να πούμε ότι το θέμα του μαθήματος είναι η άγια στιγμή, που μας ελευθερώνει από τις ψευδαισθήσεις της ψευδούς μας θέλησης, η οποία ήταν βασισμένη σε ένα παρελθόν αμαρτίας και ενοχής που αναιρέθηκε τη στιγμή που αυτή φάνηκε να υπάρχει.

(1:1-4) Πατέρα, σήμερα είμαι ελεύθερος, διότι η θέλησή μου είναι δική Σου. Σκέφτηκα να φτιάξω μία άλλη θέληση. Όμως, τίποτα από όσα έχω σκεφτεί ξέχωρα από Σένα δεν υπάρχει. Και είμαι ελεύθερος επειδή έκανα λάθος, και με τις ψευδαισθήσεις μου δεν επηρέασα καθόλου την δική μου πραγματικότητα.

Βλέποντας με καθαρότητα τον εσφαλμένο και τον ορθό μας νου, εύλογα κάνουμε τη σωστή επιλογή. Αναγνωρίζουμε το λάθος που κάναμε πιστεύοντας ότι η ευτυχία βρισκόταν σε μια διαχωρισμένη ταυτότητα ιδιαιτερότητας, όπου οι δικές μας ανάγκες ήταν υψίστης σημασίας έτσι ώστε όλων των άλλων να αποκλειστούν. Οι αλυσίδες των ψευδαισθήσεων διαλύονται μέσα στην απαλή Αγάπη του Αγίου Πνεύματος, και ελευθερωνόμαστε καθώς με χαρά επιλέγουμε τη

συγχώρεση την αντανάκλαση της αλήθειας - τα κοινά συμφέροντα - αντί για την άσχημη σκιά του εγώ, την ενοχή και το μίσος - τα ξεχωριστά συμφέροντα.

(1:5-7) Τώρα παραιτούμαι από αυτές, και τις καταθέτω μπροστά στα πόδια της αλήθειας, για να απομακρυνθούν μια για πάντα από το νου μου. Αυτή είναι η άγια στιγμή της απελευθέρωσής μου. Πατέρα, γνωρίζω ότι η θέλησή μου είναι ένα με την δική Σου.

Στην άγια στιγμή φέρνουμε τις ψευδαισθήσεις του διαχωρισμού και της κρίσης στην αλήθεια της ενιαιότητας και της αγάπης του Αγίου Πνεύματος. Εκεί, όλες οι ψευδαισθήσεις της ιδιαιτερότητας εξαφανίζονται μέσα στη θέληση που μοιραζόμαστε με τον Θεό και με όλους τους αδελφούς μας:

Εσύ είσαι το Θέλημα του Θεού. Μην δέχεσαι τίποτα άλλο ως θέλημα σου, ειδικά αρνείσαι αυτό που είσαι... Αν όμως βλέπεις την Αγάπη του Θεού μέσα σε σένα, τότε θα την βλέπεις παντού διότι είναι παντού. Δες την αφθονία Του μέσα σε όλους, και θα γνωρίσεις ότι και εσύ βρίσκεσαι μέσα σε Εκείνον μαζί με αυτούς. Αυτοί είναι μέρος από σένα, όπως κι εσύ είσαι μέρος του Θεού. (Κ-7.VII.10:1-2, 4-6)

(2) Κι έτσι σήμερα βρίσκουμε την χαρμόσυνη επιστροφή μας στον Ουρανό, από όπου ποτέ δεν φύγαμε πραγματικά. Σήμερα ο Υιός του Θεού εγκαταλείπει τα όνειρά του. Σήμερα, ο Υιός του Θεού γυρίζει και πάλι σπίτι του, απελευθερωμένος από την αμαρτία και τυλιγμένος με αγιότητα, με τον ορθό νου του ανακτημένο επιτέλους.

Με άλλα λόγια, ολοκληρώνουμε το ταξίδι στο οποίο δεν υπάρχει απόσταση και ξυπνάμε από το όνειρο του διαχωρισμού και της αμαρτίας. Οι εσφαλμένες μας σκέψεις του μίσους και του φόβου απομακρύνονται απαλά μπροστά στην αγιότητα του Υιού του Θεού. Η διδασκαλία του Αγίου Πνεύματος έχει γίνει δική μας, διότι η συγχώρεση αναγνωρίζεται με χαρά ως το μέσο με το οποίο εμείς και οι αδελφοί μας επιστρέφουμε από τον ύπνο της αμαρτίας στη χαρά του Ουρανού:

Αυτό το μικροσκοπικό σημείο αμαρτίας που στέκεται ανάμεσα σε σένα και τον αδελφό σου εξακολουθεί να εμποδίζει το χαρμόσυνο άνοιγμα της πύλης του Ουρανού. Πόσο μικρό είναι το εμπόδιο που κρατά τον πλούτο του Ουρανού μακριά από εσένα. Και πόσο μεγάλη θα είναι η χαρά στον Ουρανό όταν ενωθείς με την ισχυρή χορωδία της Αγάπης του Θεού! (Κ-26.IV.6)

ΜΑΘΗΜΑ 228

Ο Θεός δεν με έχει καταδικάσει. Ούτε κι εγώ καταδικάζω πια τον εαυτό μου.

Καθώς είμαι μέρος του Θεού και της Αγάπης Του, αν δεν υπάρχει η καταδίκη σε Αυτόν, πώς θα μπορούσε να υπάρχει σε μένα; Αν κρατώ σκέψεις καταδίκης για κάποιον άλλον, αυτό θα μπορούσε να γίνει μόνο επειδή πρώτα καταδίκασα τον εαυτό μου, πράγμα που σημαίνει ότι η αγάπη δεν βρίσκεται πλέον στην επίγνωσή μου. Έτσι με το να επιτίθεμαι σε κάποιον άλλον, δηλώνω ότι σε μένα αναπαύεται το μίσος κι όχι η Αγάπη του Θεού. Αντί να αναλάβω την ευθύνη για την απόφαση που πήρε ο νους μου υπέρ του μίσους, την προβάλω και βλέπω την μισητή αμαρτία μου σε σας, έτσι δικαιολογώ τις κρίσεις μου.

(1:1-3) Ο Πατέρας μου γνωρίζει την αγιότητά μου. Θα αρνηθώ την γνώση Του, και θα πιστεύω αυτό που η δική Του γνώση καθιστά αδύνατο; Θα δεχτώ ως αληθινό αυτό που Εκείνος διακηρύσσει ως εσφαλμένο;

Επιστρέφουμε στο θέμα του σωστού και του λάθους. Είμαστε χαρούμενοι διότι κάναμε λάθος, πράγμα που μας επιτρέπει να σταματήσουμε να προσπαθούμε να αποδείξουμε ότι έχουμε δίκιο εις βάρος του Θεού.

(1:4) Ἡ θα δεχτώ τον Λόγο Του γι' αυτό που είμαι, εφόσον Αυτός είναι ο Δημιουργός μου, και Αυτός που γνωρίζει την αληθινή κατάσταση του Υιού Του;

Όταν βρίσκετε τον εαυτό σας να έχει σκέψεις διαχωρισμού, παραπόνων και ιδιαιτερότητας, κάντε πίσω μια στιγμή και συνειδητοποιήστε ότι αν αυτές οι σκέψεις είναι αληθινές, ο Θεός δεν είναι. Εάν αυτή η σκέψη ιδιαίτερης αγάπης ή ιδιαίτερου μίσους που κρατάτε είναι αληθινή για τον σύντροφό σας ή για οποιονδήποτε άλλον που έχει σχέση με αυτό το ζήτημα, οτιδήποτε σχετικά με τον Θεό είναι λάθος. Στην πραγματικότητα, δεν μπορεί να υπάρχει Θεός, επειδή δεν υπάρχει αγάπη ή ενιαιότητα. Γι' αυτό, προσπαθήστε να φέρετε το σκοτάδι του συστήματος σκέψης του διαχωρισμού σας στο φως της αλήθειας που σας δίνει ο Ιησούς. Αυτό είναι το τι σημαίνει να είστε σε επαγρύπνηση, και γιατί πρέπει να είστε προσεκτικοί με τις σκέψεις σας, βλέποντάς τες σαν τα σκιώδη θραύσματα της υποβόσκουσας σκέψης που λέει ότι η αιώνια ζωή του Θεού είναι ψέμα διότι Αυτός έχει πεθάνει, όπως και η Αγάπη Του. Αντίθετα πιστεύετε, το μίσος, η ιδιαιτερότητα και η ανάγκες σας είναι πραγματικά, και έτσι πιστεύετε ότι αυτή η παραφροσύνη είναι αληθινή.

(2:1-2) Πατέρα, έκανα λάθος για μένα, διότι δεν μπόρεσα να καταλάβω την Πηγή από την οποία προήλθα. Δεν έχω αφήσει αυτή την Πηγή για να εισέλθω σε ένα σώμα και να πεθάνω.

Σημειώστε πόσο συχνά εμφανίζεται αυτό το θέμα. Ο Ιησούς θέλει να αναγνωρίσω το πόσο λάθος κάνω και το πόσο δίκιο είχε αυτός όλο τον καιρό. Η πηγή από την οποία - εσφαλμένα - νόμιζα ότι προήλθα είναι το εγώ μου: ένας διαχωρισμένος, ατομικός εαυτός που έχει ξεχάσει την Πηγή του. *Ωστόσο, οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους:* η ιδέα ότι ο Υιός του Θεού - ο εαυτός μου - δεν άφησε ποτέ τον Δημιουργό του. Έτσι απλώς ονειρεύτηκα ότι ήμουν ένα σώμα, το οποίο γεννήθηκε και κάποια μέρα θα πεθάνει. Στην πραγματικότητα, είμαι μια σκέψη του Θεού που παραμένει για πάντα στο νου Του - πέρα από τη γέννηση και το θάνατο:

... Οι σκέψεις δεν γεννιούνται και δεν μπορούν να πεθάνουν. Μοιράζονται τις ιδιότητες του δημιουργού τους, και δεν έχουν ξεχωριστή ζωή από την δική του. Οι σκέψεις που σκέφτεσαι είναι στο νου σου, όπως κι εσύ είσαι στο Νου που σε σκέφτηκε. (Κ-30.III.6:5-7)

(2:3-6) Η αγιότητά μου παραμένει μέρος από μένα, όπως κι εγώ είμαι μέρος από Σένα. Και τα λάθη μου για τον εαυτό μου είναι όνειρα. Σήμερα τα αφήνω να φύγουν. Και είμαι έτοιμος να δεχτώ τον Λόγο Σου μόνο για το τι είμαι πραγματικά.

Αυτό αντικατοπτρίζει την αρχή του Επανόρθωσης, η οποία μου θυμίζει ότι ποτέ δεν άφησα τον Θεό ή την Αγάπη Του. Τα άσχημα όνειρα έχουν φύγει, γιατί τα ελευθέρωσα, αφήνοντας το νου μου ελεύθερο για να ακούσω το Λόγο του Θεού που μου λέει ότι είμαι ο Υιός Του.

ΜΑΘΗΜΑ 229

Είμαι η Αγάπη που με δημιούργησε.

Αυτό και το επόμενο μάθημα επιστρέφουν στο θέμα του να αναζητάμε και να βρίσκουμε. Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε αυτό που επιθυμούμε να βρούμε, καθώς καθορίζει αυτό που

αναζητούμε. Αν θέλουμε να αποδείξουμε ότι υπάρχουμε ως διαχωρισμένες οντότητες, αυτό θα αναζητήσουμε. Αν θέλουμε να βρούμε ότι κάναμε λάθος για τον Θεό και τον Υιό Του, θα αναζητήσουμε τις εμπειρίες και τις καταστάσεις για να αποδείξουμε πόσο λάθος κάνουμε. Επομένως αρχικά αποφασίζουμε αυτό που θέλουμε να βρούμε - τα διαχωρισμένα ή τα κοινά συμφέροντα - και στη συνέχεια επιλέγουμε το μέσο για να το επιτύχουμε - την επίθεση ή τη συγχώρεση.

(1) Αναζητώ την δική μου Ταυτότητα, και Την βρίσκω σε αυτά τα λόγια: «Είμαι η Αγάπη που με δημιούργησε». Τώρα δεν χρειάζεται να ψάχνω άλλο. Η Αγάπη έχει επικρατήσει. Τόσο ήρεμα περίμενε την επιστροφή στο σπίτι μου, που κι εγώ δεν θα απαρνηθώ πια το πρόσωπο του Χριστού. Και αυτό που θα βλέπω θα μαρτυρεί την αλήθεια της Ταυτότητας που επιδίωξα να χάσω, αλλά που ο Πατέρας μου έχει κρατήσει ασφαλή για μένα.

Η μνήμη της Ταυτότητάς μου ως Χριστός είναι ήσυχη στο νου μου. Δεν με αναζητά ούτε ουρλιάζει, όπως κάνει ο άσχημος και διαχωρισμένος μου εαυτός. Αυτή η μνήμη δεν καλεί κυριολεκτικά, επειδή το Κάλεσμα του Αγίου Πνεύματος δεν είναι ενεργό, είναι η σιωπηλή και ταπεινή παρουσία της αλήθειας στο νου μας. Με αυτόν τον τρόπο ρωτάμε τη Φωνή, και ακούμε και βλέπουμε:

... «Ποιο είναι το νόημα αυτού που βλέπω;» Μετά δίνεται η απάντηση. Και η πόρτα κρατείται ανοιχτή ώστε το πρόσωπο του Χριστού να λάμψει επάνω σε αυτόν που ρωτάει, με αθωότητα, για να δει πέρα από το πέπλο των παλαιών ιδεών και των αρχαίων αντιλήψεων που φυλούσε για τόσο καιρό και με αγάπη εναντίον της όρασης του Χριστού εντός σου. (Κ-31.VII.13:5-7)

Αυτό που βλέπουμε στους αδελφούς μας είναι το αθώο πρόσωπο του Χριστού, γιατί έχουμε ακούσει το Κάλεσμα του Αγίου Πνεύματος ότι η ιδιαίτερη αγάπη και το ιδιαίτερο μίσος των συντρόφων μας εκφράζει την Αγάπη του Θεού ή Την καλεί. Σε αυτό το Κάλεσμα, η Υιότητα είναι ενωμένη, διότι μοιραζόμαστε εξίσου τους εσφαλμένους και τους ορθούς νόες, και τη δύναμη να αποφασίσουμε ώστε να επιλέξουμε ανάμεσα στα δύο. Έτσι ελευθερωνόμαστε για να ξυπνήσουμε από το όνειρο του διαχωρισμού και να θυμηθούμε την Ταυτότητά μας ως μία δημιουργία της Αγάπης.

(2) Πατέρα, δίνω τις ευχαριστίες μου σε Σένα γι' αυτό που είμαι · που κράτησες την Ταυτότητά μου ανέπαφη και αναμάρτητη, αναμεσής όλων των σκέψεων αμαρτίας που επινόησε ο ανόητος νους μου. Και Σε ευχαριστώ που με έσωσες από αυτές. Αμήν.

Με άλλα λόγια, έκανα λάθος. Ο ανόητος και απερίσκεπτος νους μου, η πηγή της φαινομενικής ζωής μου στη γη, δεν είχε καμία επίδραση στην πραγματική μου ζωή στον Ουρανό. Μέσα από την υπόσχεσή Του στη δημιουργία, ο Θεός κράτησε τον Λόγο Του ότι η Ταυτότητά μας ως Υιός Του θα παραμείνει για πάντα άθικτη και αναμάρτητη, αιώνια και ελεύθερη, όπως θυμόμαστε σ' αυτή την γνωστή δήλωση από το κείμενο:

Αυτή είναι η υπόσχεση του ζώντος Θεού · ο Υιός Του έχει ζωή και κάθε ζωντανό πράγμα είναι μέρος του, και τίποτα άλλο δεν έχει ζωή. Σε ό,τι έχεις δώσει «ζωή» εσύ δεν είναι ζωντανό, και συμβολίζει μόνο την επιθυμία σου να είσαι ζωντανός χωριστά από την ζωή, ζωντανός στο θάνατο, με τον θάνατο να γίνεται αντιληπτός σαν ζωή, και τη ζωή σαν θάνατος... Δεν υπάρχει αλλαγή στην αθανασία... (Κ-29.II.6:1-2· 7:4)

ΜΑΘΗΜΑ 230

Τώρα θέλω να αναζητήσω και να βρω την ειρήνη του Θεού.

Έχουμε μάθει μέσα από τα μαθήματα στο Μέρος Ι και τη μελέτη του κειμένου, πόσο λάθος κάναμε να αναζητήσουμε την ευτυχία και την αλήθεια εκεί όπου δεν θα την βρίσκαμε ποτέ. Τώρα αντιλαμβανόμαστε ότι αυτές βρίσκονται μόνο στον ορθό νου, ο οποίος είναι το μόνο που θέλουμε.

(1) Μέσα στην ειρήνη δημιουργήθηκα. Και μέσα στην ειρήνη παραμένω. Δεν μου έχει δοθεί να αλλάξω τον Εαυτό μου. Πόσο ελεήμων είναι ο Θεός ο Πατέρας μου, που όταν με δημιούργησε μου έδωσε την ειρήνη για πάντα. Τώρα ζητώ να είμαι μόνο αυτό που είμαι. Και μπορεί κανείς να μου το αρνηθεί αυτό ενώ είναι για πάντα αλήθεια;

Δεν υπήρξε ποτέ κάποια επιλογή ή δυνατότητα να αλλάξω τον Εαυτό μου. Στα όνειρά μου, ίσως, αλλά μου έχει δοθεί να είμαι μέρος του Θεού, και πώς θα μπορούσε ένα μέρος της τέλει Ολότητας να διαχωριστεί από τον Εαυτό του; Πώς θα μπορούσε η αμαρτία να επηρεάσει την αλήθεια της πραγματικότητάς μου; Και πώς θα μπορούσε το Άγιο Πνεύμα να μην μου υπενθυμίσει ότι η αντιλαμβανόμενη αμαρτία μου έχει συγχωρεθεί;

... Τώρα μπορεί να υπενθυμίσει στον κόσμο την αθωότητα, την μόνη αμετάβλητη, αναλλοίωτη κατάσταση όλων όσων δημιούργησε ο Θεός. Τώρα μπορεί να δηλώσει το Λόγο του Θεού σε αυτιά που ακούν, και να φέρει την όραση του Χριστού σε μάτια που βλέπουν. Τώρα είναι ελεύθερο να διδάξει σε όλους τους νόες την αλήθεια για το τι είναι, έτσι ώστε να επιστρέψουν σε Αυτόν με χαρά. Και τώρα είναι συγχωρεμένη η ενοχή, εφόσον η δική Του όραση και ο Λόγος του Θεού την παραβλέπουν εντελώς. (Εγχ-18.2:4-7)

(2:1-4) Πατέρα, αναζητώ την ειρήνη που μου έδωσες ως δική μου όταν με δημιούργησες. Ό,τι δόθηκε τότε πρέπει να είναι εδώ και τώρα, διότι η δημιουργία ήταν πέρα από τον χρόνο, και ακόμα παραμένει πέρα από κάθε αλλαγή. Η ειρήνη με την οποία ο Υιός Σου γεννήθηκε μέσα στο Νου Σου λάμπει εκεί αμετάβλητη. Είμαι έτσι όπως με δημιούργησες Εσύ.

Η Ταυτότητά μου βρίσκεται έξω από το χρόνο και το χώρο κι επομένως δεν στηρίζεται στον κόσμο ή το σώμα. Αυτό το θέμα που είναι βασικό στο βιβλίο εργασιών και μάλιστα στα Μαθήματα τα ίδια, μου θυμίζει ότι η αλήθεια του Ποιός είμαι είναι αμετάβλητη και παραμένει στο νου μου. Το μόνο που χρειάζεται να κάνω είναι να τη διεκδικήσω μέσω του θαύματος:

Η πραγματικότητα είναι αμετάβλητη. Τα θαύματα σου δείχνουν μόνο ότι αυτό που έχεις παρεμβάλει μεταξύ της πραγματικότητας και της επίγνωσής σου είναι ανύπαρκτο, και δεν παρεμβαίνει καθόλου... **Επειδή** η πραγματικότητα είναι αμετάβλητη ένα θαύμα βρίσκεται ήδη εκεί για να θεραπεύσει όλα τα πράγματα που αλλάζουν, και να τα προσφέρει σε σένα για να τα δεις με χαρούμενη μορφή, δίχως τον φόβο. Θα σου δοθεί να κοιτάξεις τον αδελφό σου με αυτό τον τρόπο... Ο Χριστός σε αυτόν είναι τέλειος... Και όταν Αυτός έχει παρουσιαστεί σε σένα, θα είσαι βέβαιος ότι είσαι σαν Αυτόν, γιατί Αυτός είναι το αμετάβλητο μέσα στον αδελφό σου και σε σένα. (Κ-30.VIII.4:1-2· 5:1-2, 5, 9)

(2:5-6) Δεν χρειάζεται παρά να επικαλεστώ Εσένα για να βρω την ειρήνη που μου έδωσες. Είναι η Θέλησή Σου που την έδωσες στον Υιό Σου.

Η απάντηση που δίνει ο Θεός στη δική μας επίκληση ακούγεται μέσα στην ιδιαίτερη σχέση, γιατί όταν συγχωρούμε τη σκοτεινή ενοχή που προβάλλουμε επάνω στους ιδιαίτερους συντρόφους μας, θυμόμαστε το φως που μας ενώνει ως ένα. Όπως ο Ιησούς κλείνει το βιβλιαράκι της Ψυχοθεραπείας:

... Να θυμάσαι το σχέδιο του Θεού για την επανόρθωση της χαράς και της ειρήνης. Και μην ξεχνάς πόσο πολύ απλοί είναι οι τρόποι του Θεού:

Ήσουν χαμένος στο σκοτάδι του κόσμου μέχρι που ζήτησες το φως. Και τότε ο Θεός έστειλε τον Υιό Του να σου το δώσει. (Ψ-3.III.8:10-13)

Μέσα στο φως της συγχώρεσης βρήκαμε την ειρήνη που αναζητούσαμε, γιατί έχουμε θυμηθεί ότι η δική μας θέληση και του Θεού είναι μια.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΣΩΤΗΡΙΑ;

Η σωτηρία είναι μια λέξη κλειδί για τους περισσότερους ανθρώπους που μελετούν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ειδικά αν έχουν ανατραφεί μέσα στη Χριστιανική θρησκεία που διδάσκει ότι σωζόμαστε από τις αμαρτίες μας μέσω της ταλαιπωρίας και της θυσίας. Ο Ιησούς, ο οποίος μέσα από τον θάνατό του στο σταυρό θυσιάστηκε και λύτρωσε την ανθρωπότητα, είναι το μεγάλο σύμβολο αυτής της παραδοσιακής Χριστιανικής σκέψης. Στα Μαθήματα, όμως, μαθαίνουμε ότι σωζόμαστε μόνο από την εσφαλμένη σκέψη μέσα στο νου μας. Με άλλα λόγια, σωζόμαστε από την πίστη μας στην ενοχή. Επομένως η σωτηρία, όπως η συγχώρεση και το θαύμα, δεν κάνουν τίποτα. Μας υπενθυμίζουν απλά ότι είχαμε κάνει λάθος, αναιρώντας έτσι την επιλογή που κάναμε υπέρ του εγώ και παραχωρώντας τη θέση στην αλήθεια της Επανόρθωσης που ήταν πάντα παρούσα μέσα μας. Αυτή η υπέροχη περίληψη αναλύει λεπτομερώς τις ιδέες αυτές.

(1:1-2) Η σωτηρία είναι μία υπόσχεση, δοσμένη από τον Θεό, ότι θα βρεις τον δρόμο σου προς Αυτόν στο τέλος. Δεν γίνεται παρά να τηρηθεί.

Θυμόμαστε ότι η «υπόσχεση» του Θεού είναι το σύμβολο της τέλεις Ενιαιότητας του Ουρανού. Ως Χριστός, είμαστε μια επέκταση αυτής της Ενιαιότητας, και η αρχή της Επανόρθωσης μας θυμίζει το ευτυχές γεγονός ότι «το αποτέλεσμα είναι εξίσου βέβαιο όπως ο Θεός» (Κ-2.III.3:10). Το ποίημα της Helen «Ο Βέβαιος Δρόμος» εκφράζει με ομορφιά αυτήν την βεβαιότητα:

Περπατώ με αγιότητα. Ο δρόμος μου είναι σίγουρος

Παρόλες τις αμφιβολίες μου. Δεν καθορίζω

Τη δική μου κατεύθυνση. Ούτε μπορώ να προικίσω

Το νου μου με τις οδηγίες που μπορούν να με διδάξουν πώς

Να σωθώ από τις ψευδαισθήσεις. Μόνο ο Θεός

Προσφέρει την Επανόρθωση που είναι σίγουρο ότι θα σώσει.

Μόνο ο Πατέρας γνωρίζει ποια δώρα έδωσε.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 31)

(1:3-4) Εγγυάται ότι ο χρόνος θα έχει ένα τέλος, και ότι όλες οι σκέψεις που έχουν γεννηθεί μέσα στον χρόνο θα τελειώσουν κι αυτές. Ο Λόγος του Θεού δίδεται σε κάθε νου που νομίζει ότι έχει ξέχωρες σκέψεις, και θα αντικαταστήσει αυτές τις σκέψεις σύγκρουσης με την Σκέψη της ειρήνης.

Όπως συζητήθηκε προηγουμένως, ο Λόγος του Θεού είναι σχεδόν πάντα συνώνυμο με κάποια πλευρά της αρχής της Επανόρθωσης. Όταν κοιμηθήκαμε και ονειρευτήκαμε ότι είχαμε διαχωριστεί από τον Θεό, μεταφέραμε μαζί μας στο όνειρο τη μνήμη - το Άγιο Πνεύμα - του Ποιοι είμαστε ως ένας και αδιαίρετος Υιός Του. Αυτή την αρχή εκφράζει η συγχώρεση και καταργεί όλες τις σκέψεις σύγκρουσης - ανάμεσα στην ειρήνη ή τον πόλεμο, τον Θεό ή το εγώ:

... η συγχώρεση είναι η αναγκαία προϋπόθεση για να βρεις την ειρήνη του Θεού. Επί πλέον, όταν υπάρχει η συγχώρεση πρέπει να υπάρχει και η ειρήνη. Διότι τι άλλο εκτός από την επίθεση οδηγεί στον πόλεμο; Και τι άλλο εκτός από την ειρήνη είναι αντίθετο με τον πόλεμο; Εδώ η αρχική αντιπαράθεση στέκει ξεκάθαρη και φανερή. Εν τούτοις, όταν βρεθεί η ειρήνη, ο πόλεμος δεν έχει νόημα. Και τώρα πλέον η σύγκρουση είναι αυτή που γίνεται αντιληπτή ως ανύπαρκτη και μη πραγματική. (Εγχ-20.3:6-12)

Από την ειρήνη αυτή βρίσκεται το τέλος του χρόνου, καλωσορίζοντάς μας στο σπίτι προς την αιωνιότητα.

(2:1) Η Σκέψη της ειρήνης δόθηκε στον Υιό του Θεού την στιγμή που ο νους του σκέφτηκε τον πόλεμο.

Η σκέψη της ειρήνης δεν μας δόθηκε κυριολεκτικά από τον Θεό, αλλά όταν διαχωριστήκαμε, η σκέψη της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος ήρθε μαζί μας. Το απόσπασμα που ακολουθεί είναι μια έκφραση του δώρου του Θεού προς εμάς όταν αποκοιμηθήκαμε, η Επανόρθωση που πρέπει να επιλέξουμε:

Η αρχή της Επανόρθωσης και ο διαχωρισμός άρχισαν την ίδια στιγμή. Όταν φτιάχτηκε το εγώ, ο Θεός τοποθέτησε μέσα στο νου, το Κάλεσμα προς την χαρά. Το Κάλεσμα είναι τόσο ισχυρό που το εγώ πάντα διαλύεται στο άκουσμά Του. Γι' αυτό πρέπει να επιλέξεις ν' ακούς την μία από τις δύο φωνές μέσα σε σένα. Την μία την έφτιαξες μόνος σου, και δεν είναι του Θεού. Αλλά η άλλη σου δόθηκε από τον Θεό, ο Οποίος σου ζητά μόνο να την ακούς. Το Άγιο Πνεύμα... είναι η Φωνή που σε καλεί πίσω εκεί όπου βρισκόσουν πριν και θα είσαι ξανά. (Κ-5.11.3:1-8)

(2:2) Δεν υπήρχε ανάγκη για τέτοια Σκέψη πριν, διότι η ειρήνη είχε δοθεί δίχως αντίθετο, και απλά ήταν.

Ο Ιησούς μιλάει για δύο είδη ειρήνης: την ειρήνη του Ουρανού, η οποία αντικατοπτρίζει τη Θέληση του Θεού και την τέλεια Εναιότητά Του · και την ειρήνη που βιώνουμε στον ορθό νου, που αναιρεί την εγωική σκέψη του πολέμου και είναι η προϋπόθεση για να θυμηθούμε το αιώνιο δώρο του Θεού της ειρήνης και της αγάπης:

Τι είναι η ειρήνη του Θεού; Τίποτα περισσότερο από αυτό · η απλή κατανόηση ότι η Θέλησή Του είναι εξ ολοκλήρου χωρίς αντίθετο... Τώρα η ισχυρή Θέληση του Θεού του Ίδιου είναι το δώρο Του προς εσένα... Αυτή είναι η κληρονομιά σου... Η ειρήνη του Θεού είναι η προϋπόθεση για την Θέλησή Του. Κέρδισε την ειρήνη Του, και Αυτός θα επιστρέψει στην θύμηση σου. (Εγχ-20.6:1-2, 6, 10, 12-13)

(2:3-5) Αλλά όταν ο νους διχάστηκε υπήρξε ανάγκη θεραπείας. Έτσι η Σκέψη που έχει την δύναμη να θεραπεύσει τον διχασμό έγινε μέρος κάθε θραύσματος του νου που κάποτε ήταν ένα, αλλά δεν μπορούσε να αναγνωρίσει την εναιότητά του. Τώρα δεν γνώριζε τον εαυτό του, και νόμιζε ότι η Ταυτότητά του χάθηκε.

Το Άγιο Πνεύμα μας θυμίζει απλά ότι κοιμόμαστε, ονειρευόμενοι ότι ο Υιός είναι διαχωρισμένος από την Πηγή Του και ότι έχει θρυμματιστεί σε δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων θραυσμάτων.

Ωστόσο, αυτό είναι απλά ένα όνειρο, γιατί η αλήθεια παραμένει ότι είμαστε μέρος της Ενιαιότητας του Θεού - που είναι η Ταυτότητά μας ως Χριστός.

(3:1) Η σωτηρία είναι ακύρωση με την έννοια ότι δεν κάνει τίποτα, μην μπορώντας να υποστηρίξει τον κόσμο των ονείρων και της κακίας.

Ο Ιησούς λέει κάτι παρόμοιο σε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο, όπου μας ζητά να μοιραστούμε την θεραπεία του Αγίου Πνεύματος αντί για τα όνειρα της ασθένειας και του διαχωρισμού του εγώ:

Το να θεραπεύεις είναι το μόνο είδος σκέψης σε αυτό τον κόσμο που μοιάζει με την Σκέψη του Θεού, εξαιτίας των στοιχείων που μοιράζονται. Όταν ένας αδελφός αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως ασθενή, τότε αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως μη ολοκληρωμένο, κι επομένως σε ανάγκη. Αν κι εσύ τον βλέπεις με αυτό τον τρόπο, τότε τον βλέπεις σαν να είναι απών από την Βασιλεία ή διαχωρισμένος από αυτή, καθιστώντας έτσι την ίδια την Βασιλεία κρυφή και για τους δύο σας... Το να θεραπεύεις, λοιπόν, σημαίνει να διορθώνεις την αντίληψη στον αδελφό σου και στον εαυτό σου, με το μοιράζεσαι το Άγιο Πνεύμα μαζί του. Αυτό σας τοποθετεί και τους δύο μέσα στην Βασιλεία, και επαναφέρει την ολότητά της μέσα στο νου σου. (Κ-7.ΙΙ.1:1-3· 2:1-2)

Συνεπώς η λειτουργία μας εδώ είναι: να μην ενισχύουμε την αναστάτωση ή τον πόνο κάποιου άλλου. Με αυτό δεν εννοούμε να μην είμαστε παρόντες ή χρήσιμοι, αλλά μόνο ότι η εσωτερική μας ειρήνη δεν καταστρέφεται επειδή κάποιος είναι θυμωμένος μαζί μας ή υποφέρει, είναι θλιμμένος ή αναστατωμένος. Στην πραγματικότητα, δεν μπορούμε να είμαστε πραγματικά παρόντες ή στοργικοί προς τους άλλους αν μοιραζόμαστε τον πόνο τους. Μόνο στον ορθό νου, όπου η αγάπη του Ιησού ρέει χωρίς εμπόδια, μπορούμε να είμαστε παρόντες για όλους και ακριβώς με τον τρόπο που χρειάζεται.

Η εντολή του Ιησού να μην στηρίζουμε το λάθος του άλλου εξηγεί γιατί όλοι τον μισούσαν - ακόμα και αν το μίσος ήταν καλυμμένο με την αγάπη - από τη στιγμή που ο ίδιος εμφανίστηκε για πρώτη φορά μέχρι σήμερα: δεν υποστήριξε το όνειρο του κόσμου αλλά στέκεται έξω από αυτό, καλώντας τον καθένα από μας από τη θέση όπου αυτός βρίσκεται. Έτσι οι Εκκλησίες που παίρνουν τροφή από τον κόσμο έπρεπε να φέρουν τον Ιησού στο δικό τους όνειρο και να φαίνεται ότι το υποστηρίζει - ένα όνειρο διαχωρισμού που μιλά για την ιστορία της αμαρτίας, της ενοχής, του φόβου και της λύτρωσης, μέσα από τη θυσία και το θάνατο. Αυτή η παραφροσύνη που είναι προφανής αποδεικνύει ότι ο Θεός κάνει λάθος και το εγώ έχει δίκιο. Κατά συνέπεια, ο λόγος που ο κόσμος είναι ενάντια στον Ιησού καθώς και στα *Μαθήματα Θαυμάτων* - και γι' αυτό τόσοι πολλοί μπαίνουν στον πειρασμό να τ' αλλάξουν - είναι ότι ο ίδιος και το μήνυμά του δεν υποστηρίζουν το σύστημα σκέψης της ατομικότητας, της κρίσης και της ιδιαιτερότητας του εγώ. Αυτό είναι που εννοεί με τη παρακάτω δήλωση από τα «Δώρα του Θεού», που ήδη αναφέραμε:

Διότι εάν το όνειρο [της αμαρτίας] ήταν πραγματικό...δεν θα υπήρχε καμία ελπίδα εκτός από τις ψευδαισθήσεις. Μην υποκύψεις σε αυτό. Δεν είναι έτσι. Γιατί δεν είμαι ένα όνειρο παρωδίας. (Τα Δώρα του Θεού, σ. 121)

Άλλη μια φορά, να επαγρυπνείτε ενάντια στον πειρασμό να σέρνετε τον Ιησού στο σωματικό σας όνειρο - «ένα όνειρο παρωδίας» - να το υποστηρίξετε και να το κάνετε καλύτερο: με άλλα λόγια, για να σας δώσει αυτό που θέλετε. Η σωτηρία στέκεται έξω από το όνειρο και με την ίδια την παρουσία της το αναιρεί λόγω της σκέψης της Επανόρθωσης που λέει ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ. Η δουλειά μας εδώ είναι να μάθουμε αυτό το μάθημα και να δείξουμε την αλήθεια του στους άλλους, το οποίο κάνουμε με το να μην αφήνουμε τη δική τους δυστυχία να επηρεάσει

την ειρήνη μας. Στην ουσία, λοιπόν, η σωτηρία δεν κάνει τίποτα παρά αναιρεί το όνειρο που δεν υπήρξε ποτέ.

(3:2-3) Επομένως αφήνει τις ψευδαισθήσεις να φύγουν. Μην υποστηρίζοντάς τες, απλά τις αφήνει να γίνουν σκόνη.

Οι ψευδαισθήσεις θα εξαφανιστούν, όπως λέει το εγχειρίδιο, πίσω στο τίποτα από το οποίο ήρθαν (Δ-4.4:5). Η πηγή όλου του πόνου και όλης της δυστυχίας είναι η ενοχή ή η μη συγχώρεση. Μέσα από τη μη ένωση στο όνειρο του εγώ είμαστε η φωνή του φωτός που λέει: «Αδελφέ μου, απλά έκανες ένα λάθος». Ενώ συμπεριφορικά μπορεί να φαίνεται ότι στηρίζουμε το όνειρο βοηθώντας το σώμα του άλλου εάν πονάει, στο νου παραμένουμε έξω από το όνειρο του πόνου και του θανάτου. Και με την στοργική μας ειρήνη, δηλώνουμε στους αδελφούς μας: «Μπορείς να κάνεις την ίδια επιλογή που έχω κάνει κι εγώ». Έτσι δεν υποστηρίζουμε τα δικά τους όνειρα του μίσους, της μη συγχώρεσης και της ασθένειας.

(3:4) Και αυτό που έκρυβαν τώρα αποκαλύπτεται · ένας βωμός στο άγιο Όνομα του Θεού όπου είναι γραμμένος ο Λόγος Του, με τα δώρα της συγχώρεσής σου τοποθετημένα μπροστά του, και με την θύμηση του Θεού όχι μακριά πια.

Οι ψευδαισθήσεις του κόσμου κρύβουν τις ψευδαισθήσεις της ενοχής του νου, οι οποίες με τη σειρά τους κρύβουν την αλήθεια της αρχής της Επανόρθωσης, με την θύμηση του Θεού να βρίσκεται ακριβώς πέρα από αυτό.

Η λέξη *βωμός* αναφέρεται στο νου, ο οποίος είτε στάζει από το αίμα της ενοχής, είτε γεμίζει με κρίνα συγχώρεσης. Όταν δεν υποστηρίζουμε τα όνειρα του διαχωρισμού ή της ιδιαιτερότητας κάποιου άλλου, δεν υποστηρίζουμε το δικό μας. Αυτό μας επαναφέρει στο ορθό μας νου, όπου είναι γραμμένος ο Λόγος του Θεού. Όταν επιλέγουμε τα κρίνα του Αγίου Πνεύματος, και μόνο αυτά, ο ορθός νους καταργεί τον εσφαλμένο νου, ο οποίος εξαφανίζεται μαζί με τον ορθό νου που-δεν-χρειάζεται-πια. Η θύμηση του Θεού τώρα έρχεται στο νου μας και είμαστε στην εστία. Το τέλος του ποιήματος της Helen «Μακρύ Σκοτάδι», που απευθύνεται στον Πατέρα μας, εκφράζει συγκινητικά το τέλος του θλιβερού ονείρου του εγώ:

... Το παιδί σου είναι λυπημένο. Θύμισέ της το Λόγο Σου,

Και όλη η χαρά που ξαφνικά γίνεται

Το δώρο Σου προς αυτήν μοιράζεται σε όλο τον κόσμο.

Αυτή φοβάται. Αλλά άφησέ την να ακούσει τον ήχο

Της διαβεβαίωσης του Ουρανού, και τα χρόνια

Από την σχεδόν ανέλπιδη αναμονή και απελπισία

Συρρικνώνονται σε μια άγια στιγμή και χάνονται.

(Τα Δώρα του Θεού, σ. 69)

(4:1) Ας ερχόμαστε καθημερινά σε αυτό το ιερό μέρος, και ας περνάμε λίγη ώρα μαζί.

Αυτή είναι η πρόσκληση του Ιησού να έρθουμε εκεί όπου αυτός είναι μέσα στον ορθό νου, το βωμό της αλήθειας. Σκεφτείτε αυτή την πρόσκληση όποτε μπαίνετε στον πειρασμό να αναστατωθείτε και θέλετε αυτός να έρθει μαζί σας στον ανίερο βωμό της ιδιαιτερότητας του εγώ. Αναιρούμε αυτόν τον πειρασμό με την ένωση μαζί του για να τον ακούσουμε να λέει: «Ελάτε μαζί μου στο ιερό μέρος

μέσα στο νου σας, όπου θα σας δείξω πώς να κοιτάζετε τον κόσμο σας μέσα από υγιή μάτια που βλέπουν καθαρά, και όχι μέσα από τα μάτια της παραφροσύνης που δεν βλέπουν καθόλου». Γι' αυτό λοιπόν, να έχετε επίγνωση για το πόσο θέλετε ο Ιησούς να ενωθεί μαζί σας στην ιδιαιτερότητά σας, και να συνειδητοποιήσετε ότι αυτό δεν θα σας κάνει ευτυχισμένους. Ακούστε την έκκλησή του να ενωθείτε μαζί του εκεί που βρίσκεται. Ακούστε την έκκλησή του από τα «Δώρα του Θεού»:

... Ελάτε τώρα σε μένα και θα πάμε στο Θεό. Δεν υπάρχει δρόμος που μπορούμε να περπατήσουμε μόνοι μας. Αλλά όταν ενωνόμαστε δεν μπορεί να υπάρξει δρόμος στον οποίο ο Λόγος του Θεού μπορεί να αποτύχει. Γιατί δικός Του είναι ο Λόγος που μας κάνει έναν μέσα σε Αυτόν, και δική μου είναι η Φωνή που μιλάει σε σας αυτό το Λόγο. (Τα Δώρα του Θεού, σελ. 118)

(4:2-3) Εδώ μοιραζόμαστε το τελευταίο μας όνειρο. Είναι ένα όνειρο στο οποίο δεν υπάρχει θλίψη, διότι περιέχει έναν υπαινιγμό όλης της δόξας που μας δόθηκε από τον Θεό.

Όταν τελικά αφήνουμε τις ψευδαισθήσεις μας και ενωνόμαστε με τον Ιησού και μόνο με τον Ιησού, είμαστε στον πραγματικό κόσμο. Αυτό το τελικό όνειρο εξακολουθεί να είναι ψευδαίσθηση που όμως δεν αντιτίθεται στην αλήθεια, ούτε προσπαθούμε να αντικαταστήσουμε τη δόξα του Θεού με τη δική μας. Πράγματι, ο πραγματικός κόσμος αντικατοπτρίζει αυτή τη δόξα, καθώς αποτελεί την υπενθύμισή της, και ο Ιησούς μας προσκαλεί πάλι να ακούσουμε το κάλεσμά του:

Έχω ακούσει το κάλεσμά σου και έχω απαντήσει σε αυτό, αλλά εσύ δεν θα με δεις, ούτε θα ακούσεις την απάντηση που αναζητάς. Αυτό συμβαίνει διότι ακόμα δεν θέλεις μόνο αυτό. Όμως, όσο γίνομαι πιο αληθινός για σένα, θα μαθαίνεις ότι πραγματικά θέλεις μόνο αυτό. Και θα με βλέπεις καθώς κοιτάξεις μέσα σου, και θα κοιτάξουμε μαζί τον πραγματικό κόσμο. Μέσα από τα μάτια του Χριστού, μόνο ο αληθινός κόσμος υπάρχει και μόνο ο αληθινός κόσμος μπορεί να γίνει ορατός. (Κ-12.VII.11:3-7)

(4:4-6) Το χορτάρι βγαίνει από το χώμα, τα δέντρα μπουμπουκιάζουν τώρα, και τα πουλιά έρχονται να ζήσουν μέσα στις φυλλωσιές τους. Η γη ξαναγεννιέται με μια νέα οπτική. Η νύχτα έχει φύγει, και έχουμε έρθει στο φως μαζί.

Έχουμε μιλήσει πολλές φορές για την όραση του Χριστού τη νέα προοπτική, μέσα στην οποία βλέπουμε ακόμα τον κόσμο, αλλά τώρα συνειδητοποιούμε ότι είναι ένα όνειρο. Αυτό που ήταν προηγουμένως η εικόνα στο προσκήνιο - η ανάγκη να ικανοποιήσουμε τις ιδιαίτερες ανάγκες μας - τώρα υποχωρεί στο παρασκήνιο, ενώ είναι σημαντικός ο νέος μας Δάσκαλος και τα μαθήματά Του για τη συγχώρεση. Έτσι έχουμε αντιστρέψει την εικόνα και το φόντο. Το εγώ έβαλε την ιδιαιτερότητα στο επίκεντρο και προκάλεσε στο παρασκήνιο το ξεθώριασμα του γεγονότος που είναι ο δάσκαλος μας. Έτσι δεν είχαμε επίγνωση ότι είναι η φωνή του μίσους και του φόνου που μας κατεύθυνε, δεν ήταν η αγάπη και η καλοσύνη.

Οι εικόνες από το χορτάρι που μεγαλώνει, τα δέντρα που μπουμπουκιάζουν και το κελάηδισμα των πουλιών είναι γνωστά σύμβολα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Έχουμε επίσης δει ότι η τροφή, το νερό και ο αέρας, συμβολίζουν αυτά που στηρίζουν τη ζωή. Σ' αυτό το απόσπασμα, ο ερχομός της άνοιξης με τα δέντρα που μπουμπουκιάζουν και το κελάηδισμα πουλιών είναι τα σύμβολα της νέας ζωής - όταν οι άνθρωποι έχουν μια αίσθηση ελπίδας ότι τώρα έχει περάσει το σκοτάδι του χειμώνα. Επομένως οι εικόνες της φύσης συμβολίζουν την υπόσχεση και την ελπίδα της νέας ζωής, της αναγέννησης. Ένα υπέροχο απόσπασμα από *Το Τραγούδι της Προσευχής* περιγράφει τον πραγματικό κόσμο στον οποίο οδηγεί η συγχώρεση:

... Η συγχώρεση λάμπει με την ελεήμονα χάρη της πάνω σε κάθε πρασινάδα, στα πτηνά του ουρανού και πάνω σε όλα τα ζωντανά πράγματα στην γη. Ο φόβος δεν βρίσκει πια λιμάνι εδώ, διότι

η αγάπη έχει έρθει με όλη της την ιερή ενιαιότητα. Ο χρόνος παραμένει μόνο για να αφήσει το τελευταίο αγκάλιασμα της προσευχής να αναπαυτεί πάνω στην γη για μια στιγμή, καθώς ο κόσμος απομακρύνεται μέσα στην λάμψη της. (Τρ.-3.IV.2:3-5)

(5:1) Από εδώ δίνουμε σωτηρία στον κόσμο, διότι εδώ την δεχτήκαμε.

Αυτό θυμίζει το σημαντικό απόσπασμα από το Μάθημα 184, όπου ο Ιησούς μας λέει ότι πρέπει να εγκαταλείψουμε το σκοτάδι για μια στιγμή, να φτάσουμε στο φως μέσα στο νου μας όπου συνειδητοποιούμε την αλήθεια και στη συνέχεια να επιστρέψουμε στον κόσμο του σκότους όχι επειδή είναι πραγματικός, αλλά για να διακηρύξουμε την μη πραγματικότητά του με λόγια που ο κόσμος μπορεί να καταλάβει (Εργ.184.10). Οι αληθινοί δάσκαλοι του Θεού είναι παρόντες στον κόσμο και σε όλους μέσα σ' αυτόν, αλλά είναι επίσης παρόντες στην αλήθεια και την αγάπη στο νου τους. Συνεπώς, συνεχώς επιστρέφουμε στην αλήθεια της άγιας στιγμής - το ιερό μέρος που μοιραζόμαστε με τον Ιησού - έτσι ώστε όταν επιστρέψουμε για να επικεντρωθούμε στις δραστηριότητες του κόσμου, το κάνουμε διαφορετικά - η νέα προοπτική που μιλήσαμε παραπάνω.

(5:2) Το τραγούδι της χαράς μας είναι το κάλεσμα προς όλο τον κόσμο, ότι η ελευθερία έχει επιστρέψει, ο χρόνος έχει σχεδόν τελειώσει, και ο Υιός του Θεού μόνο μια στιγμή ακόμα θα περιμένει μέχρι να θυμηθεί τον Πατέρα του, να τελειώσουν τα όνειρά του, η αιωνιότητα να διώξει με την λάμψη της τον κόσμο, και ο Ουρανός να είναι το μόνο που υπάρχει.

Αυτή η όμορφη εικόνα θα εμφανιστεί επανειλημμένα στο Μέρος II. Αντιπροσωπεύει την επιλογή της μελωδίας της άγιας στιγμής, η οποία αναγγέλλει τον πραγματικό κόσμο. Έτσι η εμπειρία μας διαρκεί μόνο μια στιγμή, όταν όλα εξαφανίζονται και το τραγούδι του Ουρανού γίνεται ο μόνος ήχος που ακούμε:

Τα όνειρα της συγχώρεσης λίγο χρειάζεται να κρατήσουν... Και σε αυτά τα όνειρα ακούγεται μια μελωδία που ο καθένας θυμάται, αν και δεν την έχει ακούσει από τότε που άρχισε όλος ο χρόνος. Η συγχώρεση, αφού ολοκληρωθεί, φέρνει το άχρονο τόσο κοντά που το τραγούδι του Ουρανού μπορεί να ακουστεί, όχι με τα αφτιά, αλλά με την ιερότητα που ποτέ δεν άφησε τον βωμό που διαμένει για πάντα βαθιά μέσα στον Υιό του Θεού. Και όταν αυτός ακούσει αυτό το τραγούδι ξανά, θα ξέρει ότι δεν υπήρξε ποτέ στιγμή που να μην το άκουγε. Και που είναι ο χρόνος, όταν τα όνειρα της κρίσης έχουν εγκαταλειφτεί; (Κ-29.IX.8:1, 4-7)

ΜΑΘΗΜΑ 231

Πατέρα, το μόνο που θέλω είναι να Σε θυμηθώ.

Το θέμα αυτού του μαθήματος είναι το γνωστό θέμα να αναζητούμε και να βρίσκουμε. Ψάχναμε σε λάθος μέρος επειδή θέλαμε να βρούμε το λάθος πράγμα - να αποδείξουμε ότι το εγώ είχε δίκιο και το Άγιο Πνεύμα έκανε λάθος. Τώρα αντιλαμβανόμαστε ότι κάναμε ένα λάθος και διορθώνουμε το λάθος μας, επιλέγοντας να θυμηθούμε τον Θεό μας και τον Εαυτό μας που Αυτός δημιούργησε ως ένα μαζί με Αυτόν.

(1) Τι άλλο εκτός από την Αγάπη σου, Πατέρα, μπορώ να αναζητήσω; Ίσως να νομίζω πως αναζητώ κάτι άλλο - κάτι που έχω αποκαλέσει με πολλά ονόματα. Όμως η Αγάπη Σου είναι το μόνο πράγμα που αναζητώ, ή αναζήτησα ποτέ. Διότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο που θα μπορούσα ποτέ να θέλω να βρω. Ας Σε θυμηθώ. Τι άλλο θα μπορούσα να θέλω εκτός από την αλήθεια για τον εαυτό μου;

Το συμπέρασμα είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι πρέπει να υπάρχει και άλλος τρόπος, γιατί η ιδιαιτερότητα που επιζητούσαμε σε όλη τη ζωή μας δεν μας έδωσε ποτέ την αγάπη που πραγματικά θέλαμε. Όλοι οι μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* γνωρίζουν αυτά τα λόγια:

... Η αντοχή στον πόνο μπορεί να είναι μεγάλη, αλλά δεν είναι χωρίς όρια. Στο τέλος όλοι αρχίζουν ν' αναγνωρίζουν, αν και αμυδρά, ότι πρέπει να υπάρχει ένας καλύτερος τρόπος. Καθώς αυτή η αναγνώριση ενισχύεται, γίνεται μια κρίσιμη καμπή. (Κ-2.III.3:5-7)

Είτε πρόκειται για κάποια σχέση, φήμη, πλούτο, ευχαρίστηση, ή υλικά αγαθά (Εγγ-13.2: 6), καμία μορφή ιδιαιτερότητας δεν μας έφερε ποτέ την αγάπη που πραγματικά θέλαμε. Μόνο η συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος μπορεί να μας φέρει στην Αγάπη που είναι ο Δημιουργός μας και ο Εαυτός μας, κατά την οποία θυμόμαστε ότι η τέλεια δόξα του Θεού είναι η δική μας:

... Διότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού, ο Οποίος ζει μέσα στον Δημιουργό Του και λάμπει με την δόξα Του. Ο Χριστός είναι η επέκταση της Αγάπης και της ομορφιάς του Θεού, τόσο τέλειος όσο ο Δημιουργός Του και σε ειρήνη με Αυτόν. (Κ-11.IV.7:4-5)

(2) Αυτή είναι η θέλησή σου, αδελφέ μου. Και μοιράζεσαι αυτή την θέληση με μένα, καθώς και με Αυτόν που είναι ο Πατέρας μας. Η θύμησή Του είναι ο Ουρανός. Αυτό αναζητούμε. Και μόνο αυτό θα μας δοθεί να βρούμε.

Ο Ιησούς μας λέει για άλλη μια φορά ότι η θέλησή του και η δική μας είναι μια. Όπως αντικατοπτρίζεται στην ψευδαίσθηση, η ενωμένη θέλησή μας είναι η επιθυμία να επιστρέψουμε στην εστία και να ξυπνήσουμε από το όνειρο, μην επιθυμώντας πλέον τα δώρα του εγώ που δεν μας ολοκληρώνουν και δεν μας κάνουν ευτυχισμένους. Στη θέση τους δεχόμαστε το δώρο του Ιησού για την ολοκλήρωση του Εαυτού μας:

... Βούλωμαι όπως θούλεται και ο Πατέρας μου, γνωρίζοντας ότι το Θέλημά Του είναι συνεχές και σε ειρήνη παντοτινά. Δεν θα είσαι ικανοποιημένος με τίποτα άλλο εκτός από το Θέλημά Του. Μην δέχεσαι τίποτα λιγότερο, ενθυμούμενος ότι όλα όσα έμαθα είναι δικά σου. Αυτό που αγαπά ο Πατέρας μου, το αγαπώ κι εγώ όπως Αυτός... Όταν μάθεις να δέχεσαι αυτό που είσαι, δεν θα φτιάχνεις πια άλλα δώρα για να τα προσφέρεις στον εαυτό σου, διότι θα γνωρίζεις ότι είσαι πλήρης, δεν θα χρειάζεσαι τίποτα, και δεν θα μπορείς να δεχθείς τίποτα μόνο για τον εαυτό σου... Ο οικοδεσπότης του Θεού δεν χρειάζεται να ψάχνει για τίποτα. (Κ-15.III.10:2-5, 7, 9)

Η καινούργιος τρόπος που αναζητάμε και βρίσκουμε περιλαμβάνει το να μοιραστούμε τη θέλησή μας - ενωμένοι μαζί με τον Ιησού - με όλους τους αδελφούς μας. Έτσι επιλέγουμε να θυμόμαστε τη μια Θέληση του Πατέρα και του Υιού Του, την οποία κρατάμε τώρα στον κόσμο, ενωμένη μαζί μας.

ΜΑΘΗΜΑ 232

Να είσαι μέσα στο νου μου, Πατέρα, όλη την ημέρα.

Έχουμε δει σ' αυτά τα μαθήματα τον Ιησού να μιλάει συχνά για το σκοπό. Όσο καιρό αντλούμε την ιδιαιτερότητα από τις σχέσεις μας το εγώ θα μας βάζει να παίζουμε το παιχνίδι του, ενώ το Άγιο Πνεύμα μέσα από την τάξη των ίδιων των ιδιαίτερων σχέσεων θα μας μάθει τη συγχώρεση. Έτσι, όταν ο Ιησούς μας ζητά να προσευχόμαστε και να λέμε ότι ο Θεός είναι στο νου μας, αυτό που μας

δείχνει είναι ότι πρέπει να έχουμε κατά νου το μοναδικό σκοπό - να συγχωρούμε - που θα μας επιστρέψει στον Πατέρα μας και την Αγάπη Του.

(1) *Να είσαι μέσα στο νου μου, Πατέρα, όταν ξυπνώ, και λάμπε πάνω μου όλη την ημέρα σήμερα. Κάθε λεπτό ας είναι ώρα που κατοικώ μαζί Σου. Και ας μην ξεχνώ να Σου δίνω κάθε ώρα τις ευχαριστίες μου που έμεινες μαζί μου, και θα είσαι πάντα εκεί για να ακούς το κάλεσμά μου προς Εσένα και να μου απαντάς. Και όταν έρθει το βράδυ, όλες μου οι σκέψεις ας είναι ακόμα μαζί με Σένα και με την Αγάπη Σου. Και ας κοιμηθώ σίγουρος για την ασφάλειά μου, βέβαιος για την φροντίδα Σου, και με χαρά γνωρίζοντας ότι είμαι ο Υιός Σου.*

Από τη στιγμή που ξυπνάμε μέχρι τη στιγμή που πηγαίνουμε για ύπνο, ο σκοπός μας πρέπει πάντα να είναι να θυμόμαστε το γιατί είμαστε εδώ. Θυμηθείτε ότι ο σκοπός του εγώ ήταν να ξεφύγει από τον Θεό και να μην επιστρέψει ποτέ, για να διατηρήσει την ατομικότητά μας άθικτη μέσα από την ιδιαίτερη σχέση. Ο σκοπός του Ιησού ωστόσο, είναι να έχουμε επίγνωση ότι όλα είναι ένα μάθημα συγχώρεσης που αυτός θα μας μάθει, αναιρώντας έτσι την επιλογή μας για καταδίκη και επίθεση. Εάν είμαστε πραγματικά ειλικρινείς ότι επιθυμούμε να επιστρέψουμε στην εστία μας, πρέπει τότε να ενισχύσουμε αυτή την επιθυμία έχοντας συνεχή επίγνωση για αυτό το νέο σκοπό, ειδικά όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να αναζητήσουμε και να βρούμε ιδιαίτερα υποκατάστατα της Αγάπης του Ουρανού, που κανένα δεν θα ικανοποιήσει τη βαθιά επιθυμία για να επιστρέψουμε στον Πατέρα μας. Μόνο η συγχώρεση του αδελφού μας θα μας φέρει στην Πηγή μας:

Στην σχέση με τον αδελφό σου, όπου το Άγιο Πνεύμα έχει αναλάβει τα πάντα μετά από αίτημά σου, Αυτό έχει ξεκινήσει την εσωτερική πορεία προς την αλήθεια που μοιράζεστε... Μέσα σου αγαπάς τον αδελφό σου με τέλεια αγάπη. Εδώ υπάρχει άγιο έδαφος, στο οποίο δεν μπορεί να εισχωρήσει καμία υποκατάσταση, και όπου μόνο η αλήθεια μέσα στον αδελφό σου μπορεί να κατοικήσει... Είστε τόσο σταθερά ενωμένοι μέσα στην αλήθεια που μόνο ο Θεός είναι εκεί... Επέστρεψε μαζί με μένα [τον Ιησού] στον Ουρανό, περπατώντας μαζί με τον αδελφό σου έξω από αυτό τον κόσμο και μέσα από έναν άλλο, προς την ομορφιά και την χαρά που κρατά ο άλλος κόσμος μέσα του. (Κ-18.1.9:1, 3-4· 10:3· 12:4)

(2) Έτσι θα πρέπει να είναι κάθε μέρα. Σήμερα, ασκήσου στο τέλος του φόβου. Έχε πίστη σε Αυτόν που είναι ο Πατέρας Σου. Εμπιστεύσου τα πάντα σε Αυτόν. Άφησέ Τον να σου αποκαλύψει τα πάντα, και μην αποθαρρύνεσαι διότι είσαι ο Υιός Του.

Η τελευταία πρόταση είναι ζωτικής σημασίας. Για το εγώ, το χειρότερο που θα μπορούσε να συμβεί ήταν να θυμηθούμε ότι είμαστε ο Υιός του Θεού, γιατί σε αυτή τη θύμηση ο κόσμος και η ιδιαίτερή μας ταυτότητα ως σάρκα και αίμα αναγνωρίζονται ως ψευδή. Έτσι λοιπόν το να αναγνωρίσουμε ότι είμαστε ο Υιός του Θεού είναι τα νέα που τρομάζουν το εγώ, για τους ορθούς νόες μας είναι το μόνο καλό νέο που υπάρχει. Ανεξάρτητα από τις εσφαλμένες σκέψεις και τα ανόητα όνειρά μας, δεν έχουμε σταματήσει ποτέ να είμαστε ο Υιός του Πατέρα μας και σίγουρα δεν υπήρξαμε ποτέ υιός του εγώ. Επομένως, όταν εμπιστευόμαστε όλα τα πράγματα σε Αυτόν, δεν έχει να κάνει με την τυφλή εμπιστοσύνη σε έναν Θεό που θα εκπληρώσει μαγικά τις ιδιαίτερες ανάγκες μας. Αλλά αντίθετα, σημαίνει πως με χαρά συνειδητοποιούμε ότι Αυτός είχε δίκιο από την αρχή και ότι εμείς κάναμε λάθος. Και με αυτή την αλήθεια είμαστε χαρούμενοι κι ευγνώμονες για τον Δάσκαλό μας ο Οποίος μας φέρνει στην εστία.

ΜΑΘΗΜΑ 233

Δίνω την ζωή μου στον Θεό για να την καθοδηγεί, σήμερα.

Το ενδιαφέρον σε αυτό το μάθημα είναι ότι ο Ιησούς μιλάει ειδικά για τον Θεό ως τον Οδηγό μας, ενώ έχουμε δει καθ' όλη τη διάρκεια αυτό το ρόλο να ανήκει στο Άγιο Πνεύμα. Οδηγός είναι κάποιος που μας οδηγεί σε ένα τόπο στον οποίο έχουμε χάσει το δρόμο μας. Δεδομένου ότι μέσα στο Νου του Θεού δεν μπορούμε να χαθούμε γιατί ποτέ δεν φύγαμε από το σπίτι μας, Αυτός δεν χρειάζεται να μας οδηγήσει εκεί όπου είμαστε ήδη. Έτσι, σε αυτό το μάθημα - όπως και σε άλλα μέρη του βιβλίου εργασιών - ο Θεός συμβολίζει τη μνήμη Του στους νόες μας που κρατήθηκε για μας από το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο μας θυμίζει αυτό που πραγματικά γνωρίζουμε, αλλά έχουμε ξεχάσει.

(1:1-4) Πατέρα, Σου δίνω όλες μου τις σκέψεις σήμερα. Δεν επιθυμώ να κρατήσω καμία δική μου. Στην θέση τους, δώσε μου τις Δικές Σου. Σου δίνω και όλες μου τις πράξεις, ώστε να μπορέσω να κάνω το Θέλημά σου αντί να αναζητώ ανικανοποίητους στόχους, και να σπαταλώ τον χρόνο μου σε μάταιες φαντασιώσεις.

Αυτή η προσευχή είναι άλλη μια αποδοχή του λάθους μας. Οι σκέψεις και οι πράξεις μας ήταν λανθασμένες επειδή προέκυψαν από την καθοδήγηση του λάθος δασκάλου. Ωστόσο, οι ιδέες και οι σκέψεις του Θεού μέσω του Αγίου Πνεύματος είναι ορθές και είναι αυτές που επιλέγουμε ώστε να βρούμε το στόχο της αλήθειας που αναζητούμε στις σχέσεις μας και να είμαστε επιτέλους σε ειρήνη:

Όταν δέχτηκες την αλήθεια ως στόχο για την σχέση σου, έγινες ένας κομιστής της ειρήνης με την ίδια βεβαιότητα που ο Πατέρας έδωσε την ειρήνη σε σένα. (Κ-17.VIII.6:1).

(1:5-6) Σήμερα, έρχομαι σε Σένα. Εγώ θα αποσυρθώ και απλά θα Σε ακολουθώ.

Αυτό το σημείο θυμίζει το Μάθημα 155: «Θα κάνω πίσω και θα αφήσω Αυτόν να με οδηγήσει». Σε αυτό το μάθημα «Αυτός» είναι το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο τώρα ακολουθούμε στο Όνομα του Θεού.

(1:7) Ας είσαι Εσύ ο Οδηγός, και εγώ αυτός που ακολουθεί χωρίς να αμφισβητεί την σοφία του Άπειρου, ούτε την Αγάπη που την τρυφερότητά της δεν μπορώ καν να συλλάβω με το νου μου, αλλά που είναι συνάμα το τέλειο δώρο Σου σε μένα.

Συνεχώς αμφισβητούμε τη σοφία του Θεού και της Φωνής Του, για να μην πούμε τη σοφία αυτής της διδασκαλίας. Εάν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι αληθινά, τότε όλα όσα μας απασχολούν είναι ψευδή - δηλαδή αυτά που μας αναστατώνουν καθώς και όλα όσα πιστεύουμε ότι θα μας φέρουν ευτυχία και ειρήνη. Έτσι μιλάμε άλλη μια φορά για το ότι αναγνωρίζουμε με χαρά και ευγνωμοσύνη ότι εμείς κάνουμε λάθος και ο Ιησούς έχει δίκιο. Όμως αυτό είναι πολύ δύσκολο να το κάνουμε, γιατί απαιτεί εμπιστοσύνη σε μια αγάπη και μια σοφία που δεν μπορούμε να κατανοήσουμε.

(2) Σήμερα έχουμε έναν Οδηγό, να μας καθοδηγεί. Και καθώς πορευόμαστε μαζί, θα δώσουμε αυτή την ημέρα σε Αυτόν χωρίς καμία επιφύλαξη. Αυτή είναι η ημέρα Του. Και γι' αυτό είναι μέρα αμέτρητων δώρων και ελέους προς εμάς.

Να έχετε επίγνωση καθώς περνάτε αυτή τη μέρα και κάθε μέρα για το πόσο συμβιβάζεστε όταν ζητάτε από το Άγιο Πνεύμα να σας βοηθήσει σε μερικά πράγματα, αλλά όχι σε όλα. Παραμένουν ορισμένοι τομείς της ζωής σας για τους οποίους πιστεύετε ότι γνωρίζετε περισσότερα από αυτά που γνωρίζει Αυτό. Χρειάζεται να κοιτάξετε αυτή την αλαζονεία, αφήνοντας σ' Αυτό όλα όσα σας κρατούν μακριά από το στόχο της ειρήνης:

Το Άγιο Πνεύμα που γνωρίζει το σχέδιο του Θεού που ο Θεός θα ήθελε να ακολουθήσεις μπορεί να σε διδάξει ποιο είναι. Μόνο η δική Του σοφία είναι ικανή να σε καθοδηγήσει να το ακολουθήσεις... Επίτρεψέ Του, λοιπόν, να είναι ο μόνος Οδηγός που θα ήθελες να ακολουθήσεις προς την σωτηρία. Αυτό γνωρίζει τον δρόμο, και σε οδηγεί με χαρά σε αυτήν... Μην ξεχνάς το Άγιο Πνεύμα και Αυτό θα παίρνει κάθε απόφαση για λογαριασμό σου, για την σωτηρία σου και την ειρήνη του Θεού μέσα σου. (Κ-14.ΙΙΙ.13:1-2· 14:1-2, 7)

ΜΑΘΗΜΑ 234

Πατέρα, σήμερα είμαι πάλι ο Υιός Σου.

Ο Ιησούς άλλη μια φορά μας εξηγεί ότι θυμόμαστε την Ταυτότητά μας ως Υιός του Θεού όταν επιλέγουμε αυτόν ως δάσκαλο μας αντί για το εγώ, μετατοπιζόμενοι από την ανίερη στιγμή του εγώ στην δική του άγια στιγμή της συγχώρεσης.

(1) Σήμερα προσδοκούμε την ώρα που τα όνειρα της αμαρτίας και της ενοχής φεύγουν, και φτάνουμε στην άγια ειρήνη από την οποία δεν φύγαμε ποτέ. Μόνο μια μικρή στιγμή έχει παρέλθει ανάμεσα στην αιωνιότητα και το σημείο που ο χρόνος τελειώνει. Τόσο μικρό ήταν αυτό το διάλειμμα που δεν υπήρξε καμιά διακοπή στην συνέχεια, ούτε κάποιο ρήγμα στις σκέψεις που είναι για πάντα ενοποιημένες σαν ένα. Τίποτα δεν έχει συμβεί ποτέ που να ενοχλήσει την ειρήνη του Θεού του Πατέρα και του Υιού. Αυτό το δεχόμαστε ως απόλυτα αληθινό σήμερα.

«Ούτε μια νότα από το τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε» (Κ-26.V.5: 4). Με άλλα λόγια, ακόμα κι αν τα εγκόσμια προβλήματα που μας ανησυχούν φαίνονται τόσο αληθινά, η αλήθεια είναι πως απλά είναι ένα όνειρο που ξεκίνησε μέσα σε μια σκέψη που δεν συνέβη ποτέ στην πραγματικότητα. Το εγώ έφτιαξε τον κόσμο του χρόνου και του χώρου για ν' αποκρύψει την αιωνιότητα και το άχρονο του Ουρανού, που ακόμα περιμένει να επιστρέψουμε από τον παρανοϊκό και απατηλό κόσμο του διαχωρισμού:

... Στο χρόνο, αυτό [ο διαχωρισμός] συνέβη πολύ παλιά. Στην πραγματικότητα αυτό ποτέ δεν συνέβη καθόλου.

Ο κόσμος του χρόνου είναι ο κόσμος των ψευδαισθήσεων. Αυτό που συνέβη πολύ παλιά φαίνεται ότι συμβαίνει τώρα. (Εγχ-2.2:7-3:2)

Και όμως μόνο φαίνεται να συμβαίνει. Το όνειρο του διαχωρισμού, της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, εξαφανίζεται τη στιγμή που βλέπουμε τα συμφέροντα του αδελφού μας να είναι ίδια με τα δικά μας, καθώς το παρελθόν του εγώ συρρικνώνεται στην άγια στιγμή και φεύγει.

Παρεμπιπτόντως, μπορείτε να δείτε σε αυτά τα σύντομα στοχαστικά μαθήματα ότι ο Ιησούς επιστρέφει συνεχώς σε θέματα που έχει συζητήσει στο κείμενο και νωρίτερα στο βιβλίο εργασιών.

(2) Σε ευχαριστούμε, Πατέρα, που δεν είναι δυνατόν να χάσουμε από την μνήμη μας Εσένα και την Αγάπη Σου. Αναγνωρίζουμε την ασφάλειά μας, και δίνουμε ευχαριστίες για όλα τα δώρα που μας έχεις χαρίσει, και για όλη την βοήθεια και την αγάπη που έχουμε λάβει, για την αιώνια υπομονή Σου, και τον Λόγο που μας έδωσες ότι έχουμε σωθεί.

Το μόνο που έχουμε χάσει είναι η επίγνωση της Αγάπης του Θεού. Ωστόσο, δεν έχει χαθεί πραγματικά γιατί έχει φυλαχθεί με ασφάλεια στο νου μας από το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο περιμένει υπομονετικά την επιστροφή μας στη λογική μόλις μπορέσουμε να επιλέξουμε ξανά. Πώς θα μπορούσαμε να μην αισθανθούμε ευγνωμοσύνη για τα δικά Του δώρα, της συγχώρεσης και της ειρήνης, όταν αυτά είναι τα μέσα της σωτηρίας από τα δικά μας όνειρα της αμαρτίας και της ενοχής και για την επιστροφή μας στο σπίτι που ποτέ δεν αφήσαμε;

... Και η ευγνωμοσύνη προς τον Θεό γίνεται ο τρόπος με τον οποίο Αυτός επανέρχεται στην θύμηση σου, διότι η αγάπη δεν μπορεί να βρίσκεται μακριά από μία καρδιά και ένα νου που είναι γεμάτα ευγνωμοσύνη. Ο Θεός εισέρχεται εκεί εύκολα, διότι αυτές είναι οι αληθινές συνθήκες για την επιστροφή σου στην κατοικία σου. (Εγχ-23.4:6-7)

ΜΑΘΗΜΑ 235

Ο Θεός με το έλεος Του θέλει να σωθώ.

(1:1) Δεν χρειάζεται παρά να κοιτάξω όλα τα πράγματα που φαίνεται ότι με πληγώνουν, και να διαβεβαιώσω τον εαυτό μου με απόλυτη σιγουριά, «Ο Θεός θέλει να σωθώ από αυτό», και απλά να τα παρακολουθήσω καθώς εξαφανίζονται.

Η βασική αρχή που βρίσκεται πίσω από αυτή τη δήλωση είναι ότι συγχώρεση σημαίνει να κοιτάξεις το εγώ χωρίς κρίση. Όλα όσα νομίζω ότι με βλάπτουν μέσα στον κόσμο - το σώμα μου ή τα σώματα άλλων ανθρώπων - θα εξαφανιστούν όταν κάνω ένα βήμα πίσω με τον Ιησού στην άγια στιγμή, κοιτάξω τον κόσμο και συνειδητοποιήσω ότι δεν έχει καμία δύναμη να με επηρεάσει. Θυμηθείτε την ενότητα «Το Υποκατάστατο της Πραγματικότητας», όπου ο Ιησούς μας ζητά να εξετάσουμε τις μορφές με τις οποίες φαίνεται ότι έρχεται το «αρχικό λάθος» - οι ιδιαίτερές μας σχέσεις - και στη συνέχεια να πούμε, «ο Θεός δεν είναι φόβος, αλλά Αγάπη» και αυτές θα εξαφανιστούν (Κ-18.1.7:1). Αυτό είναι που μας ζητά να κάνουμε εδώ. Όχι να επικαλούμαστε τον Θεό με κάποιο ξόρκι που μαγικά θα κάνει το εγώ να εξαφανιστεί. Αντίθετα, φέρνουμε την ψευδαίσθηση του δικού μας συστήματος σκέψης στην αλήθεια της διόρθωσής Του, η οποία αντικατοπτρίζεται στις δηλώσεις: «Ο Θεός δεν είναι φόβος, αλλά Αγάπη». «Ο Θεός θέλει να σωθώ από αυτό». Η αλήθεια της Επανόρθωσης αναιρεί το σύστημα σκέψης του εγώ που μας είπε ότι πρέπει να φοβόμαστε το Θεό, γιατί το εκδικητικό Του Θέλημα απαιτεί την τιμωρία μας για την ασυγχώρητη αμαρτία που κάναμε εναντίον Του.

Η αρχική πρόταση λοιπόν, είναι ένας άλλος τρόπος να εκφράσουμε τη σκέψη ότι θα πρέπει να κοιτάξουμε με την αγάπη του Ιησού δίπλα μας το σύστημα της σκέψης μας χωρίς ενοχή και φόβο - όλα αυτά που έχουμε δώσει την δύναμη να μας βλάψουν. Φέρνουμε τις εγωικές σκέψεις του διαχωρισμού στην αγάπη του και τις βλέπουμε να εξαφανίζονται, ακριβώς όπως το σκοτάδι εξαφανίζεται σε ένα δωμάτιο όταν ανάβετε το φως. Όλα αυτά είναι αλήθεια, διότι ευτυχώς ποτέ δεν πάψαμε να είμαστε μέρος της Αγάπης του Θεού.

(1:2-5) Δεν χρειάζεται παρά να κρατήσω στο νου μου ότι το Θέλημα του Θεού για μένα είναι μόνο η ευτυχία, για να διαπιστώσω ότι μόνο ευτυχία έρχεται σε μένα. Και δεν χρειάζεται παρά να θυμηθώ ότι η Αγάπη του Θεού περιβάλλει τον Υιό Του και κρατά την αθωότητά του για πάντα

τέλεια, ώστε να σιγουρευτώ ότι έχω σωθεί και είμαι ασφαλής για πάντα μέσα στην Αγκαλιά Του. Είμαι ο Υιός που αγαπά. Και έχω σωθεί διότι ο Θεός με το έλεός Του θέλει να γίνει έτσι.

Έτσι, φέρνω στα στοργικά Χέρια του Θεού τις σκέψεις της αμαρτίας και της αδικίας για τον Υιό Του. Η Αγάπη Του με περιβάλλει μέσα στο έλεός της, υπενθυμίζοντάς μου το εγγενές αναμάρτητο του Υιού του Θεού, του οποίου είμαι ένα μέρος. Τα εμπύρετα όνειρά μου του μίσους και της τιμωρίας δεν είχαν καμία επίδραση στην αλήθεια της στοργικής δικαιοσύνης του Θεού. Αυτά εξαφανίζονται καθώς συγχωρώ τον αθώο Υιό του Θεού:

*... Και ο Θεός χαίρεται καθώς ο Υιός Του λαμβάνει αυτό που η στοργική δικαιοσύνη γνωρίζει ότι του ανήκει. Γιατί η αγάπη και η δικαιοσύνη δεν είναι διαφορετικές. **Επειδή** είναι το ίδιο το έλεος που στέκεται στο δεξί Χέρι του Θεού, και δίνει στον Υιό του Θεού τη δύναμη να συγχωρέσει τον εαυτό του από την αμαρτία. (Κ-25.VIII.9:9-11)*

(2) Πατέρα, η Αγιότητά Σου είναι δική μου. Η Αγάπη Σου με δημιούργησε, και έκανε την αθωότητά μου για πάντα μέρος δικό Σου. Δεν έχω ούτε ενοχή ούτε αμαρτία μέσα μου, γιατί δεν υπάρχει καμία ενοχή και αμαρτία σε Σένα.

Καθώς ο Θεός είναι χωρίς αμαρτία και ενοχή κι εγώ είμαι μέρος Του, πρέπει να μοιράζομαι την τέλεια αθωότητά Του. Έτσι, αν αισθάνομαι αμαρτωλός ή ένοχος ή κατηγορώ κάποιον άλλον ως αμαρτωλό, υπονοώ ότι η Θέληση του Θεού είναι φόβος και όχι αγάπη, και ότι η τιμωρία είναι δικαιοσύνη. Ωστόσο, τα λόγια του Ιησού με βοηθούν να συνειδητοποιήσω άλλη μία φορά, ότι απλά έκανα λάθος: ευτυχώς, αυτός είχε δίκιο κι εγώ έκανα λάθος - ο αναμάρτητος Υιός του Θεού δεν άφησε ποτέ την αναμάρτητη Πηγή του.

ΜΑΘΗΜΑ 236

Κυβερνώ το νου μου, τον οποίο εγώ μόνο πρέπει να κυβερνώ.

Το μάθημα 253, «Ο Εαυτός μου είναι κυβερνήτης του σύμπαντος», εκφράζει την ίδια σκέψη που βρίσκουμε εδώ, αν και σε μια ελαφρώς διαφορετική μορφή. Το νόημα είναι ότι εγώ είμαι ο υπεύθυνος για κάθε βασίλειο που επιλέγω - την ιδιαιτερότητα του εγώ ή τη συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος. Ο λήπτης των αποφάσεων επιλέγει την δική μου πραγματικότητα, και αν είμαι στενοχωρημένος και δυστυχισμένος, εγώ έχω επιλέξει να είμαι άρχοντας του δικού μου βασιλείου. Εάν από την άλλη πλευρά είμαι ευτυχής και ειρηνικός, είναι η δική μου επιλογή υπέρ του Ιησού που μου έφερε τέτοια χαρά. Επομένως η έκκλησή του είναι να αλλάξουμε το νου μας και το δάσκαλό μας.

(1:1-3) Έχω ένα βασίλειο που πρέπει να κυβερνήσω. Κάποιες φορές, φαίνεται σαν να μην είμαι καθόλου ο βασιλιάς του. Φαίνεται σαν να θριαμβεύει αυτό επάνω μου, και να μου λέει τι να σκέφτομαι, τι να κάνω και τι να νιώθω.

Ανεξάρτητα από το αν είμαστε στον εσφαλμένο ή στον ορθό μας νου, εμείς είμαστε αυτοί που επιλέγουμε το βασίλειό μας. Πιστεύουμε όμως ότι είμαστε οι υπηρέτες του σώματος, και ότι είναι το δικό μας ή τα σώματα των άλλων που μας κυβερνούν και καθορίζουν το πώς αισθανόμαστε. Η στρατηγική που έχει το εγώ είναι να μας πείσει ότι το σώμα είναι πραγματικό, αλλά οι αντιδράσεις του δεν είναι δικό μας λάθος ή δική μας ευθύνη, επειδή είμαστε τα αθώα θύματα λόγω όλων

αυτών που οι άλλοι έχουν κάνει σε μας. Συνεπώς σ' αυτό το μάθημα θυμόμαστε ότι εμείς είμαστε οι καθοριστικοί παράγοντες όλων όσων σκεφτόμαστε, αισθανόμαστε και πιστεύουμε. Κανείς και κανένα πράγμα δεν έχει τη δύναμη να μας φέρει πόνο και θλίψη ή ευτυχία και ειρήνη. Αυτά στηρίζονται αποκλειστικά στη δική μας απόφαση:

... Τίποτα που δεν έχει δημιουργηθεί από τον Δημιουργό σου δεν έχει καμιά επίδραση επάνω σου. Κι αν νομίζεις ότι αυτό που έχεις φτιάξει μπορεί να σου πει τι είναι αυτό που βλέπεις και νιώθεις, και τοποθετείς την πίστη σου στην ικανότητά του να κάνει κάτι τέτοιο, τότε αρνείσαι τον Δημιουργό σου και πιστεύεις ότι εσύ έφτιαξες τον εαυτό σου. Διότι αν νομίζεις ότι ο κόσμος που έφτιαξες έχει την δύναμη να σε κάνει ό,τι θέλει, τότε συγκλεις τον Υιό με τον Πατέρα · το αποτέλεσμα με την Πηγή. (Κ-21.11.11:3-5)

(1:4-8) Και όμως, μου έχει δοθεί για να υπηρετεί όποιο σκοπό αντιλαμβάνομαι εγώ σε αυτό. Ο νους μου μπορεί μόνο να υπηρετεί. Σήμερα τον θέτω στην υπηρεσία του Αγίου Πνεύματος για να τον απασχολήσει όπως Αυτό θεωρεί κατάλληλο. Έτσι κατευθύνω το νου μου, τον οποίο μόνο εγώ μπορώ να κυβερνήσω. Κι έτσι τον απελευθερώνω για να κάνει το Θέλημα του Θεού.

Ο νους μου υπηρετεί μόνο αυτό που επιλέγει ο λήπτης των αποφάσεων: το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα. Σκεπτόμενοι ξανά την ενότητα «Κανόνες για Αποφάσεις» στο κείμενο, θα θυμηθείτε πως ο Ιησούς είναι αρκετά σαφής στο ότι ο νους μας έχει μόνο μία δύναμη: την απόφασή μας για ποιον δάσκαλο θα ακολουθήσουμε · ο ένας αντιτάσσεται στο Θέλημα του Θεού με το να επικαλείται το δικό μας, ενώ ο Άλλος μας ελευθερώνει για να θυμηθούμε ότι είμαστε το Θέλημα του Θεού, και ότι δεν υπάρχει άλλο.

(2:1) Πατέρα, ο νους μου είναι ανοιχτός στις Σκέψεις Σου, και κλειστός σήμερα σε κάθε άλλη σκέψη εκτός από τις δικές Σου.

Άλλη μια αναγνώριση ότι κάναμε ένα λάθος, κι έτσι επιτρέπουμε στους εαυτούς μας να επιλέξουν ξανά - τις σκέψεις του Θεού αντί των δικών μας.

(2:2-3) Κυβερνώ το νου μου, και τον προσφέρω σε Σένα. Δέξου το δώρο μου, γιατί είναι το δικό Σου δώρο προς εμένα.

Αντί για το μίσος του εγώ, το δώρο μου προς το Θεό είναι ο ορθός νους μου, το δώρο της επιλογής της Αγάπης Του - το δώρο Του προς εμένα:

... Ο Θεός δεν περιορίζει τα δώρα Του με κανένα τρόπο. Εσύ είσαι τα δώρα Του, κι επομένως τα δώρα σου πρέπει να είναι σαν τα δικά Του. Τα δώρα σου προς την Βασιλεία πρέπει να είναι όπως τα δικά Του δώρα προς εμένα. (Κ-7.1.4:6-8)

Και μέσα σε αυτό το δώρο είναι ενωμένοι ξανά ως ένα ο Ουρανός και ο Υιός του.

ΜΑΘΗΜΑ 237

Τώρα θέλω να είμαι έτσι όπως με δημιούργησε ο Θεός.

Το μάθημα 237 αντηχεί τη γνώριμη δήλωση: «Είμαι όπως με δημιούργησε ο Θεός», το πιο συχνά αναφερόμενο θέμα στο βιβλίο εργασιών.

(1:1-3) Σήμερα θα δεχτώ την αλήθεια για τον εαυτό μου. Θα ανυψωθώ μέσα στην λαμπρότητα, και θα αφήσω το φως μέσα μου να λάμπει πάνω στον κόσμο, όλη την ημέρα. Φέρνω στον κόσμο τα νέα της σωτηρίας τα οποία ακούω καθώς ο Πατέρας μου μού μιλά.

Όταν επιλέγω ενάντια στην ψευδαίσθηση του εγώ και υπέρ της Αγάπης του Αγίου Πνεύματος, η πραγματικότητά μου ως αγάπη και φως λάμπει μέσα από εμένα. Αυτό αγκαλιάζει τον κόσμο επειδή εγώ - ως ο ένας Υιός του Θεού - είμαι ο κόσμος. Δεν υπάρχει τίποτα έξω από το νου, και όταν ο νους αυτός ταυτίζεται με το φως, το φως δεν μπορεί παρά μόνο να λάμπει σε όλη την Υιότητα. Ο εξωτερικός κόσμος υποχωρεί στο παρασκήνιο, επειδή αναγνωρίζουμε την πηγή του - το νου του Υιού του Θεού. Στον κόσμο του νου είναι που φέρνουμε τα χαρμόσυνα νέα της σωτηρίας, καθώς τα έχουμε ακούσει μέσω της Φωνής του Θεού:

... Κανένα σκοτάδι δεν διαμένει πουθενά στη Βασιλεία, αλλά η δική σου δράση είναι μόνο να μην επιτρέψεις σε κανένα σκοτάδι να διαμένει στο δικό σου νου. Η ευθυγράμμιση αυτή με το φως είναι απεριόριστη, γιατί είναι σε ευθυγράμμιση με το φως του κόσμου. Καθένας μας είναι το φως του κόσμου, και ενώνοντας τους νόες μας με αυτό το φως ανακηρύσσουμε την Βασιλεία του Θεού μαζί και ως ένας. (Κ-6.11.13:3-5)

(1:4) Και βλέπω τον κόσμο που ο Χριστός θέλει να δω, γνωρίζοντας ότι το πικρό όνειρο του θανάτου φτάνει στο τέλος του · γνωρίζοντας ότι αυτό είναι το Κάλεσμα του Πατέρα μου προς εμένα.

Εφόσον έξω βλέπουμε αυτό που έχουμε κάνει πραγματικότητα μέσα μας - η προβολή δημιουργεί την αντίληψη - η απόφαση που πήραμε υπέρ του φωτός τώρα επεκτείνεται, καθώς αντιλαμβανόμαστε τον συγχωρεμένο κόσμο του φωτός μέσω της λογικής όρασης του Χριστού:

Το Άγιο Πνεύμα είναι το φως μέσα στο οποίο ο Χριστός αποκαλύπτεται. Και όλοι όσοι θέλουν να Τον αντικρύσουν μπορούν να Τον δουν, διότι έχουν ζητήσει το φως... Και όλα αυτά θα τα καταλάβουν, διότι κοίταξαν μέσα τους και είδαν πέρα από το σκοτάδι τον Χριστό μέσα τους, και Τον αναγνώρισαν. Με την διαύγεια της δικής Του όρασης κοίταξαν τον εαυτό τους με αγάπη, βλέποντάς τον έτσι όπως τον βλέπει το Άγιο Πνεύμα. Και με αυτή την όραση της αλήθειας μέσα τους, ήρθε όλη η ομορφιά του κόσμου να λάμψει επάνω τους. (Κ-13.Υ.11:1-2,5-7)

(2) Ο Χριστός είναι τα μάτια μου σήμερα, και Αυτός είναι τα αυτιά με τα οποία ακούω την Φωνή του Θεού σήμερα. Πατέρα, έρχομαι σε Σένα μέσω Εκείνου ο Οποίος είναι ο Υιός Σου, και ο αληθινός μου Εαυτός. Αμήν.

Θυμόμαστε αυτές τις υπέροχες και παρόμοιες προτάσεις του κείμενου που περιγράφουν τη χρήση του σώματος από το Άγιο Πνεύμα, όταν οι νόες μας θεραπεύονται από τα δικά τους πικρά όνειρα του θανάτου:

... Ταυτίσου μαζί Του [με τον Χριστό], και τι έχει Αυτός που δεν έχεις εσύ; Αυτός είναι τα μάτια σου, τα αυτιά σου, τα χέρια σου, τα πόδια σου. Πόσο ευγενικά είναι τα θεάματα που βλέπει, οι ήχοι που ακούει. Πόσο ωραία είναι τα χέρια Του που κρατούν τα χέρια του αδελφού Του, και πόσο όμορφα περπατά δίπλα του, δείχνοντάς του τι μπορεί να ειπωθεί και να ακουστεί, και εκεί όπου δεν θα βλέπει τίποτα και που δεν θα υπάρχει κανένας ήχος για να ακούσει. (Κ-24.Υ.3:4-7)

Είναι η δική μας συγχώρεση που μας οδηγεί σε αυτήν την όραση του Υιού του Θεού, και στην ειρήνη και την αγάπη που συνοδεύουν το ταξίδι της επιστροφής στον Εαυτό μας.

ΜΑΘΗΜΑ 238

Στην απόφασή μου βασίζεται ολόκληρη η σωτηρία.

Επιστρέφουμε στο θέμα της δύναμης που έχουν οι νόες μας να επιλέγουν, το κεντρικό μήνυμα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*.

(1) Πατέρα, η εμπιστοσύνη σου προς εμένα είναι τόσο μεγάλη, που πρέπει να είμαι άξιος. Εσύ με δημιούργησες, και με γνωρίζεις έτσι όπως είμαι. Και όμως ανέθεσες την σωτηρία του Υιού Σου στα χέρια μου, και την άφησες να βασίζεται στην απόφασή μου. Πρέπει να με αγαπάς πραγματικά. Και η αγιότητά μου πρέπει να είναι ακλόνητη κι αυτή, εφόσον μου έδωσες τον Υιό Σου με την βεβαιότητα ότι είναι ασφαλής, ο Οποίος είναι μέρος δικό Σου, αλλά είναι και δικό μου, διότι Αυτός είναι ο Εαυτός μου.

Η μοίρα του κόσμου βασίζεται σε μένα, αλλά αυτό δεν σημαίνει η μοίρα του εξωτερικού κόσμου επειδή δεν υπάρχει εξωτερικός κόσμος. Αυτό δεν μπορεί παρά να λέγεται πολύ συχνά. Εφόσον εγώ και ο κόσμος είμαστε ένα, ο Υιός του Θεού είναι ένας, και ο κόσμος δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια απεικόνιση των σκέψεων του νου, ο κόσμος σώζεται όταν αλλάξω το νου μου. Πράγματι, όλα εδώ στηρίζονται στην δύναμη που έχει ο νους να επιλέγει. Αυτό δεν βγάζει νόημα από την οπτική της σωματικής εμπειρίας που φαίνεται να είναι τόσο πραγματική, αλλά είναι ξεκάθαρο όταν βγαίνουμε έξω από το όνειρο με τον Ιησού. Κοιτάζοντας πίσω τα πάντα εδώ, τα βλέπουμε όλα κυριολεκτικά διαφορετικά.

Αυτό που κάνει αυτές τις λέξεις τόσο δύσκολο να κατανοηθούν, πόσο μάλλον εφαρμοστούν, είναι ότι η επιθυμία μας να είμαστε ένας διαχωρισμένος εαυτός μας βάζει σε πειρασμό να φέρουμε τους διαχωρισμένους εαυτούς μας στο όνειρο, αντί να φέρνουμε το όνειρό μας στο νου που είναι η πηγή αυτών των λέξεων. Αυτή είναι η πρόκληση που τίθεται από την ιδιαίτερη σχέση: να αναγνωρίσουμε σε αυτή το φαινομενικό άλλο, το διαχωρισμένο τμήμα του νου του εαυτού. Η επανένωση των θραυσμάτων της Υιότητας μας σώζει όλους και απομακρύνει την παρεμβολή ώστε να θυμηθούμε τον αληθινό μας Εαυτό. Συλλογιστείτε άλλη μια φορά αυτή την προσευχή που λέει ο Ιησούς στον Θεό για λογαριασμό μας:

Σε ευχαριστώ, Πατέρα, διότι γνωρίζω ότι Εσύ θα έλθεις να κλείσεις κάθε μικρό χάσμα που βρίσκεται μεταξύ των σπασμένων κομματιών του Αγίου Υιού Σου. Η Αγιότητά Σου, ολοκληρωμένη και τέλεια, βρίσκεται σε κάθε ένα από αυτά. Και είναι ενωμένα γιατί ό,τι είναι στο ένα είναι σε όλα. Πόσο άγιος είναι και ο παραμικρός κόκκος άμμου, όταν αναγνωρίζεται ότι είναι μέρος της ολοκληρωμένης εικόνας του Υιού του Θεού! Οι μορφές που τα σπασμένα κομμάτια φαίνονται να παίρνουν δεν σημαίνουν τίποτα. Γιατί το όλο είναι στο κάθε ένα από αυτά. Και κάθε όψη του Υιού του Θεού είναι ακριβώς η ίδια όπως κάθε άλλο μέρος. (Κ-28.IV.9)

Έτσι, αναγνωρίζοντας τον Υιό του Θεού σε ένα μέρος, μας επιτρέπει να τον θυμόμαστε σε όλα τα μέρη - το Όλον βρίσκεται σε κάθε μέρος.

(2) Κι έτσι, γι' άλλη μια φορά σήμερα, σταματούμε για να αναλογιστούμε πόσο μας αγαπά ο Πατέρας μας. Και πόσο αγαπητός παραμένει σε Αυτόν ο Υιός Του, ο δημιουργημένος από την Αγάπη Του και του Οποίου η Αγάπη ολοκληρώνεται μέσα σ' αυτόν.

Αυτό το συναίσθημα εκφράζεται όμορφα στο τέλος του Τραγουδιού της Προσευχής, όπου τα λόγια της αγάπης τοποθετούνται στο στόμα του ίδιου του Θεού. Μερικά από αυτά είναι ήδη γνωστά σε εμάς, και σίγουρα αξίζει άλλη μια ανάγνωση:

... Γύρισε σε Μένα που ποτέ δεν άφησα τον Υιό Μου. Άκουσε, παιδί Μου, ο Πατέρας σου σε καλεί. Μην αρνείσαι να ακούσεις το Κάλεσμα της Αγάπης. Μην αρνείσαι στον Χριστό αυτό που είναι δικό Του. Ο Παράδεισος είναι εδώ και ο Παράδεισος είναι η οικία σου... Πόσο ωραίος είσαι, τέκνο της Ιερότητας! Πόσο μοιάζεις με Μένα! Πόσο όμορφα σε κρατώ μέσα στην καρδιά Μου και στην Αγκαλιά Μου... Να θυμάσαι αυτό · ό,τι και να σκέφτεσαι για τον εαυτό σου, ό,τι και να σκέφτεσαι για τον κόσμο, ο Πατέρας Σου σε χρειάζεται και θα σε καλεί μέχρι να έρθεις επιτέλους σε Αυτόν με ειρήνη. (Τρ-3.ΙV.8:5-9· 9:4-6· 10:7)

ΜΑΘΗΜΑ 239

Η δόξα του Πατέρα μου είναι δική μου.

Σ' αυτό το μάθημα βλέπουμε άλλη μια δήλωση του σημαντικού θέματος που αφορά την ενιαιότητά μας, η θεμελιώδης προϋπόθεση για όλα όσα μας διδάσκει ο Ιησούς στα *Μαθήματα Θαυμάτων*.

(1) Σήμερα η αλήθεια ας μην μένει κρυμμένη πίσω από μια ψεύτικη ταπεινότητα. Αντί γι' αυτό ας είμαστε ευγνώμονες για τα δώρα που μας έδωσε ο Πατέρας μας. Είναι δυνατόν να βλέπουμε σε εκείνους που Αυτός μοιράζεται την δόξα Του μαζί τους κάποιο ίχνος αμαρτίας και ενοχής; Και είναι δυνατόν να μην βρισκόμαστε κι εμείς ανάμεσά τους, όταν Αυτός αγαπά τον Υιό Του για πάντα και με τέλεια συνέπεια, γνωρίζοντας ότι είναι έτσι όπως Αυτός τον δημιούργησε;

Η ψεύτικη ταπεινότητα που διακηρύσσουν ορισμένες θρησκείες είναι να αποδεχτούμε τη μοίρα μας ως αξιοθρήνητοι αμαρτωλοί. Αλλά αυτό πώς μπορεί να είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από αλαζονεία του εγώ, αφού ο Θεός μας δημιούργησε αναμάρτητους και τέλειους όπως ο Ίδιος; Το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο περιγράφει και αμφισβητεί αυτήν την φαινομενική ταπεινότητα:

Ένα σπουδαίο αξίωμα στην παράλογη θρησκεία του εγώ είναι ότι η αμαρτία δεν είναι λάθος αλλά αλήθεια, και ότι η αθωότητα είναι που εξαπατά. Η αγνότητα θεωρείται αλαζονεία, και η αποδοχή του εαυτού ως αμαρτωλού θεωρείται αγιότητα. Και αυτή η διδασκαλία είναι που αντικαθιστά την πραγματικότητα του Υιού του Θεού έτσι όπως τον δημιούργησε ο Πατέρας του, και θέλησε να είναι έτσι παντοτινά. Είναι αυτό ταπεινοφροσύνη; Ή μήπως είναι μια προσπάθεια να αποσπάσεις την δημιουργία από την αλήθεια, και να την κρατήσεις διαχωρισμένη; (Κ-19.ΙΙ.4)

Η αληθινή ταπεινότητα αποδέχεται την πραγματικότητα της δικής μας αναμάρτητης κατάστασης, καθώς και όλων των αδελφών μας · αποδεχόμενη επίσης τη δική μας δόξα ως ο ένας τέλειος Υιός του Θεού, όπως Αυτός τον δημιούργησε.

(2) Σε ευχαριστούμε, Πατέρα, για το φως που λάμπει μέσα μας. Και το τιμούμε, διότι Εσύ το μοιράζεσαι μαζί μας. Μέσα σε αυτό το φως είμαστε ένα, ενωμένοι και ένα μαζί Σου, σε ειρήνη με όλη την δημιουργία και με τον εαυτό μας.

Είμαστε σε ειρήνη με όλους και όλα γιατί ο πόλεμος εναντίον των εαυτών μας έχει τελειώσει. Το σύστημα σκέψης του εγώ, συμπεριλαμβανομένης της ύπαρξής μας ως ατομικές οντότητες, ήταν βασισμένο στις συγκρούσεις και τον πόλεμο. Εάν υπάρχω, κάποιος πρέπει να πληρώσει το τίμημα γι' αυτό · αν πάρω αυτό που θέλω, κάποιος άλλος πρέπει να χάσει - η αρχή του εγώ ή ο ένας ή ο άλλος βασιλεύει για πάντα στο σκοτεινό βασίλειο της θυσίας. Αυτό που μας επιτρέπει να θυμηθούμε την εγγενή μας ενιαιότητα ως Υιός του Θεού είναι το να αναγνωρίσουμε ότι κάνουμε λάθος και ότι η αρχή της Επανόρθωσης - ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ - είναι σωστή.

Συγκεκριμένα, αυτό σημαίνει ότι το Άγιο Πνεύμα έχει δίκιο για τα κοινά συμφέροντα των σχέσεών μας, η θεραπεία του οποίου αποκαθιστά στην επίγνωσή μας το μόνο συμφέρον ολόκληρης της Υιότητας - την επιθυμία να επιστρέψουμε στην εστία, στην αγάπη και την ειρήνη του Ουρανού:

Ο Ουρανός αποκαθίσταται σε όλη την Υιότητα μέσω της σχέσης σου, διότι μέσα σε αυτόν βρίσκεται η Υιότητα, ολόκληρη και όμορφη, ασφαλής μέσα στην αγάπη σου. Ο Ουρανός έχει εισέλθει σιωπηλά, διότι όλες οι ψευδαισθήσεις έχουν οδηγηθεί ευγενικά στην αλήθεια μέσα σου, και η αγάπη έχει λάμψει επάνω σου, ευλογώντας την σχέση σου με την αλήθεια. Ο Θεός και ολόκληρη η δημιουργία Του έχουν εισέλθει μαζί σε αυτήν. Πόσο όμορφη και άγια είναι η σχέση σου, με την αλήθεια να λάμπει επάνω της! Ο Ουρανός την κοιτάζει και αγαλλιάζει που την έχεις αφήσει να έρθει σε σένα. Και ο Θεός ο Ίδιος είναι χαρούμενος που η σχέση σου είναι έτσι όπως δημιουργήθηκε. Το σύμπαν μέσα σου στέκει μαζί με σένα και τον αδελφό σου. Και ο Ουρανός κοιτά με αγάπη αυτό που είναι ενωμένο μέσα σε αυτόν, μαζί με τον Δημιουργό του. (Κ-18.Ι.11)

Ποιος λογικός θα μπορούσε ποτέ να επιλέξει τον κόσμο του σκότους του εγώ και όχι αυτό το ιερό όραμα της αγάπης και της αλήθειας;

ΜΑΘΗΜΑ 240

Ο φόβος δεν δικαιολογείται σε καμία μορφή.

Αυτή η δήλωση έρχεται σε άμεση αντίθεση με το εγωικό σύστημα σκέψης, γιατί ο φόβος από την πλευρά του είναι δικαιολογημένος. Επειδή αμαρτήσαμε ενάντια στον Θεό - που είναι η προέλευση της διαχωρισμένης μας ύπαρξης - ο Θεός δικαίως κλέβει από μας τη ζωή που πιστεύουμε ότι κλέψαμε από Αυτόν. Ποιος δεν θα φοβόταν μια τόσο επικείμενη απειλή για τη ζωή όπως την ξέρουμε; Έτσι, προβάλλονται η αμαρτία και ο φόβος, δημιουργώντας έναν κόσμο στον οποίο τώρα φοβόμαστε τους πάντες και τα πάντα. Αλλά αυτός ο φόβος δικαιολογείται μόνο από την πεποίθηση ότι εμείς υπάρχουμε σε βάρος κάποιου άλλου - ο Θεός πέθανε για να μπορέσουμε εμείς να ζήσουμε. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να διορθώσουμε τη λανθασμένη οπτική του εγώ, μέσω της μάθησης ότι όλοι μοιραζόμαστε την ίδια ανάγκη να αναιρέσουμε το σύστημα σκέψης του φόβου και να επιστρέψουμε στην εστία.

(1:1-5) Ο φόβος είναι αυταπάτη. Επιμαρτυρεί ότι βλέπεις τον εαυτό σου έτσι όπως ποτέ δεν γίνεται να είναι, άρα βλέπεις ένα κόσμο που είναι αδύνατον να υπάρχει. Ούτε ένα πράγμα σε αυτό τον κόσμο δεν είναι αληθινό. Δεν έχει σημασία η μορφή με την οποία μπορεί να εμφανίζεται. Απλά φέρει τις μαρτυρίες των ψευδαισθήσεων που έχεις για τον εαυτό σου.

Κάθε φορά που σκεφτόμαστε τους εαυτούς μας ως διαχωρισμένους, τους βλέπουμε έτσι όπως «ποτέ δεν γίνεται να είμαστε» και επομένως τους βλέπουμε αμαρτωλούς και ευάλωτους. Βλέπουμε ότι ο κόσμος που είναι «αδύνατον να υπάρχει» είναι ένας εχθρικός τόπος που μας απειλεί, το οποίο δικαιολογεί το να ζούμε σε μια συνεχή κατάσταση φόβου. Οποιαδήποτε μορφή εδώ - είτε προκαλεί φόβο ή όχι - είναι άνευ σημασίας. Ακόμα κι αν είναι κάτι που όλοι στον κόσμο συμφωνούν ότι είναι πραγματικό, παρ' όλα αυτά δεν παύει να προέρχεται από το ίδιο σύστημα σκέψης της ψευδαίσθησης - 50 εκατομμύρια Γάλλοι μπορεί να κάνουν λάθος!

Μπορούμε να δούμε από αυτά τα αποσπάσματα πώς, παρά το γεγονός ότι τα μαθήματα στο Μέρος II είναι κυρίως στοχαστικά, που και που ο Ιησούς ρίχνει μια μεταφυσική βόμβα: «Ούτε ένα πράγμα

σε αυτό τον κόσμο δεν είναι αληθινό». Αυτό το εννοεί κυριολεκτικά. Το αιώνιο πρόβλημά μας είναι ότι εάν αυτή η δήλωση είναι σωστή, αυτή περιλαμβάνει όλους εμάς που θεωρούμε τους εαυτούς μας ως ζωντανές οντότητες στον κόσμο · τα σώματά μας, με τις υπάρχουσες σωματικές και συναισθηματικές ανάγκες τους, που φαίνονται εντελώς πραγματικά. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι απειλητικά τα *Μαθήματα Θαυμάτων*: διδάσκουν την ανυπαρξία του ίδιου μας του εαυτού - «Ούτε ένα πράγμα σε αυτό τον κόσμο δεν είναι αληθινό».

(1:6-8) Σήμερα ας μην τρέφουμε αυταπάτες. Είμαστε οι Υιοί του Θεού. Δεν υπάρχει φόβος μέσα μας, γιατί ο κάθε ένας από εμάς είναι μέρος της Ίδιας της Αγάπης.

Θυμόμαστε αυτό το απόσπασμα της διάσημης δήλωσης από την επιστολή του Ιωάννη που αναφέρθηκε προηγουμένως: Αν η τέλεια αγάπη αποβάλλει τον φόβο και εμείς είμαστε μέρος της αγάπης, δεν υπάρχει χώρος για φόβο μέσα μας: δεν μπορούν να συνυπάρχουν δύο αλληλοαποκλειόμενες καταστάσεις. Η δεύτερη παράγραφος μας λέει το πώς αναιρείται ο φόβος.

(2) Πόσο ανόητοι είναι οι φόβοι μας! Θα άφηνες Εσύ ποτέ τον Υιό Σου να υποφέρει; Δώσε μας πίστη σήμερα να αναγνωρίσουμε τον Υιό Σου, και να τον απελευθερώσουμε. Ας τον συγχωρήσουμε στο Όνομά Σου, ώστε να μπορέσουμε να καταλάβουμε την αγιότητά μας, και να νιώσουμε την αγάπη γι' αυτόν που είναι και Δικός Σου επίσης.

Εάν πραγματικά θέλω να συνειδητοποιήσω ότι είμαι σωσμένος από τις ενοχές και το φόβο και ότι είμαι αθώος και ελεύθερος, πρέπει να δω την αθωότητα σε όλους, χωρίς εξαίρεση. Συνεπώς, ο τρόπος να θυμηθούμε το ποιοι είμαστε ως Υιός του Θεού είναι να συνειδητοποιήσουμε την ενιαιότητά του, και να δούμε ότι οι επιθετικές σκέψεις είναι μέρος της στρατηγικής του εγώ για να κρατήσει μακριά από εμάς την επίγνωση της δικής μας εγγενούς ενότητας. Επομένως, αν πάρουμε σοβαρά το στόχο να μάθουμε, να εξασκούμαστε και να επιτύχουμε το στόχο αυτής της διδασκαλίας, πρέπει εξίσου να αλλάξουμε το νου μας για εκείνους που εναντίον τους κρατάμε πικρίες. Η αλλαγή του νου είναι ο σκοπός της καθημερινής εφαρμογής αυτών των διδασκαλιών · και ο σκοπός του Ιησού είναι να μας βοηθήσει να τις μάθουμε μέσα από τις συγκεκριμένες σχέσεις που έχουμε στη ζωή μας.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ;

Αυτή είναι μία από τις σημαντικές περιλήψεις στο Μέρος II, που περιγράφει συνοπτικά τον απατηλό χαρακτήρα του κόσμου. Η περίληψη διδάσκει επίσης ότι εφόσον πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ, μπορούμε να επιλέξουμε αυτός ο απατηλός κόσμος να εξυπηρετήσει έναν διαφορετικό σκοπό: τη συγχώρεση αντί για την επίθεση. Έτσι αφενός περιγράφουμε την προέλευση του κόσμου μέσα στο εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και αφετέρου πώς το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποιεί αυτόν τον ίδιο κόσμο σαν σχολική τάξη για να μας οδηγήσει στην εστία.

(1:1-2) Ο κόσμος είναι μια εσφαλμένη αντίληψη. Είναι γεννημένος από το σφάλμα, και δεν έχει αφήσει την πηγή του.

Θυμηθείτε τη σημαντική αρχή - *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Η πηγή του κόσμου είναι η εσφαλμένη πεποίθηση ότι έχουμε διαχωριστεί από τον Θεό, κάνοντας πραγματικό τον ατομικό μας εαυτό. Όλα όσα προκύπτουν από αυτήν την εσφαλμένη σκέψη πρέπει επομένως να είναι επίσης ψευδή, ή «εσφαλμένη αντίληψη»:

... Δεν συνειδητοποιείς το μέγεθος αυτού του ενός σφάλματος [την αντικατάσταση της ψευδαίσθησης με την αλήθεια]. Ήταν τόσο τεράστιο και τόσο απόλυτα απίστευτο που από αυτό **έπρεπε** να αναδυθεί ένα κόσμος όλως διόλου μη πραγματικός. Τι άλλο θα μπορούσε να προκύψει από αυτό;... Αυτή ήταν η πρώτη προβολή του σφάλματος προς τα έξω. Ο κόσμος προέκυψε για να το κρύψει, κι έγινε η οθόνη πάνω στην οποία προβλήθηκε και παρεμβλήθηκε ανάμεσα σε σένα και την αλήθεια... Στ' αλήθεια το θεωρείς παράξενο που ένας κόσμος στον οποίον τα πάντα πηγαινούν προς τα πίσω και ανάποδα προέκυψε από αυτή την προβολή του σφάλματος; Ήταν αναπόφευκτο. (Κ-18.1.5:2-4· 6:1-2, 4-5)

Είναι μια ιδέα καίριας σημασίας στο σύστημα σκέψης των *Μαθημάτων Θαυμάτων* διότι αποτελεί τη βάση της μη-δυϊστικής μεταφυσικής πάνω στην οποία στηρίζεται η αληθινή συγχώρεση: μια απατηλή σκέψη φτιάχνει έναν απατηλό κόσμο, ο οποίος, όταν συγχωρεθεί, εξαφανίζεται μέσα στο δικό του τίποτα.

(1:3) Θα παραμείνει για όσο εσύ συνεχίζεις να ασπάζεσαι την σκέψη που τον γέννησε.

Άλλαξε το νου σου για το διαχωρισμό σου από το Θεό και ο κόσμος πρέπει να αλλάξει αναλόγως. Προηγουμένως, ανέφερα το ακόλουθο απόσπασμα από την *Ψυχοθεραπεία* όπου ο Ιησούς λέει ότι ο σωματικός κόσμος της ασθένειας και του θανάτου προέκυψε σαν σκιά από τη σκέψη της ενοχής μέσα στο νου:

Μόλις δεις τον Υιό του Θεού ως ένοχο, η ασθένεια γίνεται αναπόφευκτη... Και δεν μπορεί να υπάρχει τίποτα που μια αλλαγή στο νου να μην μπορεί να επηρεάσει, διότι όλα τα εξωτερικά πράγματα είναι μόνο σκιές μιας απόφασης που έχει ήδη παρθεί. Αν αλλάξεις την απόφαση, πως είναι δυνατόν να μην αλλάξει και η σκιά της; Η ασθένεια μπορεί να είναι μόνο η σκιά της ενοχής, αλλόκοτη και άσχημη εφόσον μιμείται τη δυσμορφία. Αν κάποια δυσμορφία ειπωθεί ως πραγματική, τι άλλο θα μπορούσε να είναι η σκιά της εκτός από δύσμορφη;

Η κάθοδος στην κόλαση ακολουθεί βήμα-βήμα μια αναπόφευκτη πορεία, μόλις παρθεί η απόφαση ότι η ενοχή είναι πραγματική. Η ασθένεια και ο θάνατος και η δυστυχία τώρα προχωρούν αμείλικτα στην γη σε αποφασιστικά κύματα, κάποιες φορές μαζί και κάποιες σε θλιβερή διαδοχή. Ωστόσο, όλα αυτά τα πράγματα, όσο αληθινά και να μοιάζουν, δεν είναι παρά ψευδαισθήσεις. (Ψ-2.IV.2:1, 4-3:3)

Όταν αποδέχεστε την Επανόρθωση για τον εαυτό σας, δεν υπάρχει κυριολεκτικά κανένας κόσμος για σας. Οι άνθρωποι μπορεί ακόμα να παραμένουν κοιμισμένοι και να πιστεύουν ότι ο κόσμος υπάρχει, και μπορεί να πιστεύουν ότι σας βλέπουν ως σώμα, όπως πίστευαν ότι είδαν τον Ιησού ως σώμα, αλλά η πραγματικότητά σας παραμένει μαζί με τη δική του έξω από το όνειρο. Έτσι, κοιτάζοντας το όνειρο συνειδητοποιείτε ότι όλα όσα βλέπετε είναι επινοημένα, σαν τους ονειρευτές που έχουν διαύγεια και γνωρίζουν ότι ονειρεύονται. Πώς θα μπορούσε κάποιος να πάρει στα σοβαρά αυτό που συμβαίνει εδώ; Για παράδειγμα, μπορεί να ονειρεύεστε ότι δέχεστε επίθεση από κάποιον στην Κίνα, αλλά γνωρίζοντας ότι ονειρεύεστε, συνειδητοποιείτε ότι δεν βρίσκεστε στην Κίνα και ότι δεν δέχεστε επίθεση από κανέναν. Αυτή είναι η κατάστασή μας στον πραγματικό κόσμο: ο κόσμος μπορεί να μην εξαφανιστεί για εκείνους που εξακολουθούν να πιστεύουν σε αυτόν, αλλά για σας ο κόσμος έχει τελειώσει. Από αυτή την προοπτική έρχονται σε μας τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Είναι γραμμένα στη γλώσσα του κόσμου, αλλά η αλήθεια τους βρίσκεται πέρα από αυτόν. Αναγνωρίζετε, κατανοείτε και εφαρμόζετε μόνο στο βαθμό στον οποίο μπορείτε να αφήσετε αυτόν τον κόσμο πίσω, περπατώντας με τον Ιησού έξω από αυτόν. Όταν κοιτάζετε πίσω στον κόσμο στη συνέχεια, τα πάντα γίνονται αντιληπτά διαφορετικά γιατί ο κόσμος δεν βρίσκεται πλέον στην εμπειρία σας.

(1:4-5) Όταν η σκέψη του διαχωρισμού έχει αλλάξει σε σκέψη αληθινής συγχώρεσης, τότε ο κόσμος θα γίνει ορατός μέσα σε ένα πολύ διαφορετικό φως · κάποιος που οδηγεί στην αλήθεια, όπου όλος ο κόσμος εξαφανίζεται και όλα του τα σφάλματα εξαλείφονται. Τώρα η πηγή του έχει φύγει, οπότε φεύγουν και οι επιδράσεις του.

Το διαφορετικό φως είναι το φως της αλήθειας μέσα στην άγια στιγμή, κατά την οποία ο κόσμος γίνεται αντιληπτός διαφορετικά. Είμαστε στον πραγματικό κόσμο - ο απώτερος στόχος της εργασίας μας με τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - όταν είμαστε έξω από το όνειρο και κοιτάζουμε πίσω σ' αυτό. Αυτό είναι το όμορφο όραμα που περιγράφεται στην ενότητα «Το Ξεχασμένο Τραγούδι», όπου ο κόσμος εξαφανίζεται στο φως του άπειρου:

Πέρα από το σώμα, πέρα από τον ήλιο και τ' αστέρια, πέρα από όλα όσα βλέπεις και όμως τόσο οικείο, είναι ένα τόξο από χρυσό φως που καθώς το κοιτάς απλώνεται σε ένα μεγάλο και λαμπρό κύκλο. Και όλος ο κύκλος γεμίζει με φως μπροστά στα μάτια σου. Οι άκρες του κύκλου εξαφανίζονται, και αυτό που βρίσκεται μέσα σε αυτόν δεν περιορίζεται καθόλου πια. Το φως επεκτείνεται και καλύπτει τα πάντα, προεκτεινόμενο προς το άπειρο λάμποντας παντοτινά χωρίς διακοπή ή όριο πουθενά. Μέσα σε αυτό τα πάντα ενώνονται μέσα σε τέλεια συνοχή. Ούτε είναι δυνατόν να φανταστείς ότι κάτι θα μπορούσε να είναι απέξω, διότι δεν υπάρχει κανένα μέρος που να μην βρίσκεται αυτό το φως. (Κ-21.Ι.8)

Και τώρα η φύση και ο σκοπός του κόσμου:

(2:1-3) Ο κόσμος φτιάχτηκε σαν μια επίθεση εναντίον του Θεού. Συμβολίζει τον φόβο. Και τι άλλο είναι ο φόβος εκτός από απουσία αγάπης;

«Η τέλεια αγάπη αποβάλλει τον φόβο», αλλά αν πιστεύεις στο φόβο, η αγάπη δεν έχει θέση στο νου σου. Ο φόβος είναι το αποτέλεσμα των σκέψεων της αμαρτίας και της ενοχής, οι οποίες αποτελούν την πρώτη ασπίδα επίθεσης, καλύπτοντας την αθωότητα του Υιού του Θεού που κρατείται στη θέση της από την αρχή της Επανόρθωσης. Όταν η αμαρτία της επίθεσης προβάλλεται, δημιουργεί έναν κόσμο επίθεσης. Καθώς οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους, αυτός ο προβαλλόμενος κόσμος - η δεύτερη ασπίδα επίθεσης - αντικατοπτρίζει την πρώτη. Κατά συνέπεια, το φυσικό σύμπαν είναι μια επίθεση εναντίον του Θεού, με αποτέλεσμα τον φόβο μας για την εκδίκηση του Θεού. Αυτή η οικεία δήλωση από το κείμενο ενσαρκώνει τη δυναμική του φόβου, όπου ο Θεός της Αγάπης μετατρέπεται σε μια προβαλλόμενη μορφή επίθεσης, «ενός πατέρα δίχως αγάπη»:

Εσύ που προτιμάς τον διαχωρισμό από την σωφροσύνη δεν μπορείς να τον αποκτήσεις στην ορθή κατάσταση του νου σου. Ήσουν γαλήνιος μέχρι που ζήτησες μια ειδική χάρη. Και ο Θεός δεν σου την έκανε διότι το αίτημα ήταν ξένο προς Αυτόν, και δεν θα μπορούσες να τη ζητήσεις από έναν Πατέρα που αγαπά τον Υιό Του αληθινά. Επομένως Τον έκανες ένα πατέρα δίχως αγάπη, απαιτώντας από Αυτόν αυτό που μόνο ένας τέτοιος πατέρας θα έδινε. Και η ειρήνη του Υιού του Θεού καταστράφηκε, διότι αυτός δεν καταλάβαινε πλέον τον Πατέρα του. Φοβόταν αυτό που ο ίδιος έφτιαξε, αλλά ακόμα περισσότερο φοβόταν τον αληθινό του Πατέρα, εφόσον επιτέθηκε στην ίδια του την ένδοξη ισότητα με Αυτόν. (Κ-13.ΙΙΙ.10)

Το εγώ επομένως μας κάνει να πιστεύουμε ότι δεν υπάρχει ελπίδα. Με την αγάπη να έχει φύγει και η θέση της να καταλαμβάνεται από το φόβο, δεν μένει τίποτα άλλο παρά να αμυνθούμε ενάντια στην αναπόφευκτη καταστροφή μας.

(2:4) Επομένως ο κόσμος ήταν προορισμένος να είναι ένας τόπος όπου ο Θεός δεν θα μπορούσε να εισέλθει, και όπου ο Υιός Του θα μπορούσε να είναι χωριστά από Αυτόν.

Όταν επιλέξαμε το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα, στην ουσία Τον θάψαμε στο νου και κατοικήσαμε απόλυτα στον κόσμο του εγώ όπου απαγορεύεται η είσοδος στην Αγάπη του Θεού. Μόνο ο φόβος υπάρχει στο βασίλειο του εγώ στο νου και στο σώμα.

*... Διότι το σώμα **είναι** ένας περιορισμός στην αγάπη. Προέλευσή του ήταν η πίστη στην περιορισμένη αγάπη, και φτιάχτηκε για να περιορίσει το απεριόριστο... Ο Θεός δεν μπορεί να έρθει σε ένα σώμα, ούτε κι εσύ μπορείς να ενωθείς μαζί Του εκεί. Τα όρια στην Αγάπη πάντα θα φαίνεται πως Τον αφήνουν απέξω, και πως σε κρατούν χώρια από Αυτόν. Το σώμα είναι ένας μικροσκοπικός φράχτης γύρω από ένα μικρό κομμάτι μιας μεγαλειώδους και ολοκληρωμένης ιδέας. Χαράσσει έναν κύκλο, άπειρα μικρό, γύρω από ένα πολύ μικρό κομμάτι του Ουρανού, αποσπασμένο από το όλον, διακηρύσσοντας ότι εκεί μέσα βρίσκεται το δικό σου βασίλειο, όπου ο Θεός δεν μπορεί να εισέλθει. (Κ-18.VIII.1:2-3· 2:3-6)*

Είναι ξεκάθαρο ότι τώρα είμαστε διαχωρισμένοι από την Πηγή μας, και καθώς η ίδια μας η ύπαρξη αποτελεί επίθεση εναντίον του Θεού, δεν μπορούμε παρά μόνο να φοβόμαστε. Μόλις αρνηθούμε αυτή τη σκέψη επίθεσης, αυτή προβάλλεται, δημιουργώντας έναν κόσμο που μοιράζεται τα χαρακτηριστικά αυτής της σκέψης. Πράγματι, ο κόσμος *είναι* αυτή η σκέψη επίθεσης. Σκεφτείτε τα όνειρα που βλέπετε στον ύπνο σας, όπου μέσα εκεί βλέπετε μια απεικόνιση των δικών σας σκέψεων, όχι των άλλων. Κατά τον ίδιο τρόπο, ο κόσμος αυτός, ως όνειρο, απεικονίζει τις σκέψεις του Υιού που αποκοιμήθηκε, ο οποίος μέσα στην παραφροσύνη του, πιστεύει ότι επιτέθηκε στον Δημιουργό του και τώρα είναι τρομοκρατημένος από την αναμενόμενη αντεπίθεση του Θεού. Σε καμία περίπτωση, ο Υιός δεν θέλει τον Θεό πουθενά κοντά του και έτσι Τον αποκλείει από τη βασιλεία του. Ως μαθητές αυτής της διδασκαλίας λοιπόν, πρέπει να καταλάβετε το σκοπό του κόσμου: που είναι κυριολεκτικά φτιαγμένος για να αποκλείσει την Αγάπη του Θεού, ο κόσμος είναι ο τελικός στόχος της στρατηγικής που έχει το εγώ για να διασφαλίσει ότι μέσα στην χωρίς νου κατάσταση μας δεν θα μπορούσαμε ποτέ να επιλέξουμε ξανά αυτή την Αγάπη.

(2:5) Εδώ γεννήθηκε η αντίληψη, διότι η γνώση δεν θα μπορούσε να προκαλέσει τέτοιες παρανοϊκές σκέψεις.

Είναι άλλο ένα από τα αμέτρητα σημεία στα *Μαθήματα Θαυμάτων* που μας λένε ότι ο Θεός δεν δημιούργησε τον κόσμο. Η *γνώση*, ένα συνώνυμο του Ουρανού, του Θεού, και της αγάπης, δεν θα μπορούσε να προκαλέσει την τρελή εγωική σκέψη του διαχωρισμού - την προέλευση του κόσμου. Η αντίληψη είναι διϋστική, πράγμα που σημαίνει ότι εγώ, ως υποκείμενο, αντιλαμβάνομαι κάτι έξω από εμένα, ως αντικείμενο - αυτός που αντιλαμβάνεται και αυτό που γίνεται αντιληπτό. Αυτή η κατάσταση είναι άγνωστη στον Ουρανό, όπου υπάρχει μόνο τέλεια Ενιαιότητα. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμάται αυτό το απόσπασμα από το κείμενο:

Οι νόμοι του Θεού δεν επικρατούν άμεσα σε έναν κόσμο που κυβερνά η αντίληψη, γιατί ένας τέτοιος κόσμος δεν θα μπορούσε να έχει δημιουργηθεί από το Νου για τον οποίο η αντίληψη δεν έχει κανένα νόημα... Η αντίληψη βασίζεται στην επιλογή · η γνώση όχι. Η γνώση δεν έχει παρά έναν νόμο επειδή δεν έχει παρά έναν Δημιουργό. (Κ-25.III.2:1· 3:1-2)

(2:6-7) Αλλά τα μάτια εξαπατούν, και τα αυτιά ακούν λανθασμένα. Τώρα τα σφάλματα γίνονται πολύ πιθανά, διότι η βεβαιότητα έχει φύγει.

Αυτός είναι ο σκοπός της εξαπάτησης για τον οποίο φτιάχτηκε το σώμα ώστε να τον υπηρετεί. Όπως είδαμε όταν διαβάσαμε το Μάθημα 161, το μίσος είναι εξειδικευμένο: «Έτσι φτιάχτηκαν οι εξειδικεύσεις» (Εργ-161.7:1, 3:1). Χρειαζόμασταν κάτι πάνω στο οποίο θα μπορούσαμε να προβάλλουμε την ενοχή μας τη οποία απεχθανόμαστε, έτσι εμείς - συλλογικά ως ένας Υιός του Θεού - επινοήσαμε τον κόσμο σώματος. Αυτό το κάνουμε και ατομικά και στις ιδιαίτερες σχέσεις

μας. Έτσι το σώμα φτιάχτηκε με ένα περίτεχνο αισθητήριο σύστημα - με αισθητήρια όργανα που αναφέρουν στον εγκέφαλο την «πραγματικότητα» που βλέπουν, ακούν, αισθάνονται, γεύονται και μυρίζουν. Ο εγκέφαλος ερμηνεύει αυτή την αισθητήρια εισροή όπως προγραμματίστηκε να κάνει από το νου · δηλαδή, υπάρχει ένας κόσμος εκεί έξω από τον οποίο έλκεται αν η αισθητήρια εισροή του είναι ελκυστική, ή απωθείται αν η αισθητήρια εισροή είναι απωθητική. Όμως όλα αυτά είναι απατηλά και τα αισθητήρια μας όργανα εξαπατούν. Η βεβαιότητα της αρχής της Επανόρθωσης έχει εξαφανιστεί, η θέση της καταλαμβάνεται από την εσφαλμένη πίστη μας στο διαχωρισμό, που τώρα φαίνεται σαν πραγματικότητα. Θυμηθείτε αυτή τη δήλωση: «Τίποτα δεν τυφλώνει όπως αντίληψη της μορφής» (Κ-22.III.6:7). Η αντίληψη έγινε για να μην βλέπουμε την αλήθεια και την ψευδαίσθηση μέσα στο νου. Κι έτσι τα μάτια και τα αυτιά μας απλά αναφέρουν στο νου τα ψέματα που προοριζόταν να βρουν. Αυτό συνοψίζεται όμορφα για εμάς στο βιβλιαράκι της *Ψυχοθεραπείας*:

Το αυτί μεταφράζει · δεν ακούει. Το μάτι αναπαράγει · δεν βλέπει. Έργο τους είναι να κάνουν αρεστό οτιδήποτε καλείται, όσο δυσάρεστο και να είναι. Αυτά απαντούν στις αποφάσεις του νου, αναπαράγοντας τις επιθυμίες του και μεταφράζοντάς τις σε αποδεκτές και ευχάριστες μορφές. (Ψ-2.VI.3:1-4)

(3:1-2) Στην θέση της έχουν γεννηθεί οι μηχανισμοί της ψευδαίσθησης. Και τώρα πηγαίνουν να βρουν αυτό που τους έχει δοθεί να αναζητούν.

Οι μηχανισμοί της ψευδαίσθησης είναι τα δικά μας αισθητήρια όργανα που στέλνουν τα δεδομένα στον εγκέφαλο, τα οποία, όπως μόλις είδαμε, ερμηνεύουν τις πληροφορίες που λαμβάνουμε για να ενισχύσουν την πεποίθηση ότι εκεί έξω υπάρχει ένας πραγματικός κόσμος. Υπενθυμίζουμε ότι όλα είναι επινοημένα · αλλά ο νους - τον οποίο τώρα αγνοούμε - έχει προγραμματίσει το σώμα να αντιλαμβάνεται μ' αυτόν τον τρόπο. Έτσι ακούμε το μήνυμα που εμείς θέλουμε να ακούσουμε και ο κόσμος αποδεικνύει ότι ο διαχωρισμός καλά κρατεί, που σημαίνει ότι η ενιαιότητα της Αγάπης του Θεού έχει εξαφανιστεί. Ξαναθυμόμαστε την ενότητα «Η Έλξη της Ενοχής», που μιλά για τα «πεινασμένα σκυλιά του φόβου» που έχουν σταλθεί να φέρουν πίσω τα μηνύματα του φόβου, του μίσους και της ενοχής. Οι αισθητήριοι μηχανισμοί των ψευδαισθήσεων βρίσκουν την φαινομενική αλήθεια ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό είναι πραγματικός, «αποδεικνύοντας» ότι εμείς έχουμε δίκιο και ότι Αυτός κάνει λάθος - ότι η ενοχή είναι πραγματικότητα:

... Οι αγγελιαφόροι του φόβου εκπαιδεύονται μέσω του τρόμου, και τρέμουν όταν ο αφέντης τους, τους καλεί να τον υπηρετήσουν. Διότι ο φόβος είναι ανελέητος ακόμα και στους φίλους του. Οι αγγελιαφόροι του φεύγουν σαν ένοχοι στα κλεφτά αναζητώντας λιμασμένα την ενοχή, διότι ο αφέντης τους, τους κρατά στο κρύο και στην πείνα και γίνονται μοχθηροί από το αφεντικό τους, που τους επιτρέπει να πανηγυρίζουν μόνο με τα λάφυρα που του φέρνουν. Κανένα ψήγμα ενοχής δεν ξεφεύγει από τα πεινασμένα μάτια τους. Και στην άγρια αναζήτησή τους για αμαρτία ορμούν εναντίον κάθε ζωντανού πλάσματος που βλέπουν, και το μεταφέρουν με κραυγές στον αφέντη τους, για να το καταβροχθίσει. (Κ-19.IV-A.12:3-7)

(3:3-4) Σκοπεύουν να εκπληρώσουν τον σκοπό για τον οποίο φτιάχτηκε να αποδείξει ο κόσμος και να τον πραγματοποιήσουν. Μέσα στις ψευδαισθήσεις του βλέπουν μόνο μία γερή βάση όπου υπάρχει η αλήθεια, διατηρημένη μακριά από τα ψέματα.

Επομένως πιστεύουμε ότι αυτός ο κόσμος είναι η πραγματικότητα και νομίζουμε ότι γνωρίζουμε ποια είναι η αλήθεια, ενώ το πνεύμα - ο Ουρανός, ο Θεός και η Ταυτότητά μας ως Χριστός - είναι ψέμα. Η «αλήθεια» του εγώ είναι μόνο ό,τι μας λένε οι αισθήσεις μας, και οι εγκέφαλοί μας

ερμηνεύουν τις πληροφορίες των αισθήσεων μέσω της δικής τους διαστρεβλωμένης εκδοχής της «λογικής».

(3:5) Ωστόσο, όλα όσα αναφέρουν δεν είναι παρά ψευδαίσθηση που παραμένει μακριά από την αλήθεια.

Η Ταυτότητά μας ως Χριστός είναι η αλήθεια, ενώ ο κόσμος είναι το ψέμα. Παρόλο που μπορούμε να κατανοήσουμε αυτές τις λέξεις διανοητικά, δεν θα έχουν νόημα για μας ούτε θα έχουν κανένα πρακτικό αποτέλεσμα, εκτός αν μπορούμε να δεχτούμε ότι δεν είμαστε το σώμα, που είναι ο λόγος για τον οποίο η δήλωση «Είμαι όπως ο Θεός με δημιούργησε» επαναλαμβάνεται με διάφορες μορφές, περισσότερο από 140 φορές στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Όπως γνωρίζουμε, αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να αισθανόμαστε ένοχοι επειδή οι σωματικές μας ανάγκες μας πιέζουν. Απλώς να γνωρίζουμε ότι η πηγή τους - η ανάγκη να αποδείξουμε ότι εμείς έχουμε δίκιο και ο Θεός κάνει λάθος - είναι το κίνητρο στο οποίο αναφέρεται ο Ιησούς. Όμως η αντίληψη ψεύδεται και τα πρώτα μαθήματα του βιβλίου εργασιών υπογραμμίζουν την εγγενή έλλειψη νοήματος του κόσμου που αντιλαμβανόμαστε. Αυτός πράγματι φτιάχτηκε για να μην έχει νόημα, και όμως η φύση του είναι καμουφλαρισμένη μέσα σε φορεσιές εννοιών και σπουδαιότητας. Μόνο όταν φέρουμε τις εσφαλμένες αντιλήψεις μας στην αλήθεια της όρασης του Χριστού - στην εγγενή ενότητα του Υιού του Θεού μέσα στο όνειρο καθώς και στην πραγματικότητα - κοιτάζουμε τον κόσμο μέσα από καθαρή αντίληψη. Και τότε βλέπουμε!

Ο Ιησούς τώρα μιλά γι' αυτή τη νέα αντίληψη για τον κόσμο:

(4:1) Η όραση αν και φτιάχτηκε για να σε οδηγήσει μακριά από την αλήθεια, μπορεί να αποκτήσει νέα κατεύθυνση.

Το εγώ κατευθύνει την όρασή μας για να ενισχύσει την πίστη ότι ο κόσμος είναι πραγματικός, έχοντας ως σκλάβο του τον εγκέφαλο. Εάν, όμως, φέρουμε αυτό που αντιλαμβανόμαστε στην παρουσία του Ιησού μέσα στο νου μας, αυτός θα μας πει ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να δούμε τα αισθητήρια του σώματος που μας δίνουν τις πληροφορίες. Θα ήθελε να δούμε τον κόσμο ως αίθουσα διδασκαλίας στην οποία μας διδάσκει ότι τα διαχωρισμένα συμφέροντα δεν έχουν καμία λογική, διότι όλοι έχουμε την ίδια ανάγκη, τον ίδιο σκοπό και τον ίδιο στόχο. Έτσι ο κόσμος που βιώνουμε ως πραγματικός μπορεί να έχει έναν μετασχηματισμένο σκοπό, όπως διαβάζουμε:

(4:2) Οι ήχοι μπορούν να γίνουν το κάλεσμα για τον Θεό, και όλη η αντίληψη μπορεί να πάρει ένα νέο σκοπό από Αυτόν που ο Θεός όρισε ως Σωτήρα στον κόσμο.

Ο νέος σκοπός δίνεται από το Άγιο Πνεύμα. Αυτό σώζει τον κόσμο, όχι μαγικά αλλάζοντας ό,τι δεν μας αρέσει, αλλά βοηθώντας μας να αλλάξουμε το νου μας γι' αυτό που δεν μας αρέσει - μη δίνοντάς του πλέον τη δύναμη να επηρεάζει την ειρήνη μας. Αυτά δεν είναι επομένως μαθήματα για να φέρουμε το Άγιο Πνεύμα στο όνειρο, διότι ο κόσμος που δεν είναι παρά μια εσφαλμένη σκέψη, σώζεται μόνο μέσα από τη διόρθωση αυτής της εσφαλμένης σκέψης - γιατί δώσαμε στο σύστημα σκέψης του εγώ τον έλεγχο του νου μας. Το μέσο για την επίτευξη αυτής της διόρθωσης είναι να μάθουμε από τον Ιησού πώς να συγχωρούμε. Θυμόμαστε αυτό το απόσπασμα:

Υπάρχει ένας άλλος σκοπός σε αυτό τον κόσμο που έφτιαξε το σφάλμα, επειδή έχει έναν άλλο Κατασκευαστή ο Οποίος μπορεί να συμφιλιώσει τον στόχο του με τον σκοπό του Δημιουργού Του. Στην δική Του αντίληψη για τον κόσμο, όλα όσα γίνονται ορατά δικαιολογούν τη συγχώρεση και την θέαση της τέλει αθωότητας. Τίποτα δεν προκύπτει που να μην αντιμετωπίζεται με άμεση και ολοκληρωτική συγχώρεση. Τίποτα δεν παραμένει ούτε μια στιγμή, για να κρύψει την αθωότητα που λάμπει αναλλοίωτη... (Κ-25.III.5:1-4)

(4:3-5) Ακολούθησε το φως Του, και δες τον κόσμο έτσι όπως τον βλέπει Αυτός. Άκου μόνο την Φωνή Του σε όλα όσα σου λέει. Και άφησε Αυτόν να σου δίνει την ειρήνη και την βεβαιότητα που έχεις πετάξει μακριά σου, αλλά ο Ουρανός έχει διατηρήσει μέσα σε Αυτόν για σένα.

Ο σκοπός μας είναι να δούμε τον κόσμο μέσα από την όραση του Χριστού. Τα μάτια του σώματος θα βλέπουν αυτό που έβλεπαν και πριν - πόλεμο, ασθένεια, φτώχεια, πόνο και θάνατο - αλλά η αντίληψή μας θα έχει αλλάξει. Όταν στεκόμαστε έξω από το όνειρο με τον Ιησού, συνειδητοποιούμε ότι όλα μέσα σ' αυτό είναι μια έκκληση για βοήθεια, που το τελικό της νόημα είναι: «Σε παρακαλώ δείξε μου ότι έκανα λάθος». Μπορεί να μην είναι αυτό που οι άνθρωποι σκέφτονται συνειδητά, αλλά παρόλα αυτά αυτό υποβόσκει στην έκκλησή τους. Με την αγάπη και την ειρήνη μας διδάσκουμε σ' αυτούς την άλλη διαθέσιμη επιλογή στο νου τους. Ίσως να επιλέξουμε το εγώ στο επόμενο λεπτό, αλλά κατά την άγια αυτή στιγμή είμαστε ειρηνικοί και δεν μοιραζόμαστε τα τρελά εγωικά όνειρα του πόνου. Επομένως ο βασικός σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να μας πείσουν το πόσο ευτυχέστεροι θα είμαστε πάνω από το πεδίο της μάχης, βλέποντας τον κόσμο μόνο μέσα από τα μάτια του Αγίου Πνεύματος:

Ανυψώσου, και από ένα ψηλότερο μέρος κοίταξε κάτω προς αυτό. Από εκεί η οπτική σου θα είναι εντελώς διαφορετική... Και ο Θεός ο Ίδιος και όλα τα φώτα του Ουρανού ευγενικά θα σκύψουν σε σένα, και θα σε σηκώσουν. Διότι έχεις επιλέξει να παραμείνεις εκεί όπου Αυτός θέλει να είσαι, και καμιά ψευδαίσθηση δεν μπορεί να επιτεθεί στην ειρήνη του Θεού μαζί με τον Υιό Του.

Μην βλέπεις κανέναν από το πεδίο μάχης, διότι από εκεί τον κοιτάξεις από το πουθενά... Σκέψου τι δίδεται σε εκείνους που μοιράζονται τον σκοπό του Πατέρα τους, και που γνωρίζουν ότι είναι δικός τους. Δεν τους λείπει τίποτα. Η θλίψη σε οιαδήποτε μορφή είναι αδιανόητη. Μόνο το φως που αγαπούν είναι στην επίγνωση, και μόνο η αγάπη λάμπει πάνω τους παντοτινά... αιώνια πλήρης και ολοκληρωτικά μοιρασμένη. (Κ-23.ΙV.5:1-2· 6:6-7· 7:1· 8:1-5)

(5:1-2) Ας μην επαναπαυτούμε ικανοποιημένοι μέχρις ότου όλος ο κόσμος να ενωθεί με την αλλαγμένη αντίληψή μας. Ας μην ικανοποιηθούμε έως ότου η συγχώρεση να ολοκληρωθεί.

Η σωτηρία του νου μας είναι η σωτηρία όλων. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο καθένας πρέπει να αποδεχθεί την αγάπη που προσφέρουμε, αλλά είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι τα συμφέροντά μας δεν διαφέρουν από κανενός άλλου. Αυτό ισχύει τόσο για τα συμφέροντά μας στον κόσμο καθώς και στα πνευματικά μας μονοπάτια, ανεξάρτητα από τις μορφές τους - είμαστε ένα στον πόνο και την ευχαρίστηση και ένα στην αναίρεσή τους. Έτσι συνειδητοποιούμε ότι θέλουμε να θεραπευτούν τελείως οι νόες μας, όχι να θεραπευθούν μόνο από κάτι συγκεκριμένο που μας επηρεάζει αυτή τη στιγμή αρνητικά. Η θεραπεία, εάν είναι αληθινή πρέπει να επεκτείνεται σε όλες τις σχέσεις και τις καταστάσεις, όλη την ώρα. Μόνο τότε θα γνωρίζουμε ότι ο κόσμος θεραπεύεται μαζί με μας. Η φύση της σωτηρίας που περιλαμβάνει τα πάντα είναι το νόημα που έχει η ανάσταση, η αφύπνιση από το εγωικό όνειρο του θανάτου:

Εδώ τελειώνει και η ύλη των μαθημάτων... Η όραση είναι εξ ολοκλήρου διορθωμένη και όλα τα σφάλματα έχουν ακυρωθεί... Οι σκέψεις στρέφονται προς τον Ουρανό και απομακρύνονται από την κόλαση... Η τελευταία ψευδαίσθηση εξαπλώνεται σε όλο τον κόσμο, συγχωρώντας όλα τα πράγματα και αντικαθιστώντας κάθε επίθεση... Δεν υπάρχει καμία αντίθεση προς την αλήθεια. Και τώρα η αλήθεια μπορεί επιτέλους να έρθει. Πόσο γρήγορα θα έρθει τώρα που της ζητείται να εισέλθει και να αγκαλιάσει ένα τέτοιο κόσμο! (Εγχ-28.3:1,3,6,8,11-13)

(5:3-4) Και ας μην επιχειρήσουμε να αλλάξουμε την λειτουργία μας. Πρέπει να σώσουμε τον κόσμο.

Αυτό προφανώς δεν είναι ένα κάλεσμα να βγούμε έξω και να κηρύττουμε το ευαγγέλιο των *Μαθημάτων Θαυμάτων* σε αυτούς που δεν πιστεύουν. Η λειτουργία μας είναι να σώσουμε τον κόσμο αλλάζοντας την αντίληψή μας για τον κόσμο μέσω της συγχώρεσης. Αποφεύγουμε να παρερμηνεύσουμε προτάσεις όπως αυτή έχοντας στο νου τη μεταφυσική των Μαθημάτων. Οι δύο πρώτες παράγραφοι αυτής της περίληψης υπογραμμίζουν ότι ο κόσμος προέρχεται από μία εσφαλμένη σκέψη, και δεν είναι τίποτα περισσότερο από αυτό. Καθώς εγώ κυβερνώ το νου μου, εγώ κυβερνώ και τον κόσμο που είναι μέρος του νου μου και έτσι ο κόσμος σώζεται όταν σώζεται ο νους μου. Αυτό συμβαίνει όταν μπορώ να πω στον Ιησού: «Ευτυχώς που εσύ είχες δίκιο και εγώ έκανα λάθος».

(5:5) Διότι εμείς που τον φτιάξαμε πρέπει να τον δούμε μέσα από τα μάτια του Χριστού, έτσι ώστε αυτό που φτιάχτηκε για να πεθάνει να μπορεί να επανορθωθεί στην αιώνια ζωή.

«Αυτό που φτιάχτηκε για να πεθάνει» είναι ο Υιός του Θεού, γιατί ο θάνατος είναι το τελικό προϊόν της επιλογής μας υπέρ της ενοχής. Οι νόες μας έφτιαξαν τον Υιό ένα σώμα το οποίο θα πεθάνει, αλλά αυτός αποκαθίσταται στην αιώνια ζωή με το να αλλάξουμε τις σκέψεις θανάτου σε σκέψεις ζωής τους νόες μας. Ο κόσμος που φτιάξαμε για να αποκλείσουμε τη ζωή τώρα έχει έναν ιερό σκοπό, γιατί αντανakλά την αιώνια Ενιαιότητα της Ζωής - ο Υιός της Ζωής δεν έχει αφήσει ποτέ την Πηγή του:

... Όταν δέχτηκες τον σκοπό του Αγίου Πνεύματος στην θέση του σκοπού του εγώ αποκήρυξες τον θάνατο, ανταλλάσσοντάς τον με την ζωή. Γνωρίζουμε ότι μια ιδέα δεν αφήνει την πηγή της. Και ο θάνατος είναι το αποτέλεσμα της σκέψης που ονομάζουμε εγώ, τόσο σίγουρα όσο η ζωή είναι το αποτέλεσμα της Σκέψης του Θεού. (Κ-19.IV-Γ.2:13-15)

ΜΑΘΗΜΑ 241

Αυτή την άγια στιγμή έρχεται η σωτηρία.

(1:1-5) Πόση χαρά έχουμε σήμερα! Είναι μια ώρα ξεχωριστού εορτασμού. Γιατί η σημερινή μέρα φέρει την στιγμή της απελευθέρωσης στον σκοτεινιασμένο κόσμο. Ήρθε η μέρα που οι λύπες φεύγουν και ο πόνος τελειώνει. Η δόξα της σωτηρίας ανατέλλει σήμερα σε ένα κόσμο απελευθερωμένο.

Το κλειδί για να φύγουν οι λύπες είναι η συγχώρεση, γιατί μόνο αυτή αναιρεί την ενοχή που είναι η πηγή όλης της θλίψης. Τα σκοτεινά της σύννεφα που είναι γεμάτα δάκρυα πόνου εξαφανίζονται απαλά όταν η ζεστασιά από το φως της άγιας στιγμής λάμπει επάνω της, σαν το ζεστό πρωινό ήλιο που διαλύει την πρωινή ομίχλη που ρίχνει ένα πέπλο στη νέα ημέρα.

(1:6-8) Αυτή είναι μια ώρα ελπίδας για αμέτρητα εκατομμύρια ανθρώπων. Θα ενώνονται μαζί σου καθώς τους συγχωρείς όλους. Διότι εγώ συγχωρούμαι από εσένα σήμερα.

Η αληθινή ελπίδα βρίσκεται όχι στον κόσμο των σκοτεινών νεφών, αλλά στη δύναμη που έχει ο νους να επιλέξει το φως. Μόνο αυτό μπορεί να αναιρέσει την ενοχή που είναι η πηγή όλου του πόνου και της θλίψης. Αυτά τα σύννεφα, που έσπειρε η πίστη μας στο διαχωρισμό, εξαφανίζονται απαλά όταν τα φέρουμε στη σκέψη της ενότητας. Αλλά αυτή η σκέψη πρέπει να αγκαλιάζει πραγματικά όλα τα ζωντανά πράγματα, αλλιώς τα γεμάτα ενοχή σημεία του σκότους θα συνεχίσουν

να ρίχνουν τις κακόβουλες σκιές τους στον κόσμο και να αποκλείουν την Υιότητα από την δικαιοματική της θέση μέσα στην ενιαιότητα του Ουρανού. Επιπλέον, αυτή η αγκαλιά που περικλείει τα πάντα πρέπει να περιλαμβάνει και τον Ιησού, γιατί πώς αυτός μπορεί να αποκλειστεί από την Υιότητα και εμείς να σωθούμε; Θυμηθείτε την έκκλησή του από το κείμενο:

... Συγχώρησέ μου όλες τις αμαρτίες που νομίζεις ότι διέπραξε ο Υιός του Θεού. Και μέσα στο φως της συγχώρεσής σου θα θυμηθεί ποιος είμαι, και θα ξεχάσει αυτό που δεν ήταν ποτέ. (Κ-19.IV-B.6:2-3)

Όταν συγχωρούμε τον Ιησού για αυτό που δεν έκανε ποτέ, συγχωρούμε και τους εαυτούς μας. Η αμαρτία του διαχωρισμού δεν είχε καμία επίδραση στο φως της ενότητας της δημιουργίας. Σε αυτή τη δήλωση του βιβλίου εργασιών λοιπόν, ο Ιησούς μας λέει ότι κατά την άγια στιγμή ο Υιός του Θεού είναι ένας, που σημαίνει ότι τους συγχωρούμε όλους για αυτά που ποτέ δεν έχουν κάνει, αναγνωρίζουμε ότι η εσωτερική ειρήνη είναι ανεπηρέαστη από οποιαδήποτε εξωτερική επιρροή. Έτσι λοιπόν όλοι μοιραζόμαστε την ίδια ανάγκη και τον ίδιο σκοπό της ενθύμησης του χαρούμενου γεγονότος της συγχώρεσης, καθώς το φως της αιωνιότητας, που αντικατοπτρίζεται σε αυτή τη στιγμή της σωτηρίας, απομακρύνει απαλά με τη λάμψη του τη σκέψη του διαχωρισμού που δεν συνέβη ποτέ.

(2) Έχουμε συγχωρέσει ο ένας τον άλλο τώρα, και επιτέλους έχουμε έρθει σε Σένα πάλι. Πατέρα, ο Υιός Σου, που ποτέ δεν έφυγε, επιστρέφει στον Ουρανό και στο σπίτι του. Πόσο χαρούμενοι είμαστε που η σωφροσύνη μας επανορθώνεται, και που θυμόμαστε ότι όλοι είμαστε ένα.

Όταν απομακρυνόμαστε από το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, όλες οι διαφορές αναμεσά μας εξαφανίζονται καθώς τα φαινομενικά ξεχωριστά συμφέροντά μας ενώνονται και γίνονται ένα. Μέσα σε αυτή την άγια στιγμή ο Ιησούς παύει να είναι ο δάσκαλός μας, καθώς η αγάπη του και η δική μας είναι ίδιες. Και σε αυτή την αγάπη η Υιότητα είναι ενωμένη ως ένα χωρίς καμία εξαίρεση. Για άλλη μια φορά, σε αυτήν την τελική συνειδητοποίηση φτάνουμε αποδεχόμενοι την ενότητα του σκοπού που αποκαθιστά η συγχώρεση στο νου της Υιότητας που κοιμάται. Έτσι αφήνουμε την κόλαση του εγώ και επιστρέφουμε στον Ουρανό που δεν αφήσαμε ποτέ, όπως ευγενικά μας υπενθυμίζεται στην τελική όραση του Ιησού για τους αφυπνιζόμενους Υιούς του Θεού, οι οποίοι επέλεξαν ξανά:

... Το τραγούδι της σωτηρίας θα αντηχήσει σ' όλο τον κόσμο με κάθε επιλογή που κάνουν. Διότι είμαστε ένα στον σκοπό, και το τέλος της κόλασης είναι κοντά... Και καθώς ο καθένας επιλέγει να ενωθεί μαζί μου, το τραγούδι της ευχαριστίας από τη γη στους Ουρανούς εξελίσσεται από μικρά σκόρπια κομμάτια μελωδίας σε μια χορωδία από ένα κόσμο λυτρωμένο από την κόλαση που προσφέρει ευχαριστίες σε Σένα. (Κ-31.VIII.10:7-8· 11:5)

ΜΑΘΗΜΑ 242

Αυτή η μέρα είναι του Θεού. Είναι το δώρο μου προς Αυτόν.

(1:1-2) Δεν θα ζήσω την ζωή μου μόνος μου σήμερα. Δεν καταλαβαίνω τον κόσμο, άρα το να προσπαθώ να ζήσω την ζωή μου μόνος δεν μπορεί να είναι παρά ανοησία.

Η ανοησία αυτή δυστυχώς χαρακτηρίζει τις ζωές μας εδώ ως σώματα. Ακόμα και όταν νομίζουμε ότι είμαστε καλοί μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* και πάντα ζητάμε βοήθεια, αναπόφευκτα στρεφόμαστε στην πεποίθηση ότι γνωρίζουμε τι είναι σωστό και τι είναι λάθος, τι είναι καλύτερο και τι είναι χειρότερο για εμάς και για τους άλλους. Όλες αυτές οι ανοησίες, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο εμπεριέχουν κρίση και επίθεση. Έτσι ο Ιησούς μας λέει εδώ, όπως και σε όλα τα μαθήματά του, ότι δεν καταλαβαίνουμε τίποτα για τον κόσμο. Αυτή είναι η ταπεινότητα που ο Ιησούς μας ενθαρρύνει να διατηρήσουμε. Κάθε μαθητής γνωρίζει αυτές τις συχνά αναφερόμενες προτάσεις:

... Είσαι ακόμα πεπεισμένος ότι η κατανόησή σου είναι μια ισχυρή συνεισφορά προς την αλήθεια, και ότι αυτή την κάνει αυτό που είναι. Ωστόσο, έχουμε τονίσει ότι δεν χρειάζεται να καταλάβεις τίποτα. (Κ-18.IV.7:5-6)

(1:3-5) Αλλά υπάρχει Ένας ο Οποίος γνωρίζει ποιο είναι το καλύτερο για μένα. Και Αυτός χαίρεται να μην κάνει για μένα άλλες επιλογές εκτός από αυτές που με οδηγούν στον Θεό. Δίνω αυτή την μέρα σε Αυτόν, διότι δεν θα ήθελα να καθυστερήσω την επιστροφή μου στο σπίτι μου, και Αυτός είναι που γνωρίζει τον δρόμο για τον Θεό.

Είναι μια δήλωση ταπεινότητας που άλλη μια φορά λέει ότι υπάρχει Κάποιος που γνωρίζει καλύτερα από εμάς. Γνωρίζουμε ότι έχουμε κάνει τη λάθος επιλογή όταν είμαστε αναστατωμένοι, θυμωμένοι, ανήσυχoi, σε κατάθλιψη και απορροφημένοι από την ιδιαιτερότητά μας - αυτά είναι η προειδοποίηση που λέει ότι γνωρίζουμε αυτό που είναι καλύτερο για μας και δεν ότι χρειαζόμαστε τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος. Έχουμε ακούσει την προειδοποίηση του εγώ που λέει πως όταν ζητήσουμε βοήθεια, το Άγιο Πνεύμα θα μας αφαιρέσει την ιδιαιτερότητα που εκτιμούμε και χρειαζόμαστε, χωρίς την οποία δεν θα μπορούσαμε ποτέ να επιβιώσουμε.

(2:1-3) Έτσι δίνουμε την σημερινή μέρα σε Σένα. Ερχόμαστε με απόλυτα ανοιχτό νου. Δεν ζητούμε τίποτα που μπορεί να νομίζουμε ότι θέλουμε.

Έχουμε επισημάνει πολλές φορές τη σημασία που έχει το να έχουμε ένα ανοιχτό νου ώστε να αναγνωρίσουμε ότι έχουμε κάνει λάθος. Έτσι, οι νόες μας δεν είναι πλέον κλειστοί στην αλήθεια, γιατί δεχόμαστε ότι υπάρχει Κάποιος μέσα μας που ξέρει τι χρειαζόμαστε. Σταματήσαμε να ζητάμε από τον Ιησού συγκεκριμένα πράγματα, διότι υποτίθεται ότι γνωρίζουμε τι είναι καλύτερο για μας, μια πεποίθηση που εμπεριέχει ένα πρόβλημα διαφορετικό από το διαχωρισμό και την ενοχή. Μόλις «ζητήσουμε» μια τέτοιου είδους βοήθεια, πιστεύουμε ότι «ακούμε» μια συγκεκριμένη απάντηση. Αλλά το μόνο που κάναμε ήταν να κάνουμε πραγματική την έλλειψη και την ιδιαιτερότητα του εγώ, προσδιορίζοντας το πρόβλημα της έλλειψης - είτε είναι κάτι τόσο ασήμαντο όσο ένας χώρος στάθμευσης ή κάτι τόσο σημαντικό όσο η υγεία μας - και περιμένουμε από τον Ιησού να μας παρέχει μαγικά αυτό που μας λείπει.

(2:4-6) Δώσε μας αυτό που Εσύ θα ήθελες να λάβουμε. Γνωρίζεις όλες τις επιθυμίες και τις ανάγκες μας. Και θα μας δώσεις όλα όσα χρειαζόμαστε για να μας βοηθήσουν να βρούμε τον δρόμο προς τα Σένα.

Και τι χρειαζόμαστε; Την Αγάπη του Πατέρα μας. Στην αρχή του *Τραγουδιού της Προσευχής*, όπως θυμόμαστε ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι θέλουμε το ίδιο το τραγούδι, όχι τους παράγωγους ήχους του τις αρμονικές και τις αντηχήσεις (Τρ-1.Ι.2: 9-3:6) · θέλουμε μια αγάπη που περικλείει τα πάντα, όχι τα συγκεκριμένα πράγματα της ιδιαιτερότητας. Για να επιτύχουμε αυτό το στόχο χρειάζεται να μάθουμε μέσα από την τάξη των σχέσεών μας - «όλα όσα χρειαζόμαστε» - και χρειαζόμαστε τον Δάσκαλο που «δίνει» ο Θεός. Έτσι παρόλο που το Άγιο Πνεύμα δεν μας στέλνει αυτές τις σχέσεις, μπορεί να τις χρησιμοποιήσει για να μας διδάξει τα δικά Του μαθήματα της συγχώρεσης, καθώς θυμόμαστε αυτές τις γνωστές λέξεις.

Αυτή είναι η ευγενική αντίληψη του Αγίου Πνεύματος για την ιδιαιτερότητα · η δική Του χρήση γι' αυτό που έφτιαξε εσύ, για να θεραπεύει αντί να πληγώνει. (Κ-25. VI.4:1)

ΜΑΘΗΜΑ 243

Σήμερα δεν θα κρίνω τίποτα από ό,τι συμβαίνει.

Πρόκειται για μια δήλωση κλειδί προκύπτει λογικά από το προηγούμενο μάθημα. Κρίνουμε τα πάντα, βασιζόμενοι στην απίστευτα αλαζονική προϋπόθεση ότι γνωρίζουμε. Πώς θα μπορούσαμε; Κεντρικό θέμα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι το γεγονός ότι δεν μπορούμε να κρίνουμε τίποτα · αυτή είναι λειτουργία του Αγίου Πνεύματος, όχι δική μας.

(1:1-3) Θα είμαι ειλικρινής με το εαυτό μου σήμερα. Δεν θα θεωρώ ότι ήδη γνωρίζω αυτό που πρέπει να μείνει πέρα από την τωρινή κατανόησή μου. Δεν θα θεωρώ ότι μπορώ να καταλάβω το όλον από κομμάτια της αντίληψής μου, τα οποία είναι το μόνο που μπορώ να δω.

Τα κομμάτια της αντίληψής μου είναι οι συγκεκριμένες ανάγκες οι οποίες έχουν γίνει ο κόσμος μου: οι ιδιαίτεροι άνθρωποι τους οποίους ζητώ να με βοηθήσουν · οι ιδιαίτερες καταστάσεις που καλύπτουν τις ιδιαίτερες ανάγκες μου · τα ιδιαίτερα μέρη του σώματος που μου φέρνουν ευχαρίστηση ή μου προκαλούν πόνο. Αυτό που υποβόσκει σ' αυτή την ιδιαιτερότητα είναι η πεποίθηση ότι γνωρίζουμε τι χρειαζόμαστε. Ειλικρίνεια είναι η ταπεινή αναγνώριση ότι δεν γνωρίζουμε.

(1:4-6) Σήμερα αναγνωρίζω ότι έτσι είναι. Κι έτσι απαλλάσσομαι από κρίσεις που δεν μπορώ να κάνω. Έτσι ελευθερώνω τον εαυτό μου και όλα όσα βλέπω, και τα αφήνω να είναι σε ειρήνη έτσι όπως μας δημιούργησε ο Θεός.

Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος να πω ότι εγώ έκανα λάθος, όμως Κάποιος μέσα μου γνωρίζει την αλήθεια. Καθώς περνάτε την ημέρα σας, δείτε πόσο γρήγορα εμπιστεύεστε την ψευδαίσθηση ότι γνωρίζετε αυτό που είναι το καλύτερο · παρακολουθήστε πώς επινοείτε παρανοϊκά σχέδια για να επιφέρετε τα συμπεράσματα που νομίζετε ότι θα λειτουργήσουν για σας. «Ένας θεραπευμένος νους δεν κάνει σχέδια» (Εργ.135.11:1) διότι ο θεραπευμένος νους συνειδητοποιεί ότι δεν υπάρχουν προβλήματα που πρέπει να λυθούν. Στο επίπεδο των ιδιαιτεροτήτων, ασφαλώς δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να κάνετε σχέδια - όλοι πρέπει να κάνουμε σχέδια σ' αυτόν τον κόσμο. Ωστόσο, ο Ιησούς σας ζητά να μην πάρετε πολύ στα σοβαρά αυτά τα σχέδια και να μην νομίζετε ότι αυτά που κάνετε θα λύσουν το πραγματικό πρόβλημα του διαχωρισμού.

Θυμηθείτε ότι η στρατηγική του εγώ δημιουργεί ανύπαρκτα προβλήματα, αναγκάζοντάς μας να περάσουμε το υπόλοιπο της ζωής μας προσπαθώντας να τα επιλύσουμε με λύσεις που δεν λειτουργούν. Υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα - η εσφαλμένη επιλογή μας υπέρ του εγώ · και μια λύση - να επιλέξουμε το Άγιο Πνεύμα. Όλα τα υπόλοιπα είναι ένα τέχνασμα ενάντια σ' αυτή την απλότητα. Γι' αυτό δεν μπορούμε να καταλάβουμε οτιδήποτε, ούτε να ξέρουμε για ποιο λόγο υπάρχει. Ο μόνος σκοπός που έχουν τα πάντα είναι να μας υπενθυμίζουν ότι είμαστε νόες και όχι σώματα και ότι η εσφαλμένη επιλογή του νου μπορεί να διορθωθεί από τον εσωτερικό μας Δάσκαλο. Τίποτα άλλο δεν θα λειτουργήσει, γιατί η στρατηγική του εγώ χρησιμοποιεί τον κόσμο για να διασφαλίσει ότι δεν θα επιστρέψουμε ποτέ πίσω στο νου μας από την χωρίς νου κατάσταση μας.

Το μάθημα κλείνει με αυτή την προσευχή της ενιαιότητας:

(2) Πατέρα, σήμερα αφήνω την δημιουργία να είναι ο εαυτός της. Τιμώ όλα της τα μέρη, στα οποία συμπεριλαμβάνομαι κι εγώ. Είμαστε ένα διότι το κάθε μέρος περιέχει την μνήμη Σου, και η αλήθεια πρέπει να λάμψει σε όλους μας σαν ένα.

Αποδέχομαι την ενιαιότητα της Υιότητας, και την κοινή της ανάγκη, το σκοπό της και το συμφέρον της. Για να τιμήσω την Υιότητα, δεν προσπαθώ να αλλάξω τους άλλους ή τον εαυτό μου, να επιτεθώ ή να αποκλείσω οποιονδήποτε, ή να ανυψώσω τους άλλους στην κατάσταση των ιδιαίτερων ειδώλων της αγάπης - όλοι οι Υιοί του Θεού είναι τα ίσα μέρη της ίδιας ενότητας, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού μου. Αν η αλήθεια δεν λάμψει σε όλους μας, δεν μπορεί να είναι η αλήθεια. Σε όλη την ιστορία, εκατομμύρια έχουν πεθάνει στο όνομα μιας αλήθειας που απέκλειε: ο δικός μου δρόμος είναι ο σωστός και ο δικός σου είναι ο λάθος. Κανένα μονοπάτι δεν λειτουργεί για όλους τους ανθρώπους, αλλά στην μορφή δεν μπορεί να είναι πιο αληθινός από οποιουδήποτε άλλου, συμπεριλαμβανομένων και των *Μαθημάτων Θαυμάτων* - το Άγιο Πνεύμα είναι εξίσου παρόν σε όλους μας. Όπως έχουμε διδαχθεί: «Η αλήθεια είναι μία · οι σοφοί την γνωρίζουν με πολλά ονόματα». Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι μόνο μία από τις πολλές χιλιάδες μορφές των συμπαντικών μαθημάτων (Εγχ-1.4:1-2).

ΜΑΘΗΜΑ 244

Πουθενά στον κόσμο δεν κινδυνεύω.

Η ατρωτότητά μας ως Υιός του Θεού είναι άλλο ένα σημαντικό θέμα που επαναλαμβάνεται. Βρισκόμαστε σε συνεχή κίνδυνο μέσα στο σύστημα του εγώ ως σώματα που ζουν στον κόσμο. Το εγώ ξεκινά με μια σκέψη τρωτότητας - επιτέθηκα στον Θεό, και Αυτός ως ανταπόδοση θα μου επιτεθεί - το οποίο αναπόφευκτα δημιουργεί ένα σώμα που είναι η τρωτότητα σε προβαλλόμενη μορφή. Όμως, όταν δεν ταυτιζόμαστε πλέον με το σύστημα σκέψης της αμαρτίας και της επίθεσης του εγώ, μοιραζόμαστε την εγγενή ατρωτότητα, ως Υιός του Θεού δημιουργημένος ως ένα μαζί με Αυτόν.

(1) Ο Υιός Σου είναι ασφαλής όπου και να βρίσκεται, διότι Εσύ είσαι εκεί μαζί του. Δεν χρειάζεται παρά να επικαλεστεί το Όνομά Σου, και θα ξαναθυμηθεί την ασφάλειά του και την Αγάπη Σου, γιατί αυτά είναι ένα. Πώς είναι δυνατόν να φοβηθεί ή ν' αμφιβάλλει ή να μην μπορέσει να αναγνωρίσει ότι δεν γίνεται να υποφέρει, να βρεθεί σε κίνδυνο, ή να νιώσει δυστυχία, όταν ανήκει σε Σένα, που τον αγαπάς με τόση στοργή, μέσα στην ασφάλεια της Πατρικής αγκαλιάς Σου;

Εάν ο Θεός είναι στον Ουρανό μαζί μου, εγώ είμαι εκεί μαζί Του. Επομένως δεν είμαι πραγματικά εδώ στον κόσμο, επειδή ο Θεός δεν είναι εδώ. Το να επικαλεστώ το Όνομα του Θεού δεν είναι κάποιο μαγικό ξόρκι, αλλά μια διόρθωση για τα μικρά ονόματα που έδωσα στα πράγματα του κόσμου · κάποια νομίζω ότι θα βλάψουν, κάποια νομίζω ότι θα βοηθήσουν. Όμως όλα γίνονται αντιληπτά διαφορετικά, μια αντίληψη που βασίζεται στις ανάγκες της ιδιαιτερότητάς μου και όχι στις κοινές λειτουργίες τους ως προβολές της ψευδαισθησης ή επεκτάσεις της συγχώρεσης. Η αναγνώριση της εγγενούς ενότητας των εσφαλμένα νοούμενων και των ορθά νοούμενων

ψευδαισθήσεων, μου επιτρέπει να θυμάμαι τη μία αλήθεια της αγάπης του Ουρανού, και να αφυπνιστώ για να γίνω ο Εαυτός μου, σίγουρος και ασφαλής μέσα στην Πατρική αγκαλιά Του.

(2) Και στ' αλήθεια εκεί βρισκόμαστε. Καμία καταιγίδα δεν μπορεί να έλθει μέσα στο καθαγιασμένο λιμάνι του σπιτιού μας. Μέσα στον Θεό είμαστε ασφαλείς. Γιατί τι μπορεί να έρθει να απειλήσει τον Θεό τον Ίδιο, ή να φοβίσει αυτό που είναι δικό Του κομμάτι για πάντα;

Αυτό το σπίτι είναι οι ορθοί νόες μας. Όταν βρισκόμαστε εκεί, μαζί με το Άγιο Πνεύμα, είμαστε έξω από το όνειρο της ενοχής και του φόβου. Μπορούμε να πληγωθούμε μόνο μέσα στο όνειρο, που αρχίζει με τη σκέψη του πόνου: πλήγωσα τον Θεό, ο Οποίος ως ανταπόδοση θα με πληγώσει. Καθώς οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους, ο κόσμος που προκύπτει από αυτήν την σκέψη μοιράζεται την ίδια ιδιότητα. Ωστόσο, πέρα από το όνειρο αυτός εξαφανίζεται · και χαμογελάμε γλυκά με την ανοησία να πιστέψουμε ότι βρισκόμασταν κάποια στιγμή σε κίνδυνο. Θυμηθείτε, όταν αισθάνεστε απειλή, πιστεύετε ότι ξέρετε τι θα σας σώσει. Αυτό σας οδηγεί μακριά από την αλήθεια και βαθύτερα στην παραφροσύνη. «Με αυτόν τον τρόπο είναι που ψεύδεται η τρέλα», αναφώνησε ο Βασιλιάς Ληρ, για όλους εμάς. Το μικρό ποίημα «Η Ασφάλεια» της Helen είναι μια ευχάριστη υπενθύμιση του άλλου τρόπου:

Μόνο η επιθυμία για βλάβη δημιουργεί φόβο.

Χωρίς αυτή η προστασία είναι προφανής,

Και το καταφύγιο προσφέρεται παντού. Δεν υπάρχει

Χρόνος που πρέπει να αναζητηθεί η ασφάλεια, δεν υπάρχει τόπος

Που να απουσιάζει και δεν υπάρχει καμία περίπτωση

Η οποία μπορεί να τη θέσει σε κίνδυνο με οποιονδήποτε τρόπο.

Είναι ασφαλής με την κάθε στοργική σκέψη,

Γίνεται πιο εμφανής με κάθε στοργική ματιά,

Έρχεται εγγύτερα με λόγια συγχώρεσης και διατηρείται

Ατάραχη, χωρίς σύννεφα, ανοικτή στο φως,

Λυτρωμένη, αποκατεστημένη και άγια μέσα στην όραση του Χριστού.

(Τα Δώρα του Θεού, σ. 8)

ΜΑΘΗΜΑ 245

Η ειρήνη Σου είναι μαζί μου, Πατέρα. Είμαι ασφαλής.

(1) Η ειρήνη Σου με περιβάλλει, Πατέρα. Όπου πάω, η ειρήνη Σου έρχεται μαζί μου. Ρίχνει το φως της πάνω σε όλους όσους συναντώ. Την φέρνω στους απελπισμένους και μόνους λόγω δυστυχίας και τους φοβισμένους. Δίνω την ειρήνη Σου σε εκείνους που βασανίζονται από τον

πόνο, θλίβονται για την απώλεια, ή θεωρούν ότι η ελπίδα και η ευτυχία τους έχει εγκαταλείψει. Στείλε τους σε μένα, Πατέρα μου. Ας φέρω την ειρήνη Σου μαζί μου. Διότι επιθυμώ να σώσω τον Υιό Σου, όπως είναι το Θέλημά Σου, ώστε να μπορέσω ν' αναγνωρίσω τον Εαυτό μου.

Αυτό δεν πρέπει να το λάβουμε ως μια επιτακτική ανάγκη συμπεριφοράς με σκοπό να κηρύττουμε, να θεραπεύουμε και να σώζουμε τους άλλους. Η ειρήνη του Θεού που με περιβάλλει είναι μέσα στο νου μου και όταν επιστρέφω εκεί, είναι δική μου. Πράγματι, όλη η Υιότητα είναι εκεί επίσης, ενωμένη στην ειρήνη του Θεού, γιατί ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας. Μετατοπίζοντας την προσοχή μου στο όνειρο, παρά το γεγονός ότι η πραγματικότητά μου είναι έξω από αυτό, είμαι σε θέση να είμαι αγγελιοφόρος της ειρήνης, της ελπίδας και της παρηγοριάς, σε οποιαδήποτε μορφή χρειάζονται τα πρόσωπα του ονείρου για να λάβουν αυτό το μήνυμα. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με το τι λέω ή κάνω, αλλά μόνο με τις σκέψεις της ειρήνης και της αγάπης με τις οποίες ταυτίζομαι τώρα. Αυτές είναι οι σκέψεις του Αγίου Πνεύματος που εκτείνονται φυσιολογικά μέσα από το νου μου, και δεν κάνω τίποτα εκτός από να τις αφήσω να υπάρχουν. Έτσι τα δώρα τους δίδονται μέσα από μένα, και ο κόσμος δίνει ευχαριστίες. Αυτό είναι το θέμα του ποιήματος της Helen «Το Δώρο», που γράφτηκε ως έκφραση της ευγνωμοσύνης της για κάποιον φίλο. Αυτό ισχύει εξίσου για όλους εμάς, από όλους εμάς - για τα δώρα του Ιησού:

Είσαι μια ευλογία. Έχεις έρθει σε μένα

Επειδή Αυτός σου το ζήτησε. Και έχεις έρθει

Για να μου μιλήσεις γι' Αυτόν, έτσι ώστε Αυτός

Να μπορέσει να μου δείξει μέσω της φωνής σου το μονοπάτι προς την εστία.

.....

Έρθεις επειδή Αυτός το ζήτησε, αλλά δεν γνωρίζεις ότι

Αυτός σου μίλησε εκ' μέρους Του. Η Φωνή Του αναγνωρίζεται

Με κρυστάλλινη καθαρότητα. Έρθεις για να δείξεις

Ότι το δώρο που έφερες σε μένα σου έχει δοθεί.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 77)

Να το επαναλάβουμε, ο Θεός δεν στέλνει τους ανθρώπους σε μας, γιατί Αυτός δεν κάνει τίποτα άλλο από το να αγαπά - Αυτός απλά είναι. Με την επιστροφή στο νου μας, αντανακλούμε την καθαρή Του Ύπαρξη, μέσα στην οποία βρισκόμαστε όλοι μας.

(2) Κι έτσι πορευόμαστε εν ειρήνη. Σε όλο τον κόσμο φέρνουμε το μήνυμα που έχουμε λάβει. Κι έτσι ερχόμαστε ν' ακούσουμε την Φωνή που μιλά εκ μέρους του Θεού, η Οποία μιλά σε μας καθώς ενστερνιζόμαστε τον Λόγο Του · του Οποίου την Αγάπη αναγνωρίζουμε διότι μοιραζόμαστε τον Λόγο που Εκείνος μας έχει δώσει.

Για να λάβω ειρήνη, πρέπει να την δώσω στους άλλους. Αυτή η «ανταλλαγή» προκύπτει όταν συγχωρώ, φέρνοντας τις δικές μου προβολές της αμαρτίας πίσω στο νου μου, όπου κάνω μια άλλη επιλογή. Η στοργική ειρήνη του Αγίου Πνεύματος που δέχομαι τώρα για τον εαυτό μου, δίνεται δωρεάν σε όλους, καθώς την λαμβάνω ως αντάλλαγμα. Πώς θα μπορούσε να μην μοιραστεί αυτή η ειρήνη, αφού ο Υιός του Θεού είναι ένας - την δίνουμε σε όλους επειδή είμαστε όλοι:

... Πόσες φορές έχουμε τονίσει ότι δεν δίνεις παρά στον εαυτό σου; Και που θα μπορούσε αυτό να φανεί καλύτερα από ό,τι στα είδη βοήθειας που δίνει ο δάσκαλος του Θεού σε εκείνους που χρειάζονται την βοήθεια του; Εδώ του δίνεται πιο ξεκάθαρα το δώρο του. Διότι θα δώσει μόνο αυτό που έχει επιλέξει για τον εαυτό του. Και σε αυτό το δώρο βρίσκεται η κρίση του για τον άγιο Υιό του Θεού. (Εγχ.-17.2:6-10)

ΜΑΘΗΜΑ 246

Το ότι αγαπώ τον Πατέρα μου σημαίνει ότι αγαπώ τον Υιό Του.

(1) Ας μην θεωρώ ότι μπορώ να βρω τον δρόμο μου προς τον Θεό, αν έχω μίσος μέσα στην καρδιά μου. Ας μην προσπαθώ να πληγώσω τον Υιό του Θεού, και να θεωρώ ότι γνωρίζω τον Πατέρα του ή τον Εαυτό μου. Ας μην αποτύχω ν' αναγνωρίσω τον εαυτό μου, και να πιστεύω ακόμη ότι η επίγνωσή μου μπορεί να περιέχει τον Πατέρα μου, ή ότι ο νους μου μπορεί να συλλάβει όλη την αγάπη που έχει ο Πατέρας μου για μένα, και όλη την αγάπη που ανταποδίδω σ' Αυτόν.

Αν αληθινά εννοώ ότι αγαπώ τον Θεό και θέλω να επιστρέψω σ' Αυτόν, πώς είναι δυνατόν να διατηρώ πικρίες ενάντια σε οποιονδήποτε άλλο; Όταν το κάνω, πραγματικά λέω ότι δεν Τον αγαπώ. Ο Ιησούς θέλει να το δούμε καθαρά αυτό, γιατί αν ο κόσμος το είχε κατανοήσει, θα είχαμε αποφύγει δύο χιλιάδες χρόνια Χριστιανικού κατατρεγμού, καθώς επίσης και τις διώξεις σχεδόν σε κάθε άλλη θρησκεία. Αν γνωρίζετε ότι ο μόνος τρόπος να αγαπήσετε τον Θεό είναι να μην βλέπετε διαχωρισμό στον Υιό Του, τότε όταν κάνετε τον διαχωρισμό πραγματικό - μέσα από το να υποκύπτετε στην ιδιαίτερη αγάπη και το ιδιαίτερο μίσος - να ξέρετε ότι εκείνη τη στιγμή δεν θέλετε να θυμηθείτε τον Θεό, παρόλο που διαμαρτύρεστε για το αντίθετο. Αυτό είναι απλή ειλικρίνεια. Πρέπει να εξετάσετε τη σκέψη αυτής της αντίστασης και να καταλάβετε το νόημά της: Αν θυμάμαι το Θεό, παύω να υπάρχω · επομένως ο μόνος τρόπος για να διατηρήσω την ύπαρξή μου είναι να κρατήσω τον Θεό μακριά, το οποίο επιτυγχάνεται εύκολα κάνοντας επίθεση στον Υιό Του. Έτσι βρίσκω πάντα το σφάλμα στους άλλους και τους κρίνω. Αυτό είναι το υποβόσκων μήνυμα σ' αυτό το μάθημα και το νόημα πίσω από το αίτημα του Ιησού στο κείμενο να επιλέξουμε ενάντια στην καταδίκη - των αδελφών μας και των εαυτών μας - και να δεχτούμε την πρόσκλησή του να επιστρέψουμε στην εστία μαζί του:

... Δεν μπορείς να εισέλθεις στην Παρουσία του Θεού αν επιτίθεται στον Υιό Του... Ο Χριστός βρίσκεται στον βωμό του Θεού, περιμένοντας να καλωσορίσει τον Υιό Του. Έλα, όμως, χωρίς καμία απολύτως καταδίκη, ειδικά θα πιστεύεις ότι η πόρτα είναι σφραγισμένη και δεν μπορείς να εισέλθεις. Η πόρτα δεν είναι σφραγισμένη, και είναι αδύνατον να μην μπορείς να εισέλθεις στο μέρος που ο Θεός θα ήθελε να βρίσκεσαι... Έλα σε μένα που σου κρατώ την πόρτα ανοιχτή, διότι όσο ζω δεν γίνεται να κλείσει, και ζω για πάντα. Ο Θεός είναι η ζωή μου και η δική σου, και Αυτός δεν αρνείται τίποτα στον Υιό Του. (Κ-11.ΙV.5:6· 6:1-3, 6-7)

(2) Θα δεχτώ τον δρόμο που Εσύ επιλέγεις για μένα για να έρθω σε Σένα, Πατέρα μου. Γιατί σε αυτό θα επιτύχω, διότι αυτό είναι το Θέλημά Σου. Και αναγνωρίζω ότι αυτό που θέλεις είναι αυτό που θέλω κι εγώ, και μόνο αυτό. Κι έτσι επιλέγω ν' αγαπώ τον Υιό Σου. Αμήν.

Ξαναθυμόμαστε την υπέροχη προσευχή με την οποία κλείνει το Μάθημα 189:

Πατέρα, εμείς δεν γνωρίζουμε τον δρόμο προς τα Σένα. Αλλά έχουμε καλέσει, και Εσύ μας απάντησες. Δεν θα αναμειχθούμε... Δικός Σου είναι ο δρόμος που θα θέλαμε να βρούμε και ν' ακολουθήσουμε. (Εργ.189.10:1-3, 8)

Δεν ακολουθούμε τον δικό μας δρόμο προς τον Θεό · επιλέγουμε τον δικό Του, το οποίο σημαίνει τη συγχώρεση του Υιού Του, συμπεριλαμβάνοντας τον καθένα που βλέπουμε ή σκεφτόμαστε - στο παρελθόν, στο παρόν ή στο μέλλον. Ο δικός μας τρόπος είναι παρανοϊκός: προσευχόμαστε περισσότερο, υποφέρουμε περισσότερο και θυσιαζόμαστε περισσότερο, διαβάζουμε ιερά βιβλία, γράφουμε ιερά βιβλία, κάνουμε ιερά πράγματα κλπ. Ωστόσο, αυτός ο τρόπος δεν είναι του Θεού, καθώς Αυτός δεν βλέπει τη *μορφή*, αλλά μόνο το *περιεχόμενο* της δικής Του αγάπης. Έτσι ο Πατέρας μας θα ήθελε απλά να βλέπουμε τον Υιό Του ως έναν, χωρίς επίθεση. Το σημαντικό θέμα της όρασης συνεχίζεται στο Μάθημα 247.

ΜΑΘΗΜΑ 247

Χωρίς συγχώρεση θα παραμείνω τυφλός.

Όσο το μίσος ή η κρίση είναι στην καρδιά μου, δεν θα βλέπω. Η όραση του Χριστού έχει καλυφθεί από ένα πέπλο και δεν μπορώ να δω την αλήθεια.

(1:1-2) Η αμαρτία είναι ένα σύμβολο επίθεσης. Βλέποντάς την οπουδήποτε κι εγώ θα υποφέρω.

Εδώ το εγώ αναφέρεται σε εμάς και όχι στον Ιησού. Εάν βλέπω την αμαρτία οπουδήποτε, θα υποφέρω. Αν σας επιτεθώ, μόνο τον εαυτό μου αποκλείω από τη Βασιλεία.

(1:3-4) Γιατί η συγχώρεση είναι το μόνο μέσο με το οποίο έρχεται σε μένα η όραση του Χριστού. Ας δεχτώ αυτό που μου δείχνει η όρασή Του ως την απλή αλήθεια, και θεραπεύομαι ολοκληρωτικά.

Προσεύχομαι στον εαυτό μου για να επιλέξω να βλέπω μέσα από τα μάτια του Ιησού. Δεν αρνούμαι τη δική μου όραση, ότι μπορεί να επιτεθείτε σε εμένα ή στους άλλους ή ότι το σώμα σας εξασθενεί από μια ασθένεια. Ωστόσο, μέσω της συγχώρεσης δίνω μια διαφορετική ερμηνεία σε αυτό που έχω δει:

... με την δική σου συγχώρεση, είσαι ελεύθερος να δεις. Και αυτό που βλέπεις είναι μόνο ό,τι έφτιαξες, με την ευλογία της συγχώρεσής σου επάνω του. (Κ-17.II.3:5-6)

Συνειδητοποιώ ότι η επίθεσή σας ή η ασθένειά σας είναι ένα όνειρο που έχω επιλέξει, μαζί με σας. Στον ορθό μου νου δεν το υποστηρίζω πλέον, το οποίο σας υπενθυμίζει ότι μπορείτε και σεις να κάνετε την ίδια επιλογή που έχω κάνει εγώ υπέρ της ελευθερίας. Έτσι θεραπευόμαστε μαζί και ως ένας.

(1:5-8) Αδερφέ, έλα και άσε με να σε κοιτάξω. Η ομορφιά σου αντανakλά την δική μου. Η αθωότητά σου είναι δική μου. Στέκεις μέσα στο φως της συγχώρεσης, και εγώ στέκομαι μαζί σου.

Και πάλι, αυτή η προσευχή είναι προς τους εαυτούς μας, ότι θα κοιτάξουμε στους ανθρώπους με διαφορετικό τρόπο. Η δική μας ευθύνη είναι να έχουμε επίγνωση του μίσους και του θυμού μας, ζητάμε την βοήθεια του Ιησού για να τα κοιτάξουμε με την αγάπη του. Στη συνέχεια όλα θα

αλλάξουν για εμάς, διότι θα έχουμε δει τον αδελφό μας σαν τον εαυτό μας. Από το ποίημα της Helen «Η Προσευχή Ενός Αδελφού»:

Τι χρειάζεται να κάνουμε για να επιτρέψουμε στη συγχώρεση να έρθει;

Τίποτα. Χρειάζεται μόνο να καταλάβουμε ότι εμείς

Και όλος ο κόσμος μαζί είμαστε το σύνολο

Της υπόσχεσης της σωτηρίας. Είμαι αυτός

Που μιλά το Λόγο του Θεού, και εσείς μαζί με εμένα.

(Τα Δώρα του Θεού, σ. 63)

(2) Έτσι θέλω να τους βλέπω όλους σήμερα. Οι αδελφοί μου είναι Υιοί Σου. Η Πατρότητά Σου τους δημιούργησε, και τους έδωσε όλους σε μένα σαν μέρος δικό Σου, και του δικού μου Εαυτού. Σήμερα Σε τιμώ μέσω αυτών, κι έτσι ελπίζω αυτή την ημέρα ν' αναγνωρίσω τον Εαυτό μου.

Αν με ενδιαφέρει σοβαρά να ξυπνήσω από αυτό το όνειρο του διαχωρισμού και να επιστρέψω στην εστία, δεν μπορώ να υποθάλπω επιθετικές σκέψεις ενάντια σε κανέναν. Αν το κάνω, επιτίθεμαι στον Χριστό και συνεχίζω να σταυρώνω τον Υιό του Θεού, βλέποντάς τον κατακερματισμένο αντί να τον βλέπω σαν μια ενότητα. Αυτός είναι ο τέλειος τρόπος ο εαυτός να παραμένει κοιμισμένος μέσα στα όνειρα της αμαρτίας και της ιδιαιτερότητας του εγώ, και να είμαι μακριά από τον Εαυτό μου.

ΜΑΘΗΜΑ 248

Ό,τι υποφέρει δεν είναι μέρος μου.

Όταν αναστατώνεστε εξαιτίας του πόνου κάποιου άλλου, είναι μόνο επειδή έχετε ταυτιστεί ψυχολογικά μαζί του: «Ό,τι υποφέρει είναι μέρος μου». Όταν θρηνείτε για τον θάνατο ενός αγαπημένου σας ανθρώπου, είναι επειδή πιστεύετε ότι κάτι μέσα σας έχει πεθάνει, όπως εξήγησε ο Φρόντ στο εξαιρετικό του δοκίμιο «Πένθος και Μελαγχολία». Το πένθος φυσικά είναι φυσιολογικό, αλλά όταν μετατραπεί σε κατάθλιψη - μελαγχολία είναι ο παλιός όρος για την «κατάθλιψη» - είναι επειδή οι πενθούντες πιστεύουν ότι το άτομο που πέθανε είναι κομμάτι τους, όπως κι αυτοί είναι κομμάτι αυτού του προσώπου. Έτσι κάτι μέσα τους υποφέρει ή έχει πεθάνει. Στον ορθό μας νου όμως, γνωρίζουμε πως ό,τι υποφέρει δεν είναι μέρος μας, επειδή το σώμα είναι έξω από το νου και την ταυτότητά μας. Γνωρίζουμε ότι αυτό είναι ένα όνειρο ασθένειας, πόνου και θανάτου, και τι σχέση έχει αυτό με τον Υιό του Θεού, ο οποίος είναι ο Εαυτός μου;

(1:1-2) Έχω απαρνηθεί την αλήθεια. Τώρα, με την ίδια πίστη, ας απαρνηθώ το ψέμα.

Όταν ενδίδουμε στην ψεύτικη ενσυναίσθηση - ταυτιζόμενοι με τον πόνο κάποιου άλλου - απαρνούμαστε την αλήθεια, που είναι ότι ο ένας Υιός του Θεού παραμένει όπως Αυτός τον δημιούργησε ως πνεύμα. Η Ταυτότητά μας, επομένως, είναι άτρωτη μέσα στην τέλεια Ενιαιότητα η οποία απαρνείται την ψευδαίσθηση και την παραφροσύνη του εγωικού συστήματος σκέψης, της αμαρτίας, της επίθεσης και του θανάτου.

(1:3-5) Ότι υποφέρει δεν είναι μέρος μου. Ότι θλίβεται δεν είναι ο εαυτός μου. Ότι πονά δεν είναι παρά μια ψευδαίσθηση μέσα στο νου μου.

Το να βιώνεις πόνο είναι το αποτέλεσμα της ψευδαίσθησης του νου λόγω του διαχωρισμού και της τρωτότητας που προβάλλουμε στο σώμα. Όταν ταυτιζόμαστε με τον πόνο κάποιου άλλου, κάνουμε το ίδιο πράγμα, και έτσι στηρίζουμε το όνειρο του πόνου του άλλου καθώς το ενισχύουμε στους εαυτούς μας. Αυτή είναι η ανίερη στιγμή, το αντίθετο της άγιας στιγμής κατά την οποία λέμε ότι πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος για να το δούμε.

(1:6) Ότι πεθαίνει ποτέ δεν ζούσε στην πραγματικότητα, παρά μόνο περιγελούσε την αλήθεια για τον εαυτό μου.

Το σώμα πεθαίνει, αλλά μόνο μέσα στο όνειρο. Ο θάνατος περιγελά την αλήθεια του ποιοι είμαστε ως αιώνιο πνεύμα, για να μην πούμε ότι περιγελά τον Θεό. Λέει ότι αυτό που ο Θεός έχει φτιάξει τώρα μπορεί να πεθάνει, πράγμα που πιστεύουν όλοι όσοι νομίζουν ότι ο Θεός δημιούργησε το φυσικό σύμπαν.

(1:7-8) Τώρα αποκηρύσσω την εικόνα που έχω για τον εαυτό μου και τις αυταπάτες και τα ψέματα για τον άγιο Υιό του Θεού. Τώρα είμαι έτοιμος να τον δεχτώ πίσω όπως ο Θεός τον δημιούργησε, και έτσι όπως είναι.

Αυτό συμβαίνει απλά με το να ζητήσω βοήθεια από τον Ιησού. Περπατώ μαζί του έξω από το όνειρο και κοιτάζω τις φιγούρες του κόσμου, που δεν γίνονται πλέον αντιληπτές ως ζωντανά σώματα. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι δύσκολο να ασκηθούν μόνο επειδή είμαστε τόσο πολύ ταυτισμένοι με τους σωματικούς μας εαυτούς. Όμως, τα Μαθήματα μας οδηγούν απαλά, βήμα προς βήμα, καθώς εξελισσόμαστε μέσα στην αποδοχή της αλήθειας τους: παραμένουμε όπως μας δημιούργησε ο Θεός.

(2) Πατέρα, η αρχαία αγάπη για Σένα επιστρέφει, και με αφήνει να αγαπώ και τον Υιό Σου ξανά. Πατέρα, είμαι έτσι όπως με δημιούργησες. Τώρα θυμάμαι την Αγάπη Σου, και την δική μου. Τώρα καταλαβαίνω ότι είναι ένα.

Όταν βρίσκομαι στον πραγματικό κόσμο έξω από το όνειρο, η Αγάπη του Θεού αναδύεται στο νου μου και καταλαβαίνω ότι η δική Του αγάπη και η δική μου είναι η ίδια. Στην ιδιαίτερη αγάπη, με την οποία σχεδόν πάντα ταυτιζόμαστε, η αγάπη θεωρείται ξεχωριστή και διαφορετική. Με χαρά τώρα, αναγνωρίζουμε την ψευδαίσθηση αυτής της πεποίθησης.

ΜΑΘΗΜΑ 249

Η συγχώρεση δίνει τέλος σε κάθε βάσανο και απώλεια.

(1:1-4) Η συγχώρεση ζωγραφίζει μια εικόνα ενός κόσμου όπου κάθε βάσανο έχει τελειώσει · κάθε απώλεια καθίσταται αδύνατη και ο θυμός δεν έχει κανένα νόημα. Η επίθεση τελειώνει, και η τρέλα φτάνει στο τέλος της. Ποιο βάσανο τώρα είναι δυνατόν να διανοηθείς; Ποια απώλεια είναι δυνατόν να βρει κάποιο στήριγμα;

Αυτό δεν σημαίνει ότι οι φιγούρες στο όνειρο δεν θα υποφέρουν από την απώλεια και τον πόνο ή δεν θα θυμώνουν. Αυτό απλά σημαίνει ότι εσύ, που στέκεσαι έξω από το όνειρο, δεν θα το βλέπεις πλέον ως πραγματικό. *Ο νους σου έχει αλλάξει*, όχι ο κόσμος. Όταν ξυπνάς από το όνειρο, αυτός τελειώνει. Αν οι άνθρωποι εξακολουθούν να επιλέγουν να βλέπουν τους εαυτούς τους σαν τις

φιγούρες του ονείρου, τα σώματά τους θα πονούν με αυτό το βίωμα. Ωστόσο, όταν είστε με τον Ιησού στον ορθό νου σας έξω από το όνειρο, τα αναγνωρίζετε όλα αυτά ως απατηλά. Εάν εξακολουθείτε να πονάτε, μη κατηγορείτε τον εαυτό σας ούτε να νομίζετε ότι αποτύχατε με τα *Μαθήματα Θαυμάτων* ή ότι αυτά σας απογοήτευσαν. Απλά πείτε με όλη την ταπεινότητα: «Δεν είμαι ακόμα έτοιμος να παραιτηθώ από τη σωματική μου ταύτιση». Γιατί σας προκαλεί έκπληξη; Αυτό το ξέρατε ούτως ή άλλως, και επομένως δεν έχει νόημα να προσποιείστε ότι είστε πιο μπροστά από εκεί που βρίσκεστε.

Αυτή η διδασκαλία προορίζεται για άτομα που βρίσκονται στο κάτω μέρος της κλίμακας, που αρχίζουν μόλις τώρα το ταξίδι τους. Ο Ιησούς μας δείχνει το τέλος της κλίμακας και το πώς να επιτύχουμε το στόχο μας, αλλά λέει επίσης: «Επιτρέψτε μου να σας βοηθήσω στο σημείο όπου πιστεύετε ότι βρίσκεστε, όμως ας μην μείνουμε εκεί. Πιάστε το χέρι μου και θα σας βοηθήσω να εξελιχθείτε και να ανεβείτε τη κλίμακα μέχρι να βρεθείτε στην εστία».

(1:5) Ο κόσμος γίνεται ένας τόπος χαράς, αφθονίας, φιλευσπλαχνίας και ατέλειωτης προσφοράς.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ξαφνικά εδώ όλα θα είναι καλά. Ωστόσο, έξω από το όνειρο - «ένας τόπος χαράς, αφθονίας, φιλευσπλαχνίας και ατελείωτης προσφοράς» - όλα θα είναι διαφορετικά.

(1:6-7) Τώρα μοιάζει τόσο με τον Ουρανό που πολύ γρήγορα μεταμορφώνεται στο φως το οποίο αντανακλά. Κι έτσι το ταξίδι που άρχισε ο Υιός του Θεού έχει καταλήξει στο φως από το οποίο προήλθε.

Έτσι, το πλαίσιο της εικόνας εξαφανίζεται και η εικόνα του φωτός διαλύεται επιστρέφοντας στην πηγή της. Η ενότητα «Η Αντανάκλαση της Αγιότητας» εκφράζει την ίδια εμπνευσμένη ιδέα σε αυτές τις γνωστές προτάσεις:

*... Εκείνοι που έχουν μάθει να προσφέρουν μόνο θεραπεία, χάρη στην αντανάκλαση της αγιότητας μέσα τους, είναι έτοιμοι επιτέλους για τον Ουρανό. Εκεί, η αγιότητα δεν είναι αντανάκλαση, αλλά μια πραγματική κατάσταση αυτού που μόνο την αντανάκλασή του είχαν εδώ. Ο Θεός δεν είναι εικόνα, και τα δημιουργήματά Του, ως μέρος δικό Του, Τον φέρουν μέσα τους αληθινά. Δεν αντανακλούν απλά την αλήθεια, επειδή **είναι** η αλήθεια. (Κ-14.ΙΧ.8:4-7)*

Δεν είμαστε πλέον οι αντανακλάσεις του φωτός, όμως έχουμε γίνει αυτό που εμείς αντανακλούσαμε. Με άλλα λόγια, δεν συμβολίζουμε το φως γιατί έχουμε εξαφανιστεί μέσα στο ίδιο το φως.

(2) Πατέρα, θέλουμε να επιστρέψουμε το νου μας σε Σένα. Τον έχουμε προδώσει, κρατώντας τον στην μέγγενη της πικρίας, και τον τρομοκρατήσαμε με σκέψεις βίας και θανάτου. Τώρα ας αναπαυτούμε πάλι μέσα σε Σένα, έτσι όπως μας δημιούργησες.

Εδώ αναγνωρίζεται το λάθος μας ότι προδώσαμε το Ποιοι είμαστε ως Υιός του Θεού. Ήμασταν άπιστοι για την αλήθεια μέσα στους νόες μας, και έτσι ανταλλάξαμε τη μέγγενη της πικρίας με το όμορφο λιμάνι της Αγάπης. Τώρα επιλέγουμε ξανά και συνειδητοποιούμε με χαρά το λάθος μας, για το οποίο δεν επιβάλλεται κάποια ποινή · μόνο οι ανταμοιβές της αγάπης του Ουρανού είναι δικές μας.

ΜΑΘΗΜΑ 250

Ας μην βλέπω τον εαυτό μου περιορισμένο

Όταν επιλέξαμε το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα, κάναμε τον εαυτό μας έναν περιορισμένο εαυτό, το άθλιο υποκατάστατο του εγώ αντί για τον απεριόριστο Εαυτό που είναι η δημιουργία του Απεριόριστου και δεν έχει αφήσει ποτέ την Πηγή Του.

(1) Σήμερα, ας κοιτάξω τον Υιό του Θεού, και ας γίνω μάρτυρας της δόξας του. Ας μην προσπαθήσω να κρύψω το άγιο φως μέσα του, ούτε να δω την δύναμή του μειωμένη και υποβαθμισμένη σε αδυναμία · ούτε να αντιληφθώ σε αυτόν ελλείψεις με τις οποίες να επιτεθώ στην υπέρτατη κυριαρχία του.

Ας μην βλέπω έλλειψη στον εαυτό μου ή σε κάποιον άλλο. Αν το κάνω, επιτίθεται στην κυριαρχία, τη σπουδαιότητα και την αφθονία του Υιού του Θεού. Αν θέλω να γνωρίσω τον εαυτό μου ως απεριόριστο, πρέπει να δω όλους τους άλλους ως απεριόριστους. Η επιλογή είναι δική μου: η όραση του αναμάρτητου ή η κρίση της ενοχής. Αυτό που επιλέγω να δω αντανακλά τι επέλεξα για δική μου ταυτότητα:

Η όραση θα έρθει σε σένα πρώτα σε αναλαμπές, αλλά αυτές θα είναι αρκετές για να σου δείξουν αυτό που σου δίδεται όταν βλέπεις τον αδελφό σου αναμάρτητο. Η αλήθεια αποκαθίσταται σε σένα μέσω της επιθυμίας σου, έτσι όπως χάθηκε για σένα όταν επιθύμησες κάτι άλλο. Άνοιξε τον άγιο τόπο που έκλεισες δίνοντας αξία στο «κάτι άλλο», και αυτό που ποτέ δεν χάθηκε θα επιστρέψει ήσυχα. Έχει φυλαχτεί για σένα. Η όραση δεν θα ήταν απαραίτητη αν δεν είχε γίνει η κρίση. Επιθύμησε τώρα την ολοκληρωτική της ακύρωση, και θα γίνει για σένα. (Κ-20.VIII.1)

(2) Αυτός είναι ο Υιός Σου, Πατέρα μου. Και σήμερα θέλω να δω την ευγένειά του αντί για τις ψευδαισθήσεις μου. Αυτός είναι ό,τι είμαι, κι έτσι όπως τον βλέπω, βλέπω και τον εαυτό μου. Σήμερα θέλω να δω αληθινά, έτσι ώστε αυτή την ημέρα να μπορέσω επιτέλους να ταυτιστώ μαζί του.

Το μόνο που χρειάζεται να κάνετε για να καταλάβετε ποιον δάσκαλο έχετε επιλέξει είναι να δώσετε προσοχή στον τρόπο που αντιλαμβάνεστε κάποιον - τον οποιονδήποτε. Αν βλέπετε αυτό το άτομο να είναι καλύτερο ή χειρότερο από εσάς, να αξίζει επίθεση, κρίση και κριτική, ή να διαφέρει από εσάς με οιονδήποτε τρόπο, αυτή η αντίληψη σας λέει ότι δεν θέλετε πλέον να βλέπετε την ευγένεια του Αγίου Πνεύματος. Αντί γι' αυτό προτιμάτε να δικαιολογήσετε τη σκληρότητα του Θεού, διότι πιστέψατε ότι ήσασταν σκληρός προς Αυτόν. Όμως αντί να αναγνωρίσετε αυτό το «γεγονός», βλέπετε όλους τους άλλους ως αμαρτωλούς και ότι αξίζει να τιμωρηθούν. Το σημαντικό είναι να δώσετε ιδιαίτερη προσοχή στον τρόπο που αντιλαμβάνεστε τους άλλους και τον κόσμο, διότι πάλι, αυτό θα σας πει ποιον δάσκαλο έχετε επιλέξει. Έτσι, όταν συνειδητοποιήσετε το λάθος σας, απλά πείτε: «Ναι, έκανα ένα λάθος και τώρα μπορώ να επιλέξω σωστά». Θυμόμαστε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο:

Η καταδίκη είναι η κρίση σου για τον εαυτό σου, και αυτήν θα προβάλλεις πάνω στον κόσμο. Αν τον βλέπεις σαν καταραμένο το μόνο που θα βλέπεις είναι αυτό που έκανες για να βλάψεις τον Υιό του Θεού. Αν βλέπεις τον όλεθρο και την καταστροφή, τότε προσπάθησες να τον σταυρώσεις. Αν βλέπεις αγιότητα κι ελπίδα, τότε ενώθηκες με το Θέλημα του Θεού για να τον ελευθερώσεις. Δεν υπάρχει άλλη επιλογή εκτός από αυτές τις δύο. Και θα δεις την απόδειξη της επιλογής που έκανες, και θα μάθεις από αυτή να αναγνωρίζεις τι επέλεξες. Το μόνο που σου δείχνει ο κόσμος που βλέπεις είναι πόση χαρά έχεις επιτρέψει στον εαυτό σου να βλέπει μέσα σου, και να την δέχεσαι ως δική σου. (Κ-21.εισ.2:1-7)

Αν δεν βιώνουμε τη χαρά που πραγματικά αναζητούμε, γνωρίζουμε πού να την βρούμε - στον ευγενικό αδελφό μας, ο οποίος αντικατοπτρίζει τον ευγενικό εαυτό μας.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΑΜΑΡΤΙΑ;

Η περίληψη αυτή παραπέμπει στην προηγούμενη «Τι Είναι ο Κόσμος;» καθώς επίσης προδιαγράφει την επόμενη «Τι Είναι το Σώμα;». Όλες εξετάζουν την προέλευση και το σκοπό του σώματος.

(1:1-2) Η αμαρτία είναι παράνοια. Είναι ένα μέσο με το οποίο ο νους οδηγείται στην τρέλα, και επιδιώκει να αφήσει τις ψευδαισθήσεις να πάρουν την θέση της αλήθειας.

Συζητήσαμε πολλές φορές ότι το εγώ χρησιμοποιεί την αμαρτία ως το πρώτο βήμα στην προσπάθειά του να προστατεύσει τον εαυτό του. Αφού ο Υιός είχε επιλέξει τον παράλογο διαχωρισμό ως την πραγματικότητά του και την Επανόρθωση ως ψευδαίσθηση, το εγώ εξασφάλισε ότι ποτέ δεν θα αλλάξει το νου του με το να τον κάνει άνου. Για να πετύχει το στόχο του, το εγώ έπεισε τον Υιό ότι ο διαχωρισμός του ήταν μια επαίσχυντη αμαρτία η οποία άξιζε τιμωρία. Ο Υιός λοιπόν κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο νους του ήταν ένα επικίνδυνο μέρος, και το να παραμείνει εκεί θα σήμαινε την βέβαιη εξόντωσή του από τα χέρια ενός εκδικητικού Θεού. Η μόνη επιλογή του ήταν να αφήσει το νου μέσω της προβολής και να δημιουργήσει έναν κόσμο και ένα σώμα. Έτσι η αμαρτία είναι το πρώτο βήμα στο σχέδιο του εγώ για να υπερασπιστεί μια τρελή σκέψη και να προστατεύσει τις ψευδαισθήσεις αντί για την αλήθεια. Θυμόμαστε:

Ένα σπουδαίο αξίωμα στην παράλογη θρησκεία του εγώ είναι ότι η αμαρτία δεν είναι λάθος αλλά αλήθεια, και ότι η αθωότητα είναι που εξαπατά. Η αγνότητα θεωρείται αλαζονεία, και η αποδοχή του εαυτού ως αμαρτωλό θεωρείται αγιότητα. Και αυτή η διδασκαλία είναι που αντικαθιστά την πραγματικότητα του Υιού του Θεού έτσι όπως τον δημιούργησε ο Πατέρας του, και θέλησε να είναι έτσι παντοτινά. Είναι αυτό ταπεινοφροσύνη; Ή μήπως είναι μια προσπάθεια να αποσπάσεις την δημιουργία από την αλήθεια, και να την κρατήσεις διαχωρισμένη; (Κ-19.ΙΙ.4)

(1:3) Και όντας τρελός, βλέπει ψευδαισθήσεις εκεί όπου θα έπρεπε να είναι η αλήθεια, και εκεί όπου βρίσκεται πραγματικά.

Η αλήθεια είναι στον ορθό νου, το σπίτι της αρχής της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος. Όμως μέσα στην παραφροσύνη του, ο Υιός του Θεού βλέπει μόνο το «γεγονός» ότι έχει κερδίσει την ατομικότητά του με το να αμαρτήσει ενάντια στον Πατέρα του. Η προβολή αυτής της αμαρτίας έχει ως αποτέλεσμα τον κόσμο και το σώμα, με αισθητήρια όργανα που αντιλαμβάνονται την αμαρτία παντού γύρω του, αλλά ποτέ μέσα στον ίδιο το νου.

(1:4) Η αμαρτία έδωσε μάτια στο σώμα...

Αυτή η δήλωση παραπέμπει στις δηλώσεις στο Μάθημα 161: «Έτσι έγιναν οι εξειδικεύσεις» και «το μίσος είναι εξειδικευμένο». Ένας αντιληπτός κόσμος εξειδικεύσεων έγινε για να εκπληρώσει την ανάγκη του εγώ να δει το αντικείμενο της αμαρτίας έξω από το νου μέσα σε ένα σώμα, να γίνεται αντιληπτός από μάτια που έγιναν ειδικά για να το δουν εκεί και όχι μέσα στο νου. Ο αναγνώστης μπορεί να θυμηθεί το παρακάτω απόσπασμα για το ρόλο της ενοχής που κάνει το σώμα να αποκρύπτει την παρουσία της στο νου. Το θέμα είναι το ίδιο όπως εδώ στο βιβλίο εργασιών, αλλά ως θέμα έχει την αμαρτία:

... Εδώ [στον κόσμο] είναι όλες οι ψευδαισθήσεις... που φτιάχτηκαν για να κρατούν την ενοχή στην θέση της, έτσι ώστε ο κόσμος να μπορεί να προέλθει από αυτήν και να την κρατήσει κρυφή. Η σκιά της αναδύεται στην επιφάνεια... Ωστόσο, η έντασή της κρύβεται κάτω από βαριά καλύμματα, και κρατιέται χωριστά από αυτό για το οποίο φτιάχτηκε να κρύψει. Το σώμα δεν μπορεί να το δει αυτό, διότι το σώμα προέκυψε από αυτήν για την προστασία της, η οποία εξαρτάται από το να παραμένει αδύνατον να την δεις. Τα μάτια του σώματος ποτέ δεν θα την κοιτάζουν. Όμως θα βλέπουν ό,τι τους υπαγορεύει. (Κ-18.ΙΧ.4:2-7)

Επομένως η αμαρτία και η ενοχή λειτουργούν για να κρατήσουν το νου κρυμμένο πίσω από τα αισθητήρια όργανα του σώματος που μπορούν μόνο να βλέπουν προς τα έξω, αλλά ποτέ εσωτερικά.

(1:4-7) Η αμαρτία έδωσε μάτια στο σώμα, γιατί τί υπάρχει που θα ήθελαν να δουν οι αναμάρτητοι; Τι ανάγκη έχουν αυτοί από θεάματα, ήχους ή άγγιγμα; Τι θα ήθελαν ν' ακούσουν ή να πιάσουν; Τι θα ένιωθαν;

Όταν είμαστε στην εστία με το Θεό, ξύπνιοι ως πνεύμα, είμαστε σε μια μη δυαδική κατάσταση. Δεν υπάρχει υποκείμενο ή αντικείμενο, και δεν χρειάζεται να προστατεύσουμε την ταυτότητά μας με το φτιάξουμε ένα σώμα για να δούμε την αμαρτία. Αυτό εξασφαλίζει ότι η ψεύτικη ύπαρξη του εγώ δεν αναγνωρίζεται ποτέ ως τέτοια. Έτσι η αντίληψη παίζει ένα ισχυρό ρόλο στη στρατηγική του εγώ για να φυλακίσει τον Υιό στην αμαρτία. Ωστόσο, όταν η αμαρτία έχει φύγει, τι ανάγκη υπάρχει για την αντίληψη; - δεν υπάρχει τίποτα για να δει, και δεν υπάρχει τρόπος να το δει! Ο κόσμος του διαχωρισμού εξαφανίζεται, πρώτα μέσα στην αληθινή αντίληψη των κοινών συμφερόντων - στο αθώο πρόσωπο του Χριστού - και μετά πέρα από αυτή την ιερότερη των αντιλήψεων μέσα στην Παρουσία του Θεού:

... Οι αναμάρτητοι πρέπει να αντιλαμβάνονται ότι είναι ένα, γιατί τίποτα δεν στέκεται ανάμεσά τους για να αφήσει τον ένα απέξω. Και στο χώρο που η αμαρτία άφησε κενό αυτοί ενώνονται σαν ένας, και με χαρά αναγνωρίζουν ότι αυτό που είναι μέρος τους δεν είναι ξέχωρο και διαχωρισμένο... Και εδώ βλέπεις το πρόσωπο του Χριστού, ανερχόμενο στην θέση της. Ποιος θα μπορούσε να δει το πρόσωπο του Χριστού και να μην θυμηθεί τον Πατέρα Του όπως Αυτός πράγματι είναι; (Κ-26.ΙV.2:5-6· 3:2-3)

(1:8-9) Το να νιώθεις σημαίνει ότι δεν γνωρίζεις. Και η αλήθεια μπορεί να πληρωθεί με την γνώση, και με τίποτα άλλο.

Η λέξη να νιώθεις αναφέρεται στα αισθητήρια όργανά μας. Η αντίληψη - το να νιώθεις - είναι το αντίθετο της γνώσης, διότι αυτές είναι αλληλοαποκλειόμενες καταστάσεις. Η πρώτη είναι η εστία του διαχωρισμού και της κρίσης · η άλλη η εστία της ενιαιότητας και της ολότητας:

... Η αντίληψη, από την άλλη πλευρά, είναι αδύνατη χωρίς κάποια πίστη στο «περισσότερο» ή το «λιγότερο». Εμπεριέχει επιλεκτικότητα σε κάθε επίπεδο... Η αξιολόγηση είναι ένα βασικό κομμάτι της αντίληψης, διότι οι κρίσεις είναι απαραίτητες για να μπορέσεις να επιλέξεις.

Τι συμβαίνει στις αντιλήψεις αν δεν υπάρχουν κρίσεις, παρά μόνο τέλεια ισότητα; Η αντίληψη καθίσταται αδύνατη. Την αλήθεια γίνεται μόνο να την γνωρίζεις... Είναι όλη ένα και δεν έχει χωριστά κομμάτια. Εσύ που είσαι πραγματικά ένα με αυτή δεν χρειάζεται παρά να γνωρίσεις τον εαυτό σου και η γνώση σου θα είναι πλήρης. (Κ-3.V.7:5-6,8-8:3,6-7)

(2:1) Το σώμα είναι το όργανο που έφτιαξε ο νους στην προσπάθειά του να εξαπατήσει τον εαυτό του.

Ο νους έφτιαξε το σώμα ειδικά για να εξαπατήσει τον Υιό του Θεού σχετικά με την ταυτότητά του, και στη ουσία ο νους κρατείται όμηρος μέσα στα όριά του, χωρίς να έχει κάποια διέξοδο στην αλήθεια της πραγματικότητας του Υιού. Τώρα αυτός γνωρίζει μόνο το σώμα - το ετοιμοθάνατο σπίτι του στον κόσμο:

Το σώμα είναι το είδωλο του εγώ · η πίστη στην αμαρτία που ενσαρκώνεται και έπειτα προβάλλεται προς τα έξω. Αυτό παράγει κάτι που φαίνεται να είναι ένας τοίχος σάρκας γύρω από το νου, κρατώντας τον φυλακισμένο σε ένα μικροσκοπικό σημείο χώρου και χρόνου, καταδικασμένο σε θάνατο, δίνοντάς του παρά μόνο μια στιγμή κατά την οποία να αναστενάξει, να θρηνήσει κι έπειτα να πεθάνει μέσα σε τρόπο προς τιμήν του αφέντη του. (Κ-20. VI.11:1-2)

(2:2) Σκοπός του είναι να κοπιάζει.

Με το να «κοπιάζει», ο Ιησούς εννοεί ότι το σώμα πρέπει να κάνει κάτι για να διατηρήσει τη δική του ύπαρξη. Σκεφτείτε το μια στιγμή - το σώμα είναι συνεχώς ενεργό. Ακόμα κι αν έχετε την ψευδαίσθηση ότι το σώμα σας είναι ήσυχο, οι πνεύμονές του αναπνέουν και η καρδιά του χτυπά. Ωστόσο, γνωρίζουμε ότι δεν είναι το ίδιο το σώμα που είναι ενεργό αλλά ο νους, ο οποίος προγραμματίζει τη συμπεριφορά του σώματος ως μέρος της στρατηγικής του εγώ για να κρατήσει το Υιό του Θεού άνου. Το σώμα κατευθύνεται να αναζητήσει λύσεις στα προβλήματά του εξωτερικά - το απόφθεγμα του εγώ *αναζήτησε αλλά μην βρεις* - ενώ το πραγματικό πρόβλημα και η λύση μένουν ήσυχα εντός, εκεί όπου δεν μπορούν να βρεθούν.

(2:3-4) Ωστόσο, ο στόχος των κόπων του μπορεί ν' αλλάξει. Και τώρα το σώμα υπηρετεί ένα διαφορετικό στόχο για αγώνα.

Με άλλα λόγια, το εγώ έφτιαξε το σώμα για να σκοτώσει, αλλά το Άγιο Πνεύμα το χρησιμοποιεί ως τάξη για να μας διδάξει να θυμόμαστε ότι δεν υπάρχει θάνατος και ότι ο Υιός του Θεού είναι αιώνιος. Σε αντίθεση με το σώμα που αναζητά και ποτέ δεν βρίσκει - ο στόχος του εγώ για αγώνα - το Άγιο Πνεύμα διδάσκει στο νου να ανακτήσει τη δύναμή του και να αναζητήσει μόνο εκεί που μπορεί πραγματικά να βρει. Έτσι, «ο στόχος των κόπων του μπορεί ν' αλλάξει» - από τον διαχωρισμό και την επίθεση στην ένωση και τη θεραπεία:

*Αν χρησιμοποιείς το σώμα για επίθεση, τότε είναι βλαβερό για σένα. Αν το χρησιμοποιείς για να φτάσεις το νου εκείνων που πιστεύουν ότι είναι σώματα, και να τους διδάξεις **μέσω** του σώματος ότι δεν είναι έτσι, τότε θα καταλάβεις τη δύναμη του νου που βρίσκεται μέσα σου. Αν χρησιμοποιείς το σώμα γι' αυτό και μόνο, τότε δεν μπορεί να το χρησιμοποιείς για επίθεση... Το Άγιο Πνεύμα δεν βλέπει το σώμα έτσι όπως το βλέπεις εσύ, διότι γνωρίζει ότι η μόνη πραγματικότητα που υπάρχει στο κάθε τι είναι η υπηρεσία που προσφέρει στον Θεό για χάρη της λειτουργίας που του δίνει Εκείνος. (Κ-8. VII.3:1-3, 6)*

(2:5-7) Αυτό που επιζητά τώρα επιλέγεται από τον στόχο που έχει πάρει ο νους στην θέση του στόχου της αυταπάτης. Η αλήθεια μπορεί να γίνει ο στόχος του όπως και τα ψέματα. Τότε οι αισθήσεις θα αναζητούν μαρτυρίες της αλήθειας και όχι των ψευδαισθήσεων.

Ο Ιησούς αναφέρεται εδώ στον λήπτη αποφάσεων, το μέρος του νου που επιλέγει. Τώρα συνειδητοποιώ ότι αποφάσισα εσφαλμένα και αντί να επιδιώξω να διαιωνίσω την ψευδαίσθηση ότι υπάρχω ως ένας ξεχωριστός εαυτός, ζητώ τη βοήθεια του ευγενικού Δασκάλου μου να αναιρέσω αυτό που έκανα πραγματικό με το να επιλέξω ξανά. Θυμόμαστε την ενότητα «Η Έλξη της Ενοχής», όπου ο Ιησούς περιγράφει την επιλογή που έχουμε να στείλουμε τους αγγελιοφόρους του φόβου ή της αγάπης. Οι πρώτοι φέρνουν πίσω αντιλήψεις ενοχής, αμαρτίας και κατηγορίας, ενώ οι δεύτεροι επιστρέφουν με αντιλήψεις αγάπης ή καλέσματα για αγάπη - λάθη αντί για αμαρτίες.

Αυτά δεν είναι λάθη του σώματος, αλλά εσφαλμένες επιλογές του νου. Όπως γνωρίζουμε, ο Ιησούς δεν μας λέει να αρνηθούμε το σώμα, αλλά πως πριν μπορέσουμε να γνωρίσουμε ότι το σώμα δεν είναι η ταυτότητά μας, πρώτα πρέπει πρώτα να το χρησιμοποιήσουμε διαφορετικά. Αυτό το κάνουμε επιλέγοντας έναν διαφορετικό δάσκαλο - τη συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος αντί για την επίθεση του εγώ.

(3:1) Η αμαρτία είναι ο οίκος όλων των ψευδαισθήσεων, οι οποίες το μόνο που κάνουν είναι να αντιπροσωπεύουν πράγματα φανταστικά, προερχόμενα από σκέψεις αναληθείς.

Οι «ψευδαισθήσεις» αναφέρονται στον κόσμο, με την αμαρτία να είναι η πηγή όλων όσων κάναμε πραγματικά έξω από το νου μας. Αυτό που αντιλαμβανόμαστε έξω - οι μάρτυρες της αμαρτίας - είναι μόνο οι συνέπειες της υποβόσκουσας αιτίας, η οποία είναι η ανάγκη του νου να προστατεύσει τον εαυτό του αρνούμενος την αμαρτωλότητά του και να την δει στο σώμα. Έτσι οι δικές μας αντιλήψεις της κατηγορίας αντιπροσωπεύουν τις αμαρτωλές και ενοχικές σκέψεις του νου που επίσης είναι φανταστικές: οι ψευδαισθήσεις δεν μπορούν παρά να δημιουργήσουν ψευδαισθήσεις. Υπενθυμίζουμε συνεχώς ότι ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ είναι επινοημένο - ο κόσμος που βλέπουμε δεν στηρίζεται σε κάτι και ότι επίσης δεν πρέπει να είναι κάτι: «Ο κόσμος θα τελειώσει μέσα σε μία ψευδαίσθηση, έτσι όπως άρχισε». (Εγχ-14.1: 2)

(3:2) Είναι οι «αποδείξεις» ότι αυτό που δεν έχει πραγματικότητα είναι πραγματικό.

Το εγώ βάζει το σώμα για να μας πει ότι ο κόσμος είναι πραγματικός, παρόλο που είναι απατηλός και δεν έχει καμία ύπαρξη έξω από τις εσφαλμένες σκέψεις μας. Τα αισθητήρια όργανα του σώματος επιβεβαιώνουν το ψέμα ότι ο κόσμος είναι πράγματι πραγματικός, και όλοι γνωρίζουμε το πόσο παρούσες είναι οι σωματικές και οι ψυχολογικές μας ανάγκες - όμως αυτές εξαπατούν:

Μην αφήνετε τον κόσμο να σας εξαπατά. Αυτός φτιάχτηκε για να εξαπατά.... Τα όνειρα είναι όνειρα και το καθένα είναι εξίσου ψευδές. (Τα Δώρα του Θεού, σελ. 115)

(3:3-4) Η αμαρτία «αποδεικνύει» ότι ο Υιός του Θεού είναι κακός · ότι η αιωνιότητα είναι πεπερασμένη · και ότι η αιώνια ζωή πρέπει να πεθάνει. Και ο Θεός ο Ίδιος έχει χάσει τον Υιό που αγαπά, και αυτό που έχει απομείνει για να Τον ολοκληρώνει είναι η φθορά, ότι η Θέλησή Του έχει ξεπεραστεί για πάντα από τον θάνατο, η αγάπη έχει σφαγιαστεί από το μίσος, και δεν υπάρχει πια ειρήνη.

Στην ενότητα «Ο Αντί-Χριστός», ο Ιησούς περιγράφει πώς το εγώ - ο αντί-Χριστός - αποδεικνύει ότι το αιώνιο πεθαίνει και το άχρονο γεμίζει με χρόνο. Για άλλη μια φορά βλέπουμε το πώς η αμαρτία επιχειρεί να αποδείξει ότι ο Θεός κάνει λάθος και ότι εμείς έχουμε δίκιο. Ας επανεξετάσουμε αυτά τα σημαντικά αποσπάσματα:

... Αυτό είναι ο αντί-Χριστός · η παράξενη ιδέα ότι υπάρχει μια δύναμη πέρα από την παντοδυναμία, ένα μέρος πέρα από το άπειρο, κάποιος χρόνος που υπερβαίνει το αιώνιο. Εδώ ο κόσμος των ειδώλων έχει ιδρυθεί από την ιδέα πως αυτή η δύναμη και αυτό το μέρος και αυτός ο χρόνος έχουν πάρει σχήμα, και διαμορφώνουν τον κόσμο όπου το αδύνατο έχει συμβεί. Εδώ το αθάνατο έρχεται να πεθάνει, αυτό που περιέχει τα πάντα έρχεται να υποστεί την απώλεια, οι άχρονοι να γίνουν σκλάβοι του χρόνου. Εδώ το αμετάβλητο αλλάζει · η ειρήνη του Θεού, παντοτινά δοσμένη σε όλες τις ζωές υπάρξεις, υποχωρεί στο χάος. Και ο Υιός του Θεού, τόσο τέλειος, αναμάρτητος και τόσο γεμάτος αγάπη όσο ο Πατέρας του, έρχεται για να μισήσει για λίγο · να βασανιστεί από πόνο και τελικά να πεθάνει. (Κ-29.VIII.6:2-6)

Πράγματι, και ο Θεός, επίσης, έχει γίνει ένα τέρας μίσους:

... Αυτός [Ο Θεός] πρέπει να δεχτεί την πεποίθηση του Υιού Του για το τι είναι [ένας αμαρτωλός], και να τον μισήσει γι' αυτό... Τώρα γίνεται αδύνατον να στραφείς σε Αυτόν για βοήθεια στην δυστυχία. Διότι τώρα Αυτός έχει γίνει ο «εχθρός» που την προκάλεσε, και κάθε έκκληση σε Αυτόν είναι μάταιη... Η Επανόρθωση γίνεται έτσι ένας μύθος, και η εκδίκηση, όχι η συγχώρεση, είναι η Θέληση του Θεού... Μόνο η καταστροφή μπορεί να είναι το αποτέλεσμα. Και ο Θεός ο Ίδιος φαίνεται σαν να συμπλέει μαζί της, για να ξεπεράσει τον Υιό Του. (Κ-23.ΙΙ.6:6· 7:2-3· 8:2,4-5)

(4:1) Τα όνειρα ενός τρελού είναι τρομακτικά, και η αμαρτία πραγματικά μοιάζει να τρομοκρατεί.

Η λέξη-κλειδί εμφανίζεται εδώ. Αυτό που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά μέσω της προβολής σίγουρα φαίνεται να είναι τρομακτικά πραγματικό. Αλλά και πάλι, είναι απλά ένα όνειρο ή μια ψευδαίσθηση:

... Οι παραισθήσεις υπηρετούν για να εκπληρώνουν τον στόχο της τρέλας. Είναι τα μέσα με τα οποία ο έξω κόσμος, που προβάλλεται από τα μέσα, προσαρμόζεται στην αμαρτία και φαίνεται πως αποδεικνύει την πραγματικότητά της. Ακόμα, είναι αλήθεια ότι τίποτα δεν υπάρχει έξω. Και όμως, πάνω στο τίποτα γίνονται όλες οι προβολές. Διότι είναι η προβολή που δίνει στο «τίποτα» όλη την σημασία που έχει. (Κ-20.VIII.9:5-9)

Δεν φοβόμαστε λοιπόν τίποτα άλλο παρά τις ψευδαισθήσεις μας που προβάλλονται προς τα έξω. Όμως η παραφροσύνη μας δεν μπορεί να δώσει στην αμαρτία μια πραγματικότητα που δεν έχει, με εξαίρεση στα όνειρα από τα οποία μας ξυπνά ο Ιησούς απαλά.

Επιστρέφουμε τώρα σε μια εικόνα που ο Ιησούς χρησιμοποίησε πριν - τα παιχνίδια της αμαρτίας με τα οποία παίζουν τα παιδιά:

(4:2-3) Ωστόσο, αυτό που αντιλαμβάνεται η αμαρτία δεν είναι παρά ένα παιδικό παιχνίδι. Ο Υιός του Θεού μπορεί να παίζει ότι έχει γίνει σώμα, θήραμα του κακού και της ενοχής, με μια μικρή ζωή που λήγει με τον θάνατο.

Για το εγώ, αυτές οι προτάσεις είναι το αποκορύφωμα της οργής, διότι μας λένε πως όλα όσα πιστεύουμε ότι είναι τόσο σημαντικά - οι βαθυστόχαστες ιδέες και τα σημαντικά γεγονότα της ιστορίας, καθώς και της ζωής μας - είναι ένα τίποτα. Είναι σαν τα παιχνίδια που παίζουν τα παιδιά, και ξεγελιούνται γιατί νομίζουν ότι αυτό με το οποίο παίζουν είναι πραγματικό. Ωστόσο, όλη την ώρα ο ενήλικας χαμογελάει απαλά για τη φαντασία του παιδιού που παίζει ένα παιχνίδι το οποίο πιστεύει ότι είναι πολύ πραγματικό. Έτσι είναι επίσης και τα παιχνίδια που ονομάζουμε ζωές μας. Η εργασία μας φαίνεται τόσο σημαντική και οι σχέσεις μας εξαιρετικά ζωτικής σημασίας, οι ανάγκες μας, μας καταπιέζουν και τα σώματά μας χρειάζονται επιτακτικά φροντίδα και προσοχή - όλα φαίνονται αληθινά μέσα στο όνειρο που ονομάζουμε ζωή. Ωστόσο, βγαίνουμε έξω από το όνειρο με τον Ιησού, και όλα φαίνονται διαφορετικά. Τώρα απλά χαμογελάμε για τη σοβαρότητα με την οποία πήραμε τη ζωή μας πριν · όπου υπήρχε κίνδυνος, τώρα υπάρχει η απαλή υπενθύμιση της ασφάλειάς μας, γιατί η πραγματικότητά μας είναι ο Νόμος του Θεού, όχι τα παιδικά παιχνίδια που χορεύουν:

Η πραγματικότητα τηρεί τους νόμους του Θεού, και όχι τους νόμους που έθεσες εσύ. Είναι οι Δικοί Του νόμοι που εγγυώνται την ασφάλειά σου. Όλες οι ψευδαισθήσεις που πιστεύεις για τον εαυτό σου δεν υπακούν κανένα νόμο. Φαίνονται ότι χορεύουν για λίγο, σύμφωνα με τους κανόνες που έθεσες γι' αυτές. Αλλά μετά πέφτουν και δεν μπορούν να σηκωθούν πάλι. Δεν είναι παρά παιχνίδια, παιδί μου, γι' αυτό μην πικραίνεσαι γι' αυτά. Ο χορός τους ποτέ δεν σου έφερε χαρά. Αλλά ούτε ήταν και πράγματα να σε φοβίσουν, ούτε να σε κάνουν ασφαλή εάν υπάκουαν τους κανόνες σου.

Δεν πρέπει ούτε να τα φροντίζεις αλλά ούτε και να τους επιτίθεται, παρά απλώς να τα βλέπεις σαν παιδικά παιχνίδια χωρίς κανένα δικό τους νόημα. (Κ-30.IV.4:1-9)

(4:4) Αλλά όλο αυτό το διάστημα ο Πατέρας του εξακολουθεί να λάμπει επάνω του, και τον αγαπά με αιώνια Αγάπη που οι μυθοπλασίες του δεν μπορούν καθόλου ν' αλλάξουν.

Το σύστημα σκέψης του εγώ είναι η προσποίηση που λέει ότι η Αγάπη του Θεού έχει μετατραπεί σε μίσος. Η αρχή της Επανόρθωσης είναι η απλή αλήθεια που λέει ότι αυτό που δεν μπορούσε να συμβεί δεν συνέβη, και επομένως δεν είχε κανένα αποτέλεσμα - η Αγάπη του Θεού δεν έχει αλλάξει:

... Το εγώ δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα κομμάτι του τι πιστεύεις για τον εαυτό σου. Η άλλη σου ζωή συνεχίζεται χωρίς διακοπή, και πάντα ήταν, είναι και θα είναι απόλυτα ανεπηρέαστη από τις προσπάθειές σου να αποσυνδεθείς από αυτή. (Κ-4.VI.1:6-7)

Η Αγάπη του Θεού απλά είναι, και τίποτα άλλο δεν υπάρχει.

(5:1) Ω Υιέ του Θεού, για πόσο ακόμα θα παίζεις το παιχνίδι της αμαρτίας;

Αυτή η κραυγή για βοήθεια προέρχεται από τους Ψαλμούς 13 και 89, στους οποίους ο ψαλμωδός κάνει έκκληση στον Θεό: «Πόσο καιρό, Κύριε, θα με αφήσεις να υποφέρω; Για πόσο καιρό, Κύριε, θα κρατήσεις το πρόσωπό σου κρυμμένο από μένα;» Ο Ιησούς το αλλάζει αυτό, τόσο στην αρχή όσο και στο τέλος αυτής της παραγράφου: «Πόσο καιρό, Ω Υιέ του Θεού, θα παραμείνεις κρυμμένος; Πόσο καιρό θα κρατάς τον εαυτό σου έξω από τον Ουρανό;» Όπως είπε ο Ιησούς στα προηγούμενα μαθήματα: «Γιατί να περιμένεις για τον Ουρανό;» (Εργ.131,188)

(5:2-8) Μήπως πρέπει να αφήσουμε κατά μέρος αυτά τα αιχμηρά παιδικά παιχνίδια; Πόσο σύντομα θα είσαι έτοιμος να έρθεις στο σπίτι σου; Μήπως σήμερα; Δεν υπάρχει αμαρτία. Η δημιουργία είναι αμετάβλητη. Ακόμα θέλεις να καθυστερείς την επιστροφή σου στον Ουρανό; Για πόσο ακόμα, ω Υιέ του Θεού, για πόσο ακόμα;

Ο Ιησούς μας λέει: «Όλα αυτά είναι ένα όνειρο. Γιατί, λοιπόν, να παραμένετε κοιμισμένοι και να έχετε εφιάλτες που σας προκαλούν πόνο; Το μόνο που χρειάζεται να κάνετε είναι να κρατήσετε το χέρι μου, να συγχωρήσετε τον αδερφό σας και να ξυπνήσετε». Από εκεί που βρίσκεται ο Ιησούς, πάνω από το πεδίο μάχης του χρόνου και του χώρου, αυτή η αφύπνιση συμβαίνει σε μια στιγμή. Ωστόσο, η έκκλησή του προς εμάς έξω από το όνειρο είναι να μάθουμε τα μαθήματα μέσα στο χρόνο, που μας διδάσκουν να ελευθερωθούμε από τον πόνο εδώ. Το να κατηγορούμε τους άλλους για τα βάσανά μας είναι ο τέλειος τρόπος να διατηρήσουμε το όνειρο της αμαρτίας πραγματικό στο νου μας και αυτή η προβολή εκφράζεται έντονα σε αυτούς τους γεμάτους αγωνία στίχους από το ποίημα της Helen «Ο Σταυρός στην Άκρη του Δρόμου». Αυτοί οι στοίχοι μετατρέπουν τις τελικές λέξεις του μαθήματος σε ένα κατηγορητήριο του Ιησού, που θυμίζει τους ψαλμούς, διότι δεν τήρησε την υπόσχεση της επιστροφής του:

Ω Κύριε, πόσο καιρό, όρισε να είμαι

Ένας κάτοικος σε ένα σπίτι-φάντασμα;

.....

Δεν έχω ξεχάσει

Την υπόσχεσή Σου. Θα περιμένω μέχρι Εσύ να έρθεις.

Αλλά πρέπει να περιμένω στη θλίψη, με το τραγούδι

*Του θανάτου γύρω μου, στο δρόμο
Στον οποίο στέκομαι και περιμένω την επιστροφή Σου.*

Πόσο καιρό, Ω υπέροχε Κύριε της Ζωής, πόσο καιρό;

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 50)

Και όμως η συγχώρεση μας δείχνει ότι εμείς είχαμε παίξει το παιγνίδι της αμαρτίας και του θανάτου, τα παιχνίδια τα οποία δεν έχουν καμία δύναμη να μας βλάψουν ή να μας βοηθήσουν, μόλις επιστρέψουμε στον ορθό νου μας και αναγνωρίσουμε ότι ο Ιησούς μας περίμενε - ήταν δική μας η προδοσία, όχι δική του. Μόλις ανοίξουν τα μάτια μας από το όνειρο του θανάτου, τα παιχνίδια της αμαρτίας εξαφανίζονται στο φως της αλήθειας - στο αναμάρτητο του Υιού του Θεού. Διαβάζουμε τη διόρθωση της Helen από το ποίημα «Περιπλανώμενος Ξένος»:

Κράτησες Κύριε, πραγματικά τον υπέροχο Λόγο Σου;

Έκανα εγώ λάθος; Μήπως Εσύ αναστήθηκες ξανά;

Και ήμουν εγώ αυτός που απέτυχα, αντί για Εσένα;

.....

... Το φως έχει έρθει.

Τα μάτια μου ανοίγουν να Σε δουν.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 104, 105)

Έτσι τελειώνει το όνειρο της αμαρτίας, με χαρά και ευγνωμοσύνη που κάναμε λάθος, και ο Ιησούς είχε δίκιο - για άλλη μια φορά.

ΜΑΘΗΜΑ 251

Δεν χρειαζόμαστε τίποτα, παρά μόνο την αλήθεια.

Το μάθημα αυτό επανέρχεται στο σημαντικό θέμα των ιδιαίτερων σχέσεων, ένας όρος, όπως είπα προηγουμένως, που δεν αναφέρεται ποτέ ονομαστικά στο βιβλίο εργασιών, αλλά είναι σίγουρα το αντικείμενο πολλών συζητήσεων.

(1:1) Αναζήτησα σε πολλά πράγματα και βρήκα απελπισία.

Σ' αυτόν τον κόσμο πάντα επιδιώκουμε και αγωνιζόμαστε να επιτύχουμε - ανεξάρτητα από το αν είναι η κατάκτηση μιας σχέσης, μιας επιχείρησης, ή γενικά οποιασδήποτε κατάστασης. Αναζητούμε για πράγματα σ' αυτόν τον κόσμο ώστε να ικανοποιήσουμε τις ιδιαίτερες ανάγκες μας, κι αυτά αναπόφευκτα μας απογοητεύουν. Οποιαδήποτε ευχαρίστηση και κέρδος υπάρχει, δεν είναι τίποτα περισσότερο από προσωρινό. Θυμηθείτε αυτό το απόσπασμα από το εγχειρίδιο για δασκάλους σχετικά με την πίστη του νου στη θυσία:

... Τώρα ο νους έχει καταδικάσει τον εαυτό του να αναζητά χωρίς να βρίσκει · να είναι για πάντα ανικανοποίητος και δυσαρεστημένος · να μην γνωρίζει τι είναι αυτό που θέλει να βρει... Αυτός [που

πιστεύει στη θυσία] δεν βλέπει τι είναι αυτό που ζητά. Κι έτσι το αναζητά με χίλιους τρόπους και σε χιλιάδες μέρη, κάθε φορά πιστεύοντας ότι βρίσκεται εκεί, και κάθε φορά στο τέλος απογοητεύεται. Το «αναζήτησε αλλά μην θρεις» παραμένει το αμείλικτο πρόσταγμα αυτού του κόσμου, και κανένας που επιδιώκει τους στόχους αυτού του κόσμου δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά. (Εγγ-13.3:3· 5:6-8)

(1:2-9) Τώρα αναζητώ μόνο ένα, γιατί σε αυτό το ένα βρίσκονται όλα όσα χρειάζομαι. Όλα όσα αναζητούσα πριν δεν τα χρειαζόμουν, ούτε καν τα ήθελα. Την μοναδική μου ανάγκη δεν την αναγνώριζα. Αλλά τώρα βλέπω ότι χρειάζομαι μόνο την αλήθεια. Με αυτή όλες οι ανάγκες ικανοποιούνται, όλες οι λαχτάρες τελειώνουν, όλες οι ελπίδες τελικά εκπληρώνονται και τα όνειρα φεύγουν. Τώρα έχω όλα όσα θα μπορούσα να χρειάζομαι. Τώρα έχω όλα όσα θα μπορούσα να θέλω. Και τώρα επιτέλους βρίσκομαι σε ειρήνη.

Μόνο η αλήθεια είναι αυτό που αναζητούμε, η οποία μπορεί να βρεθεί εδώ μόνο μέσα από την εξάσκηση της συγχώρεσης στους συνοδοιπόρους μας με τους οποίους έχουμε σχέση ιδιαίτερης αγάπης και ιδιαίτερου μίσους. Αυτό σημαίνει να παραιτηθούμε από τις πικρίες, διότι αυτό θα μας φέρει αληθινά την ειρήνη που είναι η προϋπόθεση για την αλήθεια, καθώς είναι και η φυσική της κατάσταση:

Ο στόχος της αλήθειας έχει και άλλα πρακτικά προτερήματα. Αν η κατάσταση χρησιμοποιείται για την αλήθεια και την διαύγεια, το αποτέλεσμα της πρέπει να είναι η ειρήνη... Αν η ειρήνη είναι η προϋπόθεση της αλήθειας και της διαύγειας, και δεν μπορεί να υπάρχει χωρίς αυτές, τότε εκεί που είναι η ειρήνη πρέπει να βρίσκονται και αυτές. (Κ-17.VI.5:1-2, 4)

(2) Και γι' αυτή την ειρήνη, Πατέρα μας, προσφέρουμε τις ευχαριστίες μας. Αυτό που αρνηθήκαμε στον εαυτό μας Εσύ το επανέφερες, και μόνο αυτό είναι που πραγματικά θέλουμε.

Σε πρακτικό επίπεδο, καθώς σκέφτεστε αυτό που θέλετε να συμβεί σήμερα για να νιώσετε καλά, συνειδητοποιήστε ότι καμία ιδιαίτερη σχέση δεν θα σας δώσει ποτέ την ειρήνη του Θεού. Να είστε ειλικρινείς με τον εαυτό σας και να σκεφτείτε αυτό που θέλετε - ακόμα κι αν είναι κάτι τόσο απλό όπως το ότι θέλετε να λάμπει ο ήλιος - και το πόσο βέβαιοι είστε ότι αυτό θα σας κάνει ευτυχισμένους. Όλοι έχουν προτιμήσεις στον κόσμο, αλλά όταν η προτίμησή σας γίνεται θρησκεία ή εμμονή, , όταν γίνεται κάτι για το οποίο θα θέλατε να διώξετε άλλους ανθρώπους από το δρόμο σας ή ακόμα θα τους σκοτώνετε, τη διαχωριστική γραμμή το οποίο σας βάζει στο στρατόπεδο του εγώ. Αποδεχθείτε πως όποια κι αν είναι η επιθυμία σας, δεν θα διαρκέσει, και αν δεν είναι αιώνια δεν μπορεί να είναι από τον Θεό - που είναι το κριτήριο για τη διάκριση μεταξύ αυτού που έχει αξία και αυτού που δεν έχει αξία (Εργ.133.6). Γιατί να συμβιβαστούμε με κάτι λιγότερο από αυτό που μας αξίζει ως Υιός του Πατέρα μας; Ουμώμαστε ότι ο Ιησούς μας λέει πως ζητάμε, όχι πάρα πολλά, αλλά πολύ λίγα (Κ-26.VII.11:7). Η ιδιαιτερότητα δεν μπορεί ποτέ να υποκαταστήσει την αγάπη, η οποία είναι αυτό που μόνο πραγματικά θέλουμε.

ΜΑΘΗΜΑ 252

Ο Υιός του Θεού είναι η Ταυτότητά μου.

Αυτή η ιδέα μας θυμίζει το Ποιοι είμαστε, και ότι κάναμε λάθος για τον εαυτό που υιοθετήσαμε ως αληθινό. Ευτυχώς, το λάθος μας δεν είχε καμία επίδραση στην πραγματικότητά μας ως Χριστός.

(1:1-4) Ο Εαυτός μου είναι άγιος πέρα από κάθε σκέψη αγιότητας που μπορώ να συλλάβω. Η λαμπρή και τέλεια αγνότητά του είναι πολύ πιο λαμπερή από κάθε φως που έχουν αντικρύσει ποτέ τα μάτια μου. Η αγάπη του είναι απεριόριστη, με μια ένταση που κρατά όλα τα πράγματα μέσα της, μέσα σε μια ήρεμη και ήσυχη βεβαιότητα. Η δύναμή της δεν προέρχεται από τα φλογερά ένστικτα που κινούν τον κόσμο, αλλά από την απεριόριστη Αγάπη του Ίδιου του Θεού.

Όλοι δεχόμαστε πίεση από αυτά τα φλογερά ένστικτα, όπως τα ρομαντικά ή τα σεξουαλικά πάθη, την τάση για φαγητό ή την ανάγκη να σώσουμε τον κόσμο και να επηρεάσουμε τους άλλους. Ο Ιησούς μας διδάσκει ότι αυτά δεν είναι η πηγή της δύναμης ή της ευτυχίας μας, η οποία προέρχεται μόνο από την Αγάπη του Θεού μέσα μας. Επιλέγουμε αυτή την Αγάπη τη στιγμή που θυμόμαστε την αγιότητά μας, που είναι τόσο απεριόριστη όσο η Πηγή από την οποία προέρχεται.

(1:5) Αλήθεια, πόσο πέρα από αυτόν τον κόσμο πρέπει να βρίσκεται ο Εαυτός μου, και συνάμα πόσο κοντά σε μένα και πλησίον του Θεού!

Ο Εαυτός μου είναι πολύ πιο πέρα από τον κόσμο επειδή ο νους μου δεν είναι στον κόσμο. Η μνήμη του Ποιος είμαι βρίσκεται στο ορθό νου μου και είναι τόσο κοντά γιατί εγώ - η ταυτότητά μου ως λήπτης αποφάσεων - είμαι στο νου μου επίσης. Συνεπώς, γίνομαι λογικός οποιαδήποτε στιγμή επιλέξω να θυμηθώ τον λογικό μου Δάσκαλο. Αυτό απαιτεί μια μετατόπιση της ταύτισης από το σώμα στο νου, αναγνωρίζοντας ότι το σώμα είναι μόνο μια μαριονέτα ή κάποιο ρομπότ, που εκτελεί ένα πρόγραμμα που συνέλαβε ο νους, ο προγραμματιστής του. Με άλλα λόγια, εγώ είμαι ο ονειρευτής του ονείρου, μέσα σε ένα νου πολύ πέρα από το όνειρο. Ακόμα μια φορά, αυτός ο νους περιέχει τη μνήμη του Εαυτού, τη Σκέψη που ο Θεός είχε πάντα για τον Υιό Του, όπως μας θυμίζει αυτό το γνωστό απόσπασμα:

Πέρα από όλα τα είδωλα βρίσκεται η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα. Εντελώς ανεπηρέαστη από την ταραχή και τον τρόπο του κόσμου, τα όνειρα της γέννησης και του θανάτου που ονειρεύεσαι εδώ, τις μυριάδες των μορφών που ο φόβος μπορεί να πάρει · εντελώς ανενόχλητη, η Σκέψη που ο Θεός έχει για σένα παραμένει ακριβώς όπως ήταν πάντα. (Κ-30.III.10:1-2)

(2) Πατέρα, Εσύ γνωρίζεις την αληθινή μου Ταυτότητα. Αποκάλυψε Την τώρα σε μένα που είμαι ο Υιός Σου, ώστε να μπορέσω να αφυπνιστώ στην αλήθεια μέσα σε Σένα, και να γνωρίσω ότι ο Ουρανός έχει αποκατασταθεί σε μένα.

Ο Χριστός, ο Εαυτός μας, αποκαλύπτεται σε μας όταν τα πέπλα που κρύβουν το πρόσωπό Του αφαιρούνται από τη συγχώρεση. Και όπου γίνεται ορατό, η μνήμη Του δεν μπορεί να είναι πολύ μακριά - πράγματι, είναι πολύ κοντά. Έτσι κινούμαστε από τα όνειρα του μίσους και της κρίσης του εγώ μας προς στα χαρούμενα όνειρα της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος. Αυτά ολοκληρώνονται μέσα στον πραγματικό κόσμο, από τον οποίο ξυπνάμε ευτυχείς στην χαρούμενη αλήθεια του αιώνιου Εαυτού μας:

Πόσο όμορφος είναι ο κόσμος του οποίου ο σκοπός είναι η συγχώρεση του Υιού του Θεού! Πόσο ελεύθερος από το φόβο, πόσο γεμάτος με ευλογία κι ευτυχία! Και τι χαρμόσυνο πράγμα είναι να κατοικείς έστω για λίγο σε ένα τέτοιο ευτυχισμένο μέρος! Ούτε μπορεί να ξεχαστεί, σε έναν τέτοιο κόσμο, ότι λίγο ακόμα απομένει μέχρι το άχρονο να έλθει γρήγορα να πάρει τη θέση του χρόνου. (Κ-29.VI.6)

Ο Εαυτός μου είναι κυβερνήτης του σύμπαντος.

Αυτό το μάθημα σχετίζεται με το Μάθημα 236: «Κυβερνώ το νου μου, τον οποίο εγώ μόνο πρέπει να κυβερνώ». Εδώ όμως, ο Εαυτός που κυβερνά είναι ο Χριστός, και το σύμπαν στο οποίο ο Ιησούς αναφέρεται είναι το σύμπαν του πνεύματος - άλλο ένα παράδειγμα της αντιφατικής χρήσης των λέξεων από τον Ιησού. Θυμηθείτε ότι κάποιες φορές η λέξη «σύμπαν» αναφέρεται στον φυσικό κόσμο που κυβερνάται από τον απατηλό μας εαυτό.

(1:1-2) Είναι αδύνατον να μου συμβεί οτιδήποτε ακάλεστο από μένα. Ακόμα και σ' αυτόν τον κόσμο, εγώ είμαι αυτός που κυβερνώ το πεπρωμένο μου.

Ο διαχωρισμένος μου εαυτός είναι ο κυβερνήτης του κόσμου, καθώς μόνο εγώ μπορώ να επιλέξω ανάμεσα στον εσφαλμένο και στον ορθό μου νου. Αλλά την ίδια στιγμή ο αληθινός μου Εαυτός παραμένει κυβερνήτης του σύμπαντος του Χριστού.

(1:3-5) Αυτό που συμβαίνει είναι αυτό που επιθυμώ. Αυτό που δεν συμβαίνει είναι αυτό που δεν θέλω να γίνει. Αυτό πρέπει να το δεχτώ.

Αυτή είναι μια αναφορά στη δήλωση από την ενότητα «Η Ευθύνη της Όρασης»:

... Εγώ είμαι υπεύθυνος για ό,τι βλέπω.

Επιλέγω τα συναισθήματα που βιώνω, και αποφασίζω για τον στόχο που θέλω να πετύχω.

Και όλα όσα φαίνονται να μου συμβαίνουν, τα ζητώ, και λαμβάνω έτσι όπως τα ζητήσα.

(Κ-21.11.2:3-5)

Αυτό χρειάζεται να γίνει κατανοητό σε δύο επίπεδα: (1) Μεταφυσικά, όλα στη ζωή μου είναι το όνειρό μου, γιατί ο δικός μου νους τα έχει επιλέξει όλα: γονίδια, γονείς, σώμα - φύλο, ύψος, βάρος, χρώμα δέρματος κλπ. (2) Βιωματικά, εγώ έχω επιλέξει την αντίδρασή μου σε αυτό που συμβαίνει εδώ - ένα επίπεδο πολύ πιο εύκολο να καταλάβω. Αν είμαι αναστατωμένος, είναι γιατί έχω επιλέξει να είμαι αναστατωμένος · όχι επειδή εσείς κάνατε κάτι. Μπορεί να σας κατηγορήσω ότι σίγουρα έχετε κάνει κάτι με την συμπεριφορά σας, αλλά δεν είναι αυτή η αιτία της απώλειας της ειρήνης μου. Η αλήθεια είναι ότι κανείς δεν μπορεί να πάρει αυτή την ειρήνη μακριά από μένα εκτός από τον εαυτό μου. Αυτό είναι που ο Ιησούς λέει ότι πρέπει να αποδεχτώ. Κανείς άλλος δεν είναι υπεύθυνος για την ευτυχία ή την α-σθένειά μου, οι οποίες προέρχονται μόνο από την επιλογή του νου μου. Μόλις δεχτώ ότι αυτό που με επηρέασε δεν είναι ο κόσμος, μπορώ να αλλάξω το νου μου και να αναιρέσω το λάθος μου. Η θεραπεία είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα.

(1:6) Γιατί έτσι οδηγούμαι πέρα από αυτόν τον κόσμο, προς τις δημιουργίες μου, τα παιδιά της θέλησής μου, στον Ουρανό όπου ο ιερός μου Εαυτός κατοικεί μαζί με αυτές και Αυτόν που με δημιούργησε.

Αυτό είναι ένα από τα λίγα σημεία του βιβλίου εργασιών όπου ο Ιησούς αναφέρει το «δημιουργίες». Ο όρος αναφέρεται στις επεκτάσεις της Αγάπης του Χριστού, όπως ακριβώς ο Χριστός είναι η επέκταση της Αγάπης του Θεού. Όταν συνειδητοποιήσουμε ότι η αιτία μας δεν είναι ο κόσμος, αλλά ότι εμείς είμαστε η αιτία του κόσμου, μπορούμε να αλλάξουμε το νου μας. Παραμένοντας στον ορθό νου μας ολοκληρωτικά, βρισκόμαστε στον πραγματικό κόσμο, ο οποίος γρήγορα εξαφανίζεται καθώς η μνήμη της Ταυτότητάς μας ως Χριστός επιστρέφει στη επίγνωσή μας. Έτσι γνωρίζουμε ότι εμείς είμαστε η αγάπη που επεκτείνει τον εαυτό της ως δημιουργίες μας.

(2) Εσύ είσαι ο Εαυτός τον Οποίο δημιούργησες Υιό, για να δημιουργεί σαν Εσένα και Ένα μαζί Σου. Ο Εαυτός μου, που κυβερνά το σύμπαν, δεν είναι παρά η Θέλησή Σου σε τέλεια ένωση με

την δική μου, η οποία δεν μπορεί παρά να προσφέρει την χαρούμενη συναίνεσή της στην δική Σου, ώστε να μπορεί να επεκταθεί προς τον Εαυτό της.

Αυτή είναι μια όμορφη περιγραφή της Ενιαιότητας του Ουρανού: ο Χριστός μέσα στο Θεό, οι Οποίοι μαζί μοιράζονται τη μία λειτουργία, την επέκταση της αγάπης.

ΜΑΘΗΜΑ 254

Ας ησυχάσει κάθε φωνή μέσα μου, εκτός από του Θεού.

Επιστρέφουμε στο θέμα του να ησυχάσουμε τη φωνή του εγώ, που σημαίνει ότι αποστρέφω το βλέμμα από αυτό. Ακούω τα ψέματά του και λέω: «Δεν είναι αυτό που θέλω. Δεν θέλω πλέον να ζω τη ζωή μου κυνηγώντας τα είδωλα της ιδιαιτερότητας, ούτε να ζω μέσα σε συνεχή θυμό και φόβο».

(1) Πατέρα, σήμερα θέλω να ακούσω μόνο την Φωνή Σου. Έρχομαι σε Σένα μέσα σε θαυμάσια σιωπή, για ν' ακούσω την Φωνή Σου και να λάβω τον Λόγο Σου. Δεν έχω άλλη προσευχή από αυτή: Έρχομαι σε Σένα για να Σου ζητήσω την αλήθεια. Και η αλήθεια είναι μόνο η Θέλησή Σου, την οποία μοιράζομαι μαζί Σου σήμερα.

Συνειδητοποιώ ότι εδώ δεν υπάρχει τίποτα που να θέλω, τίποτα που επιλέγω να αναζητήσω, τίποτα για το οποίο προσεύχομαι. Θέλω μόνο να συγχωρώ, ώστε να επιστρέψω στην ψυχική υγεία. Αυτή η επιστροφή βασίζεται στην επίγνωση της εσφαλμένης επιλογής μου, επομένως μπορώ να κάνω μια καλύτερη επιλογή - τη συγχώρεση αντί για το θυμό, την αλήθεια αντί για την ψευδαίσθηση. Αυτή είναι λοιπόν η προσευχή μου:

... η μόνη προσευχή που έχει νόημα είναι για συγχώρεση, διότι αυτοί που έχουν συγχωρεθεί έχουν τα πάντα. Μόλις γίνει αποδεκτή η συγχώρεση, η προσευχή με την συνηθισμένη έννοια, είναι εντελώς χωρίς νόημα. Η προσευχή για συγχώρεση δεν είναι τίποτα άλλο από ένα αίτημα να μπορέσεις να αναγνωρίσεις αυτό που ήδη έχεις. (Κ-3.Υ.6:3-5)

(2:1-2) Σήμερα δεν αφήνουμε τις σκέψεις του εγώ να κατευθύνουν τα λόγια και τις πράξεις μας. Όταν τέτοιες σκέψεις συμβαίνουν, αποσυρόμαστε ήσυχα και τις κοιτάμε, και έπειτα τις αφήνουμε να φύγουν.

Αυτή είναι μια παραλλαγή των τριών βημάτων της συγχώρεσης που παρουσιάζονται στο Μάθημα 23. Σε αυτή τη διαδικασία είναι κρίσιμο να μάθουμε να μην αρνούμαστε τις σκέψεις του εγώ μας, ούτε να προσπαθούμε να μην τις έχουμε. Αντίθετα, απλά ζητάμε βοήθεια όταν εμφανιστούν. Έτσι επιλέγουμε την άγια στιγμή, κατά την οποία ακούμε τον Ιησού να μας διδάσκει ποιος είναι ο κατάλληλος τρόπος να εξετάσουμε αυτές τις τρελές σκέψεις και αντιλήψεις. Όταν κάνουμε ένα βήμα πίσω με την αγάπη του δίπλα μας και τις κοιτάζουμε, συνειδητοποιούμε την ανοησία των ιδεών του εγώ. Οι προσφορές του εγώ δεν θα μας δώσουν ποτέ την αγάπη και την ειρήνη που πραγματικά θέλουμε, τα οποία δεν μπορούμε να έχουμε όσο λατρεύουμε τις εγωικές εκκλήσεις για ιδιαιτερότητα. Έτσι λέμε και εννοούμε:

(2:3-4) Δεν θέλουμε αυτό που φέρνουν μαζί τους. Κι έτσι δεν επιλέγουμε να τις κρατήσουμε.

Πρώτα πρέπει να εξετάσουμε αυτό που απορρίπτουμε. Με αυτά τα μαθήματα δεν μαθαίνουμε να αρνούμαστε τις σκέψεις, ούτε να προσποιούμαστε ότι είμαστε τόσο άγιοι ώστε δεν έχουμε εγωικές

σκέψεις. Αντίθετα, αυτά είναι μαθήματα που λένε: «Δεν είμαι άγιος, αλλιώς δεν θα ήμουν σε αυτόν τον κόσμο. Έχω τις εγωικές σκέψεις, αλλά τώρα μέσα στο νου μου έχω τα μέσα να τις εξετάσω με έναν άλλο τρόπο». Έτσι δεν αρνούμαστε ότι έχουμε ένα σώμα με ανάγκες, ούτε αρνούμαστε το ίδιο το σύστημα σκέψης του εγώ. Απλά τις εξετάζουμε χωρίς να κρίνουμε τον εαυτό μας ή κάποιον άλλο, και στη συνέχεια με χαρά τις παρακολουθούμε να εξαφανίζονται απαλά.

(2:5-6) Είναι σιωπηλές τώρα. Και μέσα στην σιγαλιά, την καθαγιασμένη από την Αγάπη Του, ο Θεός μας μιλά και μας λέει για την θέλησή μας, εφόσον έχουμε επιλέξει να Τον θυμηθούμε.

«Η ενθύμηση του Θεού έρχεται στον ήσυχο νου» (Κ-23.Ι.1:1). Με τη φωνή του εγώ να έχει σιωπήσει από τη δική μας απόφαση, ο νους είναι ήσυχος. Και ακούμε επιτέλους τη Φωνή του Θεού να μας μιλά για το Ποιοι είμαστε, καθώς η ενθύμηση του Εαυτού μας ανατέλλει μέσα στην ησυχία των ιερών νόων μας.

ΜΑΘΗΜΑ 255

Αυτή την ημέρα επιλέγω να την περάσω μέσα σε απόλυτη ειρήνη.

(1) Δεν μου φαίνεται πως μπορώ να επιλέξω να έχω μόνο ειρήνη σήμερα. Και όμως, ο Θεός μου με διαβεβαιώνει ότι ο Υιός Του είναι σαν Αυτόν. Αυτή την ημέρα ας έχω πίστη σε Εκείνον ο Οποίος λέει ότι είμαι ο Υιός του Θεού. Και ας αφήσω την ειρήνη που επιλέγω να είναι δική μου σήμερα να φέρει τις μαρτυρίες της αλήθειας γι' αυτό που λέει Εκείνος. Ο Υιός του Θεού δεν γίνεται να έχει έννοιες, και πρέπει να παραμένει πάντα στην ειρήνη του Ουρανού. Στο Όνομά Του, αφιερώνω την σημερινή μέρα για να βρω αυτό που θέλει ο Πατέρας μου για μένα, το δέχομαι ως δικό μου, και το δίνω σε όλους του Υιούς του Πατέρα μου, μαζί με μένα.

Δεν μου φαίνεται πως μπορώ να είμαι σε ειρήνη σήμερα επειδή αυτή απειλείται κάθε ώρα και στιγμή. Η κακοκαιρία με αναστατώνει, όπως και αυτό το άτομο με το οποίο ζω ή εργάζομαι, για να μην αναφέρω το σώμα στο οποίο ενυπάρχω. Υπάρχουν πάντα ιδιαίτερα πράγματα που με επηρεάζουν και δεν φαίνεται να μπορώ να έχω καμία επιλογή για τις δυσμενείς επιπτώσεις που έχουν επάνω μου.

Σ' αυτούς τους διαλογισμούς, ο Ιησούς μας φέρνει πίσω στο νου, εκεί όπου βρίσκεται το πρόβλημα. Επομένως πρέπει να περνάμε τη μέρα μας συνειδητοποιώντας ότι αυτό που νιώθουμε προέρχεται από την επιλογή του νου, και αν επιλέξαμε κάποιο συναίσθημα, είναι επειδή το θέλαμε. Το κείμενο μας βοηθά να κατανοήσουμε ότι είμαστε τόσο παράφρονες που θέλουμε να είμαστε αναστατωμένοι και να πονάμε, ώστε να θεωρούμε ότι κάποιος άλλος είναι υπεύθυνος για τη δική μας θυματοποίηση και τα βάσανά μας. Το επακόλουθο είναι ότι διατηρούμε τις διαχωρισμένες μας ταυτότητες, αλλά χωρίς να είμαστε εμείς υπεύθυνοι γι' αυτές. Και έτσι με χαρά επιλέγουμε να μην έχουμε ειρήνη. Αν δεν καταλάβουμε αυτό το κίνητρο, οι αποφάσεις μας δεν έχουν λογική βάση, ειδικά όταν για χρόνια διαβάζουμε και μελετάμε τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, και όμως δεν εντάσσουμε τις διδασκαλίες τους στη ζωή μας. Δεν φαίνεται ότι προχωράμε στη μάθησή μας, επειδή αν δεχθούμε αυτό που μας διδάσκουν, θα μας οδηγήσουν να εγκαταλείψουμε τον εαυτό μας. Ωστόσο, επειδή δεν θέλουμε να κατηγορηθούμε ότι κλέβουμε αυτή την ατομική ταυτότητα, χρειαζόμαστε συγκεκριμένους ανθρώπους που αμαρτάνουν εναντίον μας ή εναντίον άλλων για να αποφύγουμε να αντιμετωπίσουμε την αμαρτία που αντιλαμβανόμαστε.

Για άλλη μια φορά λοιπόν, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η δυστυχία είναι μια επιλογή. Πρώτα το αποδεχόμαστε διανοητικά, και μετά σταδιακά βιώνουμε την επιθυμία της άδικης μεταχείρισης. Μόνο τότε θα εγκαταλείψουμε αυτή την παραφροσύνη, και θα είμαστε ευγνώμονες που το κάναμε.

(2) *Κι έτσι, Πατέρα μου, θα ήθελα να περάσω αυτή την ημέρα μαζί Σου. Ο Υιός Σου δεν Σε έχει ξεχάσει. Η ειρήνη που του έδωσες βρίσκεται ακόμα μέσα στο νου του, και εκεί επιλέγω να περάσω την σημερινή μέρα.*

Η προσευχή μας προς τον Θεό, είναι να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι εμείς επιλέξαμε ενάντια στην Αγάπη Του, ωστόσο το μόνο που θέλουμε είναι η Αγάπη Του. Αυτό πρέπει να είναι το κίνητρο της εργασίας μας κάθε μέρα και κάθε λεπτό της κάθε μέρας. Ο Ιησούς μας θυμίζει να επιλέξουμε να περνάμε τις ημέρες μας μέσα στην ειρήνη που μας έδωσε ο Θεός, που κρατήθηκε στον ορθό νου από το Άγιο Πνεύμα. Αυτό λέει το δεύτερο μάθημά Του: «Για να Έχεις Ειρήνη, Δίδασκε Ειρήνη για να Την Μάθεις» (Κ-6.Υ-Β.7:5). Επομένως, αν θέλω πραγματικά να περάσω αυτή την ημέρα σε τέλεια ειρήνη, πρέπει να μοιραστώ αυτή την ειρήνη με τους άλλους μέσω της συγχώρεσης. Διαφορετικά, η επιθυμία μου θα απορριφθεί - *από εμένα*. Όμως, ας απελευθερώσω τον αδερφό μου από τις προβολές μου και η ειρήνη του Θεού θα ρέει μέσα από το νου του ενός Υιού Του, που τώρα γίνεται ένας ναός θεραπείας, στον βωμό του οποίου όλοι είναι αγκαλιασμένοι μέσα στην αγάπη του Ουρανού:

... Την ειρήνη που Αυτός έθεσε βαθιά μέσα σε σένα και στον αδελφό σου, θα την επεκτείνει ήσυχα σε κάθε πλευρά της ζωής σου, περιβάλλοντας εσένα και τον αδελφό σου με φωτεινή ευτυχία και ήρεμη επίγνωση μιας ολοκληρωμένης προστασίας. Και θα φέρεις το μήνυμα της αγάπης, της ασφάλειας και της ελευθερίας στον καθένα που πλησιάζει στο ναό σου, εκεί όπου τον περιμένει η θεραπεία. (Κ-19.ΙΥ.1:6-7)

ΜΑΘΗΜΑ 256

Ο Θεός είναι ο μόνος στόχος που έχω σήμερα.

Τα τρία επόμενα μαθήματα αφορούν τη συγχώρεση.

(1:1-2) Ο δρόμος προς τον Θεό εδώ, είναι μέσω της συγχώρεσης. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος.

Αν βλέπουμε με σοβαρότητα την επιθυμία μας να επιστρέψουμε στην εστία μας, την Αγάπη του Θεού, το έχουμε πει πολλές φορές, πρέπει να αντιμετωπίσουμε με σοβαρότητα τα μέσα που θα μας βοηθήσουν να επιτύχουμε αυτόν τον στόχο. Όταν κρατάμε πικρίες εναντίον των εαυτών μας ή των άλλων, επιβεβαιώνουμε ότι ο Θεός δεν είναι ο στόχος μας σήμερα - ίσως να είναι ο Θεός του εγώ, αλλά όχι ο αληθινός Θεός. Θέλουμε λοιπόν, να ξεκαθαρίσουμε, χωρίς να κρίνουμε τους εαυτούς μας, ότι όταν είμαστε αναστατωμένοι, άρρωστοι ή θυμωμένοι, αυτό προέρχεται από τον υποβόσκοντα στόχο να διατηρήσουμε το εγώ στην εξουσία και να μην επιστρέψουμε στην εστία - δεν θέλουμε να χάσουμε τον εγωϊκό εαυτό μας. Είναι λοιπόν εξαιρετικά σημαντικό να τιμούμε και να σεβόμαστε τον λήπτη των αποφάσεων του νου, με το να επιστρέψουμε σ' αυτόν τη δύναμη που χάθηκε όταν ακολουθήσαμε το εγώ μέσα στον ανίσχυρο κόσμο της κατάστασης χωρίς νου.

(1:3-6) Αν ο νους δεν είχε ενστερνιστεί με τόση φροντίδα την αμαρτία, τι ανάγκη θα υπήρχε να βρεις τον δρόμο για εκεί που ήδη βρίσκεσαι; Ποιος θα ήταν ακόμα αβέβαιος; Ποιος είναι δυνατόν να μην είναι σίγουρος για το τι είναι; Και ποιος ακόμα θα παρέμενε κοιμισμένος, μέσα σε βαριά σύννεφα αμφιβολίας για την αγιότητα εκείνου, τον οποίο ο Θεός δημιούργησε αναμάρτητο;

Αρχικά υπήρξε το λάθος να επιλέξουμε την αμαρτία, και στη συνέχεια ήρθε η αναίρεσή της μέσω της συγχώρεσης, το μέσο του Αγίου Πνεύματος για να μας ξυπνήσει από το όνειρο της αμαρτίας.

(1:7-9) Εδώ μόνο ονειρευόμαστε. Αλλά μπορούμε να ονειρευτούμε ότι έχουμε συγχωρήσει αυτόν στον οποίον κάθε αμαρτία παραμένει αδύνατη, και αυτό επιλέγουμε να ονειρευτούμε σήμερα. Ο Θεός είναι ο στόχος μας · η συγχώρεση είναι το μέσο με το οποίο ο νους μας επιστρέφει επιτέλους σε Αυτόν.

Ο Ιησούς δεν λέει ότι πρέπει να ξυπνήσουμε στην πραγματικότητα και να εξαφανιστούμε, μας λέει όμως ότι θέλει να μας βοηθήσει να καταργήσουμε το σύστημα σκέψης του εγώ. Θα εξακολουθούμε να διατηρούμε τις φυσικές και ψυχολογικές μας ταυτότητες - τίποτα δεν θα εξαφανιστεί ξαφνικά. Αυτό που θα αρχίσει να αλλάζει ωστόσο, είναι η έλλειψη ειρήνης και η ανησυχία που αισθανόμαστε. Όμως για να συμβεί αυτό, ο Ιησούς μας διδάσκει να κοιτάζουμε διαφορετικά τους άλλους ανθρώπους. Ο δικός του νέος τρόπος όρασης - η αληθινή αντίληψη της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος - γίνεται τότε το χαρούμενο όνειρο:

Πρώτα θα ονειρευτείς την ειρήνη, κι έπειτα θα ξυπνήσεις μέσα σ' αυτήν. Η πρώτη σου ανταλλαγή αυτού που έφτιαξες εσύ με αυτό που θέλεις, είναι η ανταλλαγή των εφιαλτών με τα χαρούμενα όνειρα αγάπης. Σε αυτά θρίσκονται οι ορθές αντιλήψεις σου, διότι το Άγιο Πνεύμα διορθώνει τον κόσμο των ονείρων, εκεί όπου βρίσκεται όλη η αντίληψη. (Κ-13.VII.9:1-3)

(2) Κι έτσι, Πατέρα μας, ερχόμαστε σε Σένα με τον τρόπο που Εσύ έχεις ορίσει. Δεν έχουμε κανένα άλλο στόχο από το ν' ακούσουμε την Φωνή Σου, και να βρούμε τον δρόμο που μας έχει δείξει ο ιερός Λόγος Σου.

Για να κυριολεκτήσουμε, η συγχώρεση είναι μια αντανάκλαση της Αγάπης του Θεού και δεν προέρχεται από Αυτόν. Πιο συγκεκριμένα, αυτός είναι ο δρόμος των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Υπάρχουν άλλα πνευματικά μονοπάτια που δίνουν έμφαση σε άλλους τρόπους για να προσεγγίσουμε τον Θεό · αλλά αυτή η διδασκαλία δίνει έμφαση στην αλλαγή της αντίληψής μας για τους άλλους ανθρώπους - με το να τους συγχωρήσουμε γι' αυτό που δεν μας έχουν κάνει.

Παρεμπιπτόντως, ο όρος «ιερός Λόγος» του Θεού εδώ αναφέρεται στα μαθήματα του βιβλίου εργασιών. Γενικότερα, «ιερός Λόγος» είναι η αρχή της Επανόρθωσης.

ΜΑΘΗΜΑ 257

Ας θυμηθώ ποιος είναι ο σκοπός μου.

Τα τέσσερα μαθήματα που ακολουθούν ξεκινούν με τη φράση «Ας θυμηθώ» · είναι σημαντικό επειδή μας λέει ότι ο πραγματικός σκοπός της συγχώρεσης αναπαύεται στο νου, εκεί όπου βρίσκεται η αλήθεια του Ιησού. Επιλέξαμε να ξεχάσουμε διότι θέλαμε να θυμόμαστε μόνο την ατομική μας ταυτότητα. Αυτά τα μαθήματα μας βοηθούν να αλλάξουμε το νου μας.

(1:1-2) Αν ξεχνάω τον στόχο μου το μόνο που γίνεται είναι να μπερδεύομαι, αβέβαιος για το τι είμαι, άρα οι πράξεις μου είναι αντιμαχόμενες. Κανένας δεν μπορεί να υπηρετεί αντιμαχόμενους στόχους και να τους υπηρετεί καλά.

Αυτό κάνουν οι περισσότεροι άνθρωποι, ειδικά εκείνοι που βρίσκονται σε κάποιο πνευματικό μονοπάτι. Από τη μία πλευρά έχουν στόχο να βρουν την αλήθεια, τον Θεό ή τον Ιησού. Από την άλλη θέλουν να διατηρήσουν την ύπαρξή τους στον κόσμο. Έτσι, οι στόχοι τους γίνονται εκ φύσεως αντικρουόμενοι ή αντιφατικοί. Συγκεκριμένα, ο Ιησούς μας διδάσκει ότι αν στόχος είναι ο Θεός και εμείς δεν συγχωρούμε - δηλ. ότι κρατάμε πικρίες και βλέπουμε τους εαυτούς μας να τυγχάνουν άδικης μεταχείρισης - έχουμε αντιφατικούς στόχους: τον Θεό και το εγώ. Ο Ιησούς λοιπόν αποκαλύπτει την παραφροσύνη των ζώων μας - το πώς οι διαιρεμένοι νόες μας προσπαθούν να διατηρήσουν την ορθά νοούμενη σκέψη που πραγματικά θέλει να επιστρέψει στην εστία, και την εσφαλμένα νοούμενη σκέψη που θέλει να επιστρέψει στην εστία με τον δικό μας τρόπο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς δίνει τόσο μεγάλη έμφαση στο ότι ο δρόμος προς τον Θεό περνά μέσα από τη συγχώρεση. Θεραπεύει τη διαίρεση, με το να μας βοηθήσει να επιλέξουμε τον Ένα, αφήνοντας τον άλλο να φύγει.

(1:3) Ούτε μπορεί να λειτουργεί χωρίς βαθιά θλίψη και μεγάλη απογοήτευση.

«Είναι βέβαιο ότι κάθε στενοχώρια δεν φαίνεται πως δεν είναι τίποτα άλλο από έλλειψη συγχώρεσης» (Εργ.193.4:1). Κάθε φορά που στεναχωριόμαστε είναι επειδή εμμένουμε σε κάποια πικρία, διότι ο συνεχής μας πειρασμός είναι το να κατηγορήσουμε κάποιον άλλον. Ακόμη και αν κοιτάξουμε στον καθρέφτη και κατηγορήσουμε τους εαυτούς μας, εξακολουθεί να υπάρχει ένα πρόσωπο πίσω από το δικό μας που θεωρούμε υπεύθυνο: τους γονείς, τα γονίδια, το κάρμα κλπ. Πάντα ψάχνουμε να κατηγορήσουμε κάτι ή κάποιον, αντί να θυμηθούμε ότι εμείς είμαστε οι νόες που λαμβάνουν τις αποφάσεις οι οποίοι μπορούν να επιλέξουν την ειρήνη αντί για τον πόνο, τη χαρά αντί για την κατάθλιψη.

(1:4) Άρα ας είμαστε αποφασισμένοι να θυμόμαστε τι θέλουμε σήμερα, ώστε να μπορέσουμε να ενοποιήσουμε τις σκέψεις και τις πράξεις μας ουσιαστικά, και να πετύχουμε μόνο αυτό που θα ήθελε ο Θεός να κάνουμε σήμερα.

Μπορούμε να πούμε ότι ο σκοπός που έχουν τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι να δούμε ότι έχουμε έναν μοναδικό, ενιαίο σκοπό την ημέρα μας: να μάθουμε να αναγνωρίζουμε ότι οι ζωές μας είναι οι αίθουσες διδασκαλίας της συγχώρεσης, με έναν Δάσκαλο που μας καθοδηγεί και μας εκπαιδεύει.

(2:1-2) Πατέρα, η συγχώρεση είναι το μέσο για την σωτηρία μας, το οποίο έχει επιλέξει Εσύ. Σήμερα, ας μην ξεχνούμε ότι δεν γίνεται να έχουμε άλλη θέληση από την δική Σου.

Όταν κρατάμε κάποια πικρία, λέμε ότι έχουμε μια θέληση ξεχωριστή από του Πατέρα μας.

(2:3) Άρα και ο σκοπός μας πρέπει να είναι δικός Σου επίσης, αν θέλουμε να φτάσουμε την ειρήνη που Εσύ θούλεσαι για εμάς.

Καθώς περνάτε τη μέρα σας, να έχετε πρώτο και κύριο μέλημα στο νου σας την ανάγκη για επαγρύπνηση. Παρατηρήστε πόσο γρήγορα ξεχνάτε και εμμένετε στις πικρίες, την μικρότητα και τις σκέψεις της ιδιαιτερότητας. Προσπαθήστε να θυμηθείτε ότι δεν θα σας κάνουν ευτυχισμένους, γιατί ο σκοπός σας είναι να θυμάστε ότι η Θέληση του Θεού για σας είναι η τέλεια ευτυχία (Εργ.101), κι αυτή είναι η δική σας επίσης.

ΜΑΘΗΜΑ 258

Ας θυμηθώ ότι στόχος μου είναι ο Θεός.

(1:1) Το μόνο που χρειάζεται είναι να εκπαιδεύσουμε το νου μας να παραβλέπει όλους τους μικρούς ανόητους στόχους, και να θυμόμαστε ότι στόχος μας είναι ο Θεός.

Εδώ γίνεται αναφορά στην ανάγκη για συνεχή επαγρύπνηση, τη διάσταση των *Μαθημάτων Θαυμάτων* που σχετίζεται με την εκπαίδευση του νου που απαιτεί πειθαρχία και σκληρή δουλειά. Ακριβώς όπως κάποιος δεν μπορεί να παίξει μια μελωδία του Μπαχ ή μια σονάτα του Μπετόβεν χωρίς μεγάλη εξάσκηση, έτσι κάποιος δεν μπορεί να συγχωρήσει, ούτε να αισθανθεί την Αγάπη και την ειρήνη του Θεού χωρίς να εξασκηθεί πολύ. Το βιβλίο εργασιών ενθαρρύνει την *καθημερινή* μας πρακτική, και όποιος παίζει κάποιο μουσικό όργανο ξέρει ότι αν περάσουν κάποιες μέρες χωρίς εξάσκηση, καταλήγει να είναι εκτός φόρμας. Παρόμοια, πρέπει να ασκήσουμε το εργαλείο της συγχώρεσης - τη δύναμη του νου να επιλέγει - όχι μόνο καθημερινά, αλλά όσο πιο συχνά γίνεται μέσα στην ημέρα. Έτσι μαθαίνουμε να ξεμάθουμε τα μαθήματα κρίσης του εγώ, τα οποία έχουμε μάθει πολύ καλά:

Η μάθηση είναι μια ικανότητα που έφτιαξες και την έδωσες στον εαυτό σου. Δεν φτιάχτηκε για να κάνει το Θέλημα του Θεού... Τώρα αυτή η αρχαία σου γνώση στέκεται αδιάλλακτη μπροστά στη Φωνή της αλήθειας, και σε διδάσκει ότι τα μαθήματά Της δεν είναι αληθινά · ότι είναι υπερβολικά δύσκολο να τα μάθεις, πολύ δύσκολο να τα δεις, και αντίθετα με αυτό που είναι πράγματι αληθινό. Ωστόσο θα τα μάθεις, γιατί η εκμάθησή τους είναι ο μόνος σκοπός της μαθησιακής σου ικανότητας που βλέπει το Άγιο Πνεύμα σε όλο τον κόσμο. Τα απλά μαθήματά Του στην συγχώρεση έχουν μια δύναμη ισχυρότερη από την δική σου, γιατί προέρχονται από τον Θεό και από τον Εαυτό σου προς εσένα. (Κ-31.1.5:1-2, 4-6)

Αυτή η μάθηση σημαίνει πως συνειδητοποιείτε ότι ταυτίζεστε με ένα αθώο θύμα και βλέπετε ότι οι άλλοι έχουν την δύναμη να σας θυματοποιήσουν. Αυτό τους κάνει αμαρτωλούς, απαλλάσσοντας εσάς από την τιμωρία του Θεού.

(1:2-5) Η μνήμη Του είναι κρυμμένη μέσα στο νου μας, καλυμμένη πίσω από τους ανούσιους μικρούς στόχους μας που δεν μας προσφέρουν τίποτα, και δεν υπάρχουν. Θα συνεχίσουμε να αφήνουμε την χάρη του Θεού να λάμπει χωρίς να το γνωρίζουμε, ενώ στην θέση Του θα αναζητούμε τα παιχνίδια και τα μπιχλιμπίδια του κόσμου; Ο Θεός είναι ο μόνος μας στόχος, η μόνη μας Αγάπη. Δεν έχουμε άλλο στόχο από το να Τον θυμηθούμε.

Όλα όσα νομίζουμε ότι είναι τόσο σημαντικά και πολύτιμα ο Ιησούς τα περιορίζει σε τίποτα περισσότερο από κάποιο παιχνίδι ή μπιχλιμπίδι. Ωστόσο, η ταύτιση και η εμμονή μας σε αυτά τα παιχνίδια της ιδιαιτερότητας, μας κρατούν μακριά από την επίγνωση της Αγάπης του Θεού κι έτσι η χάρη Του μένει θαμμένη στο νου μας, χωρίς να έχουμε την ικανότητα να τη θυμηθούμε. Προσπαθήστε να καταλάβετε ότι όλα για τα οποία πασχίζετε, είναι πραγματικά ένα τίποτα. Όταν τα τοποθετήσετε δίπλα στην Αγάπη του Θεού, πώς μπορεί να είναι κάτι που είναι σημαντικό; Θυμόμαστε την ερώτηση που έχουμε αναφέρει πολλές φορές νωρίτερα:

... Ποιος είναι αυτός που ενώ έχει την Αγάπη του Θεού να τον στηρίζει θα μπορούσε να θεωρεί ότι είναι δύσκολο να διαλέξει ανάμεσα στα θαύματα και τον φόνο; (Κ-23.IV.9:8)

(2) Στόχος μας είναι μόνο να ακολουθήσουμε τον δρόμο που οδηγεί σε Σένα. Δεν έχουμε άλλο στόχο από αυτόν. Τι άλλο θα μπορούσαμε να θέλουμε από το να Σε θυμηθούμε; Τι άλλο θα μπορούσαμε να αναζητήσουμε από την Ταυτότητά μας;

Αυτός ο δρόμος, και πάλι, είναι η συγχώρεση. Αυτό σημαίνει να ζητάμε τη βοήθεια του Ιησού ώστε ν' αλλάξουμε το νου μας για κάποια σχέση ή κάποια κατάσταση που εμείς δώσαμε τη δύναμη να μας βλάψει και να μας θυματοποιήσει. Σημαίνει επίσης να αναγνωρίσουμε ότι αυτό που είχαμε θελήσει για τους εαυτούς μας δεν κατάφερε ποτέ να μας φέρει την ευτυχία και την ειρήνη, και ότι μόνο η συγχώρεση - ο δρόμος που μας οδηγεί στον Θεό και στον Εαυτό μας - είναι το κλειδί για να βρούμε αυτό που αληθινά θέλουμε.

ΜΑΘΗΜΑ 259

Ας θυμηθώ ότι δεν υπάρχει αμαρτία.

Ας θυμηθώ να γελάσω στη μικροσκοπική, τρελή ιδέα. Όταν ξεχνάμε να γελάσουμε, το ονομάζουμε αμαρτία · όμως, όταν θυμόμαστε, δεν είναι παρά ένα ανόητο λάθος που δεν έχει καμία επίπτωση και καμία πραγματικότητα.

(1:1-2) Η αμαρτία είναι η μόνη σκέψη που κάνει τον στόχο του Θεού να μοιάζει ανέφικτος. Τι άλλο θα μπορούσε να μας τυφλώσει για το προφανές, και να κάνει το παράξενο και το παραμορφωμένο να φαντάζει πιο καθαρό;

Αυτός είναι ο λόγος που η αμαρτία είναι το θεμέλιο του συστήματος σκέψης του διαχωρισμού. Όταν το εγώ προσπάθησε να προστατεύσει την ατομική του ύπαρξη, η αμαρτία έγινε η κύρια άμυνά του, επιβεβαιώνοντας ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό ήταν πραγματικός και μόνιμος. Η ρήξη της σχέσης μας με το Θεό σήμανε το ότι μέσα στην οργή Του θα μας έβρισκε και θα μας τιμωρούσε. Έτσι η Αγάπη Του καταστράφηκε φαινομενικά από το παράξενο και παραμορφωμένο σύστημα σκέψης του διαχωρισμού, και από τον εξίσου διαστρεβλωμένο κόσμο που προέκυψε από αυτό.

(1:3-4) Τι άλλο από την αμαρτία γεννά τις επιθέσεις μας; Τι άλλο εκτός από την αμαρτία θα μπορούσε να είναι η πηγή της ενοχής, που απαιτεί τιμωρία και πόνο;

Όλες οι επιθετικές μας σκέψεις - ανεξάρτητα αν είναι σκέψεις όπου δεχόμαστε επίθεση ή κάνουμε επίθεση - προέρχονται από την αμαρτία, επειδή η ίδια η αμαρτία είναι μια σκέψη επίθεσης. Επιτεθήκαμε στον Θεό, έτσι ώστε να μπορούμε να ζήσουμε, και όλα όσα ακολούθησαν πρέπει να είναι μέρος της ίδιας εξίσωσης της αμαρτίας με την επίθεση, αλλά τώρα που είμαστε στον κόσμο, πιστεύουμε ότι μας επιτίθενται οι αμαρτίες των άλλων. Έτσι, αν αντεπιτεθούμε, ισχυριζόμαστε ότι είναι μια δικαιολογημένη αυτοάμυνα. Έτσι προκύπτει η ανίερη τριάδα του εγώ: η *αμαρτία* οδηγεί στην *ενοχή*, η οποία απαιτεί τιμωρία, ο *φόβος* της οποίας οδηγεί στην ανάγκη μας για άμυνα.

(1:5) Και τι άλλο εκτός από την αμαρτία θα μπορούσε να είναι η πηγή του φόβου, αποκρύπτοντας την δημιουργία του Θεού · δίνοντας στην αγάπη τις ιδιότητες του φόβου και της επίθεσης;

Το αποτέλεσμα της αμαρτίας είναι ότι ο Θεός θα μας επιτεθεί λόγω αυτού που κάναμε, με τον κόσμο που επιτίθεται να είναι η διασπασμένη σκιά αυτής της σκέψης. Έτσι, ζούμε μέσα σε θανάσιμο φόβο, απειλούμενοι σχεδόν από τα πάντα. Μια μικρή αλλαγή στο περιβάλλον και η σωματική μας ζωή απειλείται σοβαρά · ένας αγαπημένος δεν χαμογελά και αισθανόμαστε συντετριμμένοι - είναι η απόδειξη για το πόσο εύθραυστη είναι η ύπαρξή μας. Έτσι η Αγάπη του

Θεού έχει μετατραπεί στο αντίθετό της - σε ιδιαίτερη αγάπη: η πηγή, η σημασία και το αποτέλεσμα όλης της επίθεσης.

(2:1) Πατέρα, σήμερα δεν θέλω να είμαι παράφρων.

Το κοινό θέμα σε όλα τα μαθήματα είναι η παραφροσύνη των εσφαλμένων σκέψεών μας - που είναι η πηγή της ταπεινότητάς μας για να κατανοήσουμε πόσο λάθος είχαμε κάνει για όλα. Επομένως, εάν είμαστε έστω και λίγο αναστατωμένοι, γνωρίζουμε ότι κρίναμε εσφαλμένα και ότι είμαστε παράφρονες. Δεν υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις - το να είμαστε αναστατωμένοι για ένα ασήμαντο συμβάν, είναι το ίδιο με το να είμαστε αναστατωμένοι για ένα σημαντικό. Τη στιγμή που αισθανθούμε αναστατωμένοι ή δυστυχημένοι λοιπόν, πρέπει να σκεφτούμε την ιδέα της ημέρας και να επιστρέψουμε στη λογική.

(2:2-5) Δεν θέλω να φοβάμαι την αγάπη, ούτε ν' αναζητώ καταφύγιο στο αντίθετό της. Γιατί η αγάπη δεν έχει αντίθετο. Εσύ είσαι η Πηγή όλων όσων υπάρχουν. Και όλα όσα υπάρχουν παραμένουν μαζί Σου, και Εσύ μαζί τους.

Θυμηθείτε τις λέξεις από την Εισαγωγή των Μαθημάτων:

... Το αντίθετο της αγάπης είναι ο φόβος, αλλά αυτό που περιλαμβάνει τα πάντα δεν μπορεί να έχει αντίθετο. (Κ-Εισ.1:8)

Ως μέρος της ενιαιότητας της Αγάπης, δεν υπάρχει κανένα αντίθετο σε εμάς, και έτσι δεν υπάρχει τίποτα να φοβηθούμε.

ΜΑΘΗΜΑ 260

Ας θυμηθώ ότι με δημιούργησε ο Θεός.

Αυτό είναι το σημαντικότερο στοιχείο · αυτό που ξεχάσαμε. Η αρχή της Επανόρθωσης λέει ότι τίποτα δεν άλλαξε, γιατί παραμένουμε η ζωντανή και αγαπημένη Ενιαιότητα που δημιούργησε ο Θεός, όπως διαβάζουμε σε αυτό το γνωστό απόσπασμα:

Ο Θεός δημιούργησε του Υιούς Του επεκτείνοντας την Σκέψη Του, και κρατώντας τις επεκτάσεις της Σκέψης Του μέσα στο Νου Του. Όλες οι Σκέψεις Του είναι επομένως τέλεια ενοποιημένες μέσα στον εαυτό τους και αναμεταξύ τους. (Κ-6.II.8:1-2)

(1:1-5) Πατέρα, δεν έφτιαξα εγώ τον εαυτό μου, παρόλο που μέσα στην τρέλα μου πίστεψα ότι το έκανα. Όμως, σαν δική Σου Σκέψη, δεν έχω αφήσει την Πηγή μου, και παραμένω μέρος Εκείνου που με δημιούργησε. Ο Υιός Σου, Πατέρα μου, σε καλεί σήμερα. Ας θυμηθώ ότι με δημιούργησες Εσύ. Ας θυμηθώ την Ταυτότητά μου.

Εδώ άλλη μια φορά έχουμε μια αναγνώριση του λάθους μας. Ως μια Σκέψη του Θεού, δεν εγκαταλείψαμε ποτέ την Πηγή μας και παραμένουμε ένα με Εκείνον ο Οποίος μας δημιούργησε, παρά το τρελό σκεπτικό μας:

... Μπορεί να αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ως αυτό-δημιουργό, αλλά δεν μπορείς να κάνεις κάτι περισσότερο από το να το πιστεύεις. Δεν μπορείς να το κάνεις αληθινό. Και, όπως έχω πει και πριν, όταν τελικά αντιληφθείς ορθά δεν γίνεται να μην χαρείς που δεν μπορείς. (Κ-3.VII.4:6-8)

(1:6) Και ας αφήσω την αθωότητά μου να ανυψωθεί ξανά μπροστά στα μάτια του Χριστού, μέσα από τα οποία θα ήθελα να βλέπω τους αδελφούς μου και τον εαυτό μου σήμερα.

Ο τρόπος για να θυμηθούμε Ποιοι είμαστε ως ένας Υιός του Θεού, δεν είναι να διαλογιζόμαστε πάνω στις αιώνιες αλήθειες - είναι απλά να συγχωρούμε. Μαθαίνουμε ότι τα συμφέροντά μας δεν είναι ξεχωριστά από των άλλων, και πως η αρχή ότι θα κερδίσει ή ο ένας ή ο άλλος δεν μας κάνει ευτυχισμένους. Η όραση του Χριστού έρχεται όταν ζητάμε τη βοήθεια του Ιησού για να βλέπουμε τον άλλον όπως τον εαυτό μας. Οι επιφανειακές διαφορές μεταξύ μας δεν μπορούν να αποκρύψουν την μία ανάγκη και τον ένα σκοπό που μοιραζόμαστε στην άγια σχέση - να μάθουμε ότι δεν υπάρχει αμαρτία:

... Αυτή η άγια σχέση έχει την δύναμη να θεραπεύει κάθε πόνο, άσχετα με την μορφή του. Ούτε εσύ ούτε ο αδελφός σου, μόνοι σας, δεν μπορείτε να την υπηρετήσετε καθόλου. Μόνο στην κοινή σας θέληση βρίσκεται η θεραπεία... Και με την δική σου θεραπεία θεραπεύεται η Υιότητα διότι η θέλησή σου είναι ενωμένη με του αδελφού σου. (Κ-22. VI.4:4-6, 8)

(2) Τώρα θυμόμαστε την Πηγή μας, και Εκεί μέσα βρίσκουμε την αληθινή μας Ταυτότητα επιτέλους. Πραγματικά είμαστε άγιοι, διότι η Πηγή μας δεν είναι δυνατόν να γνωρίζει αμαρτία. Και εμείς που είμαστε οι Υιοί Του είμαστε ο ένας σαν τον άλλο, και όμοιοι με Εκείνον.

Η ουσία της ιδιαιτερότητας είναι ότι εσείς και εγώ δεν είμαστε όμοιοι, αλλά διαφορετικοί. Η ορθά νοούμενη διόρθωση - όχι η επίγνωση της ενότητάς μας ως πνεύμα από τον Ένα Νου - είναι ότι εσείς και εγώ είμαστε όμοιοι γιατί μοιραζόμαστε ένα σκοπό. Αν σας επιτεθώ, επιτίθεμαι στον εαυτό μου, διότι αν είμαστε όμοιοι και πιστεύω ότι αξίζετε επίθεση, πρέπει επίσης να πιστεύω ότι κι εγώ αξίζω επίθεση. Γι' αυτό είναι σημαντικό να αναγνωρίσω πως οτιδήποτε σκέφτομαι για εσάς προέρχεται από αυτό που σκέφτομαι για τον εαυτό μου. Είμαστε όμοιοι, διότι μέσα στο αναμάρτητό του ο Υιός του Θεού, δεν έχει διαχωρισμένα κομμάτια:

Αυτή είναι η λειτουργία της άγιας σχέσης... ο δικός σου νους και του αδελφού σου είναι ένα... η σχέση σου είναι μια αντανάκλαση της ένωσης του Δημιουργού και του Υιού Του. Δεν υπάρχει διαχωρισμός ανάμεσα σε νόες που αγαπούν... Το φως που ενώνει εσένα και τον αδελφό σου λάμπει σε όλο το σύμπαν, κι επειδή ενώνει εσένα και αυτόν, έτσι κάνει εσένα και αυτόν ένα με τον Δημιουργό σας... Ότι σε διδάσκει ότι δεν μπορείς να διαχωρίζεις αρνείται το εγώ. Άφησε την αλήθεια να αποφασίσει αν εσύ και ο αδελφός σου είστε διαφορετικοί ή οι ίδιοι, και να σε διδάξει τι είναι αληθινό. (Κ-22. VI.14:1, 3, 5-6· 15:1, 6-7)

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΩΜΑ;

Όπως ανέφερα προηγουμένως, εδώ ο Ιησούς τονίζει κάποια σημεία τα οποία αναφέρονται στο «Τι Είναι η Αμαρτία;» και στο «Τι Είναι ο Κόσμος;». Το σώμα έχει ένα σκοπό, που είναι ο θεμέλιος λίθος της στρατηγικής του εγώ και το τελικό βήμα στο σχέδιό του να κρατήσει τον Υιό του Θεού χωρίς νου. Αυτή η χωρίς νου κατάσταση εξασφαλίζει ότι το εγώ θα είναι για πάντα ασφαλές από το νου του Υιού που επιλέγει την αγάπη αντί για το διαχωρισμό. Η περίληψη αρχίζει με την εικόνα ενός φράχτη που είδαμε στην ενότητα «Ο Μικρός Κήπος»:

... Το σώμα είναι ένας μικροσκοπικός φράχτης γύρω από ένα μικρό κομμάτι μιας μεγαλειώδους και ολοκληρωμένης ιδέας. Χαράσσει έναν κύκλο, άπειρα μικρό, γύρω από ένα πολύ μικρό κομμάτι του

Ουρανού, αποσπασμένο από το όλον, διακηρύσσοντας ότι εκεί μέσα βρίσκεται το δικό σου βασίλειο, όπου ο Θεός δεν μπορεί να εισέλθει. (Κ-18.VIII.2:5-6)

(1:1-2) Το σώμα είναι μια περίφραξη που ο Υιός του Θεού φαντάζεται πως έχει χτίσει, για να διαχωρίσει κάποια κομμάτια του Εαυτού του από άλλα. Μέσα σε αυτή την περίφραξη νομίζει ότι ζει, για να πεθάνει κάποια στιγμή καθώς αυτή θα παλιώνει και θα φθείρεται.

Αυτή η «περίφραξη» - το σώμα - με κρατά διαχωρισμένο από εσάς. Εσείς έχετε τον φυσικό και ψυχολογικό σας χώρο, εγώ έχω το δικό μου, και οι δύο δεν μπορούν να συνυπάρχουν στον ίδιο χώρο. Όντας η ενσάρκωση του εγώ, το σώμα διακηρύσσει έντονα ότι ο διαχωρισμός είναι η αλήθεια: Δεν είμαστε ένα, αλλά διαχωρισμένοι, γιατί τα σώματα δεν ενώνονται. Αυτό όντως ισχύει, για διαφορετικό λόγο, ο Ιησούς μας λέει το ίδιο πράγμα: «Οι νόες είναι ενωμένοι · τα σώματα όχι» (Κ-18.VI.3:1). Επιπλέον, τα σώματα έγιναν να μην είναι ενωμένα. Η ένωση που πιστεύουμε ότι συμβαίνει είναι μόνο η εκπλήρωση των σκέψεων της ιδιαιτερότητάς μας. Αυτή βέβαια δεν είναι η ένωση της συγχώρεσης για την οποία μιλάει ο Ιησούς και η οποία αντανακλά την ολοκλήρωση του Ουρανού:

... Μην την αναζητάς [την ολοκλήρωση] στον ψυχρό κόσμο της ψευδαίσθησης, εκεί όπου τίποτα δεν είναι βέβαιο και όπου τίποτα δεν μπορεί να σε ικανοποιήσει. Στο Όνομα του Θεού, να είσαι απόλυτα πρόθυμος να εγκαταλείψεις όλες τις ψευδαισθήσεις. Σε κάθε σχέση στην οποία είσαι απόλυτα πρόθυμος να αποδεχτείς την ολοκλήρωση, και μόνο αυτή, εκεί ολοκληρώνεται ο Θεός, και ο Υιός Του μαζί Του. (Κ-16.IV.9:4-6)

Ο Ιησούς τώρα στρέφεται στο διπλό σκοπό του εγώ, που είναι να φτιάξει το σώμα:

(1:3-5) Γιατί μέσα σε αυτή την περίφραξη νομίζει ότι είναι ασφαλής από την αγάπη. Ταυτίζεται με την ασφάλειά του, και θεωρεί τον εαυτό του ως αυτό που είναι η ασφάλειά του. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να είναι βέβαιος ότι παραμένει μέσα σε ένα σώμα, κρατώντας την αγάπη απέξω;

Το εγώ δεν ξέρει τι είναι η αγάπη, γι' αυτό ο Ιησούς μας λέει συνεχώς ότι δεν μπορεί πραγματικά να μας μιλήσει για τον Θεό, τον Ουρανό ή την αλήθεια. Ωστόσο, το εγώ ξέρει ότι αν ο Υιός του Θεού επιλέξει την αγάπη, η ατομικότητα θα εξαφανιστεί. Αυτός είναι ο φόβος του εγώ. Επομένως, η στρατηγική του, που κορυφώνεται στο σώμα, είναι να κρατήσει τον εαυτό του ασφαλή - όχι από την αγάπη, αλλά από τη δύναμη του νου του Υιού να λαμβάνει αποφάσεις. Έτσι, το εγώ θέλει να μας κρατήσει χωρίς νου, γιατί αν δεν γνωρίζουμε ότι έχουμε έναν νου, πώς μπορούμε να τον αλλάξουμε; Και αν δεν μπορούμε να αλλάξουμε το νου μας, δεν μπορούμε ποτέ να επιλέξουμε την Αγάπη του Θεού αντί για το μίσος του εγώ · την Εναιότητά Του αντί για το διαχωρισμό του εγώ. Επομένως, μόλις επιλέξουμε το χωρίς νου σώμα, γινόμαστε το σώμα. Αυτή είναι η εξίσωση εγώ-σώμα, για την οποία μιλούν τα πρώτα κεφάλαια του κειμένου · για παράδειγμα:

Το σώμα είναι η κατοικία του εγώ από δική του επιλογή. Είναι η μόνη ταύτιση με την οποία το εγώ νιώθει ασφαλές... (Κ-4.V.4:1-2)

Πριν επιλέξουμε το σώμα ωστόσο, η ασφάλειά μας είναι το σύστημα σκέψης του εγώ, με το οποίο ο Υιός του Θεού αρχικά ταυτίζεται. Έτσι δεν είμαστε πλέον Χριστός, ούτε καν κάποιος λήπτης αποφάσεων, αλλά οι ατομικοί εαυτοί που έχουν γίνει το σύστημα σκέψης της ατομικότητας. Μόλις το προβάλλουμε, αυτό το σύστημα σκέψης γίνεται το σώμα και τώρα είμαστε οι ατομικοί, διαχωρισμένοι και σωματικοί εαυτοί, χωρίς καμία μνήμη ότι η σωματική μας ύπαρξη είναι μια άμυνα. Έχουμε ξεχάσει ότι αποσχισθήκαμε από - τον νου · και θυμόμαστε μόνο ότι έχουμε αποσχισθεί προς - το σώμα. Είμαστε αυτό με το οποίο επιλέξαμε να ταυτιστούμε, διασφαλίζοντας ότι η Αγάπη του Θεού παραμένει μια πολύ μακρινή ανάμνηση.

Ο Ιησούς τώρα στρέφεται στον δεύτερο τρόπο με τον οποίο το εγώ χρησιμοποιεί το σώμα ως μέσο για να εξασφαλίσει την ύπαρξή του.

(2:1-2) Το σώμα δεν θα μείνει. Και όμως, αυτό το βλέπει σαν διπλή ασφάλεια.

Η πρώτη ασφάλεια, είναι ότι το χωρίς νου σώμα μας κρατά ασφαλές από το να επιλέξουμε την αγάπη. Η δεύτερη ασφάλεια είναι ότι ο θάνατος του σώματος - «Το σώμα δεν θα μείνει» - αποδεικνύει ότι ο Θεός κάνει λάθος κι εμείς έχουμε δίκιο. Έτσι, πρώτον το σώμα εξασφαλίζει την επιβίωση της ατομικής μας ταυτότητας και κρατά ξεχασμένη την Αγάπη του Θεού. Δεύτερον, αποδεικνύει ότι ο θάνατος είναι πραγματικός, πράγμα που σημαίνει ότι η αιώνια ζωή είναι μια ψευδαίσθηση. Για άλλη μια φορά ο Θεός παρουσιάζεται να είναι ψεύτης:

... η ευπάθεια του σώματος είναι το καλύτερο επιχείρημά του ότι δεν μπορεί να είσαι μέρος του Θεού. Αυτή είναι η πίστη που το εγώ ενισχύει με προθυμία. (Κ-4. V.4:2-3)

Να πώς λειτουργεί η στρατηγική του εγώ:

(2:3) Γιατί η προσωρινότητα του Υιού του Θεού είναι η «απόδειξη» ότι οι περίφραξή του λειτουργεί, και κάνει το έργο που της αναθέτει ο νους του.

Το σώμα κάνει ακριβώς αυτό που ο νους θέλει να κάνει. Η προσωρινότητά του αποδεικνύει ότι η άμυνα του νου λειτουργεί και ότι η στρατηγική του εγώ έχει πετύχει. Είμαστε σώματα χωρίς νου, τα οποία αποδεικνύουν ότι ο διαχωρισμός από το Θεό είναι ένα γεγονός. Έτσι ο Θεός δεν μπορεί να υπάρξει, επειδή η τέλεια ολότητα δεν μπορεί να περιέχει σκέψεις διαχωρισμού.

(2:4-8) Γιατί αν η ενιαιότητά του παράμενε ακόμα ανέπαφη, ποιος θα μπορούσε να επιτεθεί ή να υποστεί επίθεση; Ποιος θα μπορούσε να είναι ο νικητής; Ποιος θα μπορούσε να είναι το θήραμά του; Ποιος θα μπορούσε να είναι το θύμα; Ποιος ο δολοφόνος;

Αν η αρχή της Επανόρθωσης είναι αληθινή, πράγμα που σημαίνει ότι η Ενιαιότητα του Θεού παραμένει ανέγγιχτη - «ούτε μια νότα δεν χάθηκε στο τραγούδι του Ουρανού» (Κ-26. V.5:4) - δεν υπάρχει δυαδικότητα, κανένα θύμα και κανένας θύτης. Εάν η ενιαιότητα είναι η αλήθεια, εγώ δεν υπάρχω, επειδή μπορώ να υπάρξω ως μεμονωμένο άτομο μόνο αφού πρώτα επιτεθώ ενάντια στον Θεό, που κάνει εμένα θύτη και τον Θεό το θύμα μου · εγώ είμαι ο νικητής και ο Θεός το θήραμά μου. Το εγώ αυτό το αναστρέφει γρήγορα μέσω της προβολής, και τώρα ο Θεός γίνεται ο δολοφόνος και εγώ το θήραμά του. Ωστόσο, δεν έχει σημασία γιατί όπως και να 'χει η ζωντανή Ενιαιότητα του Θεού έχει εξαλειφθεί, τουλάχιστον στη μνήμη μας. Έτσι το σώμα αποδεικνύει ότι το εγώ έχει δίκιο, παρόλο που το σώμα πεθαίνει, διότι για το εγώ και τα δύο όνειρα είναι αληθινά - το θύμα και ο θύτης. Θυμηθείτε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο:

Ένας αδελφός διαχωρισμένος από τον εαυτό σου, ένας αρχαίος εχθρός, ένας φονιάς που σε παραμονεύει μέσα στη νύχτα και δολοπλοκεί τον θάνατό σου, ωστόσο σχεδιάζει αυτός ο θάνατος να είναι αργός και να καθυστερήσει · αυτό ονειρεύεσαι. Όμως κάτω απ' αυτό το όνειρο είναι ένα ακόμη, στο οποίο εσύ γίνεσαι ο φονιάς, ο μυστικός εχθρός, το αρπαχτικό και ο καταστροφέας του αδελφού σου όπως και του κόσμου. (Κ-27. VII.12:1-2)

(2:9) Και αν δεν πέθαινε, τι «απόδειξη» θα υπήρχε ότι ο αιώνιος Υιός του Θεού μπορεί να καταστραφεί;

Παρά την εγγενή παραφροσύνη του, το εγώ είναι διαβολικά έξυπνο, γιατί από τη στιγμή που δεν έχουμε επίγνωση της στρατηγικής του, δεν βλέπουμε ότι ολοφάνερα μας παραπλανά. Ο Ιησούς εξηγεί στο κείμενο (Κ-4. V.4) ότι το εγώ μας λέει να αφήσουμε το νου και να πάμε σε ένα σώμα όπου θα είμαστε ασφαλείς, να ξεφύγουμε από την τιμωρία της οργής του Θεού και να μην

πεθάνουμε ποτέ. Το εγώ μας προειδοποιεί ότι εάν παραμείνουμε στο νου μας, ο Θεός σίγουρα θα μας αφανίσει. Εμείς, ως ένας Υιός του Θεού, παίρνουμε τις συμβουλές του εγώ και τις κρύβουμε μέσα στο σώμα, μόνο για να διαπιστώσουμε ότι το σώμα πραγματικά είναι φθαρτό. Όπως εξηγεί ο Ιησούς, ο Υιός έρχεται αντιμέτωπος με το εγώ και λέει: «Τι είναι αυτό που δίνεις; Μου είπες ότι θα είμαι ασφαλής στο σώμα μου και σε πίστεψα. Ωστόσο, τώρα που είμαι εδώ, ο θάνατός μου είναι τόσο σίγουρος όσο εάν θα είχα παραμείνει στο νου. Λες ότι αυτός ο θάνατος είναι η τιμωρία του Θεού, από την οποία μου υποσχέθηκες ότι θα γλυτώσω». Όπως εξηγεί ο Ιησούς, η αντίδραση του εγώ είναι να εξαλείψουμε την ερώτηση που φέρνει διαφωνίες από το νου μας. Με άλλα λόγια, δεν μπορούμε πλέον να αμφισβητήσουμε το εγώ γιατί έχουμε ξεχάσει εντελώς το νου μέσα στον οποίο σχεδιάστηκε και ολοκληρώθηκε η στρατηγική του εγώ.

Το εγώ έχοντας προκαλέσει την πτώση του πέπλου μέσα στο το νου του Υιού, εξαλείφει όλη την μνήμη του πώς και γιατί έγινε το σώμα, διασφαλίζοντας ότι θα ξεχάσει τον συγκεκριμένο σκοπό του σώματος, χωρίς τη μνήμη της πηγής του. Ακόμα κι αν επιστρέψουμε στη στιγμή της γέννησης, στον τοκετό, στη μήτρα ή ακόμα στο ωάριο και στο σπερματοζωάριο, δεν έχουμε ακόμα τη μνήμη του νου από τον οποίο προήλθαμε. Ανεξάρτητα από το σε πόσες προηγούμενες ζωές μπορούμε να έχουμε πρόσβαση, δεν υπάρχει ανάμνηση από το νου, τον οποίο το εγώ έχει εξαλείψει από τη μνήμη μας. Έτσι επιτρέπεται στο εγώ να ψεύδεται ξανά και ξανά, γιατί έχουμε ξεχάσει ότι το τωρινό ψέμα ήταν μια άμυνα ενάντια στο προηγούμενο, που υπερασπίστηκε το ψέμα που προηγήθηκε. Λόγω του ότι το εγώ μας έχει κάνει να ξεχάσουμε αυτό που προηγήθηκε της ύπαρξής μας, δεν έχουμε τρόπο να αμφισβητήσουμε τη στρατηγική του. Έτσι, για να ανακεφαλαιώσουμε - αφενός το εγώ λέει ότι το σώμα θα μας προστατεύσει, και αφετέρου λέει ότι το σώμα θα πεθάνει, όπως κι εμείς. Ωστόσο, εγώ - το εγώ - θα παραμείνει ζωντανό.

Επομένως, το εγώ μας κάνει να πιστεύουμε, όπως αναφέρει αυτή η παράγραφος, πως αν η κατάστασή μας ήταν η ενιαιότητα, δεν θα υπήρχαμε. Μόλις αυτό αναγνωριστεί στους νόες μας ως ακολουθία, το ζούμε ξανά και ξανά ως σώματα. Συνεχώς θυματοποιούμε τους άλλους, κυρίως με το να κάνουμε να φαίνεται πως αυτοί μας θυματοποιούν. Όσο παράδοξο κι αν φαίνεται, οι μεγαλύτεροι θύτες είναι τα αθώα θύματα, επειδή είναι αυτοί που ο κόσμος δεν υποπεύεται ποτέ. Ωστόσο, όλοι είμαστε θύτες και θύματα ο ένας για τον άλλο, διότι είμαστε διαιρεμένα κομμάτια της ίδιας σκέψης που μας κάνει να θυματοποιούμε και να θυματοποιούμαστε. Άλλη μια φορά ο Ιησούς μας δείχνει ποια είναι στρατηγική του εγώ. Εάν θα μπορούσαμε ποτέ να το δούμε, θα συνειδητοποιούσαμε την απόλυτη παραφροσύνη του. Όχι μόνο ότι το εγώ είναι μοχθηρό, αγενές και ανελέητο προς εμάς και προς όλους τους άλλους, είναι και παρανοϊκό - μέρος της πλεκτάνης του θέλει να μας πείσει ότι αυτό που είναι αληθινό δεν υπάρχει, και αυτό που δεν υπάρχει είναι αληθινό. Επομένως, η εξάσκησή μας προϋποθέτει αρχικά την κατανόηση των εννοιών του συστήματος σκέψης του εγώ που εξαπατούν, και στη συνέχεια, την παρατήρηση χωρίς κρίση του τρόπου με τον οποίο οι καθημερινές μας ζωές αποτελούν παραδείγματα αυτών των εννοιών.

(3:1-3) Το σώμα είναι ένα όνειρο. Όπως τα άλλα όνειρα μερικές φορές φαίνεται πως απεικονίζει την ευτυχία, αλλά μπορεί εντελώς ξαφνικά να γυρίσει σε φόβο, εκεί όπου γεννιέται κάθε όνειρο. Γιατί μόνο η αγάπη δημιουργεί στην αλήθεια, και η αλήθεια ποτέ δεν μπορεί να φοβάται.

Βιώνουμε ευτυχία, όταν τα αντικείμενα της ιδιαίτερης αγάπης μας λειτουργούν καλά για εμάς, αλλά έχουμε μάθει ότι κάθε όνειρο γεννιέται από φόβο, συμπεριλαμβανομένου και του κοσμικού ονείρου του φυσικού σύμπαντος. Όταν όμως επιλέγουμε να είμαστε σε κατάσταση αγάπης, ο φόβος είναι αδύνατος, διότι η «τέλεια αγάπη αποβάλλει τον φόβο». Η αρχή της ενότητας «Τα Δώρα του Θεού» διατυπώνει καθαρά τη τρομακτική καταγωγή του ονείρου και την αναίρεσή του μέσω της αποδοχής του δώρου της αγάπης του Θεού. Αξίζει μια ακόμη ανάγνωση:

Ο φόβος είναι το μοναδικό συναίσθημα του κόσμου. Οι μορφές του είναι πολλές... αλλά είναι ένα στο περιεχόμενο. Ποτέ δεν απομακρύνεται, ακόμη και στη μορφή, για το ποιος είναι ο σκοπός του, ποτέ δεν έχει δύναμη να ξεφύγει από την αιτία του, και δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια απομίμηση της χαράς, που στηρίζεται αβέβαιη σε ένα κρεβάτι ψεύδους. Εδώ γεννήθηκε, και προστατεύτηκε από την φαινομενική του άνεση. Εδώ θα παραμείνει όπου γεννήθηκε και όπου θα έρθει το τέλος του... Αν ήσασταν βέβαιοι... ο φόβος θα παραμεριζόταν τόσο εύκολα όπως η χαρά και η ειρήνη ενώνονται εκ μέρους της αγάπης. Αλλά πρώτα πρέπει να υπάρχει η βεβαιότητα ότι δεν υπάρχει αγάπη εκεί όπου υπάρχει ο φόβος, και ότι ο κόσμος δεν θα δώσει ποτέ ένα δώρο που δεν είναι φτιαγμένο από φόβο, ίσως κρυμμένο, αλλά που είναι σίγουρα παρόν κάπου στο δώρο. Μην το δεχτείτε και θα καταλάβετε ότι σας έχει δοθεί ένα πολύ μεγαλύτερο δώρο. (Τα Δώρα του Θεού, σελ. 115)

(3:4) Φτιαγμένο για να είναι τρομακτικό, το σώμα πρέπει να υπηρετήσει τον σκοπό που του έχει δοθεί.

Τα πάντα στον κόσμο είναι προβολή κάποιας σκέψης και επειδή οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους και η βασική σκέψη στο νου μας είναι ο φόβος - που προέρχεται από την αμαρτία και την ενοχή - το σώμα ενσαρκώνει το φόβο. Πράγματι, όλοι ζούμε στο φόβο, πιθανό ή πραγματικό. Εάν δεν έχουμε αρκετό οξυγόνο ή τρόφιμα για παράδειγμα, ο τρόμος αυξάνεται μέσα μας · όταν δεν ικανοποιούνται οι ανάγκες μας, ο φόβος της απώλειας είναι αναπόφευκτος.

(3:5) Αλλά μπορούμε να αλλάξουμε τον σκοπό που θα υπακούει το σώμα αλλάζοντας αυτό που θεωρούμε ότι είναι η πρόθεση του.

Το σημαντικό θέμα του σκοπού επιστρέφει. Και πάλι, ο Ιησούς δεν μας ζητά να αρνηθούμε το σώμα μας, αλλά απλά να επιλέξουμε αυτόν ως δάσκαλο μας. Έτσι θα μάθουμε την σωστή χρήση του σώματος - μια τάξη που θα μας βοηθήσει να αμφισβητήσουμε τον σκοπό του εγώ και να αλλάξουμε το νου μας.

... Αυτή είναι η ερώτηση [Για ποιο λόγο;] που πρέπει εσύ να μάθεις να ρωτάς σε σχέση με το κάθε τι. Ποιος είναι ο σκοπός; Όποιος και να είναι, θα κατευθύνει αυτόματα τις προσπάθειές σου. Όταν έχεις πάρει μια απόφαση για τον σκοπό, τότε, έχεις πάρει απόφαση και για την μελλοντική σου προσπάθεια, μία απόφαση που θα παραμείνει ενεργή εκτός κι αν αλλάξεις γνώμη. (Κ-4. V.6:8-11)

(4:1) Το σώμα είναι το μέσον με το οποίο ο Υιός του Θεού επιστρέφει στην νοητική του διαύγεια.

Το σώμα είναι το μέσο, διότι είναι το μόνο πράγμα που γνωρίζουμε, καθώς αγνοούμε το νου. Ο Ιησούς μας βοηθά να καταλάβουμε ωστόσο, ότι αυτό που αισθανόμαστε και αντιλαμβανόμαστε με το σώμα μας είναι οι προβολές των σκέψεων του νου. Για να το πούμε ακόμα πιο συγκεκριμένα, είναι οι προβολές της επιθυμίας να αποδείξουμε ότι εμείς έχουμε δίκιο και ο Θεός κάνει λάθος - ο τελικός σκοπός του εγώ για το σώμα. Πράγματι αυτός είναι ο σκοπός του θανάτου του σώματος - να μας επιτρέψει να πούμε στον Θεό: «Η αιώνια ζωή είναι ένα ψέμα. Εσύ κάνεις λάθος ξανά». Όμως ο σκοπός του σώματος μπορεί να αλλάξει - ο στόχος που έχουν αυτά τα μαθήματα - καθώς διαβάζουμε ξανά:

(4:2) Παρόλο που φτιάχτηκε για να τον περιφράξει μέσα στην κόλαση δίχως διαφυγή, εν τούτοις ο στόχος του Ουρανού έχει αντικαταστήσει τον στόχο της αναζήτησης της κόλασης.

Το σώμα δεν αλλάζει · ο σκοπός του νου έχει αλλάξει επειδή έχουμε αλλάξει τον δάσκαλό του.

(4:3-5) Ο Υιός του Θεού απλώνει το χέρι του για να φτάσει τον αδερφό του, και να τον βοηθήσει να περπατήσει στον δρόμο μαζί του. Τώρα το σώμα είναι άγιο. Τώρα υπηρετεί για να θεραπεύσει το νου τον οποίο φτιάχτηκε για να σκοτώσει.

Δεν είναι δύσκολο να διαπιστώσετε ότι ο σκοπός του σώματος είναι να διαιωνίσει την αρχή του *ή ο ένας ή ο άλλος*: το σώμα μου υπάρχει εις βάρος του δικού σας. Δεν περπατώ στον Ουρανό *μαζί* σας, αλλά *επάνω* σας - σας μειώνω για να γίνω ανώτερος. Το σώμα κατασκευάστηκε ειδικά για να μπορούμε να προβάλλουμε την ενοχή και την αμαρτία μας στους άλλους, κάνοντας αυτούς εκείνους που τελικά θα τιμωρήσει ο Θεός, όχι τους εαυτούς μας που έχουν γίνει τα αθώα θύματα. Έτσι το εγώ χρησιμοποιεί το σώμα για να επιτεθεί · πιέζοντας τους άλλους στη λάσπη της αμαρτίας, ώστε εμείς να ανέλθουμε στον Ουρανό πάνω στα φτερά της αθωότητας. Όταν στρεφόμαστε προς τον Ιησού ωστόσο, μας βοηθάει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν μπορούμε να επιστρέψουμε στην εστία, ούτε να θυμηθούμε την Αγάπη του Θεού εάν κρατάμε κάποια πικρία εναντίον οποιουδήποτε. Όταν το κάνουμε, το σύστημα σκέψης της αμαρτίας γίνεται πραγματικό, όμως βλέποντάς την στους άλλους, όχι στους εαυτούς μας. Επομένως ανταλλάσσουμε την αρχή του *ή ο ένας ή ο άλλος* με το «*μαζί ή καθόλου*» (Κ-19.IV-Δ.12:8):

... Έπειτα ας περιμένουμε μια στιγμή και ας ησυχάσουμε, ξεχνώντας όλα όσα νομίζαμε ότι ακούσαμε · ενθυμούμενοι πόσα δεν ξέρουμε. Αυτός ο αδελφός ούτε μας οδηγεί ούτε μας ακολουθεί, αλλά περπατά στο πλάι μας στον ίδιο ακριβώς δρόμο. Αυτός είναι όπως εμείς, τόσο κοντά ή τόσο μακριά από αυτό που θέλουμε όσο εμείς θα του επιτρέψουμε να είναι. Δεν κερδίζουμε όταν δεν κερδίζει μαζί μας, και οπισθοχωρούμε αν αυτός δεν προχωρά. Μην παίρνεις το χέρι του με θυμό αλλά με αγάπη, γιατί στην πρόοδό του μετράς την δική σου. Και πάμε χωριστά στο δρόμο αν δεν τον κρατάς με ασφάλεια δίπλα σου. (Κ-31.II.6:4-9)

Το σώμα δεν είναι άγιο από μόνο του, όπως προκύπτει από τις πολλές αναφορές του Ιησού γι' αυτό ως απλή σκόνη, αλλά γίνεται άγιο λόγω του σκοπού που του δίνεται από τον ορθό νου.

(5:1-2) Θα ταυτίζεσαι με αυτό που θεωρείς ότι θα σε κάνει ασφαλή. Ό,τι και να είναι αυτό, εσύ θα πιστεύεις ότι είναι ένα μαζί σου.

Πιστέψαμε ότι ο ατομικός μας εαυτός ήταν ασφαλής με το εγώ, και ξανά, εκείνη τη στιγμή δεν επιλέξαμε πλέον το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού του εγώ, *γίναμε* αυτό:

... Το συγκεκριμένο μέρος [του νου] πιστεύει στο εγώ, διότι το εγώ βασίζεται στο συγκεκριμένο. Το εγώ είναι κομμάτι του νου που πιστεύει ότι η ύπαρξή σου καθορίζεται από τον διαχωρισμό. (Κ-4.VII.1:4-5)

Από την άλλη πλευρά, όταν συνειδητοποιήσουμε ότι το εγώ ψεύδεται και ότι δεν μπορεί να μας κάνει ευτυχισμένους, με ευγνωμοσύνη επιλέγουμε ως δάσκαλό μας τον Ιησού και την αγάπη του ως ταυτότητά μας - η επιλογή της πραγματικής ασφάλειας. Καθώς συνεχίζουμε το ταξίδι μας, μαθαίνουμε να δεχόμαστε αυτήν την ταυτότητα και καμία άλλη.

(5:3) Η ασφάλειά σου βρίσκεται στην αλήθεια, και όχι στα ψέματα.

Αυτή είναι η αρχή της Επανόρθωσης. Εμείς, ωστόσο, είπαμε στο Άγιο Πνεύμα ότι δεν Το πιστεύουμε, γιατί η ασφάλειά μας δεν βρίσκεται Εκεί αλλά μέσα στον διαχωρισμένο εαυτό μας - στο εγώ και το αγαπημένο του σώμα.

(5:4-8) Η αγάπη είναι η ασφάλειά σου. Ο φόβος δεν υπάρχει. Τατίσου με την αγάπη, και είσαι ασφαλής. Τατίσου με την αγάπη, και βρίσκεσαι στο σπίτι σου. Τατίσου με την αγάπη, και βρες τον Εαυτό σου.

Σε πρακτικό επίπεδο, αυτό σημαίνει να ταυτιστούμε με την αγάπη εκφράζοντάς την όλη την ημέρα: αναγνωρίζοντας ότι εσείς και εγώ δεν έχουμε ξεχωριστούς και αντικρουόμενους στόχους. Έτσι, η συγχώρεση αποκαθιστά την επίγνωση του κοινού στόχου: βρίσκοντας την «ασφαλή κιβωτό» στην οποία βρίσκεται η εκπλήρωση της υπόσχεσης του Θεού στον Υιό Του. Κλείνουμε με το ακόλουθο απόσπασμα για αυτόν το νέο επιλεγμένο σκοπό του σώματος:

Το σπίτι σου είναι χτισμένο επάνω στην υγεία του αδελφού σου, επάνω στην ευτυχία του, στην αθωότητά του, και σε όλα όσα ο Πατέρας του τού υποσχέθηκε. Αντιθέτως, καμία μυστική συμφωνία που έχεις κάνει δεν έχει κλονίσει τα Θεμέλια του οίκου Του. Οι άνεμοι θα πνέουν επάνω του και η βροχή θα το χτυπά, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Ο κόσμος θα εξαφανιστεί αλλά ωστόσο αυτός ο οίκος θα στέκεται για πάντα, γιατί η δύναμή του δεν βρίσκεται μόνο στον εαυτό του. Είναι μια κιβωτός ασφαλείας, που βασίζεται στην υπόσχεση του Θεού ότι ο Υιός Του είναι ασφαλής για πάντα μέσα σε Αυτόν. Ποιο χάσμα μπορεί να παρεμβληθεί ανάμεσα στην ασφάλεια αυτού του καταφύγιου και της Πηγής του; Από εδώ το σώμα μπορεί να ειπωθεί σαν αυτό που είναι, τίποτα λιγότερο και τίποτα περισσότερο σε αξία από την έκταση στην οποία μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να απελευθερώσει τον Υιό του Θεού προς το σπίτι του. Και με αυτό τον άγιο σκοπό γίνεται ένα σπίτι αγιότητας για λίγο, γιατί μοιράζεται την Θέληση του Πατέρα σου μαζί σου. (Κ-28.VII.7)

ΜΑΘΗΜΑ 261

Ο Θεός είναι το καταφύγιο και η ασφάλειά μου.

Αυτό το μάθημα συνεχίζει την προηγούμενη συζήτηση «Τι Είναι το Σώμα;». Στο τέλος αυτής της συζήτησης, ο Ιησούς είπε ότι θα ταυτιστούμε με αυτό που θεωρούμε ότι θα μας κάνει να αισθανόμαστε ασφαλείς. Το θέμα σε αυτό το μάθημα είναι ότι η αληθινή μας ασφάλεια βρίσκεται στον Θεό και σε τίποτε άλλο. Με τους συνήθεις όρους, αυτό σημαίνει ότι η ασφάλειά μας βρίσκεται στον ορθό νου, εκεί όπου διαμένει η μνήμη του Θεού μέσω του Αγίου Πνεύματος.

(1:1-2) Θα ταυτίζομαι με αυτό που θεωρώ ότι είναι το καταφύγιο και η ασφάλειά μου. Θα βλέπω τον εαυτό μου εκεί που αντιλαμβάνομαι την δύναμή μου, και θα σκεφτώ ότι ζω μέσα στο κάστρο όπου είμαι ασφαλής και δεν γίνεται να δεχτώ επίθεση.

Το εγώ μας λέει ότι είμαστε ασφαλείς στο σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και της ατομικότητας, και ως πρόσθετο μέτρο προστασίας φτιάχνει τον κόσμο και το σώμα, που γίνονται τα οχυρά της ασφάλειάς μας. Έτσι, μεριμνούμε για την προστασία του σώματος, επειδή νομίζουμε ότι ζούμε μέσα στην τρωτότητά του και γι' αυτό πρέπει να το κάνουμε ισχυρότερο. Ωστόσο, η μόνη μας ασφάλεια και πάλι, βρίσκεται στην δική μας ορθά νοούμενη επιλογή που κάνουμε υπέρ της αλήθειας και όχι της ψευδαίσθησης.

(1:3-8) Σήμερα, ας μην αναζητήσω την ασφάλεια στον κίνδυνο, ούτε να επιχειρήσω να βρω την ειρήνη μου σε δολοφονικές επιθέσεις. Ζω μέσα στον Θεό. Μέσα σε Αυτόν βρίσκω το καταφύγιο και την δύναμή μου. Μέσα σε Αυτόν βρίσκεται η Ταυτότητά μου. Μέσα σε Αυτόν βρίσκεται η παντοτινή ειρήνη. Και μόνο εκεί θα θυμηθώ Ποιος πραγματικά είμαι.

Αυτή είναι η αλήθεια · αλλά να είστε προσεκτικοί για το πόσο συχνά κατά τη διάρκεια της ημέρας προσπαθείτε να επιβεβαιώσετε την πεποίθηση ότι ζείτε μέσα στο σώμα, να μην πούμε για τις ιδιαίτερες σχέσεις που νομίζετε ότι είναι οι δικοί σας χώροι ασφάλειας. Θα το ξαναπούμε, πρέπει

να συνειδητοποιήσετε ότι οι ιδιαίτερες σχέσεις δεν θα σας φέρουν ποτέ την ευτυχία ή την ειρήνη, γιατί μόνο μέσα στην αθωότητα του Χριστού, που θυμόμαστε μέσω της συγχώρεσης, βρίσκεται η ειρήνη και η δύναμη του Θεού:

Πορεύσου με μεγαλοπρέπεια, με το κεφάλι σου ψηλά, και μην φοβάσαι κανένα κακό. Οι αθώοι είναι ασφαλείς διότι μοιράζονται την αθωότητά τους. Τίποτα από ό,τι βλέπουν δεν είναι βλαβερό, διότι η δική τους επίγνωση της αλήθειας απελευθερώνει το καθετί από την ψευδαίσθηση της βλαβερότητας. Και αυτό που φαινόταν βλαβερό τώρα στέκει λαμπερό μέσα στην αθωότητά τους, απελευθερωμένο από την αμαρτία και τον φόβο έχοντας επιστρέψει με χαρά στην αγάπη. Μοιράζονται την δύναμη της αγάπης διότι κοιτάξαν την αθωότητα. Και κάθε σφάλμα εξαφανίστηκε διότι δεν το είδαν. Όποιος ψάχνει για το μεγαλείο το βρίσκει εκεί που είναι. Πού αλλού θα μπορούσε να είναι εκτός από το να είναι μέσα στον αθώο; (Κ-23.εισ.3)

(2) Ας μην αναζητώ είδωλα. Πατέρα μου, θέλω να έρθω σπίτι σε Σένα, σήμερα. Επιλέγω να είμαι έτσι όπως Εσύ με δημιούργησες, και να βρω τον Υιό που Εσύ δημιούργησες ως Εαυτό μου.

Βλέπουμε άλλη μια αναφορά το θέμα του να αναζητούμε και να βρίσκουμε, και τη σημασία που έχει η επιλογή: ή το εγώ ή ο Θεός είναι ο πατέρας μας · ή ένα είδωλο ή ο Υιός του Θεού είναι η αλήθεια:

Ποτέ δεν είναι το είδωλο αυτό που θέλεις. Αλλά αυτό που νομίζεις ότι σου προσφέρει, αυτό θέλεις πραγματικά... Η θέλησή σου να είσαι ολοκληρωμένος δεν είναι παρά η Θέληση του Θεού, και αυτή σου έχει δοθεί εφόσον είναι δική Του... Η δημιουργία δεν δίνει σε κανένα διαχωρισμένο άτομο και σε κανένα διαχωρισμένο πράγμα την δύναμη να ολοκληρώσουν τον Υιό του Θεού. Ποιο είδωλο μπορεί να κληθεί για να δώσει στον Υιό του Θεού αυτό που ήδη έχει; (Κ-30.III.4:1-2, 4, 9-10)

Και με αυτό τον τρόπο απορρίπτουμε τα είδωλα της ιδιαίτερης αγάπης που διαχωρίζουν, δεχόμενοι στη θέση τους το όραμα του αδελφού μας σαν δικό μας, που αντανακλά τον Εαυτό που ο Θεός δημιούργησε Υιό.

ΜΑΘΗΜΑ 262

Ας μην αντιλαμβάνομαι καθόλου διαφορές σήμερα.

Αυτό το σημαντικό μάθημα υπογραμμίζει την ενιαιότητα του Εαυτού μας, την οποία θυμόμαστε απορρίπτοντας το σύστημα σκέψης των διαφορών του εγώ. Αυτό μας θυμίζει τη διδασκαλία του Ιησού για το πώς όλες οι ιδιαίτερες σχέσεις εξαρτώνται από την πεποίθηση ότι είμαστε διαφορετικοί από τους αδελφούς μας, ότι αυτές οι διαφορές εγγυώνται τη σωτηρία μας. Πιστεύω επομένως ότι η δική σας ενοχή δείχνει την αθωότητά μου · αυτό που λείπει από εμένα το κλέψατε εσείς, και ότι απ' αυτό προέρχεται η ανάγκη μου να σας κατηγορήσω για την αμαρτία διότι αρπάξατε αυτό που είναι δικαιοματικά δικό μου. Αυτή η έντονη διαφορά που υπάρχει ανάμεσά μας δικαιολογεί να πάρω από εσάς τα μέσα για την επίτευξη της ειρήνης μου. Παραμένουμε διαφορετικοί, απλά τώρα έχω την ιδιαιτερότητα που μου λείπει κι εσείς δεν την έχετε.

(1:1-3) Πατέρα, έχεις έναν Υιό. Και αυτόν θέλω να δω σήμερα. Αυτός είναι η δική Σου δημιουργία.

Ο Θεός έχει έναν Υιό, δεν έχει πολλούς. Επομένως οι φαινομενικές διαφορές που αντιλαμβανόμαστε πρέπει να είναι απατηλές. Εφαρμόζουμε το γεγονός της ενότητας κατά τη διάρκεια της ημέρας μας αντιλαμβανόμενοι τα διαχωρισμένα συμφέροντα γύρω μας, αλλά τώρα επιτρέπουμε στον Ιησού να τα ερμηνεύσει για μας. Έτσι θεωρούμε τις διαφορές σαν μια τάξη στην οποία μαθαίνουμε ότι ο Υιός του Θεού έχει μόνο ένα συμφέρον, έναν σκοπό και ένα στόχο.

(1:4-7) Για ποιο λόγο να αντιλαμβανόμαστε χιλιάδες μορφές σε αυτό που παραμένει ως ένα; Γιατί θα πρέπει να δίνω σε αυτό το ένα χίλια ονόματα, όταν μόνο ένα αρκεί; Διότι ο Υιός Σου πρέπει να φέρει το Όνομά Σου, διότι Εσύ τον δημιούργησες. Ας μην τον βλέπω σαν ξένο προς τον Πατέρα του, ούτε σαν ξένο προς εμένα.

Στο Μάθημα 184, ο Ιησούς μίλησε για την ανάγκη που έχουμε να δίνουμε ξεχωριστά ονόματα στα πράγματα του κόσμου, το οποίο κάνει πραγματικές τις ξεχωριστές και ανόμοιες ταυτότητές τους. Τα εγώ μας μάς λένε ότι χρειαζόμαστε ένα άτομο για το ένα πράγμα, κάποιο άλλο άτομο για ένα άλλο, και ακόμα ένα άτομο για κάτι άλλο - τα παραδείγματα των χιλιάδων ονομάτων που δίνουμε στις χιλιάδες μορφές. Χρειάζεται να μάθουμε την αρχή του ενιαίου σκοπού που βλέπει τα πάντα σαν ένα. Την ίδια στιγμή που η αντίληψη μας λέει πόσο διαφορετικοί είμαστε, ο Ιησούς μας προσφέρει την όραση για να δούμε ότι ο σκοπός όλων των σχέσεων είναι ο ίδιος.

(1:8) Διότι είναι μέρος από μένα και εγώ μέρος από αυτόν, και οι δυο μας είμαστε μέρος από Σένα που είσαι η Πηγή μας, αιώνια ενωμένοι μέσα στην Αγάπη Σου · για πάντα ο άγιος Υιός του Θεού.

Φέρνοντας την ψευδαίσθηση των μεταξύ μας διαφορών στο Άγιο Πνεύμα, μαθαίνουμε την αληθινή Του αντίληψη για το μοναδικό σκοπό της συγχώρεσης που αντικατοπτρίζει την Ενιαιότητα του Ουρανού - «μια Ενιαιότητα ενωμένη ως Μία» (Κ-25.Ι.7:1). Με χαρά δεχόμαστε την αλήθεια της αντίληψής Του και το ψέμα της δικής μας.

(2) Εμείς που είμαστε ένα θέλουμε αυτή την ημέρα να αναγνωρίσουμε την αλήθεια για τον εαυτό μας. Θέλουμε να έρθουμε σπίτι μας, και να αναπαυτούμε μέσα στην ενότητα. Διότι εκεί είναι η ειρήνη, και πουθενά αλλού δεν μπορούμε να αναζητήσουμε και να βρούμε την ειρήνη.

Τι θαυμαστό δώρο μας περιμένει όταν αφήσουμε τα δικά μας αλαζονικά σχέδια για την ειρήνη! Και τι χαρά έρχεται όταν αποδεχόμαστε την ενότητα της δημιουργίας του Θεού - χωρίς αντίθετο! Θυμόμαστε την απλότητα της ειρήνης του Θεού, η οποία μας ξυπνά στη θύμηση της στοργικής Του Ενιαιότητας:

Τι είναι η ειρήνη του Θεού; Τίποτα περισσότερο από αυτό · η απλή κατανόηση ότι η Θέλησή Του είναι εξ ολοκλήρου χωρίς αντίθετο... Τώρα η ισχυρή Θέληση του Θεού του Ίδιου είναι το δώρο Του προς εσένα... Η Θέληση του Θεού είναι Μία και το μόνο που υπάρχει. Αυτή είναι η κληρονομιά σου. Το σύμπαν πέρα από τον ήλιο και τα αστέρια, και όλες οι σκέψεις που μπορείς να διανοηθείς, σου ανήκει... Κέρδισε την ειρήνη Του, και Αυτός θα επιστρέψει στην θύμηση σου. (Εγχ-20.6:1-2, 6, 9-11, 13)

ΜΑΘΗΜΑ 263

Η άγια όραση μου βλέπει όλα τα πράγματα αγνά.

Σε αυτή την ενότητα των δέκα μαθημάτων αρκετά μαθήματα θα ασχοληθούν με την όραση, ξεκινώντας με αυτό.

(1:1-2) Πατέρα, ο Νους Σου δημιούργησε όλα όσα υπάρχουν, το Πνεύμα Σου εισήλθε σε αυτά, η Αγάπη Σου τους έδωσε ζωή. Και εγώ θα κοιτάζω ό,τι δημιούργησες Εσύ σαν να μπορούσε να είναι αμαρτωλό;

Το εγώ μας λέει ότι ο τρόπος για να διαφυλάξουμε την αθωότητά μας είναι να διατηρήσουμε το διαχωρισμό αλλά να είναι κάποιος άλλος υπεύθυνος για αυτόν - να είναι δική τους η αμαρτία και όχι δική μας. Η αρχή ή ο ένας ή ο άλλος συνεπώς κυβερνά μέσα στο όνειρο: αν εσείς είστε αμαρτωλοί, εγώ πρέπει να είμαι αναμάρτητος · για να αποδείξω την αθωότητά μου μπροστά στον Θεό, πρέπει να βρω την αμαρτία σε σας και κατόπιν να σας επιτεθώ:

... Ποτέ δεν μισείς τον αδελφό σου για τις δικές του αμαρτίες, αλλά μόνο για τις δικές σου. Όποια μορφή και να φαίνονται πως παίρνουν οι αμαρτίες του, το μόνο που κάνουν είναι να κρύβουν το γεγονός ότι πιστεύεις ότι είναι δικές σου, και ως εκ τούτου αξίζουν μια «δίκαιη» επίθεση. (Κ-31.III.1:5-6)

(1:3-4) Δεν θέλω να αντιλαμβάνομαι τέτοιες σκοτεινές και τρομακτικές εικόνες. Το όνειρο ενός τρελού δεν είναι καθόλου αυτό που επιλέγω αντί για την ομορφιά με την οποία Εσύ ευλόγησες την δημιουργία · αντί για όλη της την ομορφιά, την χαρά, και την αιώνια, ήρεμη εστία της μέσα σε Σένα.

Χρειάζεται να αναγνωρίσουμε την παραφροσύνη που υπάρχει στο να κάνουμε τις διαφορές που αντιλαμβανόμαστε ανάμεσά μας ζήτημα ζωής και θανάτου. Είναι σημαντικό να παρακολουθούμε επιμελώς το νου μας όταν αντιλαμβανόμαστε τους άλλους ως αμαρτωλούς, σατανικούς και κακούς, διότι μέσα σε μια τέτοια αντίληψη αποκλείουμε μέρος της Υιότητας, λέγοντας ότι γνωρίζουμε καλύτερα από τον Ιησού. Αυτός μας λέει ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας, αλλά εμείς το αντικρούουμε με λίστες από σκοτεινές, αμαρτωλές και τρομακτικές εικόνες ως θετική απόδειξη ότι αυτός κάνει λάθος κι εμείς έχουμε δίκιο: όλοι οι άνθρωποι δεν είναι ίδιοι και έχουμε το αποδεικτικό στοιχείο της ενοχής για να αποδείξουμε αυτό που θέλουμε να δείξουμε - που είναι σίγουρα το όνειρο ενός τρελού!

(2) Και όσο παραμένουμε ακόμα έξω από την πύλη του Ουρανού, ας κοιτάζουμε όλα όσα βλέπουμε μέσα από την αγία όραση και τα μάτια του Χριστού. Όλα τα φαινόμενα ας μας φαίνονται αγνά, έτσι ώστε να μπορέσουμε να τα προσπεράσουμε με αθωότητα, και να πορευτούμε μαζί προς την οικία του Πατέρα μας ως αδελφοί και άγιοι Υιοί του Θεού.

Βλέπουμε ξανά το πόσο συχνά ο Ιησούς τονίζει στο ίδιο θέμα. Μέσω της όρασης του Χριστού συνειδητοποιούμε ότι είμαστε όλοι ίδιοι. Η θεραπευμένη αντίληψη της αθωότητας δεν προέρχεται από την άρνηση της φυσικής μας όρασης, αλλά από την άρνηση της ερμηνείας του εγώ γι' αυτό που βλέπουμε. Ξαναδιαβάζουμε αυτό το όμορφο απόσπασμα από το κείμενο που παραλληλίζεται με τη σκέψη αυτού του μαθήματος · το υπέροχο ταξίδι που μας περιμένει όταν περπατάμε μαζί με όλους τους αδελφούς μας, βοηθώντας τους να μάθουν τα χαρούμενα μαθήματα της συγχώρεσης που έχουμε μάθει - της ελπίδας αντί της απελπισίας, του φωτός αντί του σκότους, της αθωότητας αντί της αμαρτίας:

Σκέψου την ομορφιά που θα βλέπεις, εσύ που περπατάς μαζί Του! Και σκέψου πόσο ωραίοι θα φαίνεστε εσύ και ο αδελφός σου, ο ένας στον άλλον! Πόσο ευτυχισμένοι θα είστε που είστε μαζί, μετά από ένα μακροχρόνιο και μοναχικό ταξίδι όπου πορευόσασταν μόνοι. Τις πύλες του Ουρανού, τις ανοιχτές τώρα για εσάς, θα ανοίξετε τώρα στους θλιμμένους. Και όλοι όσοι κοιτούν το πρόσωπο

του Χριστού μέσα σε σας θα αγαλλιάζουν. Πόσο ωραίο ήταν το θέαμα που είδατε πέρα από το πέπλο, το οποίο θα φέρετε για να φωτίσετε τα κουρασμένα μάτια εκείνων που είναι τόσο εξαντλημένοι όσο εσείς κάποτε. Πόσο ευγνώμονες θα είναι που θα σας δουν ανάμεσά τους, να προσφέρετε την συγχώρεση του Χριστού για να διασκορπίσετε την πίστη τους στην αμαρτία. (Κ-22.ΙV.4)

ΜΑΘΗΜΑ 264

Περιβάλλομαι από την Αγάπη του Θεού.

Αυτή η δήλωση αποτυπώνει ένα θέμα που επαναλαμβάνεται περιοδικά. Μπορούμε να κατανοήσουμε το νόημα των Μαθημάτων μόνο όταν συνειδητοποιήσουμε ότι το «εγώ» για το οποίο μιλά ο Ιησούς, είναι ο λήπτης των αποφάσεων του νου. Δεν περιβαλλόμαστε από την Αγάπη του Θεού ως σώματα αλλά ως νόες - όταν επιλέγουμε να τη θυμόμαστε. Στον εσφαλμένο νου δεν υπάρχει η Αγάπη του Θεού · υπάρχει μόνο μίσος και φόβος. Όμως η αγάπη περιμένει υπομονετικά την ορθά νοούμενη απόφαση του Υιού να επιστρέψει στη λογική. Πρέπει να κρατήσουμε αυτό το περιεχόμενο στην επίγνωσή μας καθώς διαβάζουμε το μάθημα, παρόλο που τα λόγια του υποδηλώνουν ότι ο Θεός είναι σωματικά παρών για στους σωματικούς μας εαυτούς.

(1) Πατέρα, Εσύ στέκεις μπρος μου και πίσω μου, δίπλα μου, στην θέση που βλέπω τον εαυτό μου, και όπου πηγαίνω. Βρίσκεσαι σε όλα τα πράγματα που βλέπω, στους ήχους που ακούω, και σε κάθε χέρι που ζητά το δικό μου. Μέσα σε Σένα ο χρόνος εξαφανίζεται, και ο χώρος γίνεται μια πεποίθηση χωρίς νόημα. Διότι αυτό που περιβάλλει τον Υιό Σου και τον κρατά ασφαλή είναι η ίδια η Αγάπη. Δεν υπάρχει πηγή άλλη από αυτή, και τίποτα που να μην μοιράζεται την αγιότητά της · τίποτα που να στέκεται πέρα από την δική Σου μια δημιουργία, ή χωρίς την Αγάπη που κρατά όλα τα πράγματα μέσα της. Πατέρα, ο Υιός Σου είναι σαν Εσένα. Ερχόμαστε σε Σένα με το δικό Σου Όνομα σήμερα, για να είμαστε σε ειρήνη μέσα στην παντοτινή Σου Αγάπη.

Αργότερα σε κάποια μαθήματα ο Ιησούς θα πει το ίδιο πράγμα, αλλά που αφορά πιο συγκεκριμένα το σκοπό. Αυτό που πραγματικά μας περιβάλλει μέσα στο όνειρό μας είναι ο σκοπός του Θεού, αφού η Αγάπη Του εδώ απουσιάζει ολοκληρωτικά. Ο σκοπός αυτός είναι να μάθουμε να συγχωρούμε μέσα από την όραση του Χριστού, που μας διδάσκει πως όλα όσα βλέπουμε είναι μια τάξη μέσα στην οποία θυμόμαστε ότι η Ταυτότητά μας είναι στο νου μας. Επιλέξαμε εναντίον αυτού του Εαυτού και τώρα μπορούμε να επιλέξουμε υπέρ Αυτού. Όμως όταν το υποβόσκων περιεχόμενο αυτών των λέξεων παρερμηνεύεται, παγιδευόμαστε λαμβάνοντάς τες κυριολεκτικά σαν αλήθεια, διότι μπορούν να είναι αληθινές μόνο στο επίπεδο του περιεχομένου τους. Για να επαναδιατυπώσω αυτό το σημαντικό σημείο, ο σκοπός του Θεού είναι να δούμε σε όλα τα πράγματα την αντανάκλαση της στοργικής Ενιαιότητάς Του, την ορθά νοούμενη ένωση που αντικατοπτρίζει την ενότητα του Εαυτού μας.

(2:1) Αδελφοί μου, ενωθείτε μαζί μου σε αυτό σήμερα.

Ο Ιησούς μας μιλάει εδώ στο πρώτο πρόσωπο. Αν η Αγάπη του Θεού είναι στο νου μας, η ένωση με τον Ιησού πρέπει επίσης να είναι στο νου μας, όχι στον κόσμο των σωμάτων. Αυτή είναι η συνεχής έκκλησή του - να πάμε εκεί που είναι αυτός, ώστε να μας βοηθήσει να κάνουμε μια άλλη επιλογή.

Λέγοντας λοιπόν, «ενωθείτε μαζί μου σε αυτό», ο Ιησούς μας ζητά να ενωθούμε μέσα στην προσευχή του νου όπου αναγνωρίζουμε την εγγενή ενιαιότητά μας.

Σε αγαπώ για την αλήθεια μέσα σου, όπως σε αγαπά κι ο Θεός... Αν θέλεις να με ακούσεις, άκουσε τους αδελφούς μου στους οποίους μιλά η Φωνή του Θεού. Η απάντηση σε όλες τις προσευχές βρίσκεται εκεί. Θα την λάβεις καθώς ακούς την απάντηση μέσα σε όλους. Μην ακούς τίποτα άλλο ειδάλλως δεν θα ακούς αληθινά. (Κ-9.ΙΙ.7:1, 4-7)

(2:2-3) Αυτή είναι η προσευχή της σωτηρίας. Δεν πρέπει να ενωθούμε σε αυτό που θα σώσει τον κόσμο, μαζί με μας;

Θέλουμε να ενωθούμε με την προσευχή της σωτηρίας που είναι η συνειδητοποίηση ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας, σε απόλυτη ενότητα με τον Πατέρα του. Εάν ο Εαυτός του Θεού είναι τέλεια Αγάπη και τέλεια Ενιαιότητα και εμείς είμαστε ίδιοι μ' Αυτόν, πρέπει να μοιραζόμαστε αυτή την ενότητα και αυτή την αγάπη. Επομένως, προσευχόμαστε να βοηθηθούμε να αλλάξουμε το νου μας για τους Υιούς που αντιληφθήκαμε εσφαλμένα και τους κάναμε αντικείμενα ιδιαιτερότητας. Μολονότι αυτό δεν είναι δυνατό στο επίπεδο της *μορφής*, στο επίπεδο του *περιεχομένου* κάνουμε την αγάπη να περικλείει τα πάντα, με το να μην αποκλείουμε κανέναν από την στοργική αγκαλιά της. Έτσι θυμόμαστε ότι η Αγάπη του Θεού μας περιβάλλει, μαζί με όλους τους αδελφούς μας οι οποίοι ήταν φαινομενικά διαχωρισμένοι από την αμαρτία και την ενοχή.

ΜΑΘΗΜΑ 265

Το μόνο που βλέπω είναι η γλυκύτητα της δημιουργίας.

Αυτό το μάθημα αντιπαραθέτει τις γνωστές έννοιες της προβολής και της επέκτασης. Κοιτάζουμε μέσα στο νου μας και κρίνουμε το αν είναι πραγματική η ενοχή ή η συγχώρεση. Όποια σκέψη επιλέξουμε, είναι αυτό που επιλέγουμε να αντιληφθούμε εξωτερικά. Αν είναι η ενοχή του εγώ, γίνονται αντιληπτές στους άλλους οι προβολές του. Αν είναι η συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος, οι ευγενικές προεκτάσεις του αποτελούν τη βάση των σχέσεών μας. Αυτό είναι το μήνυμα που μας δίνει εδώ ο Ιησούς.

(1:1) Πραγματικά έχω παρεξηγήσει τον κόσμο, διότι έθεσα τις αμαρτίες πάνω σ' αυτόν και τις είδα να μου ανταποδίδουν το βλέμμα μου.

Ο Ιησούς περιγράφει αυτό που κάνουμε όλοι - στην πραγματικότητα, το πώς έγινε ο κόσμος. Κάναμε την αμαρτία πραγματική μέσα στο νου, αρνηθήκαμε την παρουσία της και την προβάλαμε. Τώρα πιστεύουμε ότι η αμαρτία είναι παντού γύρω μας στα σώματα - το δικό μας ή των άλλων - αλλά όχι μέσα στο νου μας. Θυμηθείτε αυτές τις σημαντικές και γνωστές παραπομπές:

Η προβολή φτιάχνει την αντίληψη. Ο κόσμος που βλέπεις είναι αυτό που του έδωσες εσύ, και τίποτα περισσότερο... Είναι ο μάρτυρας της κατάστασης του νου σου, η εξωτερική εικόνα μιας εσωτερικής κατάστασης. (Κ-21.εισ.1:1-2, 5)

(1:2-3) Πόσο άγριες φαινόντουσαν! Και πόσο λάθος έκανα όταν νόμιζα ότι αυτό που φοβόμουν βρισκόταν στον κόσμο, αντί μέσα στο νου μου και μόνο.

Είναι μια συνοπτική δήλωση σχετικά με το σχέδιο του εγώ που αρνείται την αντιληπτή αμαρτία στο νου μας και τη βλέπει εξωτερικά. Αλλά συνειδητοποιώντας ότι κάναμε λάθος, τώρα αλλάζουμε το νου μας και λέμε:

(1:4-6) Σήμερα βλέπω τον κόσμο μέσα στην ουράνια γλυκύτητα με την οποία λάμπει η δημιουργία. Δεν υπάρχει φόβος μέσα σ' αυτόν. Καμία φαινομενική αμαρτία του ας μην επισκιάζει το φως του Ουρανού που λάμπει πάνω στον κόσμο.

Στο εγχειρίδιο, ο Ιησούς αναφέρει την *πραότητα* [ευγένεια, γλυκύτητα] ως το τέταρτο από τα δέκα χαρακτηριστικά των δασκάλων του Θεού και πραγματεύεται τη σύγκρισή της με τη βλαπτικότητα (Εγχ-4.IV). Επομένως, όταν επιλέγουμε την ενοχή και την αμαρτία σαν πραγματικότητα, κάνουμε τη βλάβη πραγματική, το οποίο σημαίνει ότι ένας αμαρτωλός και φοβισμένος κόσμος γίνεται επίσης πραγματικός. Ωστόσο, με το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλο μας, μόνο η γλυκύτητα της Αγάπης του Θεού αντανακλάται εδώ.

(1:7-10) Αυτό που αντανακλάται εκεί βρίσκεται μέσα στο Νου του Θεού. Οι εικόνες που βλέπω αντανακλούν τις σκέψεις μου. Όμως ο νους μου είναι ένα με του Θεού. Επομένως μπορώ να αντιληφθώ την γλυκύτητα της δημιουργίας.

Η Αγάπη μέσα στο Νου του Θεού αντανακλάται στον κόσμο, και από τη στιγμή που όλα όσα αντιλαμβάνομαι είναι μια αντανάκλαση των σκέψεών μου - «Οι σκέψεις μου είναι εικόνες που εγώ έχω φτιάξει» (Εργ.15) - ως αποτέλεσμα έχω τις σκέψεις μου όμοιες με του Αγίου Πνεύματος, η γλυκύτητα της δημιουργίας είναι το μόνο που βλέπω.

(2) Μέσα στην σιωπή θέλω να δω τον κόσμο, ο οποίος δεν κάνει τίποτα άλλο εκτός από το να αντανακλά τις Σκέψεις Σου, όπως και τις δικές μου. Ας θυμηθώ ότι αυτές είναι οι ίδιες, και θα δω την γλυκύτητα της δημιουργίας.

Με άλλα λόγια, οι σκέψεις μου δεν διαφέρουν από του Θεού. Στον πραγματικό κόσμο καταλαβαίνουμε ότι όλα όσα έχουμε σκεφτεί - ορθά ή εσφαλμένα - είναι ένα όνειρο. Αυτό που απομένει τώρα είναι η τελική στιγμή της αναγνώρισης ότι ο Θεός και ο Υιός Του δεν ήταν ποτέ διαχωρισμένοι. Χωρίς διαχωρισμό δεν υπάρχει αμαρτία, ενοχή ή φόβος, και η γλυκύτητα της δημιουργίας αποκαθίσταται στην επίγνωση των ιερών νόων μας, καθώς χανόμαστε μέσα στην γαλήνια Καρδιά του Θεού.

ΜΑΘΗΜΑ 266

Ο άγιος Εαυτός μου κατοικεί μέσα σε σένα, Υιέ του Θεού.

Εάν σας βλέπω ως διαχωρισμένους, ισχυρίζομαι ότι η αγιότητά μου υπάρχει σε μένα, αλλά όχι σε σας. Μόνο μέσα από την κατανόηση ότι είμαστε το ίδιο - ότι μοιραζόμαστε το σύστημα σκέψης του εγώ, καθώς επίσης και τη διόρθωσή του - φθάνουμε στο σημείο να συνειδητοποιήσουμε ότι Υιός του Θεού είναι ένας.

(1:1) Πατέρα, Εσύ μου έδωσες όλους τους Υιούς Σου, να είναι σωτήρες μου και σύμβουλοι μου στην όραση · οι κομιστές της Αγίας Φωνής Σου σε μένα.

Θυμόμαστε την Ταυτότητά μας, αναγνωρίζοντάς την στον κάθε έναν που συναντάμε. Πράγματι, μόνο μέσα από αυτή την αναγνώριση που βασίζεται στη συγχώρεση των κρυμμένων προβολών μας, μια τέτοια θύμηση είναι δυνατή. Θυμηθείτε τον τρόπο που ο Ιησούς κλείνει την πραγματεία του πάνω την ψυχοθεραπεία:

... Να θυμάσαι το σχέδιο του Θεού για την επανόρθωση της χαράς και της ειρήνης. Και μην ξεχνάς πόσο πολύ απλοί είναι οι τρόποι του Θεού:

Ήσουν χαμένος στο σκοτάδι του κόσμου μέχρι που ζήτησες το φως. Και τότε ο Θεός έστειλε τον Υιό Του να σου το δώσει. (Ψ-3.III.8:10-13)

(1:2-5) Μέσα σ' αυτούς Εσύ αντανakλάσαι, και μέσα σ' αυτούς ο Χριστός με κοιτάζει από τον Εαυτό μου. Ο Υιός σου ας μην ξεχνά το άγιο Όνομα Σου. Ο Υιός Σου ας μην ξεχνά την άγια Πηγή του. Ο Υιός Σου ας μην ξεχνά ότι το Όνομά του είναι δικό Σου.

Άλλη μια υπέροχη έκφραση της εγγενούς ενιαιότητάς μας ως Υιός Θεού, ένα με την Πηγή του και με όλη τη δημιουργία.

(2) Αυτή την ημέρα μπαίνουμε στον Παράδεισο, επικαλούμενοι το Όνομα του Θεού και το δικό μας, αναγνωρίζοντας τον Εαυτό μας στον κάθε ένα από εμάς · ενωμένοι μέσα στην άγια Αγάπη του Θεού. Πόσους σωτήρες μάς έχει δώσει ο Θεός! Πώς είναι δυνατόν να χάσουμε τον δρόμο προς Εκείνον, όταν Αυτός έχει γεμίσει τον κόσμο με εκείνους που δείχνουν προς Αυτόν, και μας έδωσε την όραση να τους δούμε;

Η αρχική φράση, «Σήμερα μπαίνουμε στον Παράδεισο,» είναι από τη βιβλική περικοπή όπου ο Ιησούς περιτοιχίζεται από δύο ληστές στο σταυρό, ο ένας εκ των οποίων σιωπηρά καταδικάστηκε, ο άλλος ανταμείφθηκε με το να είναι με τον Κύριό του στον Παράδεισο (Κατά Λουκά 23: 39-43).

Για να κυριολεκτήσουμε, ο Θεός δεν γεμίζει τον κόσμο με κανέναν, και έτσι αυτό αναφέρεται στον σκοπό του Θεού, που συμβολίζεται από τη συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος. Αυτό μη το λάβετε πως σημαίνει ότι ο Θεός έφτιαξε τον κόσμο και τον γέμισε με ανθρώπους για να έχουμε εμείς μια τάξη στην οποία να μάθουμε. Θα ήταν πράγματι σκληρός, αν η αλήθεια ήταν αυτή. Είναι ο σκοπός Του που διαποτίζει αυτό τον κόσμο - όχι η παρέμβασή Του - όταν επιλέγουμε να κοιτάξουμε τον κόσμο μέσα από τα μάτια του Χριστού, αντί των δικών μας. Έτσι, ο πραγματικός κόσμος του φωτός υποδέχεται τα συγχωρεμένα μάτια μας με την χαρά και την αγαλλίαση που προαναγγέλλει την είσοδό μας στον Παράδεισο με τον Ιησού και όλους τους αδελφούς μας - τον έναν αιώνιο Υιό του Θεού. Και έτσι με χαρά διαβάζουμε για δεύτερη φορά αυτές τις χαρούμενες λέξεις:

Πόσο όμορφος είναι ο κόσμος του οποίου ο σκοπός είναι η συγχώρεση του Υιού του Θεού! Πόσο ελεύθερος από το φόβο, πόσο γεμάτος με ευλογία κι ευτυχία! Και τι χαρμόσυνο πράγμα είναι να κατοικείς έστω για λίγο σε ένα τέτοιο ευτυχισμένο μέρος! Ούτε μπορεί να ξεχαστεί, σε έναν τέτοιο κόσμο, ότι λίγο ακόμα απομένει μέχρι το άχρονο να έλθει γρήγορα να πάρει τη θέση του χρόνου. (K-29.VI.6)

ΜΑΘΗΜΑ 267

Η καρδιά μου κτυπά στην ειρήνη του Θεού.

Έχουμε ήδη δει ότι όταν ο Ιησούς χρησιμοποιεί τη λέξη *καρδιά*, εννοεί το *νου*. Η λέξη *καρδιά* είναι απλά μια πιο ποιητική απόδοση. Είναι ο νους μου που χτυπά στην ειρήνη του Θεού, σίγουρα δεν είναι κάποιο μέρος του σώματός μου. Έχουμε δει με ποιο τρόπο χρησιμοποιεί ο Ιησούς τις εικόνες του σώματος σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - σ' αυτήν την περίπτωση εικόνες που υποδηλώνουν αγάπη - όμως, περιττό να πω, ότι αυτές δεν είναι παρά σύμβολα που μας συναντούν στη φυσική κατάσταση μέσα στην οποία εμείς νομίζουμε ότι υπάρχουμε (Κ-25.Ι.7: 4).

(1:1-3) Γύρω μου βρίσκεται όλη η ζωή που ο Θεός δημιούργησε με την Αγάπη Του. Με καλεί με κάθε καρδιοχτύπι και με κάθε ανάσα · με κάθε πράξη και κάθε σκέψη. Ειρήνη γεμίζει την καρδιά μου, και πλημμυρίζει το σώμα μου με τον σκοπό της συγχώρεσης.

Άλλη μια φορά, ο Ιησούς επισημαίνει ότι μιλά για τον *σκοπό*. Θα πρέπει να είμαστε προσεκτικοί ώστε να μην αλλάξουμε νόημα του. Όταν η καρδιά μου ή ο νους μου κτυπά στην ειρήνη του Θεού, συμβαίνει γιατί ο δικός μου λήπτης των αποφάσεων έχει ενωθεί με το Άγιο Πνεύμα στον ορθό νου μου, και έτσι εγώ μοιράζομαι τον σκοπό Του. Ο σκοπός που έχει το εγώ γι' αυτόν τον κόσμο είναι να επιτίθεται, κάνοντας μ' αυτό τον τρόπο το διαχωρισμό πραγματικό. Ο σκοπός του Αγίου Πνεύματος είναι να αναιρεθεί ο διαχωρισμός μέσω της συγχώρεσης.

(1:4-7) Τώρα ο νους μου θεραπεύεται, και μου δίνονται όλα όσα χρειάζομαι για να σώσω τον κόσμο. Κάθε χτύπος της καρδιάς μου, μου φέρνει γαλήνη · κάθε αναπνοή μου εμφυσά δύναμη. Είμαι ένα αγγελιαφόρος του Θεού, που καθοδηγείται από την Φωνή Του, στηρίζεται από Αυτόν με αγάπη, και βρίσκεται πάντα γαλήνιος μέσα στην στοργική Αγκαλιά Του. Κάθε χτύπος της καρδιάς καλεί το Όνομά Του, και η Φωνή Του απαντά σε όλους, βεβαιώνοντάς με ότι βρίσκομαι στην κατοικία μου μέσα σε Αυτόν.

Η θεραπευμένη όρασή μου, μου δείχνει έναν κόσμο με ένα σκοπό και όλα είναι ενωμένα μέσα σ' αυτό το όραμα της συγχώρεσης. Ο νους μου είναι τώρα απελευθερωμένος από τις ενοχές και το μίσος που με κρατούσαν μακριά από τη στοργική Αγκαλιά του Θεού, και καθώς η δική μου είναι ανοιχτή για να δεχτώ τον Υιό του Θεού, νιώθω την ήσυχη δύναμη του Πατέρα μου να με περιβάλλει μέσα στην ήσυχη Αγάπη Του.

(2:1) Ας δώσω προσοχή στην δική Σου απάντηση, και όχι την δική μου.

Είναι μια προσευχή προς τον λήπτη των αποφάσεων του νου, να επιλέξει την Απάντηση του Θεού αντί για τη δική του. Συνεπώς, βρίσκουμε έναν άλλο τρόπο για να πούμε ότι αναγνωρίζουμε την εσφαλμένη επιλογή μας υπέρ της ψευδαίσθησης, και τώρα αποφασίζουμε υπέρ της αληθείας που παραμένει στους ορθούς νόες μας, και η οποία υπομονετικά περίμενε την απόφασή μας να επιστρέψουμε σε αυτήν.

(2:2-3) Πατέρα, η καρδιά μου χτυπά στην ειρήνη που δημιούργησε η Καρδιά της Αγάπης. Βρίσκεται εκεί και μόνο εκεί μπορώ να βρίσκομαι σίτι μου.

Με χαρά αποδεχόμαστε την Απάντηση του Θεού, η καρδιά μου επιστρέφει στη δική Του, και γνωρίζω ότι είμαι στην εστία μου μέσα στην ειρήνη και την ησυχία της Αγάπης Του. Θυμόμαστε τον επίλογο από το ποίημα της Helen «Ο Οίκος του Πατρός μου», το οποίο έχει ήδη αναφερθεί:

... Εκεί περπατά μαζί μου

Το Φως που ο Ουρανός βλέπει ως τον εαυτό του.

Είμαι ένας Υιός του Θεού. Το όνομά μου είναι το δικό Του.

Ο Οίκος του Πατρός μου είναι εκεί όπου η είναι γαλήνη μου.

ΜΑΘΗΜΑ 268

Ας είναι όλα τα πράγματα ακριβώς έτσι όπως είναι.

Άλλο ένα σημαντικό μάθημα που θα επαναληφθεί σύντομα, το οποίο διορθώνει την ανάγκη του εγώ να αλλάξει την πραγματικότητα μετατρέποντάς την στο αντίθετό της: να κάνει το διαχωρισμό αληθινό, και την ενιαιότητα ψευδαίσθηση. Μόλις αναγνωρίσουμε την αλλαγή αυτή, μπορούμε να επιλέξουμε ν' αποδεχθούμε τα πράγματα όπως πραγματικά είναι με το να αποδεχθούμε την Επανόρθωση. Η αρχή αυτή αποτυπώνεται στην καθημερινή μας ζωή, όταν επιτρέπουμε τον Υιό του Θεού να είναι ένας - *όπως ακριβώς είναι*. Ταυτιζόμενοι με το σύστημα σκέψης του εγώ, θελήσαμε να μετατρέψουμε τον Υιό του Θεού σε ένα πλήθος ιδιαίτερων υπάρξεων: εκείνους που μας αρέσουν και εκείνους που δεν μας αρέσουν · εκείνους που μπορούμε να χειριστούμε και εκείνους που δεν μπορούμε να χειριστούμε. Τώρα επιλέγουμε να αναιρέσουμε αυτές τις εσφαλμένες αντιλήψεις, εγκαταλείποντας την κρίση.

(1:1) Ας μην είμαι κριτής Σου σήμερα, Κύριε, και να κρίνω εναντίον Σου.

Όλοι προσπαθούμε να αποδείξουμε ότι ο Θεός, ο Ιησούς και τα *Μαθήματα Θαυμάτων* κάνουν λάθος - εμείς μπορούμε να τα πάμε καλύτερα με τον Ουρανό, τον κόσμο, και τα Μαθήματα. Αυτό είναι το θέμα που θέτει ο Ιησούς εδώ, και ότι χρειάζεται να ζητήσουμε βοήθεια για να μην κρίνουμε τον Θεό λέγοντάς Του για τον αμαρτωλό Υιό Του.

(1:2) Ας μην επιχειρήσω ν' αναμειχθώ με την Δημιουργία Σου, και να την παραμορφώσω σε αρρωστημένες μορφές.

Αυτές οι αρρωστημένες μορφές όχι μόνο περιλαμβάνουν τη σωματική ασθένεια, αλλά κι όλες τις στρεβλώσεις και τις αλλόκοτες εικόνες που έχουμε για τον εαυτό μας και τους άλλους, οι οποίες είναι οι προβολές της αλλόκοτης στρέβλωσης του νου που είναι η ενοχή, όπως θυμόμαστε σε αυτή τη δήλωση από την *Ψυχοθεραπεία*:

... Η ασθένεια **μπορεί να είναι** μόνο η σκιά της ενοχής, αλλόκοτη και άσχημη εφόσον μιμείται τη δυσμορφία. Αν κάποια δυσμορφία ειπωθεί ως πραγματική, τι άλλο θα μπορούσε να είναι η σκιά της εκτός από δύσμορφη; (Ψ-2.IV.2:6-7)

(1:3-5) Ας είμαι πρόθυμος να αποσύρω τις επιθυμίες μου από την ενότητά της, και ας την αφήσω να είναι έτσι όπως την δημιούργησες Εσύ. Γιατί έτσι, θα μπορέσω και ν' αναγνωρίσω τον Εαυτό μου έτσι όπως με δημιούργησες Εσύ. Μέσα στην αγάπη δημιουργήθηκα, και μέσα στην αγάπη θα παραμένω για πάντα.

Αρχικά χρειάζεται να έχουμε επίγνωση το πόσο συχνά κατά τη διάρκεια της ημέρας θέλουμε να κατακερματίσουμε τον Υιό του Θεού, και στη συνέχεια να συνειδητοποιήσουμε ότι λέμε στον Θεό ότι Αυτός δεν δημιούργησε σωστά την Υιότητα Του - ότι εμείς ξέρουμε καλύτερα.

(1:6) Τι μπορεί να με φοβίσει, όταν αφήνω όλα τα πράγματα να είναι ακριβώς έτσι όπως είναι;

Ο Ιησούς μας βοηθά να καταλάβουμε εδώ ότι ο φόβος προέρχεται από τις προσπάθειές μας να αλλάξουμε τη δημιουργία. Μόνο μέσα σε ένα δυϊστικό κόσμο μπορούμε να πληγωθούμε, αλλά ποτέ στην κατάσταση της τέλει Εναιότητας. Μόνο μέσα στην ψευδαισθηση μπορούμε να προβάλλουμε την ενοχή στους άλλους, το οποίο σημαίνει ότι ως αντάλλαγμα μπορεί να πληγωθούμε κι εμείς. Κάθε φορά που αισθανόμαστε φοβισμένοι, ένοχοι ή στεναχωρημένοι, πάντα συμβαίνει επειδή έχουμε αρνηθεί την πραγματικότητα του Υιού του Θεού, λέγοντας: «ο Υιός του Θεού είναι όπως εμείς θα θέλαμε να είναι, όχι όπως ο Θεός τον δημιούργησε».

(2) Η όρασή μας ας μην είναι βλάσφημη σήμερα, και τα αυτιά μας ας μην δίνουν προσοχή σε γλώσσες που ψεύδονται. Μόνο η πραγματικότητα είναι ελεύθερη από πόνο. Μόνο η πραγματικότητα είναι ελεύθερη από απώλεια. Μόνο η πραγματικότητα είναι απόλυτα ασφαλής. Και μόνο αυτή αναζητώ σήμερα.

Γιατί να μην επιλέξω την ευτυχία, την ειρήνη και την ασφάλεια, όταν το μόνο που χρειάζεται είναι μια απλή αλλαγή του νου, από τη βλασφημία του εγώ στην αποδοχή της αγιότητας της δημιουργίας του Θεού;

... Όλες αυτές οι ψευδαισθήσεις [η ενοχή, ο πόνος και η κατάθλιψη], και οι πολλές μορφές που μπορεί να πάρει η βλασφημία, είναι αρνήσεις του να δεχτείς την δημιουργία έτσι όπως είναι. Αν ο Θεός δημιούργησε τον Υιό Του τέλειο, έτσι πρέπει να μάθεις να τον βλέπεις για να μάθεις για την πραγματικότητά του. Και σαν μέρος της Υιότητας, έτσι πρέπει να μάθεις να βλέπεις τον εαυτό σου για να μάθεις για την δική σου πραγματικότητα. (Κ-10.Υ.12:4-6)

ΜΑΘΗΜΑ 269

Η όρασή μου προχωρά και βλέπει το πρόσωπο του Χριστού.

Το πρόσωπο του Χριστού είναι το σύμβολο για την αθωότητα του Υιού του Θεού, και όταν ατενίζουμε το πρόσωπό Του σημαίνει ότι βλέπομε τους αδελφούς μας αναμάρτητους. Αυτό σημαίνει ότι βάζουμε στην άκρη την κρίση μας, γιατί είμαστε πρόθυμοι να κοιτάξουμε μέσα από αναμάρτητα μάτια και να δούμε την αγιότητα του αθώου Υιού του Θεού.

(1:1-2) Ζητώ την ευλογία Σου στην όρασή μου σήμερα. Αυτή είναι το μέσον που έχεις διαλέξει για να γίνει ο τρόπος να μου δείχνεις τα λάθη μου, και να κοιτάξω πέρα από αυτά.

Το μέσο είναι η συγχώρεση. Όταν συγχωρώ, ζητώ τη βοήθεια του Ιησού να δω τους άλλους με διαφορετικό τρόπο, που σημαίνει πως αρχικά πρέπει να δω ότι βλέπω μέσα από τα εγωικά μάτια της ιδιαίτερης αγάπης ή του ιδιαίτερου μίσους.

(1:3-4) Μου έχει δοθεί να βρω μια νέα οπτική μέσα από τον Οδηγό που μου έδωσες Εσύ, και μέσα από τα μαθήματά Του να υπερβώ την αντίληψη και να επιστρέψω στην αλήθεια. Ζητώ την ψευδαισθηση που υπερβαίνει όλες αυτές που έχω φτιάξει εγώ.

Η συγχώρεση εξακολουθεί να είναι μια ψευδαισθηση, όπως είναι και η νέα αντίληψη που γεννήθηκε από την όραση του Χριστού, επειδή αυτή διορθώνει μέσα στο όνειρο. Όμως είναι η μοναδική ψευδαισθηση που αναιρεί όλες τις άλλες. Τα διαχωρισμένα συμφέροντα του εγώ δίνουν τη θέση τους στην όραση του Αγίου Πνεύματος, λόγω της μόνης αληθινής αρχής που περιέχει αυτός ο κόσμος - «κανείς δεν χάνει ώστε ο καθένας να μπορεί να ωφελείται»:

Το Άγιο Πνεύμα έχει τη δύναμη να αλλάξει όλο το θεμέλιο του κόσμου που βλέπεις σε κάτι άλλο · σε μια βάση όχι παρανοϊκή, στην οποία μια λογική αντίληψη μπορεί να στηριχθεί, ένας άλλος κόσμος να γίνει αντιληπτός... Τίποτα δεν επιβεβαιώνει τον θάνατο και την σκληρότητα · τον διαχωρισμό και τις διαφορές. Γιατί εδώ τα πάντα γίνονται αντιληπτά σαν ένα, και κανείς δεν χάνει ώστε ο καθένας να μπορεί να ωφελείται. (Κ-25.VII.5:1, 3-4)

(1:5) Σήμερα επιλέγω να δω ένα κόσμο μέσα στο φως της συγχώρεσης, μέσα στον οποίο ο καθένας μου δείχνει το πρόσωπο του Χριστού, και με διδάσκει ότι αυτό που βλέπω μου ανήκει · ότι τίποτα δεν υπάρχει, εκτός από τον άγιο Υιό Σου.

Πόσο όμορφη είναι η όραση του συγχωρεμένου κόσμου που βλέπει μόνο το ιερό πρόσωπο του Χριστού, και το βλέπει σε όλους:

Την δική Του αθωότητα μπορούν να κοιτάζουν τα μάτια που βλέπουν. Την δική Του ομορφιά βλέπουν στο καθετί. Και Αυτόν είναι που ψάχνουν παντού, και δεν βρίσκουν κανένα θέαμα ή μέρος ή χρόνο που Αυτός να μην βρίσκεται. Μέσα στην αγιότητα του αδελφού σου, στο τέλειο πλαίσιο για την δική σου σωτηρία και του κόσμου, τίθεται η λαμπρή ενθύμηση Αυτού μέσα στον Οποίο ζει ο αδελφός σου, κι εσύ μαζί με αυτόν. Τα μάτια σου ας μην τυφλώνονται από το παραπέτασμα της ιδιαιτερότητας, που κρύβει το πρόσωπο του Χριστού από αυτόν, και από σένα επίσης. (Κ-24.VI.6:1-5)

(2) Σήμερα η όρασή μας είναι πραγματικά ευλογημένη. Μοιραζόμαστε ένα όραμα, καθώς κοιτάζουμε το πρόσωπο Εκείνου του Οποίου ο Εαυτός είναι δικός μας. Είμαστε ένα χάρη σε Εκείνον ο Οποίος είναι ο Υιός του Θεού · Εκείνον που είναι η δική μας Ταυτότητα.

Πριν μπορέσουμε να θυμηθούμε ότι είμαστε ένας Υιός, πρέπει πρώτα να καταλάβουμε ότι έχουμε μια όραση - μία υγιή οπτική των πάντων σε αυτόν τον κόσμο, και ότι αυτή δεν είναι η δικής μας οπτική. Η δική μας ανάγκη λοιπόν, είναι να παρακολουθούμε το νου μας καθώς περνάμε την μέρα μας, για να δούμε πόσο γρήγορα ξεχνάμε αυτήν την απλή αλήθεια και παίρνουμε θέση: βλέποντας νικητές και ηττημένους, καλά και άσχημα αποτελέσματα - όλα με βάση την κρίση μας ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικότητα, και η επίθεση είναι σωτηρία. Το να αναγνωρίσουμε τις αυταπάτες των αντιλήψεων μας, μας επιτρέπει να ζητήσουμε τη βοήθεια του Ενός ο Οποίος βλέπει για εμάς, Του Οποίου η Αγάπη για τον Υιό του Θεού γίνεται η δική μας.

ΜΑΘΗΜΑ 270

Σήμερα, δεν θα χρησιμοποιήσω τα μάτια του σώματος.

Εδώ ο Ιησούς δεν εννοεί πως θα πρέπει να περπατάμε με τα μάτια κλειστά, ή με μια ανέκφραστη ματιά που δηλώνει ότι δεν αντιλαμβανόμαστε τίποτα επειδή δεν υπάρχει τίποτα εδώ. Επανεκτιμημένα μας λέει ότι τα μαθήματά του είναι απλά, αλλά ποτέ δεν λέει ότι είναι απλοϊκά. Στη δήλωσή του ο Ιησούς εδώ επομένως, εννοεί ότι δεν αφήνουμε το εγώ να ερμηνεύει αυτό που βλέπουν τα μάτια του σώματός μας. Αυτή είναι η δική του λειτουργία.

(1:1) Πατέρα, η όραση του Χριστού είναι το δώρο Σου σε μένα, και έχει την δύναμη να μετουσιώνει όλα όσα βλέπουν τα μάτια του σώματός μου σε θέαση ενός κόσμου συγχωρεμένου.

Αυτό είναι το κλειδί. Δεν μπορείτε να μεταφράσετε κάτι, αν πρώτα δεν ξέρετε τι μεταφράζετε. Συνεπώς, τα μάτια του σώματός σας πρέπει να αντιλαμβάνονται πρώτα την ιδιαιτερότητα και τις διαφορές, το καλό και το κακό, ή το ένα ή το άλλο. Βλέποντας το σφάλμα σας σε αυτό το σημείο, μπορείτε ουσιαστικά να ζητήσετε τη βοήθεια του Ιησού για να δείτε αυτό που εσείς αντιλαμβάνεστε μέσα από τα μάτια του. Συγχωρεμένα, όλα θα φαίνονται διαφορετικά, όπως περιγράφει αυτό το υπέροχο απόσπασμα:

Μπορείς να φανταστείς πόσο όμορφοι θα σου φαίνονται αυτοί που συγχωρείς;... Και τίποτα δεν θα σου είναι τόσο πολύτιμο, και τόσο αγαπητό... Τίποτα από ότι θυμάσαι που έκανε την καρδιά σου να τραγουδά από χαρά δεν σου έχει φέρει ούτε ένα μικρό μέρος της ευτυχίας που θα σου φέρει αυτό που θα δεις. Γιατί θα δεις τον Υιό του Θεού. Θα δεις την ωραιότητα που αρέσει τόσο στο Άγιο Πνεύμα να κοιτάζει, και για την οποία ευχαριστεί τον Πατέρα. (Κ-17.ΙΙ.1:1, 3, 5-7)

(1:2) Πόσο δοξασμένος και γεμάτος χάρη είναι αυτός ο κόσμος! Και όμως, πόσα ακόμα έχω να αντιληφθώ που η όραση των ματιών δεν μπορεί να μου δείξει.

Τα μάτια του σώματός μας μπορεί να βλέπουν ομορφιά, αλλά δεν είναι τίποτα σε σύγκριση με την ομορφιά του συγχωρεμένου κόσμου. Πράγματι, είναι αδύνατον να την περιγράψεις στα γήινα μάτια. Παρόλα αυτά, η συγχώρεση μπορεί να την αποκαλύψει σε μας, μέσω της αφαίρεσης των πέπλων που παρεμπόδιζαν την ομορφιά της.

(1:3-6) Ο συγχωρεμένος κόσμος σηματοδοτεί ότι ο Υιός Σου αναγνωρίζει τον Πατέρα του, αφήνει τα όνειρά του να έρθουν στην αλήθεια, και περιμένει με προσδοκία την μόνη στιγμή του χρόνου που έχει απομείνει, του χρόνου που για πάντα τελειώνει, καθώς η μνήμη Σου επιστρέφει σε αυτόν. Και τώρα η θέλησή του είναι ένα με την δική Σου. Η λειτουργία του δεν είναι άλλη από την δική Σου, και κάθε σκέψη άλλη εκτός από την δική Σου χάνεται.

Αυτό αφορά το θέμα του να φέρουμε το σκοτάδι στο φως, ή την ψευδαίσθηση στην αλήθεια. Ο Ιησούς δεν μπορεί να σας βοηθήσει αν δεν του δώσετε πρώτα ό,τι χρειάζεται - τα όνειρά σας και τις λανθασμένες αντιλήψεις σας. Μόνο τότε μπορεί να σας διδάξει να θυμηθείτε τη Θέληση του Πατέρα σας, η οποία είναι ίδια με τη δική σας.

(2) Η ησυχία της σημερινής ημέρας θα ευλογήσει τις καρδιές μας, και μέσα από αυτές η ειρήνη θα έρθει σε όλους. Ο Χριστός είναι τα μάτια μας σήμερα. Και μέσα από την όρασή Του προσφέρουμε θεραπεία στον κόσμο μέσω Εκείνου, του αγίου Υιού του Θεού τον οποίον ο Θεός δημιούργησε ολοκληρωμένο · τον άγιο Υιό του Θεού τον οποίο ο Θεός δημιούργησε ένα.

Το ποίημα της Helen «Θεραπεία» τελειώνει με λέξεις που συνοψίζουν όμορφα την έννοια της θεραπείας:

... Ο πόνος του αδελφού σου,

Δεν έχει παρά μία θεραπεία · που είναι ίδια με τη δική σου.

Αυτός πρέπει να είναι ολοκληρωμένος, επειδή ενώνεται μαζί σου,

Κι εσύ θεραπεύεσαι, γιατί ενώνεσαι μαζί του.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 27)

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ;

Έχουμε παρατηρήσει ότι ο Ιησούς χρησιμοποιεί λέξεις και όρους με διαφορετικό τρόπο, ανάλογα με το περιεχόμενό τους. Αυτή η περιήληψη μας δίνει ένα άλλο παράδειγμα, αφού η λέξη *Χριστός* χρησιμοποιείται με τρεις τρόπους. Ο πρώτος φαίνεται στην παράγραφο 1, με τον Χριστό να ορίζεται ως Υιός του Θεού όπως Αυτός είναι στον Ουρανό: πνεύμα, ενιαιότητα, και αγάπη. Η αμετάβλητη φύση Του δεν άφησε ποτέ την Πηγή Του, και έτσι Αυτός παραμένει σε μη-δυϊστική κατάσταση, εντελώς πέρα από τον ανύπαρκτο κόσμο. Στην παράγραφο 2, ωστόσο, ο Ιησούς μιλάει για το Χριστό σαν να βρίσκεται στον ορθό νου μας, όπου το *Χριστός* είναι ένα συνώνυμο του *Αγίου Πνεύματος*, δηλώνοντας το μέρος του εαυτού μας που κατοικεί ως Θείο Βρέφος, που τόσο ξεκάθαρα απεικονίζεται στο Μάθημα 182. Έτσι το *Χριστός* δεν αναφέρεται μόνο στον τέλειο Υιό του Θεού ως πνεύμα, αλλά επίσης και στην αρχή της Διόρθωσης ή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος - τον σκοπό του Θεού για τον Υιό Του μέσα στο όνειρο του διαχωρισμού. Επίσης, αργότερα στο τέλος αυτής της περιήληψης, ο Ιησούς λέει να βλέπουμε το πρόσωπο του Χριστού, την αθωότητα του Υιού του Θεού, σε όλους τους αδελφούς μας.

(1) Ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού έτσι όπως Τον δημιούργησε Αυτός. Είναι ο Εαυτός που μοιραζόμαστε, που μας ενώνει τον ένα με τον άλλο, και με τον Θεό. Αυτός είναι η Σκέψη που ενοικεί ακόμα στο Νου που είναι η Πηγή Του. Δεν έχει αφήσει την ιερή Του οικία, ούτε έχασε την αθωότητα με την οποία δημιουργήθηκε. Ενοικεί για πάντα αναλλοίωτος μέσα στο Νου του Θεού.

Ο Χριστός είναι μια ιδέα στο νου του Θεού και ποτέ δεν έχει αφήσει Πηγή Του. Αυτή η σκέψη είναι το κλειδί για την απελευθέρωσή μας από τη φυλακή του διαχωρισμού και της ενοχής του εγώ, γιατί αν ο Χριστός παραμένει στην εστία με την Πηγή Του, το ίδιο κάνει και ο Υιός, γιατί είναι ένα. Και πού είναι η ενοχή όταν η αθωότητα του Χριστού αποκαλύπτεται σε μας;

... Ο Χριστός έτσι όπως σου αποκαλύπτεται τώρα δεν έχει καθόλου παρελθόν, διότι είναι αμετάβλητος, και μέσα στην σταθερότητά του βρίσκεται η απελευθέρωσή σου. Διότι αν Αυτός είναι έτσι όπως δημιουργήθηκε, δεν υπάρχει καμία ενοχή σ' Αυτόν. (Κ-13.VI.3:2-3)

(2:1) Ο Χριστός είναι ο σύνδεσμος που σε κρατά ένα με τον Θεό....

Στο κείμενο, ο Ιησούς μιλάει για το Άγιο Πνεύμα ως τον Σύνδεσμο Επικοινωνίας ανάμεσα στο Θεό και τους διαχωρισμένους Υιούς Του, που εξασφαλίζει την θύμηση της αληθινής μας Ταυτότητας, παρά τις προσπάθειές του εγώ μας:

Ο Επικοινωνιακός Σύνδεσμος που ο Θεός ο Ίδιος τοποθέτησε μέσα σου, και ενώνει το νου σου με τον δικό Του, δεν μπορεί να σπάσει. Εσύ μπορεί να πιστεύεις ότι θέλεις να σπάσει, κι αυτή η πεποίθηση όντως παρεμβαίνει στην βαθιά ειρήνη μέσα στην οποία γίνεται γνωστή η γλυκιά και συνεχής επικοινωνία που θέλει να μοιράζεται μαζί σου ο Θεός. Όμως τα δικά Του κανάλια επικοινωνίας δεν μπορούν να είναι ολοκληρωτικά κλειστά και χωριστά από Αυτόν. (Κ-13.XI.8:1-3)

Χρειάζεται λοιπόν να αφήσουμε τις λέξεις να μιλούν μέσα από το περιεχόμενό τους, και να μην τις διαχωρίζουμε στο επίπεδο της μορφής, αλλιώς επιδέξια και σίγουρα θα σαμποτάραμε τη σχέση μας με τα Μαθήματα. Να θυμάστε ότι οι λέξεις δεν είναι παρά σύμβολα - εσφαλμένα και ορθά νοούμενα - που μας δείχνουν κάτι πέρα από αυτά.

(2:1) Ο Χριστός είναι ο σύνδεσμος που σε κρατά ένα με τον Θεό, και εγγυάται ότι ο διαχωρισμός δεν είναι τίποτα περισσότερο από μία ψευδαίσθηση απελπισίας, διότι η ελπίδα πάντα θα ενοικεί σε Αυτόν.

Εδώ αντανακλάται η αρχή της Επανόρθωσης που λέει ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό είναι μια ψευδαίσθηση. Ποτέ δεν συνέβη, και αυτή η αναγνώριση είναι η λύτρωσή μας:

Είναι δυνατόν ο Υιός του Θεού να χαθεί μέσα στα όνειρα, αφού ο Θεός έχει τοποθετήσει μέσα του το χαρμόσυνο Κάλεσμα για να ξυπνήσει και να χαρεί; Δεν γίνεται να διαχωριστεί από αυτό που βρίσκεται μέσα του. Ο ύπνος του δεν θα αντέξει το Κάλεσμα προς αφύπνιση. Η αποστολή της λύτρωσης θα εκπληρωθεί τόσο σίγουρα όσο και η δημιουργία θα παραμένει αμετάβλητη σε όλη την αιωνιότητα. (Κ-13.ΧΙ.10:1-4)

(2:2-3) Ο νους σου είναι μέρος δικό Του, και ο δικός Του μέρος δικό σου. Αυτός είναι το μέρος στο οποίο βρίσκεται η Απάντηση του Θεού · όπου όλες οι αποφάσεις έχουν ήδη παρθεί, και τα όνειρα έχουν τελειώσει.

Μας έχει ειπωθεί επανειλημμένα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* ότι η Απάντηση του Θεού είναι το Άγιο Πνεύμα, που διαμένει στον ορθό νου μας. Ο Χριστός, επομένως, καθορίζεται τώρα ως ο ορθός νους μας, και η Αγάπη Του μας καλεί να απαντήσουμε στην Απάντησή Του με την αποδοχή μας:

... Είναι μια απάντηση που σε εξυψώνει εξαιτίας της Πηγής της, που είναι αληθινή όπως και αυτή (η απάντηση). Άκου και μην αμφισβητείς αυτό που ακούς, διότι ο Θεός δεν εξαπατά. Αυτός θέλει να αντικαταστήσεις την πίστη του εγώ στην μικρότητα, με την δική Του τιμητική Απάντηση σχετικά με αυτό που είσαι, έτσι ώστε να μπορέσεις να σταματήσεις να το αμφισβητείς και να το γνωρίσεις πραγματικά. (Κ-9.VIII.11:7-9)

Έτσι ο ορθός νους μας περιμένει την απόφασή μας. Ας την πάρουμε σύντομα!

(2:4-5) Αυτός παραμένει ανέπαφος από οτιδήποτε αντιλαμβάνονται τα μάτια του σώματος. Διότι παρόλο που μέσα σε Αυτόν ο Πατέρας Του τοποθέτησε το μέσον για την σωτηρία σου, εν τούτοις Αυτός παραμένει ο Εαυτός ο Οποίος σαν τον Πατέρα Του, δεν γνωρίζει καμία αμαρτία.

Μας προσφέρονται και πάλι δύο τρόποι να αντιληφθούμε τον Χριστό. Η τελευταία φράση της πέμπτης πρότασης μιλά για τον Χριστό του Ενός Νου, τον Εαυτό ο Οποίος είναι αναμάρτητος και σε απόλυτη ενότητα με τον Πατέρα Του. Η πρώτη υποπρόταση μιλάει για τον Χριστό όπως υπάρχει στον ορθό νου μας - το μέσο για να σωθούμε από την εσφαλμένη πίστη μας στην πραγματικότητα του διαχωρισμού και του σώματος. Έτσι λοιπόν, θυμόμαστε στο κείμενο ότι ο Εαυτός μας δεν διαμένει σε ένα σώμα, αν και εκεί βιώνεται η αντίληψη, καταλήγοντας στο νου που έχει θεραπευτεί από τις ψευδείς σκέψεις αμαρτίας:

Ο Χριστός μέσα σου δεν κατοικεί σε ένα σώμα. Ωστόσο Αυτός είναι μέσα σου. Επομένως πρέπει κι εσύ να μην βρίσκεσαι μέσα σε ένα σώμα... Ο Χριστός είναι μέσα σε ένα πλαίσιο Αγιότητας της οποίας ο μόνος σκοπός είναι να μπορεί να εκδηλωθεί σε εκείνους οι οποίοι δεν Τον γνωρίζουν, ώστε Αυτός να μπορέσει να τους καλέσει να έλθουν σε Αυτόν και να Τον δουν εκεί που νόμιζαν ότι ήταν τα σώματά τους... Όποιος φέρει τον Χριστό μέσα του δεν μπορεί να μην Τον αναγνωρίζει οπουδήποτε. Εκτός από τα σώματα. Και για όσο καιρό πιστεύει ότι είναι μέσα σε ένα σώμα, εκεί όπου αυτός θα νομίζει ότι είναι, ο Χριστός δε μπορεί να βρίσκεται... Το σώμα δεν χρειάζεται θεραπεία. Αλλά ο νους που νομίζει ότι είναι ένα σώμα είναι πράγματι ασθενής! Και εδώ είναι που ο Χριστός παρουσιάζει την θεραπεία. Ο σκοπός Του περιβάλλει το σώμα με το Φως Του, και το γεμίζει με την Αγιότητα που ακτινοβολεί από Αυτόν. (Κ-25.εισ.1:1-3, 8· 2:1-3· 3:1-4)

Εδώ άλλη μια φορά, βλέπουμε πως ο Ιησούς δεν αφαιρεί τις σωματικές μας ταυτότητες, αλλά απλά μεταμορφώνει τον σκοπό τους, από αμαρτία σε αγιότητα, από ενοχή σε συγχώρεση, από σκοτάδι σε φως.

(3) Οίκος του Αγίου Πνεύματος, και στο σπίτι Του μόνο μέσα στον Θεό, ο Χριστός παραμένει σε ειρήνη μέσα στον Ουρανό του αγίου νου σου. Αυτό είναι το μόνο μέρος σου που έχει στ' αλήθεια πραγματικότητα. Το υπόλοιπο είναι όνειρα. Ωστόσο, αυτά τα όνειρα θα δοθούν στον Χριστό, για να ξεθωριάσουν μπροστά στην δόξα Του και εν τέλει να αποκαλύψουν σε σένα τον ιερό σου Εαυτό, τον Χριστό.

Για άλλη μια φορά βλέπουμε αναφορές και στις δύο πλευρές του Χριστού: στον έναν Υιό του Θεού και την αρχή της ορθά νοούμενης διόρθωσης που οδηγεί στον πραγματικό κόσμο, πέρα από τον οποίο βρίσκεται η δόξα της αγάπης του Ουρανού, η αληθινή μας εστία:

... Αυτός (ο Χριστός) κοιτάζει σιωπηλά τον πραγματικό κόσμο, τον οποίον θέλει να μοιραστεί μαζί σου διότι γνωρίζει την Αγάπη του Πατέρα γι' Αυτόν. Και γνωρίζοντας αυτό, θέλει να σου δώσει ό,τι είναι δικό σου. Σε περιμένει μέσα σε τέλεια ειρήνη στο βωμό του Πατέρα Του, προσφέροντας σε σένα την Αγάπη του Πατέρα μέσα στο γαλήνιο φως της ευλογίας του Αγίου Πνεύματος. Διότι το Άγιο Πνεύμα θα οδηγήσει τον κάθε ένα στην εστία, στον Πατέρα του, εκεί όπου ο Χριστός τον περιμένει ως Εαυτός του. (Κ-12. VI.5:6-9)

(4:1-2) Το Άγιο Πνεύμα απλώνει το χέρι Του από τον Χριστό μέσα σου προς όλα σου τα όνειρα, και τα προσκαλεί να έρθουν σε Αυτόν, για να μετουσιωθούν σε αλήθεια. Αυτός θα τα ανταλλάξει με το τελικό όνειρο που ο Θεός όρισε να είναι το τέλος των ονείρων.

Μας υπενθυμίζεται ότι πρέπει να φέρουμε το σκοτάδι της ψευδαίσθησης στο φως της αλήθειας · τα εφιαλτικά μας όνειρα στα χαρούμενα όνειρα της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος. Όταν όλα τα όνειρά μας είναι χαρούμενα και η καθημερινή μας πρακτική της συγχώρεσης ολοκληρωθεί, το Άγιο Πνεύμα μας οδηγεί στο τελικό όνειρο - στον πραγματικό κόσμο - εκεί όπου όλες οι επιλογές έχουν γίνει. Ο Ιησούς εξηγεί σε ένα άλλο σημείο ότι παραμένουμε σε αυτό το τελικό όνειρο για μια στιγμή, και μετά ο Θεός γέρνει και μας ανυψώνει πίσω στον Εαυτό Του (Κ-11.VIII.15:4-5). Στα «Δώρα του Θεού» περιγράφει τη χαρά της επιστροφής στον Χριστό ο Οποίος είναι ο Εαυτός μας:

Πόσο χαρούμενος και πόσο άγιος είναι ο δρόμος μας όταν ο θάνατος δεν έχει καμία κυριαρχία, και το όνειρο του διαχωρισμού, της αγωνίας και της απώλειας έχει διαλυθεί για πάντα. Μην σκεφτείς πως όλα όσα τα δώρα του φόβου κρατάνε, αξίζουν έναν στιγμιαίο δισταγμό όταν η πύλη του Ουρανού στέκεται μπροστά σου και ο Χριστός του Θεού περιμένει την επιστροφή σου. Μείνε ακίνητος και άκουσέ Τον, διότι η έκκλησή Του προς εσένα δεν θα μπορούσε να είναι πιο επίμονη ούτε πιο αγαπητή, γιατί είναι μόνο η έκκληση της Αγάπης η οποία δεν θα πάψει να μιλάει από τον Θεό προς εσένα. Εσύ έχεις ξεχάσει. Αλλά Αυτός εξακολουθεί να είναι πιστός, επειδή Αυτός είναι σαν τον Πατέρα Του, Αυτός Τον θυμάται για πάντα στην Αγάπη Του. Και Αυτός δεν μπορεί να ξεχάσει ότι η δημιουργία είναι αχώριστη από τον Δημιουργό, έτσι Αυτός καταλαβαίνει ότι είσαι μέρος του Θεού και του Υιού που δημιουργήθηκε σαν τον Εαυτό Του. (Τα Δώρα του Θεού, σελ. 121-22)

(4:3) Διότι όταν η συγχώρεση αναπαυτεί πάνω στον κόσμο και έχει έρθει η ειρήνη σε κάθε Υιό του Θεού, τι θα μπορούσε να υπάρξει που να κρατά τα πράγματα διαχωρισμένα, διότι τι απομένει πια να δεις εκτός από το πρόσωπο του Χριστού;

Το πρόσωπο του Χριστού συμβολίζει την αθωότητα του Υιού του Θεού. Εάν είναι αθώος, δεν υπάρχει αμαρτία και επομένως δεν υπάρχει διαχωρισμός. Στην ορθά νοούμενη κατάσταση τα μάτια του σώματός μας θα συνεχίσουν να βλέπουν, αλλά μέσα από την όραση του Χριστού καταλαβαίνουμε ότι αυτό που βλέπουμε δεν είναι παρά φιγούρες σε ένα όνειρο, οι πτυχές του ενός Υιού του Θεού που αποκοιμήθηκε. Στον πραγματικό κόσμο είμαστε έξω από το όνειρο και συνειδητοποιούμε ότι μόνο ο Θεός είναι αληθινός. Αυτός είναι ο άγιος σκοπός της συγχώρεσης, η

πραγματοποίησή του εγγυάται από τον Θεό. Όταν δεν απομένει τίποτα εκτός από το πρόσωπο του Χριστού, μπορεί η Αγάπη του Θεού που περιλαμβάνει τα πάντα να είναι μακριά;

Αυτός είναι ο σκοπός που σου έχει δοθεί. Μην θεωρείς πως η συγχώρεσή σου προς τον αδελφό σου εξυπηρετεί μόνο εσάς τους δύο. Διότι ολόκληρος ο νέος κόσμος βασίζεται στα χέρια κάθε δύο αδελφών που εισέρχονται εδώ για να αναπαυτούν. Και καθώς αυτοί αναπαύονται, το πρόσωπο του Χριστού λάμπει πάνω τους και θυμούνται τους νόμους του Θεού, ξεχνώντας όλους τους υπόλοιπους και λαχταρώντας μόνο να έχουν τους νόμους Του τέλεια εκπληρωμένους σε αυτούς και σε όλους τους αδελφούς τους. (Κ-20.IV.7:1-4)

(5:1) Και για πόσο θα είναι ορατό αυτό το άγιο πρόσωπο, όταν δεν είναι παρά το σύμβολο ότι ο χρόνος για μάθηση τώρα έχει λήξει, και ότι ο στόχος της Επανόρθωσης έχει επιτέλους επιτευχθεί;

Σε άλλο σημείο στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, το να δούμε το πρόσωπο του Χριστού είναι μέρος της συνεχιζόμενης διαδικασίας της συγχώρεσης · αλλά εδώ ο Ιησούς μιλάει για αυτό ως το τελικό παράγωγο - τον πραγματικό κόσμο, όταν ο χρόνος της μάθησης τελειώνει. Έχοντας επιλέξει μόνο την αλήθεια, δεν μπορεί να υπάρξει εσφαλμένος νους, και επομένως δεν υπάρχει και ο ορθός νους επίσης - τίποτα δεν απομένει να διορθωθεί. Η αντίληψη διαρκεί μόνο μια στιγμή ακόμη και μετά όλα εξαφανίζονται, εκτός από τον Θεό:

Τα αστέρια θα εξαφανιστούν μέσα στο φως, και ο ήλιος, που άνοιξε τον κόσμο σε αυτή την ομορφιά, θα εξαφανιστεί κι αυτός. Η αντίληψη δεν θα έχει νόημα όταν θα έχει τελειοποιηθεί, γιατί όλα όσα χρησιμοποιήθηκαν για την μάθηση δεν θα έχουν καμία λειτουργία. Τίποτα ποτέ δεν θ' αλλάξει · ούτε αλλαγές ούτε διαβαθμίσεις, ούτε διαφορές, ούτε παραλλαγές που έδιναν υπόσταση στην αντίληψη θα υπάρχουν πια. Η αντίληψη του πραγματικού κόσμου θα είναι τόσο σύντομη, που ίσα που θα προλάβεις να ευχαριστήσεις τον Θεό γι' αυτή. Γιατί ο Θεός θα κάνει γοργά το τελευταίο βήμα, όταν έχεις φτάσει τον πραγματικό κόσμο και είσαι έτοιμος γι' Αυτόν. (Κ-17.II.4)

(5:2) Επομένως ας αναζητούμε να βρούμε το πρόσωπο του Χριστού και να μην κοιτάμε τίποτα άλλο.

Αυτή θα πρέπει να είναι η προσευχή μας καθώς περνάμε την ημέρα μας: «Ας αναζητούμε να βρούμε το πρόσωπο του Χριστού και να μην κοιτάμε τίποτα άλλο». Το εγώ επιδιώκει να αναζητήσουμε το πρόσωπο της αμαρτίας και της ενοχής του εγώ · αλλά ποτέ σε μας. Έχοντας πρώτα κάνει αυτό το πρόσωπο πραγματικό στο νου μας, υποκρινόμαστε ότι δεν υπάρχει εκεί, αλλά στους άλλους. Έτσι πρέπει να αναγνωρίσουμε πως η παραπάνω δεν είναι η προσευχή μας, η οποία είναι: «Ας αναζητήσω μόνο το πρόσωπο του εγώ και ας μην δω τίποτα άλλο. Όμως δεν θέλω να το δω στον καθρέφτη, αλλά μόνο σε σας». Ας συνειδητοποιήσουμε λοιπόν ότι αυτό δεν θα μας κάνει ευτυχισμένους, μόνο το να ζητήσουμε από τον Ιησού για να μας βοηθήσει να δούμε τους αδελφούς μας διαφορετικά θα μας κάνει σίγουρα.

(5:3) Καθώς βλέπουμε την δόξα Του, θα γνωρίζουμε ότι δεν έχουμε ανάγκη για μάθηση ή αντίληψη του χρόνου, ή οτιδήποτε άλλο εκτός από τον ιερό Εαυτό, τον Χριστό τον Οποίο ο Θεός δημιούργησε ως Υιό Του.

Ο μοναδικός σκοπός του Αγίου Πνεύματος για την αντίληψη - ο κόσμος του χρόνου και του χώρου - είναι ότι γίνεται η τάξη μας για να μάθουμε ότι όλα αυτά είναι απατηλά. Καθώς προχωράμε, βλέπουμε πρώτα το πρόσωπο του Χριστού στον αδελφό μας - το χαρούμενο όνειρο του Αγίου Πνεύματος. Εξασκώντας αυτή την όραση όλο και πιο σταθερά, μαθαίνουμε ότι αυτό το πρόσωπο της αθωότητας βρίσκεται εξίσου σε όλους, καθώς μοιραζόμαστε έναν Εαυτό:

... Το πρόσωπο του Χριστού το κοιτάς πριν θυμηθείς τον Πατέρα. Γιατί Αυτός θα παραμένει στην λησμονιά μέχρι ο Υιός Του να φτάσει πέρα από την συγχώρεση στην Αγάπη του Θεού. Ωστόσο η Αγάπη του Χριστού γίνεται αποδεκτή πρώτη. Και μετά θα έλθει η γνώση ότι Αυτοί είναι Ένα. (Κ-30.V.7:5-8)

ΜΑΘΗΜΑ 271

Την όραση του Χριστού θα χρησιμοποιήσω σήμερα.

Σ' αυτό το μάθημα θυμόμαστε ότι η όραση είναι μια επιλογή, ανάμεσα στον τρόπο που βλέπει το εγώ και την όραση του Χριστού.

(1:1) Κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε στιγμή, επιλέγω τι θέλω να δω, τους ήχους που θέλω ν' ακούσω, τις μαρτυρίες για το ποια είναι για μένα η αλήθεια.

Ο Ιησούς δεν αναφέρεται σε αυτό που βλέπουν τα μάτια του σώματός μας, αλλά στο νόημα αυτού που βλέπουν. Με άλλα λόγια, ποιον μάρτυρα καλούμε: τη σταύρωση ή την ανάσταση · την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο του εγώ, ή τη συγχώρεση και την ειρήνη του Αγίου Πνεύματος;

Κάθε μέρα, κάθε ώρα και λεπτό, ακόμα και κάθε δευτερόλεπτο, αποφασίζεις ανάμεσα στη σταύρωση και την ανάσταση · ανάμεσα στο εγώ και στο Άγιο Πνεύμα. Το εγώ είναι η επιλογή για την ενοχή · το Άγιο Πνεύμα είναι η επιλογή για την αθωότητα... διότι δεν υπάρχουν άλλες εναλλακτικές εκτός από την αλήθεια και την ψευδαίσθηση... Είσαι ή ένοχος ή αθώος, δέσμιος ή ελεύθερος, δυστυχισμένος ή ευτυχισμένος. (Κ-14.III.4:1-2, 4, 6)

(1:2-4) Σήμερα επιλέγω να δω αυτό που θα ήθελε ο Χριστός να δω, ν' ακούσω την Φωνή του Θεού, και ν' αναζητήσω τις μαρτυρίες της αλήθειας στην δημιουργία του Θεού. Στην ματιά του Χριστού συναντιούνται ο κόσμος και η δημιουργία του Θεού, και καθώς ενώνονται όλη η αντίληψη εξαφανίζεται. Η ευγενική Του όραση λυτρώνει τον κόσμο από τον θάνατο, γιατί όλα όσα κοιτάζει Αυτός πρέπει να ζουν, φέρνοντας στην μνήμη τους τον Πατέρα και τον Υιό, Δημιουργό και δημιουργία ενωμένους.

Θα το ξαναπούμε είναι μια επιλογή. Αυτό που ενώνει τον κόσμο και την αλήθεια, είναι η όραση του Χριστού. Ο ενοποιητικός της παράγοντας αντανakλά την αλήθεια της Ενιαιότητας του Θεού, η οποία επιστρέφει στην επίγνωσή μας καθώς και η ψευδής και η αληθινή αντίληψη εξαφανίζονται μέσα στο ένα φως της δημιουργίας.

(2:1) Πατέρα, η όραση του Χριστού είναι ο δρόμος προς τα Σένα.

Σε άλλο σημείο ο Ιησούς μας λέει ότι η συγχώρεση είναι ο δρόμος - διαφορετικά ονόματα για την ίδια διαδικασία:

... Συγχώρεση, σωτηρία, Επανόρθωση, αληθινή αντίληψη, όλα είναι ένα. Αυτά είναι η μία αρχή, με το τέλος να οδηγεί στην ενιαιότητα πέρα από τον εαυτό τους. (Δ-4.3:6-7)

(2:2) Ότι βλέπει Αυτός προσκαλεί την θύμησή Σου να επανέλθει σε μένα.

Έχω αναφερθεί στην κατά κάποιον τρόπο συνταγή των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, το να βλέπουμε το πρόσωπο του Χριστού στο αδελφό μας, και μετά να θυμόμαστε τον Θεό. Θυμόμαστε αυτή τη συνοπτική δήλωση από το κείμενο, την οποία ανέφερα στο τέλος της 6ης ανακεφαλαίωσης:

... Το πρόσωπο του Χριστού το βλέπεις πριν θυμηθείς τον Πατέρα. Γιατί Αυτός θα παραμένει στην λησμονιά μέχρι ο Υιός Του να φτάσει πέρα από την συγχώρεση στην Αγάπη του Θεού. Ωστόσο η Αγάπη του Χριστού γίνεται αποδεκτή πρώτη. Και μετά θα έλθει η γνώση ότι Αυτοί είναι Ένα. (Κ-30.V.7:5-8)

(2:3) Και αυτό επιλέγω, να είναι αυτό που βλέπω σήμερα.

Η εσφαλμένη επιλογή μου ήταν ότι κοίταξα το σώμα και το θεώρησα πραγματικό, πιστεύοντας σε αυτό που είδα. Ωστόσο, αν και τα μάτια μου εξακολουθούν να βλέπουν το σώμα, τώρα έχουν μια διαφορετική ερμηνεία. Μέσα από την όραση του Χριστού, αποκαθίσταται σε μένα η επίγνωση του Εαυτού μου.

ΜΑΘΗΜΑ 272

Πως μπορούν οι ψευδαισθήσεις να ικανοποιήσουν τον Υιό του Θεού;

Ο Ιησούς στα *Μαθήματα Θαυμάτων* μας λέει ότι δεν θα είμαστε ποτέ ικανοποιημένοι, ευτυχισμένοι, ή ειρηνικοί μέσα στον κόσμο, επειδή εδώ υπάρχουν μόνο ψευδαισθήσεις. Τα είδωλα της ιδιαιτερότητας λειτουργούν για λίγο και μετά μας απογοητεύουν, αλλά η αγάπη του Χριστού λειτουργεί συνεχώς και ποτέ δεν απογοητεύει, ανεξάρτητα από τις εξωτερικές συνθήκες. Έτσι αυτός θα έλεγε: «Ας είναι η αγάπη μου αυτό που αναζητάτε, γιατί μόνο αυτό θα σας ικανοποιήσει».

(1:1-2) Πατέρα, η αλήθεια μου ανήκει. Το σπίτι μου είναι εγκατεστημένο στον Ουρανό από την δική σου Θέληση και την δική μου.

Ας διαβάσουμε ξανά αυτά τα ενθαρρυντικά λόγια από τον Επίλογο στην διευκρίνιση των όρων, σε παραλληλισμό με τα παραπάνω:

... Έχουμε ξεκινήσει το ταξίδι. Πολύ καιρό πριν, το τέλος ήταν γραμμένο στα άστρα και τοποθετήθηκε στον Ουρανό με μια λαμπρή Ακτίνα που το κρατούσε ασφαλές μέσα στην αιωνιότητα και μέσα από όλο το χρόνο επίσης. Και το κρατά ακόμη · αμετάβλητο, σταθερό και αναλλοίωτο. (Δ.2:4-6)

(1:3-8) Μπορούν τα όνειρα να με ικανοποιήσουν; Μπορούν οι ψευδαισθήσεις να μου φέρουν ευτυχία; Τι άλλο εκτός από την θύμησή σου μπορεί να ικανοποιήσει τον Υιό σου; Δεν θα δεχτώ τίποτα λιγότερο από ότι μου έχεις δώσει Εσύ. Περιβάλλομαι από την Αγάπη σου, για πάντα ακλόνητος, παντοτινά γαλήνιος και ασφαλής. Ο Υιός του Θεού πρέπει να είναι έτσι όπως Εσύ τον δημιούργησες.

Αντιλαμβανόμαστε το λάθος μας, γιατί το να επιλέξουμε τις ψευδαισθήσεις δεν μας έφερε ευτυχία. Όμως η αλήθεια της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος επαναφέρει σε μας την χαρούμενη θύμηση της αγάπης του Ουρανού:

Να θυμάσαι ότι πάντα επιλέγεις ανάμεσα στην αλήθεια και τις ψευδαισθήσεις · ανάμεσα στην αληθινή Επανόρθωση που θεραπεύει και στην «επανόρθωση» του εγώ που καταστρέφει. Η δύναμη

του Θεού και όλη Του η Αγάπη, δίχως όρια, θα σε στηρίζουν καθώς αναζητάς μόνο την θέση σου στο σχέδιο της Επανόρθωσης που προκύπτει από την Αγάπη Του. (Κ-16.VII.10:1-2)

(2) Σήμερα προσπερνάμε τις ψευδαισθήσεις. Και αν ακούσουμε τον πειρασμό να μας καλεί να μείνουμε και να αργοπορήσουμε μέσα στο όνειρο, στρεφόμεστε και ρωτάμε τον εαυτό μας αν εμείς, οι Υιοί του Θεού, μπορούμε να είμαστε ικανοποιημένοι με όνειρα, όταν μπορούμε να επιλέξουμε τον Ουρανό τόσο εύκολα όσο και την κόλαση, και η αγάπη να αντικαταστήσει κάθε φόβο.

Ο Ιησούς μας πληροφορεί, όπως θα δούμε επανειλημμένα, ότι μπαίνουμε συνεχώς στον πειρασμό να αργοπορούμε μέσα στα όνειρα των ιδιαίτερων σχέσεων του εγώ, και ότι δεν γίνεται παρά να υποφέρουμε από τις επιθετικές τους σκέψεις και κρίσεις. Όμως ο Ιησούς θέλει να αναγνωρίσουμε πόσο πολύ οδύνη και πόνο φέρνει η ιδιαιτερότητά μας, γιατί τη στιγμή της αναγνώρισης, με χαρά αποδεχόμαστε τα λόγια του και κρατάμε πρόθυμα το χέρι του καθώς βγαίνουμε από το όνειρο μαζί του. Αυτή είναι η επιλογή που έχουμε να κάνουμε. Ο Ιησούς δεν μπορεί να την κάνει για μας, αλλά η γλυκιά του παρουσία συνεχώς μας καλεί να κάνουμε την μόνη επιλογή που έκανε, καθώς διαβάζουμε ξανά από το κείμενο:

... Έχω ήδη πει ότι μπορώ να φτάσω ψηλά και να φέρω το Άγιο Πνεύμα κάτω σ' εσάς, αλλά μπορώ να Το φέρω μόνο μετά από δική σας πρόσκληση. Το Άγιο Πνεύμα βρίσκεται μέσα στον ορθό σου νου, όπως Αυτό ήταν και στον δικό μου. Η Βίβλος λέει, «Είθε ο νους σου να είναι όπως ήταν και του Ιησού Χριστού» και χρησιμοποιεί αυτή την φράση ως ευλογία.... Ζητά να μπορείς να σκέφτεσαι όπως σκεφτόμουν κι εγώ, και να ενωθείς μαζί μου στον τρόπο σκέψης του Χριστού. (Κ-5.Ι.3:2-4,6)

Πώς θα μπορούσαμε να μην κάνουμε μια τέτοια επιλογή, όταν μόνο ο Ουρανός θα μας φέρει την ειρήνη;

ΜΑΘΗΜΑ 273

Η ηρεμία της ειρήνης του Θεού είναι δική μου.

Ο Ιησούς μας λέει πως γνωρίζει ότι δεν θα επιλέγουμε συνέχεια την ειρήνη του Θεού.

(1:1-2) Ίσως είμαστε έτοιμοι τώρα για μια μέρα ανενόχλητης γαλήνης. Αν αυτό δεν είναι ακόμα εφικτό, είμαστε ικανοποιημένοι και ακόμα περισσότερο από ευχαριστημένοι να μάθουμε πώς μπορεί μια τέτοια μέρα να επιτευχθεί.

Ο Ιησούς ζητά να μην υποκρινόμαστε ότι είμαστε σε υψηλό πνευματικό επίπεδο: «Γνωρίζω ότι δεν είστε έτοιμοι για μια ημέρα αδιατάρακτης ηρεμίας και ειρήνης, διότι αν ήσασταν, δεν θα χρειαζόσασταν εμένα για δάσκαλό σας, ούτε αυτό το βιβλίο εργασιών. Έτσι, επιτρέψτε μου να σας διδάξω να συγχωρείτε, επιτρέποντας την ειρήνη να έρθει στον διαταραγμένο νου σας που είναι σε σύγκρουση». Και συνεχίζει:

(1:3-4) Αν ενδώσουμε σε κάποια ενόχληση, ας μάθουμε πώς να την διώχνουμε και να επιστρέφουμε στην ειρήνη. Δεν χρειάζεται παρά να πούμε στο νου μας, με βεβαιότητα. Η ηρεμία της ειρήνης του Θεού είναι δική μου, και τίποτα δεν θα μπορεί να παρεισφρήσει στην ειρήνη που ο Θεός ο Ίδιος έχει δώσει στον Υιό Του.

Για να βρούμε την ειρήνη και να προχωρήσουμε πέρα από την ενόχληση στην οποία έχουμε υποκύψει, δεν χρειάζεται παρά να στραφούμε προς τον Ιησού και να πούμε: «Είμαι ευγνώμων που εσύ έχεις δίκιο και εγώ κάνω λάθος». Αυτή είναι η ταπεινότητα στην οποία επιστρέφουμε επανειλημμένα. Πρέπει να έχουμε επίγνωση λοιπόν, πως όταν δεν έχουμε ειρήνη, είναι διότι επιλέξαμε το εγώ, κάναμε μια επιλογή υπέρ της σύγκρουσης. Επομένως, η έλλειψη ειρήνης πάντοτε προκαλείται, όχι από κάτι που κάποιος άλλος έχει κάνει σε μας, αλλά από κάτι που εμείς έχουμε κάνει σε μας. Ωστόσο, θα μπορούσαμε τόσο εύκολα να επιλέξουμε το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλό μας, διότι ακόμα και μέσα στην παραφροσύνη μας, η αλήθεια Του μας περιμένει υπομονετικά, όπως διαβάζουμε στο κείμενο:

Όταν σου φανεί πως βλέπεις κάποια διαστρεβλωμένη μορφή φόβου που ξεπροβάλλει για να σε τρομάξει, πες μόνο, «Ο Θεός δεν είναι φόβος, αλλά Αγάπη,» και θα εξαφανιστεί. Η αλήθεια θα σε σώσει. Δεν σε έχει εγκαταλείψει, για να βγει έξω στον τρελό κόσμο και να φύγει μακριά από εσένα. Μέσα σου είναι η σωφροσύνη · η παράνοια είναι έξω από σένα. (Κ-18.1.7:1-4)

(2) Πατέρα, η ειρήνη Σου είναι δική μου. Τι ανάγκη έχω να φοβάμαι ότι κάτι μπορεί να μου στερήσει αυτό που Εσύ θέλεις να κρατήσω; Δεν γίνεται να χάσω τα δώρα Σου προς εμένα. Συνεπώς, η ειρήνη που Εσύ έδωσες στον Υιό Σου βρίσκεται ακόμα μαζί μου, μέσα στην ησυχία και την αιώνια αγάπη μου για Σένα.

Μόνο ο δικός μας φόβος για αυτήν, θα μπορούσε να μας στερήσει την ειρήνη που ο Θεός μας έχει δώσει. Αυτό είναι κάτι που κάνουμε εμείς, και είναι σημαντικό να κατανοήσουμε την απόφαση του νου μας, και να αναγνωρίσουμε το υποβόσκον κίνητρό μας. Με άλλα λόγια ότι υπάρχει ένας σκοπός πίσω από το συναίσθημα της δυστυχίας ή της ενόχλησης. Η ειρήνη και η ευτυχία έχουν ως επακόλουθο τα εγώ μας να φοβούνται, γιατί δεν θα γνωρίζουμε πλέον ποιοι είμαστε. Συνεπώς, αντί να αποδεχτούμε την ευθύνη για τη σύγκρουση που έχουμε επιλέξει, την προβάλλουμε στους άλλους και τους κατηγορούμε ότι μας πήραν την ειρήνη, αφήνοντάς μας ενοχλημένους και ταραγμένους. Θυμόμαστε όμως, αυτή τη στροφή από το ποίημα της Helen «Το Δώρο του Ουρανού», που μας θυμίζει ότι η απώλεια οποιουδήποτε είδους, από οποιαδήποτε πηγή, είναι μια ψευδαίσθηση - εμείς παραμένουμε για πάντα ενωμένοι μέσα στην ειρήνη που μας έδωσε ο Πατέρας μας:

Κανείς δεν μπορεί να αφαιρέσει κάτι από οτιδήποτε.

Η ίδια η ολότητα του είναι η εγγύηση

Ότι αυτό είναι τέλειο για πάντα. Δεν μπορεί να υπάρξει

Καμία απώλεια μη αποκαταστημένη πριν αυτή έρθει.

(Τα Δώρα του Θεού, σ. 80)

ΜΑΘΗΜΑ 274

Η σημερινή μέρα ανήκει στην αγάπη. Ας μην φοβάμαι.

Το Μάθημα 274 είναι η συνέχεια του Μαθήματος 268, «Ας είναι όλα τα πράγματα έτσι ακριβώς όπως είναι». Ο Ιησούς αρχίζει με τη σκέψη που εκφράζεται σε εκείνο το μάθημα:

(1:1) Πατέρα, σήμερα θέλω να αφήσω όλα τα πράγματα να είναι έτσι όπως Εσύ τα δημιούργησες, και να δώσω στον Υιό Σου την τιμή που αρμόζει στην αθωότητά του · την αγάπη του αδερφού προς τον αδελφό και τον Φίλο του.

Μέσω της συνειδητοποίησης ότι είσαι ο αδελφός μου που βαδίζει στο ίδιο μονοπάτι όπως κι εγώ, μαθαίνω ότι είσαι επίσης και ο Φίλος μου. Έτσι βλέπω πρώτα το πρόσωπο του Χριστού σε σένα, συνειδητοποιώντας ότι εσύ και εγώ μοιραζόμαστε την ίδια απατηλή πίστη στην αμαρτία, αλλά και ότι μοιραζόμαστε επίσης και τη συγχώρεση του αθώου Υιού του Θεού. Μόνο τότε ο θεραπευόμενος μου θυμάται ότι μοιραζόμαστε τον ίδιο ενοποιημένο και αναμάρτητο Εαυτό - οι δύο φίλοι έχουν γίνει ένας Φίλος:

Αυτός είναι ο αδελφός σου, ο σταυρωμένος από την αμαρτία που περιμένει την απελευθέρωση από τον πόνο. Δεν θα του πρόσφερε τη συγχώρεση, όταν μόνο αυτός μπορεί να την προσφέρει και σε σένα; Για τη δική του λύτρωση θα σου δώσει την δική σου, τόσο σίγουρα όσο ο Θεός δημιούργησε κάθε ζωντανό πράγμα και το αγαπά. Και θα σου την δώσει αληθινά, διότι και θα την προσφέρει και θα την λαμβάνει. Δεν υπάρχει χάρη του Ουρανού που να μην μπορείς να προσφέρεις στον αδελφό σου, και να μην την λάβεις από τον πιο άγιο Φίλο σου. (Κ-19.IV-Δ.15:1-5)

(1:2-3) Μέσα από αυτό απελευθερώνομαι. Και μέσα από αυτό η αλήθεια θα εισέλθει εκεί που ήταν οι ψευδαισθήσεις, το φως θα αντικαταστήσει όλο το σκοτάδι, και ο Υιός Σου θα γνωρίζει ότι είναι έτσι όπως Εσύ τον δημιούργησες.

Το να επιλέξουμε την Αγάπη του Θεού σημαίνει ότι δεν θα υπάρχει φόβος, και έτσι δεν θα υπάρχει πόνος ή βάσανα. Όταν είμαστε φοβισμένοι συμβαίνει γιατί επιλέξαμε εναντίον της Αγάπης και της ενότητας του Χριστού - γιατί επιλέξαμε να κάνουμε κυρίαρχη αρχή της ζωής μας το *ή ο ένας ή ο άλλος*; εσείς να χάνετε ώστε εγώ να μπορώ κερδίζω. Πόσο εύκολο είναι αυτός ο απατηλός νόμος του σκότους να αντικατασταθεί από το φως της αλήθειας! Και πόσο εύκολα μπορούμε να αναγνωρίσουμε το λάθος μας και να επιλέξουμε ξανά, για να θυμηθούμε πως παρά τους εφιάλτες του διαχωρισμού και του θανάτου, ο Υιός του Θεού παραμένει όπως δημιουργήθηκε. Αυτή η διόρθωση απαιτεί μόνο την μικρή μας προθυμία να παραδεχτούμε ότι εμείς κάναμε λάθος και ο Θεός είχε δίκιο.

(2) Μια ιδιαίτερη ευλογία έρχεται σε μας σήμερα, από Εκείνον που είναι ο Πατέρας μας. Δώσε αυτή την ημέρα σε Εκείνον, και δεν θα υπάρξει καθόλου φόβος σήμερα, διότι αυτή η μέρα δίδεται στην αγάπη.

Για άλλη μια φορά βλέπουμε την αναφορά στην υπέροχη βιβλική δήλωση «*Η τέλεια αγάπη αποβάλλει τον φόβο*» που είναι τόσο γνωστή σε εμάς:

Δεν υπάρχει φόβος στην τέλεια αγάπη. Το μόνο που θα κάνουμε είναι να τελειοποιούμε σε σένα αυτό που ήδη είναι τέλειο μέσα σου.... Εσύ που έχεις προσπαθήσει να εξορίσεις την αγάπη δεν το έχεις πετύχει, αλλά εσύ που επιλέγεις να εξορίσεις τον φόβο πρέπει να πετύχεις. Ο Κύριος είναι μαζί σου, αλλά δεν το γνωρίζεις. Όμως ο Λυτρωτής σου ζει, και κατοικεί μέσα σου μέσα στην ειρήνη από την οποία δημιουργήθηκε. Δεν θα αντάλασσε την επίγνωση του φόβου με αυτή την επίγνωση; (Κ-12. II. 8:1-2· 9:1-4)

Ποιος, με μια τέτοια ξεκάθαρη επιλογή να έχει ανοιχτεί μπροστά του, δεν θα μπορούσε να επιλέξει ενάντια στο μίσος του εγώ, - τη «λύτρωσή» του από το φόβο και την αμαρτία - όταν η ευλογία της Αγάπης του Θεού του προσφέρεται ως η βέβαια διέξοδος από το φόβο;

ΜΑΘΗΜΑ 275

Η θεραπευτική Φωνή του Θεού προστατεύει όλα τα πράγματα σήμερα.

Αυτό το μάθημα επικεντρώνεται στο Άγιο Πνεύμα.

(1:1-2) Σήμερα ας δώσουμε προσοχή στην Φωνή του Θεού, η οποία λέει ένα αρχαίο μάθημα, που δεν είναι περισσότερο αληθινό σήμερα, από οποιαδήποτε άλλη μέρα. Όμως αυτή η μέρα έχει επιλεγεί να είναι η ώρα που θα αναζητήσουμε, θ' ακούσουμε και θα μάθουμε και θα καταλάβουμε.

Το αρχαίο μάθημα είναι η αρχή της Επανόρθωσης, ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Ο Ιησούς μας ζητά να επιλέξουμε σήμερα να έχουμε ως δάσκαλό μας το Άγιο Πνεύμα και όχι το εγώ. Η επιλογή είναι δική μας: να ακούμε τη Φωνή Του και μόνο τη Φωνή Του. Συχνότερα απ' όσο χρειάζεται αμφιταλαντευόμαστε ανάμεσα στις δύο φωνές. Όμως χρειάζεται πάντα να έχουμε επίγνωση ότι αν είμαστε σε μια κατάσταση φόβου, άγχους ή δυσφορίας, αυτό οφείλεται μόνο στην επιλογή που κάναμε, η οποία μπορεί ευτυχώς να αλλάξει μέσα σε μια στιγμή.

(1:3-6) Έλα μαζί μου να ακούσουμε. Γιατί η Φωνή του Θεού μας μιλά για πράγματα που δεν μπορούμε να καταλάβουμε μόνοι, ούτε να τα μάθουμε ξεχωριστά. Μέσα σε αυτή όλα τα πράγματα προστατεύονται. Και μέσα σ' αυτή βρίσκεται η θεραπεία της Φωνής που μιλά εκ μέρους του Θεού.

Ο Ιησούς μας λέει: «Ακούω τη Φωνή του Αγίου Πνεύματος, διότι δεν υπάρχει άλλη. Έλα μαζί μου σ' αυτό το ορθά νοούμενο καταφύγιο, κι εσύ επίσης θα Το ακούσεις». Η αληθινή μάθηση και η κατανόηση λαμβάνουν χώρα μόνο όταν ξεμάθουμε την εγωική πίστη στο διαχωρισμό και τις διαφορές. Ο Ιησούς δεν μας λέει να κατανοήσουμε κάτι που λέει ένα βιβλίο, όπως κάποιο θεώρημα φυσικής ή ένας κανόνας της λογικής, αλλά να κατανοήσουμε την αλήθεια. Αν η αλήθεια είναι η ενιαιότητα, κατανόηση σε αυτόν τον κόσμο σημαίνει οτιδήποτε το οποίο αντανακλά ενιαιότητα. Αυτό δεν μπορούμε να το καταλάβουμε μεμονωμένα. Αν προσπαθήσω - με το εξαιρέσω τους άλλους - θα αναιρέσω αυτήν ακριβώς την ενιαιότητα που επιδιώκω να κατανοήσω. Επομένως η αληθινή μάθηση πραγματοποιείται μόνο στο πλαίσιο της συγχώρεσης, επειδή το μόνο πράγμα που πρέπει να μάθουμε είναι το να ξεμάθουμε το διαχωρισμό και τα ιδιαίτερα συμφέροντα.

(2) Η θεραπευτική Σου Φωνή προστατεύει όλα τα πράγματα σήμερα, άρα αφήνω όλα τα πράγματα σε Σένα. Δεν χρειάζεται ν' ανησυχώ για τίποτα. Γιατί η Φωνή Σου θα μου λέει τι να κάνω και που να πάω · σε ποιον να μιλήσω και τι να του πω, τι σκέψεις να κάνω, τι λόγια να δώσω στον κόσμο. Η ασφάλεια που φέρνω μου δίδεται. Πατέρα, η Φωνή Σου προστατεύει όλα τα πράγματα μέσα από μένα.

Στην πρόταση 3, « Γιατί η Φωνή Σου θα μου λέει ...», απευθύνεται σε εμάς στη βάση της κλίμακας, όπου πιστεύουμε ότι υπάρχουμε ως σώματα. Νομίζουμε ότι μας λέει να κάνουμε και να πούμε συγκεκριμένα πράγματα που προέρχονται από μια συγκεκριμένη Φωνή, όμως όταν ενωνόμαστε με την μη ιδιαίτερη Αγάπη του Αγίου Πνεύματος, ο ιδιαίτερα προσανατολισμένος νους μας που πιστεύει ότι είναι σε ένα συγκεκριμένο σώμα το μεταφράζει σε μη ιδιαίτερη αγάπη με συγκεκριμένες κατευθύνσεις και οδηγίες. Σε αποσπάσματα όπως αυτό επομένως, ο Ιησούς απευθύνεται σε μας στο επίπεδο της εμπειρίας μας. Καθώς προχωρούμε στην κλίμακα ωστόσο, είμαστε σε θέση να κατανοήσουμε καλύτερα τα κείμενα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* που διδάσκουν

ότι οι λέξεις έγιναν για να μας διαχωρίσουν από τον Θεό. Εκείνος δεν τις καταλαβαίνει, και οι ιδιαιτερότητες μας ριζώνουν μέσα στα όνειρα του κόσμου, αντί να μας βοηθούν να ξυπνήσουμε από αυτά. Έτσι ο Ιησούς μας μιλά στο επίπεδο της σωματικής μας ταυτότητας. Καθώς ζούμε σε μια διαρκή κατάσταση φόβου, άκρως ευάλωτοι στις πιθανές απειλές που έρχονται από τον κόσμο γύρω μας, χρειαζόμαστε απεγνωσμένα την προστασία του Ιησού που μας προσφέρει εδώ. Το να ειπωθεί ότι ο Θεός ή το Άγιο Πνεύμα είναι μη συγκεκριμένα [αφηρημένα], δεν θα ήταν χρήσιμο στην φοβισμένη κατάσταση της αντιληπτικής μας ιδιαιτερότητας, και έτσι ο Ιησούς μας παρουσιάζει το μήνυμά του ως μια αντανάκλαση της μη ιδιαίτερης [αφηρημένης] αλήθειας που μπορούμε να συσχετιστούμε, να κατανοήσουμε, και τελικά να αποδεχθούμε.

ΜΑΘΗΜΑ 276

Ο Λόγος του Θεού μου έχει δοθεί για να μιλώ.

Όπως έχουμε δει, ο Λόγος, στα Μαθήματα Θαυμάτων σχεδόν πάντα αναφέρεται στην αρχή της Επανόρθωσης ή την έκφραση της.

(1:1-4) Ποιος είναι ο Λόγος του Θεού; «Ο Υιός μου είναι αγνός και άγιος όπως Εγώ». Και έτσι ο Θεός έγινε ο Πατέρας του Υιού που αγαπά, γιατί έτσι δημιουργήθηκε. Αυτό τον Λόγο ο Υιός δεν τον δημιούργησε μαζί με Εκείνον, διότι με αυτόν ο Υιός γεννήθηκε.

Θυμόμαστε το τέλος της ενότητας «Οι Μυστικοί όρκοι» όπου ο Ιησούς λέει στην ουσία το ίδιο πράγμα, αναφερόμενος στο Λόγο του Θεού και την υπόσχεση που Αυτός έδωσε:

... Στην δημιουργία του ο Πατέρας του είπε «Εσύ είσαι αγαπητός σε Μένα και Εγώ σε σένα για πάντα. Να είσαι τέλειος όπως είμαι κι Εγώ, γιατί ποτέ δεν μπορείς να είσαι χωριστά από Εμένα». Ο Υιός Του δεν θυμάται ότι απάντησε «Θα είμαι,» αν και με αυτή την υπόσχεση γεννήθηκε. (Κ-28.VI.6:4-6)

(1:5) Ας δεχτούμε την Πατρότητά Του, και όλα μας δίνονται.

Αυτό διορθώνει την αρχική στιγμή όταν αρνηθήκαμε την Πατρότητα του Θεού και είπαμε ότι πατέρας μας ήταν το εγώ, που είναι η αρχή του προβλήματος της εξουσίας. Όταν διαπιστώνουμε τελικά ότι κάναμε ένα λάθος και βλέπουμε τις φοβερές συνέπειες του, την δυστυχία και τον πόνο, επιστρέφουμε στην πηγή του λάθους - ότι αρνηθήκαμε την αρχή της Επανόρθωσης η οποία λέει: «Ο Θεός είναι ο Πατέρας σου και ποτέ δεν Τον άφησες» - και αποδεχόμαστε την Διόρθωση.

(1:6-7) Αν αρνηθούμε ότι δημιουργηθήκαμε με την Αγάπη Του, αρνούμαστε τον Εαυτό μας και είμαστε αβέβαιοι για το Ποιοι είμαστε, Ποιος είναι ο Πατέρας μας, και για ποιο σκοπό έχουμε έρθει. Και όμως, το μόνο που χρειάζεται, είναι να αναγνωρίσουμε Αυτόν που μας έδωσε τον Λόγο Του στην δημιουργία μας, να Τον θυμηθούμε κι έτσι να θυμηθούμε τον Εαυτό μας.

Καθώς το πρόβλημα είναι ότι αρνηθήκαμε την αγάπη, η λύση είναι απλά να την αποδεχτούμε. Όλη η αμφιβολία και η αβεβαιότητα προέρχονται από αυτή την άρνηση, γιατί πώς μπορούμε να είμαστε σίγουροι για τον Εαυτό μας, αν είμαστε αβέβαιοι για την Πηγή μας; Μαθαίνουμε να αναγνωρίζουμε τον Θεό ως Πατέρα, αναγνωρίζοντας τους αδελφούς μας ως μέρος του εαυτού μας. Ησυχάζοντας τις εγωικές θορυβώδεις κραυγές του μίσους και της κρίσης, ήσυχα θυμόμαστε Ποιοι είμαστε:

... Η ηρεμία Του γίνεται η βεβαιότητά σου. Και πού είναι η αμφιβολία όταν η βεβαιότητα έχει έρθει;
(Κ-24 .V.9: 6-7)

(2) Πατέρα, ο Λόγος Σου είναι δικός μου. Και είναι μόνο αυτός που θα ήθελα να λέω σε όλους τους αδερφούς μου, που μου έχουν δοθεί για να τους αγαπώ σαν δικούς μου, καθώς εγώ είμαι αγαπητός και ευλογημένος και έχω σωθεί από Εσένα.

Ο Λόγος του Θεού είναι η αρχή της Επανόρθωσης η οποία λέει, Αυτός με δημιούργησε, και παραμένω αδιαχώριστος από Αυτόν μέσα σ' αυτή τη δημιουργία. Συνεπώς, το δικό μας μήνυμα προς όλους που αντανάκλα την Επανόρθωση είναι: Εσύ και εγώ δεν είμαστε διαχωρισμένοι. Για οτιδήποτε κι αν σε έχω κατηγορήσει πως έχεις κάνει, οτιδήποτε νομίζεις πως έχεις κάνει, σε οποιαδήποτε κατάσταση πόνου κι αν βρίσκεσαι - δεν έχει αλλάξει το γεγονός ότι παραμένεις ο άγιος Υιός του Θεού, σε τέλεια ενότητα με την Πηγή σου. Αυτή η βεβαιότητα μεταδίδεται με την αγάπη και την ειρήνη που μοιραζόμαστε με τους άλλους. Δεν είναι κάτι που μπορούμε να μεταδώσουμε λεκτικά, αλλά αποδεικνύοντάς το. Ο Ιησούς μας διδάσκει λοιπόν ότι όταν είμαστε μαζί με αυτούς που εξακολουθούν να ονειρεύονται ότι είναι διαχωρισμένοι από τον Θεό, η αγάπη μας, η οποία είναι γεννημένη από την αποδοχή του Λόγου ότι είμαστε μέρος του Θεού και ότι δεν Τον αφήσαμε ποτέ, διδάσκει στον κόσμο την αλήθεια που επανορθώνει, η οποία τον θεραπεύει από όλο τον πόνο και όλα τα βάσανα.

ΜΑΘΗΜΑ 277

Ας μην δεσμεύω τον Υιό Σου με νόμους που έφτιαξα εγώ.

Τα Μαθήματα 277 και 278 αποτελούν μια δυάδα, η οποία ασχολείται με το γνωστό θέμα που σχετίζεται και με την Αγία Γραφή, της δέσμευσης και της απελευθέρωσης. Όταν δεσμεύουμε κάποιον άλλο, δεσμεύουμε τον εαυτό μας, και τελικά, δεσμεύουμε τον Θεό, τουλάχιστον στο όνειρό μας. Οι νόμοι στους οποίους αναφέρεται ο Ιησούς είναι νόμοι της ιδιαιτερότητας του σώματος, ειδικότερα ο νόμος ή ο ένας ή ο άλλος. Σε δεσμεύω και σε φυλακίζω δίνοντας σε σένα την αμαρτία μου, ελπίζοντας με τον τρόπο αυτό ότι θα παραμείνεις στη φυλακή μέχρι ο Θεός να σε βρει και να σε τιμωρήσει για την δική σου αμαρτία. Κάνοντας αυτό έχω την ψευδαίσθηση ότι είμαι ελεύθερος. Νωρίτερα στο βιβλίο εργασιών, ο Ιησούς εξήγησε ότι ο δεσμοφύλακας είναι εξίσου φυλακισμένος με τον κρατούμενο (Εργ-192.8). Παρόλο που ο καθένας βρίσκεται σε αντίθετη πλευρά στα κάγκελα της φυλακής, και οι δύο περιορίζονται από τη φυλακή της αμαρτίας. Αν σε κατηγορήσω, θέλω να σε δω να φυλακίζεσαι μέσα στην αμαρτία · όμως πρέπει συνεχώς να προβάλλω τη δική μου αμαρτία επάνω σου προκειμένου να σε κρατήσω εκεί. Αυτό προφανώς με φυλακίζει με την αμαρτία, γιατί είμαι ο ίδιος δεσμευμένος από την ανάγκη να προβάλλω, να επιτίθεμαι, και να δεσμεύω.

(1:1-3) Ο Υιός Σου είναι ελεύθερος, Πατέρα μου. Ας μην φαντάζομαι ότι τον έχω δεσμεύσει με νόμους που έφτιαξα εγώ για να κυβερνήσω το σώμα. Αυτός δεν υπόκειται σε κανένα νόμο που έφτιαξα για να κάνω πιο ασφαλές το σώμα.

Διασφαλίζω την ασφάλεια του σώματός μου όταν σου επιτίθεμαι - αυτός είναι ο θεμελιώδης νόμος του εγώ. Πράγματι, αυτός αποτελεί το θεμέλιο όλων των σωματικών νόμων - που είναι ο νόμος ή ο ένας ή ο άλλος.

(1:4-6) Αυτός δεν αλλάζει από κάτι που είναι μεταβλητό. Δεν είναι υπόδουλος σε κανένα νόμο του χρόνου. Είναι όπως Εσύ τον δημιουργήσες, διότι δεν γνωρίζει άλλο νόμο εκτός από το νόμο της αγάπης.

Ανεξάρτητα από τα τρελά μας όνειρα του χρόνου και του χώρου, ο νόμος με τον οποίο ο Υιός του Θεού δημιουργήθηκε, δεν έπαψε ποτέ να υπάρχει - η αλήθεια δεν έχει αλλάξει ποτέ, και ποτέ δεν έχουμε κοιμηθεί:

Η αφύπνιση μέσα στον Χριστό ακολουθεί τους νόμους της αγάπης της ελεύθερης θέλησής σου, και της ήσυχης αναγνώρισης της αλήθειας μέσα σε αυτούς. (Κ-13.VI.12:1)

(2:1-2) Ας μην λατρεύουμε είδωλα, ούτε να πιστεύουμε σε κανένα νόμο που θα έφτιαχνε η ειδωλολατρία για να κρύψει την ελευθερία του Υιού του Θεού. Δεν είναι δέσμιος από τίποτα εκτός από τις πεποιθήσεις του.

Αυτό είναι το είδωλο της ιδιαιτερότητας του εγώ, που λέει ότι η ευτυχία μου βρίσκεται εις βάρος κάποιου άλλου - αν σε δεσμεύσω είμαι ελεύθερος. Υποστηρίζοντας την ιστορία των βασάνων σου, λέω: «Κακόμοιρε · έχεις δεσμευτεί από αυτά τα φοβερά πράγματα τα οποία σε έχουν κάνει θύμα, πάνω στα οποία εσύ δεν έχεις κανένα έλεγχο. Φυσικά αισθάνεσαι απαίσια. Καθένας στην κατάστασή σου θα αισθανόταν έτσι». Όμως, αυτό που κάνω πραγματικά είναι να διδάσκω ότι έχεις δικίο να πιστεύεις ότι θυματοποιήθηκες από κάτι έξω από εσένα. Περιπτώ να πω ότι, διδάσκω τον εαυτό μου το ίδιο πράγμα σχετικά με την ανικανότητα του νου. Ο Ιησούς όμως, θέλει να διδάξω ότι αντί γι' αυτό θα μπορούσες να μοιραστείς την ειρήνη που είναι δική μου μέσα στην άγια στιγμή. Αυτό θα σου υπενθυμίσει ότι υπάρχει μια άλλη επιλογή στη διάθεσή σου, και εάν είσαι δυστυχισμένος αυτό οφείλεται μόνο στην προηγούμενη επιλογή του νου σου να δεις τον εαυτό σου διαχωρισμένο από την Πηγή σου, θυματοποιημένο από την αμαρτία - τη δική σου ή κάποιου άλλου.

(2:3-5) Ωστόσο, αυτό που είναι, είναι πέρα από κάθε πίστη του στην δουλεία ή την ελευθερία. Αυτός είναι ελεύθερος διότι είναι ο Υιός του Πατέρα του. Και δεν γίνεται να υποδουλωθεί εκτός κι αν η αλήθεια ψεύδεται, και ο Θεός μπορεί να θελήσει να εξαπατήσει τον Εαυτό Του.

Και έτσι θέλουμε να διδάξουμε ο ένας τον άλλον ότι είμαστε δεσμευμένοι μόνο από τις λανθασμένες επιλογές μας, που εύκολα αναιρούνται όταν συνειδητοποιούμε πόσο λάθος κάναμε εμείς, γιατί ο Θεός δεν μπορεί να κάνει λάθος για τον Υιό Του. Το Μάθημα 278 πηγαίνει αυτή την αρχή ένα βήμα παραπέρα.

ΜΑΘΗΜΑ 278

Αν είμαι περιορισμένος, τότε ούτε και ο Πατέρας μου είναι ελεύθερος.

Αν εγώ ή εσύ είμαστε φυλακισμένοι, πρέπει να είναι επίσης και ο Θεός, γιατί είμαστε ένα · αν αρνηθώ την ενότητα της Υιότητας, αρνούμαι την πραγματικότητα της δημιουργίας κι έτσι αρνούμαι την πραγματικότητα του Θεού. Όμως αυτή είναι μια παραμόρφωση της πραγματικής Ενιαιότητας του Πατέρα και του Υιού, γιατί είμαστε ένα μέσα στην Αγάπη του Θεού και την ελευθερία της Θέλησής Του.

(1:1-2) Αν δεχτώ ότι είμαι φυλακισμένος μέσα σε ένα σώμα, μέσα σε έναν κόσμο στον οποίο όλα όσα φαίνονται ότι ζουν, έπειτα φαίνονται ότι πεθαίνουν, τότε και ο Πατέρας μου είναι φυλακισμένος μαζί μου. Και αυτό είναι που πιστεύω, όταν ισχυρίζομαι ότι πρέπει να υπακούω τους νόμους που υπακούει αυτός ο κόσμος · την αδυναμία και τις αμαρτίες τις οποίες αντιλαμβάνομαι ως αληθινές, και δεν μπορώ να τους ξεφύγω.

Έτσι, έχω κάνει τον Θεό παράφρονα σαν εμένα, το οποίο θυμίζει τον δεύτερο και τον τρίτο νόμο του χάους (Κ-23.ΙΙ.4-8) - το αμαρτωλό σώμα είναι πραγματικό, ο Θεός δημιούργησε το σώμα, κι έτσι Αυτός πρέπει να είναι παράφρων γιατί Αυτός πιστεύει στο διαχωρισμό, στη γέννηση και στο θάνατο.

Καθώς στεκόμαστε στη χαμηλότερη βαθμίδα της κλίμακας, δεν μας ζητείται να αρνηθούμε ότι είμαστε ένα σώμα που υπόκειται στους φυσικούς νόμους. Για παράδειγμα, αν κάνει κρύο έξω φοράτε παλτό, και δεν διασχίζετε το δρόμο περπατώντας στο ρεύμα των επερχόμενων αυτοκινήτων. Υπακούτε στους νόμους του κόσμου, όμως με την επίγνωση ότι υπακούτε σ' αυτό που είναι εκ φύσεως μια ψευδαίσθηση. Θυμόμαστε την συζήτηση στο μάθημα 76, «Δεν βρίσκομαι κάτω από κανένα νόμο εκτός από του Θεού». Ο μόνος νόμος που πραγματικά θέλετε να υπακούτε είναι η συγχώρεση, η οποία σας επιτρέπει να επιλέγετε να είστε ευτυχισμένοι - να είστε σε ειρήνη αντί να είστε σε σύγκρουση.

(1:3-5) Αν είμαι περιορισμένος με οποιοδήποτε τρόπο, δεν γνωρίζω ούτε τον Πατέρα μου ούτε τον Εαυτό μου. Και χάνω όλη την πραγματικότητα. Γιατί η αλήθεια είναι ελεύθερη, και ότι είναι περιορισμένο δεν είναι μέρος της αλήθειας.

Όσο ταυτίζομαι με το σώμα μου, είμαι περιορισμένος από τους νόμους του. Όμως ο Ιησούς διδάσκει ότι η εμπειρία μου εξαπατά, γιατί το σώμα δεν είναι η πραγματικότητά μου. Το αναλυτικό πρόγραμμα των μαθημάτων του, ξεκινά από εκεί που πιστεύω ότι είμαι - στο σώμα - και με πηγαίνει εκεί που πραγματικά βρίσκομαι μέσα στο όνειρο - στο νου. Δεν μου ζητείται να αρνηθώ τους νόμους του σώματος, αλλά μόνο να τους ερμηνεύσω μέσα από τους νόμους της συγχώρεσης. Μην ξεχνάτε, το να είστε δέσμιοι δεν έχει να κάνει με το σώμα, αλλά μόνο με την απόφαση του νου υπέρ του εγώ.

(2:1-2) Πατέρα, δεν ζητώ τίποτα, παρά μόνο την αλήθεια. Έχω κάνει πολλές ανόητες σκέψεις για τον εαυτό μου και την δημιουργία μου, και έχω φέρει ένα όνειρο φόβου μέσα στο νου μου.

Η αλήθεια δεν μπορεί να έρθει στην επίγνωσή μας χωρίς αρχικά να συνειδητοποιήσουμε ότι κάναμε λάθος. Επομένως αρχίζουμε αναγνωρίζοντας τις ψευδείς μας πεποιθήσεις, τις ανόητες σκέψεις για τον εαυτό μας και τους άλλους, που αφορούν ένα σώμα που κυβερνάται από τους νόμους της ιδιαιτερότητας: κάποιος κερδίζει, κάποιος άλλος χάνει, κάποιος κερδίζει, και κάποιος άλλος όχι.

(2:3-5) Σήμερα, δεν θέλω να ονειρεύομαι. Διαλέγω τον δρόμο προς Εσένα αντί για τον δρόμο της τρέλας και του φόβου. Γιατί η αλήθεια είναι ασφαλής, και μόνο η αγάπη είναι βέβαιη.

Στον ορθό νου, έχοντας συνειδητοποιήσει ότι κάναμε λάθος, επιλέγουμε να ακολουθήσουμε το μονοπάτι του νόμου της συγχώρεσης. Είναι ένας νόμος του νου, που όμως δεν μας ζητά να αγνοήσουμε τους νόμους του κόσμου ή του σώματος. Η συγχώρεση απλά μας ζητά να τους τοποθετήσουμε στη σωστή τους προοπτική: οι νόμοι του εγώ είναι αληθινοί μέσα στο όνειρο, αλλά τώρα υπάρχουν για μας μόνο για να μάθουμε ότι η δική μας πραγματικότητα είναι έξω από αυτούς. Στην πραγματικότητα, παραμένουμε όπως ο Θεός μας δημιούργησε - μέσα στην ελευθερία και την αγάπη.

ΜΑΘΗΜΑ 279

Η ελευθερία της δημιουργίας υπόσχεται και την δική μου.

Μου έχει δοθεί η υπόσχεση ότι είμαι ελεύθερος να επιλέγω μέσα στο όνειρο λόγω του γεγονότος ότι είμαι ελεύθερος στον Ουρανό. Αυτή είναι η πραγματικότητά μου, η οποία αντικατοπτρίζεται εδώ στον κόσμο της επιλογής. Έτσι, τα όνειρα της φυλακής του εγώ δεν είχαν καμία επίδραση στην ελευθερία που μου έδωσε ο Θεός κατά τη δημιουργία μου, και την οποία τώρα με χαρά χρησιμοποιώ εκ μέρους του Εαυτού μου.

(1) Μου έχει δοθεί η υπόσχεση για το τέλος των ονείρων, διότι ο Υιός του Θεού δεν έχει εγκαταλειφθεί από την Αγάπη Του. Μόνο στα όνειρα υπάρχει κάποια στιγμή που φαίνεται πως βρίσκεται στην φυλακή, και περιμένει μια μελλοντική ελευθερία, αν είναι να έρθει και αυτή καθόλου. Όμως στην πραγματικότητα τα όνειρά του έχουν τελειώσει, και η αλήθεια έχει εδραιωθεί στην θέση τους. Και τώρα η ελευθερία είναι ήδη δική του. Πρέπει εγώ να περιμένω αλυσοδεμένος με αλυσίδες που έχουν ήδη σπάσει για να ελευθερωθώ, όταν ο Θεός μου προσφέρει την ελευθερία τώρα;

Θέλω να μάθω ότι αυτό που βιώνω εδώ είναι ένα όνειρο, και ότι είναι ένα όνειρο που δεν θα με κάνει ευτυχισμένο. Είναι ένα όνειρο που με φυλακίζει σε ένα σώμα, και μέσα στις παράξενες και τρελές μου σκέψεις επίσης. Όμως μπορώ επίσης να επιλέξω να είμαι έξω από το όνειρο, και καθώς επιλέγω συνεχώς να το πράττω μέσω της άγιας στιγμής, θυμάμαι όλο και πιο συχνά ότι η πραγματικότητά μου είναι ο ένας Υιός του Θεού, η πηγή της αληθινής ελευθερίας. Διαβάζουμε αυτά τα εμπνευσμένα αποσπάσματα από «Τα Δώρα του Θεού»:

Πόσο χαρούμενος και πόσο ιερός είναι ο δρόμος μας, όταν ο θάνατος δεν έχει εξουσία, και το όνειρο του διαχωρισμού, η αγωνία και η απώλεια έχουν διαλυθεί για πάντα. Μην νομίζεις πως ό,τι προσφέρουν τα δώρα του φόβου, αξίζουν ένα στιγμιαίο δισταγμό, όταν η πύλη του Ουρανού στέκεται μπροστά σου και ο Χριστός του Θεού περιμένει την επιστροφή σου. Μείνε ακίνητος και άκουσέ Τον, γιατί η πρόσκλησή Του σε σένα δεν θα μπορούσε να είναι πιο επίμονη ούτε περισσότερο αγαπητή, γιατί δεν είναι παρά το κάλεσμα της ίδιας της Αγάπης, η οποία δεν θα πάψει να μιλά σε σένα για το Θεό....

Πόσο αγαπητός είσαι, ένα μέρος του Χριστού στον Οποίο υπάρχει κάθε δώρο του Θεού για πάντα, που χωρίς αυτό είναι ελλιπής Εκείνος, ο Οποίος είναι η ολοκλήρωση του Πατέρα Του. Μπορεί ένα όνειρο να καταστρέψει μια αλήθεια τόσο άγια και τόσο αγνή που αυτή να περιλαμβάνει όλη την αλήθεια, και να μην αφήσει τίποτα πέρα από τον εαυτό της; Μπορείς να προδώσεις μια αγάπη τόσο τέλεια που τα δώρα της γίνονται ένα μαζί της, και αυτό είναι το ένα και μοναδικό δώρο που υπάρχει για να δώσεις και να λάβεις; Έλα και άφησε τη δημιουργία να είναι ξανά όλα εκείνα που πάντα ήταν και θα εξακολουθεί να είναι στους αιώνες των αιώνων. Άφησε το όνειρο του χρόνου να έχει το καθορισμένο τέλος του, και επέτρεψε στον Υιό του Θεού να δείξει έλεος για τον εαυτό του. (Τα Δώρα του Θεού, σελ. 121-22)

Αναγνωρίζοντας τον πόνο των ονείρων μας του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας που μας φυλακίζουν, με χαρά επιλέγουμε το μονοπάτι της ελευθερίας καθώς βλέπουμε τους αδελφούς μας σαν τον εαυτό μας, και αρχίζουμε να μαθαίνουμε ότι είμαστε ο Χριστός που δημιούργησε ο Θεός

ένα με Αυτόν. Οι αλυσίδες της αμαρτίας και του θανάτου έχουν φύγει, και δίνουμε ευχαριστίες που οι εσφαλμένες σκέψεις μας δεν είχαν καμία επίδραση στην πραγματικότητα. Ο Υιός του Θεού είναι Υιός Του.

(2) Θα δεχτώ τις υποσχέσεις Σου σήμερα, και θα δώσω την πίστη μου σε αυτές. Ο Πατέρας μου αγαπά τον Υιό που δημιούργησε σαν τον Εαυτό Του. Θα ήθελες ποτέ Εσύ να μου στερήσεις τα δώρα που μου έδωσες;

Φυσικά ο Θεός δεν θα ήθελε, αλλά εμείς σίγουρα θα θέλαμε, και πιστεύουμε ότι το κάναμε. Έτσι, ο Ιησούς μας προτρέπει να δώσουμε στον Πατέρα μας το δώρο της αποδοχής της Αγάπης Του:

Προηγουμένως μιλήσαμε για τα δώρα του Θεού σε σένα. Τώρα πρέπει επίσης να μιλήσουμε για αυτά που μπορείς εσύ να δώσεις σ' Αυτόν. Διότι αυτά ολοκληρώνουν την προσφορά Του, καθώς είναι τα δικά Του προς εσένα που σε ολοκληρώνουν. Το να δίνεις είναι χαρά και αγιότητα και θεραπεία. Εδώ βρίσκεται η απάντησή σου στον κόσμο, και του Θεού επίσης. Γιατί εδώ είναι που ενώνεσαι μαζί Του, η ομοιότητά Του είναι δική σου μόνο σ' αυτό. (Τα Δώρα του Θεού, σελ.123)

Η ενιαιότητά μας διασφαλίζει ότι παρά τις καλύτερες προσπάθειες των εγώ μας, δεν μπορούμε παρά να αποδεχθούμε τα δώρα του Θεού - η υπόσχεσή Του προς εμάς, είναι η δική μας προς Αυτόν. Ο Πατέρας αγαπάει τον Υιό Του, και ο Υιός επιστρέφει αυτήν την αγάπη, γιατί η αγάπη μπορεί να δώσει μόνο στον εαυτό της.

ΜΑΘΗΜΑ 280

Τι όρια μπορώ να επιβάλλω στον Υιό του Θεού;

Χρειάζεται να αναγνωρίσω ότι καθώς βάζω όρια σε σας με τις κρίσεις μου, τα βάζω και σε μένα, διότι ο Υιός του Θεού είναι ένας. Δεν μπορεί επομένως να ισχύει κάτι διαφορετικό, στην πραγματικότητα και στα όνειρα - είμαστε ένα και στα δύο, στον Ουρανό και στην ανάγκη μας να επιστρέψουμε εκεί.

(1) Αυτόν που ο Θεός δημιούργησε χωρίς όρια, είναι ελεύθερος. Μπορεί να επινοήσει αιχμαλωσία για τον εαυτό του, αλλά μόνο στις ψευδαισθήσεις, όχι στην αλήθεια. Καμία Σκέψη του Θεού δεν έχει αφήσει το Νου του Πατέρα Της. Καμία Σκέψη του Θεού δεν είναι περιορισμένη με κανένα τρόπο. Δεν υπάρχει Σκέψη του Θεού που να μην είναι για πάντα αγνή. Μπορώ εγώ να επιβάλλω όρια στον Υιό του Θεού, τον οποίο ο Πατέρας του θέλησε να είναι απεριόριστος, και όμοιος με τον Ίδιο σε ελευθερία και αγάπη;

Αυτή είναι άλλη μια διατύπωση της αρχής ότι *οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους*. Ενώ είμαι ελεύθερος μέσα στο όνειρό μου να πιστεύω οτιδήποτε επιλέξω, αυτό που πιστεύω δεν έχει καμία επίδραση στην πραγματικότητα. Αυτή είναι η αρχή της Επανάρθωσης του Αγίου Πνεύματος, που διδάσκει ότι τα όνειρα του διαχωρισμού και του περιορισμού δεν έχουν αλλάξει τίποτα στον Ουρανό. Καθώς περνάτε τις μέρες σας επομένως, χρειάζεται να βάλετε τα δυνατά σας για να δεχτείτε ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας. Αν περιορίζετε κάποιον άλλον με τις ιδιαίτερες σκέψεις του θυμού, της κρίσης και της ανάγκης, δεν περιορίζετε παρά μόνο τον εαυτό σας. Έτσι, τελικά γεννάται το ερώτημα: Αυτό που θέλω πραγματικά είναι αυτός ο περιορισμός, ή να θεραπευθεί ο νους μου μέσω της συγχώρεσης και να θυμηθώ τον απεριόριστο Εαυτό μου;

... Αυτός που ήταν πάντα εξ ολοκλήρου πνεύμα τώρα δεν βλέπει πια τον εαυτό του σαν σώμα, ούτε καν μέσα σε ένα σώμα. Επομένως είναι απεριόριστος. Και όντας απεριόριστος, οι σκέψεις του ενώνονται με του Θεού για πάντα... Αυτός είναι για πάντα ένα, διότι είναι έτσι όπως τον δημιούργησε ο Θεός. Έχει δεχτεί τον Χριστό, και έχει σωθεί. (Εγχ-12.1:4-6, 9-10)

(2) Σήμερα ας αποδώσω τιμές στον Υιό Σου, διότι μόνο έτσι βρίσκω τον δρόμο μου προς Εσένα. Πατέρα, δεν επιβάλλω όρια στον Υιό του Θεού που αγαπάς και δημιούργησες απεριόριστο. Η τιμή που αποδίδω σε αυτόν είναι δική Σου, και ό,τι είναι δικό Σου ανήκει και σε μένα.

Στο τέλος, ο καθημερινός μας σκοπός γίνεται αρκετά απλός: να συγχωρούμε τις ιδιαίτερες σχέσεις μας. Ο περιορισμένος κόσμος του εγώ με τα είδωλα του ιδιαίτερου μίσους και της ιδιαίτερης αγάπης, δεν έχουν αποδειχθεί ποτέ ένα επαρκές υποκατάστατο για το απεριόριστο του Υιού του Θεού. Μέσω της θεραπευμένης μας αντίληψης αποκαθιστούμε σ' αυτόν την τιμή που του αποδόθηκε στην δημιουργία του, όταν ο Θεός επέκτεινε την απεριόριστη Αγάπη Του, αγκαλιάζοντας όλη τη δημιουργία με τη λαμπρότητά Του:

Δεν είναι η μορφή αυτό που αναζητάς. Ποια μορφή μπορεί να γίνει ο αντικαταστάτης του Θεού του Πατέρα της Αγάπης; Ποια μορφή μπορεί να πάρει τη θέση όλης της αγάπης μέσα στην Θεϊότητα του Θεού Υιού; Ποιο είδωλο μπορεί να χωρίσει στα δυο αυτό που είναι ένα; Και μπορεί το απεριόριστο να περιοριστεί; Δεν θέλεις ένα είδωλο. Δεν είναι η θέλησή σου να έχεις κάποιο. Δεν θα σου χαρίσει το δώρο που αναζητάς... Ωστόσο αυτή δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι η θέλησή σου, διότι αυτό που μοιράζεται όλη την δημιουργία δεν μπορεί να ικανοποιηθεί με ασήμαντες ιδέες και μικρά πράγματα. (Κ-30.III.2:1-8, 11)

Ποιοι οι οποίοι θα σκεφτόταν λογικά θα μπορούσαν να επιλέξουν τις «ασήμαντες ιδέες και τα μικρά πράγματα» τα εγωικά είδωλα του περιορισμού και της μορφής, όταν ο Ιησούς έχει τοποθετήσει μπροστά τους

... την ειρήνη του Θεού, και την δύναμη να φέρουν αυτή την ειρήνη στον καθένα που περιπλανιέται στον κόσμο αθέβαιος, μόνος, και σε συνεχή φόβο; (Κ-31.VIII.7:1)

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ;

Όταν εξετάζουμε το μεταφυσικό επίπεδο των *Μαθημάτων Θαυμάτων* συνήθως δεν περιλαμβάνουμε το Άγιο Πνεύμα, καθώς η λειτουργία Του αφορά μόνο την εμπειρία μας στο πλαίσιο του ονείρου, εκεί όπου Αυτό χρειάζεται. Επειδή το Άγιο Πνεύμα είναι η διόρθωση για το εγώ, η λειτουργία Του είναι άγνωστη στον Ουρανό. Ωστόσο, επειδή είναι η μνήμη της Αγάπης του Θεού που πήραμε μαζί μας όταν αποκοιμηθήκαμε, η Παρουσία Του εκφράζει την Επανόρθωση που λέει ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό ήταν μια ψευδαίσθηση. Σε όλη αυτή την περίληψη, μας υπενθυμίζεται ότι η καθημερινή μας λειτουργία είναι να εξετάσουμε τις ψευδαισθήσεις μας με την Αγάπη Του, φέρνοντάς τις στην θεραπευτική Του παρουσία. Έτσι αναιρούνται, διότι το φως διαλύει αυτόματα το σκοτάδι. Αυτή η περίληψη επομένως, μας επιτρέπει να μιλήσουμε ξανά για τις πρακτικές εφαρμογές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* και τον ρόλο του Αγίου Πνεύματος στην θεραπεία μας.

(1:1-2) Το Άγιο Πνεύμα μεσολαβεί ανάμεσα στις ψευδαισθήσεις και την αλήθεια. Εφόσον πρέπει να γεφυρώσει το κενό ανάμεσα στην πραγματικότητα και τα όνειρα, η αντίληψη οδηγεί στην

γνώση μέσω της χάριτος που ο Θεός έχει δώσει σε Αυτό, ως δώρο Του σε όλους όσους στρέφονται προς Αυτό για την αλήθεια.

Ένας από τους όρους που χρησιμοποιούνται στα *Μαθήματα Θαυμάτων* για να περιγράψουν το Άγιο Πνεύμα είναι η *γέφυρα*, διότι όπως το θέτει και αυτό το απόσπασμα, Αυτό είναι η Γέφυρα μεταξύ των ψευδαισθήσεων και της πραγματικότητάς μας, και χρειάζεται μόνο η προθυμία μας να είναι Αυτό επικεφαλής. Έτσι φέρνουμε σ' Αυτό τις ψευδαισθήσεις μας, για να τις αφήσουμε πίσω, ενθυμούμενοι την αλήθεια του Ποιού είμαστε ως Χριστός. Με παρόμοιο τρόπο, ο Ιησούς μας ζητά να τον ακολουθήσουμε στο ταξίδι από τον χρόνο προς το άχρονο:

Ο Πατέρας σου δεν μπορεί να ξεχάσει την αλήθεια μέσα σου περισσότερο από ό,τι εσύ μπορείς να αποτύχεις να την θυμηθείς. Το Άγιο Πνεύμα είναι η Γέφυρα προς Αυτόν, η οποία είναι φτιαγμένη από την προθυμία σου να ενωθείς μαζί Του και δημιουργημένη από την χαρά Του για την ένωση μαζί σου... Η γέφυρα με την οποία Εκείνος θα σε περάσει απέναντι, σε υψώνει έξω από τον χρόνο στην αιωνιότητα. Αφυπνίσου από το χρόνο, και απάντησε άφοβα στο Κάλεσμα Εκείνου που σου έδωσε την αιωνιότητα όταν σε δημιούργησε. Σε αυτή την πλευρά της γέφυρας προς την αιωνιότητα δεν καταλαβαίνεις τίποτα. Αλλά καθώς περνάς ανάλαφρα απέναντι, στηριγμένος από το άχρονο, οδηγείσαι κατευθείαν στην Καρδιά του Θεού. Στο κέντρο της, και μόνο εκεί, είσαι παντοτινά ασφαλής, διότι είσαι παντοτινά ολοκληρωμένος. Δεν υπάρχει πέπλο που να μην μπορεί να ανασηκώσει η Αγάπη του Θεού μέσα μας. Η οδός για την αλήθεια είναι ανοιχτή. Ακολούθησέ την μαζί μου. (Κ-16.IV.12:1-2· 13:4-11)

(1:3-5) Περνώντας την γέφυρα που παρέχει το Άγιο Πνεύμα, τα όνειρα οδηγούνται στην αλήθεια, για να σκορπίσουν μπροστά στο φως της γνώσης. Εκεί οι εικόνες και οι ήχοι παραμερίζονται μια για πάντα. Και στο μέρος που ήταν αντιληπτά πριν, η συγχώρεση κάνει δυνατή την γαλήνια λήξη της αντίληψης.

Αυτή η γαλήνια λήξη, όπως είδαμε και θα δούμε και πάλι στην επόμενη περίληψη, είναι ο πραγματικός κόσμος, η κατάσταση του νου στην οποία συνειδητοποιούμε ότι όλα όσα έχουμε σκεφτεί ή αντιληφθεί είναι απατηλά. Με άλλα λόγια, ο πραγματικός κόσμος είναι έξω από το όνειρο, όπου παραμένουμε μόνο μία στιγμή. Σε εκείνο το σημείο τα πάντα εξαφανίζονται, και είμαστε στην εστία. Η συγχώρεση είναι το μέσο για την επίτευξη αυτού του στόχου, και τίποτα εδώ δεν μπορεί να εξισωθεί με τα δώρα της ομορφιάς της:

Αυτή η ομορφιά δεν είναι φαντασίωση. Είναι ο πραγματικός κόσμος, φωτεινός και καθαρός, και νέος, με τα πάντα να αστράφτουν κάτω από τον ανοιχτό ήλιο... Τον αληθινό κόσμο, με την ομορφιά του, μαθαίνεις πώς να τον φτάσεις. Οι φαντασιώσεις όλες καταργούνται, κανένας και τίποτα δεν παραμένει δέσμιος τους, και με την δική σου συγχώρεση, είσαι ελεύθερος να δεις. Και αυτό που βλέπεις είναι μόνο ό,τι έφτιαξες, με την ευλογία της συγχώρεσής σου επάνω του. Και με αυτή την τελική ευλογία του Υιού του Θεού στον εαυτό του, η ορθή αντίληψη, γεννημένη από την νέα οπτική που έχει μάθει, έχει πια υπηρετήσει τον σκοπό της. (Κ-17.II.2:1-2· 3:4-7)

(2:1-2) Ο στόχος που θέτει η διδασκαλία του Αγίου Πνεύματος είναι απλά το τέλος των ονείρων. Διότι οι εικόνες και οι ήχοι πρέπει να μεταφραστούν από μαρτυρίες φόβου σε μαρτυρίες αγάπης.

Το σημαντικό αυτό θέμα βρίσκεται σε πολλά σημεία στα *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ίσως πιο ξεκάθαρα εκφρασμένο στην ενότητα «Η Ιδιαίτερη Λειτουργία», όπου ο Ιησούς περιγράφει τον τρόπο με τον οποίο το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποιεί αυτό που κάναμε για να βλάψουμε, ως μέσο θεραπείας (Κ-25.VI). Αυτές είναι οι ιδιαίτερες σχέσεις μας, τα σκοτεινά κομμάτια της καταστροφής του Θεού, που δημιουργήθηκαν για να σκοτώσουν. Όταν καλούμε το Άγιο Πνεύμα να μας βοηθήσει

με αυτές τις σχέσεις ωστόσο, Αυτό αλλάζει το σκοπό τους από το να βλάπτουν στο να βοηθούν. Όλα όσα αντιλαμβανόμαστε στον αντιληπτό κόσμο - «εικόνες και ήχοι» - μεταφράζονται από το σκοπό του εγώ που ενισχύσει το διαχωρισμό, στο σκοπό του Αγίου Πνεύματος που τον αναιρεί. Αυτό επομένως, μεσολαβεί ανάμεσα στα τρομακτικά σύμβολα της ιδιαιτερότητας και την αγάπη που είναι πέρα από όλα τα σύμβολα. Το σημείο της μεσολάβησης είναι το φως της συγχώρεσης, η οποία επανερμηνεύει τα δικά μας σύμβολα του μίσους και της κρίσης:

Το Άγιο Πνεύμα είναι ο Μεσολαβητής ανάμεσα στις ερμηνείες του εγώ και της γνώσης του πνεύματος. Η ικανότητά Του να χειρίζεται τα σύμβολα Του δίνει την ικανότητα να δουλέψει με τις πεποιθήσεις του εγώ στην δική του γλώσσα. Η ικανότητά Του να κοιτά πέρα από τα σύμβολα προς την αιωνιότητα Το καθιστά ικανό να καταλαβαίνει τους νόμους του Θεού, για τους οποίους μιλά. Επομένως μπορεί να επιτελεί την λειτουργία της εκ νέου ερμηνείας αυτών που φτιάχνει το εγώ, όχι με την καταστροφή αλλά με την κατανόηση. Η κατανόηση είναι φως, και το φως οδηγεί στην γνώση. Το Άγιο Πνεύμα είναι στο φως διότι βρίσκεται μέσα σε σένα που είσαι φως, αλλά εσύ ο ίδιος δεν το γνωρίζεις. Επομένως είναι έργο του Αγίου Πνεύματος να σε ερμηνεύσει εκ νέου για λογαριασμό του Θεού. (Κ-5.III.7)

(2:3-4) Και όταν αυτό έχει επιτευχθεί ολοκληρωτικά, η μάθηση θα έχει επιτύχει τον μόνο στόχο που έχει στην πραγματικότητα. Διότι η μάθηση, έτσι όπως την οδηγεί το Άγιο Πνεύμα προς την έκβαση που αντιλαμβάνεται Εκείνο γι αυτή, γίνεται το μέσον για να ξεπεράσει τον εαυτό της, και να αντικατασταθεί από την αιώνια αλήθεια.

Η μάθηση τελειώνει όταν είμαστε στον πραγματικό κόσμο, αυτή η επίτευξη είναι ο απόλυτος στόχος των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, μετά από τον οποίο τελειώνει το όνειρο. Η συγχώρεση, που διδάσκεται από το Άγιο Πνεύμα, μας καθοδηγεί μέσα από τα βήματα που καταλήγουν αναπόφευκτα στο στόχο Του. Άρα πρέπει να καταλάβουμε ότι όλα τα πράγματα εδώ είναι σύμβολα που αντικατοπτρίζουν την αλήθεια, όταν βλέπουμε μέσα από την όραση του Αγίου Πνεύματος. Έτσι, η συγχώρεση αντανakλά την Αγάπη του Θεού, μολονότι η ίδια δεν είναι η αλήθεια. Η διαδικασία της αλλαγής της αντίληψής μας για τον αδερφό μας συμβολίζει την εσωτερική διαδικασία της αλλαγής του νου μας για το δάσκαλό μας: την επιλογή του Αγίου Πνεύματος, αντί για το εγώ. Επιπλέον, ο Ιησούς μας λέει ότι ο σκοπός του κάθε δασκάλου είναι να κάνει τον εαυτό του περιττό, διότι στο τέλος της μάθησης, συνειδητοποιούμε ότι δεν υπάρχει τίποτα να μάθουμε (Κ-41.6:3). Δάσκαλος και μαθητής εξαφανίζονται, γιατί είναι ένα · εξ ου και η φράση «το μέσο για να ξεπεράσει τον εαυτό του». Όμως, καθώς έχουμε κολλήσει στην ψευδαίσθηση του διαχωρισμού χρειαζόμαστε βοήθεια · ένα μέσο για να μεταφράσουμε τα σύμβολά μας από την ψευδή αντίληψη της εσφαλμένης νόησης που τα μεταφράσαμε πριν, στην αληθινή αντίληψη της ορθής νόησης, και στη γνώση του Ενιαίου Εαυτού:

... Το Άγιο Πνεύμα είναι ο Νους της Επανάρθωσης. Εκπροσωπεί μία νοητική κατάσταση αρκετά κοντά στον Ένα Νου που η μεταφορά σε αυτόν καθίσταται επιτέλους δυνατή. Η αντίληψη δεν είναι γνώση, αλλά μπορεί να μεταφερθεί στην γνώση, ή να περάσει προς αυτή... Το Άγιο Πνεύμα, η Έμπνευση που την μοιράζεται όλη η Υιότητα, εισάγει ένα είδος αντίληψης στο οποίο πολλά στοιχεία είναι όμοια με εκείνα της ίδιας της Βασιλείας των Ουρανών... δείχνει τον δρόμο πέρα από την θεραπεία που φέρνει, και οδηγεί το νου πέρα από την δική του ολοκλήρωση, προς τα μονοπάτια της δημιουργίας. Σε αυτό το σημείο είναι που συμβαίνει επαρκής ποσοτική αλλαγή, ώστε να παράγει μία πραγματικά ποιοτική μετατροπή. (Κ-51.6:3-5· 7:1, 5-6)

Αυτή η ποιοτική μετατροπή είναι που εκτοξεύει την επίγνωσή μας από τον κόσμο των συμβόλων στο τελικό σύμβολο, από τα όνειρα της εσφαλμένης - και της ορθής - νόησης στον πραγματικό κόσμο.

(3:1) Αν μόνο ήξερες πόσο λαχταρά ο Πατέρας σου να σε κάνει ν' αναγνωρίσεις την αθωότητά σου, δεν θα άφηνες την Φωνή Του να σε καλεί μάταια, ούτε θα απομακρυνόσουν από αυτό που σου δίνει Εκείνος για ν' αντικαταστήσεις τις τρομακτικές εικόνες και τα όνειρα που έφτιαξες.

Γι' άλλη μια φορά, είναι ένα σύμβολο. Ο Θεός δεν λαχταρά · το σώμα λαχταρά. Επομένως αυτό το σύμβολο εκφράζει δυϊστικά την αιώνια, αμετάβλητη, και μη-δυϊστική Αγάπη του Θεού. Κατανοώντας το νόημα πίσω από τις λέξεις, συνειδητοποιούμε ότι υπάρχει ένα κομμάτι μας, το οποίο λαχταρά τον Θεό και θέλει το μικρό Παιδί που βρίσκεται μέσα μας να μεγαλώσει και να επιστρέψει στην εστία. Και πάλι, δεν είναι ο Θεός που λαχταρά για εμάς, αλλά μέσα στη δυστυχία μας, εμείς λαχταράμε γι' Αυτόν, αναγνωρίζοντας ότι εδώ είμαστε ξένοι. Όταν τελικά καταλάβουμε ότι αυτό που βιώνουμε εδώ είναι κόλαση, και αυτό που πραγματικά θέλουμε είναι να επιστρέψουμε στον Ουρανό, δεν θα περιμένουμε ούτε μια στιγμή, ούτε θα αφήσουμε τις τρομακτικές εικόνες του εγώ, της ενοχής και του θανάτου να αντικαταστήσουν τις ευγενικές εικόνες, τις ευλογίες της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος:

... Θα Του αρνιόσουν την λαχτάρα Του (Θεού) να γίνει γνωστός; Κι εσύ λαχταράς Αυτόν, όπως Αυτός εσένα. Αυτό δεν αλλάζει ποτέ. Δέξου, λοιπόν, το αμετάβλητο. Άφησε πίσω σου τον κόσμο του θανάτου, και γύρισε ήσυχα στον Ουρανό. Δεν υπάρχει τίποτα που να έχει αξία εδώ, και όλα όσα έχουν αξία βρίσκονται εκεί. Άκουσε το Άγιο Πνεύμα, και τον Θεό μέσω Αυτού. Μιλά για σένα σε σένα. Δεν υπάρχει καμία ενοχή μέσα σου, γιατί ο Θεός είναι ευλογημένος μέσα στον Υιό Του όπως και ο Υιός Του είναι ευλογημένος μέσα σε Αυτόν. (Κ-14. V.1:4-12)

(3:2) Το Άγιο Πνεύμα καταλαβαίνει το μέσον που έφτιαξες, με το οποίο θέλεις να πετύχεις αυτό που είναι για πάντα ανέφικτο.

Το μέσο είναι η ιδιαίτερη σχέση, γεμάτη με τις τρομακτικές και τις φορτωμένες με ενοχές εικόνες που έχουμε φτιάξει. Αυτό που επιδιώκουμε να επιτύχουμε μέσω της ιδιαιτερότητάς μας είναι η ευτυχία, η αγάπη, και το τέλος του πόνου - που είναι ανέφικτο για πάντα, αφού ο σκοπός της ύπαρξής μας μέσα στο σώμα, είναι να μας αποτρέψει να γίνουμε αληθινά ευτυχισμένοι και στοργικοί. Όμως αυτό το σώμα γίνεται η τάξη μάθησης στην οποία το Άγιο Πνεύμα εκφράζει τον σκοπό Του, την αναίρεση του διαχωρισμού:

Ο Θεός δεν έφτιαξε το σώμα, επειδή μπορεί να καταστραφεί, κι επομένως δεν είναι της Βασιλείας των Ουρανών. Το σώμα είναι το σύμβολο αυτού που νομίζεις ότι είσαι. Είναι ξεκάθαρα ένα εργαλείο διαχωρισμού, κι επομένως δεν υπάρχει. Το Άγιο Πνεύμα, όπως πάντα, παίρνει ότι έχεις φτιάξει εσύ και το μεταφράζει σε εργαλείο μάθησης. Ξανά, όπως πάντα, ερμηνεύει εκ νέου αυτό που το εγώ χρησιμοποιεί ως επιχείρημα για τον διαχωρισμό, ως μία μαρτυρία εναντίον του. (Κ-6. V-A.2:1-5)

(3:3) Και αν εσύ Του το προσφέρεις, Αυτό θα χρησιμοποιήσει τα μέσα που έφτιαξες εσύ για να εξορίσεις τον εαυτό σου, έτσι ώστε να επαναφέρει το νου σου εκεί όπου βρίσκεται πραγματικά, στο σπίτι του.

Αυτή είναι η κεντρική ιδέα - προσφέρουμε τα λάθη μας στο Άγιο Πνεύμα, λέγοντας: «Κάνω λάθος με τον τρόπο που σκέφτομαι γι' αυτό το πρόσωπο. Σε παρακαλώ βοήθησέ με». Το παραπάνω απόσπασμα αντηχεί την προαναφερθείσα σκέψη από το κείμενο, ότι αυτό που κάναμε για να βλάψουμε, το Άγιο Πνεύμα τώρα το χρησιμοποιεί για να θεραπεύσει (Κ-25. VI.4:1). Έτσι, τα μέσα που κατασκευάσαμε για την εξορία - τις ιδιαίτερες σχέσεις του σώματος που μας κρατούν διαχωρισμένους από τον Θεό - μπορεί να χρησιμοποιηθούν από τον Δάσκαλο μας ώστε να μας βοηθήσει να δούμε με διαφορετικό τρόπο τους εαυτούς μας. Αυτό δεν σημαίνει ωστόσο, ότι μαγικά στρέφουμε τα πάντα πάνω σ' Αυτό, ελπίζοντας ότι Αυτό θα κινήσει το ραβδί του Μέρλιν και

θα αφαιρέσει τον πόνο μας. Αντίθετα, «παραδίδουμε» στο Άγιο Πνεύμα την εσφαλμένη πίστη και τον αλαζονικό ισχυρισμό ότι εμείς είχαμε δίκιο και Αυτό έκανε λάθος. Με άλλα λόγια, το σώμα που έγινε για να διαχωρίσει και να διατηρήσει το διαχωρισμό, τώρα γίνεται το μέσο να εκφραστεί η αλήθεια της Επανόρθωσης - δεν υπάρχει διαχωρισμός, αλλά μόνο η ενιαιότητα της επικοινωνίας:

Το Άγιο Πνεύμα, που οδηγεί στον Θεό, μεταφράζει την επικοινωνία σε ύπαρξη, ακριβώς όπως εν τέλει μεταφράζει την αντίληψη σε γνώση... Το εγώ χρησιμοποιεί το σώμα για επίθεση, για ευχαρίστηση και για υπερηφάνεια. Η παράνοια αυτής της αντίληψης το κάνει πραγματικά τρομακτικό. Το Άγιο Πνεύμα βλέπει το σώμα μόνο σαν ένα μέσο επικοινωνίας, και εφόσον το να επικοινωνείς σημαίνει ότι μοιράζεσαι, τότε γίνεται κοινωνία. (Κ-6.Υ-Α.5:1, 3-5)

(4) Από την γνώση, εκεί όπου Εκείνο έχει τοποθετηθεί από τον Θεό, το Άγιο Πνεύμα σε καλεί, να αφήσεις την συγχώρεση να αναπαυτεί πάνω στα όνειρά σου, και να επανέλθεις στα λογικά σου και στην πνευματική σου γαλήνη. Δίχως την συγχώρεση τα όνειρά σου θα παραμένουν για να σε τρομοκρατούν. Και η θύμηση όλης της Αγάπης του Πατέρα σου δεν θα επανέλθει για να σηματοδοτήσει τον ερχομό του τέλους των ονείρων.

Βλέπουμε για άλλη μια φορά ότι η συγχώρεση είναι το μέσο που χρησιμοποιείται στα *Μαθήματα Θαυμάτων* για να μας βοηθήσει να αλλάξουμε το νου μας. Μαθαίνοντας να συγχωρούμε τους άλλους, μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτοί δεν μας έφεραν τον πόνο, γιατί εμείς τον φέραμε στους εαυτούς μας. Αυτή η κατανόηση, τελικά, μας επιτρέπει να δούμε τους ιδιαίτερους συντρόφους μας, σαν μορφές στα όνειρά μας, καθώς είναι το εγώ με το οποίο ταυτιζόμαστε. Στην καλοκάγαθη όραση του Αγίου Πνεύματος, τα δυστυχισμένα όνειρα της ιδιαιτερότητας γίνονται τα ευτυχισμένα όνειρα της συγχώρεσης:

*Δεν είναι όνειρο ν' αγαπάς τον αδελφό σου σαν τον εαυτό σου. Ούτε και η άγια σχέση σου είναι όνειρο. Το μόνο που παραμένει από το όνειρο σε αυτή είναι ότι ακόμα είναι μια ιδιαίτερη σχέση. Ωστόσο, είναι πολύ χρήσιμη στο Άγιο Πνεύμα, Το Οποίο **έχει** μια ιδιαίτερη λειτουργία εδώ. Θα γίνει ένα ευτυχισμένο όνειρο μέσα από το οποίο το Άγιο Πνεύμα μπορεί να σκορπά χαρά σε χιλιάδες χιλιάδων που πιστεύουν ότι η αγάπη είναι φόβος, και όχι ευτυχία. Άφησέ Το να εκπληρώσει την λειτουργία που έδωσε στην σχέση σου με το να την δεχτεί για σένα, και τίποτα δεν θα λείψει από ό,τι χρειάζεται για να γίνει έτσι όπως το Άγιο Πνεύμα την θέλει να είναι. (Κ-18.Υ.5.)*

(5:1-3) Δέξου το δώρο του Πατέρα σου. Είναι ένα Κάλεσμα από την Αγάπη προς την Αγάπη να μην είναι παρά ο Εαυτός Της. Το Άγιο Πνεύμα είναι το δώρο Του, με το οποίο επανορθώνεται η ησυχία του Ουρανού στον αγαπημένο Υιό του Θεού.

Αν είμαστε πραγματικά ειλικρινείς με τους εαυτούς μας θα συνειδητοποιήσουμε ότι δεν θέλουμε αυτό το δώρο. Φτιάξαμε τα σώματά μας διώχνοντας μακριά τα δώρα του Θεού, τα οποία εκπροσωπούνται από την Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος. Πριν μπορέσουμε να πούμε και να το εννοούμε ότι θέλουμε την Αγάπη Του, πρέπει πρώτα να καταλάβουμε ότι δεν θέλουμε πλέον τα όνειρα του φόβου να αντικαταστήσουν τη θέση Της. Αυτό μας επιτρέπει να βιώσουμε τον φόβο να φεύγει από την προσωπική μας ταυτότητα, το οποίο ανοίγει το νου μας για να επιλέξουμε το δώρο της αγάπης του Ουρανού αντί για το δώρο του φόβου του εγώ. Εδώ είναι μια όμορφη έκφραση του δώρου του Πατέρα μας, που είμαστε τώρα πιο έτοιμοι για να δεχτούμε:

... Άφησέ Με... να σου θυμίσω την αιωνιότητα, στην οποία η χαρά σου γίνεται όλο και μεγαλύτερη καθώς η αγάπη σου επεκτείνεται μαζί με την δική Μου πέρα από το άπειρο, εκεί όπου ο χρόνος και η απόσταση δεν έχουν κανένα νόημα... Χωρίς εσένα η δημιουργία δεν είναι ολοκληρωμένη. Γύρισε σε Μένα που ποτέ δεν άφησα τον Υιό Μου. Άκουσε, παιδί Μου, ο Πατέρας σου σε καλεί. Μην

αρνείσαι να ακούσεις το Κάλεσμα της Αγάπης. Μην αρνείσαι στον Χριστό αυτό που είναι δικό Του. Ο Ουρανός είναι εδώ και ο Ουρανός είναι η οικία σου... (Τρ-3.IV.8:2, 4-9)

(5:4) Θα ήθελες ν' αρνηθείς να αναλάβεις την λειτουργία της ολοκλήρωσης του Θεού, όταν το μόνο που θέλει Εκείνος είναι να είσαι ολοκληρωμένος;

Περιττό να πούμε ότι, ο Θεός δεν χρειάζεται να γίνει πλήρης, γιατί Αυτός είναι απόλυτα ολοκληρωμένος μέσα στον Εαυτό Του. Μέσα στο όνειρο ωστόσο, αντιλαμβανόμαστε τον Θεό ως ελλιπή γιατί κλέψαμε τον θησαυρό Του, αφήνοντας τον Ουρανό σε μια κατάσταση ατέλειας και έλλειψης. Αυτό είναι το τρελό σύστημα σκέψης που το Άγιο Πνεύμα αναιρεί. Το να αποδεχθούμε τη λειτουργία μας για να ολοκληρώσουμε τον Θεό σημαίνει ν' αποδεχθούμε το γεγονός ότι η ατέλεια του Ουρανού είναι ένα όνειρο. Έτσι δεχόμαστε το χαρούμενο όνειρο του Αγίου Πνεύματος σε αντικατάσταση αυτού, το οποίο λέει ότι τίποτα δεν συνέβη που να διαταράξει την ειρήνη μας ή την αγάπη του Ουρανού. Αυτή η διαδικασία της συγχώρεσης καταλήγει στο να ξεπεράσουμε πλήρως το όνειρο, διασχίζοντας τη γέφυρα προς τον πραγματικό κόσμο και μετά προς την ολοκλήρωση του Ουρανού:

Πέρα από την γέφυρα βρίσκεται η ολοκλήρωσή σου, διότι θα είσαι απόλυτα μέσα στον Θεό, μην επιθυμώντας τίποτα ιδιαίτερο, παρά μόνο να είσαι απόλυτα όμοιος με Αυτόν, ολοκληρώνοντάς Τον με την ολοκλήρωσή σου. Μην φοβάσαι να φτάσεις στον οίκο της ειρήνης και της τέλει αγιότητας. Μόνο εκεί βρίσκεται εδραιωμένη για πάντα η ολοκλήρωση του Θεού και του Υιού Του. Μην την αναζητάς στον ψυχρό κόσμο της ψευδαισθήσεως, εκεί όπου τίποτα δεν είναι βέβαιο και όπου τίποτα δεν μπορεί να σε ικανοποιήσει. Στο Όνομα του Θεού, να είσαι απόλυτα πρόθυμος να εγκαταλείψεις όλες τις ψευδαισθήσεις. Σε κάθε σχέση στην οποία είσαι απόλυτα πρόθυμος να αποδεχτείς την ολοκλήρωση και μόνο αυτή, εκεί ολοκληρώνεται ο Θεός, και ο Υιός Του μαζί Του. (Κ-16.IV.9)

ΜΑΘΗΜΑ 281

Δεν γίνεται να πληγωθώ από τίποτα εκτός από τις σκέψεις μου.

Είναι ένα σημαντικό μάθημα, το οποίο αντηχεί αυτά που έχουμε δει στο βιβλίο εργασιών και στο κείμενο: θέτοντας την ευθύνη για τη ζωή μας αποκλειστικά στο νου. Κανείς σ' αυτό τον κόσμο δεν έχει τη δύναμη να μας βλάψει πραγματικά, εκτός από τους εαυτούς μας. Επιπλέον, οι βλαβερές μας σκέψεις προκύπτουν από τις δικές μας αποφάσεις να είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό και από τη Διόρθωσή Του, και είναι αυτές που μας προκαλούν τις αντιλήψεις της αδυναμίας και την εμπειρία του πόνου.

(1:1-2) Πατέρα, ο Υιός Σου είναι τέλειος. Όταν νομίζω πως πληγώνομαι με οποιοδήποτε τρόπο, είναι επειδή έχω ξεχάσει ποιος είμαι, και ότι είμαι έτσι όπως με δημιούργησες Εσύ.

Αισθανόμαστε συνεχώς πληγωμένοι, ανεξάρτητα από το αν ο πόνος είναι σωματικός ή ψυχολογικός. Είναι δύσκολο να περάσει μια μέρα, μια ώρα, ή ακόμα και ένα λεπτό χωρίς να μας ενοχλεί κάτι. Όπως έχουμε δει, κάθε φορά που υποφέρουμε, εξαρτάται αποκλειστικά και μόνο από το γεγονός ότι έχουμε πάρει την απόφαση να ξεχάσουμε ποιοι είμαστε. Παίρνουμε μια απόφαση - που συνεχίζεται και διαρκώς ενισχύεται - η οποία λέει: «Είμαι καλύτερα όταν ξεχνάω ποιος είμαι».

Αυτή η εγωική σκέψη είναι η αιτία όλης της δυστυχίας, και είναι ο λόγος που μόνο οι σκέψεις μας μπορούν να μας πληγώσουν:

*Είναι οι σκέψεις, λοιπόν, επικίνδυνες; Για τα σώματα, ναι! Οι σκέψεις που φαίνονται ότι σκοτώνουν είναι εκείνες που διδάσκουν αυτόν που τις σκέφτεται ότι **μπορεί** να σκοτωθεί. (Κ-21.VIII.1:1-3)*

Είναι απαραίτητο, επομένως, να παρακολουθούμε στενά το νου μας, ώστε να αποφύγουμε να μπούμε στον πειρασμό να κατηγορήσουμε κάποιον άλλο ή κάτι άλλο για ό,τι έχουμε επιλέξει να σκεφτούμε και να αισθανθούμε.

(1:3-7) Οι Σκέψεις Σου μπορούν να μου φέρουν μόνο ευτυχία. Αν ποτέ είμαι λυπημένος ή πληγωμένος ή άρρωστος, έχω ξεχάσει τι σκέφτεσαι Εσύ, και έχω βάλει τις δικές μου μικρές ανούσιες σκέψεις στην θέση που ανήκουν και βρίσκονται πραγματικά οι δικές Σου. Δεν γίνεται να πληγωθώ από τίποτα εκτός από τις σκέψεις μου. Οι Σκέψεις που σκέφτομαι μαζί με Σένα μπορούν μόνο να ευλογούν. Οι Σκέψεις που σκέφτομαι μαζί Σου μόνο είναι αληθινές.

Οι Σκέψεις του Θεού είναι μόνο στον Ουρανό, αλλά σε αυτό το πλαίσιο Αυτές βρίσκονται στον ορθό μας νου, όπου βρισκόμαστε όταν επιλέγουμε να αναιρέσουμε το εγωικό σύστημα σκέψης. Η εμπειρία μας τότε αντανakλά αυτές τις στοργικές Σκέψεις, τη μοναδική πηγή της ευτυχίας σε αυτόν τον κόσμο. Γνωρίζουμε ότι η ευτυχία μας και η λειτουργία μας είναι ένα, και ότι εκπληρώνοντας τη λειτουργία μας να συγχωρούμε μας φέρνει την ευλογία της ειρήνης του Θεού.

(2:1-3) Δεν θα πληγώσω τον εαυτό μου σήμερα. Γιατί βρίσκομαι πολύ πέρα από κάθε πόνο. Ο Πατέρας μου με προστατεύει και με τοποθέτησε ασφαλή στον Ουρανό.

Όταν ζητάω τη βοήθεια του Ιησού, είμαι μαζί του στο ορθό νου, το οποίο μου θυμίζει την αληθινή Ταυτότητά μου στον Ουρανό. Οι δύο πρώτες προτάσεις επομένως σημαίνουν: «Δεν θέλω να πληγώσω τον εαυτό μου ξανά. Θέλω να έχω κάνει λάθος και να είμαι ελεύθερος από τον πόνο των αλαζονικών ισχυρισμών μου».

(2:4) Και εγώ δεν θέλω να επιτίθεμαι στον Υιό που αγαπά, γιατί ό,τι αγαπά Εκείνος είναι και δικό μου για να το αγαπήσω.

Σε αυτό το μάθημα «ο Υιός» είναι ο καθένας από εμάς, καθώς το θέμα είναι πώς εμείς οι ίδιοι βλάπτουμε τους εαυτούς μας. Όμως μπορεί επίσης να σημαίνει ότι δεν θα επιτεθούμε στον Υιό του Θεού με οποιαδήποτε μορφή. Επομένως, δεν είναι μόνο ο Υιός του Θεού που βλέπουμε μπροστά μας στον καθρέφτη, αλλά ο Υιός του Θεού τον οποίο σκεφτόμαστε και με τον οποίο ζούμε και εργαζόμαστε. Αν του επιτεθούμε, σημαίνει ότι αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως ευάλωτους στην αντεπίθεση, και η επακόλουθη ενοχή μας θα ενισχύσει τους δίδυμους φαύλους κύκλους «ενοχή - επίθεση» και «επίθεση - άμυνα».

ΜΑΘΗΜΑ 282

Δεν θα φοβηθώ την αγάπη σήμερα.

Θυμόμαστε την ενότητα «Ο Φόβος για τη Λύτρωση», η οποία διδάσκει ότι ο πραγματικός μας φόβος δεν είναι η σταύρωση, αλλά η λύτρωση (Κ-13.III). Δεν φοβόμαστε αυτό το οποίο θα κάνει ο κόσμος για να μας βλάψει, αλλά το γεγονός ότι *δεν υπάρχει κόσμος*. Αυτό σημαίνει ότι εγώ δεν υπάρχω, όμως υπάρχει μόνο ο Θεός και ο Χριστός στους Οποίους δεν μπορεί να υπάρξει καμία ατομική ταυτότητα. Δεν είναι περίεργο λοιπόν, που φοβόμαστε την αγάπη - το να επιλέξουμε την

αγάπη σημαίνει να επιλέξουμε ενάντια στον εαυτό μας. Δεν μπορεί παρά να δίνεται μεγάλη έμφαση στη σημασία αυτού του θέματος και να εμφανίζεται επανειλημμένα - κάποιες φορές ξεκάθαρα, όπως σε αυτή την περίπτωση - άλλες φορές να υπονοείται. Όμως, υπάρχει σχεδόν σε κάθε σελίδα.

(1:1) Μόνο αυτό αν μπορούσα να συνειδητοποιήσω σήμερα, η σωτηρία θα ήταν πιο κοντά σε όλο τον κόσμο.

Αν μπορούσα να συνειδητοποιήσω ότι φοβάμαι την αγάπη και ότι ο φόβος αυτός είναι μια επιλογή, ο κόσμος θα είχε σωθεί. Αυτό το μάθημα επομένως αφορά επίσης την επιλογή - όλος ο πόνος προέρχεται από την επιλογή να απομακρύνω την αγάπη του Ιησού, και πίσω από αυτόν βρίσκεται η τέλεια ενότητα της Αγάπης του Θεού, την οποία επίσης απομακρύνω.

(1:2-4) Αυτή είναι η απόφαση να μην είμαι παράφρων, και να δεχτώ τον εαυτό μου έτσι όπως ο Θεός ο Ίδιος, ο Πατέρας μου και η Πηγή μου, με δημιούργησε. Αυτή είναι η απόφαση να μην κοιμάμαι μέσα σε όνειρα θανάτου, καθώς η αλήθεια παραμένει ζωντανή για πάντα μέσα στην χαρά της ζωής. Και αυτή είναι η επιλογή να αναγνωρίσω τον Εαυτό τον Οποίο ο Θεός δημιούργησε ως Υιό που αγαπά, και παραμένει η δική μου μοναδική Ταυτότητα (Πραγματικότητα).

Όλο αυτό πάλι, συνδέεται με την επιλογή: ο φόβος της Αγάπης του Θεού είναι μια απόφαση που έχουμε πάρει, να μην είμαστε όπως Αυτός μας δημιούργησε. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μας βοηθούν να καταλάβουμε ότι μια τέτοια παράλογη επιλογή συντηρεί το να απειλείται η ταυτότητά μας από την αγάπη. Θυμόμαστε αυτό το απόσπασμα:

Έχεις κτίσει όλο το παρανοϊκό σύστημα σκέψης σου νομίζοντας ότι θα ήσουν αβοήθητος ενώπιον της Παρουσίας του Θεού, και θα ήθελες να σωθείς από την Αγάπη Του διότι νομίζεις ότι θα σε συνέθλιβε στο τίποτα. (Κ-13.III.4:1)

(2:1-4) Πατέρα, το Όνομά Σου είναι Αγάπη, το ίδιο είναι και το δικό μου. Αυτή είναι η αλήθεια. Και γίνεται η αλήθεια ν' αλλάξει μόνο και μόνο δίνοντάς της ένα άλλο όνομα; Το όνομα του φόβου είναι απλά ένα λάθος.

Πιστεύουμε αυτό που μας είπε το εγώ - με το να αλλάξουμε την αλήθεια και να την αποκαλούμε ψευδαίσθηση, με το να αλλάξουμε την αγάπη και να την αποκαλούμε φόβο, έχουμε όντως αλλάξει την πραγματικότητα. Στη συνέχεια δίνουμε ονόματα στα συγκεκριμένα αντικείμενα που εκφράζουν αυτό το φόβο, τα ονόματα των πάντων μέσα στο σύμπαν. Επειδή τα αντιλαμβανόμαστε και τα ονοματίζουμε, πιστεύουμε ότι είναι πραγματικά και επομένως έχουν πάρει τη θέση της αλήθειας. Ωστόσο, η πραγματικότητα που αντανάκλαται στην αρχή της Επανόρθωσης, λέει ότι αυτό είναι απλά ένα λάθος, γιατί τίποτα στον Ουρανό δεν έχει αλλάξει. Ο τρόπος διαφυγής από το φόβο επομένως, είναι να αποδεχθούμε την αλήθεια της Επανόρθωσης:

... Η διαφυγή [από το φόβο] επιτυγχάνεται όταν αποδεχτείς την Επανόρθωση, που σε καθιστά ικανό να συνειδητοποιήσεις ότι τα σφάλματά σου ποτέ δεν συνέβησαν πραγματικά. (Κ-2.1. 4:4)

Και το μάθημα κλείνει:

(2:5) Ας μην φοβηθώ την αλήθεια σήμερα.

Αυτό προϋποθέτει ότι φοβόμαστε την αλήθεια. Οπότε, αυτό το μάθημα θα είναι χωρίς νόημα - στη θεωρία και την πράξη - αν πρώτα δεν έχουμε επίγνωση του φόβου μας, για την αγάπη και την αλήθεια. Μόνο τότε θα έχει νόημα να ζητήσουμε από τον Ιησού να μας βοηθήσει.

ΜΑΘΗΜΑ 283

Η αληθινή μου Ταυτότητα κατοικεί σε Σένα.

Σε αυτό το μάθημα θυμόμαστε αυτό που αρνηθήκαμε.

(1:1-3) Πατέρα, έφτιαξα μια εικόνα του εαυτού μου, και αυτήν αποκαλώ Υιό του Θεού. Και όμως, η δημιουργία είναι έτσι όπως ήταν πάντα, γιατί η δική Σου Δημιουργία είναι αναλλοίωτη. Ας μην λατρεύω είδωλα.

Αυτός ο ψεύτικος εαυτός που έχουμε φτιάξει είναι ένα είδωλο, ένας όρος που χρησιμοποιείται στα *Μαθήματα Θαυμάτων* για το αντικείμενο της ιδιαίτερης αγάπης, το υποκατάστατο του εγώ για την Αγάπη του Θεού. Το είδωλο δηλώνει ότι η Αγάπη Του δεν είναι αρκετή, και ότι το άλλο πρόσωπο, γεγονός, ή ουσία, θα μας κάνει ευτυχισμένους και θα μας φέρει την ειρήνη. Όμως καλούμαστε να ακούσουμε να μας μιλά η Φωνή του Ουρανού για την Αγάπη - «Αυτός που ο Θεός έχει καλέσει δεν πρέπει να ακούει κανένα υποκατάστατο» (Κ-18.Ι.12:1) - το κάλεσμα από το Αμετάβλητο προς το μη-μεταβαλλόμενο.

(1:4-8) Είμαι αυτός που ο Πατέρας μου αγαπά. Η αγιότητά μου παραμένει το φως του Ουρανού και η Αγάπη του Θεού. Δεν είναι ασφαλές ότι είναι αγαπητό από Εσένα; Δεν είναι το φως του Ουρανού άπειρο; Δεν είναι ο Υιός Σου η αληθινή μου Ταυτότητα, αφού Εσύ δημιούργησες όλα όσα υπάρχουν;

Αυτά τα λόγια, που αντανακλούν την Επανόρθωση, μας καθησυχάζουν για τη βεβαιότητα της Αγάπης του Ουρανού, η οποία αγκαλιάζει απαλά την αγιότητά μας μέσα στην δική της - το ναό της Ίδιας της Αγιότητας:

... Ο Θεός δεν έχει αφήσει τον βωμό Του, παρόλο που οι πιστοί Του τοποθέτησαν σε αυτόν άλλους θεούς. Ο ναός είναι ακόμα ιερός, διότι η Παρουσία που κατοικεί μέσα σε αυτόν είναι η Αγιότητα.

Μέσα στο ναό, η Αγιότητα περιμένει ήσυχα την επιστροφή αυτών που την αγαπούν... Η ευσπλαχνία του Θεού θα τους οδηγήσει μέσα τρυφερά, και θα καλύψει κάθε αίσθηση πόνου και απώλειας με την αθάνατη βεβαιότητα της Αγάπης του Πατέρα τους... Η Παρουσία της Αγιότητας ζει σε όλα όσα ζουν, διότι η Αγιότητα δημιούργησε την ζωή, και δεν εγκαταλείπει αυτό που δημιούργησε άγιο όπως τον Εαυτό της. (Κ-14.ΙΧ.3:8-9· 4:1, 3, 7)

(2:1) Τώρα είμαστε ένα σε κοινή Ταυτότητα, με τον Θεό τον Πατέρα μας ως τη μόνη μας Πηγή, και όλα όσα δημιούργησε μέρος μας.

Εδώ για άλλη μια φορά βρίσκουμε την κεντρική ιδέα της ενιαιότητας: Είμαστε ένα μεταξύ μας ως Χριστός, και ένα με τον Θεό - «μια ενιαιότητα ενοποιημένη ως μια» (Κ-25.Ι.7: 1).

(2:2) Κι έτσι προσφέρουμε ευλογίες σε όλα τα πράγματα, και ενωνόμαστε με αγάπη με όλο τον κόσμο, τον οποίο η συγχώρεσή μας έχει κάνει ένα με μας.

Αντιλαμβανόμαστε ότι ο Θεός έχει μόνο έναν Υιό, ακόμη και στην κατάσταση του ονείρου του αυτός παραμένει ένας Υιός. Δεδομένου ότι οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους, ό,τι

αντιλαμβανόμαστε έξω από εμάς - διαχωρισμένο και διαφοροποιημένο - παραμένει αυτό που ήταν πάντα: η προβολή του Υιού από το δικό του διαχωρισμένο νου.

Βλέπουμε επίσης σε αυτή την πρόταση μία περιγραφή της *επέκτασης*. Δεν προσφέρουμε πραγματικά ευλογίες, αλλά επιλέγουμε να δούμε τους εαυτούς μας ως ευλογημένους, αντί να τους δούμε καταραμένους. Με αυτή την απόφαση, που λαμβάνεται την άγια στιγμή, η Αγάπη του Αγίου Πνεύματος επεκτείνει αυτή την κατάσταση της ευλογίας μέσα από εμάς. Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε αυτή τη διάκριση, ειδάλλως θα περπατάμε και θα ευλογούμε τους πάντες - με τη σκέψη ή με λέξεις - νομίζοντας ότι αυτό είναι αυτό που ο Ιησούς διδάσκει και υποστηρίζει στα μαθήματά του. Όμως αυτή η «ευλογία» θα καταλήξει να μην είναι τίποτα περισσότερο από τη μάστιγα της ιδιαιτερότητας. Για άλλη μια φορά, δεν είμαστε αυτοί που ευλογούν, αλλά επιλέγουμε την ευλογία του Αγίου Πνεύματος αντί για την κατάρα του εγώ. Έτσι η Αγάπη και η ευλογία Του ελευθερώνονται για να επεκταθούν μέσω του θεραπευμένου νου μας σε μια ατέλειωτη ροή αγάπης. Δεν υπάρχει τίποτα να πούμε, να κάνουμε, ή να ευλογήσουμε · χρειάζεται μόνο να είμαστε.

ΜΑΘΗΜΑ 284

Μπορώ να επιλέξω να αλλάξω τις σκέψεις που πληγώνουν.

Είναι επίσης ένα σημαντικό μάθημα διότι περιγράφει συνοπτικά τη διαδικασία της μάθησης των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Το θέμα του μαθήματος θυμίζει το Μάθημα 281, «Δεν γίνεται να πληγωθώ από τίποτα εκτός από τις σκέψεις μου». Εδώ αναπτύσσεται περαιτέρω δίνοντας έμφαση στο ζήτημα της απόφασης: Αφού αυτές οι βλαβερές σκέψεις επιλέχθηκαν από εμένα, τώρα μπορώ να διαλέξω - δηλαδή, να επιλέξω - να τις αλλάξω.

(1:1-4) Η απώλεια δεν είναι απώλεια όταν την αντιλαμβάνεσαι σωστά. Ο πόνος είναι ανέφικτος. Δεν υπάρχει θλίψη για καμιά αιτία. Και τα βάσανα οποιασδήποτε μορφής δεν είναι παρά ένα όνειρο.

Η απώλεια, ο πόνος, η θλίψη και η αγωνία είναι επινοημένα. Όπως είδαμε στο Μάθημα 187, μπορούμε να γελάμε με την ασθένεια, την πείνα, τη φτώχεια, και το θάνατο. Γελάμε, όχι επειδή κοροϊδεύουμε τον εαυτό μας ή τους άλλους που πονάνε, αλλά για την ανοησία να πιστέψουμε ότι ένα κομμάτι του Θεού θα μπορούσε να αποσπαστεί από Αυτόν και επομένως να υποφέρει. Το γλυκό μας γέλιο αντικατοπτρίζει την Επανόρθωση που λέει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ, και είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε τις σημαντικές επενδύσεις μας στον πόνο και τη θλίψη, γιατί αυτές αποδεικνύουν ότι εμείς έχουμε δίκιο και ο Ιησούς μας έχει πει ψέματα. Η απάντησή του ωστόσο, είναι ότι κατά βάθος δεν το πιστεύουμε αυτό, και ο ίδιος περιγράφει τώρα τη διαδικασία του πως να εισέλθουμε σε αυτή την αλήθεια:

(1:5-6) Αυτή είναι η αλήθεια, και στην αρχή απλά λέγεται και έπειτα επαναλαμβάνεται πολλές φορές · μετά γίνεται αποδεκτή επιλεκτικά, με πολλές επιφυλάξεις. Έπειτα λαμβάνεται υπόψη όλο και πιο σοβαρά, και εν τέλει γίνεται αποδεκτή ως η αλήθεια.

Ο Ιησούς ιχνηλατεί την πορεία της εξέλιξης όλων των μαθητών. Πρώτα διαβάζουμε τις λέξεις και τις επαναλαμβάνουμε, προσπαθώντας να τις καταλάβουμε. Στη συνέχεια προσπαθούμε να δεχτούμε την αλήθεια τους - ίσως να είναι αληθινές, αλλά όχι πάντα - και ακόμα κι αν πιστεύουμε διανοητικά

ότι είναι αληθινές, η καθημερινή μας ζωή σίγουρα δεν αποδεικνύει αυτή την πίστη. Όμως ο Ιησούς καταλαβαίνει ότι δεν πρόκειται να το δεχθούμε αυτό αμέσως, γιατί αυτή είναι μια διαδικασία που διαρκεί πολλά, πολλά χρόνια, όχι απλά μέρες ή μήνες. Στην πραγματικότητα, η αλήθεια των Μαθημάτων πηγαίνει ενάντια σε όλα όσα πιστεύουμε και υποστηρίζουμε ως διαχωρισμένες οντότητες. Έτσι απαιτείται σημαντικός χρόνος και σκληρή δουλειά για να παραδεχτούμε με ευγνωμοσύνη - αν και με δυσφορία στην αρχή - ότι κάναμε λάθος για τα πάντα, ειδικά για το άτομο που νομίζουμε ότι βλέπουμε στον καθρέφτη του μπάνιου μας κάθε πρωί. Όταν τελικά δεχθούμε το λάθος μας - και ο Ιησούς δεν εννοεί μια απλή διανοητική αποδοχή - είμαστε στον πραγματικό κόσμο, γιατί έχουμε μάθει όλα όσα μπορεί να μας διδάξει ο δάσκαλός μας.

Ο Ιησούς επιστρέφει τώρα στο μήνυμα του μαθήματος:

(1:7-8) Μπορώ να επιλέξω να αλλάξω τις σκέψεις που πληγώνουν. Και σήμερα θα πάω ακόμα πιο πέρα από αυτές τις λέξεις, θα προσπεράσω όλες τις επιφυλάξεις, και θα φτάσω στην πλήρη αποδοχή της αλήθειας μέσα σε αυτές.

Ο Ιησούς μας ζητά να εξασκηθούμε με τη σκέψη της αναγνώρισης του φόβου μας, γιατί η αλήθεια είναι τρομακτική για τα διαχωρισμένα εγώ μας. Και πάλι, ο ίδιος δεν περιμένει να δεχτούμε το μάθημά του χωρίς επιφύλαξη, αλλά ζητά την μικρή μας προθυμία να διδαχθούμε.

(2) Πατέρα, αυτό που μου έχεις δώσει Εσύ, δεν είναι δυνατόν να πληγώνει, άρα η θλίψη και ο πόνος πρέπει να είναι ανέφικτα. Ας μην αποτύχω να Σε εμπιστευτώ σήμερα, και να δεχτώ μόνο τα χαρμόσυνα ως δώρα Σου · να δεχτώ μόνο το χαρμόσυνο ως αλήθεια.

Το δώρο του Θεού είναι η αρχή της Επανάρθωσης - η Αγάπη Του παραμένει αδιάσπαστη, και εμείς, ο Υιός Του, θεραπευόμαστε και επανερχόμαστε στην επίγνωση της ολότητάς μας.

ΜΑΘΗΜΑ 285

Η αγιότητά μου λάμπει φωτεινή και ολοκάθαρη σήμερα.

Όταν φέρουμε τη μη-αγιότητά μας στην αγιότητα του Χριστού, επιτρέπουμε το φως της αλήθειας που ακτινοβολεί, να λάμψει στο νου μας.

(1:1-3) Σήμερα ξυπνώ με χαρά, και περιμένω μόνο χαρμόσυνα πράγματα του Θεού να έρθουν σε μένα. Μόνο αυτά ζητώ να έρθουν, και συνειδητοποιώ ότι η πρόσκλησή μου θα απαντηθεί από τις σκέψεις στις οποίες την έστειλα. Και θα ζητώ μόνο χαρμόσυνα πράγματα την στιγμή που δεχτώ την αγιότητά μου.

Πρέπει να ξυπνάμε κάθε πρωί χαρούμενοι λόγω των ευχάριστων πραγμάτων που θα διδαχθούμε αυτή τη μέρα - τις διαφορετικές μορφές της συγχώρεσης. Ο στόχος των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, είναι λοιπόν, να μας διδάξουν ότι η καθημερινή μας χαρά πηγάζει από τη γνώση ότι μπορούμε να κάνουμε μερικά βήματα ακόμα προς την κατεύθυνση του στόχου μας, την αφύπνιση από το όνειρο και την επιστροφή στην εστία. Εάν αυτός είναι ο προσανατολισμός μας, τίποτα από αυτά που συμβαίνουν κατά τη διάρκεια της ημέρας δεν θα μας αποτρέψει από το να είμαστε πιστοί στο στόχο μας. Με χαρά και εμπιστοσύνη ξεκινάμε την ημέρα μας γιατί «Όλα τα πράγματα είναι

μαθήματα που ο Θεός θέλει να μάθω», ανεξάρτητα από την φαινομενική τους μορφή - είτε είναι χαρούμενη, είτε στενάχωρη (Εργ.- 193). Είμαστε επομένως χαρούμενοι γιατί μπορούμε να μάθουμε ξανά το μάθημα ότι ο κόσμος είναι ένα όνειρο και ο ιερός μας Εαυτός αναπαύεται μέσα του, πέρα από κάθε ψευδαίσθηση. Η αλήθεια που μοιραζόμαστε εδώ αντικατοπτρίζει την αλήθεια της ενοποιημένης κατάστασής μας ως Χριστός. Τι θα μπορούσε να είναι πιο χαρμόσυνο;

(1:4) Γιατί σε τι θα μου χρησίμευε ο πόνος, τι σκοπό θα εκπλήρωνε οποιοδήποτε βάσανό μου, και σε τι θα με ωφελούσαν η λύπη και η απώλεια αν η παράνοια φύγει από μένα σήμερα, και δεχτώ την αγιότητά μου στην θέση της;

Ο Ιησούς υπογραμμίζει την σκόπιμη φύση των βασάνων μας, τη λύπη και την απώλεια, με τους όρους που χρησιμοποίησε στο προηγούμενο μάθημα. Μας πληροφορεί ότι αυτά είναι σκόπιμα επιλεγμένα για να ενισχύουν την φαινομενική πραγματικότητα του διαχωρισμού και τον διαχωρισμένο εαυτό μας. Ωστόσο, όταν επιλέγουμε την αγιότητα του Εαυτού μας στην θέση του και περιμένουμε με χαρά τα μαθήματα που θα φέρει αυτή η μέρα, ο πόνος δεν έχει καμία περαιτέρω χρήση · ο σκοπός του έχει φύγει και αντικαθίσταται από την συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος. Θυμηθείτε αυτή η ζωή είναι το όνειρό μας, και αν πονάμε, είναι για να εκπληρώσουμε την επιθυμία μας να αποδείξουμε ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός. Η θεωρία του Φρόντ για την εκπλήρωση των επιθυμιών ήταν το κλειδί για τη δική του κατανόηση των ονείρων, και για τον Ιησού οι ζωές μας είναι επίσης ένα όνειρο που εκπληρώνει μια επιθυμία, όχι την επιθυμία που εντόπισε ο Φρόντ, να είστε σίγουροι, αλλά πάντως μια επιθυμία - να διατηρήσουμε την ταυτότητά μας ως διαχωρισμένες οντότητες, και στη συνέχεια να ρίξουμε την ευθύνη γι' αυτό σε κάποιον άλλο. Ο πόνος εκπληρώνει πειστικά αυτόν τον σκοπό, διότι εδραιώνει την πραγματικότητα των σωματικών και ψυχολογικών μας εαυτών, ότι κάποιος ή κάτι έξω από μας είναι η αιτία της δυστυχίας μας. Χρειάζεται επομένως να περνάμε τη μέρα μας επιδιώκοντας να εντοπίσουμε τον συγκεκριμένο σκοπό που εξυπηρετεί η δυστυχία μας, και να μένουμε εστιασμένοι στο ότι ο πόνος δεν προκαλείται ποτέ από κάτι έξω από μας, αλλά μόνο από την απόφαση του νου να είμαστε διαχωρισμένοι.

(2) Πατέρα, η αγιότητά μου είναι δική Σου. Ας αγαλλιάσω με αυτή, και μέσα από την συγχώρεση ας επανορθωθεί η σωφροσύνη. Ο Υιός Σου είναι ακόμα έτσι όπως Εσύ τον δημιούργησες. Η αγιότητά μου είναι μέρος μου, κι' επίσης μέρος δικό Σου. Και τι είναι αυτό που μπορεί να μεταβάλλει την Αγιότητα την Ίδια;

Έτσι επιλέγουμε το φως της αγιότητας να είναι η πραγματικότητά μας αντί για το σκοτάδι της αμαρτίας, γιατί θέλουμε μόνο να βλέπουμε το συγχωρεμένο πρόσωπο του Χριστού και να αναγνωρίζουμε ότι η αγιότητά του είναι η δική μας:

... Μόνο αυτό (η αληθινή συγχώρεση) μπορεί να δώσει την θύμηση της αθανασίας, η οποία είναι το δώρο της αγιότητας και της αγάπης. Η συγχώρεση πρέπει να δοθεί από ένα νου που αντιλαμβάνεται ότι πρέπει να παραβλέπει όλες τις σκιές πάνω στο ιερό πρόσωπο του Χριστού... (Τρ.-3.1.3:2-3)

Η καρδιά μου αναπαύεται μέσα στην σιωπή του Ουρανού.

Το θέμα αυτού του μαθήματος είναι η σιωπή και η ησυχία. Η υπέροχη φράση «σιωπή του Ουρανού» εμφανίζεται μόνο μία φορά ακόμα στα Μαθήματα, στην ενότητα «Τα εμπόδια για την ειρήνη»:

Υπάρχει μια σιωπή στον Ουρανό, μια χαρούμενη προσδοκία, μια μικρή παύση χαράς με την αναγνώριση του τέλους του ταξιδιού. (Κ-19.IV-A.6:1)

Έχουμε αναφερθεί πολλές φορές στις θορυβώδεις κραυγές που αντηχούν το εγωϊκό σύστημα σκέψης, και έτσι πάντα κραυγάζουμε: «υπάρχω, υπάρχω, υπάρχω · αλλά κάποιος άλλος το έκανε αυτό σε μένα». Κάθε ήχος που προφέρουμε, από τη στιγμή που γεννιόμαστε μέχρι τη στιγμή του θανάτου, είναι επακόλουθο της ιδέας ότι υπάρχουμε, αλλά είναι κάποιος άλλος που θεωρείται υπεύθυνος για τη μοίρα μας. Όταν σιωπούμε το θόρυβο του εγώ μέσω της συγχώρεσης, έχοντας ενωθεί με το Άγιο Πνεύμα, το μόνο που μένει είναι σιωπή και ησυχία. Έτσι, ο Ιησούς μας λέει σε αυτό το μάθημα ότι αυτή θα πρέπει να είναι η επιλογή του νου (θυμηθείτε ότι η καρδιά είναι συνώνυμο για το νου). Σημειώστε επίσης την γλυκιά παρήχηση των λέξεων σιωπή, ουρανό, αναπαύεται και καρδιά. (*στα αγγλικά οι λέξεις hush, heaven, holds, heart παρηχούν όμορφα).

(1:1-4) Πατέρα, πόσο ήρεμα είναι σήμερα! Πόσο ήσυχα όλα τα πράγματα έρχονται στην θέση τους! Αυτή είναι η μέρα που έχει επιλεγεί να είναι η ώρα που θα καταλάβω το μάθημα ότι δεν χρειάζεται να κάνω τίποτα εγώ. Μέσα σε Σένα κάθε επιλογή έχει ήδη γίνει.

Μέσα στην αλήθεια του Θεού, η επιλογή της Επανόρθωσης έχει ήδη γίνει, αναιρώντας την αρχική απόφαση του νου να είναι διαχωρισμένος. Αυτή είναι η επιλογή που δηλώνει με χαρά: «Εγώ κάνω λάθος και το Άγιο Πνεύμα είχε δίκιο από την αρχή».

(1:5-9) Μέσα σε Σένα κάθε σύγκρουση έχει επιλυθεί. Μέσα σε Σένα όλα όσα ελπίζω να βρω μου έχουν ήδη δοθεί. Η γαλήνη Σου είναι δική μου. Η καρδιά μου είναι ήσυχη, και ο νους μου αναπαύεται. Η Αγάπη Σου είναι ο Ουρανός, και η Αγάπη Σου είναι δική μου.

Ο Ιησούς μας ζητά να ησυχάσουμε τις θορυβώδεις κραυγές του εγώ - τα ουρλιαχτά του που επιτίθενται στους πάντες και τα πάντα, συμπεριλαμβανομένου και του Θεού. Μας ζητά να επιλέξουμε ενάντια στην γεμάτη μίσος κακοφωνία και να την αντικαταστήσουμε με τη ένθερμη επιθυμία μας η αλήθεια μας να είναι η σιωπή του Ουρανού, να γίνει δική μας η ειρήνη του Θεού, και να θυμηθούμε την αγάπη του, γιατί είναι δική μας - όπως μας υπενθυμίζει η Helen στο «Τραγούδι της Αγάπης» προς τον αγαπημένο της Κύριο:

Κυριέ μου, Αγάπη μου, Ζωή μου, ζω μέσα σε σένα.

Δεν υπάρχει ζωή χωρίς από αυτό που είσαι.

.....

Ο κόσμος που βλέπω είναι εχθρός μου

Όταν ξεχνώ ότι η όμορφη Αγάπη μου είσαι εσύ.

(Τα Δώρα του Θεού σ.53)

(2) Η σιωπή της σημερινής ημέρας θα μας δώσει ελπίδα ότι έχουμε βρει τον δρόμο, και έχουμε διανύσει μεγάλη απόσταση σε αυτόν προς ένα απόλυτα βέβαιο στόχο. Σήμερα δεν θα

αμφιβάλλουμε για το τέλος που ο ίδιος ο Θεός μας έχει υποσχεθεί. Δίνουμε την εμπιστοσύνη μας σε Αυτόν, και στον Εαυτό μας, ο Οποίος είναι ακόμα ένα με Εκείνον.

Επομένως προσευχόμαστε στον Ιησού με τα ποιητικά λόγια της Helen από το ποίημα «Η Τελευταία Προσευχή»:

Άπλωσε το Χέρι Σου επιτέλους, Κύριέ μου, προς εμένα,

Και ανύψωσε με στην τελική Βεβαιότητα.

(Τα Δώρα του Θεού, σ. 47)

ΜΑΘΗΜΑ 287

Εσύ είσαι ο στόχος μου, Πατέρα μου. Μόνο Εσύ.

Ο Ιησούς υπογραμμίζει αυτό που μας δίδαξε στο Μάθημα 285. Αν ο Θεός είναι ο στόχος μας, τότε θα πρέπει να αποδεχθούμε το μέσο της συγχώρεσης που Αυτός μας έχει δώσει. Ως μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, το συγκεκριμένο μέσο συμπεριλαμβάνει τα ίδια τα Μαθήματα. Αν είμαστε λοιπόν αποφασισμένοι να προσεγγίσουμε το Θεό, πρέπει να είμαστε αποφασισμένοι γι' αυτό που θα μας βοηθήσει να επιτύχουμε το στόχο μας. Αυτό σημαίνει ότι όταν κρατάμε σκέψεις θυμού, κρίσης και ιδιαιτερότητας, δηλώνουμε ότι ο Θεός δεν είναι ο στόχος μας. Τουλάχιστον όχι εκείνη τη στιγμή.

Συνεπώς υπάρχει μέθοδος στην τρέλα του εγώ. Δεν θυμώνουμε από κάποιον εξωτερικό παράγοντα, διότι ο θυμός είναι μια άμυνα ενάντια στην υποβόσκουσα σκέψη του φόβου που λέει: «Αν πάω στην εστία προς τον Θεό, θα εξαφανιστώ». Θυμηθείτε ότι στο εγχειρίδιο για δασκάλους ο Ιησούς λέει ότι ο θυμός είναι σαν μια βαριά κουρτίνα που πέφτει γρήγορα για να καλύψει την ειρήνη του Θεού (Εγχ-20.4:2). Αν φοβάστε αυτή την ειρήνη, το μόνο που χρειάζεται είναι να μαλώσετε με κάποιον ή με τον εαυτό σας αρρωσταίνοντας. Ο κόσμος είναι αυθεντία στο να μας παρέχει αμέτρητες ευκαιρίες - αν τις αναζητήσουμε θα τις βρούμε, και όταν το κάνουμε, είναι επειδή εστιάσαμε σ' αυτές για να στηρίξουμε το διαχωρισμό, το στόχο του εγώ, αντί για την ζωντανή Ενιαιότητα του Θεού.

(1) Πού αλλού μπορεί να θέλω να πάω εκτός από τον Ουρανό; Τι θα μπορούσε να είναι υποκατάστατο της ευτυχίας; Ποιο άλλο δώρο είναι δυνατόν να προτιμούσα εκτός από την ειρήνη του Θεού; Ποιον άλλο θησαυρό να αναζητήσω να βρω και να διαφυλάξω που να μπορεί να συγκριθεί με την Ταυτότητά μου; Και είναι δυνατόν να προτιμώ να ζω με τον φόβο παρά με την αγάπη;

Στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ο όρος *ιδιαιτερότητα* βρίσκεται σχεδόν πάντα πίσω από την λέξη *υποκατάστατο*. Έχουμε υποκαταστήσει την πραγματικότητα του Θεού, τη μόνη πραγματική μας σχέση, που σημαίνει ότι έχουμε επιλέξει το στόχο της ιδιαιτερότητας ως υποκατάστατο για τον Ουρανό. Έτσι χρειάζεται να δούμε ότι συνεχώς προσπαθούμε να υποκαταστήσουμε την αλήθεια, και πως αυτές οι προσπάθειες θα είναι πάντα μάταιες, επειδή τα υποκατάστατα ποτέ δεν θα μας φέρουν ευτυχία, που μόνο ο Θεός μπορεί να φέρει. Θυμόμαστε:

Το να υποκαθιστάς σημαίνει ότι δέχεσαι κάτι στην θέση κάποιου άλλου. Αν ήθελες να αναλογιστείς μόνο το τι περιλαμβάνει ακριβώς αυτό, τότε θα αντιλαμβανόσουν αμέσως πόσο αυτό έρχεται σε αντίθεση με τον στόχο που σου έχει δώσει το Άγιο Πνεύμα και θα ήθελε να τον εκπληρώσει για σένα. (Κ-18.Ι.1:1-2)

Για να φτάσουμε το στόχο του Αγίου Πνεύματος, το μόνο που χρειάζεται είναι να αλλάξουμε δάσκαλο και τις αντιλήψεις μας για τους άλλους, να μετατοπίσουμε την επιθυμία μας από την κρίση στην συγχώρεση, από το φόβο στην αγάπη, και από την κόλαση στον Ουρανό.

(2) Εσύ είσαι ο στόχος μου, Πατέρα μου. Τι άλλο εκτός από Σένα θα μπορούσα να ποθήσω να έχω; Σε ποιον άλλο δρόμο εκτός από αυτόν που οδηγεί σε Σένα θα μπορούσα να επιθυμήσω να πορευτώ; Και τι άλλο εκτός από την δική Σου θύμηση θα μπορούσε να σηματοδοτήσει για μένα το τέλος των ονείρων και των μάταιων υποκατάστατων της αλήθειας; Εσύ είσαι ο μοναδικός μου στόχος. Ο Υιός Σου θέλει να είναι έτσι όπως Εσύ τον δημιούργησες. Με ποιον άλλο τρόπο εκτός από αυτόν είναι δυνατόν να περιμένω πως θ' αναγνωρίσω τον Εαυτό μου, και να γίνω ένα με την Ταυτότητά μου;

Για να επιτύχουμε το στόχο μας, πρέπει πρώτα να επιτύχουμε την κατάσταση της ειρήνης:

Μην ξεχνάς ότι το κίνητρο γι' αυτά τα μαθήματα είναι η επίτευξη και η διατήρηση της κατάστασης της ειρήνης. Όταν υπάρχει αυτή η κατάσταση ο νους ησυχάζει, και επιτυγχάνεται η προϋπόθεση στην οποία επανέρχεται η ενθύμηση του Θεού... Δεν υπάρχει κανένα υποκατάστατο για την ειρήνη. Ό,τι δημιουργεί ο Θεός δεν έχει άλλη εναλλακτική. Η αλήθεια προκύπτει από ό,τι γνωρίζει Αυτός. Και οι δικές σου αποφάσεις προέρχονται από τις πεποιθήσεις σου τόσο σίγουρα όσο όλη η δημιουργία αναδύθηκε στον Νου Του χάρη σε όλα όσα γνωρίζει Αυτός. (Κ-24.εισ.1:1-2· 2:7-10)

Έτσι παίρνουμε την μοναδική λογική απόφαση που υπάρχει και επιλέγουμε να συγχωρούμε αντί να καταδικάζουμε, γνωρίζοντας την ειρήνη που οδηγεί στην ενθύμηση της Αγάπης του Θεού και του Εαυτού μας.

ΜΑΘΗΜΑ 288

Ας ξεχάσω το παρελθόν του αδελφού μου σήμερα.

Η λησμονιά του παρελθόντος συμβαίνει κατά την άγια στιγμή, καθώς επιστρέφουμε στην εστία μας μέσω της μετατόπισης των αντιλήψεών μας για τους άλλους. Όταν συγχωρώ τις αμαρτίες για τις οποίες σας κατηγορήσαν οι δικές μου πικρίες, κάνω το ίδιο για τον εαυτό μου - οι αμαρτίες που είδα σε σας είναι οι προβαλλόμενες αμαρτίες που αρχικά έκανα πραγματικές σε μένα. Βλέπουμε άλλη μια φορά τη συνοχή των διδασκαλιών του Ιησού στο θέμα της συγχώρεσης σε όλο το βιβλίο εργασιών.

(1:1-2) Αυτή είναι η σκέψη που οδηγεί τον δρόμο προς Εσένα, και με φέρνει στον στόχο μου. Δεν μπορώ να έρθω σε Σένα χωρίς τον αδερφό μου.

Ο Ιησούς δεν εννοεί να συμπεριφερόμαστε με αυτόν το τρόπο, γιατί δεν χρειαζόμαστε κυριολεκτικά κάποιον σύντροφο για να κάνουμε αυτά τα μαθήματα. Εφόσον ο κόσμος υπάρχει μόνο στο νου μας, το μήνυμα του Ιησού είναι να αναιρέσουμε το σύστημα σκέψης «ή ο ένας ή ο άλλος»: ότι κερδίζουμε τον ουρανό του εγώ εις βάρος κάποιου άλλου. Αλλά ότι ο αληθινός Ουρανός

επιτυγχάνεται με την αποδοχή της γνωστής διόρθωσης του Αγίου Πνεύματος: «μαζί, ή καθόλου» (Κ-19.IV-Δ.12:8).

(1:3-9) Και για ν' αναγνωρίσω την Πηγή μου, πρέπει πρώτα ν' αναγνωρίσω αυτό που Εσύ δημιούργησες ένα με μένα. Του αδελφού μου είναι το χέρι που με οδηγεί στον δρόμο προς Εσένα. Οι αμαρτίες του είναι στο παρελθόν μαζί με τις δικές μου, και εφόσον το παρελθόν έχει τελειώσει, έχω σωθεί. Ας μην το περιθάλλω μέσα στην καρδιά μου, ειδάλλως θα χάσω το δρόμο προς Εσένα. Ο αδελφός μου είναι ο σωτήρας μου. Ας μην επιτίθεται στον σωτήρα που Εσύ μου έχεις δώσει. Αλλά ας τιμώ αυτόν που φέρει το Όνομά Σου, έτσι ώστε να θυμηθώ ότι είναι και δικό μου.

Ο Ιησούς λέει ότι η Υιότητα είναι μια, και έτσι να έχω επίγνωση για τις πικρίες που λένε: «Η Υιότητα του Θεού είναι κατακερματισμένη και έχω αποδείξεις. Κοιτάξτε τι έχουν κάνει αυτοί οι βασανιστές σε μένα και σε άλλους αθώους. Κάνεις λάθος Ιησού, και εγώ έχω δίκιο - ο Υιός του Θεού δεν μπορεί να είναι ένας, είναι ξεκάθαρο ότι υπάρχει μια ιεραρχία καλού και κακού». Δικαιολογούμε τη στάση μας για να κάνουμε τις αμαρτίες του άλλου πραγματικές χρησιμοποιώντας το παρελθόν, το οποίο γίνεται η άμυνά μας ενάντια στην άγια στιγμή εκεί που δεν υπάρχουν αμαρτωλά σώματα. Μόνο η θύμηση της Αγάπης του Θεού παραμένει στον θεραπευμένο νου, και αυτό είναι που φοβόμαστε. Ο αδελφός μας γίνεται σωτήρας μας, όχι λόγω των ιδιαίτερων πραγμάτων που κάνει για μας, αλλά διότι σε αυτόν βλέπουμε τη θύμηση του αληθινού Υιού του Θεού που ήταν θαμμένη στο νου μας. Τον θυμόμαστε στο βαθμό που αντιλαμβανόμαστε ότι οι πικρίες που κρατάμε είναι οι πικρίες που κρατάμε εναντίον των εαυτών μας και εναντίον του Θεού. Αυτή η παραφροσύνη δεν μπορεί να μας κάνει ευτυχισμένους, ούτε μπορεί να παρακρατήσει τη συγχώρεση από τον Ιησού, όπως ο ίδιος τώρα μας λέει:

(2) Συγχώρεσε με, λοιπόν, σήμερα. Και θα ξέρεις ότι με έχεις συγχωρήσει αν βλέπεις τον αδελφό σου μέσα στο φως της αγιότητας. Δεν γίνεται να είναι λιγότερο άγιος από μένα, και ούτε εσύ μπορεί να είσαι αγιότερος από αυτόν.

Αν κρατάμε πικρίες εναντίον του Ιησού και η Υιότητα είναι μία, θα πρέπει να τις κρατάμε ενάντια και σ' όλους τους άλλους. Αντίστοιχα, καταλαβαίνουμε ότι κρατάμε πικρίες εναντίον του Ιησού, αν κρατάμε κάποια πικρία εναντίον κάποιου άλλου. Η επιτυχής πρακτική του βιβλίου εργασιών στηρίζεται στην αποδοχή του γεγονότος της ενιαιότητάς μας: ως Χριστός, αλλά και ως εγώ. Επομένως, αν πραγματικά αγαπάμε τον Ιησού, δηλαδή θέλουμε να μάθουμε τη διδασκαλία του, πώς μπορούμε να το κάνουμε, αν δεν εφαρμόζουμε αυτά που διδάσκει; Όταν κάνουμε επίθεση σε κάποιον άλλο, του λέμε ότι έχει κάνει λάθος, γιατί η ευτυχία μας προκύπτει από το να έχουμε δίκιο εμείς και να αποδείξουμε ότι το άλλο πρόσωπο κάνει λάθος. Συνεπώς, για να αποδείξουμε την αγάπη μας προς τον Ιησού και την επιθυμία να τον ακολουθήσουμε στην εστία, πρέπει να κάνουμε ό,τι λέει. Όταν δεν το κάνουμε, μας ζητά να έχουμε επίγνωση αυτών των σκέψεων χωρίς να αισθανόμαστε ένοχοι, γιατί αυτή είναι η βάση για να συγχωρέσουμε τον ίδιο και τους εαυτούς μας - το μέσο για να θυμηθούμε την αγιότητα του Υιού του Θεού.

ΜΑΘΗΜΑ 289

Το παρελθόν τελείωσε. Δεν μπορεί να με αγγίξει.

Αυτή είναι η συνέχεια του Μαθήματος 288. Όταν το παρελθόν έχει τελειώσει, το σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου - παρελθόν, παρόν και μέλλον - έχει επίσης τελειώσει, και βρισκόμαστε αποκλειστικά και μόνο στον ορθό μας νου, το σημείο εισόδου για τον πραγματικό κόσμο. Το μήνυμα αυτού του μαθήματος είναι το τέλος του εγωικού κόσμου του χρόνου και του χώρου.

(1:1) Μόνο όταν το παρελθόν έχει τελειώσει μέσα στο νου μου, ο πραγματικός κόσμος δεν θα διαφεύγει από την όρασή μου.

Ο φόβος μου για τον πραγματικό κόσμο πηγάζει από τη συνειδητοποίηση ότι δεν υπάρχει ατομικός εαυτός έξω από το όνειρο του διαχωρισμού, και έτσι δεν μπορώ πια να είμαι η ονειρική φιγούρα που θεωρώ ως εαυτό μου. Επομένως, ο τρόπος για να κρατήσω τον πραγματικό κόσμο μακριά και να εξαλείψω την απειλή της απώλειας της διαχωρισμένης μου ταυτότητας, είναι να προσκολληθώ στο παρελθόν. Ποιος θα ήταν ο καλύτερος τρόπος για να επιτευχθεί αυτό εκτός από το να διατηρήσω την πίστη στην αμαρτία, όταν ο γραμμικός χρόνος είναι απλά η προβολή σε μορφή του συστήματος σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου;

(1:2) Γιατί πραγματικά κοιτάζω στο πουθενά · βλέποντας μόνο αυτό που δεν υπάρχει.

Στην αρχή του κεφαλαίου 28, ο Ιησούς μας προσφέρει αυτές τις λέξεις που γνωρίζουμε τόσο καλά:

... Αυτός ο κόσμος τέλειωσε εδώ και πολύ καιρό. Οι σκέψεις που τον έφτιαξαν δεν υπάρχουν πια μέσα στο νου που τις σκέφτηκε και τις αγάπησε για λίγο. (Κ-28. 1. 1:6-7)

Επομένως κοιτάζουμε στο τίποτα · μόνο ένα είδωλο αυτού που έχει ήδη φύγει. Τα μάτια μας και τα αυτιά μας φτιάχτηκαν ειδικά για να μας διδάξουν ότι κοιτάζουμε και ακούμε κάτι που είναι πραγματικό, όμως στην πραγματικότητα «βλέπουμε» και «ακούμε» αυτό που δεν είναι εκεί.

(1:3) Πώς μπορώ, λοιπόν, να αντιληφθώ τον κόσμο που προσφέρει η συγχώρεση;

Προφανώς δεν μπορώ, και δεν μπορώ γιατί δεν θέλω. Το να κοιτάζω τον κόσμο που προσφέρει η συγχώρεση, σημαίνει ότι θα αντιμετωπίσω τον μεγαλύτερο φόβο μου: να εξαφανιστώ ως μια ξεχωριστή και μοναδική οντότητα.

(1:4-6) Για να κρύψει αυτόν τον κόσμο φτιάχτηκε το παρελθόν, γιατί αυτό τον κόσμο μπορείς να τον δεις μόνο τώρα. Δεν έχει παρελθόν. Διότι τί άλλο μπορεί να συγχωρεθεί εκτός από το παρελθόν, και αυτό, μόλις συγχωρεθεί, εξαφανίζεται.

Η συγχώρεση είναι ήδη παρούσα μέσα μας, γιατί το παρελθόν έχει φύγει. Αναζητούμε να διαιωνίσουμε το παρελθόν μόνο από το φόβο του τι σημαίνει να είμαστε στην άγια στιγμή. Παρ' όλα αυτά, όπως δηλώνει ο Ιησούς στην προσευχή που ακολουθεί, η συγχώρεση σηματοδοτεί το τέλος της ενοχής. Το να είσαι στην άγια στιγμή, βάζει τέλος στο σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου και μας οδηγεί στον πραγματικό κόσμο: «τον κόσμο που μπορούμε να δούμε μόνο τώρα».

(2) Πατέρα, ας μην βλέπω ένα παρελθόν που δεν υπάρχει. Διότι Εσύ μου έχεις προσφέρει την δική Σου αντικατάσταση, σε ένα τωρινό κόσμο που το παρελθόν έχει αφήσει ανέγγιχτο και ελεύθερο από αμαρτία. Εδώ βρίσκεται το τέλος της ενοχής. Και εδώ ετοιμάζομαι για το τελικό Σου θήμα. Γιατί να απαιτώ να περιμένεις κι άλλο για να βρει ο Υιός Σου την ομορφιά που Εσύ σχεδίασες να είναι η λήξη όλων των ονείρων του και όλου του πόνου του;

Ο Ιησούς κλείνει την «καινούρια» Κυριακή Προσευχή, στο ίδιο πνεύμα:

... Ο ύπνος της λησμονιάς είναι μόνο η απροθυμία να θυμηθούμε την δική Σου συγχώρεση και την Αγάπη Σου. Ας μην περιπλανιόμαστε στον πειρασμό, διότι ο πειρασμός του Υιού του Θεού δεν είναι η Θέλησή Σου. Και ας λάβουμε μόνο αυτό που Εσύ έδωσες, και ας μην δεχτούμε παρά μόνο αυτό μέσα στο νου που Εσύ δημιούργησες και αγαπάς. Αμήν. (Κ-16.VII.12:4-7)

ΜΑΘΗΜΑ 290

Το μόνο που βλέπω είναι η παρούσα ευτυχία μου.

Το Μάθημα 290 συνεχίζει το θέμα της παρούσας και της άγιας στιγμής.

(1:1) Το μόνο που βλέπω είναι η παρούσα ευτυχία μου, εκτός κι αν κοιτάζω κάτι που δεν υπάρχει.

Αυτό που δεν υπάρχει είναι αφύσικο, γιατί αυτό επιδιώκει να αντικαταστήσει τη φυσικότητα της παρούσας ευτυχίας μου. Επομένως αν βλέπω κάτι που δεν υπάρχει - επίθεση, πόνο, ή ιδιαιτερότητα - δεν μπορώ να είμαι ευτυχισμένος, το οποίο προκύπτει μόνο όταν αφήνω το σύστημα σκέψης του εγώ που είναι η πηγή της δυστυχίας. Η δυστυχία αυτή γίνεται το βαρόμετρο που μου δείχνει ότι έχω επιλέξει να παραμείνω σε ένα σύστημα σκέψης το οποίο λέει ότι εγώ έχω δίκιο και ο Θεός κάνει λάθος.

(1:2) Μάτια που αρχίζουν να ανοίγουν επιτέλους βλέπουν.

Ο Ιησούς δεν μιλά για τη φυσική όραση, αλλά χρησιμοποιεί το συμβολισμό των ματιών για να μιλήσει για την ορθά νοούμενη στάση που γεννά την όραση του Χριστού. Θυμηθείτε αυτό το αφιέρωμα στην Αλληγορία του Σπηλαίου του Πλάτωνα, η οποία περιγράφει τη διαδικασία όταν τα μάτια κάποιου ανοίγουν στο φως:

Οι φυλακισμένοι που είναι αλυσοδεμένοι με βαριές αλυσίδες για πολλά χρόνια, πεινασμένοι, αδυνατισμένοι, χωρίς δυνάμεις και εξαντλημένοι, και με τα μάτια τόσο καιρό χαμηλωμένα προς το σκοτάδι δεν θυμούνται το φως, ούτε αναπηδούν με χαρά την στιγμή που ελευθερώνονται. Τους παίρνει κάποιο χρόνο να καταλάβουν τι είναι η ελευθερία. (Κ.20.III.9:1-2)

(1:3-6) Και θέλω θα έλθει η όραση του Χριστού σε μένα σήμερα. Αυτό που αντιλαμβάνομαι χωρίς την διόρθωση του Θεού για την όραση που έφτιαξα εγώ, είναι τρομακτικό και οδυνηρό για να το κοιτώ. Όμως, δεν θα επιτρέψω στο νου μου να εξαπατηθεί από την πεποίθηση ότι το όνειρο που έφτιαξα εγώ είναι αληθινό, ούτε για μια στιγμή ακόμα. Αυτή την μέρα αναζητώ την παρούσα ευτυχία μου, και να μην δω τίποτα άλλο εκτός από αυτό που αναζητώ.

Ο Ιησούς μας λέει ότι τελικά θα αναγνωρίσουμε πως όλα όσα αντιλαμβανόμαστε είναι λάθος, διότι είναι μια άμυνα ενάντια στην όραση του Χριστού που αντανακλά την πραγματικότητα της ενιαιότητάς μας στον Ουρανό. Αυτή η αλήθεια εκφράζεται όμορφα στο όνειρο με την αντίληψη ότι έχουμε έναν σκοπό, την άλλη όψη που περιγράφεται σε αυτό το απόσπασμα από τον Πρόλογο των Μαθημάτων Θαυμάτων:

Η όραση του Χριστού είναι το δώρο του Αγίου Πνεύματος, η εναλλακτική λύση που παρέχει ο Θεός στην ψευδαίσθηση του διαχωρισμού και στην πίστη για την πραγματικότητα της αμαρτίας, της ενοχής και του θανάτου... Το ευεργετικό της φως δείχνει όλα τα πράγματα από μια άλλη όψη,

αντανακλώντας το σύστημα σκέψης που προέρχεται από την γνώση και κάνοντας την επιστροφή προς τον Θεό όχι μόνο πιθανή αλλά και αναπόφευκτη. (Π. xiii)

(2) Με αυτό αποφασίζω να έρθω σε Σένα, και να ζητήσω την δύναμή Σου για να με στηρίξει σήμερα, ενώ εγώ θα πράττω μόνο το Θέλημά Σου. Εσύ δεν γίνεται να μην μ' ακούσεις, Πατέρα. Αυτό που ζητώ μου το έχεις ήδη δώσει, και είμαι σίγουρος ότι θα δω την ευτυχία μου σήμερα.

Η πρώτη στροφή του ποιήματος της Helen «Η Υπόσχεση» αποτυπώνει την αίσθηση αυτής της προσευχής στον αδερφό μας Ιησού, τον Κύριο της Helen :

Άκουσέ με, Κύριέ μου! Δεν μπορεί να καλώ επί ματαίω.

Αυτή είναι η υπόσχεσή Σου. Κάνω μόνο το Θέλημά Σου

Να Σε καλώ. Κι Εσύ θα μου απαντήσεις,

Διότι η υπόσχεσή Σου περιέχει πάντα την Απάντηση.

(Τα δώρα του Θεού, σ. 14)

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ;

Ο τελικός στόχος των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι η επίτευξη του πραγματικού κόσμου, εκεί όπου οδηγεί όλη η μάθηση κι εκεί όπου τελειώνει, καθώς το σύστημα σκέψης του εγώ υποχωρεί στην ανυπαρξία. Στον πραγματικό κόσμο δεν υπάρχει τίποτα περισσότερο να μαθευτεί, γιατί η αληθινή μάθηση είναι να ξεμάθουμε όλα όσα μας δίδαξε το εγώ:

... Είναι η λειτουργία των δασκάλων του Θεού να μεταφέρουν την σωστή μάθηση στον κόσμο. Ή καλύτερα μας διδάσκουν πώς να ξεμάθουμε αυτά που έχουμε μάθει, γιατί αυτό είναι η ορθή μάθηση στον κόσμο. (Εγχ-4.Χ.3:6-7)

Όταν ολοκληρώσουμε αυτή τη διαδικασία της ξε-μάθησης ή της αναίρεσης, το σύστημα σκέψης του εγώ απλά εξαφανίζεται, και αυτό που απομένει είναι η κατάσταση του νου που ονομάζουμε πραγματικό κόσμο.

(1:1-2) Ο πραγματικός κόσμος είναι ένα σύμβολο, σαν τα υπόλοιπα που προσφέρει η αντίληψη. Ωστόσο, συμβολίζει αυτό που είναι αντίθετο με ό,τι έφτιαξες εσύ.

Στο κείμενο, ο Ιησούς εξηγεί ότι ο όρος *πραγματικός κόσμος* είναι στην πραγματικότητα, σχήμα οξύμωρο, γιατί δεν είναι πραγματικός:

... υπάρχει μια αντίθεση εδώ, στο ότι οι λέξεις υπονοούν μια περιορισμένη πραγματικότητα, μια μερική αλήθεια, ένα τμήμα του σύμπαντος που έγινε αληθινό. (Κ-26.III.3:3)

Ο κόσμος, ιδωμένος μέσα από τα μάτια της συγχώρεσης, αντικατοπτρίζει την πραγματικότητα του Ουρανού. Παρομοίως, ο Ιησούς μας λέει ότι η αγιότητα δεν είναι δυνατή εδώ, όμως μας ζητείται να επιλέξουμε την άγια στιγμή, και να επιτρέψουμε τις σχέσεις μας να μετατραπούν σε άγιες, οι οποίες στη συνέχεια αντικατοπτρίζουν την αγιότητα της σχέσης μας με τον Θεό, μια διαδικασία που περιγράφεται στην ενότητα «Η Αντανάκλαση της Αγιότητάς»:

Σε αυτό τον κόσμο μπορείς να γίνεις ένας άσπιλος καθρέπτης, μέσα στον οποίο η Αγιότητα του Δημιουργού σου λάμπει προς τα έξω από σένα σε όλους γύρω σου. Εδώ μπορείς να αντανakλάς τον Ουρανό. Όμως, καμία άλλη αντανakλαση εικόνων άλλων θεών δεν πρέπει να θαμπώνει τον καθρέπτη που κρατά μέσα του την αντανakλαση του Θεού. Η γη μπορεί να αντανakλά τον Ουρανό ή την κόλαση · τον Θεό ή το εγώ. Δεν χρειάζεται παρά να αφήνεις τον καθρέπτη καθαρό και ξάστερο από όλες τις εικόνες του κρυμμένου σκοτούς που έχεις σχεδιάσει πάνω του. Ο Θεός θα λάμψει πάνω του από Μόνος Του. Μόνο η καθαρή αντανakλαση του Εαυτού Του μπορεί να γίνει αντιληπτή πάνω σ' αυτόν. (Κ-14.ΙΧ.5)

Μας ζητείται επομένως να είμαστε μια αντανakλαση της αγιότητας ή μια αντανakλαση της πραγματικότητας σ' αυτόν τον κόσμο. Παρόλο που ο πραγματικός κόσμος δεν υπάρχει στην πραγματικότητα, μπορεί παρόλα αυτά να θεωρηθεί ως πραγματικός στο βαθμό που «συμβολίζει το αντίθετο από αυτό που έφτιαξες εσύ» - το αντίθετο από οτιδήποτε το εγώ μας έχει πει πως είναι πραγματικό. Είναι επομένως μια κατάσταση του νου που δεν αντιφάσκει ή αντιτίθεται στην αλήθεια, αλλά την αντανakλά γλυκά.

(1:3) Τον δικό σου κόσμο τον βλέπεις μέσα από τα μάτια του φόβου, και φέρνει πειστήρια του τρόμου στο νου σου.

Αυτό είναι πλέον προφανές σε μας. Ο κόσμος μας προέρχεται από την ενοχή, που απαιτεί τιμωρία - προβάλλουμε την ενοχή και έτσι πιστεύουμε ότι μας αξίζει να τιμωρηθούμε για τις αμαρτίες μας:

Η ενοχή ζητά την τιμωρία, και η αίτησή της γίνεται αποδεκτή. Όχι στην πραγματικότητα, αλλά στον κόσμο των σκιών και των ψευδαισθήσεων των οικοδομημένων στην αμαρτία. Ο Υιός του Θεού αντιλήφθηκε αυτό που ήθελε να δει επειδή η αντίληψη είναι μια επιθυμία εκπληρωμένη. (Κ-26.VII.3:1-3)

(1:4) Ο πραγματικός κόσμος δεν μπορεί να γίνει αντιληπτός παρά μόνο μέσα από μάτια που ευλογεί η συγχώρεση, έτσι ώστε να δουν ένα κόσμο όπου ο τρόμος είναι αδύνατος, και δεν μπορούν να βρεθούν μαρτυρίες φόβου.

Να υπογραμμίσω το θέμα που έθιξα καθ' όλη τη διάρκεια της τελευταίας σειράς μαθημάτων, όταν ανακαλύπτουμε ότι διατηρούμε πικρίες, βλέπουμε ότι θέλουμε το στόχο που φέρνει η μη-συγχώρεση: μας αποτρέπει να είμαστε με τον Ιησού, να εισέλθουμε στον πραγματικό κόσμο και να συνειδητοποιήσουμε ότι όλα αυτά - συμπεριλαμβανομένων και των ατομικών μας ταυτοτήτων - είναι ένα όνειρο. Για να προστατέψουμε τους ιδιαίτερους εαυτούς μας, επινοούμε ιστορίες για τους ανθρώπους - τα τρομερά πράγματα που έχουν κάνει σε εμάς ή σε άλλους αθώους. Κάνουμε τους άλλους να μοιραστούν αυτή την πεποίθηση και όσο περισσότεροι το κάνουν αυτό, τόσο πιο δίκιο πιστεύουμε ότι έχουμε καθώς εδραιώνουμε την άμυνά μας ενάντια στον Ιησού και τις διδασκαλίες του. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε το σκοπό που υποβόσκει πίσω από τις κρίσεις και τις ασθένειές μας. Αν τον ξεχνάμε, δεν θα μπορέσουμε ποτέ να τον αλλάξουμε. Ένα σημείο στο οποίο επικεντρώνονται τα Μαθήματα Θαυμάτων επομένως, είναι να μας κάνουν να δούμε το σκοπό που έχει το εγώ για τα πάντα - ο οποίος είναι ένας εσφαλμένος σκοπός διότι δεν θα μας κάνει ευτυχισμένους. Πάνω απ' όλα, ο στόχος που έχουν τα Μαθήματα είναι να μας διδάξουν ότι υπάρχει ένας Δάσκαλος, ο Οποίος θα μας βοηθήσει ν' αλλάξουμε αυτό το σκοπό από το να βλάπτει στο να θεραπεύει.

(2:1) Ο πραγματικός κόσμος έχει μια αντισταθμιστική σκέψη για κάθε δυστυχισμένη σκέψη που αντανakλάται στον κόσμο σου · μια σίγουρη διόρθωση για τα θεάματα του φόβου και τους ήχους της μάχης που περιέχει ο κόσμος σου.

Η διόρθωση είναι το Άγιο Πνεύμα, η Παρουσία του Οποίου αντιπροσωπεύει την αλήθεια ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ. Καθώς το Άγιο Πνεύμα και ο Ιησούς αντιπροσωπεύουν την Αγάπη του Θεού στα όνειρά μας, κι εμείς δεν μπορούμε να είμαστε διαχωρισμένοι από Αυτούς. Επιπλέον, αν ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ, η δυναμική του διαχωρισμένου νου δεν θα μπορούσε να έχει συμβεί. Έτσι, δεν είναι ότι έχουμε δισεκατομμύρια δυσάρεστες και χαρούμενες σκέψεις στο νου μας. Υπάρχει μία ψευδαίσθηση δισεκατομμυρίων σκέψεων, αλλά στην πραγματικότητα ο νους περιέχει μόνο μία δυσάρεστη σκέψη και μία χαρούμενη σκέψη. Όμως, όσο έχουμε την ψευδαίσθηση των δισεκατομμυρίων λαθών, θα έχουμε την ψευδαίσθηση των δισεκατομμυρίων διορθώσεων. Θα το ξαναπούμε, υπάρχει μόνο ένα λάθος και μία διόρθωση, όπως διαβάζουμε σε αυτό το σημαντικό απόσπασμα που έχουμε δει πριν:

Ο Θεός έδωσε τον Δάσκαλό Του για να αντικαταστήσει αυτόν που έφτιαξες εσύ, όχι για να συγκρουστεί μαζί του. Και αυτό που Εκείνος θέλησε να αντικαταστήσει έχει αντικατασταθεί. Ο χρόνος διήρκεσε μόνο μια στιγμή μέσα στο νου σου, χωρίς καμία επίπτωση πάνω στην αιωνιότητα. Και έτσι όλος ο χρόνος είναι παρελθόν, και το καθετί είναι ακριβώς όπως ήταν πριν φτιαχτεί ο δρόμος που οδηγεί στο τίποτα. Ο μικρός χτύπος του χρόνου κατά τον οποίο έγινε το πρώτο λάθος, και όλα τα λάθη μέσα σ' αυτό το μοναδικό λάθος, περιείχε και την Διόρθωση γι' αυτό το λάθος, και όλων αυτών που ήλθαν μαζί με το πρώτο. Και μέσα σε εκείνη την μικρή στιγμή ο χρόνος έφυγε, γιατί αυτό ήταν όλο κι όλο που ήταν. Αυτό στο οποίο ο Θεός έδωσε απάντηση έχει απαντηθεί και εξαφανιστεί. (Κ-26.Υ.3)

(2:2-6) Ο πραγματικός κόσμος δείχνει ένα κόσμο που γίνεται ορατός διαφορετικά, μέσα από ήσυχη ματιά και με ειρηνικό νου. Τίποτα άλλο εκτός από ανάπαυση δεν βρίσκεται εδώ. Δεν ακούγονται κραυγές πόνου και θλίψης, διότι τίποτα άλλο δεν απομένει εδώ εκτός από την συγχώρηση. Και τα θεάματα είναι ευγενικά. Μόνο χαρούμενα θεάματα και ήχοι μπορούν να φτάσουν στο νου που έχει συγχωρήσει τον εαυτό του.

Αυτή είναι μια κατάσταση του νου που αντιλαμβάνεται τον κόσμο έξω από το όνειρο. Βλέπουμε το όνειρο, αλλά από την οπτική πλευρά του Ιησού πάνω από το πεδίο της μάχης. Όμως, ο κόσμος τον έσυρε (τον Ιησού) μέσα στο όνειρο ως δική του εικόνα, και δεν αναδημιούργησε τις μορφές του ονείρου κατά την δική του εικόνα, του φωτός και της αγάπης. Όταν ξαναενωνώμαστε μαζί του στον πραγματικό κόσμο, δεν ακούμε κραυγές πόνου και θλίψης επειδή παραμένουν μέρος του ονείρου. Έξω από το όνειρο, ακούμε τους ανθρώπους να μιλούν, αλλά δεν υπάρχουν ήχοι ν' ακουστούν. Αντίθετα, «ακούμε» ανθρώπους που εξακολουθούν να επιλέγουν να παραμένουν κοιμισμένοι, ο πόνος τους προέρχεται από την απόφαση να ονειρεύονται μακριά από τον πραγματικό κόσμο.

(3:1) Τι ανάγκη έχει ένας τέτοιος νους για σκέψεις θανάτου, επίθεσης και φόνου;

Είναι το ίδιο θέμα που τέθηκε στην προηγούμενη σειρά μαθημάτων. Υπάρχει ένας σκοπός πίσω από τις σκέψεις μας και τις εμπειρίες της επίθεσης, του φόνου και του θανάτου. Εμφανίζονται συνεχώς στα όνειρά μας επειδή τις έχουμε ανάγκη. Αν η επίθεση, ο φόνος και ο θάνατος είναι πραγματικά, πραγματική είναι και η υποβόσκουσα σκέψη ότι για να μπορέσουμε να ζήσουμε δολοφονήσαμε τον Θεό. Όλο αυτό αποδεικνύει την ύπαρξή μας, γιατί το αμάρτημα της καταστροφής του Ουρανού δείχνει το πώς αποκτήσαμε υπόσταση εξ αρχής. Τα προσωπικά μας όνειρα της επίθεσης και του θανάτου, είναι τα σκιώδη θραύσματα των αρχικών σκέψεων της επίθεσης και του θανάτου. Χρειαζόμαστε τα όνειρα αυτά να είναι πραγματικά γιατί μας κάνουν πραγματικούς, γι' αυτό και πολλές δημοφιλείς ταινίες περιέχουν φρικτές σκηνές επίθεσης και δολοφονίες - βία, βία και ακόμη περισσότερη βία - γιατί όλοι μοιραζόμαστε την ανάγκη να έχουμε την επίθεση ως πραγματικότητα. Παρ' όλα αυτά, όταν αντιλαμβανόμαστε ότι το μίσος και η επίθεση δεν αποφέρουν κέρδος - δεν μας κάνουν ευτυχείς - η ανάγκη για αυτά φεύγει - και επίσης,

η ανάγκη να έχουμε δίκιο ως εγώ. Έτσι ο νους μας μπορεί επιτέλους να ησυχάσει, επιτρέποντας την ενθύμηση της Αγάπης του Θεού να ανέβει απαλά στην επιφάνεια της επίγνωσής μας:

Η ενθύμηση του Θεού έρχεται στον ήσυχο νου. Δεν μπορεί να έρθει εκεί όπου υπάρχει σύγκρουση, διότι ένας νους που βρίσκεται σε πόλεμο με τον εαυτό του δεν θυμάται την αιώνια ηπιότητα. Τα μέσα του πολέμου δεν είναι τα μέσα της ειρήνης, και αυτό που θα ήθελαν να θυμηθούν οι πολεμοχαρείς δεν είναι η αγάπη. (Κ-23.Ι.1:1-3)

(3:2) Τι άλλο μπορεί να αντιληφθεί ότι τον περιβάλλει εκτός από ασφάλεια, αγάπη και χαρά;

Ταυτιζόμενοι με την αγάπη του Ιησού και την Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος, το μόνο που γνωρίζουμε είναι η ασφάλεια, η αγάπη και η χαρά. Βιώνουμε αυτό που κάνουμε πραγματικό στο νου μας και επομένως, αν βιώνουμε μόνο ασφάλεια, αγάπη και χαρά, είναι επειδή επιλέξαμε τη δύναμη της αγάπης για ταυτότητά μας, και έτσι είμαστε πάντα ασφαλείς και χαρούμενοι. Θυμηθείτε τα λόγια που αποσαφηνίζουν αυτή την διάκριση:

... Πάντοτε επιλέγεις ανάμεσα στην αδυναμία σου και στην δύναμη του Χριστού μέσα σου. Και αυτό που επιλέγεις είναι αυτό που νομίζεις ότι είναι πραγματικό. Απλά με το να μην χρησιμοποιείς ποτέ την αδυναμία για να κατευθύνει τις πράξεις σου, δεν θα της δίνεις καμία δύναμη. Και το φως του Χριστού μέσα σου, αναλαμβάνει τη φροντίδα σε ό,τι κάνεις. Διότι έχεις φέρει την αδυναμία σου σε Αυτόν, και Αυτός σου έχει δώσει την δύναμή Του στην θέση της. (Κ-31.VIII.2:3-7)

(3:3) Τι υπάρχει που θα μπορούσε να επιλέξει να καταδικάσει, και τι υπάρχει που να μπορούσε να κατακρίνει;

Αυτό που επιλέγουμε να καταδικάσουμε και να κατακρίνουμε είναι μια πτυχή του Υιού του Θεού, που θέλουμε να δούμε ως κάτι διαφορετικό από μας. Αυτό γίνεται μόνο για να διατηρηθεί η δική μας κατακερματισμένη εικόνα του διαχωρισμού. Όταν η ανάγκη αυτή έχει εξαφανιστεί - η ταύτισή μας έχει μετατοπιστεί από το μίσος του εγώ στην αγάπη του Ιησού - δεν υπάρχει πλέον κανένα μίσος να κρίνουμε και να προβάλουμε στους άλλους. Στη θέση του δεχθήκαμε την στοργική κρίση του Θεού και στο άγιο Όνομά Του ευλογούμε τον κόσμο - που είναι η λειτουργία μας μέσα στο όνειρο:

... Ο χρόνος σταματά καθώς η αιωνιότητα πλησιάζει, και η ησυχία απλώνεται σε όλο τον κόσμο έτσι ώστε όλοι να μπορέσουν ν' ακούσουν αυτή την Κρίση του Υιού του Θεού:

Άγιος είσαι, αιώνιος και ολοκληρωμένος, σε ειρήνη για πάντα μέσα στην Καρδιά του Θεού. Που είναι ο κόσμος, και που είναι η θλίψη τώρα; ...

Είναι η λειτουργία σου να προετοιμαστείς να ακούσεις αυτή την Κρίση και ν' αναγνωρίσεις ότι είναι αλήθεια... Μην κρίνεις, γιατί δεν κρίνεις παρά τον εαυτό σου, και έτσι καθυστερείς αυτή την Τελική Κρίση... Οι υποσχέσεις Του είναι βέβαιες... [και] έχουν εγγυηθεί ότι η Κρίση Του, και μόνο Αυτή, θα γίνει αποδεκτή στο τέλος. Λειτουργία σου είναι να φέρεις αυτό το τέλος πιο σύντομα. Λειτουργία σου είναι να το κρατήσεις στην καρδιά σου, και να το προσφέρεις σε όλο τον κόσμο για να τον κρατήσεις ασφαλή. (Εγχ-15.1:10-12· 2:5, 8· 3:7, 9-11)

(3:4-5) Ο κόσμος που βλέπει [ο νους που συγχωρεί] προέρχεται από ένα νου που βρίσκεται σε ειρήνη με τον εαυτό του. Κανένας κίνδυνος δεν караδοκεί σε τίποτα από ό,τι βλέπει, διότι είναι καλός, και μόνο καλοσύνη βλέπει.

Η καλοσύνη παίζει κεντρικό ρόλο στην εφαρμογή των αρχών των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Παραμένει ένα ανέφικτο ιδανικό για όσο πιστεύω ότι υπάρχω λόγω της έλλειψης της καλοσύνης μου προς τον Θεό, ζώντας εις βάρος του Άλλου. Έτσι ασκώ την καλοσύνη με τη συμπεριφορά μου

ως μια αντανάκλαση της απόφασης του νου μου να είμαι καλός. Ένα προγενέστερο μάθημα λέει: «Η καλοσύνη με δημιούργησε καλό» (Εργ. 67.2:4), κι έτσι όταν παρακρατώ την καλοσύνη από κάποιον άλλο, δηλώνω: «Δεν είμαι παιδί της καλοσύνης, γιατί ένα τέτοιο παιδί δεν μπορεί να υπάρχει εδώ, και εγώ θέλω να αποδείξω ότι υπάρχω. Καθώς τα όμοια γεννούν όμοια και οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους, το μόνο που χρειάζεται να κάνω για να αποδείξω ότι είμαι παιδί του εγώ, είναι να είμαι κακός προς όλους τους άλλους». Και δεν χρειάζεται καν να είμαι κακός προς όλους - ένα άτομο θα αρκεί.

Αυτή λοιπόν, είναι η προέλευση όλων των χωρίς καλοσύνη σκέψεων, τις οποίες επιδιώκουμε να δικαιολογήσουμε ισχυριζόμενοι ότι κάποιος άλλος φέρθηκε πρώτα χωρίς καλοσύνη. Όμως πόσο εύκολα όλα αυτά παραμερίζονται όταν συγχωρούμε, όπως διαβάζουμε σε αυτό το γνωστό και υπέροχο απόσπασμα από το κείμενο:

Η χάρις του Θεού αναπαύεται γλυκά στα μάτια που συγχωρούν, και κάθε τι που αυτά κοιτάζουν μιλάει γι' Αυτόν στον παρατηρητή. Αυτός δεν μπορεί να δει κανένα κακό · τίποτα στον κόσμο που να το φοβάται, και κανέναν που να είναι διαφορετικός από τον ίδιο. Και έτσι όπως τους αγαπάει, έτσι βλέπει και τον εαυτό του με αγάπη και γλυκύτητα. Δεν θα καταδικάζει πια τον εαυτό του για τα λάθη του αλλά ούτε και κανέναν άλλο. Αυτός δεν είναι ένας αμείλικτος εκδικητής, ούτε τιμωρός της αμαρτίας. Η Καλοσύνη της όρασής του αναπαύεται πάνω στον ίδιο με όλη την τρυφερότητα που προσφέρει στους άλλους. Γιατί αυτός θέλει μόνο να θεραπεύει και να ευλογεί. Και όντας σε συμφωνία με αυτό που βούλεται ο Θεός, έχει την δύναμη να θεραπεύει και να ευλογεί όλους εκείνους που κοιτάζει με την χάρη του Θεού επάνω στα μάτια του. (Κ-25.VI.1)

(4:1) Ο πραγματικός κόσμος είναι το σύμβολο ότι το όνειρο της αμαρτίας και της ενοχής έχει τελειώσει, και ο Υιός του Θεού δεν κοιμάται πια.

Ο Ιησούς υπογραμμίζει τη συμβολική φύση του πραγματικού κόσμου για δεύτερη φορά σε αυτήν την περίληψη. Δεν είναι από τη φύση του πραγματικός · ούτε η συγχώρεση, ούτε ο δάσκαλός μας της συγχώρεσης, και ούτε τα μαθήματά του που διδάσκουν ότι όλα αυτά δεν είναι πραγματικά. Επομένως, θα ήταν εντελώς ανάρμοστο να λατρεύουμε τα Μαθήματα Θαυμάτων ή τον Ιησού, διότι πρέπει να λατρεύουμε μόνο τον Θεό που είναι πέρα από τα σύμβολα, ο Οποίος μας έδωσε ζωή - το να λατρεύουμε με την έννοια του δέους για το οποίο ο Ιησούς μιλάει στην αρχή του κειμένου.

Το δέος θα πρέπει να αποδίδεται στην αποκάλυψη [δηλ. στον Θεό], στην οποία αρμόζει σωστά και απόλυτα. Δεν αρμόζει στα θαύματα γιατί μια κατάσταση δέους φανερώνει λατρεία, υπονοώντας έτσι ότι κάποιος κατώτερος στέκεται ενώπιον του Δημιουργού του. Είσαι μια τέλεια δημιουργία, και θα πρέπει να βιώνεις δέος μόνο ενώπιον της Παρουσίας του Δημιουργού της τελειότητας. Άρα, το θαύμα είναι ένα σημάδι αγάπης ανάμεσα σε ίσους. Οι ίσοι δεν θα πρέπει να νοιώθουν δέος ο ένας για τον άλλο γιατί το δέος φανερώνει ανισότητα. Γι' αυτό είναι μια μη αρμόζουσα στάση προς εμένα [τον Ιησού]. (Κ-1.II.3:1-6)

Το δέος λέει στον Θεό: Δεν είμαι σαν Εσένα - Εσύ είσαι ο δημιουργός, εγώ είμαι το δημιούργημα. Δεν είμαι Θεός, αλλά ένα μέρος Σου, το οποίο είναι Θεός. Αυτή είναι η μόνη αλήθεια και όλα τα άλλα είναι σύμβολα. Έτσι άλλη μια φορά, ο Ιησούς μιλώντας μέσα από τα Μαθήματα Θαυμάτων, μας λέει να μην θεοποιήσουμε τη συμβολική τους μορφή. Αλλά καλύτερα, να δείχνουμε την αγάπη μας γι' αυτά μέσω της εξάσκησης της καλοσύνης, γιατί έτσι θα επιτύχουμε τον σκοπό τους, να μας ξυπνήσουν από τους εφιάλτες της αμαρτίας και της ενοχής του εγώ, ώστε να βρεθούμε στον πραγματικό κόσμο.

(4:2-3) Τα μάτια του που ξυπνούν αντιλαμβάνονται την αγνή αντανάκλαση της Αγάπης του Πατέρα του · την βέβαιη υπόσχεση ότι έχει σωθεί. Ο πραγματικός κόσμος σηματοδοτεί το τέλος του χρόνου, διότι η αντίληψή του κάνει τον χρόνο άσκοπο.

Ο πραγματικός κόσμος είναι η αποκορύφωση της ξε-μάθησής μας κι έτσι αντικατοπτρίζει την Αγάπη του Θεού. Να το ξαναπούμε, δεν είναι αυτή η Αγάπη, γιατί στον πραγματικό κόσμο εξακολουθούμε να έχουμε επίγνωση ότι υπάρχει ένα όνειρο, για το οποίο ο Θεός δεν γνωρίζει τίποτα. Όμως, την ίδια στιγμή γνωρίζουμε ότι η πραγματικότητά μας είναι έξω από το όνειρο, το οποίο εξαφανίζεται από την επίγνωση όταν πραγματικά γνωρίσουμε ότι είμαστε μέρος της Αγάπης του Θεού και ότι έχουμε επιστρέψει στον Ουρανό:

... Ο πραγματικός κόσμος είναι το δεύτερο μέρος της παραίσθησης ότι ο χρόνος και ο θάνατος είναι πραγματικοί, και ότι έχουν ύπαρξη που μπορεί να γίνει αντιληπτή. Αυτή η τρομερή ψευδαίσθηση δεν έγινε αποδεκτή παρά μόνο την ώρα που χρειάστηκε ο Θεός να δώσει την Απάντησή Του στην ψευδαίσθηση για όλο το χρόνο και για κάθε περίπτωση. Και μετά κανένας πια δεν την βίωσε σαν να υπήρχε. (Κ-26.V.12:3-5)

(5:1) Το Άγιο Πνεύμα δεν θα έχει ανάγκη τον χρόνο όταν έχει υπηρετήσει τον σκοπό Του.

Ο σκοπός που το Άγιο Πνεύμα έχει για το χρόνο είναι να διδάξει ότι δεν υπάρχει χρόνος. Δεν τον έκανε Αυτό, εμείς τον κάναμε - για να πληγώσουμε - και τώρα Αυτό χρησιμοποιεί το χρόνο για να θεραπεύσει, βοηθώντας μας να επιλέξουμε την άγια στιγμή που τελειώνει κάθε χρόνο:

*... Το Άγιο Πνεύμα ερμηνεύει τον σκοπό του χρόνου καθιστώντας την ανάγκη γι' αυτόν μη αναγκαία. Θεωρεί την λειτουργία του χρόνου προσωρινή, εξυπηρετώντας μόνο την διδακτική Του λειτουργία, η οποία εξ ορισμού είναι προσωρινή. Η δική Του έμφαση δίδεται λοιπόν, στην μόνη πλευρά του χρόνου που μπορεί να επεκταθεί προς το άπειρο, διότι το **τώρα** είναι η πιο κοντινή προσέγγιση στην αιωνιότητα που προσφέρει αυτός ο κόσμος. (Κ-13.IV.7:3-5)*

(5:2-3) Τώρα περιμένει μόνο μια στιγμή ακόμα, ώστε ο Θεός να κάνει το τελικό Του βήμα, και ο χρόνος εξαφανίζεται, και παίρνει μαζί του και την αντίληψη καθώς φεύγει, αφήνοντας μόνο την αλήθεια να είναι ο εαυτός της. Εκείνη η στιγμή είναι ο στόχος μας, διότι περιέχει την ενθύμηση του Θεού.

Σε αυτό το τελικό βήμα ο ίδιος ο πραγματικός κόσμος εξαφανίζεται · οι εσφαλμένοι και οι ορθοί νόες εξαφανίζονται - πράγματι, ολόκληρος ο διαχωρισμένος νους εξαφανίζεται. Το μόνο που παραμένει είναι η αλήθεια, καθώς είμαστε στον πραγματικό κόσμο μόνο για μια στιγμή ακόμα, και μετά ο Θεός απλώνει το χέρι του και μας ανυψώνει πίσω στον Εαυτό Του:

... Τι καλύτερος τρόπος υπάρχει για να κλείσει το μικρό χάσμα μεταξύ των ψευδαισθήσεων και της πραγματικότητας από το να επιτρέψεις στην θύμηση του Θεού να κυλήσει απέναντι, κάνοντάς την γέφυρα και που μια στιγμή θα είναι αρκετή για να φτάσει στο επέκεινα; Γιατί ο Θεός έχει κλείσει αυτό το κενό με τον Εαυτό Του... Ο Πατέρας του θέλει αυτός να ανυψωθεί και τρυφερά να μεταφερθεί απέναντι. Αυτός έχει κτίσει την γέφυρα, και είναι Αυτός που θα μεταφέρει τον Υιό Του απέναντι. Μην φοβάσαι ότι Αυτός θα αποτύχει σε αυτό που θέλει. Ούτε ότι εσύ θα εξαιρεθείς από την Θέληση που είναι για σένα. (Κ-28.I.15:3-4, 6-9)

(5:4) Και καθώς κοιτάμε ένα κόσμο που έχει συγχωρεθεί, Αυτός είναι που μας καλεί και έρχεται να μας πάρει σπίτι μας, θυμίζοντάς μας την Ταυτότητά μας που η συγχώρεση επανόρθωσε.

Θα το τονίσουμε ξανά - εάν κρατάτε πικρίες, είναι επειδή δεν θέλετε να επιστρέψετε στην εστία, αλλά αντίθετα επιθυμείτε να επιβεβαιώνετε την ταυτότητά σας ως παιδί της κακίας και του μίσους,

και όχι της καλοσύνης και της αγάπης. Αυτή η επιλογή αντικατοπτρίζεται στη συμπεριφορά σας εδώ. Όταν έχετε επίγνωση των κακών σκέψεων και πράξεών σας επομένως, σας επιτρέπει να αναγνωρίσετε ότι δεν είστε πραγματικά σκληροί προς κάποιον άλλον, αλλά μόνο προς τον εαυτό σας, αρνούμενοι τη δικαιωματική θέση σας στην ενιαία Βασιλεία του Θεού και του Υιού του. Σε αυτό το σημείο της αναγνώρισης το να στραφούμε προς τον Ιησού για βοήθεια αποκτά νόημα, γιατί γεννιέται από το νέο σας σκοπό: να διδαχθείτε πώς να επιστρέψετε στην εστία και να διεκδικήσετε την Υιότητα που είναι πραγματικά δική σας, και ήταν πάντα το πατρογονικό δικαίωμα και η κληρονομιά σας.

Η τελευταία παράγραφος του Προλόγου των Μαθημάτων ολοκληρώνει όμορφα την περίληψη του πραγματικού κόσμου - την πύλη της ολοκληρωτικής συγχώρεσης μέσω της οποίας περνάμε μαζί με τον Ιησού στον Ουρανό:

Η συγχώρεση είναι το μέσο με το οποίο θα θυμηθούμε. Μέσω της συγχώρεσης ανατρέπεται ο τρόπος σκέψης του κόσμου. Ο κόσμος που έχει συγχωρεθεί γίνεται η πύλη για τον Ουρανό, γιατί με το έλεός του μπορούμε επιτέλους να συγχωρέσουμε τους εαυτούς μας. Μην κρατώντας κανέναν αιχμάλωτο της ενοχής, απελευθερωνόμαστε και εμείς. Αναγνωρίζοντας τον Χριστό σε όλους τους αδερφούς μας, αναγνωρίζουμε την Παρουσία Του και στον εαυτό μας. Ξεχνώντας όλες τις παρανοήσεις μας, και με τίποτα από το παρελθόν να μας κρατά πίσω, μπορούμε να θυμηθούμε τον Θεό. Πέρα από αυτό, δεν μπορεί να πάει η μάθηση. Όταν είμαστε έτοιμοι, ο Θεός ο Ίδιος θα κάνει το τελικό βήμα στην επιστροφή μας προς Αυτόν. (π. xiii)

ΜΑΘΗΜΑ 291

Αυτή είναι μια μέρα ηρεμίας και ειρήνης.

Επιστρέφουμε τώρα σε δύο οικεία θέματα: την όραση του Χριστού, και την ησυχία και την ειρήνη του νου.

(1:1-3) Η όραση του Χριστού βλέπει μέσα από τα μάτια μου σήμερα. Η ματιά Του μου δείχνει όλα τα πράγματα συγχωρημένα και ειρηνικά, και προσφέρει αυτή την ίδια όραση και στον κόσμο. Και δέχομαι αυτή την όραση στο όνομά του, και για τον εαυτό μου και για τον κόσμο.

Όταν γίνει κατανοητή η μεταφυσική των Μαθημάτων, είναι προφανές ότι ο Ιησούς εκφράζει την αρχή ότι ο κόσμος και ο νους είναι ένα. Έτσι, η όραση δεν έχει καμία σχέση με αυτά που βλέπουν τα μάτια μας, αλλά με το δάσκαλο με τον οποίο έχουμε επιλέξει για να δούμε. Όταν ο Ιησούς είναι η επιλογή μας, ο νους μας θα είναι σε ειρήνη και οτιδήποτε κοιτάζουμε θα είναι επίσης ειρηνικό.

(1:4-6) Τι ομορφιά είναι αυτή που αντικρίζουμε σήμερα! Τι αγιότητα βλέπουμε να μας περιβάλλει! Και μας έχει δοθεί ν' αναγνωρίσουμε ότι είναι μια αγιότητα την οποία μοιραζόμαστε • είναι η Αγιότητα του Θεού του Ίδιου.

Θέλω να τονίσω ξανά το πόσο σημαντικό είναι να έχουμε κατά νου την μεταφυσική των Μαθημάτων Θαυμάτων. Χωρίς αυτή ως βάση, θα μπορούσατε να μπειτε στον πειρασμό να πιστέψετε πως ο Ιησούς λέει ότι θα δείτε την αγιότητα με τα μάτια σας, και επιπλέον, ότι η αγιότητα υπάρχει εδώ: ιερά σώματα, ιεροί τόποι, ιερά αντικείμενα. Επίσης, εάν νομίζετε ότι είστε καλός μαθητής των Μαθημάτων, μπορεί να προσπαθήσετε να αρνηθείτε τα φρικτά πράγματα που

συμβαίνουν σε αυτόν τον κόσμο, και να σκεφτείτε αντ' αυτού ότι τα πάντα εδώ είναι άγια επειδή κοιτάζετε μέσα από τα μάτια της αγιότητας. Αυτό είναι το ακριβώς αντίθετο από αυτό διδάσκει ο Ιησούς, το οποίο δεν έχει καμία σχέση με την αγιότητα που βλέπουν τα μάτια σας, αλλά μόνο με την αγιότητα που αποδέχεστε στο νου σας. Αυτή η αποδοχή προηγείται με τη συνειδητοποίηση αυτού που πρέπει να διορθωθεί και να αναιρεθεί στην αντίληψή σας. Επομένως, για να μπορέσετε να δείτε πραγματικά την αγιότητα γύρω σας, πρέπει πρώτα να συνειδητοποιήσετε πόσο θυμωμένοι, απελπισμένοι και αναστατωμένοι είστε με αυτά που συμβαίνουν στον κόσμο. Και πάλι, εφόσον θεωρείτε ότι είστε ένα σώμα, δεν μπορείτε ποτέ να είστε ευτυχισμένοι εδώ. Τα σώματα είναι το κατεξοχήν ισοδύναμο του πόνου, επειδή είναι φτιαγμένα από τη σκέψη του πόνου - το διαχωρισμό από τον Θεό.

Επομένως δεν μπορείτε να μοιραστείτε την όραση του Χριστού χωρίς να δείτε πρώτα αυτό που η δική σας όραση σας έχει πει ότι είναι αλήθεια, και να το φέρετε στην διόρθωση του Αγίου Πνεύματος μέσα στο νου σας. Σε εκείνο το σημείο θα έχετε αποδεχθεί την αγιότητα που είναι η αληθινή σας Ταυτότητα και όλων των άλλων. Κοιτώντας μέσα από το φακό της αγιότητας του νου, θα τη δείτε παντού γύρω σας - όχι γιατί κάτι έχει αλλάξει εξωτερικά, αλλά επειδή ο νους σας έχει αλλάξει.

(2:1) Αυτή την μέρα ο νους μου είναι ήσυχος, για να λάβει τις Σκέψεις που Εσύ μου προσφέρεις.

Χρειάζεται να ησυχάσω το νου μου από την ταύτισή του με το σύστημα της σκέψης του εγώ. Η ησυχία της Επανόρθωσης παίρνει τώρα τη θέση του θορύβου του εγώ, και αυτή είναι η Σκέψη που μου προσφέρει ο Θεός.

(2:2-6) Και δέχομαι ό,τι έρχεται από Σένα, αντί γι αυτό που έρχεται από μένα. Εγώ δεν γνωρίζω τον δρόμο προς Εσένα. Αλλά Εσύ είσαι απόλυτα βέβαιος. Πατέρα, οδήγησε τον Υιό Σου στο ήσυχο μονοπάτι που οδηγεί σε Σένα. Ας είναι η συγχώρεσή μου ολοκληρωτική, και ας γυρίσει η δική Σου θύμηση σε μένα.

Η φράση «Εγώ δεν γνωρίζω τον δρόμο προς Εσένα» προέρχεται από την προσευχή στο τέλος του Μαθήματος 189, και θα τη βρούμε να αναφέρεται ξανά στα μαθήματα που θα ακολουθήσουν. Το θέμα εδώ για άλλη μια φορά, είναι πως αναγνωρίζουμε ότι έχουμε κάνει λάθος και ότι δεν γνωρίζουμε το σωστό δρόμο, αλλά ο Θεός - δηλαδή, το Άγιο Πνεύμα - γνωρίζει: το ήσυχο μονοπάτι της συγχώρεσης. Έτσι, η επιλογή ενός διαφορετικού Δασκάλου αντανακλά την απόφαση του νου να αποδεχθεί ότι εμείς κάνουμε λάθος και Αυτός έχει δίκιο.

ΜΑΘΗΜΑ 292

Μια ευτυχής έκβαση είναι βέβαιη για όλα τα πράγματα.

Μπορεί να θυμάστε την πρόταση που αναφέρεται δύο φορές στο κείμενο: «Το αποτέλεσμα είναι τόσο βέβαιο όπως ο Θεός» (Κ-2.III.3:10 · Κ-4.II.5:8). Για το εγώ το αποτέλεσμα είναι επίσης τόσο βέβαιο, αλλά είναι ο Θεός του εγώ, του οποίου η βεβαιότητα είναι η δυστυχία και η μιζέρια. Το εγώ μας λέει ότι ο τρόπος με τον οποίο θα επιτευχθεί η ευτυχία είναι εις βάρος κάποιου άλλου - κάποιος άλλος πρέπει να υποφέρει. Αφού είμαστε διαφορετικοί, αν είστε δυστυχισμένοι τότε εγώ

δεν είμαι, γιατί η ευτυχία μου έρχεται μόνο όταν η δική σας έχει θυσιαστεί. Η ευτυχής διόρθωση που οδηγεί στην ευτυχή έκβαση είναι ότι η ευτυχία είναι κληρονομιά μας - και η δική σας και η δική μου - και διατηρείται ασφαλής για μας στους νόες που περιμένουν την απόφασή μας να την αποδεχθούμε.

(1:1) Οι υποσχέσεις του Θεού δεν κάνουν εξαιρέσεις.

Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορώ να συγχωρήσω κάποιους ανθρώπους και να αποκλείσω τους υπόλοιπους. Η Υιότητα του Θεού είναι μία, και Αυτός δεν αναγνωρίζει έναν κατακερματισμό που δεν συνέβη ποτέ.

(1:2-3) Και Αυτός εγγυάται ότι μόνο η χαρά μπορεί να είναι η τελική έκβαση για τα πάντα. Όμως, από εμάς εξαρτάται πότε θα έρθει αυτή · πόσο καιρό θα αφήνουμε μια ξένη θέληση να αντιτίθεται φαινομενικά στην δική Του.

Στην εισαγωγή των *Μαθημάτων Θαυμάτων* ο Ιησούς μας λέει ότι *ελεύθερη βούληση* σημαίνει πως είμαστε ελεύθεροι να επιλέξουμε την στιγμή που θα δεχτούμε την αλήθεια η οποία είναι ήδη παρούσα μέσα μας:

... Ελεύθερη βούληση δεν σημαίνει ότι μπορείς να καθορίσεις το περιεχόμενο αυτών των μαθημάτων. Σημαίνει μόνο ότι μπορείς να επιλέξεις αυτό που θέλεις να κάνεις σε μια δεδομένη στιγμή. (Κ-εισ.1:4-5)

Αυτό δεν είναι κάτι που ο Ιησούς κάνει για μας. Εμείς πρέπει να είμαστε πρόθυμοι ν' αναγνωρίσουμε τα προηγούμενα λάθη μας και μετά να επιλέξουμε να τα αναιρέσουμε. Η αλήθεια, η οποία είναι η αντανάκλαση της Θέλησης του Θεού, είναι ήδη παρούσα στον ορθό μας νου. Έχουμε επιλέξει να την υποκαταστήσουμε με την ξένη θέληση του εγώ, και είναι δική μας ευθύνη το πότε θα αναγνωρίσουμε ότι κάναμε λάθος, και να είμαστε ευγνώμονες που κάναμε λάθος έτσι ώστε να μπορούμε επιτέλους να κάνουμε τη σωστή επιλογή που διασφαλίζει το χαρμόσυνο αποτέλεσμα.

(1:4-7) Και όσο θεωρούμε ότι αυτή η θέληση είναι πραγματική, δεν θα βρίσκουμε το τέλος που Εκείνος έχει ορίσει να είναι η έκβαση όλων των προβλημάτων που αντιλαμβανόμαστε, όλων των δοκιμασιών που βλέπουμε, και κάθε κατάστασης που αντιμετωπίζουμε. Και όμως, το τέλος είναι βέβαιο. Διότι η Θέληση του Θεού εκπληρώνεται και στην γη και στον Ουρανό. Θα αναζητήσουμε και θα βρούμε σύμφωνα με την Θέλησή Του, η οποία εγγυάται ότι εκπληρώνεται η δική μας θέληση.

Δεν μπορούμε να αποτύχουμε όταν καλούμε τον Έναν ο Οποίος δεν μπορεί να αποτύχει. Αναζητούμε μόνο την ευτυχή έκβαση, αυτό είναι το μόνο που θα βρούμε όταν επικαλούμαστε τον Δάσκαλο της ευτυχίας, ευχαριστώντας τον Θεό για την Αγάπη Του:

(2) Σε ευχαριστούμε, Πατέρα, για την εγγύησή Σου ότι μόνο ευτυχής έκβαση θα υπάρξει στο τέλος. Βοήθησέ μας να μην παρεμβαίνουμε, και καθυστερούμε έτσι την ευτυχή έκβαση που Εσύ μας έχεις υποσχεθεί για κάθε πρόβλημα που νομίζουμε ότι αντιλαμβανόμαστε, και για κάθε δοκιμασία που νομίζουμε ότι πρέπει να αντιμετωπίσουμε.

Διαβάζουμε τα λόγια από το τέλος του κειμένου που μόνο ανακούφιση μπορούν να μας φέρουν στον κόσμο του πόνου:

Οι δοκιμασίες δεν είναι παρά μαθήματα που απέτυχε να μάθεις και παρουσιάζονται για μια ακόμα φορά, έτσι εκεί που έκανες μια λανθασμένη επιλογή πριν, τώρα μπορείς να κάνεις μια καλύτερη και έτσι να ξεφύγεις από όλο τον πόνο που σου έχει φέρει αυτό που διάλεξες πριν. Σε κάθε δυσκολία,

αγωνία, και σε κάθε περιπλοκή ο Χριστός σε καλεί και σου λέει απαλά, «Αδελφέ μου, διάλεξε πάλι». Αυτός δεν θ' αφήσει ούτε μια πηγή πόνου αθεράπευτη, ούτε μια εικόνα που να καλύπτει την αλήθεια... Η δύναμή Του είναι δική σου επειδή Αυτός είναι ο Εαυτός που ο Θεός δημιούργησε ως τον μοναδικό Υιό Του. (Κ-31.VIII.3:1-3, 7)

ΜΑΘΗΜΑ 293

Όλος ο φόβος βρίσκεται στο παρελθόν και μόνο η αγάπη είναι εδώ.

Όπως έχουμε δει πολλές φορές, αν η τέλεια αγάπη εξοβελίζει το φόβο και έχουμε αποδεχτεί την αγάπη μέσω του Αγίου Πνεύματος στο νου μας, ο φόβος που είναι η καρδιά του συστήματος σκέψης του εγώ θα πρέπει να φύγει. Μόνο η Αγάπη του Θεού και του Υιού Του θα παραμείνει.

(1:1) Όλος ο φόβος βρίσκεται στο παρελθόν, διότι η πηγή του έχει φύγει, και όλες οι σκέψεις του έχουν φύγει μαζί του.

Η πηγή του φόβου είναι η αμαρτία, η πίστη ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός και ότι αξίζει την τιμωρία. Όταν ενωνόμαστε με τον Ιησού, το σύμβολο της Αγάπης του Θεού στο όνειρο, δεν είμαστε πλέον διαχωρισμένοι από αυτόν ή την Πηγή μας. Επομένως, δεν υπάρχει η αμαρτία του διαχωρισμού, και έτσι δεν μπορεί να υπάρχει φόβος. Απουσιάζει επίσης το σύστημα σκέψης του εγώ, μαζί με τις δικές του σκέψεις της αμαρτίας, της ιδιαιτερότητας, της θυσίας και των βασάνων.

(1:2-5) Η αγάπη παραμένει η μόνη παρούσα κατάσταση, της οποίας η Πηγή βρίσκεται εδώ παντοτινά. Μπορεί ο κόσμος ποτέ να φανεί φωτεινός και καθαρός και ασφαλής και ευχάριστος, με όλα αυτά τα λάθη από το παρελθόν μου να τον καταπιézουν, και να δείχνουν όλες τις παραμορφωτικές μορφές του φόβου; Και όμως, στο παρόν η αγάπη είναι ολοφάνερη, και οι επιδράσεις της προφανείς. Όλος ο κόσμος λάμπει με την αντανάκλαση του ιερού της φωτός, και εγώ απολαμβάνω επιτέλους ένα κόσμο συγχωρεμένο.

Αυτό το όμορφο γεμάτο φως απόσπασμα, αντανακλάται σε ένα εξίσου όμορφο απόσπασμα από το κείμενο, το οποίο περιγράφει τον κόσμο του φωτός που χαιρετά την απόφαση που πήραμε να επιλέξουμε το εσωτερικό φως:

Δεν υπάρχει τίποτα γύρω σου που να μην είναι μέρος από σένα. Κοίταξέ τα όλα με αγάπη, και δες το φως του Ουρανού σε αυτά. Έτσι θα καταλάβεις όλα όσα σου δίνονται. Με ευγενή καλοσύνη ο κόσμος θα αστράφτει και θα λάμπει, και το καθετί που κάποτε θεωρούσες αμαρτωλό τώρα θα ερμηνεύεται εκ νέου ως μέρος του Ουρανού. Πόσο ωραίο είναι να περπατάς, καθαρός και λυτρωμένος και ευτυχής, μέσα από ένα κόσμο που χρειάζεται απεγνωσμένα την λύτρωση που του χαρίζει η αθωότητά σου! (Κ-23.εισ.6:1-5)

(2:1) Πατέρα, σήμερα ας μην διαφεύγει από την όρασή μου ο ιερός Σου κόσμος.

Όταν κατά την άγια στιγμή επιλέγουμε την όραση του Χριστού αντί του εγώ, αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο μέσα από τη νέα μας προοπτική έξω από το όνειρο - τον πραγματικό κόσμο.

(2:2) *Ούτε τα αυτιά μου να κωφεύουν σε όλους του ύμνους ευγνωμοσύνης που ο κόσμος τραγουδά, κάτω από τους ήχους του φόβου.*

Οι ήχοι του φόβου - το σύστημα σκέψης του εγώ και του κόσμου του - σκεπάζουν τις προσευχές που υμνούν την ευγνωμοσύνη που είναι μέσα στο νου του καθενός. Βλέπουμε λοιπόν και πάλι μια αναφορά στον πυρήνα της διδασκαλίας του Ιησού: το σύστημα σκέψης του εγώ δεν είναι τίποτα περισσότερο ή λιγότερο από μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια, η οποία είναι ήδη παρούσα στο νου μας. Χρησιμοποιώντας την εικόνα των επιπέδων, μπορούμε να δούμε την αρχή της Επανόρθωσης στο κάτω μέρος του νου να καλύπτεται με τα πολλά στρώματα της ιδιαιτερότητας του εγώ, μέχρι που απομακρυνόμαστε τόσο πολύ από την αλήθεια, ώστε καταλήγουμε να πιστεύουμε μόνο αυτά που τα μάτια του σώματος μας λένε ότι είναι η αλήθεια. Τυφλοί και κουφοί περιμένουμε την αλλαγή του νου μας που μας επιτρέπει να δούμε πραγματικά:

(2:3-4) *Υπάρχει ένας αληθινός κόσμος που το παρόν τον κρατά ασφαλή από όλα τα λάθη του παρελθόντος. Και θέλω να δω μόνο αυτόν τον κόσμο μπροστά στα μάτια μου σήμερα.*

Δεν μπορούμε να επιλέξουμε να δούμε τον πραγματικό κόσμο αν δεν αναγνωρίσουμε πρώτα ότι ο νους μας έχει τη δύναμη να το κάνει. Κάναμε κακή χρήση αυτής της δύναμης επιλέγοντας το εγώ αντί για την αλήθεια, και τώρα χρησιμοποιούμε την ίδια δύναμη για να διορθώσουμε το λάθος μας, έτσι ώστε η όραση του Χριστού να γίνει δική μας.

ΜΑΘΗΜΑ 294

Το σώμα μου είναι ένα απόλυτα ουδέτερο πράγμα.

Το μάθημα αυτό είναι σημαντικό και αξίζει μια πιο εκτεταμένη συζήτηση από τα υπόλοιπα του 2ου Μέρους. Θα είναι ιδιαίτερα χρήσιμο να διευκρινίσουμε τις διαφορές μεταξύ των δύο επιπέδων της συζήτησης που αποτυπώνονται στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, τα οποία επανεξετάζουμε τώρα εν συντομία:

Το Επίπεδο Ένα είναι η μεταφυσική βάση των Μαθημάτων, που διδάσκει ότι μόνο το πνεύμα είναι αληθινό, και οτιδήποτε άλλο, συμπεριλαμβανομένου και του σώματος, είναι ψεύτικο. Σε αυτό το επίπεδο, τα πάντα σ' αυτόν τον κόσμο συμβολίζουν την αμαρτία, που σημαίνει ότι το σώμα δεν είναι καθόλου ουδέτερο. Είναι ο χώρος εναπόθεσης της αμαρτίας, γιατί στον πόνο και την απελπισία μας, προσπαθούμε να βρούμε την προβαλλόμενη αμαρτία σε όλους τους άλλους εκτός από τους εαυτούς μας. Ο σκοπός αυτής της προβολής είναι να κρατήσει τη σκέψη της αμαρτίας ζωντανή, αλλά θαμμένη μέσα στο νου μας. Πραγματοποιώντας αυτή την στρατηγική του εγώ, οδηγούμαστε στο να αντιλαμβανόμαστε την αμαρτία παντού γύρω μας, κι έτσι καταδεικνύουμε την αμαρτωλότητα του σώματος. Αυτό εξηγεί τις ατέλειωτες προσπάθειες των ανθρώπων να κάνουν το σώμα ιερό, και το σημαντικότερο, γιατί ο πυλώνας της θρησκευτικής σκέψης, ιδιαίτερα στη Δύση, είναι ότι ο Θεός είναι ο δημιουργός του κόσμου και του σώματος. Ψυχολογικά, αναφερόμαστε σε αυτή τη δυναμική σαν έναν σχηματισμό αντίδρασης, όπου αντιλαμβανόμαστε και πιστεύουμε το αντίθετο από αυτό που έχουμε κάνει πραγματικό στο νου μας. Στην αρχή βεβαιώνουμε την πραγματικότητα της αμαρτίας, την αρνούμαστε, και στη συνέχεια την προβάλλουμε πάνω στο σώμα. Για να αντιμετωπίσουμε την συνταρακτική εικόνα του εαυτού μας, θεωρούμε το σώμα όχι ως αμαρτωλό, αλλά ως αναμάρτητο και άγιο - στην πραγματικότητα τόσο άγιο που ο Θεός ο ίδιος το δημιούργησε. Αυτή η παράξενη θεώρηση ενός δημιουργού Θεού είχε αξιοσημείωτη επιρροή

στην κοινωνία, επειδή κρύβει το πώς χρησιμοποιεί το εγώ το σώμα - κάνοντάς το την πηγή της αμαρτίας και μ' αυτό τον τρόπο προστατεύει την ύπαρξη του εγώ στο νου.

Όμως ο Ιησούς μας λέει εδώ και σε άλλα σημεία στα *Μαθήματα Θαυμάτων* ότι το σώμα δεν είναι ούτε αμαρτωλό, ούτε αναμάρτητο - δεν είναι τίποτα. Ωστόσο, επειδή το έχουμε κάνει πραγματικό - για να πάμε στο Επίπεδο Δύο της συζήτησης - το σώμα μπορεί να χρησιμοποιηθεί ή για να μας ριζώσει ακόμα περισσότερο στο όνειρο, ή να είναι το μέσο με το οποίο το Άγιο Πνεύμα μας ξυπνάει από αυτό. Υπό αυτή την έννοια το σώμα είναι ουδέτερο, επειδή απλά περιμένει την απόφαση του διαχωρισμένου νου που προβάλλει το σκοπό του εγώ για να ενισχύσει το όνειρο της αμαρτίας, ή να επεκτείνει το σκοπό του Αγίου Πνεύματος ώστε να μάθουμε μέσα από το σώμα ότι ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση - ότι δεν είναι κακός, μοχθηρός ή αμαρτωλός, είναι απλά μια ψευδαίσθηση.

(1:1-4) Είμαι ένας Υιός του Θεού. Γίνεται, λοιπόν, να είμαι και κάτι άλλο; Δημιούργησε ο Θεός το θνητό και το φθαρτό; Τι χρησιμεύει στον αγαπημένο Υιό του Θεού αυτό που πρέπει να πεθάνει;

Είναι μια σαφής διάψευση του θεμελίου της Δυτικής σκέψης - κάθε συστήματος θεολογίας, φιλοσοφίας, ψυχολογίας και επιστήμης, το οποίο στηρίζεται στην παραδοχή ότι ο κόσμος και το σώμα είναι πραγματικά.

(1:5) Και όμως, ένα ουδέτερο πράγμα δεν βλέπει τον θάνατο, διότι εκεί δεν επενδύονται σκέψεις φόβου, ούτε του αποδίδεται μια παρωδία της αγάπης.

Από την οπτική του εγώ, ο θάνατος αποδεικνύει την πραγματικότητα του διαχωρισμού και της ενοχής, και ότι η τιμωρία του Θεού έχει εκπληρωθεί. Επομένως, ο θάνατος δεν είναι καθόλου ουδέτερος μέσα στο σύστημα που διδάσκει ότι είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό - μια «παρωδία της αγάπης». Αυτή η σκέψη της παρωδίας προβάλλεται στο σώμα, το οποίο επίσης, γίνεται μια παρωδία, ή όπως τα Μαθήματα λένε, μια «παρωδία» ή μια «διακωμώδηση» του ένδοξου Εαυτού που ο Θεός δημιούργησε (Κ-24.VII.10:9 · Εργ.95.2:1).

(1:6) Η ουδετερότητά του το προστατεύει, όσο χρησιμεύει σε κάτι.

Όταν αντιλαμβανόμαστε ότι το σώμα είναι ουδέτερο, συνειδητοποιούμε επίσης ότι δεν μπορεί να πάθει κάτι. Έχουμε δει πρόσφατα αρκετά μαθήματα που επικεντρώνονται σε αυτή την ιδέα, ότι μπορούμε να πληγωθούμε μόνο από τις σκέψεις μας. Και πάλι, το ίδιο το σώμα δεν είναι ευάλωτο, γιατί εκ φύσεως δεν είναι τίποτα.

(1:7-9) Και έπειτα, άνευ σκοπού, αφήνεται κατά μέρος. Δεν είναι ούτε άρρωστο ούτε γέρικο ούτε πληγωμένο. Απλά, μην έχοντας καμία λειτουργία, δεν χρειάζεται και αποβάλλεται.

Αυτό συμβαίνει όταν έχουμε μάθει τα μαθήματα της τάξης μας και δεν χρειαζόμαστε πλέον το σώμα, και γι' αυτό το αφήνουμε. Το *Τραγούδι της Προσευχής* περιέχει μία υπέροχη ερμηνεία του θανάτου, μέσα από τα μάτια του Αγίου Πνεύματος. Στην όρασή Του, ο θάνατος δεν έχει καμία σχέση με το σώμα, γιατί αυτό αντανάκλα την απόφαση του νου να επιλέξει την όραση του Χριστού και τον ορθά νοούμενο και άγιο σκοπό του:

Αυτό είναι ό,τι θα πρέπει να είναι ο θάνατος, μια ήσυχη επιλογή, που γίνεται με χαρά και με αίσθηση της ειρήνης, επειδή το σώμα έχει χρησιμοποιηθεί ευγενικά για να βοηθήσει τον Υιό του Θεού κατά μήκος της διαδρομής που πηγαίνει στον Θεό. Ευχαριστούμε το σώμα, στη συνέχεια, για το σύνολο των υπηρεσιών που μας έχει δώσει. Αλλά είμαστε ευγνώμονες επίσης, ότι το αναγκαίο έχει γίνει για να περπατήσει τον κόσμο των ορίων και να φθάσει το Χριστό στις κρυφές μορφές, και να ειπωθεί καθαρά πιο πολύ στις υπέροχες αναλαμπές. Τώρα μπορούμε να Τον δούμε, χωρίς παρωπίδες, μέσα στο φως που έχουμε μάθει να κοιτάζουμε και πάλι. (Τρ.-3.II.2)

(1:10) Ας μην το βλέπω σαν κάτι περισσότερο από αυτό σήμερα · ως χρήσιμο για κάποιο διάστημα και σε καλή κατάσταση να υπηρετεί, να κρατά την χρησιμότητά του όσο μπορεί να υπηρετεί, και έπειτα να αντικαθίσταται με κάτι σπουδαιότερο.

Αυτή είναι μια προσευχή στον εαυτό μας, που λέει να μην δίνουμε υπερβολική έμφαση στο σώμα, γιατί αυτό δεν είναι ούτε ιερό ούτε ανίερο, ούτε όργανο σωτηρίας ή καταδίκης. Ο μόνος λογικός σκοπός του είναι να αποτελεί το μέσο για την επιστροφή στο νου. Μόλις φτιάξαμε το σώμα και ταυτιστήκαμε με αυτό, ο νους έμοιαζε να είναι για πάντα κλειστός. Όταν λέμε «πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος», ζητάμε από τον Ιησού να μας βοηθήσει να καταλάβουμε ότι αυτά που σκεφτόμαστε, αντιλαμβανόμαστε και αισθανόμαστε μέσω του σώματος, είναι μια προβολή της σκέψης του διαχωρισμού την οποία αρχικά κάναμε πραγματική στο νου. Το σώμα και ο κόσμος επομένως, γίνονται τα μόνα μέσα που έχουμε που αντανακλούν πίσω σε μας την απόφαση του νου, και ότι πράγματι έχουμε ένα νου. Αν λοιπόν, αρνούμαστε αυτό που μας λένε οι αισθήσεις μας και που αισθάνεται το σώμα μας, αρνούμαστε το μόνο πράγμα στο σύμπαν που μπορεί να μας σώσει.

Όταν ο σκοπός του σώματος δίνεται στο Άγιο Πνεύμα, θυμόμαστε ότι τα συναισθήματά μας εδώ χρησιμεύουν μόνο για να ενισχύσουν το εγώ, διαιωνίζοντας την απόφαση που πήραμε να είμαστε διαχωρισμένοι. Μόλις καταλάβουμε τη σωστή σχέση νου-σώματος, μπορούμε επιτέλους να κάνουμε μια σημαντική επιλογή - στο νου μας. Επομένως, τίποτα σε αυτή τη διδασκαλία δεν πρέπει να χρησιμοποιηθεί για να αρνηθούμε το σώμα. Την ίδια στιγμή, τίποτα σε αυτή τη διδασκαλία δεν θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί για να δοξάσει το σώμα, κάνοντάς το κάτι που δεν είναι. Αν και είναι φτιαγμένο για να σκοτώνει, το σώμα γίνεται η τάξη που ο Ιησούς χρησιμοποιεί για να μας βοηθήσει να μάθουμε ότι ο Υιός του Θεού είναι αιώνιος.

(2:1-2) Το σώμα μου, Πατέρα, δεν μπορεί να είναι ο Υιός Σου. Και ό,τι δεν έχει δημιουργηθεί, δεν μπορεί να είναι ούτε αμαρτωλό ούτε αναμάρτητο, ούτε καλό ούτε κακό.

Έχουμε δει την τεράστια έμφαση που δίνει ο Ιησούς σε αυτήν την ιδέα σε όλα τα Μαθήματα Θαυμάτων. Το εννοεί κυριολεκτικά ότι δεν είμαστε σώματα. Επιπλέον, καθώς το σώμα δεν προέρχεται από τον Θεό, δεν μπορεί να είναι πραγματικό και συνεπώς δεν μπορεί να έχει ιδιότητες: καλό ή κακό, ιερό ή ανίερο, υγιές ή άρρωστο, ζωντανό ή νεκρό, όμορφο ή άσχημο. Μόλις ορίσουμε μια ποιότητα σε κάτι, του δίνουμε πραγματικότητα. Ο Ιησούς δεν μας λέει να νιώθουμε ένοχοι όταν το κάνουμε αυτό, αλλά θέλει να έχουμε επίγνωση του τι κάνουμε, ώστε να μπορέσει να μας βοηθήσει να επανερμηνεύσουμε τις εμπειρίες μας, και να κατανοήσουμε ότι αυτό αποτελεί μια προβολή της πίστης του εγώ στη φαντασία και στην ψευδαίσθηση. Μαθαίνοντας ότι η πραγματικότητα του εγώ δεν είναι στον κόσμο αλλά στο νου, ο λήπτης των αποφάσεών μας μπορεί να αντιστρέψει την εσφαλμένη επιλογή του.

(2:3) Ας χρησιμοποιήσω, λοιπόν, αυτό το όνειρο για να βοηθήσω το σχέδιό Σου ώστε να ξυπνήσουμε από όλα τα όνειρα που φτιάξαμε.

Το σχέδιο του Θεού είναι η Επανόρθωση, που πραγματοποιείται μέσω της δικής μας συγχώρεσης ή της αλλαγής του νου μας. Για άλλη μια φορά, αυτό που διευκολύνει την αλλαγή αυτή είναι να επιτρέψουμε το νέο μας Δάσκαλο να αλλάξει τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε το σώμα. Η ακόλουθη δήλωση από το κείμενο συνοψίζει επιγραμματικά αυτό το σχέδιο, και ενσωματώνει τα δύο επίπεδα της συζήτησης, με τα οποία ξεκινήσαμε τη συζήτησή μας σε αυτό το μάθημα - ότι το σώμα είναι μια ψευδαίσθηση (που «δεν φτιάχτηκε από αγάπη»), και όμως μπορεί να αποτελέσει το θεραπευτικό όργανο του Αγίου Πνεύματος (το Οποίο «μπορεί να το χρησιμοποιεί με αγάπη») για να μας διδάξει ότι μόνο το πνεύμα είναι πραγματικό:

... Το σώμα δεν φτιάχτηκε από αγάπη. Και όμως η αγάπη δεν το καταδικάζει και μπορεί να το χρησιμοποιεί με αγάπη, σεβόμενη αυτό που έχει φτιάξει ο Υιός του Θεού και χρησιμοποιώντας το για να τον σώσει από τις ψευδαισθήσεις. (Κ-18. VI.4:7-8)

ΜΑΘΗΜΑ 295

Το Άγιο Πνεύμα κοιτάζει μέσα από μένα σήμερα.

Αυτό το μάθημα φαίνεται ότι αφορά το Άγιο Πνεύμα, όμως είναι άλλο ένα παράδειγμα του τρόπου με τον ο Ιησούς χρησιμοποιεί το Χριστός ως συνώνυμο της Φωνής του Θεού. Ο τίτλος λέει ότι το Άγιο Πνεύμα κοιτάζει μέσα από μένα, όμως ο Ιησούς αρχίζει μιλώντας γι' αυτό που ζητά ο Χριστός · όχι ο Χριστός όπως Αυτός είναι στον Ουρανό, αλλά ως ένα σύμβολο για την αρχή της Επανόρθωσης - την Παρουσία του Αγίου Πνεύματος που είναι η ίδια η διόρθωση.

(1:1-3) Ο Χριστός ζητά να μπορέσει να χρησιμοποιήσει τα μάτια μου σήμερα, και έτσι να λυτρώσει τον κόσμο. Ζητά αυτό το δώρο ώστε να μπορέσει να μου προσφέρει την ειρήνη του νου, και ν' απομακρύνει όλο τον τρόπο και τον πόνο. Και καθώς απομακρύνονται από μένα, τα όνειρα που φαινόταν πως είχαν εγκατασταθεί πάνω στον κόσμο, φεύγουν.

Το μόνο που χρειάζεται να κάνω είναι ν' αλλάξω την όρασή μου ή τον δάσκαλό μου, και ο ονειρικός κόσμος της ιδιαιτερότητας του εγώ - ο πόνος, η θλίψη, η χαρά και η ευχαρίστηση - έχει φύγει.

Επιστρέφουμε τώρα στο θέμα της ενιαιότητας:

(1:4-5) Η λύτρωση πρέπει να είναι μία. Καθώς σώζομαι εγώ, ο κόσμος σώζεται μαζί μου.

Θα το ξαναπούμε, μια δήλωση όπως αυτή δεν έχει κανένα νόημα αν δεν καταλάβετε την βαθύτερη μεταφυσική των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Δεν υπάρχει κόσμος έξω από το νου, ο οποίος είναι ένας - ένας Νους στον Ουρανό και ένας νους μέσα στο όνειρο. Ο τελευταίος είναι ο εγωικός εαυτός - ο ένας Υιός του Θεού που αποκοιμήθηκε. Το φυσικό σύμπαν προέκυψε από αυτόν το νου, γι' αυτό όλα είναι ένα - όνειρο και ονειρευτής δεν διαχωρίζονται, και έτσι λυτρώνονται μαζί.

(1:6) Γιατί όλοι μας πρέπει να σωθούμε μαζί.

Όταν ο νους σου θεραπευθεί και έχεις αποδεχθεί την αναίρεση της αμαρτίας που είναι η λύτρωσή σου, γνωρίζεις ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας και όλοι έχουν σωθεί μαζί σου. Κοιτάζοντας έξω από το όνειρο, όντας τώρα έξω από αυτό, μπορείς να δεις τις μορφές του ονείρου ως διαχωρισμένα τμήματα μιας σκέψης: «Είμαι διαχωρισμένος από τον Θεό». Αυτό σου επιτρέπει να ακούσεις την ενιαία Φωνή της λύτρωσης να σου λέει ότι ήταν όλα ένα όνειρο.

(1:7) Ο φόβος εμφανίζεται σε πολλές μορφές, η αγάπη όμως είναι μία.

Επομένως δεν υπάρχει κανένας βαθμός δυσκολίας στα θαύματα. Το θαύμα αντανακλά την Αγάπη του Θεού, θεραπεύει όλα τα προβλήματα ως ένα, γιατί δεν υπάρχει παρά μόνο ένα πρόβλημα. Όπως ειπώθηκε σε ένα προηγούμενο μάθημα: «Ένα πρόβλημα, μία λύση. Η σωτηρία έχει επιτευχθεί» (Εργ.80.1:5-6).

(2) Πατέρα μου, ο Χριστός έχει ζητήσει ένα δώρο από μένα, ένα δώρο που το δίνω για να μου δοθεί. Βοήθησέ με να χρησιμοποιήσω τα μάτια του Χριστού σήμερα, και έτσι να επιτρέψω στην Αγάπη του Αγίου Πνεύματος να ευλογεί όλα τα πράγματα που κοιτάζω σήμερα, έτσι ώστε η γεμάτη συγχώρεση Αγάπη Του να μπορέσει να αναπαυθεί επάνω μου.

Όταν βλέπουμε το πρόσωπο του Χριστού στον αδελφό μας, μπορούμε να το δούμε τους εαυτούς μας και σε όλο τον κόσμο:

Κοίταξε τον Φίλο σου, τον Χριστό ο Οποίος στέκεται δίπλα σου. Πόσο άγιος και πόσο ωραίος είναι! Νόμιζες ότι αμάρτησε διότι είχες ρίξει το πέπλο της αμαρτίας επάνω Του για να κρύψεις την ωραιότητά Του. Όμως Αυτός ακόμα σου προσφέρει την συγχώρεση, για να μοιραστείς την Αγιότητά Του...

Αυτός είναι ο αδελφός σου, σταυρωμένος από την αμαρτία που περιμένει την απελευθέρωση από τον πόνο. Δεν θα του πρόσφερε συγχώρεση, όταν μόνο αυτός μπορεί να την προσφέρει και σε σένα; (Κ-19.ΙV Δ.14:1-4· 15:1-2)

ΜΑΘΗΜΑ 296

Το Άγιο Πνεύμα μιλά μέσα από μένα σήμερα.

Εδώ βλέπουμε την ιδέα που εκφράζεται τόσο όμορφα στην εισαγωγή της πέμπτης ανακεφαλαίωσης, όπου ο Ιησούς μας λέει ότι χρειάζεται τη φωνή μας, τα μάτια μας, τα πόδια μας και τα χέρια μας, μέσα από τα οποία σώζει τον κόσμο (Εργ-Υ.9:3). Στην πραγματικότητα αυτό το σημαντικό θέμα επαναλαμβάνεται πολλές φορές μέσα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* - ο κόσμος και το σώμα είναι ψευδαισθήσεις, αλλά επειδή πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ, μπορούν να αντανakλούν την αλήθεια που βρίσκεται στο νου μας.

(1:1-2) Το Άγιο Πνεύμα χρειάζεται την φωνή μου σήμερα, έτσι ώστε όλος ο κόσμος να μπορέσει ν' αφουγκραστεί την Φωνή Σου, και ν' ακούσει το Λόγο Σου μέσα από μένα. Είμαι αποφασισμένος να Σε αφήσω να μιλάς μέσα από μένα, διότι δεν θέλω να χρησιμοποιώ άλλα λόγια από τα δικά Σου, ούτε να έχω άλλες σκέψεις ξεχωριστές από τις δικές Σου, γιατί μόνο ό,τι είναι από Σένα είναι αληθινό.

Αυτή την ιδέα τη βλέπουμε συχνά στο ταξίδι μας μέσα από το βιβλίο εργασιών: συνειδητοποιούμε το λάθος που κάναμε να επιλέξουμε τα δικά μας λόγια αντί του Αγίου Πνεύματος - τα δικά μας τα λόγια του διαχωρισμού, αντί για το δικό Του το Λόγο της Επανόρθωσης που λέει ότι δεν υπάρχει διαχωρισμός. Έτσι γινόμαστε οι δικοί Του δάσκαλοι, η εκδήλωση σε μορφή της δικής Του Φωνής της συγχώρεσης - το μήνυμα της σωτηρίας:

Όμως, αυτό που χαρακτηρίζει τους δασκάλους του Θεού είναι η αναγνώριση του σωστού σκοπού του σώματος. Καθώς προχωρούν στο έργο τους, αποκτούν όλο και μεγαλύτερη βεβαιότητα ότι η λειτουργία του σώματος δεν είναι άλλη από το να αφήσει την Φωνή του Θεού να μιλήσει στα ανθρώπινα αυτιά. Και αυτά τα αυτιά θα μεταφέρουν στο νου αυτού που ακούει, μηνύματα που δεν είναι από αυτόν τον κόσμο, και ο νους θα τα καταλάβει εξαιτίας της Πηγής τους. Από αυτή την κατανόηση θα έρθει η αναγνώριση σε αυτόν τον νέο δάσκαλο του Θεού, για το ποιος πραγματικά είναι ο σκοπός του σώματος · η μοναδική πραγματική χρήση που υπάρχει γι αυτό. (Εργ-12.4:1-4)

(1:3-4) Θέλω να γίνω ο σωτήρας του κόσμου που έφτιαξα. Γιατί αφού τον καταδίκασα θέλω τώρα να τον απελευθερώσω, έτσι ώστε να βρω διαφυγή, και ν' ακούσω τον Λόγο που η Αγία σου Φωνή μου λέει σήμερα.

Καταδικάσαμε τον κόσμο με το να προβάλλουμε την δική μας αυτο-καταδίκη πάνω του. Αυτό συνέβη στο νου, όπου μπορεί να αναιρεθεί - το μόνο μέρος που μπορεί να αναιρεθεί.

(2) Σήμερα διδάσκουμε αυτό που θέλουμε να μάθουμε, και μόνο αυτό. Κι έτσι ο μαθησιακός μας στόχος γίνεται ξεκάθαρος, και μπορούμε εύκολα να τον φτάσουμε και να τον πετύχουμε. Πόσο χαρούμενα το Άγιο Πνεύμα έρχεται να μας διασώσει σήμερα από την κόλαση, όταν αφήσουμε την διδασκαλία Του να πείσει τον κόσμο, μέσα από εμάς, ν' αναζητήσει και να βρει το εύκολο μονοπάτι προς τον Θεό.

Ζητώντας ξεκάθαρα από το Άγιο Πνεύμα να μας βοηθήσει, προσκαλούμε την δική Του όραση της συγχώρεσης να θεραπεύσει τους νόες μας και τον κόσμο ως ένα, οδηγώντας μας από την κόλαση της αυταπάτης του διαχωρισμού - «την μάταιη και περιορισμένη κατάσταση μάθησης» του κόσμου - στον Ουρανό της τέλειας Ενιαιότητάς μας:

... Ο σκοπός των μαθημάτων αυτών θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι να σου παρέχουν ένα μέσο επιλογής αυτού που θέλεις να διδάξεις στην βάση του τι θέλεις να μάθεις. Δεν γίνεται να δίνεις σε κάποιον άλλον, παρά μόνο στον εαυτό σου, και αυτό το μαθαίνεις μέσω της διδασκαλίας... Μέσα σε αυτή την μάταιη και περιορισμένη κατάσταση μάθησης, που δεν διδάσκει τίποτα άλλο εκτός από την απελπισία και τον θάνατο, ο Θεός στέλνει τους δασκάλους Του. Και καθώς αυτοί διδάσκουν τα δικά Του μαθήματα της χαράς και της ελπίδας, η μάθησή τους τελικά ολοκληρώνεται.

Αν δεν ήταν οι δάσκαλοι του Θεού πολλή λίγη ελπίδα σωτηρίας θα υπήρχε, γιατί ο κόσμος της αμαρτίας θα φάνταζε για πάντα αληθινός. Αυτοί που έχουν αυταπάτες εξαπατούν, διότι διδάσκουν την πλάνη. Τι άλλο, λοιπόν, εκτός από αυτό είναι η κόλαση; (Εγχ-εισ.2:5-6· 4:7-5:3)

Και θα επιλέγαμε να παραμείνουμε στην κόλαση, όταν η ειρήνη του Ουρανού είναι δική μας, με μόνο «αντίτιμο» τη συγχώρεση;

ΜΑΘΗΜΑ 297

Η συγχώρεση είναι το μόνο δώρο που δίνω.

Αυτό το μάθημα εκφράζει τη σημαντική ιδέα ότι το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο.

(1:1) Η συγχώρεση είναι το μόνο δώρο που δίνω, διότι είναι το μόνο δώρο που θέλω.

Το δώρο αυτό είναι η αλλαγή του νου μας. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι τα δώρα που έχουμε επιλέξει στη θέση της συγχώρεσης - τα δώρα της ιδιαιτερότητας να έχει δικίο ή ο ένας ή ο άλλος - δεν μας έφεραν αυτό που πραγματικά θέλουμε: την αναίρεση του φόβου. Φέρνοντας τα μυστικά μας δώρα στο Άγιο Πνεύμα - η ουσία της συγχώρεσης - επιτρέπει στα δικά Του δώρα να γίνουν δικά μας για πάντα, και - μέσα από εμάς - και όλου του κόσμου. Θυμόμαστε αυτό το απόσπασμα που αναφέρθηκε πρόσφατα:

... Η επέκταση της συγχώρεσης είναι η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος. Άφησέ την σε Εκείνο. Ας σε απασχολεί μόνο να Του δίνεις αυτό που μπορεί να επεκταθεί. Μην κρατάς κανένα σκοτεινό μυστικό που να μην μπορεί να χρησιμοποιήσει, παρά πρόσφερε Του τα μικρά δώρα που μπορεί να επεκτείνει παντοτινά. Θα πάρει το κάθε ένα ξεχωριστά και θα το μετατρέψει σε ισχυρή δύναμη για την ειρήνη. Δεν θα παρακρατήσει ούτε μια ευλογία από αυτό, ούτε θα το περιορίσει με κανένα τρόπο. Θα προσθέσει σε αυτό όλη την δύναμη που Του έχει δώσει ο Θεός, για να κάνει κάθε μικρό δώρο αγάπης πηγή θεραπείας για τους πάντες. Κάθε μικρό δώρο που δίνεις στον αδελφό σου φωτίζει τον κόσμο. (Κ-22. VI.9:2-9)

(1:2-3) Και ό,τι δίνω το δίνω στον εαυτό μου. Αυτή είναι η απλή συνταγή της σωτηρίας.

Η αρχή της σωτηρίας του εγώ, είναι ότι απαλλάσσομαι από αυτό που δίνω: σώζομαι από την ενοχή μου δίνοντάς την σε σας. Το Άγιο Πνεύμα αναιρεί αυτή τη σκληρή παράνοια, κάνοντάς με να συνειδητοποιήσω ότι όταν κατηγορώ εσάς, κατηγορώ τον εαυτό μου, που είναι ανόητο και αυτοκαταστροφικό! Το να δω αυτή την ανοησία, με βοηθά να συνειδητοποιήσω πόσο λανθασμένα έχω δει τα πάντα.

(1:4) Κι εγώ, που θέλω να σωθώ, θα ήθελα να την κάνω δική μου, να είναι ο τρόπος που ζω μέσα σε ένα κόσμο που χρειάζεται σωτηρία, και που θα σωθεί καθώς δέχομαι την Επανόρθωση για τον εαυτό μου.

Με χαρά θυμάμαι ότι ο Υιός του Θεού είναι ένας, και συγχωρώντας τον αδελφό μου, συγχωρώ τον εαυτό μου. Αυτό είναι το χαρμόσυνο μήνυμα της σωτηρίας, που με χαρά αποδέχομαι για τον εαυτό μου και για τον κόσμο.

(2) Πατέρα, πόσο βέβαιοι είναι οι τρόποι Σου · πόσο σίγουρη είναι η τελική τους έκβαση, και πόσο πιστά είναι καθορισμένο κάθε βήμα μου στην σωτηρία, και εκπληρωμένο από την χάρη Σου. Σε ευχαριστώ για τα αιώνια δώρα Σου, και Σε ευχαριστώ για την Ταυτότητά μου.

Ποιος δεν θα ήταν ευγνώμων για το δώρο της χάρης του Θεού, όταν μέσα από την ευγενική της συγχώρεση έρχεται η σωτηρία; Ο Υιός που περιπλανήθηκε μόνος και έρημος ολοκληρώνεται, και ευχαριστεί τον Πατέρα του για το δώρο της αγάπης Του, το οποίο βλέπει στον εαυτό του και σε όλους τους αδελφούς του - η όραση που θεραπεύει τον κόσμο:

Η επιθυμία να δεις προσκαλεί την χάρη του Θεού να κατέλθει στα μάτια σου, και φέρνει το δώρο του φωτός που κάνει την όραση δυνατή. Θα ήθελες να δεις τον αδελφό σου; Ο Θεός χαίρεται όταν κοιτάξεις προς αυτόν. Η Θέλησή Του δεν είναι να μην αναγνωρίζεις τον σωτήρα σου. Ούτε θέλει αυτός ο σωτήρας σου να παραμείνει χωρίς την λειτουργία που του έδωσε. Μην τον αφήσεις να είναι μόνος πια, γιατί μόνοι είναι εκείνοι που δεν βλέπουν να υπάρχει γι' αυτούς καμία λειτουργία να εκπληρώσουν · κανένα μέρος στον κόσμο όπου να χρειάζονται, και κανένα στόχο τον οποίο μόνο αυτοί θα μπορούν να εκπληρώσουν τέλεια. (Κ-25. VI.3)

ΜΑΘΗΜΑ 298

Σε αγαπώ, Πατέρα, και αγαπώ και τον Υιό Σου.

Αυτή η αγάπη δεν βασίζεται στην αρχή ή ο ένας ή ο άλλος. Έχουμε πει πολλές φορές ότι αν πραγματικά αγαπάμε τον Θεό, πρέπει να τους αγαπάμε όλους - όχι ως μορφή, αλλά ως

περιεχόμενο. Αν δεν αγαπάμε τους πάντες συνολικά, - κρατώντας πικρίες και δικαιολογώντας την κατηγορία - στην πραγματικότητα λέμε ότι δεν αγαπάμε τον Θεό. Η ενοχή που προέρχεται από αυτή τη δήλωση είναι φρικτή. Κοίταξέ μας, τους αφοσιωμένους μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ο στόχος των οποίων είναι να φτάσουμε τον Θεό και να θυμηθούμε τον Εαυτό μας, και κάνουμε ακριβώς το αντίθετο από αυτό που λένε. Είναι σημαντικό να μην υποτιμήσουμε την ενοχή που επιφέρει αυτό, και στη μελέτη μας και στην πρακτική των Μαθημάτων. Όμως, αυτό που βοηθά στην εξάλειψη της ενοχής είναι να έχουμε επίγνωση ότι έχουμε αντικρουόμενες στόχους: τον Θεό ενάντια στην επιβίωση του εγώ. Αν έχουμε επίγνωση αυτής της σύγκρουσης δεν θα την καταστείλουμε, και χωρίς καταστολή δεν υπάρχει τίποτα να προβάλλουμε. Έτσι, κάθε φορά που θυμώνουμε ή αρρωσταίνουμε, πρέπει να θυμόμαστε ότι υπάρχει μια κρυφή ενοχή που έχει διαφύγει από την προσοχή μας. Το ορθά νοούμενο δώρο του θυμού ή της ασθένειας, τότε, είναι ότι γίνονται προειδοποιητικά σημάδια που αποκαλύπτουν την επιλογή που κάναμε υπέρ του εγώ και όχι υπέρ του Θεού. Στην πραγματικότητα, αν αγαπούσαμε τον Θεό αναμφισβήτητα θα αγαπούσαμε επίσης τον Υιό Του και δεν θα κάναμε επίθεση σ' αυτόν - στον εαυτό μας ή σε κάποιον άλλο.

(1:1) Η ευγνωμοσύνη μου επιτρέπει στην αγάπη μου να γίνει δεκτή χωρίς φόβο.

Είμαι ευγνώμων που έχω κάνει λάθος, και χρειάζεται μόνο να αναγνωρίσω την ανένδοτη επιμονή μου στο να έχω δίκιο για τις αντιλήψεις μου.

(1:2-5) Κι έτσι, επιτέλους αποκαθίσταμαι στην πραγματικότητά μου. Όλα όσα εισέβαλαν στην ιερή μου όραση η συγχώρεση τα παίρνει μακριά. Κι εγώ φτάνω κοντά στο τέλος των ανούσιων ταξιδιών, των παρανοϊκών σταδιοδρομιών και των τεχνητών αξιών. Στην θέση τους δέχομαι αυτό που ο Θεός ορίζει ως δικό μου, βέβαιος ότι μόνο με αυτό θα σωθώ · βέβαιος ότι περνώ μέσα από τον φόβο για να συναντήσω την Αγάπη μου.

Η συγχώρεση δεν μας δίνει ούτε μας διδάσκει κάτι θετικό. Απλά με την λάμψη της εκτοπίζει το αρνητικό - το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό. Το φως της αντανάκλα την Αγάπη του Θεού διαλύοντας το σκοτάδι της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου του εγώ. Αυτή καθ' εαυτή επομένως η συγχώρεση δεν κάνει τίποτα, αλλά είναι η λάμψη που διαλύει τις σκέψεις της ιδιαιτερότητας, οδηγώντας μας σε ένα ταξίδι προς την ανάσταση και τη ζωή, και μακριά από το αχρείαστο ταξίδι του εγώ τη σταύρωση και το θάνατο, καθώς ο αναγνώστης θυμάται αυτό που μας λέει ο Ιησούς σε αυτό το αρχικό απόσπασμα από το κείμενο:

Το ταξίδι προς τον σταυρό θα πρέπει να είναι το τελευταίο «αχρείαστο ταξίδι». Μην εμμένεις σε αυτό, αλλά σήψε το από το νου σου σαν να έχει ήδη γίνει. Αν μπορέσεις να το αποδεχτείς ως το τελευταίο δικό σου αχρείαστο ταξίδι, θα είσαι επίσης ελεύθερος να ενωθείς με την ανάστασή μου... Μην κάνεις το αξιολύπητο σφάλμα να «στηριχτείς στον παλιό θάναυσο σταυρό»... Αυτό δεν είναι το Ευαγγέλιο που είχα σκοπό να σου προσφέρω. Έχουμε άλλο ένα ταξίδι να κάνουμε... (Κ-4.εισ.3:1-3,7,10-11)

(2) Πατέρα, έρχομαι σε Σένα σήμερα, διότι δεν θέλω να ακολουθήσω τον δικό μου δρόμο, παρά μόνο τον δικό Σου. Εσύ είσαι δίπλα μου. Βέβαιος είναι ο δρόμος Σου. Κι εγώ είμαι ευγνώμων για τα ιερά Σου δώρα, του ασφαλούς ιερού καταφύγιου και της διαφυγής από όλα όσα επισκιάζουν την αγάπη μου για τον Θεό τον Πατέρα μου και τον άγιο Υιό Του.

Έτσι αναγνωρίζω ότι ο τρόπος που επέλεξα να βρω τον Θεό ήταν η ιδιαιτερότητα. Αντιλαμβάνομαι με χαρά κι ευγνωμοσύνη ότι έκανα λάθος, και τώρα με χαρά επιλέγω να αναιρέσω το λάθος μου ζητώντας από τον Ιησού να με βοηθήσει να περπατήσω μέσα από το φόβο προς την αγάπη, το ταξίδι που με οδηγεί στον άγιο Υιό του Θεού.

ΜΑΘΗΜΑ 299

Μέσα μου διαμένει η αιώνια αγιότητα.

(1) Η αγιότητά μου είναι πολύ πέρα από την ικανότητά μου να την καταλάβω ή να την γνωρίσω. Όμως ο Θεός, ο Πατέρας μου, που την δημιούργησε, αναγνωρίζει την αγιότητά μου ως δική Του. Η Θέλησή Μας, από κοινού, την καταλαβαίνει. Και η Θέλησή Μας, από κοινού, γνωρίζει ότι έτσι είναι.

Όσο νομίζω ότι είμαι ένα μεμονωμένο άτομο, ένας σωματικός εαυτός, δεν θα μπορέσω να γνωρίσω ποτέ την αγιότητά μου, διότι ο εγωικός εαυτός έγινε για να αποκρύψει τον άγιο Υιό που αναπαύεται με ασφάλεια μέσα στον ορθό νου. Η αγιότητά Του μπορεί να γίνει γνωστή μόνο ενώνοντας τη θέλησή μου με του Θεού, το οποίο κάνω μέσω της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος. Σε αυτή την ένωση αντιλαμβάνομαι πως όλα όσα πίστευα ήταν λάθος, διότι βασιζόταν στο διαχωρισμό. Είμαστε κάτι περισσότερο από εξοικειωμένοι με αυτά τα λόγια που μας κάνουν λιγότερο αλαζονικούς, η αποδοχή των οποίων θα μας φέρει τη σωτηρία:

... Είσαι ακόμα πεπεισμένος ότι η κατανόησή σου είναι μια ισχυρή συνεισφορά προς την αλήθεια, και ότι αυτή την κάνει αυτό που είναι. Ωστόσο, έχουμε τονίσει ότι δεν χρειάζεται να καταλάβεις τίποτα. Η σωτηρία είναι εύκολη ακριβώς επειδή δεν ζητά τίποτα που να μην μπορείς να δώσεις αυτή την στιγμή. (Κ-18.IV.7:5-7)

Αυτό που μας ζητείται να δώσουμε είναι να αναγνωρίσουμε την μη-αγιότητά μας, που ελευθερώνει την ταύτισή μας με αυτή. Αυτό επιτρέπει στη φυσική αγιότητα του νου να λάμπει χωρίς να εμποδίζεται από την ενοχή. Ο ρόλος μας είναι απλά να φέρουμε την μη αγιότητα στην αγιότητα, την ψευδαίσθηση στην αλήθεια και το φόβο στην αγάπη. Θυμόμαστε αυτή την πολύ σημαντική δήλωση από το κείμενο:

Έργο σου δεν είναι να αναζητάς την αγάπη, αλλά απλά να αναζητήσεις και να βρεις μέσα σου όλα τα εμπόδια που έχεις κτίσει εναντίον της. Δεν είναι απαραίτητο να αναζητήσεις αυτό που είναι αληθινό, είναι, όμως, αναγκαίο να ψάξεις για το τι είναι εσφαλμένο. (Κ-16.IV.6:1-2)

(2:1-4) Πατέρα, η αγιότητά μου δεν προέρχεται από μένα. Δεν είναι δική μου για να καταστραφεί από την αμαρτία. Δεν είναι δική μου για να υποφέρει από επίθεση. Οι ψευδαισθήσεις μπορεί να την κρύβουν, αλλά δεν μπορούν να σβήσουν την ακτινοβολία της, ούτε να θαμπώσουν το φως της.

Οι δυσδιάκριτες ψευδαισθήσεις του συστήματος σκέψης μας κρατούν κρυμμένη την αλήθεια στο νου μας, αλλά δεν μπορούν να αφαιρέσουν το λαμπρό της φως. Αυτό είναι το πραγματικό ευαγγέλιο του Ιησού. Ανεξάρτητα από το πόσο ισχυρό φαίνεται να είναι το εγώ, δεν μπορεί να αφαιρέσει την αλήθεια που είναι μέσα μας. Όταν μπαίνετε στον πειρασμό να αισθανθείτε αποθαρρημένοι και απελπισμένοι, συνειδητοποιήστε ότι λέτε, πως το φως του Χριστού που είναι μέσα στο νου σας έχει σβήσει - αυτό που πάντα υποστήριζε το εγώ ότι ήταν η αλήθεια: ο διαχωρισμός είναι η πραγματικότητα. Ωστόσο, η ευτυχής αλήθεια είναι ότι τίποτα δεν έχει αλλάξει,

η αμαρτία δεν έχει καταστρέψει την αγιότητα, και η τελειότητά μας ως ο Υιός του Θεού παραμένει όπως έχει δημιουργηθεί. Έτσι η ευγνωμοσύνη μας αναβλύζει μέσα μας καθώς διαβάζουμε:

(2:5-8) Στέκει για πάντα τέλεια και ανέγγιχτη. Μέσα σε αυτή όλα τα πράγματα θεραπεύονται, διότι παραμένουν έτσι όπως τα δημιούργησες Εσύ. Και εγώ μπορώ να γνωρίσω την αγιότητά μου. Διότι η Αγιότητα η ίδια με δημιούργησε, και μπορώ να γνωρίσω την Πηγή μου διότι είναι το Θέλημά Σου να Σε γνωρίσω.

Αυτό αναφέρεται επίσης και στην αρχή του Προλόγου, στην ενότητα «Τι Λέει»:

Η αλήθεια είναι αναλλοίωτη, αιώνια και ξεκάθαρη. Μπορεί να μην την αναγνωρίζεις, αλλά δεν είναι δυνατόν να αλλάξει. Ισχύει για όλα όσα έχει δημιουργήσει ο Θεός, και μόνο ότι Αυτός έχει δημιουργήσει είναι πραγματικό. Είναι πέρα από μάθηση διότι είναι πέρα από τον χρόνο και την εξέλιξη. Δεν έχει αντίθετο · ούτε αρχή ούτε τέλος. Απλά είναι. (πρ.χ)

Αυτό που ο Θεός δημιούργησε άγιο και τέλειο ήταν πάντα έτσι, και γι' αυτό το Γεγονός είμαστε ευτυχείς και ευγνώμονες.

ΜΑΘΗΜΑ 300

Μόνο μια στιγμή διαρκεί αυτός ο κόσμος.

Βλέπουμε εδώ άλλο ένα προσεγμένο παράδειγμα του Ιησού να κάνει μια δήλωση και στη συνέχεια να παρουσιάζει την ερμηνεία του εγώ. Αυτό το παράδειγμα είναι διδακτικό γιατί μας θυμίζει πόσο συχνά το κάνουμε αυτό με τα Μαθήματα. Συχνά παρερμηνεύουμε τα λόγια του Ιησού προκειμένου να αποδείξουμε το σύστημα της σκέψης μας σωστό, κι έτσι πετυχαίνουμε να αποδείξουμε το σύστημα της σκέψης μας σωστό, και με αυτόν τον τρόπο πετυχαίνουμε να κάνουμε τον Ιησού μέρος του δικού μας σκεπτικού, και μέσα από αυτή τη διαδικασία παρερμηνεύουμε την διδασκαλία του. Το μάθημα αρχίζει με τον Ιησού να εξηγή με ποιον τρόπο το εγώ θα πάρει αυτή τη δήλωση, «Μόνο μια στιγμή διαρκεί αυτός ο κόσμος», και θα τη χρησιμοποιήσει για να μας πείσει ότι είμαστε δικαιολογημένοι να είμαστε απελπισμένοι. Το εγώ μας παροτρύνει να συμπεράνουμε ότι ίσως μπορούμε να είμαστε ευτυχισμένοι για μια στιγμή, αλλά αυτό είναι όλο. Στο τέλος πεθαίνουμε, χωρίς ελπίδα γιατί δεν υπήρξε ποτέ καμία ένδειξη για ελπίδα. Είναι περιττό να πούμε ότι το ελπιδοφόρο μήνυμα του Ιησού διδάσκει το αντίθετο.

(1:1) Αυτή είναι μια σκέψη που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να πει ότι ο θάνατος και η θλίψη είναι τα μόνα σίγουρα για όσους έρχονται εδώ, διότι οι χαρές τους φεύγουν πριν τις κάνουν δικές τους, ούτε πριν καν να τις αντιληφθούν.

Αυτό που υπονοείται εδώ είναι ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο εκτός από αυτά στον κόσμο. Μόλις που καταφέρνουμε να έχουμε λίγες στιγμές ευτυχίας που στη συνέχεια σβήνουν τόσο εύκολα όπως το φως ενός κεριού - αυτή είναι η κατανόηση του εγώ γι' αυτή τη σκέψη. Η ορθά νοούμενη ερμηνεία ωστόσο, είναι ότι ο κόσμος διαρκεί μόνο μια στιγμή, γιατί αυτό είναι - τίποτα: «Ούτε μία νότα στο τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε» (Κ-26.Υ.5:4). Στην πραγματικότητα αυτή η στιγμή δεν συνέβη ποτέ - αυτή είναι μια πολύ τρομακτική σκέψη, διότι αν αληθεύει, αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχουμε. Επομένως, προκειμένου να διατηρήσουμε τις ταυτότητες μας ζωντανές και υγιείς, θα πρέπει να

αντιστρέψουμε το νόημα των Μαθημάτων και να τα κάνουμε να λένε ακριβώς το αντίθετο απ' αυτό που εννοούν.

(1:2-3) Και όμως, αυτή είναι επίσης η ιδέα που δεν αφήνει τις λανθασμένες αντιλήψεις να μας κρατήσουν αιχμάλωτους, ούτε να αντιπροσωπεύσουν κάτι περισσότερο από ένα περαστικό σύννεφο σε ένα ουρανό αιώνια γαλήνιο. Και αυτή την γαλήνη αναζητούμε, ασυννέφιαστη, ολοφάνερη και σίγουρη, σήμερα.

Και πάλι, ο κόσμος διαρκεί μόνο μια στιγμή επειδή προέρχεται από μια σκέψη που διαρκεί μόνο μια στιγμή. Στην ίδια στιγμή που ο διαχωρισμός φάνηκε να συμβαίνει, ο Θεός έδωσε την απάντηση, μία αλληγορία για την Επανόρθωση. Προσπαθήστε να δείτε πόσο έντονα προσπαθείτε να αποδείξετε ότι η Επανόρθωση είναι λάθος με τη δημιουργία αυτού του κόσμου και του σώματος, και το πέρασμά μας μέσα από το χρόνο και το χώρο, να είναι πραγματικό και παρόν · πόσο δεν θέλετε ν' αφήσετε την ψευδαίσθηση φύγει, και να βγείτε έξω από το όνειρο και να το δείτε διαφορετικά. Κάνοντας αυτό θα σήμαινε ότι δεν θα παίρνατε ποτέ ξανά στα σοβαρά τον εαυτό σας ως έναν ιδιαίτερο εαυτό - αυτός είναι ο μεγαλύτερος φόβος του εγώ.

(2:1-3) Σήμερα, αναζητούμε τον ιερό Σου κόσμο. Διότι εμείς, οι αγαπημένοι Σου Υιοί, έχουμε χάσει για λίγο τον δρόμο μας. Αλλά ακούσαμε την Φωνή Σου, και μάθαμε ακριβώς τι να κάνουμε για να επανέλθουμε στον Ουρανό και στην αληθινή μας Ταυτότητα.

Αυτή είναι μια παραδοχή του λάθους μας. Το θέμα του κάθε μαθήματος στο 2ο Μέρος - έμμεσα ή άμεσα - είναι η ανάγκη να αναγνωρίσουμε το λάθος μας, ότι έχουμε χάσει τον δρόμο γιατί ακολουθήσαμε τον δικό μας δρόμο, αντί για το μονοπάτι της συγχώρεσης που μας προσφέρει ο Ιησούς, και το οποίο οδηγεί τελικά στον πραγματικό κόσμο.

(2:4-5) Και δίνουμε τις ευχαριστίες μας σήμερα που ο κόσμος διαρκεί μόνο για μια στιγμή. Η θέλησή μας είναι να πάμε πέρα από αυτή την μικρή στιγμή, στην αιωνιότητα.

Η ευγνωμοσύνη είναι η ουσία στη πορεία μας, και στο τέλος είμαστε ευγνώμονες που κάναμε λάθος. Έτσι ο διαχωρισμός και όλες του οι συνέπειες εξαφανίζονται μέσα στην άγια στιγμή και χάνονται για πάντα.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ;

Αυτή η περίληψη συνοδεύει την επόμενη, «Τι είναι η Τελική Κρίση;» Αυτοί οι δύο όροι χρησιμοποιούνται σπάνια στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, και η *Δευτέρα Παρουσία* χρησιμοποιείται μόνο στα πρώτα κεφάλαια του κειμένου. Εκεί, ο Ιησούς εξηγεί ότι η πρώτη έλευση του Χριστού ήταν η δημιουργία, μετά από την οποία φάνηκε ο Υιός να αποκοιμήθηκε και να περιπλανιέται στο όνειρο της υλικότητας του εγώ, που προκάλεσε την ανάγκη του να αφυπνισθεί. Σε ατομικό επίπεδο, αυτή η αφύπνιση συμβαίνει μέσα από την επίτευξη του πραγματικού κόσμου. Η *συνολική* αναίρεση του ονείρου του Υιού όμως, είναι η Δευτέρα Παρουσία, όταν το σύνολο της Υιότητας έχει κάνει τη σωστή επιλογή ως ένας Υιός, να ξυπνήσει στο γεγονός της Ταυτότητάς του ως Χριστός. Η Τελευταία (ή Τελική) Απόφαση είναι η αποδοχή μας, και πάλι ως ένας Υιός, ότι κάναμε λάθος και το Άγιο Πνεύμα είχε δίκιο. Εδώ είναι το πρώτο από τα δύο σημεία του κειμένου, όπου ο Ιησούς συζητά για τη Δευτέρα Παρουσία και αναθεωρεί τη παραδοσιακή Χριστιανική άποψη:

Η Πρώτη Έλευση του Χριστού είναι απλά άλλο ένα όνομα για την δημιουργία, διότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού. Η Δεύτερη Έλευση του Χριστού δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο από το τέλος της κυριαρχίας του εγώ και τη θεραπεία του νου. Εγώ δημιουργήθηκα όμοιος με σένα στην Πρώτη, και σε έχω καλέσει να ενωθεις μαζί μου στην Δεύτερη. Εγώ είμαι επικεφαλής της Δευτέρας Παρουσίας.... (Κ-4.IV.10:1-4)

Μπορούμε να δούμε ότι η διδασκαλία των *Μαθημάτων Θαυμάτων* για τη Δεύτερα Παρουσία και την Τελική Κρίση είναι διορθώσεις των Χριστιανικών αντιλήψεων, οι οποίες είναι βαριά φορτωμένες με σκέψεις φόβου και τιμωρίας. Κάθε Χριστιανός φοβάται την ώρα κατά την οποία ο Χριστός θα επιστρέψει - την Δεύτερα Παρουσία. Η θαυματουργή γέννησή Του είναι η «Πρώτη Έλευση,» και η Δεύτερη είναι η άφιξή του στα σύννεφα της δόξας για να κρίνει ζώντες και νεκρούς (Κατά Ματθαίον 16:27,25:31). Ο Θεός να σας βοηθήσει, αν είστε στη λάθος πλευρά! - και φυσικά ο Θεός δεν θα σας βοηθήσει αν είστε στη λάθος πλευρά, όπως αποδεικνύεται στην πολύ γνωστή παραβολή που έσωσε τα πρόβατα και καταδίκασε τα ερίφια (Κατά Ματθαίον 25:31-46).

Αυτή η έννοια της Δευτέρας Παρουσίας που είναι διαποτισμένη με φόβο - η προσδοκία της μέρας της κρίσης κατά την οποία ο Ιησούς επιστρέφει και τιμωρεί τις αμαρτίες μας - έχει μια εντελώς διαφορετική σημασία στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Η έλευση του Ιησού δεν έχει να κάνει καθόλου με αυτόν, εκτός από το ότι μας οδηγεί στη Δεύτερα Παρουσία, η οποία και πάλι, είναι το ξύπνημα από τον ύπνο, που δεν συνέβη ποτέ στην πραγματικότητα. Είναι η επιστροφή της πνευματικής υγείας στο νου του παραπλανημένου και φοβισμένου Υιού, όπως διαβάζουμε στη δεύτερη αναφορά του κειμένου:

... Μην φοβάσαι την Έσχατη Κρίση, παρά καλωσόρισέ την χωρίς να περιμένεις άλλο, διότι ο χρόνος του εγώ είναι «δανεισμένος» από την αιωνιότητά σου. Αυτή είναι η Δεύτερα Παρουσία που φτιάχτηκε για σένα όπως δημιουργήθηκε και η Πρώτη. (Κ-9.IV.9:2-5)

(1:1) Η Δεύτερα Παρουσία του Χριστού, η οποία είναι τόσο βέβαιη όσο κι ο Θεός, είναι απλά η διόρθωση των σφαλμάτων, και η επιστροφή της σωφροσύνης.

Με άλλα λόγια, ο διαχωρισμός δεν είναι κάτι σπουδαίο. Η Δεύτερα Παρουσία δεν είναι τίποτα περισσότερο από την απλή αναγνώριση ότι κάναμε λάθος. Όπως διαβάσαμε τώρα, η Δεύτερα Παρουσία συμπεριλαμβάνει τα πάντα · η καθολικότητά της έγκειται στο ότι κανένα μέρος της Υιότητας δεν αποκλείεται από την θεραπευτική της έλευση:

(1:2-3) Είναι ένα μέρος της κατάστασης που επαναφέρει αυτό που ποτέ δεν χάθηκε, και διασφαλίζει εκ νέου αυτό που ήταν, είναι και θα είναι για πάντα αλήθεια. Είναι η πρόσκληση προς τον Λόγο του Θεού να πάρει την θέση των ψευδαισθήσεων · η προθυμία να αφήσεις την συγχώρεση να αναπαυτεί πάνω σε όλα τα πράγματα χωρίς εξαίρεση και χωρίς επιφύλαξη.

«Ο Λόγος του Θεού», η αρχή της Επανόρθωσης, αντικαθιστά την ψευδαίσθηση που λέει ότι το αδύνατο πραγματικά συνέβη. Στην πραγματικότητα, τίποτα δεν εκτόπισε τον Υιό του Θεού από την εστία του, και ο ίδιος πάντα παραμένει ένα με την Πηγή του: «Να θυμάσαι πάντα ότι δεν μπορείς να είσαι πουθενά αλλού εκτός από το Νου του Θεού» (Κ-9.VIII.5:3). Επιλέγοντας το νέο του Δάσκαλο, ο Υιός του Θεού κάνει ένα βήμα πίσω για να συνειδητοποιήσει ότι ο κόσμος του χρόνου και του χώρου δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα όνειρο, που δεν έχει καμία επίπτωση στην πραγματικότητα. Επειδή είναι ένα όνειρο, δεν υπάρχουν εξαιρέσεις. Όλες οι μορφές στο όνειρο - συνειδητές και μη - αποτελούν μέρος της μιας ψευδαίσθησης, και επομένως, δεν έχουν καμία πραγματικότητα. Είτε μιλάμε για τους κατοίκους της Γης, του Άρη, ή κάποιου άλλου γαλαξία δεν υπάρχει καμία διαφορά. Τα πάντα φαίνονται ίδια, επειδή όλες οι ψευδαισθήσεις είναι ίδιες. Το

γεγονός αυτό είναι η μόνη αλήθεια σε έναν απατηλό κόσμο, όπως βλέπουμε σε αυτό το απόσπασμα για τη μορφή και το περιεχόμενο, την ψευδαίσθηση και την πραγματικότητα:

... Η λογική θα σου πει ότι αν η μορφή δεν είναι πραγματικότητα, πρέπει να είναι ψευδαίσθηση και δεν υπάρχει για να την δεις. Κι αν την βλέπεις τότε πρέπει να κάνεις λάθος, διότι βλέπεις κάτι που δεν είναι πραγματικό, σαν να ήταν. Αυτό που δεν μπορεί να δει πέρα από αυτό που δεν υπάρχει πρέπει να είναι παραμορφωμένη αντίληψη, και πρέπει να αντιλαμβάνεται τις ψευδαισθήσεις σαν αληθινές. Θα μπορούσε λοιπόν, να αναγνωρίσει την αλήθεια; (Κ-22.III.7:4-7)

(2:1) Είναι, η τα πάντα περιέχουσα φύση της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού που της επιτρέπει να αγκαλιάζει τον κόσμο και να σε κρατά ασφαλή μέσα στην ευγενική της έλευση, η οποία περιλαμβάνει όλα τα ζώντα πράγματα μαζί με σένα.

Αυτή η περίληψη γράφτηκε κατά τη διάρκεια της νηστείας πριν τα Χριστούγεννα, γι' αυτό και υπάρχει λογοπαίγνιο με τη λέξη είναι Δευτέρα Παρουσία (Advent*). Κατά την Δευτέρα Παρουσία ο Υιός του Θεού είναι έξω από το όνειρο, γεγονός που επιτρέπει στην πρόσφατα αποκτηθείσα όρασή του να αγκαλιάσει με την αγάπη της τον κόσμο της ενοχής. Ο κόσμος και τα πάντα σε αυτόν φαίνονται διαφορετικά, κάνοντας τα πάντα ίδια (Κ-15.XI.10:11), γιατί δεν βλέπουμε να υπάρχει κανένας διαχωρισμός μεταξύ των αδελφών μας και τον του εαυτού μας.

(2:2-4) Δεν υπάρχει τέλος στην απελευθέρωση που φέρνει η Δευτέρα Παρουσία, εφόσον η δημιουργία του Θεού είναι απεριόριστη. Η συγχώρεση φωτίζει τον δρόμο της Δευτέρας Παρουσίας, διότι λάμπει πάνω στα πάντα ως ένα. Κι έτσι η ενιαιότητα αναγνωρίζεται επιτέλους.

Η συγχώρεση είναι το μέσο που διαθέτουμε για να επιστρέψουμε στην εστία. Όταν επιλέγουμε να κρατήσουμε τις πικρίες, μας δείχνει ότι δεν θέλουμε να επιστρέψουμε, γι' αυτό πρέπει να παρακολουθούμε συνεχώς το νου μας για να δούμε ότι πίσω από κάθε πικρία, επίθεση και κρίση, υπάρχει αυτή η υποβόσκουσα σκέψη: «Δεν επιλέγω να ξυπνήσω από το όνειρο». Ο θυμός μας αποκρύπτει την υποβόσκουσα σκέψη, για την οποία αισθανόμαστε μεγάλη ενοχή και ντροπή: «Θέλω να παίξω μέσα στο ολόγραμμα», για να χρησιμοποιήσω τα λόγια της συζύγου μου Gloria. «Δεν θέλω να πάω στην εστία και να εξαφανιστώ μέσα στην Καρδιά του Θεού. Θέλω να παραμείνω εδώ. Και αν εγώ υποφέρω, δεν με πειράζει, γιατί υπάρχει ακόμα ένα εγώ που υποφέρει». Δεν είναι δύσκολο να δούμε ότι αυτό ακριβώς είναι το σημείο της επίθεσής μας, το οποίο αποκρύπτει τη θύμηση της Ενιαιότητας του Θεού, και τη δική μας μέσα στην δική Του - η δική μου επίθεση λέει ότι εσείς είστε διαχωρισμένοι από μένα και ότι δεν είμαστε ένα. Και πάλι, χρειάζεται μόνο να δούμε τις επιθετικές μας σκέψεις χωρίς ενοχές - με ανοιχτά τα μάτια και απολύτως ειλικρινά - και να αναγνωρίσουμε το κόστος τους. Αυτή είναι η συγχώρεση, η οποία αναιρεί την επίθεση του διαχωρισμού φωτίζοντας με το λαμπρό φως της σωτηρίας τις ιδιαίτερες σχέσεις μας, υπενθυμίζοντάς μας ότι λάμπει κι επάνω μας επίσης:

Κάνε χώρο για την αγάπη, την οποία δεν δημιούργησες εσύ, αλλά την οποία μπορείς να επεκτείνεις. Στη γη αυτό σημαίνει να συγχωρείς τον αδελφό σου, ώστε το σκοτάδι να μπορέσει να αναδυθεί από το νου σου. Όταν το φως έχει έλθει σε αυτόν μέσα από τη συγχώρεσή σου, αυτός δε θα ξεχάσει τον σωτήρα του, αφήνοντάς τον χωρίς να τον σώσει. Γιατί ήταν στο πρόσωπό σου που είδε το φως που θέλει να κρατήσει δίπλα του, καθώς βαδίζει μέσα από το σκοτάδι προς το αιώνιο φως.... Και τώρα το φως μέσα σου πρέπει να είναι εξ ίσου λαμπερό καθώς λάμπει επάνω σε αυτόν. Αυτός είναι ο σπινθήρας που λάμπει μέσα στο όνειρο · ότι μπορείς να τον βοηθήσεις να ξυπνήσει, και να είσαι σίγουρος ότι τα αφυπνισμένα του μάτια θα αναπαυτούν επάνω σου. Και με την δική του χαρούμενη σωτηρία σώζεσαι κι εσύ. (Κ-29.III.4.5:5-7)

Ωστόσο, η αληθινή συγχώρεση πρέπει να λάμψει σε όλα τα πράγματα, ως ένα. Μόνο τότε μπορούμε να θυμηθούμε ότι είμαστε ένα ως Χριστός. Θυμηθείτε αυτή την υπέροχη εισαγωγή του ποιήματος της Helen, «Τα Δώρα των Χριστουγέννων»

Ο Χριστός δεν ξεχνά κανέναν. Με αυτό γνωρίζετε ότι

Αυτός είναι ο Υιός του Θεού. Αναγνωρίζετε το άγγιγμά Του

Στην καθολική γλυκύτητα. Η Αγάπη Του

Επεκτείνεται σε όλους. Τα μάτια Του βλέπουν

Την Αγάπη του Θεού σε ό,τι Αυτός βλέπει.

(Τα δώρα του Θεού, σ. 95)

(3) Η Δευτέρα Παρουσία τελειώνει τα μαθήματα που διδάσκει το Άγιο Πνεύμα, και ανοίγει τον δρόμο για την Έσχατη Κρίση, στην οποία τελειώνει η μάθηση με μία τελευταία συμπερίληψη που θα επεκταθεί πέρα από τον εαυτό της, και θα φτάσει στον Θεό. Η Δευτέρα Παρουσία είναι η ώρα κατά την οποία όλοι οι νόες δίδονται στα χέρια του Χριστού, για να επιστραφούν στο πνεύμα στο όνομα της αληθινής δημιουργίας και της Θέλησης του Θεού.

Η Έσχατη Κρίση είναι η στιγμή της ολοκληρωτικής αναγνώρισης ότι όλα όσα έχουμε ποτέ σκεφτεί είναι λάθος, και ό,τι έχει σκεφτεί ο Θεός είναι σωστό. Αυτό τελειώνει την διαδικασία, την οποία θα εξετάσουμε στην επόμενη ανακεφαλαίωση. Η Δευτέρα Παρουσία, γι' άλλη μια φορά, συμβαίνει όταν ο νους της Υιότητας θεραπεύεται, και δεδομένου ότι είμαστε ένα, η Υιότητα θεραπεύεται όταν θεραπεύομαι εγώ. Επομένως, ξυπνάμε μαζί στον αληθινό μας Εαυτό, το πνεύμα που ο Θεός δημιούργησε ως ένα με Αυτόν. Αυτό εκφράζεται στο ακόλουθο γνωστό απόσπασμα από το εγχειρίδιο για δασκάλους, απαντώντας στην ερώτηση: «Πόσοι δάσκαλοι του Θεού χρειάζονται για να σώσουν τον Κόσμο;»

Η απάντηση σε αυτή την ερώτηση είναι ένας. Ένας απόλυτα τέλειος δάσκαλος, του οποίου η μάθηση είναι πλήρης, αρκεί. Αυτός ο ένας, εξαγνισμένος και λυτρωμένος, γίνεται ο Εαυτός ο Οποίος είναι ο Υιός του Θεού. Αυτός που ήταν πάντα εξ ολοκλήρου πνεύμα τώρα δεν βλέπει πια τον εαυτό του σαν σώμα, ούτε καν μέσα σε ένα σώμα. Επομένως είναι απεριόριστος. Και όντας απεριόριστος, οι σκέψεις του ενώνονται με του Θεού για πάντα... Αυτός είναι για πάντα ένα, διότι είναι έτσι όπως τον δημιούργησε ο Θεός. (Εγχ-12.1:1-6,9)

(4:1) Η Δευτέρα Παρουσία είναι το μόνο γεγονός μέσα στον χρόνο που ο ίδιος ο χρόνος δεν μπορεί να επηρεάσει.

Κατά μία έννοια η Δευτέρα Παρουσία είναι έξω από το χρόνο, αλλά δεν είναι ακόμη στην αιωνιότητα γιατί παραμένει μέρος της διόρθωσης. Παρ' όλα αυτά, δεν επηρεάζεται καθόλου από τον γραμμικό χρόνο, αφού δεν δεσμεύεται από τους δικούς του περιοριστικούς νόμους.

(4:2) Γιατί ο κάθε ένας που ήρθε ποτέ για να πεθάνει, ή πρόκειται να έρθει ή είναι παρών τώρα, απελευθερώνεται εξίσου από αυτό που έφτιαξε.

Όπως εξηγεί ο Ιησούς κοντά στην αρχή του κειμένου, η εξέλιξη δεν θα προχωρήσει με τον τρόπο που έχουμε διδαχθεί: χρόνο με το χρόνο, από γενιά σε γενιά και από αιώνα σε αιώνα:

Η εξέλιξη είναι μια διαδικασία στην οποία φαίνεται ότι προχωράς από την μια βαθμίδα στην επόμενη. Διορθώνεις τα προηγούμενα λανθασμένα βήματά σου προχωρώντας μπροστά. Αυτή η διαδικασία είναι στ' αλήθεια ακατανόητη με κοσμικούς όρους, διότι επιστρέφεις καθώς προχωράς.

Η Επανόρθωση είναι το εργαλείο με το οποίο μπορείς να ελευθερώνεσαι από το παρελθόν καθώς προχωράς μπροστά. Ακυρώνει τα λάθη του παρελθόντος, κι έτσι δεν χρειάζεται να επανασχεδιάζεις εκ νέου τα βήματά σου χωρίς να προχωράς προς την επιστροφή σου. Με αυτή την έννοια η Επανόρθωση εξοικονομεί χρόνο, αλλά όπως και το θαύμα το οποίο υπηρετεί, δεν τον καταργεί. (Κ-2.11.6:1-6)

Η εξέλιξη επομένως, δεν έχει νόημα όταν εξεταστεί γραμμικά, γιατί ο χρόνος έχει ήδη συμβεί και πράγματι έχει τελειώσει. Η άγια στιγμή, όταν δεχόμαστε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας, βρίσκεται έξω από το χώρο και το χρόνο και δεν συμβαίνει σε κάποιο μακρινό σημείο στο μέλλον. Καθώς εργαζόμαστε με τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μπαίνουμε στον πειρασμό να σκεφτόμαστε τις πτυχές του ταξιδιού - τη Δευτέρα Παρουσία, το τέλος του κόσμου, ή την ίδια τη διαδικασία της συγχώρεσης - με γραμμικούς όρους. Αυτός ο τρόπος κατανόησης προέρχεται από το εγώ που προσπαθεί να αποδείξει ακόμα ότι έχει δίκιο, διότι η διόρθωση του Αγίου Πνεύματος - μέσα στον άχρονο νου - δεν συμβαίνει στον διαχωρισμένο κόσμο του χρόνου και του χώρου. Ο κόσμος δεν θα τελειώσει το 2005 ή το 2012, ή όποτε λένε οι άνθρωποι - *έχει ήδη τελειώσει*. Ποιος μπορεί να ξεχάσει αυτές τις σημαντικές προτάσεις;

... Αυτός ο κόσμος τέλειωσε εδώ και πολύ καιρό. Οι σκέψεις που τον έφτιαξαν δεν υπάρχουν πια μέσα στο νου που τις σκέφτηκε και τις αγάπησε για λίγο. (Κ-28.1.1:6-7)

Αυτό είναι το θέμα που θίγει ο Ιησούς εδώ. Όλα τα έμψυχα και τα άψυχα πράγματα - στο παρελθόν, στο παρόν, και στο μέλλον - θα θεραπευτούν στην ίδια άχρονη στιγμή, γιατί η θεραπεία τους θα γίνει δεκτή μέσα στην άγια στιγμή της συγχώρεσης, τον προάγγελο της Δευτέρας Παρουσίας.

Και πάλι, τίποτα από αυτά δεν είναι κατανοητό από την προοπτική του χρόνου, και επομένως δεν πρέπει να προσπαθούμε να τα κατανοήσουμε μέσω της διανόησής μας, που κυριολεκτικά φτιάχτηκε για να σκεφτόμαστε με βάση το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Καθώς οι ορθά νοούμενες ιδέες των *Μαθημάτων Θαυμάτων* δεν μπορούν να γίνουν κατανοητές, παρά μόνο από ένα σημείο έξω από το όνειρο, όπου η πραγματικότητά μας είναι η αγάπη του Ιησού και η ειρήνη του Αγίου Πνεύματος, μόνο μέσα στην άγια στιγμή μπορούμε να κατανοήσουμε το πώς ο κόσμος του εγώ έχει ήδη τελειώσει και αναιρεθεί.

(4:3-4) Μέσα σε αυτή την ισότητα επανορθώνεται ο Χριστός ως μία Ταυτότητα, μέσα στην οποία οι Υιοί του Θεού αναγνωρίζουν ότι είναι όλοι ένα. Και ο Θεός ο Πατέρας χαμογελά στον Υιό Του, την μία Του δημιουργία και την μόνη Του χαρά.

Εδώ υπογραμμίζεται το σημείο ότι η Ταυτότητα του Υιού του Θεού είναι μία. Ωστόσο, αυτή η ενιαιότητα αντικατοπτρίζεται επίσης μέσα στο όνειρο, όπου ο διαχωρισμένος Υιός είναι ένας επίσης. Και πάλι, όταν μπαίνετε στον πειρασμό να θυμώσετε και για να δικαιολογήσετε τις πικρίες σας, επιβεβαιώνετε ότι η Υιότητα του Θεού δεν είναι μία, αλλά αποτελείται από διάφορα μέρη, εσύ είσαι το καλό μέρος, και κάποιος άλλος το κακό. Ο τελευταίος ωστόσο, είναι ο προβαλλόμενος εαυτός που αντιλαμβάνεστε στον καθρέφτη, και έτσι δεν επιτίθεστε απλά στο σώμα κάποιου άλλου, αλλά και το δικό σας επίσης. Να θυμάστε επίσης ότι με όλα αυτά, επιβεβαιώνετε ότι εσείς έχετε δίκιο και ο Θεός κάνει λάθος.

(5:1-4) Προσευχήσου η Δευτέρα Παρουσία να συμβεί σύντομα, αλλά μην επαναπαύεσαι με αυτό. Χρειάζεται τα μάτια σου και τα αυτιά σου, τα χέρια και τα πόδια σου. Χρειάζεται την φωνή σου. Και κυρίως χρειάζεται την προθυμία σου.

Εδώ γι' άλλη μια φορά βλέπουμε τον τρόπο που το σώμα γίνεται ένα όργανο της σωτηρίας, όταν ο σκοπός του δίνεται στο Άγιο Πνεύμα. Από μόνο του το σώμα είναι ουδέτερο - ούτε ιερό ούτε ανίερο - αλλά μπορεί να εξυπηρετήσει έναν ιερό σκοπό. Όταν ο Ιησούς μας ζητά να εκδηλώσουμε τη δική του ζωή μέσα από μας - «Μην διδάσκεις ότι πέθανα μάταια. Δίδασκε καλύτερα ότι δεν πέθανα, δείχνοντας ότι ζω μέσα σε σένα» (Κ-11.Ⅵ.7:3-4) - διδάσκει ότι όσο πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα, που αλληλεπιδρούν με άλλα σώματα, είναι σημαντικό αυτά να εξυπηρετούν τη δική του αγάπη και όχι το μίσος του εγώ. Έτσι ο Ιησούς απαριθμεί τα διάφορα μέρη του σώματος που χρειάζεται η Δευτέρα Παρουσία. Πλέον σημαντική είναι η μικρή προθυμία που λέει ότι είμαστε ευτυχείς και ευγνώμονες που κάνουμε λάθος, και ότι αυτός έχει δίκιο.

Σε ένα απόσπασμα που αναφέρθηκε προηγουμένως από την διευκρίνιση των όρων, μας ζητείται να γίνουμε η εκδήλωση του Ιησού στον κόσμο, καθώς αυτός είναι του Αγίου Πνεύματος. Με αυτό τον τρόπο η αγάπη του που μοιραζόμαστε με τους αδελφούς μας, γίνεται δική μας. Έτσι η Δευτέρα Παρουσία επιταχύνεται στην λυτρωτική της ολοκλήρωση:

Εσύ είσαι η εκδήλωσή Του σε αυτόν τον κόσμο. Ο αδερφός σου σε καλεί να γίνεις η Φωνή Του μαζί με αυτόν. Δεν μπορεί να είναι μόνος ο Βοηθός του Υιού του Θεού γιατί μόνος είναι δίχως λειτουργία. Αλλά, ενωμένος μαζί σου, είναι ο λαμπερός Σωτήρας του κόσμου, του Οποίου ο ρόλος στην σωτηρία του σε έχει καταστήσει ολοκληρωμένο. (Δ-6.5:1-4)

(5:5-6) Ας αγαλλιάσουμε που μπορούμε να κάνουμε το Θέλημα του Θεού, και να ενωθούμε μαζί μέσα στο άγιο φως του. Δες τον Υιό του Θεού στον κάθε ένα από εμάς, και μπορούμε να φτάσουμε την Αγάπη του Πατέρα μας μέσω Αυτού.

Ο Υιός του Θεού είναι ο Χριστός, μέσα στον κάθε έναν από εμάς. Επομένως, αν επιτεθούμε σε κάποιον άλλο κάνουμε επίθεση στον εαυτό μας, γεγονός που αντανakλά την επιθυμία μας να μην επιστρέψουμε στην εστία μας, γιατί επιστρέφουμε μαζί, ή καθόλου (Κ-19.Ⅳ-Δ.12:8). Ωστόσο, όταν επιλέγουμε να συγχωρούμε, όσον αφορά το σκοπό γινόμαστε ένα με τον Χριστό, που είναι προπομπός του να γίνουμε ένα μαζί Του στον Εαυτό. Η αγάπη Του στη συνέχεια μετασχηματίζει τα σώματά μας σε δικά Του όργανα σωτηρίας, και οδηγούμαστε ήσυχα στην εστία μαζί Του, καθώς το ταξίδι στην ενιαιότητα μας ολοκληρώνεται:

... Το χέρι του Χριστού κρατά όλους τους αδελφούς Του μέσα στον Εαυτό Του. Τους δίνει όραση για τα τυφλά τους μάτια, και τους τραγουδά για τον Ουρανό, έτσι ώστε τα αυτιά τους να μπορέσουν να μην ακούν τον ήχο της μάχης και του θανάτου. Αυτός απλώνει το χέρι Του μέσω αυτών, έτσι ώστε ο καθένας να μπορέσει να ευλογεί όλα τα ζωντανά πράγματα, και να βλέπει την αγιότητά τους. Κι Αυτός χαίρεται που αυτά τα θεάματα είναι δικά σου, για να τα κοιτάξεις μαζί Του και να μοιράζεσαι την χαρά Του... Το μόνο που υπάρχει για να δεις είναι η Θέα του Χριστού. Το μόνο που μπορείς ν' ακούσεις είναι το τραγούδι του Χριστού. Το χέρι του Χριστού είναι το μόνο που μπορείς να κρατήσεις. Δεν υπάρχει ταξίδι άλλο από το να πορεύεσαι μαζί Του. (Κ-24.Ⅴ.7:2-5, 7-10)

ΜΑΘΗΜΑ 301

Και ο Θεός ο Ίδιος θα σκουπίσει όλα τα δάκρυα.

Ο τίτλος αυτός επαναλαμβάνει το βιβλικό στίχο που αναφέρεται για πρώτη φορά στο Ησαΐας (25:8) και στη συνέχεια ξανά στην Αποκάλυψη (7:17. 21:4). Καθώς ο Θεός δεν βλέπει δάκρυα, δεν γίνεται

να τα σκουπίσει, το νόημα εδώ είναι πως η Αγάπη Του, που είναι παρούσα στους νόες μας μέσω του Αγίου Πνεύματος, αναιρεί τα δάκρυα που είναι τα εγγενή αποτελέσματα του εγωικού συστήματος σκέψης.

(1:1-2) Πατέρα, δεν μπορεί να θρηνώ εκτός κι αν κρίνω. Ούτε μπορεί να βασανίζομαι από πόνο, ή να νιώθω ότι είμαι εγκαταλελειμμένος ή αχρείαστος στον κόσμο.

Όλος ο πόνος και η θλίψη μας προέρχονται από την κρίση. Πρώτα κρίνω τον εαυτό μου θεωρώντας πως είμαι διαχωρισμένος από τον Θεό και καλύτερος από Εκείνον - ενώ στην πραγματικότητα είμαι ο ίδιος ο Θεός - και στη συνέχεια, αισθάνομαι συντετριμμένος από την ενοχή γιατί γνωρίζω πολύ καλά ότι εγώ το έκανα αυτό με το να καταστρέψω τον Ουρανό, προβάλλω την δική μου κρίση του αυτομίσους, κρίνοντας όλους τους άλλους. Αυτή είναι η πραγματική αιτία που αισθανόμαστε εγκαταλελειμμένοι και αχρείαστοι - πράγματι, αυτή είναι η αιτία όλων των θλιβερών και οδυνηρών πραγμάτων που μπαίνουμε στον πειρασμό να πιστέψουμε.

(1:3-6) Αυτή είναι η εστία μου διότι δεν την κρίνω, άρα είναι αυτό που μόνο Εσύ θέλεις. Σήμερα ας το δω χωρίς κατάκριση, μέσα από χαρούμενα μάτια που η συγχώρεση έχει απελευθερώσει από κάθε παραμόρφωση. Ας δω τον κόσμο Σου αντί για τον δικό μου. Και όλα τα δάκρυα που έχυσα θα ξεχαστούν, γιατί η πηγή τους θα έχει εξαφανιστεί.

Η εστία μου που είναι μακριά από την κατοικία μου - ο συγχωρεμένος κόσμος - αναγνωρίζεται όταν δεν επενδύω πλέον στο θλιβερό κόσμο της καταδίκης του εγώ. Η πηγή όλων των δακρύων είναι η κρίση, και αυτό που έμμεσα υπονοείται εδώ είναι ότι εγώ έχω δίκιο και ο Θεός και το Άγιο Πνεύμα κάνουν λάθος. Αυτή η αρχική κρίση πλημμυρίζει όλες τις σκέψεις, έως ότου κάποια στιγμή συνειδητοποιώ το λάθος μου και καταλαβαίνω ότι η απόφαση αυτή δεν με κάνει ευτυχισμένο. Μόνο τότε μπορώ να την αφήσω.

(1:7) Πατέρα, δεν θα κρίνω τον κόσμο Σου σήμερα.

Ο κόσμος του Θεού είναι ο πραγματικός κόσμος. Αν κρίνω τον Θεό και τον εαυτό μου, οφείλω να κρίνω τον κόσμο Του. Θυμηθείτε ότι ο πραγματικός κόσμος αναιρεί όλα όσα έχει ποτέ σκεφτεί το εγώ, και έτσι διορθώνει την εσφαλμένη απόφασή μας. Επομένως, κρίνοντας αυτόν τον κόσμο, διαβεβαιώνω ότι εγώ μόνο ξέρω τι είναι αληθινό, καθιστώντας έτσι ψεύτικη τη συγχώρεση, την όραση του Ιησού που δεν κρίνει.

(2) Ο κόσμος του Θεού είναι ευτυχισμένος. Όσοι τον κοιτούν μπορούν μόνο να προσθέσουν την χαρά τους σ' αυτόν, και να τον ευλογήσουν σαν αιτία περισσότερης χαράς γι αυτούς. Θρηνούσαμε επειδή δεν καταλαβαίναμε. Αλλά έχουμε μάθει ότι ο κόσμος που βλέπαμε ήταν ψεύτικος, και θα δούμε τον κόσμο του Θεού σήμερα.

Αποτύχαμε να καταλάβουμε ότι κάναμε λάθος, πιστεύοντας ότι η διαχωρισμένη ύπαρξή μας ως ιδιαίτερα άτομα ήταν πραγματική - επιπλέον, είχαμε πειστεί ότι ο κόσμος που προήλθε από το διαχωρισμό ήταν αληθινός. Ωστόσο, αναγνωρίζοντας τον πόνο που μας έφερε αυτή η πεποίθηση, με χαρά συνειδητοποιούμε το λάθος μας και ότι η Φωνή του Αγίου Πνεύματος ήταν που έλεγε την αλήθεια. Έτσι επιλέγουμε την αλήθεια Του μέσα από την άγια στιγμή, και βιώνουμε την απεριόριστη χαρά που ο πραγματικός κόσμος του Θεού μας προσφέρει, καθώς τα δάκρυά μας εξαφανίζονται απαλά μέσα στην Αγάπη Του:

... Η χαρά του Ουρανού, που δεν έχει όρια, αυξάνεται με κάθε φως που επιστρέφει για να πάρει την δικαιοματική του θέση μέσα σε αυτόν. Μην περιμένεις άλλο, για την Αγάπη του Θεού και για **σένα**. Και είθε η άγια στιγμή να επισπεύσει την διαδρομή σου, όπως σίγουρα θα κάνει αν μόνο την αφήσεις να έρθει σε σένα. (Κ-16.VI.11:5-7)

ΜΑΘΗΜΑ 302

Εκεί που ήταν το σκοτάδι, βλέπω το φως.

Συνεχίζουμε με την ιδέα πως έχοντας αναγνωρίσει ότι κάναμε λάθος, αρχίζουμε τώρα να βλέπουμε τα πάντα μέσα από τα μάτια της συγχώρεσης.

(1:1-2) Πατέρα, τα μάτια μας ανοίγουν επιτέλους. Ο άγιος κόσμος Σου μας περιμένει, καθώς η όρασή μας τελικά αποκαθίσταται και μπορούμε να δούμε.

Τα μάτια μας ανοίγουν με την έννοια του ότι συνειδητοποιούμε πως έχουμε κάνει λάθος. Αντιληφθήκαμε εσφαλμένα τους πάντες και τα πάντα, αλλά τώρα ερχόμαστε στο Δάσκαλο, ο Οποίος θα μας διδάξει πώς να βλέπουμε τον κόσμο μέσα από τα μάτια Του. Όταν αυτή η διαδικασία ολοκληρωθεί, ο πραγματικός κόσμος ανατέλλει στην όρασή μας καθώς βλέπουμε την αθωότητα του Υιού του Θεού, και αναγνωρίζουμε ότι η δική του αθωότητα είναι δική μας.

... Οι αθώοι βλέπουν ασφάλεια, και οι αγνοί στην καρδιά βλέπουν τον Θεό μέσα στον Υιό Του, και προσβλέπουν προς τον Υιό για να τους οδηγήσει στον Πατέρα... Μέσα στον αδελφό σου βρίσκεται το φως της αιώνιας υπόσχεσης του Θεού για την αθανασία σου. Δες τον ως αναμάρτητο, και δεν μπορεί να **υπάρχει** φόβος μέσα σε σένα. (Κ-20.III.11:5, 8-9)

(1:3-6) Νομίζαμε ότι υποφέραμε. Αλλά είχαμε ξεχάσει τον Υιό που δημιούργησες. Τώρα βλέπουμε ότι το σκοτάδι βρίσκεται στην φαντασία μας, και το φως είναι εκεί για να το δούμε. Η όραση του Χριστού μεταμορφώνει το σκοτάδι σε φως, γιατί ο φόβος πρέπει να εξαφανιστεί όταν έχει έρθει η αγάπη.

Διαπιστώνουμε πως ό,τι αντιλαμβανόμαστε προέρχεται από τις σκέψεις μας, και ήταν σκέψεις σκότους, και όχι φωτός. Όμως μέσα στο φως, εξαφανίζεται ο σκοτεινός κόσμος της ενοχής:

... αναπαύσου και παρηγορήσου σε έναν άλλο κόσμο όπου διαμένει η ειρήνη. Αυτό τον κόσμο φέρνεις μαζί σου σε όλα τα αποκαμωμένα μάτια και τις κουρασμένες καρδιές που κοιτάζουν προς την αμαρτία και χτυπούν στην λυπημένη της επωδό... Σε σένα υπάρχει ένα όραμα που επεκτείνεται σε όλους αυτούς, και τους καλύπτει με γλυκύτητα και φως. Και σε αυτόν τον διευρυνόμενο κόσμο του φωτός το σκοτάδι που νόμιζαν ότι ήταν εκεί απομακρύνεται, μέχρι που να μην είναι παρά κάποιες μακρινές σκιές, πολύ μακριά, που δεν θα παραμείνουν για πολύ στην μνήμη καθώς ο ήλιος λάμπει επάνω τους και τις εξαφανίζει. (Κ-25.IV.3:1-2)

(1:7) Ας συγχωρέσω τον ιερό Σου κόσμο σήμερα, ώστε να μπορέσω να δω την ιερότητά του και να καταλάβω ότι δεν αντανakλά παρά μόνο την δική μου.

Αυτή η προσευχή απευθύνεται στους εαυτούς μας, για να συνειδητοποιήσουμε ότι έχουμε δει εσφαλμένα - οι πικρίες μας ποτέ δεν θα μας κάνουν ευτυχισμένους.

(2) Η Αγάπη μας, μας προσμένει καθώς πηγαίνουμε προς Αυτόν και περπατά δίπλα μας, δείχνοντάς μας τον δρόμο. Αυτός δεν αποτυγχάνει σε τίποτα. Αυτός είναι ο Σκοπός (το Τέλος) που αναζητούμε, και το Μέσο με το οποίο πορευόμαστε προς Αυτόν.

Μια όμορφη απόδοση του ταξιδιού: η διαδικασία του και το τέλος του. Ο στόχος του ταξιδιού είναι η Αγάπη του Θεού, που μας περιμένει πέρα από τον πραγματικό κόσμο. Η αγάπη του Ιησού συμβολίζει αυτή την αφηρημένη Αγάπη μέσα στο όνειρο, και όσο πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα, οι νόες μας μεταφράζουν το αφηρημένο σε συγκεκριμένο. Συνεπώς, ο Ιησούς μας λέει ότι η Αγάπη είναι το Τέλος που αναζητούμε, καθώς επίσης και το Μέσο που θα μας οδηγήσει Εκεί. Δεν μας ζητά να δεχτούμε την αλήθεια σε όλο το μέγεθός της, γιατί είναι ακόμα πολύ απειλητική για μας, αλλά μας ζητά να δεχτούμε την συγκεκριμένη αντανάκλαση της αλήθειας, η οποία αναιρεί τη σκιά της ψευδαίσθησης που έχουμε φτιάξει μέσα στους εαυτούς μας. Ωστόσο, η Αγάπη του Θεού παραμένει η αληθινή πραγματικότητά μας και ο απώτερος στόχος μας, και την ίδια στιγμή είναι ο σύντροφός μας και η ανάπαυσή μας καθώς κατευθυνόμαστε προς Αυτόν: «Αυτός είναι το Τέλος που αναζητούμε» αλλά επίσης «Αυτός είναι το Μέσο με το οποίο θα πάμε σ' Αυτόν». Υπό αυτή την έννοια, έχουμε την πίτα της σωτηρίας και την απολαμβάνουμε επίσης. Δεν μας ζητείται συνεπώς να εγκαταλείψουμε την ατομική μας ταυτότητα, αλλά μόνο να την επανερμηνεύσουμε με την στοργική παρουσία που περπατά μαζί μας σε κάθε βήμα της διαδρομής.

ΜΑΘΗΜΑ 303

Σήμερα, γεννιέται μέσα μου ο άγιος Χριστός.

Ένα πανέμορφο μάθημα. Γράφτηκε την περίοδο των Χριστουγέννων και θέμα του είναι το γνωστό θέμα της αναγέννησης. Είναι δανεισμένο από το Κατά Ιωάννη ευαγγέλιο (3:3,7), την ευρέως γνωστή περιγραφή της συζήτησης του Ιουδαίου ηγέτη Νικόδημου με τον Ιησού. Η λέξη «αναγέννηση» στα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν χρησιμοποιείται με την φονταμενταλιστική έννοια της θρησκευτικής προσέγγισης, αλλά σημαίνει ότι «κάνουμε μια άλλη επιλογή». Έτσι, επιλέγοντας να δούμε τους εαυτούς μας μέσα από τα μάτια του Ιησού, αναγεννιόμαστε λόγω του ότι έχουμε αφυπνιστεί στην αλήθεια ότι ο Θεός είναι Πηγή μας, όχι το εγώ. Η μετατόπιση από το εγώ προς τον Ιησού ως δασκάλου μας, είναι επομένως το βασικό θέμα αυτού του μαθήματος, που εκφράζεται με συγκινητικό τρόπο μέσα από τον συμβολισμό των Χριστουγέννων.

(1:1-3) Ελάτε να κοιτάξετε μαζί μου, άγγελοι, ελάτε να βλέπουμε μαζί σήμερα. Ας με περιβάλλουν όλες οι άγιες Σκέψεις του Θεού, και ας μείνουν ακόμα μαζί μου όσο γεννιέται ο Υιός του Ουρανού. Ας ησυχάσουν όλοι η γήινοι ήχοι, και τα θεάματα που έχω συνηθίσει ας εξαφανιστούν.

Η ησυχία των γήινων ήχων προϋποθέτει να σταματήσουμε να επενδύουμε στο εγώ και να μην ακούμε τις θορυβώδεις κραυγές του. Η εισαγωγή του ποιήματος της Helen «Η Αγιότητα των Χριστουγέννων», που γράφτηκε την ημέρα των Χριστουγέννων, απεικονίζει την ησυχία της φάτνης του νου, όπου ο Εαυτός μας αναγεννιέται:

Τα Χριστούγεννα είναι άγια μόνο αν έρθεις

Σιωπηλά στη φάτνη, για να δεις

Την αγιότητά σου να γίνεται ορατή σε σένα.

(Τα δώρα του Θεού, σ. 97)

(1:4-6) Ας υποδεχτώ τον Χριστό εκεί όπου είναι το σπίτι Του. Και ας Τον αφήσω ν' ακούσει τους ήχους που καταλαβαίνει, και να δει ό,τι Του δείχνει την Αγάπη του Πατέρα Του. Ας μην είναι πια ξένος εδώ, διότι γεννιέται μέσα μου σήμερα.

Θυμόμαστε αυτό το υπέροχο θέμα όπως εκφράστηκε στο Μάθημα 182, όπου ο Χριστός αναγεννιέται σαν ένα μικρό Παιδί, κάθε φορά που ένας περιπλανώμενος φεύγει από το σπίτι του και παίρνει την απόφαση να επιστρέψει (Ερ.182,10). Μ' αυτό τον τρόπο ο Χριστός καλωσορίζεται στον ορθό μας νου, όπως παρουσιάζεται στον επίλογο του ποιήματος της Helen:

... άφησε την πόρτα για τον Ουρανό διάπλατα ανοιχτή

Και άκουσε τους αγγέλους να τραγουδούν για την ειρήνη στη γη,

Γιατί τα Χριστούγεννα είναι η στιγμή της αναγέννησής σου.

(Τα δώρα του Θεού, σ. 97)

(2) Ο Υιός Σου είναι καλοδεχούμενος, Πατέρα. Έχει έρθει να με σώσει από τον κακό εαυτό που έφτιαξα εγώ. Αυτός είναι ο Εαυτός που μου έχεις δώσει Εσύ. Δεν είναι παρά αυτό που είμαι πραγματικά. Είναι ο Υιός που αγαπάς πάνω από οτιδήποτε άλλο. Είναι ο Εαυτός μου έτσι όπως Εσύ με δημιούργησες. Ο Χριστός δεν μπορεί να σταυρωθεί. Ασφαλής στην Αγκαλιά Σου ας δεχτώ τον Υιό Σου.

Σωζόμαστε από «τον κακό εαυτό» με την αλλαγή μέσα στο νου η οποία αναιρεί την πεποίθηση του εγώ ότι η αμαρτία και η ενοχή είναι πραγματικές, και η αγάπη και η ειρήνη απατηλές. Έχουμε δει τους εαυτούς μας και τους άλλους όπως δεν θα μπορούσαμε ποτέ να είμαστε - μια λανθασμένη εικόνα του Υιού του Θεού - κάθε φορά που οπουδήποτε στην Υιότητα αντιλαμβανόμαστε σταυρωμένα θύματα. Ο Ιησούς μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι απλά κάναμε λάθος - τα κακόβουλα όνειρά μας του φόνου, των βασάνων και του πόνου, δεν είχαν καμία επίδραση στην πραγματικότητά μας ως Αγαπημένος Υιός του Θεού, ο Οποίος δεν έφυγε ποτέ από την ασφάλεια της Αγκαλιάς του Πατέρα του.

ΜΑΘΗΜΑ 304

Ας μην κρύψει ο κόσμος μου την όραση του Χριστού.

Ερχόμαστε τώρα σε τρία μαθήματα που έχουν θέμα την όραση - «την όραση του Χριστού», γεννημένη από την αρχή της Επανόρθωσης που δεν βλέπει κανένα διαχωρισμό. Επομένως κάθε αντίληψη που αντανακλά το διαχωρισμό πρέπει να είναι απατηλή.

(1:1-2) Μπορώ να κρύψω την άγια όρασή μου, αν παρεμβάλλω τον κόσμο μου πάνω σε αυτή. Ούτε μπορώ να δω τα ιερά θεάματα που βλέπει η όραση του Χριστού αν δεν χρησιμοποιήσω την όρασή Του.

Εμείς είμαστε αυτοί που παρεμβάλλουμε τον κόσμο μας πάνω στην όραση του Χριστού - «Ο κόσμος στέκεται σαν ένα εμπόδιο μπροστά στο πρόσωπο του Χριστού» (Δ-4.4:1). Η όραση βέβαια δεν εξαφανίζεται · αλλά φαίνεται να εξαφανίζεται ο Εαυτός μας, όταν επιλέγουμε ένα σύστημα σκέψης αμαρτίας, ενοχής και φόβου, και μετά έναν κόσμο που υποκαθιστά την αλήθεια μέσα στο νου μας.

(1:3-4) Η αντίληψη είναι ένας καθρέπτης, όχι ένα γεγονός. Και αυτό που βλέπω είναι η κατάσταση του νου μου που αντανακλάται προς τα έξω.

Αυτό είναι ένα από τα πιο σημαντικά θέματα στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Ότι φαίνεται να αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά δεν είναι ένα γεγονός, αλλά ένας καθρέπτης της δικής μας κατάστασης του νου. Η ορθά νοούμενη αξία του κόσμου και οι ιδιαίτερες σχέσεις του, - οι σωματικές μας ενασχολήσεις - έχουν μόνο ένα αληθινό σκοπό: να μας υπενθυμίζουν ότι αυτό που βλέπουμε εξωτερικά, δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια σκιά αυτού που κάναμε πρώτα πραγματικό εσωτερικά. Η αξία τους είναι σαν μια αίθουσα διδασκαλίας στην οποία ο Δάσκαλός μας με τον ορθό τρόπο μας δίνει οδηγίες για να καταλάβουμε αυτά που βλέπουμε, διορθώνοντας τις απατηλές ερμηνείες του εγώ:

... ο καθένας βλέπει αυτό που νομίζει ότι είναι. Και αυτό που θέλει να σου δείξει η όρασή σου, θα το καταλάβεις διότι είναι η αλήθεια. Μόνο η όρασή σου μπορεί να σου μεταφέρει αυτό που μπορείς να δεις. Είναι άμεση, χωρίς να χρειάζεται ερμηνεία... Και δεν θα γίνει ποτέ κατανοητή από έναν διερμηνέα που δεν μπορείς να καταλάβεις. (Κ-22.Ι.5:2-5, 7)

(1:5-6) Θέλω να ευλογήσω τον κόσμο κοιτάζοντάς τον με τα μάτια του Χριστού. Και θα δω τα σίγουρα σημάδια ότι όλες οι αμαρτίες μου έχουν συγχωρεθεί.

Αυτό το υπέροχο απόσπασμα από το κείμενο περιγράφει τον ευλογημένο κόσμο του φωτός που βλέπει η όραση:

Μέσα σε σένα είναι όλος ο Ουρανός. Κάθε φύλλο που πέφτει παίρνει ζωή μέσα σου. Κάθε πουλί που τραγούδησε ποτέ θα ξανατραγουδήσει μέσα σε σένα. Και κάθε λουλούδι που άνθησε ποτέ έχει κρατήσει το άρωμά του και την ομορφιά του για σένα. Ποιος στόχος μπορεί να παραγκωνίσει τη Θέληση του Θεού και του Υιού Του, να αποκατασταθεί ο Ουρανός γι' αυτόν για τον οποίο δημιουργήθηκε για να είναι το μοναδικό σπίτι του;... Αυτό μπορείς να το μεταφέρεις σε όλο τον κόσμο, και σε όλες τις σκέψεις που εισήλθαν σε αυτόν και ήταν λανθασμένες για λίγο. Πώς θα μπορούσαν τα δικά σου λάθη να μεταφερθούν στην αλήθεια με καλύτερο τρόπο από την προθυμία σου να φέρεις το φως του Ουρανού μαζί σου, καθώς πορεύεσαι πέρα από τον κόσμο του σκότους προς το φως; (Κ-25.IV.5:1-5, 11-12)

(2) Εσύ με οδηγείς από το σκοτάδι στο φως · από την αμαρτία στην αγιότητα. Ας συγχωρήσω, και έτσι ας λάβω την σωτηρία για τον κόσμο. Είναι το δικό σου δώρο, Πατέρα μου, που μου έχει δοθεί για να προσφέρω στον άγιο Υιό Σου, ώστε να μπορέσει να βρει ξανά την δική Σου θύμηση, και του Υιού Σου έτσι όπως Εσύ τον δημιούργησες.

Το απόσπασμα που ακολουθεί τώρα επαναλαμβάνει την υπέροχη προσευχή του βιβλίου εργασιών:

Δεν υπάρχει ζωντανή ύπαρξη που να μην μοιράζεται την συμπαντική Θέληση να είναι ολοκληρωμένη, και να μην αφήσεις το κάλεσμά της ανήκουστο. Χωρίς την απάντησή σου αφήνεται να πεθάνει, όπως σώζεται από τον θάνατο όταν ακούς το κάλεσμά της σαν το αρχαίο κάλεσμα στη ζωή, και να αναγνωρίσεις ότι δεν είναι παρά το δικό σου. Ο Χριστός μέσα σου θυμάται τον Θεό με όλη την βεβαιότητα με την οποία γνωρίζει την Αγάπη Του... Θα παρουσιαστεί όταν Του απαντήσεις, και μέσα σε Αυτόν θα γνωρίσεις ότι ο Θεός είναι Αγάπη. (Κ-31.Ι.9: Ι -3· 10:6)

ΜΑΘΗΜΑ 305

Υπάρχει μια ειρήνη που μας την χαρίζει ο Χριστός.

(1:1) Όποιος χρησιμοποιεί μόνο την όραση του Χριστού βρίσκει μια ειρήνη τόσο βαθιά και ήρεμη, αδιασάλευτη και απόλυτα αναλλοίωτη, που ο κόσμος δεν έχει ανάλογη.

Μόλις βιώσουμε την ειρήνη του Χριστού, συνειδητοποιούμε ότι δεν υπάρχει καμία ανάλογη στον κόσμο. Τίποτα εδώ - ανεξάρτητα από την φαινομενική του ειρήνη, ευτυχία, ή χαρά - δεν είναι συγκρίσιμο. Επιπλέον, αυτό που φαίνεται να συμβαίνει στα όνειρα του κόσμου, του πόνου και του θανάτου, δεν επηρεάζει καθόλου αυτήν την ειρήνη, διότι ο νους είναι εντελώς ανεπηρέαστος από τον κόσμο ή το σώμα.

(1:2-4) Οι συγκρίσεις σταματούν μπροστά σε αυτή την ειρήνη. Και ολόκληρος ο κόσμος αποσύρεται σιωπηλά, καθώς αυτή η ειρήνη τον περιτυλίγει, και ευγενικά τον πηγαίνει στην αλήθεια, για να μην είναι πια το σπίτι του φόβου. Διότι η Αγάπη έχει έρθει, και έχει θεραπεύσει τον κόσμο δίνοντάς του την ειρήνη του Χριστού.

Ο Ιησούς περιγράφει ποιητικά το τι συμβαίνει όταν ενωνόμαστε μαζί του και βλέπουμε τον κόσμο μέσα από τα μάτια του. Τα πάντα εξαφανίζονται κυριολεκτικά σε ότι αφορά το πώς τα είχαμε δει μέχρι τώρα. Ο θυμός, η κατάθλιψη, η ασθένεια, η απώλεια και ο θάνατος - όλα εξαφανίζονται, επειδή η υποβόσκουσα αιτία του διαχωρισμού έχει εξαφανιστεί από τον δάσκαλό μας. Μόλις αλλάξουμε το νου μας, οι όποιες συνέπειες του διαχωρισμού δεν υπάρχουν πλέον.

Η σύγκριση την οποία εξετάσαμε στο Μάθημα 195, είναι μια σημαντική δυναμική μέσα στο εγωικό σύστημα · αυτή είναι ο πυρήνας της κρίσης. Η αρχική σύγκριση έγινε μεταξύ του Θεού και του Υιού Του, οι φρικτές επιπτώσεις από τις οποίες καταπιεζόμαστε. Στη συνέχεια προβάλλαμε τη σκέψη ότι εμείς έχουμε αυτό που λείπει από τον Θεό · και τώρα περνάμε τη ζωή μας, συγκρίνοντας συνεχώς. Η δυναμική αυτή της κρίσης και της επίθεσης εξαφανίζεται αναπόφευκτα τη στιγμή που θα φέρουμε το φόβο μας στην Αγάπη του Θεού.

(2:1) Πατέρα, η ειρήνη του Χριστού, μας δίδεται, διότι είναι το Θέλημά Σου να σωθούμε.

Σωζόμαστε από την πίστη μας στην ιδιαιτερότητα και τον πόλεμο καθώς δεχόμαστε την ειρήνη του Πατέρα μας:

... Γι' Αυτόν αυτή η κρίση δεν θγάζει κανένα νόημα, διότι μόνο αυτό που βούλεται ο Πατέρας Του είναι δυνατό, και δεν υπάρχει καμία άλλη εναλλακτική γι' Αυτόν. Από την δική Του έλλειψη σύγκρουσης προέρχεται η δική σου ειρήνη. Και από τον δικό Του σκοπό έρχονται τα μέσα για αβίαστη επιτυχία και ανάπαυση. (Κ-24. VI.13:5-7)

(2:2) Βοήθησε μας σήμερα να δεχτούμε το δώρο Σου, και να μην το κρίνουμε.

Αυτό το δώρο είναι η όραση του Χριστού, το οποίο κρίνουμε αρνούμενοι την αλήθεια του. Έτσι η όραση του Χριστού μας λέει ότι ο θυμός δεν δικαιολογείται με κανέναν τρόπο, και η ασθένεια δεν είναι αυτό που φαίνεται να είναι, γιατί και τα δύο είναι άμυνες ενάντια στην αλήθεια. Πάνω απ' όλα, η όραση μας λέει ότι η ατομικότητά μας και η ιδιαιτερότητά μας δεν είναι πραγματικές. Όπως έχουμε δει τόσο συχνά, και ειδικά εδώ στο 2ο Μέρος του βιβλίου εργασιών, ο Ιησούς μας διδάσκει να μην κρίνουμε ενάντια στο δώρο που μας δίνει - την αλήθεια της αθωότητάς μας - προσπαθώντας έτσι να αποδείξουμε ότι αυτός κάνει λάθος και εμείς έχουμε δίκιο.

(2:3) Γιατί αυτό ήρθε σε μας για να μας σώσει από την κρίση μας για τους εαυτούς μας.

Το πρόβλημα δεν είναι οι κρίσεις μας για τους άλλους, διότι αυτές είναι απλά προβολές της δικής μας κρίσης για τον εαυτό μας. Αυτή είναι η κρίση που θα αναιρεθεί από το δώρο της όρασης του Χριστού, το οποίο θεραπεύει την Υιότητα ως μία.

Και τώρα το τελευταίο μάθημα αυτής της τριλογίας για την όραση.

ΜΑΘΗΜΑ 306

Το δώρο του Χριστού είναι το μόνο που αναζητώ σήμερα.

Θα το πούμε άλλη μια φορά, το δώρο είναι η όραση του Χριστού: κοιτάζουμε τον κόσμο μέσα από τα μάτια του Αγίου Πνεύματος που δεν βλέπουν καμία αιτία για διαχωρισμό.

(1:1) Τι άλλο εκτός από την όραση του Χριστού θα ήθελα να χρησιμοποιήσω σήμερα, όταν μου προσφέρει μια μέρα κατά την οποία βλέπω ένα κόσμο τόσο όμοιο με τον Ουρανό ώστε μια αρχαία ανάμνηση επιστρέφει σε μένα;

Αυτός είναι ο πραγματικός κόσμος, ο οποίος αν και απατηλός, αντανakλά την ενιαιότητα του Ουρανού καθώς αυτός δεν αντιτίθεται σε τίποτα. Είναι η κατάσταση του νου που συμβολίζει την αλήθεια, η οποία είναι πέρα από τα δικά μας όνειρα του διαχωρισμού.

(1:2-3) Σήμερα μπορώ να ξεχάσω τον κόσμο που έφτιαξα. Σήμερα μπορώ να προσπεράσω όλο τον φόβο, και να επανέλθω στην αγάπη, την αγιότητα και την ειρήνη.

Αυτός είναι ένας άλλος τρόπος, για να πούμε ότι εμείς κάνουμε λάθος και το Άγιο Πνεύμα έχει δίκιο. Επιλέγοντας το νέο μας Δάσκαλο, ξεχνάμε το σύστημα σκέψης που φτιάξαμε και τον κόσμο που προέκυψε από αυτό. Στην δική τους θέση μέσα στην επίγνωσή μας ανατέλλουν τα δώρα της αγάπης, της αγιότητας και της ειρήνης - οι προάγγελοι της αφύπνισης του Εαυτού μας.

(1:4) Σήμερα λυτρώνομαι, και ξαναγεννιέμαι σε ένα κόσμο ελέους και φροντίδας · της στοργικής καλοσύνης και της ειρήνης του Θεού

Ξαναγεννιόμαστε, όταν επιλέγουμε τον Δάσκαλο της συγχώρεσης, ο Οποίος μας θυμίζει ότι το αναμάρτητο (η αθωότητα) του αδελφού μας φωτίζει το δικό μας.

Ωστόσο κάθε στιγμή μπορείς να ξαναγεννηθείς, και να σου δοθεί ζωή ξανά. Η αγιότητά του δίνει ζωή σε σένα, που δεν μπορείς να πεθάνεις επειδή η αθωότητά του είναι γνωστή στον Θεό · και δεν μπορεί να θυσιαστεί από εσένα περισσότερο από ό,τι το φως μέσα σου μπορεί να εξαλειφθεί επειδή αυτός δεν το βλέπει. (Κ-2617:1-2)

(2:1) Και έτσι, Πατέρα μας, επιστρέφουμε σε Σένα, ενώ θυμόμαστε ότι ποτέ δεν φύγαμε μακριά Σου · θυμόμαστε τα ιερά Σου δώρα προς εμάς.

Πιστεύουμε ότι φύγαμε μακριά από τον Ουρανό, που είναι η έννοια της αμαρτίας - η σκέψη ότι διαχωριστήκαμε από τον Θεό και ότι καταστρέψαμε την Αγάπη Του, για να μπορέσουμε να υπάρξουμε. Αυτή είναι η πηγή της ενοχής, το δώρο του εγώ, το οποίο τώρα επιλέγουμε να αντικαταστήσουμε με τα δώρα του Ουρανού, την αγάπη και την αιώνια ζωή.

(2:2-4) Με ευγνωμοσύνη και ευχαριστίες ερχόμαστε, με άδεια χέρια, ανοιχτή καρδιά και νου, ζητώντας μόνο αυτό που Εσύ μας δίνεις. Εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε μια προσφορά αντάξια του Υιού Σου. Αλλά μέσα στην Αγάπη Σου το δώρο του Χριστού είναι δικό του.

Συζητήσαμε νωρίτερα το θέμα της ευγνωμοσύνης, ο πυρήνας του οποίου είναι ότι είμαστε ευγνώμονες που εμείς κάναμε λάθος και το Άγιο Πνεύμα είχε δίκιο. Είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε το μέγεθος του λάθους μας. Έχουμε κάνει λάθος για τα πάντα: όλα όσα σκεφτήκαμε ποτέ για τους εαυτούς μας ή για κάποιον άλλο - για τα σώματα, τη ζωή και το θάνατο, το νόημα του σύμπαντος, κλπ. - όλα είναι λάθος. Βιώνουμε αυτή την ευγνωμοσύνη ωστόσο, μόνο όταν ερχόμαστε με «άδεια χέρια, ανοιχτή καρδιά και νου», όπως εκφράζεται στην υπέροχη προσευχή στο Μάθημα 189 (Εργ.189.7). Αυτή η κενότητα σημαίνει ότι δεν στηριζόμαστε σε τίποτα. Ωστόσο, χρειάζεται πρώτα να συνειδητοποιήσουμε τι είναι αυτό, στο οποίο προσκολλώνται τα χέρια μας · αλλιώς το να το αφήσουμε δεν έχει κανένα νόημα. Έτσι φέρνουμε τις δικές μας προσφορές της ενοχής και του μίσους στο βωμό, όπου απαλά αντικαθίστανται από το δώρο της αθωότητας του Χριστού. Ευγνώμονες και χαρούμενοι αναγεννιόμαστε!

ΜΑΘΗΜΑ 307

Αντικρουόμενες επιθυμίες δεν μπορεί να είναι η θέλησή μου.

Το να βρισκόμαστε σε μια διαρκή κατάσταση σύγκρουσης είναι κοινό χαρακτηριστικό όλων μας. Ένα μέρος μας αναγνωρίζει τη δυστυχία μας και θέλει να επιστρέψει στην εστία. Ως μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* αναγνωρίζουμε μέσα σ' αυτά την δική μας μορφή της αλήθειας, και γι' αυτό θέλουμε ειλικρινά να τα ασκούμε και να τα βιώνουμε. *Όμως δεν το κάνουμε.* Έτσι προκύπτει η σύγκρουση μέσα στο διαχωρισμένο νου μας: ένα μέρος θέλει να επιστρέψει στον Εαυτό μας, ενώ το άλλο μέρος - συνήθως χωρίς να έχει επίγνωση - τρομοκρατείται στην ιδέα ότι θα χάσει την ταυτότητά του και ότι κάνει λάθος.

(1:1-3) Πατέρα, η Θέλησή Σου είναι δική μου, και μόνο αυτή. Δεν υπάρχει άλλη θέληση για να έχω. Ας μην προσπαθώ να φτιάξω μια άλλη θέληση, διότι δεν έχει νόημα και μου προκαλεί πόνο.

Έχουμε δει το πώς ο Ιησούς ελπίζει να κερδίσει την αφοσίωσή μας μέσα από τον εγωισμό μας. Δεν θέλουμε να είμαστε δυστυχισμένοι, ούτε να πονάμε. Μας λέει ότι αν αφήσουμε την κρίση και την ανένδοτη εμμονή μας να έχουμε δίκιο, θα είμαστε πραγματικά ευτυχισμένοι. «Δεν σκέφτεστε με αυτόν τον τρόπο τώρα,» μας λέει, «γιατί νομίζετε ότι γνωρίζετε καλύτερα από εμένα. Όμως ο πόνος σας προέρχεται από τη σκέψη ότι έχετε μια θέληση που είναι σε σύγκρουση με τη δική μου, και έτσι πιστεύετε ότι αυτή είναι σε σύγκρουση με του Θεού». Αυτή η πεποίθηση δείχνει το πώς άρχισε ο διαχωρισμός, και το να αποδεχθούμε την Επανάρθωση - «η Θέλησή Σου είναι δική μου, και μόνο αυτή» - είναι το πώς τελειώνει.

(1:4-5) Μόνο η Θέλησή Σου μπορεί να μου φέρει χαρά, και μόνο η δική Σου υπάρχει. Αν θέλω να λάβω αυτό που μόνο Εσύ μπορείς να δώσεις, πρέπει να δεχτώ το Θέλημά Σου για μένα, και να εισέλθω σε μια ειρήνη όπου κάθε σύγκρουση είναι αδύνατη, ο Υιός Σου είναι ένα με Σένα σε ύπαρξη και θέληση, και τίποτα δεν μπορεί ν' αντικρούσει την ιερή αλήθεια ότι παραμένω έτσι όπως με δημιούργησες.

Άλλη μια φορά, ο Ιησούς θέλει να κατανοήσουμε και ν' αποδεχτούμε ότι δεν μπορούμε ποτέ να είμαστε ευτυχισμένοι αν βρισκόμαστε σε σύγκρουση, πιστεύοντας ότι ο Θεός (ή κάθε εξουσία) είναι εχθρός μας. Όχι μόνο η θέλησή μας είναι ένα με του Θεού, αλλά είναι επίσης ένα με των αδελφών μας, καθώς η μία η Θέληση του Ουρανού είναι ο Εαυτός μας. Μόνο μέσω της αποδοχής του ενωμένου μας νου, βρίσκουμε την αληθινή ευχαρίστηση της ευτυχίας και της ειρήνης, όπως εξηγεί αυτή η πρώιμη δήλωση από το κείμενο:

... Όλη η αληθινή ευχαρίστηση έρχεται από το να πράττεις το Θέλημα του Θεού. Και αυτό διότι το να μην το πράττεις είναι άρνηση του Εαυτού. Η άρνηση του Εαυτού καταλήγει στις ψευδαισθήσεις, ενώ η διόρθωση του σφάλματος φέρνει την απελευθέρωση από αυτές. (Κ-1.VII.1:4-6)

(2) Και μ' αυτή την προσευχή εισερχόμαστε σιωπηλά σε μια κατάσταση όπου καμιά σύγκρουση δεν μπορεί να έρθει, διότι ενώνουμε την ιερή μας θέληση με του Θεού αναγνωρίζοντας ότι είναι οι ίδιες.

Το τέλος της σύγκρουσης είναι η αποδοχή της ενότητας της θέλησης - του Πατέρα και του Υιού - που αναιρεί όλες τις σκέψεις του πόνου και της δυστυχίας. Πράγματι, το να προσευχηθούμε γι' αυτή την σιωπηλή κατάσταση της ειρήνης, είναι τα μόνα λόγια που μπορούμε να προφέρουμε τα οποία έχουν νόημα, γιατί δεν υπάρχει τίποτα άλλο που να χρειαζόμαστε. Η συγχώρεση είναι το μέσο που χρησιμοποιεί το Άγιο Πνεύμα για να απαντήσει στην προσευχή μας για βοήθεια, μέσω της διόρθωσης των εσφαλμένων αντιλήψεων που έχουμε για τους αδελφούς μας και τους εαυτούς μας. Αυτό οδηγεί αναπόφευκτα στην θεραπεία του διαιρεμένου νου μέσα από την όραση που αντανακλά την Ενιαιότητα του Θεού και του Υιού Του:

... Ευλογημένος είσαι εσύ που μαθαίνεις ότι το να ακούς το Θέλημα του Πατέρα σου σημαίνει ότι γνωρίζεις το δικό σου. Διότι το θέλημά σου είναι να είσαι σαν Αυτόν, του Οποίου επίσης είναι το Θέλημα. Η Θέληση του Θεού είναι ο Υιός Του να είναι Ένας, κι ενωμένος μαζί Του μέσα στην Ενιαιότητά Του. Αυτός είναι ο λόγος που η θεραπεία είναι η αρχή της αναγνώρισης ότι η δική σου θέληση είναι η δική Του. (Κ-11.I.11:6-9)

ΜΑΘΗΜΑ 308

Αυτή η στιγμή είναι ο μόνος χρόνος που υπάρχει.

Σε αντίθεση με το παρόν του εγώ, η άγια στιγμή - το αληθινό παρόν - είναι έξω από το χρόνο, κατά την οποία αναστέλλουμε την πίστη στην πραγματικότητα του εγωικού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού: την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο.

(1:1-3) Έχω φανταστεί τον χρόνο με ένα τέτοιο τρόπο που ματαιώνει τον στόχο μου. Αν επιλέξω να οδηγήσω το παρελθόν στην αιωνιότητα, πρέπει να αλλάξω την αντίληψη που έχω για τον σκοπό του χρόνου. Ο σκοπός του χρόνου δεν μπορεί να είναι το να κρατά το παρελθόν και το μέλλον ως ένα.

Ο σκοπός που έχει το εγώ για τον χρόνο είναι να αποδείξει ότι το δικό του σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου είναι αληθινό, διότι ο γραμμικός χρόνος δεν είναι παρά η σκιώδης προβολή τους. Έχοντας επιλέξει το σκοπό του εγώ ως δικό μας, διατηρούμε τις αμαρτίες του παρελθόντος, απολαμβάνοντας ιδιαίτερα να κρατιόμαστε από τις αμαρτίες του παρελθόντος κάποιου άλλου, που είτε διαπράχθηκαν κατά τα τελευταία πέντε λεπτά, ή πριν πέντε μήνες, πέντε χρόνια, ή πριν πέντε δεκαετίες. Με αυτό τον τρόπο αποδεικνύεται ότι η αμαρτία είναι πραγματική,

αλλά ότι υπάρχει σε κάποιον άλλο. Όταν βιώνουμε την ενοχή σε αυτό που το εγώ ονομάζει παρόν δικαιολογεί την πίστη μας στην αμαρτία και οδηγεί στην προβολή της ενοχής, που ακολουθείται από το να πιστεύουμε σε μελλοντική τιμωρία. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο μας αρέσει να είμαστε δυστυχισμένοι, και το γιατί κάνουμε συγκεκριμένα πράγματα για να αποτύχουμε κι έτσι να τιμωρηθούμε. Η τιμωρία αποδεικνύει ότι ο χρόνος είναι πραγματικός, όπως είναι η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος. Έτσι ο χρόνος - παρελθόν, παρόν και μέλλον - είναι σε σύμπραξη με το εγώ, το οποίο έχει αποδείξει ότι ο Ιησούς ψεύδεται και τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν λειτουργούν. Χρειάζεται να δούμε ότι αυτό δεν έχει κανένα νόημα, γιατί η παραφροσύνη του μας κάνει μίζερους και δυστυχισμένους. Όμως υπάρχει και μια άλλη χρήση για το χρόνο - να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν υπάρχει καμία αμαρτία στο παρελθόν, και έτσι δεν υπάρχει τίποτα να συγχωρήσουμε. Επιπλέον, η ενοχή στο παρόν δεν αιτιολογείται, και έτσι δεν υπάρχει καμία βάση να φοβόμαστε την μελλοντική τιμωρία.

(1:4-5) Το μόνο διάστημα κατά το οποίο μπορώ να σωθώ από τον χρόνο είναι το τώρα. Γιατί αυτή την στιγμή η συγχώρεση έχει έρθει να με απελευθερώσει.

Κανείς δεν μπορεί να με σώσει - ούτε ο Θεός, ο Ιησούς, τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ή οι ιδιαίτερές μου αγάπες. Μόνο ο λήπτης των αποφάσεων του νου μου μπορεί να με βοηθήσει επιλέγοντας το Άγιο Πνεύμα κατά την άγια στιγμή - «το μόνο διάστημα κατά το οποίο μπορώ να σωθώ». Η συγχώρεση είναι το μέσο των Μαθημάτων για να φέρω το πρόβλημα από τον κόσμο όπου το τοποθέτησα, πίσω στο νου μου από όπου προσπάθησα να το κρύψω.

(1:6-8) Η γέννηση του Χριστού είναι τώρα, χωρίς παρελθόν ή μέλλον. Έχει έρθει να δώσει την παρούσα ευλογία Του στον κόσμο, αποκαθιστώντας τον στην συγχώρεση και την αγάπη. Και η αγάπη είναι πάντα παρούσα, εδώ και τώρα.

Ο Ιησούς συνεχίζει το θέμα των Χριστουγέννων με αυτή την αναφορά στη «γέννηση του Χριστού», την αλλαγή του νου που συμβαίνει τώρα - όχι στο παρελθόν ή σε κάποιο απρόβλεπτο μέλλον, αλλά κατά την άγια στιγμή:

Η άγια στιγμή είναι πραγματικά η ώρα του Χριστού. Διότι σ' αυτή την απελευθερωτική στιγμή δεν υπάρχει καμιά ενοχή πάνω στον Υιό του Θεού, κι έτσι η απεριόριστη δύναμή του αποκαθίσταται σε αυτόν... Η ώρα του Χριστού είναι η ώρα η ορισμένη για το δώρο της ελευθερίας, που προσφέρεται σε όλους. Και με την αποδοχή αυτής, το προσφέρεις σε όλους. (Κ-15.Χ.2: 1-2. 3:6-7)

(2) Σε ευχαριστώ γι' αυτή την στιγμή, Πατέρα. Τώρα λυτρώνομαι. Αυτή η στιγμή είναι ο χρόνος που έχεις ορίσει Εσύ για την απελευθέρωση του Υιού Σου, και για την σωτηρία του κόσμου μέσα σ' αυτόν.

Το ίδιο επαναλαμβάνεται στο παρακάτω απόσπασμα από το κείμενο, περιγράφοντας το απεριόριστο του Υιού του Θεού:

... Μέσα στην άγια στιγμή... βιώνεις μόνο την έλξη του Θεού. Κι εφόσον την αποδέχεσαι ως αδιαίρετη ενώνεσαι μαζί Του ολοκληρωτικά σε μια στιγμή, διότι δεν θέτεις όρια στην ένωσή σου με τον Θεό. (Κ-15.ΙΧ.7:3-4)

ΜΑΘΗΜΑ 309

Δεν θα φοβηθώ να κοιτάξω μέσα μου σήμερα.

Αυτό το μάθημα σχετίζεται με την ενότητα «Ο Φόβος να Κοιτάξεις Μέσα σου» (Κ-21.IV), που περιγράφει την συμβουλή του εγώ, ότι αυτό που υπάρχει μέσα μας δεν είναι αιώνια αθωότητα, αλλά αιώνια ενοχή και αμαρτία, τόσο φρικτή που αν κοιτάζαμε ποτέ μέσα στο νου μας θα καταστρεφόμασταν, όπως διαβάζουμε πάλι:

... Πολύ δυνατά το εγώ σου φωνάζει να μην κοιτάξεις μέσα σου, διότι αν το κάνεις τα μάτια σου θα πέσουν στην αμαρτία, και ο Θεός θα σε τυφλώσει. (Κ-21.IV.2:3)

Όμως, η αλήθεια είναι ότι αν κοιτάξουμε μέσα μας θα βρούμε μόνο την Επανόρθωση, την οποία επιδιώξαμε να θάψουμε κάτω από τα πέπλα της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου.

(1:1-3) Μέσα μου βρίσκεται η Αιώνια Αθωότητα, διότι είναι το Θέλημα του Θεού να βρίσκεται εκεί αιώνια. Εγώ, ο Υιός Του, του οποίου η θέληση είναι χωρίς όρια όπως και η δική Του, δεν γίνεται να θελήσω καμία αλλαγή σε αυτό. Διότι αν αρνηθώ την Θέληση του Πατέρα μου σημαίνει πως αρνούμαι την δική μου.

Η αθωότητά μου ως Υιός του Θεού είναι πέρα από κάθε αλλαγή, και γι' αυτό ποτέ δεν έπαψα να παραμένω σε ενότητα με την Θέληση που με δημιούργησε ως μέρος Της:

Αν η Θέληση του Θεού για σένα είναι η απόλυτη γαλήνη και χαρά, τότε, αν δεν βιώνεις μόνο αυτά, σημαίνει ότι αρνείσαι να αναγνωρίσεις την Θέλησή Του. Η Θέλησή Του δεν ταλαντεύεται, και παραμένει για πάντα αμετάβλητη. Όταν δεν είσαι σε γαλήνη αυτό μπορεί να συμβαίνει μόνο και μόνο επειδή δεν πιστεύεις ότι βρίσκεσαι μέσα σε Αυτόν. Και όμως Αυτός είναι το Παν μέσα σε όλα. Η ειρήνη Του είναι πλήρης, και εσύ πρέπει να συμπεριλαμβανέσαι μέσα σ' αυτήν. (Κ-8.IV.1:1-5)

(1:4-8) Το να κοιτάζω μέσα μου σημαίνει πως βρίσκω την θέλησή μου έτσι όπως την δημιούργησε ο Θεός, και όπως είναι πραγματικά. Φοβάμαι να κοιτάξω μέσα μου διότι νομίζω πως έφτιαξα μια άλλη θέληση που δεν είναι αληθινή, και εγώ την έκανα πραγματική. Παρόλα αυτά, δεν έχει καμία επίδραση. Μέσα μου βρίσκεται η αγιότητα του Θεού. Μέσα μου βρίσκεται η ανάμνησή Του.

Η θέληση που φτιάξαμε είναι ο ψευδής εαυτός που το εγώ εξισώνει με την αμαρτία, πίσω από την οποία βρίσκεται ο οργισμένος Θεός, ο Οποίος δεν θέλει τίποτα λιγότερο από το να μας καταστρέψει ως τιμωρία γι' αυτό που κάναμε σε Αυτόν. Είναι επιτακτική ανάγκη καθώς εργαζόμαστε με τα Μαθήματα Θαυμάτων να καταλάβουμε ότι το εγωικό σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου είναι ένα τέχνασμα, ένα μέρος της στρατηγικής του για να μας πείσει ότι ο νους είναι επικίνδυνος, και ότι είμαστε ασφαλείς μόνο έξω από αυτόν, στο σώμα - κι έτσι φοβόμαστε να κοιτάξουμε μέσα μας. Ωστόσο, ο πραγματικός φόβος είναι ότι δεν θα βρούμε τίποτα άλλο μέσα μας εκτός από το περίλαμπρο φως του Υιού του Θεού, μέσα στην παρουσία του οποίου εξαφανίζεται το εγώ:

... Το Άγιο Πνεύμα διδάσκει μόνο ότι η «αμαρτία» της αντικατάστασης του Θεού με τον εαυτό σου στον δικό Του θρόνο, δεν είναι μια πηγή ενοχής. Αυτό που δεν μπορεί να συμβεί δεν μπορεί να έχει καθόλου αποτελέσματα που προκαλούν φόβο.... Η τρέλα μπορεί να είναι η δική σου επιλογή, αλλά όχι και η πραγματικότητά σου. Ποτέ μην ξεχνάς την Αγάπη του Θεού, ο Οποίος σε θυμάται. Διότι είναι εντελώς αδύνατον Αυτός να άφηne τον Υιό Του να εκπέσει από τον στοργικό Του Νου μέσα στον Οποίο δημιουργήθηκε, και όπου η κατοικία του διασφαλίστηκε μέσα σε τέλεια ειρήνη για πάντα. (Κ-14.III.15:3-4, 6-8)

(2) Το βήμα που κάνω σήμερα, Πατέρα μου, είναι η βέβαιη απελευθέρωσή μου από τα άσκοπα όνειρα της αμαρτίας. Ο βωμός Σου είναι γαλήνιος και άσπιλος. Είναι ο ιερός βωμός του Εαυτού μου, κι εκεί βρίσκω την αληθινή μου Ταυτότητα.

Ο βωμός είναι ο νους, τον οποίο πιστεύουμε ότι σπλώσαμε με την αμαρτία και την ενοχή, που στη συνέχεια καταστρέψαμε με το φόβο. Όμως, αυτό που είναι στο νου μας είναι η αρχή της Επανόρθωσης, που γαλήνια μας υπενθυμίζει ότι τίποτα δεν συνέβη. Ο Ιησούς μας ζητά να μην φοβηθούμε να κοιτάξουμε μέσα μας, ούτε να φοβόμαστε τον θυμό, την αναστάτωση, την ασθένεια και το άγχος που είναι μέρος της στρατηγικής του εγώ, και δεν έχουν καμία πραγματική αιτιολόγηση. Σκοπός τους είναι να κρατήσουν το βλέμμα μας επικεντρωμένο σε ό,τι βρίσκεται εξωτερικά, και τίποτα δεν εστιάζει καλύτερα την προσοχή μας από τον πόνο, την ταλαιπωρία και την ιδιαιτερότητα, σε οποιαδήποτε από τις αμέτρητες μορφές τους.

ΜΑΘΗΜΑ 310

Με αφοβία και αγάπη περνώ την σημερινή μέρα.

Το εγώ φυσικά, με βάζει να περάσω αυτή τη μέρα μέσα στο φόβο και το μίσος, πιστεύοντας ότι είναι δικαιολογημένα. Έτσι σας φοβάμαι επειδή είστε μοχθηροί και αμαρτωλοί. Επιπλέον, θέλω να είστε βίαιοι διότι αυτό αποδεικνύει ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός, αλλά ότι υπεύθυνοι γι' αυτό είστε εσείς, όχι εγώ.

(1:1) Αυτή την ημέρα, Πατέρα μου, θέλω να την περάσω μαζί με Σένα, όπως Εσύ έχεις επιλέξει ότι θα πρέπει να είναι όλες οι μέρες μου.

Ο Ιησούς χρησιμοποιεί το συμβολισμό του Θεού ως Πατέρα για να διδάξει ότι πρέπει να περνάμε την μέρα μας μαθαίνοντας τα μαθήματα της συγχώρεσης. Ο Θεός δεν επιλέγει τίποτα για εμάς, αλλά η συγχώρεση είναι το μέσο με το οποίο η μνήμη Του αποκαθίσταται στην επίγνωσή μας μέσου του Αγίου Πνεύματος.

(1:2-4) Και αυτό που θα βιώσω δεν είναι καθόλου του χρόνου. Η χαρά που έρχεται σε μένα δεν είναι των ημερών ούτε των ωρών, διότι έρχεται από τον Ουρανό προς τον Υιό Σου. Αυτή η ημέρα θα είναι η γλυκιά υπενθύμισή Σου για να Σε θυμηθώ, το γλυκό κάλεσμά Σου προς τον άγιο Υιό Σου, το σημάδι ότι η χάρις Σου έχει έρθει σε μένα, και ότι είναι το Θέλημά Σου να είμαι ελεύθερος σήμερα.

Στα Μαθήματα Θαυμάτων, η χαρά δεν έχει καμία σχέση με οτιδήποτε εξωτερικό, η οποία πιο συχνά συνδέεται με ό,τι κάνει το σώμα να αισθάνεται ευτυχισμένο. Η αληθινή χαρά, αντίθετα, είναι το αποτέλεσμα της μάθησης ότι η πραγματικότητά μας δεν είναι αυτού του κόσμου, και έρχεται καθώς με ευγνωμοσύνη αφυπνιζόμαστε σε αυτή τη σκέψη.

Η παράγραφος 2 αρχίζει με μια έκκληση από τον Ιησού να περάσουμε την ημέρα μαζί του:

(2:1) Αυτή την ημέρα, την περνούμε μαζί, εσύ κι εγώ.

Περνάμε τη μέρα μας με το Ιησού όταν επιλέγουμε αυτός να μας διδάξει τον κατάλληλο τρόπο να αντιλαμβανόμαστε τη ζωή μας. Τον επιλέγουμε ως δάσκαλό μας, όχι για να μας βοηθήσει ώστε να μπορέσουμε να είμαστε άκρως ευτυχισμένοι εδώ, αλλά επειδή ένα μέρος μας θέλει πραγματικά να είναι άκρως δυστυχισμένο. Ζητάμε τη βοήθειά του, για να αντιληφθούμε τον κόσμο ως ένα όχημα για να επιστρέψουμε στο νου μας, έτσι ώστε να μπορέσουμε να δούμε τι υπάρχει εκεί και έτσι να κάνουμε μια συνειδητή επιλογή εναντίον της δυστυχίας μας, και υπέρ της ήσυχης χαράς μας.

(2:2-4) Και όλος ο κόσμος ενώνεται μαζί μας στο τραγούδι των ευχαριστιών και της χαράς μας προς Αυτόν ο Οποίος μας έδωσε την σωτηρία, και μας απελευθέρωσε. Επανερχόμαστε στην ειρήνη και στην αγιότητα. Δεν υπάρχει χώρος για τον φόβο μέσα μας σήμερα, διότι έχουμε καλωσορίσει την αγάπη μέσα στις καρδιές μας.

Αυτή είναι άλλη μια αναφορά στο εδάφιο από την πρώτη επιστολή του Ιωάννη, «η τελεία αγάπη έξω βάλλει τον φόβον» (1 Ιωάν. 4:18). Όταν επιλέγουμε τον Ιησού ως δάσκαλό μας, γεμίζουμε με την αγάπη του και ο φόβος έχει φύγει. Είναι στην πραγματικότητα αδύνατο να βιώσουμε φόβο μέσα στην παρουσία της αγάπης, αυτός είναι ο λόγος που ο μυστικός στόχος που έχει το εγώ για μας είναι να είμαστε φοβισμένοι - το μυστικό του όπλο κατά της αγάπης:

... Διότι παρόλο που το εγώ παίρνει πολλές μορφές, είναι πάντα η ίδια ιδέα. Ότι δεν είναι αγάπη είναι πάντα φόβος, και τίποτα άλλο. (Κ-15.Χ.4:4-5)

Έτσι, ο Ιησούς μας ζητά να επιλέξουμε την αγάπη του αντί για το φόβο του εγώ. Μόλις την επιλέξουμε, γίνεται ο σωτήρας μας από το φόβο, ο οποίος δεν μπορεί να μας αγγίξει όσο ταυτιζόμαστε με την αγάπη του, η οποία ενώνει την Υιότητα μέσα στην ειρήνη και την αγιότητά της. Πώς μπορούμε να φοβόμαστε με την αγάπη μέσα στις καρδιές μας;

Το δώρο σου προς τον αδελφό σου μου έχει δώσει (στον Ιησού) την βεβαιότητα ότι η ένωσή μας θα γίνει σύντομα. Μοιράσου, λοιπόν, αυτή την πίστη μαζί μου, και γνώρισε ότι δικαιώνεται. Δεν υπάρχει καθόλου φόβος στην τέλεια αγάπη διότι αυτή δεν γνωρίζει αμαρτία, και πρέπει να βλέπει τους άλλους όπως βλέπει τον εαυτό της. Κοιτώντας με ευσπλαχνία προς τα μέσα, τι μπορείς να φοβηθείς από έξω; (Κ-20.III.11:1-4)

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΕΣΧΑΤΗ ΚΡΙΣΗ;

Στη Δευτέρα Παρουσία, ο Υιός του Θεού συνειδητοποιεί ότι είναι ένας Υιός - όχι ένα θραύσμα - και έτσι κάνει την Έσχατη Κρίση η οποία αναιρεί την αρχική κρίση του διαχωρισμού. Χρειάζεται να θυμόμαστε ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* επικεντρώνονται στην αναίρεση του σφάλματος, το οποίο προέρχεται από την κρίση του ενός Υιού που έκανε ενάντια στον Θεό και τη Φωνή Του, και υπέρ του εγώ. Στο τέλος της διαδικασίας της Επανόρθωσης και πάλι ως ένας Υιός, κοιτάζουμε το εγώ και το Άγιο Πνεύμα και θυμόμαστε να γελάσουμε καθώς θυμόμαστε την αρχική μας κρίση, την οποία με χαρά διορθώνουμε τώρα. Αυτή επομένως είναι ένα συνώνυμο της δικής μας διόρθωσης μέσα στο όνειρο, η οποία αναιρεί πλήρως το όνειρο:

Η Έσχατη Κρίση γενικά θωρείται σαν μια διαδικασία που την αναλαμβάνει ο Θεός. Στην πραγματικότητα θα την αναλάβουν οι αδελφοί μου με την βοήθειά μου. Είναι μια τελική θεραπεία... Η Έσχατη Κρίση θα μπορούσε να ονομαστεί διαδικασία σωστής αξιολόγησης. Απλά σημαίνει ότι όλοι τελικά θα καταλάβουν τι είναι άξιο και τι όχι... Το πρώτο βήμα προς την ελευθερία συνεπάγεται ένα ξεκαθάρισμα ανάμεσα στο λάθος και στο σωστό. Αυτή είναι μια διαδικασία διαχωρισμού με την δημιουργική έννοια, και αντανakλά το αληθινό νόημα της Αποκάλυψης. (Κ-2.VIII.3:1-3, 5-6· 4:1-2)

Στην παρούσα περίληψη ωστόσο, ο Ιησούς χρησιμοποιεί τον όρο *Έσχατη Κρίση* και με έναν άλλο τρόπο, μιλώντας για την Έσχατη ή την Τελική Κρίση του Θεού. Αυτή δεν έχει καμία σχέση με την διόρθωση ή την επανόρθωση · στην πραγματικότητα δεν έχει να κάνει καθόλου με τον κόσμο. Η Κρίση του Θεού εκφράζει απλά την αλήθεια που είναι πέρα από το όνειρο: Ο Θεός μας αγαπά, εμείς Τον αγαπάμε και είμαστε ένα μέσα σ' αυτή την Αγάπη. Θυμόμαστε την εισαγωγή στο *Τραγούδι της Προσευχής*, που αναφέρθηκε νωρίτερα, η οποία εκφράζει όμορφα αυτή την αγάπη που μοιράζεται μέσα στην εικόνα της ευγνωμοσύνης του τραγουδιού του Ουρανού:

... το τραγούδι που ο Υιός τραγουδά στον Πατέρα, ο Οποίος επιστρέφει τις ευχαριστίες που Του προσφέρονται στον Υιό. Χωρίς τέλος η αρμονία, και χωρίς τέλος, επίσης, και η χαρμόσυνη συγχορδία της Αγάπης που δίνουν ο Ένας στον Άλλο... Η Αγάπη που μοιράζονται είναι αυτό που θα είναι η προσευχή μέσα σε όλη την αιωνιότητα, όταν ο χρόνος τελειώσει. Γιατί αυτό έγινε πριν ο χρόνος αρχίσει να υπάρχει φαινομενικά. (Τρ-1.εισ.1:2-3, 7-8)

Όπως ακριβώς είδαμε με τη *Δευτέρα Παρουσία*, η *Τελική Κρίση* στον Χριστιανισμό προκαλεί φόβο, ενοχή, και μια βεβαιότητα - παρά τα όσα ο συνειδητός μας νους λέει - ότι στο τέλος ο Θεός θα μας τιμωρήσει. Έτσι, ο ίδιος όρος χρησιμοποιείται τώρα για να συμβολίσει την αναίρεση του φόβου, καθώς παραπέμπει στην Αγάπη του Θεού η οποία δεν κρίνει και αποβάλλει κάθε φόβο.

(1:1) Η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού δίνει στον Υιό του Θεού αυτό το δώρο: να ακούει την Φωνή που μιλά εκ μέρους του Θεού να διακηρύσσει ότι αυτό που είναι ψεύτικο είναι ψεύτικο, και αυτό που είναι αλήθεια ποτέ δεν έχει αλλάξει.

Αυτή είναι η διακήρυξη που επιλέξαμε να αρνηθούμε στην αρχή. Το ψεύτικο είναι το σύστημα σκέψης του εγώ, που διακηρύσσει την πραγματικότητα του διαχωρισμού και της ατομικότητάς μας · η αλήθεια δηλώνει ότι τίποτα δεν άλλαξε στον Ουρανό, γιατί τίποτα δεν έχει συμβεί. Αυτό επαναλαμβάνεται στην αρχή του Κεφαλαίου 31:

... αυτό που ποτέ δεν ήταν αληθινό δεν είναι αληθινό τώρα, ούτε θα είναι ποτέ. Το αδύνατο δεν έχει συμβεί, και δεν μπορεί να έχει επιπτώσεις. Και αυτό είναι όλο... αυτό που είναι ψεύτικο δεν μπορεί να είναι αληθινό, και ό,τι είναι αληθινό δεν μπορεί να είναι ψεύτικο... (Κ-31.1.1:2-4, 7)

Αυτή είναι βέβαια η αρχή Επανόρθωσης, η οποία μας διδάσκει πως μόνο πιστέψαμε ότι εγκαταλείψαμε το Θεό. Στην πραγματικότητα τίποτα δεν συνέβη. Αρχικά στραφήκαμε μακριά από τη διακήρυξη του Αγίου Πνεύματος, επειδή μας άρεσε η ιδέα να είμαστε μόνοι μας · πόσο υπέροχο ήταν να είμαστε ελεύθεροι - ή αυτό που νομίζαμε ότι ήταν η ελευθερία. Ωστόσο, κάποια στιγμή - έξω από το χρόνο - συνειδητοποιήσαμε ότι κάναμε λάθος. Η αναγνώριση αυτή διαρκεί μόνο μια στιγμή, παρόλο που σε αυτόν τον κόσμο μπορεί να φαίνεται ότι διαρκεί δισεκατομμύρια χρόνια. Σε αυτή την άγια στιγμή, ο κόσμος που έμοιαζε να παρατείνεται πέρα από το αρχικό λάθος εξαφανίζεται. Ο αναγνώστης ίσως θυμάται ότι στο κείμενο ο Ιησούς παρομοιάζει το χρόνο με ένα τεράστιο χαλί που ξετυλίχτηκε, και μετά ξανατυλίγεται μέσω της Επανόρθωσης:

... Ο χρόνος φαίνεται να πηγαίνει προς μια κατεύθυνση, αλλά όταν φτάσεις στο τέλος του, θα τυλιχτεί σαν ένα μεγάλο χαλί που απλώνεται κατά μήκος με το παρελθόν πίσω σου, και θα εξαφανιστεί. (Κ-13.1.3:5)

(1:2) Και αυτή είναι η κρίση με την οποία λήγει η αντίληψη.

Η Τελική μας Κρίση είναι η κορύφωση της διαδικασίας της Επανόρθωσης. Ο Ιησούς την εκφράζει στο κείμενο με αυτό τον τρόπο:

Τίποτα από όσα πιστεύει ο Υιός του Θεού δεν μπορεί να καταστραφεί. Αλλά αυτό που είναι η αλήθεια γι' αυτόν πρέπει να οδηγηθεί στην τελευταία σύγκριση που θα κάνει ποτέ · στην τελευταία δυνατή αξιολόγηση, στην τελική κρίση γι' αυτό τον κόσμο. Είναι η κρίση της αλήθειας επάνω στην ψευδαίσθηση, της γνώσης επάνω στην αντίληψη: «Δεν έχει νόημα, και δεν υπάρχει». (Κ-26.III.4:1-3)

(1:3) Στην αρχή βλέπεις έναν κόσμο που έχει δεχτεί αυτό ως αληθές, ο οποίος τώρα προβάλλεται από ένα διορθωμένο νου.

Ο κόσμος που βλέπουμε - ο πραγματικός κόσμος - προέρχεται από την αναγνώρισή μας ότι η αρχή της Επανόρθωσης είναι αληθινή. Παρεμπιπτόντως, το απόσπασμα αυτό είναι ένα από τα λίγα σημεία στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, όπου ο Ιησούς χρησιμοποιεί μία φαινομενικά λάθος λέξη. Η «σωστή» λέξη εδώ θα ήταν *επεκτείνεται* (αντί για το *προβάλλεται*), γιατί σχεδόν πάντα η *επέκταση* σχετίζεται με την Αγάπη του Θεού ή τη συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος, που μας ζητείται να επιλέξουμε. Αντίστοιχα, η *προβολή* σχετίζεται σχεδόν πάντα με το εγώ και την ενοχή του. Η αξία που έχει αυτή η φαινομενική αντίφαση είναι ότι μας βοηθά ώστε να μην είμαστε προσκολλημένοι με την κυριολεκτική έννοια της λέξης. Ένα σημείο στο οποίο μπορεί να σκοντάψουν οι μαθητές σε αυτή την διδασκαλία είναι το να αναζητούν λάθη, διαμαρτυρόμενοι ότι ο Ιησούς δεν χρησιμοποιεί τις λέξεις με τον ίδιο τρόπο παντού. Φανταστείτε πόσο θα καταστρέφαμε το απολαυστικό διάβασμα του Σαίξπηρ, για παράδειγμα, αν επιμέναμε να παίρναμε τις λέξεις που χρησιμοποιεί κυριολεκτικά. Θα χάναμε κάθε επαφή με την ποίηση και το βαθύτερο νόημά της. Αυτό ισχύει επίσης για τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Επομένως, εδώ βρίσκουμε άλλο ένα παράδειγμα όπου ο Ιησούς δεν παίρνει τις μορφές του σοβαρά · και ούτε θέλει να το κάνουμε εμείς - το *περιεχόμενο* ναι, αλλά όχι τη *μορφή*. Παρεμπιπτόντως, αυτό ήταν κάτι που τρέλαινε την Helen, επειδή ήταν σχολαστική με το επίπεδο των μορφών. Όμως ο Ιησούς της είπε συγκεκριμένα να μην ανησυχεί γι' αυτό - το *περιεχόμενο* του νοήματος ήταν ιερό και απαραβίαστο, όχι η *μορφή* των λέξεων.

(1:4) Και με αυτή την ιερή θέαση, η αντίληψη δίνει μια σιωπηλή ευλογία και έπειτα εξαφανίζεται, εφόσον ο στόχος της έχει επιτευχθεί και η αποστολή της εκπληρώθηκε.

Δεχόμαστε την Επανόρθωση και είμαστε στην παρουσία της Αγάπης του Θεού, έξω από το όνειρο, γνωρίζοντας ότι τα πάντα εδώ είναι ψευδαισθήσεις. Αυτό διαρκεί όμως μια στιγμή, καθώς ο Θεός σκύβει και μας ανυψώνει προς τον Εαυτό Του. Αυτό είναι το τελευταίο βήμα του Θεού, το οποίο εκφράζεται στις τελευταίες γραμμές του γνωστού ποιήματος της Helen, «Η Λαμπρή Στιγμή», όπου ο θεραπευμένος Υιός του Θεού - ο Χριστός - ξυπνά από το όνειρο που ήταν ο κόσμος, ο οποίος εξαφανίζεται απαλά από την τελική άγια στιγμή και μέσα στον Θεό:

... Γιατί ο Χριστός θα μείνει

Μέχρι η αχνή και τελική ηχώ να πεθάνει

Και η ησυχία να διεκδικήσει τον κόσμο.

.....

Και ο χρόνος έχει τελειώσει. Ακόμη και τώρα Αυτός σε οδηγεί

Προς Αυτόν. Αυτή η στιγμή είναι η πόρτα

Για εκεί, όπου ο κόσμος θα εξαφανιστεί

Μέσα σ' Αυτόν, καθώς Αυτός θα εξαφανιστεί μέσα στον Ένα

ο Οποίος θα παραμείνει για πάντα. Μέσα σ' αυτή τη διαυγή

Και λαμπρή στιγμή όλος ο χρόνος έχει τελειώσει.

(Τα Δώρα του Θεού, σ. 74)

(2:1-2) Η τελευταία κρίση για τον κόσμο δεν περιέχει καμία καταδίκη. Διότι βλέπει τον κόσμο ως ολότελα συγχωρημένο, δίχως αμαρτία και χωρίς απολύτως κανένα σκοπό.

Εδώ αναφέρεται στον Υιό του Θεού που είναι έξω από το όνειρο. Αυτός δεν βλέπει καμία καταδίκη στον κόσμο, γιατί καταλαβαίνει ότι δεν υπάρχει κόσμος. Κοιτάζει τις μορφές στο όνειρο, και λέει: «Τι υπάρχει εκεί για να καταδικάσω;». Είναι σαν ένας ενήλικος που κοιτάζει το παιχνίδι με τα στρατιωτάκια με τα οποία παίζει ένα παιδί - μερικά έχουν ηττηθεί, άλλα είναι οι νικητές, μερικά είναι καλά, άλλα κακά. Ωστόσο, ο ενήλικος δεν συμμερίζεται τις αντιλήψεις και τις κρίσεις αυτές, επειδή είναι ψεύτικες. Το παιδί μπορεί να πιστεύει ότι εμπλέκεται σε κάτι σοβαρό, αλλά ο ενήλικος γνωρίζει ότι είναι φαντασία. Αυτό συμβαίνει όταν συγχωρούμε, και είναι το νόημα της Τελικής Κρίσης που δίνει τέλος στο φόβο και την καταδίκη.

(2:3-4) Δίχως κάποια αιτία, και τώρα δίχως κάποια λειτουργία μέσα στην όραση του Χριστού, απλά αποσύρεται στο τίποτα. Εκεί γεννήθηκε, και εκεί καταλήγει.

Όταν ενώνεστε με το Άγιο Πνεύμα, δεν υπάρχει η αμαρτία του διαχωρισμού, και επομένως καμία αιτία. Χωρίς αιτία δεν υπάρχει αποτέλεσμα που σημαίνει ότι δεν υπάρχει φυσικό σύμπαν - το εγλικό σύστημα σκέψης της θυσίας. Επομένως, ο κόσμος γεννήθηκε και θα τελειώσει στο νου που έσφαλε - η Πρώτη Κρίση - και τώρα αναιρεί το λάθος του στην Τελική Κρίση, κάνοντας χώρο για τον Ουρανό:

Ο χρόνος του τελείωσε, και στο μικρό διάστημα που φάνηκε να του ανήκει είναι ανύπαρκτο. Το όνειρο έχει φύγει, και τα δώρα όλων των ονείρων του έχουν εξαφανιστεί επίσης... Πέρα από το όνειρο, φθάνοντας τα πάντα, αγκαλιάζοντας τα πάντα, δημιουργία και Δημιουργός εξακολουθούν να παραμένουν σε τέλεια αρμονία και τέλεια αγάπη. (Τα Δώρα του Θεού, σ. 122)

(2:5) Και όλες οι φιγούρες στο όνειρο στο οποίο άρχισε ο κόσμος, πηγαίνουν μαζί του.

Μια κυοφορούσα φράση πράγματι! Το σύμπαν του χώρου και του χρόνου δεν αποτελείται από τίποτα άλλο εκτός από μορφές ονείρου. Όταν βγαίνετε έξω από το όνειρο, όπου ο Ιησούς είναι, και πάντα ήταν, - θυμηθείτε το αρχικό λάθος του Χριστιανισμού που τον τοποθετεί μέσα στο όνειρο του σώματος - κοιτάζετε τον κόσμο μαζί του και μοιράζεστε το ευγενικό χαμόγελό του, γνωρίζοντας πως ό,τι βλέπετε είναι παιδικά παιχνίδια, που δεν έχουν καμία πραγματική συνέπεια. Θυμηθείτε αυτό το απόσπασμα από το κείμενο για τις μορφές της παραίσθησης στο όνειρο που ονομάζουμε ζωή, και το πώς εξαφανίζονται όταν ιδωθούν μέσα από τα μάτια της όρασης:

... Τι θα γινόταν αν αναγνώριζες ότι αυτός ο κόσμος είναι μια παραίσθηση; Τι θα γινόταν αν καταλάβαινες πραγματικά ότι τον επινόησες εσύ; Τι θα γινόταν αν συνειδητοποιούσες ότι εκείνοι που φαίνονται ότι τριγυρνούν μέσα σ' αυτόν, αμαρτάνουν και πεθαίνουν, επιτίθενται και δολοφονούν και αυτοκαταστρέφονται, είναι εντελώς μη πραγματικοί; Θα μπορούσες να έχεις πίστη σε αυτά που βλέπεις, αν το δεχόσουν αυτό; Και θα το έβλεπες;

Οι παραισθήσεις εξαφανίζονται όταν αναγνωριστούν γι' αυτό που είναι. Αυτή είναι η θεραπεία και η λύση. Μην τις πιστεύεις και φεύγουν. (Κ-20.VIII.7:3-8:3)

(2:6) Τα σώματα τώρα δεν έχουν χρησιμότητα, και επομένως σιγά - σιγά ξεθωριάζουν, διότι ο Υιός του Θεού είναι απεριόριστος.

Ο Ιησούς μας υπενθυμίζει συχνά ότι ο σκοπός που έχει το σώμα είναι μια σχολική τάξη. Όταν έχουμε μάθει τα μαθήματά της, το σώμα δεν είναι πλέον απαραίτητο, διότι μην έχοντας κάποιο σκοπό απλά εξαφανίζεται.

(3:1) Εσύ που πίστευες ότι η Έσχατη Κρίση θα καταδίκασε τον κόσμο στην κόλαση μαζί σου, δέξου αυτή την άγια αλήθεια...

Αυτή η πεποίθηση υπάρχει στην καταδικαστική άποψη που έχει ο Χριστιανισμός για την Τελική Κρίση. Ωστόσο, είναι μια σκέψη που βρίσκεται στο νου όλων μας, ανεξάρτητα από θρησκευτικές πεποιθήσεις. Αν πιστεύετε πως είστε σε ένα σώμα, είναι γιατί καταστρέψατε τον Ουρανό και επομένως ο Θεός θα ανέλθει από τις στάχτες και θα σας καταστρέψει. Έτσι για το εγώ, η Τελική Κρίση του Θεού θα αρπάξει τη ζωή σας που πήρατε από Αυτόν, αφήνοντάς σας χωρίς ζωή - αυτό που φοβόμαστε και γνωρίζουμε ως θάνατο. Αυτή η τρελή σκέψη διορθώνεται από την Επανόρθωση:

Ο όρος «Έσχατη Κρίση» είναι τρομακτικός όχι μόνο επειδή έχει προβληθεί πάνω στον Θεό, αλλά εξαιτίας της σύνδεσης του «έσχατου» με τον θάνατο... Αν η σημασία της Έσχατης Κρίσης εξεταστεί αντικειμενικά, γίνεται φανερό ότι είναι πραγματικά η πύλη στην ζωή... Μπορείς, όμως, να την εφαρμόσεις ουσιαστικά οποιαδήποτε στιγμή σε όλα όσα έχεις φτιάξει, και να διατηρήσεις στην μνήμη σου μόνο ό,τι είναι δημιουργικό και καλό. Δίχως άλλο, αυτό θα σου το υπαγορέψει η ορθή κατάσταση του νου σου. Ο σκοπός της ύπαρξης του χρόνου είναι μόνο και μόνο για να σου «δώσει χρόνο» να πετύχεις αυτή την κρίση... Όταν όλα όσα κρατάς είναι αξιαγάπητα, δεν υπάρχει λόγος να παραμένει ο φόβος μέσα σου. Αυτός είναι ο ρόλος σου στην Επανόρθωση. (Κ-2.VIII.5:1, 3, 6-8,10-11)

Ο Ιησούς μας λέει τώρα για την πραγματική Κρίση του Θεού, η οποία δεν είναι η τελευταία Κρίση του Υιού, αλλά η Κρίση που πάντα ήταν, και που λέει απλά: «Η Αγάπη μου για εσάς και η δική σας για Μένα είναι ενωμένες, και τίποτα δεν μπορεί να μπει ποτέ ανάμεσά Μας». Αυτή είναι η αλήθεια, όπως διαβάζουμε:

(3:1) Η Έσχατη Κρίση του Θεού είναι το δώρο της Διόρθωσης που χάρισε Αυτός για όλα σου τα σφάλματα, ελευθερώνοντάς σε από αυτά, και όλα τα αποτελέσματα που φαινότουσαν ότι είχαν.

Η αντανάκλαση της Κρίσης του Θεού, η Αγάπη Του, είναι η Παρουσία του Αγίου Πνεύματος στο νου μας - η μνήμη που πήραμε μαζί μας στο όνειρο, όταν αρχικά πιστέψαμε ότι είχαμε αποκοιμηθεί:

... η Τελική Κρίση δεν θα έρθει, μέχρι που να μην είναι πια συνδεδεμένη με τον φόβο. Μια μέρα ο κάθε ένας θα την καλωσορίσει, και εκείνη ακριβώς την ημέρα θα του δοθεί. Θα ακούσει την αθωότητά του να διακηρύσσεται ως τα πέρατα του κόσμου, απελευθερώνοντάς τον καθώς η Τελική Κρίση του Θεού θα γίνεται δεκτή. Αυτή είναι η Κρίση στην οποία βρίσκεται η σωτηρία. Αυτή είναι η Κρίση που θα τον απελευθερώσει. Αυτή είναι η Κρίση με την οποία τα πάντα απελευθερώνονται μαζί του. Ο χρόνος σταματά καθώς η αιωνιότητα πλησιάζει, και η ησυχία απλώνεται σε όλο τον κόσμο έτσι ώστε όλοι να μπορέσουν ν' ακούσουν αυτή την Κρίση του Υιού του Θεού:

Άγιος είσαι, αιώνιος και ολοκληρωμένος, σε ειρήνη για πάντα μέσα στην Καρδιά του Θεού. Που είναι ο κόσμος, και που είναι η θλίψη τώρα; (Εγχ-15.1:4-12)

(3:2) Ο φόβος προς την σωτήρια χάρη του Θεού δεν είναι τίποτα άλλο από φόβος προς την πλήρη απελευθέρωση από τον πόνο, την επιστροφή στην ειρήνη, την ασφάλεια και την ευτυχία, και την ένωση με την δική σου Ταυτότητα.

Σε αυτή τη σημαντική δήλωση, ο Ιησούς μας λέει το πόσο φοβόμαστε τη χάρη του Θεού, η οποία είναι μια πτυχή της Αγάπης Του στο όνειρο (Εργ-169) · πόσο φοβόμαστε να απελευθερωθούμε από τη δυστυχία και να είμαστε ευτυχισμένοι και ασφαλείς · πόσο φοβόμαστε να είμαστε ένα με τον Εαυτό μας. Ο φόβος αυτός δικαιολογείται από την οπτική του εγώ, γιατί αν αποδεχτούμε την ενιαιότητα, δηλαδή την ευτυχία μας, δεν θα υπάρχουμε πια ως ιδιαίτερα ανεξάρτητα άτομα. Επομένως, για να καταλάβουμε πραγματικά τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι το σημαντικότερο είναι ότι φοβόμαστε να ζούμε χωρίς δυστυχία, πόνο και κακομεταχείριση. Φοβόμαστε λοιπόν, να ζήσουμε στην παρουσία της αγάπης, γιατί η Ταυτότητά μας ως αληθινός Υιός του Θεού επανέρχεται αμέσως στην επίγνωση, καθώς η μνήμη του προηγούμενου εαυτού μας εξαφανίζεται.

(4:1) Η Έσχατη Κρίση του Θεού είναι τόσο ελεήμων όσο κάθε βήμα μέσα στο καθορισμένο σχέδιό Του να ευλογήσει τον Υιό Του, και να τον καλέσει να επανέλθει στην αιώνια ειρήνη που Αυτός μοιράζεται μαζί του.

Θυμηθείτε ότι στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ο όρος καθορισμένο σχέδιο του Θεού δεν εννοείται κυριολεκτικά, σαν να έχει πράγματι Εκείνος ένα σχέδιο, αλλά χρησιμοποιείται σαν σύμβολο της Επανόρθωσης - ότι όλοι θα συνειδητοποιήσουμε πως κάναμε λάθος, θα αλλάξουμε το νου μας και θα κάνουμε τη διορθωμένη κρίση μαζί με το Άγιο Πνεύμα. Έτσι θα αποδεχθούμε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας, έχοντας επιλέξει την ανάσταση αντί για το φόνο:

Αυτά μας περιμένουν όλους, αλλά δεν είμαστε ακόμα έτοιμοι να τα υποδεχτούμε με χαρά. Όσο ο νους μας παραμένει κατελιγμένος από κακά όνειρα, η σκέψη της κόλασης είναι αληθινή. Οι δάσκαλοι του Θεού έχουν τον στόχο να αφυπνίσουν το νου εκείνων που κοιμούνται, και να δουν εκεί το πρόσωπο του Χριστού να παίρνει την θέση του ονείρου που βλέπουν. Η σκέψη του φόνου αντικαθίσταται με ευλογία. Η κρίση παραμερίζεται, και δίδεται σε Αυτόν του Οποίου η λειτουργία είναι η κρίση. Και με την τελική Του Κρίση επανορθώνεται η αλήθεια για τον άγιο Υιό του Θεού. Σώζεται, διότι έχει ακούσει τον Λόγο του Θεού και έχει καταλάβει την σημασία του. Είναι ελεύθερος, διότι άφησε την Φωνή του Θεού να διακηρύξει την αλήθεια. Και όλα όσα επιζητούσε να σταυρώνει, ανασταίνονται μαζί του, στο πλευρό του, καθώς ετοιμάζεται να συναντήσει μαζί τους τον Θεό. (Εγχ-28.6)

(4:2) Μην φοβάσαι την αγάπη.

Ο Ιησούς μας επισημαίνει ότι γνωρίζει πως φοβόμαστε την αγάπη · αλλιώς δεν θα μας έλεγε να μην τη φοβόμαστε. Ωστόσο, δεν αποφασίζουμε να μην φοβόμαστε με ένα κτύπημα των δακτύλων μας, αλλά συνειδητοποιώντας πόσο φοβόμαστε την αγάπη, και παραδίνοντας αυτή τη σκέψη στον Ιησού. Το να ζητήσουμε βοήθεια έχει πλέον νόημα, επειδή έχουμε εντοπίσει το πρόβλημα - όχι αυτό που έχει κάνει κάποιος άλλος, αλλά αυτό που πιστεύουμε ότι έχουμε κάνει για να αξίζουμε την τιμωρία. Έτσι δεν χρειάζεται να φοβόμαστε τη διόρθωση της Κρίσης του Ιησού:

Μην φοβάσαι την Έσχατη Κρίση, παρά καλωσόρισέ την χωρίς να περιμένεις άλλο, διότι ο χρόνος του εγώ είναι «δανεισμένος» από την αιωνιότητά σου. (Κ-9.ΙV.9:2)

(4:3-6) Γιατί μόνο αυτή μπορεί να θεραπεύσει κάθε θλίψη, να σκουπίσει όλα τα δάκρυα, και να ξυπνήσει γλυκά από το όνειρό του τον Υιό που ο Θεός αναγνωρίζει ως δικό Του. Μην το φοβάσαι αυτό. Η σωτηρία σου ζητά να την καλωσορίσεις. Και ο κόσμος περιμένει την δική σου χαρμόσυνη αποδοχή, που θα τον απελευθερώσει.

Ο κόσμος περιμένει την αποδοχή σου, επειδή ο κόσμος βρίσκεται στο νου σου - δεν είναι διαχωρισμένος από σένα. Κι έτσι, αν πραγματικά θέλεις να είσαι ευτυχισμένος, με τη θλίψη να έχει

θεραπευθεί και τα δάκρυα να είναι σκουπισμένα, μην προσβλέπεις σε τίποτα έξω από εσένα, γιατί με αυτό δεν θα επιτύχεις αυτό που θέλεις · ίσως στιγμιαία, αλλά ο κόσμος δεν θα αφαιρέσει την αιτία του πόνου που υποβόσκει. Μόνο η αγάπη της ορθά νοούμενης κρίσης θα καταφέρει να σε ξυπνήσει από τους δικούς σου εφιάλτες, του μίσους και του πόνου:

Τίποτα σε αυτό τον κόσμο δεν μπορεί να δώσει αυτή την ειρήνη, διότι τίποτα σε αυτό τον κόσμο δεν μπορεί να μοιραστεί ολοκληρωτικά. Η τέλεια αντίληψη μπορεί απλά να σου δείξει αυτό που είναι ικανό να μοιραστεί ολοκληρωτικά. Μπορεί επίσης να σου δείχνει τα αποτελέσματα του μοιράσματος, όσο εσύ ακόμα θυμάσαι τα αποτελέσματα του μη μοιράσματος. Το Άγιο Πνεύμα δείχνει σιωπηλά την σύγκριση, γνωρίζοντας ότι τελικά θα Το αφήσεις να κρίνει την διαφορά για σένα, επιτρέποντάς Του να σου δείξει ποιο πρέπει να είναι αληθινό. Αυτό έχει τέλεια πίστη στη τελική σου κρίση, διότι γνωρίζει ότι θα την κάνει για λογαριασμό σου. (Κ-13.ΧΙ.4:1-5)

Τώρα το όμορφο, εμπνευσμένο και παρήγορο τέλος του μαθήματος:

(5) Αυτή είναι η Έσχατη Κρίση του Θεού: «Είσαι ακόμα ο άγιος Υιός Μου, παντοτινά αθώος, πάντα αγαπών και πάντα αγαπημένος, τόσο απεριόριστος όσο ο Δημιουργός σου, και εντελώς αμετάβλητος και παντοτινά αγνός. Γι' αυτό ξύπνα και γύρισε σε Μένα. Εγώ είμαι ο Πατέρας σου και εσύ είσαι ο Υιός Μου».

Αυτό το απόσπασμα αναιρεί του σύστημα σκέψης που λέει ότι ο Θεός δεν είναι ο Πατέρας μας, διότι η πηγή μας είναι το εγώ και εμείς το παιδί του. Έτσι μας ζητείται να φέρουμε τις σκέψεις της ανομίας μας, της ψευδούς μας γέννησης και των αποτελεσμάτων της - το θυμό, την ασθένεια, και τον πόνο - στην αλήθεια που μας προσφέρει ο Ιησούς. Μόνο όταν φέρνουμε το σκοτάδι στο φως μπορεί πραγματικά ν' αναιρεθεί ο πόνος μας. Το γλυκό παραμύθι του Ιησού έχει διορθώσει επιτέλους το παραμύθι του εγώ - ο σκληρός εκδικητής Θεός, έχει γίνει ο Θεός ο γεμάτος αγάπη Κριτής - και ξυπνάμε από το όνειρο της κρίσης στου Θεού, στην πρώτη, την μοναδική, και τελευταία Κρίση: «Εγώ είμαι ο Πατέρας σου και είσαι ο Υιός Μου».

ΜΑΘΗΜΑ 311

Κρίνω όλα τα πράγματα έτσι όπως θα ήθελα να είναι.

Το μάθημα αυτό και τα τρία που ακολουθούν, από το 311 μέχρι και το 314, είναι μία ενότητα, που επικεντρώνεται στη δυναμική του συστήματος σκέψης του εγώ και την αναίρεση του: Αρχικά κοιτάζουμε μέσα στο νου μας, επιλέγουμε το εγώ ως δάσκαλό μας και στην συνέχεια προβάλλουμε έξω την κρίση του, αντιλαμβανόμενοι στους άλλους αυτό που βρίσκεται πραγματικά μέσα μας. Τελικά συνειδητοποιώντας το λάθος μας, ζητάμε τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος για να αποδεχθούμε τη διόρθωσή Του. Με αυτό τον τρόπο το λάθος του νου μας έχει δοθεί στην άγια στιγμή και θεραπευόμαστε. Τώρα το Μάθημα 311:

«Κρίνω όλα τα πράγματα όπως θα ήθελα να είναι» που είναι αλήθεια από την οπτική του εγώ καθώς επίσης και από του Αγίου Πνεύματος. Αν θέλω να ενισχύσω την πίστη μου στην πραγματικότητα του διαχωρισμού, με αυτόν τον τρόπο θα αντιλαμβάνομαι και θα κρίνω τον κόσμο. Εάν από την άλλη πλευρά, θέλω να γνωρίζω ότι έκανα λάθος, - ότι ο διαχωρισμός από το Θεό δεν συνέβη ποτέ και επομένως τίποτα εδώ δεν είναι πραγματικό - αντιλαμβάνομαι και κρίνω μόνο τη διόρθωση.

(1:1-3) Η κρίση φτιάχτηκε για να χρησιμοποιηθεί ως όπλο ενάντια στην αλήθεια. Διαχωρίζει αυτό εναντίον του οποίου χρησιμοποιείται, και το απομονώνει σαν να ήταν ένα πράγμα ξέχωρο. Και έπειτα το φτιάχνει έτσι όπως θα ήθελες εσύ να είναι.

Αμυνόμαστε ενάντια στην αλήθεια μέσα από την κρίση, ακριβώς όπως κάνουμε μέσα από την ασθένεια, την ενοχή και την κατάθλιψη. Ορίζουμε το ιδιαίτερο άτομο ή το ιδιαίτερο αντικείμενο που κρίνουμε ως επιθυμητό ή ανεπιθύμητο, όπως το βλέπουμε μέσα από το φακό της ιδιαιτερότητάς μας. Όμως η κρίση αυτή προέρχεται από την αρχική καταδίκη του εαυτού μας ότι υπάρχουμε επειδή κλέψαμε τον Εαυτό του Θεού και τη ζωή Του, υπεξαιρώντας Τα για τους εαυτούς μας και αφήνοντάς Τον χωρίς ζωή. Προβάλλοντας τη δική μας κρίση, στη συνέχεια βλέπουμε τους άλλους να παίρνουν από εμάς αυτά που κρυφά πιστεύουμε ότι πήραμε από αυτούς, και που ακόμα πιο κρυφά πιστεύουμε ότι πήραμε από τον Θεό.

(1:4) Κρίνει αυτό που δεν μπορεί να καταλάβει, διότι δεν μπορεί να δει ολοκληρωμένα, άρα κρίνει εσφαλμένα.

Ο μόνος τρόπος που μπορούμε να δούμε την ολότητα, είναι να αφήσουμε το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού που την υποβαθμίζει. Αν αρχικά ήμασταν μέρος της πληρότητας και τώρα πιστεύουμε ότι υπάρχουμε έξω από αυτή, η ολότητα δεν μπορεί πλέον να είναι ολότητα, το οποίο σημαίνει ότι δεν μπορούμε ποτέ να τη γνωρίσουμε.

(1:5-6) Ας μην την χρησιμοποιήσουμε σήμερα, παρά ας την προσφέρουμε σαν δώρο προς Εκείνον που μπορεί να την χρησιμοποιήσει διαφορετικά. Αυτός θα μας ανακουφίσει από την αγωνία όλων των κρίσεων που έχουμε κάνει εναντίον του εαυτού μας, και θα επαναφέρει την ειρήνη του νου, δίνοντάς μας την κρίση του Θεού για τον Υιό Του.

Σε αυτή τη σημαντική δήλωση, ο Ιησούς δεν λέει ότι δεν πρέπει να κρίνουμε. Ο ίδιος μας λέει, να φέρουμε την κρίση μας στο Άγιο Πνεύμα, τους σκοτεινούς μας ακρογωνιαίους λίθους στο φως Του. Εξάλλου, δεν έχει νόημα ακόμα και να δοκιμάσουμε να εγκαταλείψουμε την κρίση, γιατί αν το κάνουμε, είναι μόνο γιατί την κάνουμε πρώτα απ' όλα πραγματική, το οποίο εξασφαλίζει την επιβίωσή της. Ζητάμε λοιπόν τη βοήθεια του Ιησού για να δούμε τις συνέπειες της κρίσης, όχι μόνο λόγω της ζημίας που επιφέρει στους άλλους μέσα στο όνειρο, αλλά λόγω της ζημίας που φέρνει σε μας, κρατώντας μας στο όνειρο. Η αξία του Αγίου Πνεύματος, επομένως, δεν έγκειται στο να μας λέει τι να κάνουμε στη ζωή μας, αλλά απλά να είναι η στοργική Παρουσία στην οποία πηγαίνουμε με τις κρίσεις μας. Όταν βλέπουμε ότι αυτές δεν μας δίνουν αυτό που θέλουμε, αναιρούνται. Το Άγιο Πνεύμα είναι λοιπόν, ο φάρος του φωτός, που αντιπροσωπεύει την αλήθεια της Κρίσης του Θεού: Η Αγάπη Του δεν έχει αλλάξει ποτέ, παρά το γεγονός ότι κρίναμε εναντίον του Υιού του Θεού.

(2) Πατέρα, περιμένουμε με ανοιχτό νου σήμερα, για ν' ακούσουμε την δική Σου κρίση για τον Υιό που αγαπάς. Εμείς δεν τον γνωρίζουμε, και δεν μπορούμε να τον κρίνουμε. Άρα αφήνουμε την δική Σου Αγάπη να αποφασίσει τι πρέπει να είναι αυτός που Εσύ δημιούργησες ως Υιό Σου.

Ακούμε την Κρίση του Θεού ότι είμαστε ο αγαπημένος Του Υιός, μέσω της συνειδητοποίησης ότι αυτός είναι ένας. Οι δικές μας κρίσεις έχουν προσπαθήσει να αντικαταστήσουν αυτή την αλήθεια με την κρίση του εγώ, ότι ο Υιός του Θεού είναι διαιρεμένος και αμαρτωλός. Πώς λοιπόν είναι δυνατόν ν' ακούσουμε το Άγιο Πνεύμα να μας μιλά για τον Υιό του Θεού, αν επιμένουμε ότι κάποιος μας έχει φερθεί άδικα; Ο τρόπος που εξαφανίζονται είναι να φέρουμε τις δικές μας κρίσεις στη δική Του.

ΜΑΘΗΜΑ 312

Βλέπω όλα τα πράγματα έτσι όπως θα ήθελα να είναι.

Καθώς κρίνω όλα τα πράγματα όπως θα ήθελα να είναι (Μάθημα 311), βλέπω όλα τα πράγματα όπως θα ήθελα να είναι. Θυμηθείτε ότι *η προβολή φτιάχνει την αντίληψη* - αυτό που κρίνω στο νου μου το προβάλλω, και είναι αυτό που αντιλαμβάνομαι και το κάνω πραγματικό.

(1:1-2) Η αντίληψη ακολουθεί την κρίση. Έχοντας κρίνει, βλέπουμε αυτό που θα θέλαμε να δούμε.

Η κρίση του διαχωρισμού συμβαίνει στο νου, όχι στον εγκέφαλο. Προβάλλοντάς την έξω για να την κρατήσουμε, κρίνουμε τα σώματα γύρω μας: ως καλά ή κακά, θύματα ή θύτες. Νομίζουμε ότι κρίνουμε τους άλλους, όμως στην πραγματικότητα κρίνουμε ένα σκιερό κομμάτι που προβάλλεται από τη σκέψη της κρίσης μέσα μας. Ο Ιησούς μας βοηθά να κατανοήσουμε αυτή τη δυναμική και την ανάγκη μας για αυτή, που μας δίνει τη δυνατότητα να αλλάξουμε το νου μας.

(1:3) Γιατί η όραση χρησιμεύει μόνο για να μας προσφέρει αυτό που θα θέλαμε να έχουμε.

Το έχουμε διαβάσει πολλές φορές στο παρελθόν. Τα μάτια του σώματος δεν βλέπουν, μόνο απλά αναφέρουν αυτό που έχουν εκπαιδευτεί να αναζητούν και να βρίσκουν. Δεν μπορούν να δουν μόνο τους επειδή είναι τίποτα και δεν βλέπουν τίποτα. Έτσι, μέσα στο όνειρο έχουμε την ψευδαίσθηση της όρασης, γιατί τα αισθητήρια όργανά μας αντιλαμβάνονται την ψευδαίσθηση του διαχωρισμού που προβάλλει ο νους, αφού φτιάχτηκαν για να την συντηρούν και να προστατεύουν.

(1:4-6) Είναι αδύνατον να παραβλέψουμε αυτό που θέλουμε να δούμε, και να μην βλέπουμε αυτό που έχουμε επιλέξει να δούμε. Πόσο βέβαιο είναι λοιπόν ότι θα έρθει ο πραγματικός κόσμος να χαιρετίσει την αγία όραση όποιου κάνει τον σκοπό του Αγίου Πνεύματος ως δικό του για να βλέπει. Και δεν μπορεί ν' αποτύχει να δει αυτό που θα ήθελε να δει ο Χριστός, και να μοιραστεί την Αγάπη του Χριστού για όσα βλέπει.

Η αρχή αυτή λειτουργεί αμφίδρομα. Από την πλευρά του εγώ, είναι ένα παράδειγμα σ' αυτό που ο Ιησούς αναφέρεται στο *Τραγούδι της Προσευχής* ως «Συγχώρεση - Με Σκοπό - Την Καταστροφή» (Τρ-2.11). Κάνουμε την αμαρτία πραγματική, και στη συνέχεια υποκρινόμαστε ότι τη συγχωρούμε. Αυτό είναι το ερώτημα που ο Ιησούς θέτει εκεί, όπως κάνει και τώρα: «Πώς θα μπορούσατε να παραβλέψετε αυτό που έχετε κάνει πραγματικό;» Για να το κάνετε χρειάζεται να προσποιηθείτε ότι αυτό που έχετε δει δεν υπάρχει. Όμως από τη στιγμή που το έχετε δει, το να προσποιείστε είναι απλά άρνηση. Συνεπώς, και πάλι, η αμαρτία που έχουμε επιλέξει να δούμε αντανakλά την αμαρτία που έχουμε επιλέξει να πιστέψουμε. Στον ορθό νου ωστόσο, όταν επιλέγουμε τον Ιησού ως

δάσκαλό μας, βλέπουμε μέσα από τα δικά του μάτια της ενότητας, της αγάπης και της συγχώρεσης, και αυτό θα το αντιλαμβανόμαστε ως πραγματικό στον κόσμο. Επομένως πώς θα μπορούσαμε να το παραβλέψουμε, όταν το έχουμε δει;

(2) Σήμερα δεν έχω άλλο σκοπό από το να δω ένα απελευθερωμένο κόσμο, ελεύθερο από όλες τις κρίσεις που έχω κάνει. Πατέρα, αυτό είναι το Θέλημά Σου για μένα σήμερα, άρα αυτός πρέπει να είναι και ο στόχος μου.

Έτσι λοιπόν προσανατολίζω την ημέρα μου σ' αυτό το νέο σκοπό για να μάθω τα μαθήματα του Αγίου Πνεύματος. Θυμηθείτε αυτή τη δήλωση από το τέλος του εγχειριδίου για δασκάλους:

... Ετοιμάσου γι' αυτό κάθε πρωί, να θυμάσαι τον Θεό όταν μπορείς κατά την διάρκεια της ημέρας, ζήτα την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος όταν αυτό είναι δυνατόν, κι ευχαρίστησέ Τον για την καθοδήγησή Του την νύχτα. (Εγχ-29.5:9)

Μ' αυτό τον τρόπο είναι εξασφαλισμένη μια ημέρα ελευθερίας και ειρήνης, γιατί επέλεξα τη Φωνή τους να είναι ο Οδηγός μου στην αντίληψη.

ΜΑΘΗΜΑ 313

Μια νέα αντίληψη ας έρθει σε μένα, τώρα.

Άλλο ένα σημαντικό μάθημα, το οποίο ακολουθεί τα δύο προηγούμενα. Θυμηθείτε ότι ξεκινάμε με μια αρνητική κρίση για τον εαυτό μας, η οποία μας οδηγεί να επινοήσουμε έναν αρνητικό κόσμο που είναι αντιληπτός έξω από τον εαυτό μας. Τελικά συνειδητοποιούμε ότι πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος, επειδή ο δικός μας, μας κάνει πολύ δυστυχισμένους. Προσευχόμαστε λοιπόν: «Μια νέα αντίληψη ας έρθει σε μένα, τώρα». Αυτό δεν σημαίνει ότι επικαλούμαστε να έρθει σε μας μια μαγική αντίληψη, διότι εμείς πάμε σε αυτήν. Η πηγή αυτής της νέας αντίληψης - της όρασης του Χριστού - είναι ο ορθός μας νους. Εμείς είμαστε αυτοί οι οποίοι περιπλανήθηκαν μακριά επιλέγοντας εναντίον της · επομένως, εμείς είμαστε αυτοί που πρέπει να επιστρέψουμε και να επιλέξουμε ξανά.

(1:1-5) Πατέρα, υπάρχει μια όραση που βλέπει όλα τα πράγματα ως αναμάρτητα, έτσι ώστε ο φόβος φεύγει, και στην θέση του προσκαλούμε την αγάπη. Και η αγάπη θα έρθει όποτε της ζητηθεί. Αυτή η όραση είναι το δώρο Σου. Τα μάτια του Χριστού βλέπουν ένα κόσμο που έχει συγχωρεθεί. Με την δική Του όραση όλες οι αμαρτίες του συγχωρούνται, διότι Αυτός δεν βλέπει καμιά αμαρτία πουθενά όπου εναποθέτει το βλέμμα Του.

Η αγάπη και ο φόβος είναι αλληλοαποκλειόμενα, και δεν μπορούν να υπάρχουν ταυτόχρονα. Το ίδιο ισχύει επίσης για τη συγχώρεση και την κρίση. Το να ζητήσουμε την βοήθεια του Ιησού, σημαίνει ότι μέσα από τα δικά του μάτια που συγχωρούν να κοιτάξουμε προς την αντανάκλαση της αγάπης, και με αυτή την όραση συγχωρούμαστε και θεραπευόμαστε, και ο κόσμος μαζί με μας.

(1:6) Τώρα ας έρθει σε μένα η ορθή Του όραση, ώστε να ξυπνήσω από το όνειρο της αμαρτίας και να κοιτάξω μέσα μου και να δω το αναμάρτητό μου, το οποίο Εσύ έχεις κρατήσει εντελώς αμόλυντο πάνω στο βωμό του αγίου Υιού Σου, του Εαυτού με τον οποίο θέλω να ταυτιστώ.

Ο ιερός βωμός είναι ο νους μας. Το εγγενές μας αναμάρτητο έχει διατηρηθεί καθαρό και αμόλυντο μέσα από την Παρουσία του Αγίου Πνεύματος, υπενθυμίζοντάς μας πως η πραγματικότητα είναι αμετάβλητη, που είναι το αντίθετο από τις τρελές μας πεποιθήσεις. Η φράση κλειδί σε αυτό το απόσπασμα είναι «να κοιτάξω μέσα μου». Δεν μπορούμε να δούμε το αναμάρτητό μας μέχρι να κοιτάξουμε πρώτα την εικόνα του κακού, του σκότους, και της αμαρτίας που πιστεύουμε ότι υπάρχει εκεί. Μόνο τότε μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτή η εικόνα είναι ένα λεπτό πέπλο, που μόλις και μετά βίας συγκρατεί το φως του αναμάρτητου πίσω από αυτό. Ωστόσο, πρέπει πρώτα να κοιτάξουμε το σκοτάδι μέσα μας, κι επιλέγουμε να το κάνουμε αυτό ζητώντας την βοήθεια του Ιησού, για να δούμε με διαφορετικό τρόπο τις ιδιαίτερες σχέσεις που φτιάξαμε να είναι η αποθήκη της αμαρτίας.

(2:1-4) Σήμερα ας δούμε ο ένας τον άλλο με την όραση του Χριστού. Πόσο όμορφοι είμαστε! Πόσο ιεροί και πόσο γεμάτοι αγάπη! Αδερφέ, έλα και ενώσου μαζί μου σήμερα.

Αν θέλετε αυτή την όραση, θα πρέπει να αφήσετε τον Ιησού να σας διδάξει να δείτε το φως του Χριστού σε όλους - όχι μόνο σε ορισμένους άγιους ανθρώπους - αλλά σε όλους όσους έχετε καταδικάσει και κατακρίνει. Πόσο όμορφη γίνεται η Υιότητα όταν ειπωθεί όπως πραγματικά είναι - *ένα!*

(2:5-6) Σώζουμε τον κόσμο όταν έχουμε ενωθεί. Γιατί στην όρασή μας αυτός γίνεται τόσο άγιος όσο το φως μέσα μας.

Η ιδέα του Ιησού για τη σωτηρία του κόσμου δεν μπορεί γίνει κατανοητή από την προοπτική του σώματος, αλλά μόνο έξω από το όνειρο, όπου συνειδητοποιούμε πως ο Θεός έχει ένα Υιό, και ότι ο κόσμος που φάνηκε ότι προέκυψε από το νου του, δεν άφησε ποτέ την πηγή του. Αν αυτός ο νους πιστεύει ότι είναι διαχωρισμένος, ο διαχωρισμένος κόσμος θα φαίνεται αληθινός. Όμως όταν ο νους θεραπεύεται, δεν υπάρχει διαχωρισμός και ο κόσμος σώζεται από την πίστη μας σ' αυτόν. Και πάλι, αυτό δεν έχει κανένα νόημα από την οπτική του κόσμου, εκτός αν υιοθετήσουμε τη θέση της μεγαλομανίας ότι αλλάξαμε το νου μας και ο κόσμος έχει σωθεί χάρη σε *μας*. Ωστόσο, αυτό το *μας*, είναι μέρος του κόσμου και της σταύρωσης του Υιού του Θεού. Η σωτηρία του κόσμου συμβαίνει μόνο όταν είμαστε πέρα από το όνειρο, μαζί με τον Ιησού, αφήνοντας τον σταυρωμένο εαυτό μας πίσω.

ΜΑΘΗΜΑ 314

Αναζητώ ένα μέλλον διαφορετικό από το παρελθόν.

Αυτό είναι το τελευταίο μάθημα της σειράς που αφορά το εγώ και την αναίρεσή του. Η έμφαση που δίνεται εδώ, είναι για τις μελλοντικές μας προσδοκίες. Για το εγώ, ένα αμαρτωλό παρελθόν οδηγεί σε ένα ένοχο παρόν και στην αναπόφευκτη τιμωρία στο μέλλον. Για να αναζητήσεις ένα μέλλον διαφορετικό από το παρελθόν σημαίνει να βλέπεις το μέλλον σαν την επέκταση της αιώνιας Αγάπης του Θεού, που σημαίνει ότι δεν υπάρχει μέλλον. Το Μάθημα 194 μας δίδαξε ότι θέτοντας το μέλλον στα χέρια του Θεού, διορθώνουμε την πίστη του εγώ ότι μέσα σ' αυτά θα καταστραφούμε λόγω των αμαρτιών μας. Το μάθημα αυτό μας βοηθά να αναιρέσουμε αυτή την παράξενη αρχή του εγώ.

(1:1) Από την νέα αντίληψη του κόσμου έρχεται ένα μέλλον πολύ διαφορετικό από το παρελθόν.

Από τη στιγμή που θα επιλέξουμε τη νέα αντίληψη (Μάθημα 313), τα βλέπουμε όλα διαφορετικά - από την προοπτική του άχρονου που επεκτείνεται στο όνειρο του χρόνου. Στο Μάθημα 184, ο Ιησούς μίλησε για το ότι έχουμε ανάγκη να χρησιμοποιούμε τα σύμβολα του κόσμου, χωρίς όμως να τα θεωρούμε πραγματικά. Έτσι χρησιμοποιούμε τα σύμβολα του χρόνου, όμως γνωρίζοντας ότι η πραγματικότητά μας είναι έξω από αυτά.

(1:2-3) Το μέλλον τώρα αναγνωρίζεται ως επέκταση του παρόντος. Τα λάθη του παρελθόντος δεν μπορούν να ρίξουν καμιά σκιά πάνω σε αυτό · έτσι ο φόβος έχει χάσει τα είδωλα και τις εικόνες του και, εφόσον δεν έχει μορφή, δεν έχει και επιδράσεις.

Η αγάπη υπάρχει μόνο στο παρόν, με το μέλλον πλέον να είναι η ορθά νοούμενη επέκτασή της. Έξω από το όνειρο, συνειδητοποιούμε ότι αυτή η επέκταση δεν είναι ένα γραμμικό γεγονός, όπως ήταν τα λάθη που κάναμε στο παρελθόν τα οποία έριχναν μια σκιά σε ένα μέλλον που επιφύλασσε την τιμωρία μας. Στην άγια στιγμή δεν υπάρχει παρελθόν ή μέλλον - μόνο η Αγάπη του Θεού. Έτσι, όλα όσα φαινόταν να προέρχονται από το φόβο εξαφανίζονται στην ανυπαρξία τους.

(1:4-5) Ο θάνατος δεν θα διεκδικεί το μέλλον τώρα, διότι η ζωή είναι τώρα ο στόχος του και όλα τα αναγκαία παρέχονται με χαρά. Ποιος μπορεί να λυπάται ή να υποφέρει όταν το παρόν έχει ελευθερωθεί, επεκτείνοντας την ασφάλεια και την ειρήνη του σε ένα ήσυχο μέλλον γεμάτο χαρά;

Το τέλος του θανάτου είναι το τέλος του εγώ, μαζί με το δικό του σύστημα σκέψης του πόνου και της μιζέριας.

(2:1) Πατέρα, σφάλαμε στο παρελθόν, κι επιλέγουμε να χρησιμοποιήσουμε το παρόν για να ελευθερωθούμε.

Η ιδέα ότι έχουμε σφάλει υπονοείται σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αλλά εδώ ο Ιησούς μας ζητά ξεκάθαρα να αναγνωρίσουμε ότι κάναμε λάθος, όχι επειδή ο Θεός θέλει να κυριαρχήσει πάνω μας, αλλά απλά και μόνο γιατί το να έχουμε «δίκιο» δεν είχε ως αποτέλεσμα την ευτυχία μας. Θέλουμε να φτάσουμε στο σημείο όπου μπορούμε να πούμε με ειλικρίνεια ότι είμαστε ευτυχείς και ευγνώμονες που κάναμε λάθος.

(2:2) Τώρα αφήνουμε το μέλλον στα δικά Σου Χέρια, αφήνοντας πίσω τα λάθη μας από το παρελθόν, και σίγουροι ότι Εσύ θα κρατήσεις τις τωρινές Σου υποσχέσεις, και θα οδηγήσεις το μέλλον στο ιερό τους φως.

Για άλλη μια φορά, το να θέσουμε το μέλλον στα χέρια του Θεού, δεν έχει να κάνει με το να δώσουμε σ' Αυτόν το μέλλον μας. Απλά διορθώνουμε το λάθος που κάναμε όταν δώσαμε το μέλλον μας στον θεό του εγώ, το οποίο κάναμε για να αποφύγουμε την τιμωρία που θα αποδείκνυε την αμαρτία μας και θα τεκμηρίωνε την ύπαρξή μας. Το σώμα μπορεί να μην επιβιώσει, αλλά το σύστημα σκέψης της ατομικότητας παραμένει ζωντανό και γερό μέσα στο νου. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς μιλά για την αναίρεση του συστήματος σκέψης του εγώ, στο οποίο η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος αντικατοπτρίζονται στην επίγειά μας κατάσταση του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος. Με αυτόν τον τρόπο τηρούνται οι τωρινές υποσχέσεις του Θεού.

ΜΑΘΗΜΑ 315

Όλα τα δώρα που δίνουν οι αδελφοί μου ανήκουν σε μένα.

Αυτό και το επόμενο μάθημα μοιράζονται το ίδιο θέμα, ότι το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο, μία ιδέα που βασίζεται στην ενιαιότητα του Υιού του Θεού. Τα δώρα για τα οποία μιλάει ο Ιησούς μπορεί να γίνουν κατανοητά σε δύο επίπεδα: στις ευκαιρίες για συγχώρεση που παρέχει η ιδιαίτερη σχέση με τον αδελφό μου, και στο δώρο της συγχώρεσης του αδελφού μου που μου θυμίζει ότι μπορώ να επιλέξω ξανά, όπως κάνω όταν είμαι στον ορθό μου νου. Το κάνουμε αυτό ο ένας για τον άλλον και ο ένας με τον άλλον, λόγω της θεμελιώδους ενιαιότητας του Υιού του Θεού, ακόμα και στην ψευδαίσθηση.

(1:1-2) Κάθε μέρα, κάθε στιγμή που περνά, χίλιοι θησαυροί έρχονται σε μένα. Είμαι ευλογημένος όλη την ημέρα με δώρα, που η αξία τους υπερβαίνει όλα τα πράγματα που μπορώ να συλλάβω με το νου μου.

Αυτά τα δώρα έρχονται κάθε στιγμή, σε κάθε σχέση - που είναι η ευκαιρία να αγνοήσουμε τα δώρα της ιδιαιτερότητας του εγώ, για το δώρο του Ιησού που βλέπει τον Υιό όπως τον δημιούργησε ο Θεός:

Δεν υπάρχει άλλο δώρο που ο Πατέρας σου ζητάει από εσένα, εκτός από το να δεις σε όλη την δημιουργία μόνο την λαμπρή δόξα του δώρου Του σε σένα. Δες τον Υιό Του, το τέλειο δώρο Του, μέσα στον οποίο ο Πατέρας του λάμπει παντοτινά, και στον οποίο δίδεται όλη η δημιουργία ως δική του. (Κ-29. V.5:1-2)

(1:3) Ένας αδελφός χαμογελά σε έναν άλλο, και η καρδιά μου αναγαλλιάζει.

Είμαι χαρούμενος γιατί τώρα υπάρχει ελπίδα. Αν ο αδελφός μπορεί να αλλάξει το νου του και να συγχωρήσει, όπου πριν είχε επιτεθεί, κι εγώ μπορώ επίσης, αφού ο Υιός του Θεού είναι ένας. Πράγματι, δεν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά σε αυτόν τον κόσμο από το να γνωρίζουμε ότι κάποιος συγχωρείται.

(1:4-5) Κάποιος λέει ένα λόγο ευγνωμοσύνης ή ελέους, και ο νους μου λαμβάνει αυτό το δώρο και το παίρνει σαν δικό του. Και ο κάθε ένας που βρίσκει τον δρόμο του για τον Θεό γίνεται σωτήρας μου, δείχνοντάς μου τον δρόμο, και δίνοντάς μου την βεβαιότητά του ότι όσα έχει μάθει είναι σίγουρα και δικά μου.

Στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ο Ιησούς το λέει συνήθως με άλλο τρόπο, λέγοντάς μας ότι η δική μας αλλαγή του νου είναι το δώρο της θεραπείας για τον αδελφό μας. Ωστόσο, για να αντιστρέψουμε την κατεύθυνση της συγχώρεσης εδώ, ο ίδιος μας δείχνει το γεγονός ότι ανεξάρτητα από το αν δίνω εγώ το δώρο σε εσάς, ή εσείς σε μένα, είναι ο Υιός του Θεού που το δίνει στον εαυτό του. Είναι το δώρο που λέει ότι μπορούμε να κάνουμε μια άλλη επιλογή, διότι η αγάπη μας και ειρήνη μας λέει στον καθένα και σε μας του ίδιους ότι μπορούμε να επιλέξουμε ξανά.

(2) Σε ευχαριστώ, Πατέρα, για τα πολλά δώρα που έρχονται σε μένα σήμερα και κάθε μέρα από κάθε Υιό του Θεού. Τα δώρα των αδελφών μου προς εμένα είναι απεριόριστα. Τώρα μπορώ να τους προσφέρω τις ευχαριστίες μου, έτσι ώστε η ευγνωμοσύνη προς αυτούς να μπορέσει να με οδηγήσει στον Δημιουργό μου και στην θύμηση Του.

Εδώ επαναλαμβάνεται η ιδέα της ευγνωμοσύνης που μας αγκαλιάζει ακόμα και σε επώδυνες καταστάσεις, γιατί αυτές μας κάνουν να ζητήσουμε τη βοήθεια του Ιησού, αποδεχόμενοι την διδασκαλία του που λέει ότι με την αλλαγή του νου μας μπορούμε να δούμε τη σχέση αυτή ή την κατάσταση αυτή με άλλο τρόπο. Θυμόμαστε αυτή την προσευχή από «Τα Δώρα του Θεού»:

Πατέρα, Σε ευχαριστούμε γι' αυτά τα δώρα που έχουμε βρει μαζί. Εδώ λυτρωνόμαστε. Γιατί είναι εδώ που ενωνόμαστε, και από αυτό το μέρος της ιερής ένωσης θα έρθουμε σε Σένα, διότι

αναγνωρίζουμε τα δώρα που Εσύ έδωσες και ότι δεν θα έχουμε άλλο κανένα. (Τα δώρα του Θεού, σ. 119)

Κατά την ένωση με τον Ιησού επομένως, ενωνόμαστε με τους αδελφούς μας, και δίνουμε ευχαριστίες για το δώρο της ενθύμησης που επιτέλους είναι δικό μας.

ΜΑΘΗΜΑ 316

Όλα τα δώρα που δίνω στους αδελφούς μου είναι δικά μου.

Οι αδελφοί μου και εγώ ενωνόμαστε, και έτσι το δώρο της συγχώρεσης που δίνεται στους άλλους μέσω της επέκτασης ενδυναμώνει την παρουσία του σε μένα - ο Υιός του Θεού είναι ένας.

(1:1-3) Όπως κάθε δώρο που δίνουν οι αδελφοί μου είναι δικό μου, έτσι και κάθε δώρο που δίνω εγώ ανήκει σε μένα. Το κάθε ένα επιτρέπει σε ένα λάθος από το παρελθόν να φύγει, και να μην αφήσει καμία σκιά πάνω στον άγιο νου που αγαπά ο Πατέρας μου. Η χάρη Του μου δίνεται σε κάθε δώρο που έχει λάβει ένας αδελφός μέσα σε όλο το χρόνο, και πέρα από αυτόν.

Συγχωρώντας τις αμαρτίες που αντιλαμβανόμαστε στους αδελφούς μας, διώχνουμε τις σκιές που αυτές ρίχνουν μέσω της προβολής: τις επιθέσεις μας και τα παράπονά μας. Έτσι αυτές ξεχνιούνται, καθώς εμείς απαλά θυμόμαστε τα δώρα που μας έδωσε ο Πατέρας μας:

Το να συγχωρείς σημαίνει απλά να θυμάσαι μόνο τις σκέψεις αγάπης που έδωσες στο παρελθόν, κι εκείνες που σου δόθηκαν. Όλες οι υπόλοιπες πρέπει να ξεχαστούν. Η συγχώρεση είναι μια επιλεκτική μνήμη, που δεν βασίζεται στην δική σου επιλογή. (Κ-17.III.1:1-3)

(1:4-5) Το σπίτι των θησαυρών μου είναι γεμάτο, και άγγελοι προσέχουν τις ανοιχτές του πόρτες ώστε κανένα δώρο να μην χαθεί, και μόνο περισσότερα να προστεθούν. Ας έρθω εκεί όπου βρίσκονται οι θησαυροί μου, και ας εισέλθω εκεί όπου είμαι αληθινά καλοδεχούμενος και στο σπίτι μου, ανάμεσα στα δώρα που μου έχει δώσει ο Θεός.

Ο ορθός νους μου είναι το «σπίτι των θησαυρών» στο οποίο βρίσκονται τα δώρα του Θεού. Όταν αναζητούμε θησαυρούς στον κόσμο - αντικείμενα ιδιαιτερότητας για να μας ευχαριστήσουν και να μας δώσουν ευτυχία, ειρήνη και χαρά - λέμε ότι ο θησαυρός του Θεού δεν είναι αρκετός, ούτε η Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος. Και πάλι, δεν πρέπει να αισθανόμαστε ένοχοι όταν αναζητάμε τα πολύτιμα αντικείμενα της ιδιαιτερότητας, αλλά να θέλουμε να αναγνωρίσουμε τι κάνουμε και γιατί το κάνουμε. Η ευγνωμοσύνη για τις τάξεις διδασκαλίας της ζωής μας θα ακολουθήσει αναπόφευκτα, γιατί αυτές μας παρείχαν τις ευκαιρίες που μας επέτρεψαν επιτέλους να συνειδητοποιήσουμε πού είναι ο πραγματικός θησαυρός μας. Η δήλωση «Ας έρθω εκεί όπου βρίσκονται οι θησαυροί μου» είναι σαφώς μια προσευχή προς τον λήπτη των αποφάσεων του εαυτού μας: είμαστε αυτοί που περιπλανήθηκαν στη μακρινή χώρα του εγώ, κι εμείς είμαστε αυτοί που πρέπει να κάνουν την επιλογή να επιστρέψουν. Και είμαστε χαρούμενοι και ευγνώμονες που το κάνουμε, καθώς ο Ουρανός τραγουδά το δικό του τραγούδι ευγνωμοσύνης.

(2) Πατέρα, θέλω να δεχτώ τα δώρα Σου σήμερα. Εγώ δεν τα αναγνωρίζω. Και όμως εμπιστεύομαι ότι Εσύ που μου τα έδωσες θα μου παρέχεις και τα μέσα με τα οποία να μπορέσω

να δω, να καταλάβω την αξία τους, και να κρατήσω μέσα στην καρδιά μου μόνο αυτά, ως αυτό που θέλω.

Το μέσο της αληθινής αντίληψης είναι η συγχώρεση, η οποία μας επιτρέπει να δεχτούμε το δώρο της αγάπης του Θεού. Αν δεν το δώσουμε, ποτέ δεν θα ξέρουμε ότι το έχουμε λάβει. Επομένως, το να αρνηθούμε την Αγάπη Του οπουδήποτε στην Υιότητα είναι σαν να την αρνούμαστε σε όλους, συμπεριλαμβανομένων και των εαυτών μας. Ωστόσο, όταν την αποδεχθούμε σε έναν, την αποδεχόμαστε σε όλους, συμπεριλαμβανομένων και των εαυτών μας. Με αυτόν τον τρόπο ο Ιησούς μας προτρέπει να δώσουμε όπως ο Θεός δίνει - δίχως όριο ή περιορισμό:

Θα μπορούσε κάποιο τμήμα του Θεού να είναι δίχως την Αγάπη Του, και θα μπορούσε κάποιο κομμάτι της Αγάπης Του να περιοριστεί; Ο Θεός είναι η κληρονομιά σου, διότι ο Εαυτός Του είναι το μοναδικό Του δώρο. Πώς αλλιώς μπορείς εσύ να προσφέρεις, εκτός σαν Αυτόν, αν θέλεις να γνωρίσεις το δώρο Του σε σένα; Δίνε λοιπόν, δίχως περιορισμούς και δίχως τέλος, για να μάθεις πόσα πολλά έχει προσφέρει Αυτός σε σένα. Η ικανότητά σου να Τον δεχθείς εξαρτάται από την προθυμία σου να προσφέρεις όπως Εκείνος. (Κ-11.Ι.7:1-5)

ΜΑΘΗΜΑ 317

Ακολουθώ τον δρόμο που έχει οριστεί για μένα.

Αυτό το μάθημα έχει μεγάλη σημασία, και το θέμα του επαναλαμβάνεται στα δύο μαθήματα που θα δούμε στη συνέχεια. «Ακολουθώ τον δρόμο που έχει οριστεί για μένα» σημαίνει δεν θέλω να είμαι πρώτος. Όπως λέει ένα από τα επόμενα μαθήματα, «Επιλέγω τη δεύτερη θέση για να κερδίσω την πρώτη» (Εργ.328). Στην αρχή είπαμε στον Θεό: «Εγώ είμαι η Πρώτη Αιτία και Εσύ με ακολουθείς - εγώ έχω την δύναμη και εγώ είμαι ο επικεφαλής». Αυτή η πεποίθηση είναι το κίνητρο πίσω από τα μάντρας που βρίσκονται σε ορισμένους κύκλους του New Age: «Εγώ είμαι Θεός». Κανένας από μας δεν θέλει να ακολουθεί, γιατί θέλουμε να είμαστε οι πρώτοι. Επομένως, σε αυτό το μάθημα ο Ιησούς, μας φέρνει πίσω στην ταπεινότητα στην οποία πρέπει να εξασκηθούμε σαν μαθητές της διδασκαλίας του: «Θα ακολουθήσω το δρόμο που διδάσκει ο δάσκαλός μου ώστε να μπορέσω να έρθω στον Θεό, ο Οποίος είναι ο Δημιουργός - εγώ δεν είμαι δικός Του, Αυτός είναι δικός μου».

(1:1) Έχω έναν ιδιαίτερο χώρο να γεμίσω · ένα ρόλο για μένα μόνο.

Εδώ μπορούμε να δούμε άλλο ένα παράδειγμα στο οποίο ο Ιησούς χρησιμοποιεί τη λέξη *ιδιαίτερος* για το Άγιο Πνεύμα, όταν σχεδόν πάντα χρησιμοποιείται για το εγώ. Ο *ιδιαίτερος* χώρος μας είναι η *ιδιαίτερη* λειτουργία μας, που είναι να συγχωρούμε τις *ιδιαίτερες* σχέσεις μας, όπως εξηγεί στο κείμενο:

Εδώ, όπου οι νόμοι του Θεού δεν επικρατούν σε τέλεια μορφή, αυτός μπορεί να κάνει ωστόσο ένα τέλειο πράγμα και να κάνει μια τέλεια επιλογή. Και με αυτή την πράξη της ιδιαίτερης πίστης προς κάποιον που αντιλαμβάνεται ως άλλον από τον εαυτό του, αυτός μαθαίνει ότι το δώρο δόθηκε στον εαυτό του, και έτσι πρέπει αυτοί να είναι ένα. (Κ-25. VI.5:1-2)

(1:2-4) Η σωτηρία περιμένει μέχρι να αναλάβω αυτό το ρόλο με δική μου επιλογή. Μέχρι να κάνω αυτή την επιλογή, είμαι σκλάβος του χρόνου και της ανθρώπινης μοίρας. Αλλά όταν με

προθυμία και χαρά ακολουθήσω τον δρόμο που το σχέδιο του Πατέρα μου όρισε για μένα, τότε θα αναγνωρίσω ότι η σωτηρία είναι ήδη εδώ, έχει ήδη δοθεί στους αδελφούς μου και είναι ήδη και δική μου.

Αυτή είναι δική μας επιλογή και κανενός άλλου. Για άλλη μια φορά, ο μόνος μας ρόλος είναι να συγχωρούμε, ο οποίος δεν έχει καμία σχέση με συμπεριφορές ή οτιδήποτε εξωτερικό.

(2:1) Πατέρα, ο δικός Σου δρόμος είναι αυτός που διαλέγω σήμερα.

Αυτή είναι άλλη μία αναφορά στην προσευχή στο τέλος του Μαθήματος 189, «Πατέρα, εμείς δεν γνωρίζουμε τον δρόμο προς Εσένα». Ο Πατέρας μας, μας καλεί μέσω της Φωνής Του, και εμείς θα ακολουθήσουμε - που είναι η ουσία της ταπεινότητας.

(2:2-4) Εκεί που με οδηγεί επιλέγω να πάω · αυτό που θα ήθελε να κάνω επιλέγω να κάνω. Ο δρόμος Σου είναι βέβαιος, και το τέλος ασφαλές. Η δική Σου θύμηση περιμένει εκεί.

Το που εστιάζουμε εξαρτάται πάλι από την επιλογή μας, και τώρα με χαρά επιλέγουμε τον δρόμο του Θεού. Το ταξίδι τελειώνει με την επιστροφή της θύμησής Του - τον πραγματικό κόσμο - που επιτυγχάνεται με τη συγχώρεση η οποία δεν αποκλείει κανέναν από την Υιότητα.

(2:5) Και όλες μου οι θλίψεις τελειώνουν μέσα στο αγκάλιασμά Σου, που έχεις υποσχεθεί στον Υιό Σου, που νόμιζε εσφαλμένα ότι είχε απομακρυνθεί από την σίγουρη προστασία της στοργικής Αγκαλιάς Σου.

Ο κόσμος προέκυψε από την πίστη ότι είχαμε πράγματι απομακρυνθεί από τη στοργική Αγκαλιά του Θεού. Το εγώ μας είπε ότι η Αγκαλιά αυτή δεν ήταν στοργική, και ότι ήταν σοφό που φύγαμε μακριά - αν είχαμε μείνει, ο Θεός σίγουρα θα μας είχε καταστρέψει. Ο Ιησούς μας λέει όμως ότι δεν είμαστε αμαρτωλοί, αλλά ότι όντως κάναμε μια λανθασμένη επιλογή, που περιγράφεται στο γνωστό στίχο από το κείμενο: «Υιέ του Θεού, δεν έχεις αμαρτήσει, αλλά έχεις πλανηθεί». (Κ-10.V.6:1)

ΜΑΘΗΜΑ 318

Μέσα μου το μέσον και ο σκοπός [το τέλος] της σωτηρίας είναι ένα.

Ο τίτλος αυτός υπενθυμίζει την υπέροχη δήλωση στο τέλος του Μαθήματος 302: «Αυτόν στο Τέλος αναζητούμε και Αυτός είναι το Μέσο με το οποίο θα πάμε σ' Αυτόν». Σ' εκείνο το μάθημα, ο Θεός είναι και τα δύο, το Μέσο και το Τέλος. Σ' αυτό το μάθημα, εμείς είμαστε το μέσο και το τέλος - ο σκοπός [το τέλος] είναι ο Υιός του Θεού ως Χριστός, και το μέσο για να Τον προσεγγίσουμε είναι επιλογή που κάνει ο Υιός του Θεού να συγχωρέσει τον εαυτό του.

(1:1) Μέσα μου, στον άγιο Υιό του Θεού, συμφιλιώνονται όλα τα μέρη του σχεδίου του Ουρανού να σωθεί ο κόσμος.

Η παραδοσιακή Χριστιανική θεολογία έχει διδάξει ότι ο Υιός του Θεού - ο Ιησούς - ήταν αυτός που συμφιλίωσε τον αμαρτωλό άνθρωπο με την Αγάπη του Θεού. Έτσι ο Ιησούς παίρνει την ίδια ιδέα και την εφαρμόζει στον Υιό του Θεού, σε όλους μας. Αυτός ο Υιός δεν είναι η μαγική φιγούρα που ονομάζεται Ιησούς Χριστός που ήρθε στον κόσμο για να εξιλεωθούν οι αμαρτίες μας μέσα από τα

βάσανά του και τον θάνατό του που προσέφερε ως θυσία. Αντίθετα, είναι ο Υιός του Θεού - άλλη μια φορά, *όλοι εμείς* - που συμφιλιώνει τον Υιό του Θεού με τον εαυτό του. Αυτό σημαίνει ότι *εμείς* ανααιρούμε την πίστη στην αμαρτία, που είναι προϋπόθεση για να αντιληφθούμε την ενιαιότητά μας με το Θεό.

(1:2-3) Τι σύγκρουση θα μπορούσε να υπάρξει, όταν όλα τα μέρη δεν έχουν παρά ένα σκοπό και ένα στόχο; Πώς είναι δυνατόν να υπάρξει ένα κομμάτι που να στέκει μόνο του, ή κάποιο με περισσότερη ή λιγότερη σημασία από τα υπόλοιπα;

Ως *μέρη* αναφέρονται τα φαινομενικά κομμάτια (θραύσματα) της Υιότητας. Αλλού στα Μαθήματα, ο Ιησούς αναφέρεται σε αυτά ως *πτυχές* (π.χ. Κ-13. VI.6:4). Η αξία της χρήσης ουδέτερων όρων όπως *μέρη* ή *πτυχές*, είναι πως δίνουν έμφαση στο ότι ο Υιός του Θεού δεν είναι μόνο homo sapiens, γιατί κάθε διαχωρισμένο κομμάτι - έμψυχο ή άψυχο - είναι μια κατακερματισμένη σκιά του ενός Υιού που κοιμάται. Κάθε μέρος της Υιότητας μοιράζεται έναν σκοπό και ένα στόχο, το οποίο σηματοδοτεί το τέλος της ιδιαιτερότητας του διαχωρισμού. Κατά τη διάρκεια της ημέρας σας επομένως, προσπαθήστε να δείτε πόσο συχνά παίρνετε θέση και κρίνετε τα μέρη του Υιού του Θεού, ως καλύτερα ή χειρότερα, ως περισσότερο ή λιγότερο σημαντικά, ως περισσότερο ή λιγότερο πνευματικά. Και στη συνέχεια ζητείστε από τον Ιησού να σας βοηθήσει να δείτε την εγγενή ομοιότητα μέσα στον ένα Υιό του Θεού.

(1:4-8) Εγώ είμαι το μέσον με το οποίο σώζεται ο Υιός του Θεού, διότι ο σκοπός της σωτηρίας είναι να βρει την αθωότητα που ο Θεός έχει τοποθετήσει μέσα μου. Δημιουργήθηκα ως αυτό το οποίο αναζητώ. Εγώ είμαι ο στόχος που ψάχνει ο κόσμος. Είμαι ο Υιός του Θεού, η μία αιώνια Αγάπη Του. Είμαι το μέσον αλλά και ο σκοπός [το τέλος] της σωτηρίας.

Ο σκοπός είναι να συνειδητοποιήσω ότι εγώ είμαι ο Υιός του Θεού ως Χριστός, και το μέσον για να το πετύχω είναι να δω τον Υιό του Θεού σε όλους, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού μου, αναγνωρίζοντας τον κοινό μας σκοπό και στόχο. Βλέποντας τελικά ότι μοιραζόμαστε τον ίδιο εαυτό, αφυπνίζομαι στην αλήθεια ότι μοιραζόμαστε έναν Εαυτό. Επομένως, εγώ είμαι ο Υιός του Θεού, και εγώ αναζητώ τον Υιό του Θεού.

(2:1) Σήμερα, Πατέρα μου, ας αναλάβω τον ρόλο που Εσύ μου προσφέρεις ζητώντας μου να αποδεχτώ την Επανόρθωση για τον εαυτό μου.

Για να κυριολεκτήσουμε, δεν είναι ο Θεός που το ζητάει αυτό από εμάς, αλλά ο Ιησούς ή το Άγιο Πνεύμα - οι δικοί μας Δάσκαλοι της συγχώρεσης.

(2:2) Γιατί έτσι αυτό που συμφιλιώνεται μέσα μου, σίγουρα συμφιλιώνεται σε Σένα.

Γινόμαστε ένα μέσω της συγχώρεσης, το νόημα της συμφιλίωσης: ένα ως διαχωρισμένος Υιός του Θεού · ένα ως Χριστός, σε ενότητα με την Πηγή Του.

ΜΑΘΗΜΑ 319

Έρθα για την σωτηρία του κόσμου.

Θυμόμαστε ένα προηγούμενο μάθημα, «Η σωτηρία του κόσμου εξαρτάται από μένα» (Εργ-186). Όπως μας λέει ο Ιησούς, αυτή δεν είναι μια δήλωση αλαζονείας, αλλά ταπεινότητας:

(1:1-3) Εδώ είναι μια σκέψη από την οποία έχει αφαιρεθεί κάθε αλαζονεία, και παραμένει μόνο η αλήθεια. Γιατί η αλαζονεία αντιτίθεται στην αλήθεια. Αλλά όταν δεν υπάρχει αλαζονεία η αλήθεια θα έρθει αμέσως, και θα συμπληρώσει το χώρο που το εγώ έχει αφήσει χωρίς να καλύψει με ψέματα.

Η λειτουργία μας είναι να έχουμε επίγνωση της αλαζονικής ερμηνείας που δίνει το εγώ στο «εγώ είμαι η σωτηρία του κόσμου», να καταλάβουμε την παραφροσύνη του, και να ζητήσουμε τη βοήθεια του Ιησού για να το δούμε διαφορετικά. Μέσα από τα μάτια του αντιλαμβανόμαστε ότι είμαστε η σωτηρία του κόσμου, όχι γιατί κάνουμε κάτι εμείς, αλλά λόγω της ενότητας που είναι ο Εαυτός μας. Το να φέρνουμε ταπεινά την αλαζονεία μας στην αλήθεια επιτρέπει στην αλήθεια απλά να είναι.

(1:4-5) Μόνο το εγώ μπορεί να είναι περιορισμένο, και επομένως αναζητά στόχους που έχουν υποστεί περικοπές και είναι περιοριστικοί. Το εγώ νομίζει ότι όταν κάποιος κερδίζει, η ολότητα πρέπει να χάνει.

Μια υπέροχη συνοπτική δήλωση του τι συνέβη κατά την αρχική στιγμή. Λόγω της αρχής *ή ένας ή ο άλλος*, κερδίζοντας την ατομικότητά μας σήμανε ότι η ολότητα χάνεται: έτσι γεννήθηκαν και σώθηκαν το εγώ και ο κόσμος, όταν πιστέψαμε ότι σκοτώσαμε την ολότητα και την τέλεια Αγάπη. Όμως η αληθινή σωτηρία του κόσμου έρχεται με την συνειδητοποίηση ότι όλο αυτό ήταν ένα λάθος, χωρίς πραγματικές συνέπειες.

(1:6) Και όμως, είναι Θέλημα του Θεού να μάθω ότι αυτό που κερδίζει ένας, δίνεται σε όλους.

Ο Ιησούς μας λέει στο κείμενο ότι ο βράχος πάνω στον οποίο στηρίζεται η σωτηρία είναι το ότι κανείς δεν χάνει και ότι όλοι κερδίζουν. Το να είμαστε ο Υιός του Θεού δεν σημαίνει ότι ο Θεός πρέπει να καταστραφεί. Σημαίνει ότι είμαστε ένα με τον Πατέρα μας, όπως είναι και κάθε άλλο φαινομενικά διαχωρισμένο κομμάτι. Έτσι διαβάζουμε το πώς το Άγιο Πνεύμα μετατρέπει τον εγωικό τρελό κόσμο του διαχωρισμού, σε ένα σώφρονα κόσμο συγχώρεσης, αναιρώντας την πίστη του εγώ, στο *ή ο ένας ή ο άλλος*:

Το Άγιο Πνεύμα έχει τη δύναμη να αλλάξει όλο το θεμέλιο του κόσμου που βλέπεις σε κάτι άλλο · σε μια βάση όχι παρανοϊκή, στην οποία μια λογική αντίληψη μπορεί να στηριχθεί, ένας άλλος κόσμος να γίνει αντιληπτός. Κάποιος που θα οδηγούσε τον Υιό του Θεού στη σωφροσύνη και στη χαρά στον οποίο τίποτα δεν αντικρούεται. Σε αυτό τον κόσμο τίποτα δεν επιβεβαιώνει τον θάνατο και την σκληρότητα · τον διαχωρισμό και τις διαφορές. Γιατί εδώ τα πάντα γίνονται αντιληπτά σαν ένα, και κανείς δεν χάνει ώστε ο καθένας να μπορεί να ωφελείται. (Κ-25.VII.5)

(2) Πατέρα, η Θέλησή Σου είναι καθολική. Και ο στόχος που προκύπτει από αυτή, μοιράζεται την καθολικότητά της. Ποιον άλλον στόχο εκτός από την σωτηρία του κόσμου θα μπορούσες να μου έχεις δώσει; Και τι άλλο εκτός από αυτό θα μπορούσε να είναι η Θέληση που ο Εαυτός μου έχει μοιραστεί μαζί Σου;

Για να θυμάμαι ότι η Θέληση του Θεού αγκαλιάζει τη δική μου, καθώς και την Υιότητα στο σύνολό της, πρέπει να μοιράζομαι τον ενιαίο σκοπό της συγχώρεσης με τον αδελφό μου. Και έτσι σωζόμαστε μαζί, και ο κόσμος μαζί με μας:

Εσύ και ο αδελφός σου είστε το ίδιο, όπως ο Θεός ο Ίδιος είναι Ένας, και αδιαίρετος στην Θέλησή Του. Και πρέπει να έχετε ένα σκοπό, εφόσον Αυτός έδωσε τον ίδιο και στους δυο σας. Η Θέλησή Του

μεταφέρεται ενωμένη καθώς εσείς ενώνεστε στη θέληση, έτσι ώστε να ολοκληρώνεσαι προσφέροντας ολοκλήρωση στον αδελφό σου. Μην βλέπεις σε αυτόν τις αμαρτίες που αυτός βλέπει, αλλά απόδωσε σε αυτόν τιμή για να μπορέσεις να εκτιμήσεις τον εαυτό σου και αυτόν. Σε σένα και στον αδελφό σου δίδεται η δύναμη της σωτηρίας, έτσι ώστε η διαφυγή από το σκοτάδι στο φως να είναι δική σας για να την μοιράζεστε · για να μπορέσετε να δείτε σαν ένα αυτό που ποτέ δεν ήταν διαχωρισμένο, ούτε ξέχωρο από όλη την Αγάπη του Θεού που δόθηκε εξ ίσου. (Κ-25.ΙΙ.11)

ΜΑΘΗΜΑ 320

Ο Πατέρας μου δίνει όλη την δύναμη σε μένα.

Αυτή η δήλωση είναι άλλη μια επανερμήνευση μίας βιβλικής ρήσης που αναφέρεται στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Στην Καινή Διαθήκη, ο Ιησούς λέει «Ο Θεός μου έδωσε όλη την εξουσία στον ουρανό και στη γη» (Κατά Ματθαίον 28:18), που σημαίνει ότι ο Θεός έδωσε στον Ιησού όλη την δύναμη, όχι σε κάποιον άλλο. Δική του είναι η δύναμη, γιατί είναι Υιός του Θεού. Στα Μαθήματα, ο Ιησούς λέει ότι ο Θεός δίνει πράγματι όλη την δύναμη στον Υιό Του, όμως είμαστε όλοι Υιοί Του. Στην αρχή αυτού του μαθήματος, ο Ιησούς αναφέρεται στην απεραντοσύνη του Υιού του Θεού, όμως στο εγωικό σύστημα σκέψης του Χριστιανισμού, η Υιότητα του Θεού είναι περιορισμένη, γιατί υπάρχει μόνο ο ένας αληθινός Υιός · οι υπόλοιποι είμαστε υιοθετημένοι (Προς Εφεσίους 1:5). Δεχόμαστε την κατάσταση της δεύτερης κατηγορίας ως αληθινή και την προβάλλουμε εξωτερικά, βλέποντας τον καθένα ως πιο περιορισμένο από εμάς - η ιδιαιτερότητα που βρίσκεται στον πυρήνα της δύναμης του εγώ.

(1:1-4) Ο Υιός του Θεού είναι απεριόριστος. Δεν υπάρχουν όρια στην δύναμή του, την γαλήνη του, την χαρά του, ή σε κάποια από τις ιδιότητες που του έδωσε ο Πατέρας του όταν τον δημιούργησε. Ότι βούλεται μαζί με τον Δημιουργό και Λυτρωτή του πρέπει να γίνει. Τίποτα δεν στέκεται εμπόδιο στην ιερή του θέληση, διότι ο Πατέρας του φωτίζει με την λάμψη Του το νου του, και αφήνει ενώπιόν του όλη την δύναμη και την αγάπη της γης και του Ουρανού.

Η δύναμη της απεραντοσύνης του Θεού είναι η απάντηση σε όλα τα προβλήματα που γίνονται αντιληπτά εδώ:

... Η Ενιαιότητα του Δημιουργού και της δημιουργίας είναι η ολότητά σου, η νοητική σου υγεία και η απεριόριστη δύναμή σου. Αυτή η απεριόριστη δύναμη είναι το δώρο του Θεού σε σένα, διότι είναι αυτό που είσαι... Δεν υπάρχει περίπτωση στην οποία να μην μπορεί να απαντήσει, και κανένα πρόβλημα που να μην λυθεί στο φιλεúσπλαχνο φως του. (Κ-7.VI.10:4-5 · Κ-26.VII.18:5).

(1:5-6) Εγώ είμαι αυτός στον οποίο δίνονται όλα αυτά. Εγώ είμαι αυτός μέσα στον οποίο κατοικεί η δύναμη της Θέλησης του Πατέρα μου.

Και πάλι, μετά το Μάθημα 319, αυτό δεν είναι η αλαζονεία αλλά η ταπεινότητα που λέει ότι αυτή η δύναμη δεν βρίσκεται μόνο σε μένα, σ' ένα μεμονωμένο άτομο που κυριαρχεί πάνω σε άλλους. Είναι η δύναμη του Χριστού, του ενός Υιού του Θεού όπως Αυτός Τον δημιούργησε, και γνωρίζω ότι η δύναμη είναι πραγματικά δική μου όταν μοιράζομαι το σθένος της και την αγάπη της με τον κόσμο:

Το να χρησιμοποιείς την δύναμη που ο Θεός σου έχει δώσει όπως ο Ίδιος θα την χρησιμοποιούσε είναι φυσικό. Το να είσαι όπως Αυτός σε δημιούργησε δεν είναι αλαζονικό, ούτε το να κάνεις χρήση αυτού που έδωσε σαν απάντηση σε όλα τα λάθη του Υιού Του και να τον απελευθερώσει. Αλλά είναι αλαζονικό να παραπετάξεις την δύναμη που Αυτός έδωσε, και να διαλέξεις μιαν μικρή ανούσια επιθυμία αντί αυτού που Αυτός θέλει. (Κ-26.VII.18:1-3)

(2:1) Η Θέλησή Σου μπορεί να κάνει τα πάντα μέσα σε μένα, και έπειτα να επεκταθεί και σε όλο τον κόσμο μέσα από μένα.

Όταν ο νους μου θεραπεύεται, ο Υιός του Θεού είναι ένας, και καθώς οι ιδέες δεν αφήνουν πηγή τους, ο κόσμος είναι επίσης ένα με μένα.

(2:2-3) Δεν υπάρχει όριο στην Θέλησή Σου. Κι έτσι όλη η δύναμη έχει δοθεί στον Υιό Σου.

Ο επίλογος στο ποίημα της Helen «Το Τραγούδι της Καλαμιάς» εκφράζει πολύ ωραία την ενότητα του Πατέρα και του Υιού.

Πόσο ιερά είναι τα βήματά μου, τα οποία με οδηγούν μόνο

Να κάνω το Θέλημα του Θεού, του Οποίου είμαι Υιός.

Και πόσο παντοτινά τέλεια είναι η θέλησή μου,

Η οποία σε καμία περίπτωση δεν είναι διαχωρισμένη από τη Δική Του.

(Τα Δώρα του Θεού, σ.3)

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ;

Σε αυτήν την περίληψη έχουμε άλλο ένα παράδειγμα του Ιησού που φαίνεται να μιλά αντιφατικά. Περιγράφει τη *δημιουργία* ως τέλεια ενιαιότητα, την ίδια στιγμή που μιλά για τις δημιουργίες και τους Υιούς του Θεού. Η εξήγηση είναι ότι από τη μία πλευρά δηλώνει την καθαρή αλήθεια, η οποία είναι ότι ο Χριστός είναι απόλυτα ενωμένος και ένα με τον Δημιουργό Του. Από την άλλη πλευρά ο Ιησούς αντανακλά σε μας αυτή την αλήθεια στη δική μας διαχωρισμένη κατάσταση, μέσα στην οποία σαφώς πιστεύουμε ότι οι Υιοί του Θεού είναι πολλοί. Έτσι και οι δύο περιγραφές είναι αληθινές και εξαρτώνται από τον εκπαιδευτικό σκοπό και την έμφαση που δίνει ο Ιησούς.

(1) Δημιουργία είναι το σύνολο όλων των Σκέψεων του Θεού, σε άπειρο αριθμό, και παντού χωρίς κανένα όριο. Μόνο η αγάπη δημιουργεί, και δημιουργεί μόνο σαν την ίδια. Δεν υπήρξε χρόνος που όλα όσα δημιούργησε να μην υπήρχαν. Ούτε θα υπάρξει χρόνος που οτιδήποτε από αυτά που δημιούργησε να υποστεί κάποια απώλεια. Μέσα στην αιωνιότητα οι Σκέψεις του Θεού είναι ακριβώς έτσι όπως ήταν, αμετάβλητες μέσα στο χρόνο και αφού ο χρόνος θα έχει τελειώσει.

Και πάλι, ο Ιησούς λέει των *Σκέψεων* επειδή πιστεύουμε ο Θεός έχει πολλούς Υιούς. Λέγοντας «Δεν υπήρξε χρόνος που όλα όσα δημιούργησε να μην υπήρχαν», μας διδάσκει ξανά ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Βιώνουμε την απώλεια μόνο αν δεν πιστεύουμε ότι είμαστε η δημιουργία του

Θεού. Σε αυτή την ανίερη στιγμή της παραφροσύνης, πιστέψαμε αντί γι' αυτό ότι ήμασταν η δημιουργία του εγώ. Όλες οι εμπειρίες απώλειας προέρχονται από αυτή την εσφαλμένη πεποίθηση, ενώ η αλήθεια της Ταυτότητάς μας ως Σκέψη περιμένει την βέβαιη επιστροφή μας μέσω του Αγίου Πνεύματος, καθώς θυμόμαστε:

Ο Θεός δημιούργησε του Υιούς Του επεκτείνοντας την Σκέψη Του, και κρατώντας τις επεκτάσεις της Σκέψης Του μέσα στο Νου Του. Όλες οι Σκέψεις Του είναι επομένως τέλεια ενοποιημένες μέσα στον εαυτό τους και αναμεταξύ τους. Το Άγιο Πνεύμα σε καθιστά ικανό να αντιλαμβάνεσαι αυτή την ολότητα τώρα. (Κ-6.ΙΙ.8:1-3)

Δεν μπορούμε να γνωρίσουμε την ολότητα της Βασιλείας μέχρι να αναγνωρίσουμε την ενότητα της δημιουργίας, ακόμα και αν αυτή αντανακλάται μέσα στο όνειρο. Με άλλα λόγια, χρειάζεται να δούμε όλους τους ανθρώπους να μοιράζονται την ανάγκη για συγχώρεση - χωρίς εξαιρέσεις. Αναγνωρίζοντας την ενιαία ανάγκη που έχουμε ή τον ενιαίο σκοπό μας, οδηγούμαστε να θυμηθούμε τον ενιαίο Εαυτό μας.

(2:1-3) Στις Σκέψεις του Θεού δίδεται όλη η δύναμη που έχει ο Δημιουργός τους. Διότι Αυτός θα προσθέτει στην αγάπη επεκτείνοντας την. Επομένως ο Υιός Του μοιράζεται την δημιουργία, και πρέπει επομένως να μοιράζεται και τη δύναμη να δημιουργεί.

Αυτή η πτυχή της διδασκαλίας του Ιησού είναι πιο εμφανής στο κείμενο, και εμφανίζεται σπάνια στο βιβλίο εργασιών. Ως μέρος του Θεού, μοιραζόμαστε τις ιδιότητές Του - Αυτός δημιουργεί και εμείς δημιουργούμε επίσης. Η επέκταση του Εαυτού Του - η Αγάπη και η Θέλησή Του - είναι ο Χριστός, η δημιουργία του Θεού. Αντίστοιχα, εμείς επίσης επεκτείνουμε τον Εαυτό μας ως Χριστό - την Αγάπη μας και τη Θέλησή μας - και αυτή η επέκταση είναι οι δημιουργίες μας, οι οποίες δεν έχουν καμία σχέση με τον κόσμο του χρόνου και του χώρου:

... Όπως η δημιουργική Σκέψη του Θεού απορρέει από Αυτόν προς εσένα, έτσι και οι δικές σου δημιουργικές σκέψεις πρέπει να απορρέουν από σένα προς τις δημιουργίες σου. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί όλη η δημιουργική δύναμη να επεκτείνεται προς τα έξω... Το να δημιουργείς σημαίνει ν' αγαπάς. Η αγάπη επεκτείνεται προς τα έξω απλά και μόνο επειδή δεν είναι δυνατόν να περιορίζεται. Όντας απεριόριστη δεν σταματά... Οι δημιουργίες του Θεού υπήρχαν από πάντα, διότι Αυτός υπήρχε από πάντα. Οι δικές σου δημιουργίες υπήρχαν από πάντα, διότι μπορείς να δημιουργείς μόνο όπως δημιουργεί ο Θεός. (Κ-7.12:3-4· 3:3-5,7-8)

(2:4) Αυτό που ο Θεός έχει θελήσει να είναι για πάντα Ένα θα εξακολουθεί να είναι Ένα όταν ο χρόνος τελειώσει · και δεν θα αλλάξει όσο διαρκεί ο χρόνος, παραμένοντας όπως ήταν πριν καν αρχίσει η σκέψη του χρόνου.

Με άλλα λόγια, μέσα στο χρόνο έχουμε την ψευδαίσθηση του κατακερματισμού και του διαχωρισμού, και Υιοί του Θεού φαίνονται να είναι πολλοί. Όμως η πραγματικότητα είναι η τέλεια ενιαιότητά μας. Όταν το όνειρο έχει τελειώσει και η επίγνωση της ατομικότητάς μας έχει εξαφανιστεί, το μόνο που απομένει είναι ο ένας Υιός του Θεού, ο Οποίος δεν έφυγε ποτέ από την αιώνια εστία Του. Απλά είχε ένα άσχημο όνειρο, στο οποίο άφησε το άχρονο για τον κόσμο του χρόνου, τον εφιάλτη από τον οποίο σίγουρα θα ξυπνήσει:

Ο Θεός μέσα την γνώση Του δεν περιμένει, αλλά η Βασιλεία των Ουρανών είναι ελλιπής όσο εσύ περιμένεις... Η καθυστέρηση δεν έχει σημασία στην αιωνιότητα, αλλά είναι τραγική στον χρόνο. Έχεις επιλέξει να βρίσκεσαι στον χρόνο παρά στην αιωνιότητα, κι επομένως πιστεύεις ότι είσαι μέσα στον χρόνο... Δεν ανήκεις στο χρόνο. Η θέση σου είναι μόνο στην αιωνιότητα, εκεί όπου ο Θεός σε τοποθέτησε για πάντα. (Κ-5. VI.1:1, 3-4, 6-7)

(3:1-2) Η δημιουργία είναι το αντίθετο από όλες τις ψευδαισθήσεις, διότι η δημιουργία είναι η αλήθεια. Η δημιουργία είναι ο άγιος Υιός του Θεού, διότι στην δημιουργία η Θέλησή Του ολοκληρώνεται από κάθε άποψη, κάνοντας κάθε μέρος να περιέχει το όλον.

Άλλο ένα σημαντικό θέμα από το κείμενο: το όλον βρίσκεται σε κάθε μέρος. Μέσα στον ορθό νου του κάθε φαινομενικά διαχωρισμένου μέρους της Υιότητας - και ο καθένας από μας φαίνεται να είναι ένα από αυτά τα μέρη - είναι πλήρως ενσωματωμένη η μνήμη του Ποιοι είμαστε ως Χριστός, ένα γεγονός που δεν έχει αλλάξει ποτέ. Έτσι ο Ιησούς διδάσκει ότι όταν συγχωρούμε έναν αδελφό ολοκληρωτικά, έχουμε συγχωρέσει κάθε αδελφό, γιατί είμαστε όλοι μέρος του ενός Υιού: εσφαλμένα σκεπτόμενοι, ορθά σκεπτόμενοι και σκεπτόμενοι ως Ένας. Ακολουθεί ένα απόσπασμα από το κείμενο για τις εν μέρει ολοκληρωμένες σχέσεις:

... Το όλον προσδιορίζει το επιμέρους, αλλά το επιμέρους δεν προσδιορίζει το όλον. Εν τούτοις, το να γνωρίζεις εν μέρει, σημαίνει ότι γνωρίζεις ολοκληρωτικά εξαιτίας της θεμελιώδους διαφοράς ανάμεσα στην γνώση και την αντίληψη. Στην αντίληψη το όλον είναι κατασκευασμένο από μέρη που μπορούν να διαχωρίζονται και να συναθροίζονται εκ νέου. Αλλά η γνώση ποτέ δεν αλλάζει, επομένως οι συναθροίσεις της παραμένουν ίδιες. Η ιδέα των εν μέρει-ολοκληρωμένων σχέσεων έχει νόημα μόνο στο επίπεδο της αντίληψης, όπου η αλλαγή είναι δυνατή. Αλλιώς, δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο μέρος και το όλον. (Κ-8.VIII.1:10-15)

(3:3) Η ενιαιότητά του είναι για πάντα εγγυημένα απαραβίαστη · για πάντα μέσα στην αγία Του Θέληση, πέρα από κάθε δυνατότητα βλάβης, διαχωρισμού, ατέλειας και σπύλωσης της αθωότητάς της.

Η ενιαιότητά μας δεν έχει αλλάξει ποτέ, και ποτέ δεν μπορεί να αλλάξει - η ουσία της αρχής της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος:

Μπορείς να χάσεις την επαφή με την ενιαιότητα, αλλά δεν μπορείς να θυσιάσεις την πραγματικότητά της. Ούτε μπορείς να χάσεις αυτό που θέλεις να θυσιάσεις, ούτε να εμποδίσεις το Άγιο Πνεύμα από το έργο του να σου δείξει ότι αυτό δεν έχει χαθεί. (Κ-26 1.6:1-2)

(4:1-2) Εμείς είμαστε η δημιουργία · εμείς οι Υιοί του Θεού. Φαίνεται σαν να υπάρχουν διακρίσεις ανάμεσά μας, και σαν να μην έχουμε επίγνωση της αιώνιας ενότητάς μας με Αυτόν.

Ο Ιησούς εδώ απευθύνεται σε μας στη διαχωρισμένη κατάσταση που είμαστε, όπως κάνει συνήθως σε όλα τα Μαθήματα Θαυμάτων. Εμφανιζόμαστε ως ξεχωριστοί και διαχωρισμένοι ο ένας από τον άλλον, σε ένα μέρος όπου ο ένας τελειώνει και ο άλλος αρχίζει. Το σώμα είναι το σημείο οριοθέτησης, όχι μόνο για το διαχωρισμό ανάμεσα στους αδελφούς, αλλά ανάμεσα σε μας και τον Θεό:

Τέτοια είναι η παράξενη θέση στην οποία φαίνονται πως βρίσκονται εκείνοι που νομίζουν πως βρίσκονται σε ένα κόσμο κατοικημένο από σώματα. Το κάθε σώμα φαίνεται πως στεγάζει ένα ξεχωριστό νου, μια αποσυνδεδεμένη σκέψη, που ζει μόνη της, με κανένα τρόπο ενωμένη με την Σκέψη από την οποία δημιουργήθηκε. Το κάθε ένα μικροσκοπικό κομματάκι φαίνεται σαν να είναι αυτάρκες, που χρειάζεται και κάποιο άλλο κομματάκι για μερικά πράγματα, αλλά με κανένα τρόπο δεν βασίζεται απόλυτα στον Δημιουργό του για τα πάντα... (Κ-18.VIII.5:1-3)

(4:3-5) Ωστόσο, πίσω από όλες τις αμφιβολίες μας, πέρα από όλους μας τους φόβους, ακόμα υπάρχει βεβαιότητα. Διότι η αγάπη παραμένει μαζί με όλες τις Σκέψεις της, και με την βεβαιότητα δική τους. Η θύμηση του Θεού βρίσκεται μέσα στους άγιους νόες μας, οι οποίοι γνωρίζουν ότι είναι ένα και ενωμένοι με τον Δημιουργό τους.

Η μνήμη του Θεού στον ορθό νου μας, κρατά μέσα την μία Σκέψη του Χριστού - το Ποιοι είμαστε ως ένας Υιός του Θεού. Όταν ξεχνάμε και εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι είμαστε στον κόσμο - αμφιταλαντευόμενοι μεταξύ του εσφαλμένου και του ορθού μας νου - έχει νόημα για μας η έννοια των πολλών Υιών του Θεού. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς αναφέρεται σε μας ως Σκέψεις αντί Σκέψη. Παρ' όλα αυτά, ο ίδιος θέλει να αποδεχθούμε ότι οι φόβοι μας, οι αγωνίες μας και οι ανησυχίες μας, δεν είναι παρά εύθραυστα πέπλα που δεν μπορούν να συγκρατήσουν το φως της βεβαιότητας από την επίγνωσή μας. Δεν χρειάζεται να σωθούμε, αλλά απλά να αποδεχθούμε το βέβαιο γεγονός, ότι λόγω της Αγάπης του Θεού, *είμαστε σωσμένοι*:

*... Η σωτηρία είναι τόσο σίγουρη όσο ο Θεός. Η δική Του βεβαιότητα αρκεί. Μάθε ότι ακόμα και ο πιο σκοτεινός εφιάλτης που ενοχλεί το νου του κοιμισμένου Υιού του Θεού δεν έχει καμιά δύναμη πάνω του. Αυτός θα μάθει το μάθημα της αφύπνισης. Ο Θεός τον προστατεύει και το φως τον περιβάλλει... Ο ύπνος του δεν θα αντέξει το Κάλεσμα προς αφύπνιση. Η αποστολή της λύτρωσης θα εκπληρωθεί τόσο σίγουρα όσο και η δημιουργία θα παραμένει αμετάβλητη σε όλη την αιωνιότητα. Δεν χρειάζεται να γνωρίζεις ότι ο Ουρανός είναι δικός σου για να γίνει έτσι. **Είναι** έτσι. (Κ-13.ΧΙ.9:3-7 · 10:3-6)*

(4:6) Η μόνη μας λειτουργία ας είναι μόνο να αφήσουμε αυτή την μνήμη να επιστρέψει, να αφήνουμε μόνο το Θέλημα του Θεού να γίνεται στην γη, να επανέλθουμε στην νοητική μας διαύγεια, και να είμαστε όπως μας δημιούργησε ο Θεός.

Ολοκληρώνουμε τα δικά μας μαθήματα της συγχώρεσης - που είναι ο τρόπος να αφήσουμε να επιστρέψει η μνήμη του Θεού - και στη συνέχεια επιλέγουμε να αφήσουμε να φύγει το όνειρο του διαχωρισμού. Αυτή είναι η λειτουργία μας - αποδεχόμενοι την Επανόρθωση, συγχωρούμε τους αδελφούς μας ολοκληρωτικά, αρνούμαστε τον κόσμο του εγώ και θυμόμαστε ότι ήμασταν πάντα όπως ο Θεός μας δημιούργησε. Χαιρόμαστε που οι κρίσεις μας ήταν λανθασμένες και η Αγάπη Του είχε δίκιο: ο διαχωρισμός από τους αδελφούς μας και την Πηγή μας ήταν ένα ψέμα, και η μόνη αλήθεια η ενυπάρχουσα ενιαιότητά μας:

Όταν έχεις αφήσει όλα όσα απέκρυπταν την αλήθεια στον αγιότατο νου σου να καταργηθούν για σένα, κι έτσι να στέκεις μέσα στην χάρη ενώπιον του Πατέρα σου, Αυτός θα σου δώσει τον Εαυτό Του όπως έκανε πάντα... Μην ζητάς να συγχωρεθείς, διότι αυτό ήδη έχει επιτευχθεί. Ζήτα, μάλλον, να μάθεις πώς να συγχωρείς, και να αποκαταστήσεις αυτό που πάντα ήταν στον νου σου που δεν συγχωρείς... Πάνω στην γη αυτή είναι η μοναδική σου λειτουργία, και πρέπει να μάθεις ότι αυτό είναι όλο που θέλεις να μάθεις... Αποφάσισε ότι ο Θεός έχει δίκιο κι εσύ άδικος για τον εαυτό σου. (Κ-14.ΙV.3:1, 4-5, 7· 4:5)

(5) Ο Πατέρας μας μάς καλεί. Ακούμε την Φωνή Του, και συγχωρούμε την δημιουργία στο Όνομα του Δημιουργού της, της Ίδιας της Αγιότητας, που την μοιράζεται η δική Του δημιουργία · του Οποίου η Αγιότητα είναι ακόμα μέρος από εμάς.

Εάν ο Υιός του Θεού είναι άγιος, μοιράζεται την Αγιότητα του Πατέρα του και είναι ένας, και επιτίθεται στους άλλους - με άλλα λόγια, επιλέγει να δει μόνο ό,τι φαίνεται να είναι ανίερο ή αμαρτωλό στο όνειρο - δηλώνει ότι όχι μόνο είναι αυτοί ανίεροι, αλλά και ότι αυτός είναι επίσης. Καθώς οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους, ο δημιουργός τους πρέπει επίσης να είναι ανίερος, το οποίο φυσικά είναι αλήθεια μέσα σε όνειρο του εγώ. Για άλλη μια φορά, ο Ιησούς δίνει έμφαση στην ενιαιότητα μεταξύ μας καθώς και με τον Θεό. Είναι σημαντικό να θυμόμαστε όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να κρίνουμε, να επικρίνουμε, ή να κάνουμε τους ανθρώπους αντικείμενα της ιδιαιτερότητάς μας, ότι τους καθορίζουμε ως διαφορετικούς από εμάς, και οι διαφορές σημαίνουν πάντα μη αγιότητα, επειδή αυτές αντανakλούν το διαχωρισμό από την Αγιότητα. Επιπλέον, εάν

εσείς είστε ανίεροι κι εγώ πρέπει να είμαι επίσης. Άρα ο Ιησούς μας λέει: «Ο τρόπος που βλέπετε κάποιον άλλο είναι ο τρόπος που βλέπετε τον εαυτό σας: διαχωρισμένο και χώρια ο ένας από τον άλλον, από μένα, και από τον Θεό. Είναι αυτή η εικόνα με την οποία επιθυμείτε να ταυτιστείτε;» Θυμόμαστε αυτούς τους παρηγορητικούς στίχους από το ποίημα της Helen, «Ο Παράκλητος (Ο Παρηγορητής)», που μας θυμίζει τη Φωνή του Θεού, που μας καλεί αδιάλειπτα. Το κάλεσμά Του μας προσκαλεί επίσης να καλέσουμε τους αδελφούς μας, για να μας θυμίσουν πως δεν είμαστε μόνοι στην αναζήτησή μας. Αυτό μας διασφαλίζει ότι θα ακούσουμε τη Φωνή που θα μας θυμίσει πως ο στόχος μας έχει ήδη βρεθεί. Έτσι η συγχώρεση μας οδηγεί πίσω στην Αγιότητα που ποτέ πραγματικά δεν αφήσαμε, και είμαστε ευλογημένοι μέσα στην παρηγοριά μας:

Κάνε πίσω, τέκνο Μου, και άφησε Αυτόν να είναι επικεφαλής στον δρόμο

Τον Οποίο έχω στείλει σε σένα. Κρατά το χέρι σου

Και σου μιλάει από Μένα.

.....

... Την Φωνή μου στέλνω

Να τραγουδήσει μέσα σε αθόρυβα μέρη. Άκουσε από Μένα

Το τραγούδι που ένας Πατέρας τραγουδά για σένα, το τέκνο Του ·

Μια μελωδία πολύ πέρα από τον κόσμο.

Κάνε πίσω και άκου, γιατί Αυτός έρχεται να σε ευλογήσει

Και να σου πει ότι δεν είσαι απαρηγόρητος.

(Τα Δώρα του Θεού, σ. 71)

ΜΑΘΗΜΑ 321

Πατέρα, η ελευθερία μου βρίσκεται σε Σένα μόνο.

Το εγώ μας λέει ότι η ελευθερία μας βρίσκεται μόνο στο ίδιο, διότι αν παραμείνει με τον Θεό, θα ήταν σκλάβος ενός τυράννου που μας στερεί από τη θέλησή μας και την ανεξαρτησία μας. Το εγώ, μας δελεάζει με τον τρόπο αυτό να επιλέξουμε ενάντια στο Άγιο Πνεύμα, με την υπόσχεση ότι έτσι θα είμαστε ελεύθεροι να υπάρχουμε ως τα μοναδικά άτομα που είμαστε.

(1:1) Δεν είχα καταλάβει τι με ελευθερώνει, ούτε τι είναι η ελευθερία μου, ούτε που να ψάξω να την βρω.

Θυμηθείτε ότι το βασικό θέμα που επαναλαμβάνεται στα μαθήματα του Μέρους II είναι η αναγνώριση των εσφαλμένων επιλογών μας. Εδώ ο Ιησούς μας λέει ότι κάναμε λάθος νομίζοντας ότι γνωρίζαμε τι ήταν η ελευθερία, για να μην αναφερθούμε στο πού να τη βρούμε.

(1:2) Πατέρα, έψαχνα μάταια μέχρι που άκουσα την Φωνή Σου να με καθοδηγεί.

Αυτό συμβαίνει όταν τελικά μπορέσω να πω: «Θα πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος. Δεν θέλω πλέον να κατευθύνομαι από τις ανάγκες της ιδιαιτερότητάς μου, αλλά από τη Φωνή που θα με οδηγήσει στην εστία, για να αποκαταστήσω την επίγνωση της ελευθερίας μου ως Υιός του Θεού».

(1:3-4) Τώρα δεν θέλω να καθοδηγώ εγώ τον εαυτό μου πια. Γιατί ούτε έχω φτιάξει, ούτε καταλαβαίνω τον τρόπο για να βρω την ελευθερία μου.

Ο Ιησούς θεωρεί ξεκάθαρα ότι η προσευχή στο τέλος του Μαθήματος 189 είναι σημαντική - «Πατέρα, εμείς δεν γνωρίζουμε τον δρόμο προς Εσένα. Αλλά έχουμε καλέσει, και Εσύ μας απάντησες» (Εργ.189.10) - καθώς ο ίδιος αναφέρεται σ' αυτήν πολλές φορές, εδώ αναφέρεται ακόμα μια φορά.

(1:5-9) Αλλά εναποθέτω την εμπιστοσύνη μου σε Σένα. Εσένα που με κληροδότησες με την ελευθερία μου, ώστε ο άγιος Υιός Σου να μην χαθεί από μένα. Η Φωνή σου με καθοδηγεί, και ο δρόμος προς Εσένα ανοίγει και ξεκαθαρίζει επιτέλους. Πατέρα, η ελευθερία μου βρίσκεται σε Σένα μόνο. Πατέρα, η θέλησή μου είναι να επιστρέψω.

Συνειδητοποιώντας ότι κάναμε λάθος, με χαρά επιλέγουμε την ελευθερία που προέρχεται από την επανένωση της θέλησής μας με του Θεού:

... Όταν έχεις μάθει ότι η θέλησή σου είναι και του Θεού, τότε δεν μπορεί πια να θέλεις να είσαι δίχως Αυτόν περισσότερο από ότι Αυτός θα μπορούσε να θέλει να είναι δίχως εσένα. Αυτή είναι η ελευθερία και αυτή είναι η χαρά. (Κ-8.II.6:4-5)

(2:1) Σήμερα απαντούμε για τον κόσμο, που θα απελευθερωθεί μαζί με μας.

Αυτή είναι άλλη μια έκφραση της ενιαιότητας του νου του Υιού, και του κόσμου μαζί του. Ο κόσμος πρέπει να απελευθερωθεί, επειδή ο κόσμος δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια προβολή των σκέψεών μας.

(2:2-3) Πόσο χαρούμενοι είμαστε που βρίσκουμε την ελευθερία μας μέσα από τον βέβαιο δρόμο που έχει εξασφαλίσει ο Πατέρας μας. Και πόσο σίγουρη είναι η σωτηρία όλου του κόσμου, όταν μαθαίνουμε ότι η ελευθερία μας μπορεί να βρεθεί μόνο στον Θεό.

Αυτός ο «βέβαιος δρόμος» είναι η συγχώρεση. Απελευθερώνοντας τους αδελφούς μας από τη φυλακή της ενοχής, βρίσκουμε την ελευθερία μας, η οποία ενώνεται με τη δική τους:

... Στην δική μας θύμηση του ενός για τον άλλον βρίσκεται και η θύμησή μας για τον Θεό. Και σε αυτή την ανάμνηση βρίσκεται η ελευθερία σου διότι η ελευθερία σου είναι σ' Αυτόν... Η Θέλησή Του για όλους τους Υιούς Του είναι το δώρο της ελευθερίας που δέχεται ευπρόσδεκτα. Προσφέροντας ελευθερία θα ελευθερώνεσαι. (Κ-8.IV.7:6-7, 10-11)

ΜΑΘΗΜΑ 322

Μπορώ να αφήσω μόνο αυτό που δεν ήταν ποτέ αληθινό.

Τα Μαθήματα 322 και 323 ασχολούνται με το σημαντικό θέμα της θυσίας. Παρόλο που δεν είναι ένα σημαντικό θέμα στο βιβλίο εργασιών, είναι εξέχων στο κείμενο και αξίζει να το συζητήσουμε εδώ. Η θυσία είναι η βασική αρχή του εγωικού συστήματος σκέψης - για να πάρουμε αυτό που θέλουμε, κάποιος ή κάτι πρέπει να θυσιάσεται: *ή το ένα ή το άλλο*. Στην αρχή, για να εξασφαλιστεί η ατομικότητά μας θυσιάστηκε η Αγάπη του Θεού. Ακολουθώντας το νόμο της προβολής, μόλις η θυσία έγινε πραγματική πιστέψαμε ότι θα χρησιμοποιηθεί εναντίον μας, και ως αντίτιμο ότι ο Θεός θα ζητήσει τη θυσία του αμαρτωλού Υιού Του.

Επιπλέον, η θυσία, ως αρχή που βρίσκεται πίσω από τη γέννηση των ατομικών μας ταυτοτήτων, κυβερνά επίσης τον κόσμο, αλλά και είναι η μέθοδος αυτοσυντήρησης του εγώ. Επομένως, όλοι οι εαυτοί που προέρχονται από αυτό το σύστημα σκέψης, μοιράζονται την πεποίθηση ότι σωτηρία σημαίνει θυσία. Αν για παράδειγμα, ο Θεός του εγώ πρέπει να σωθεί από την αμαρτωλή επίθεσή μου προς Αυτόν, Αυτός θα απαιτήσει να θυσιάσω. Συνεπώς, πιστεύουμε ότι ο Θεός μας ζητά να εγκαταλείψουμε κάτι που είναι δικό μας. Αυτή είναι η βάση πολλών θρησκειών του κόσμου, και αποτελεί ένα κρίσιμο θέμα στον Χριστιανισμό: Ο Ιησούς έπρεπε να θυσιάσεται για να μπορούμε εμείς να συγχωρεθούμε από τον Θεό και να μοιραστούμε τη δική Του αιώνια ζωή. Το εγώ συνεπώς θέλει μας κάνει να πιστεύουμε ότι προκειμένου να ανακτήσουμε την Αγάπη του Θεού, θα πρέπει να πληρώσουμε για αυτό επιστρέφοντας τη ζωή που κλέψαμε, και με αυτόν τον παράδοξο τρόπο να την ανακτήσουμε στην μετά θάνατον ζωή. Ωστόσο, δεν θέλουμε να τα δώσουμε όλα πίσω γιατί τότε θα εξαφανιστούμε, και γι' αυτό το κάνουμε αποσπασματικά: ένα μικρό κομμάτι ευτυχίας, ένα μικρό κομμάτι ευχαρίστησης, ή το αίμα του σώματος - αλλά ποτέ τα πάντα.

Καθώς πιστεύουμε ότι ο Θεός απαιτεί να εγκαταλείψουμε τους διαχωρισμένους εαυτούς που έχουμε κρίνει ότι είναι πραγματικοί, ο Ιησούς χρειάζεται να μας υπενθυμίσει ότι εγκαταλείψουμε κάτι που δεν ήταν ποτέ πραγματικό, και έτσι η σωτηρία ζητά να εγκαταλείψουμε ένα σύστημα σκέψης που ήταν απατηλό από την αρχή. Έτσι ο ίδιος εξηγεί στο κείμενο πως τα μαθήματά του «δεν απαιτούν σχεδόν τίποτα από σένα. Είναι αδύνατον να φανταστείς κάτι που να ζητά τόσο λίγα, ή που να μπορούσε να προσφέρει περισσότερα» (Κ-20.VII.1:7-8). Ο ίδιος μας λέει πως το μόνο που χρειάζεται είναι να αφήσουμε το εγώ, το οποίο είναι από τη φύση του τίποτα. Για μας φυσικά το εγώ είναι το παν · και έτσι το να το αφήσουμε θεωρείται θυσία. Οι θρησκευόμενοι άνθρωποι - και δυστυχώς αυτό ισχύει επίσης και για τους μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* - έχουν μετατοπίσει το επίκεντρο της θυσίας από το *περιεχόμενο* στη *μορφή*. Συνεπώς, πιστεύουν ότι ο Θεός απαιτεί να εγκαταλείψουν την ευχαρίστηση - το σεξ, το φαγητό, τα χρήματα και την άνεση. Αυτό κάνει το εγώ, διαστρεβλώνει την έννοια της θυσίας προς όφελός του και μας κάνει να εγκαταλείψουμε ορισμένες συμπεριφορές, το οποίο μας οδηγεί να πιστεύουμε ότι έχουμε καταφέρει κάτι σημαντικό. Όμως, το υποβόσκων εγωικό σύστημα σκέψης παραμένει ανέπαφο, που είναι από την αρχή το κίνητρο του εγώ. Ο Ιησούς εξηγεί πολλές φορές ότι η θυσία έχει προκαλέσει την παράξενη ιδέα του μαρτυρίου (π.χ. Κ-3.Ι · Κ-6.Ι), όπου γινόμαστε μάρτυρες με σκοπό τη σωτηρία. Γι' αυτό οι άνθρωποι παλεύουν να εγκαταλείψουν εξαρτήσεις, συνήθειες και σχέσεις, γιατί νομίζουν ότι αυτό ζητείται από αυτούς. Ωστόσο, αν εγκαταλείψουμε τη *μορφή* και διατηρήσουμε το *περιεχόμενο*, δεν έχουμε παραιτηθεί από τίποτα. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι χρήσιμο μερικές φορές να αλλάξουμε συμπεριφορά, αλλά αν δεν αλλάξουμε το βασικό σύστημα σκέψης του νου, η αλλαγή της συμπεριφοράς είναι μόνο η μισή δουλειά, όπως λέει ο Ιησούς σε αυτό το γνωστό απόσπασμα για την ασθένεια:

... Το θαύμα είναι άχρηστο αν μάθεις μόνο ότι το σώμα μπορεί να θεραπευτεί, γιατί δεν είναι αυτό το μάθημα που στάλθηκε για να διδάξει. Το μάθημα είναι ότι ο νους ήταν ασθενής που σκέφτηκε ότι το σώμα μπορούσε να αρρωστήσει · προβάλλοντας έξω την ενοχή του δεν προκάλεσε τίποτα, και δεν είχε καμία επίπτωση. (Κ-28.II.11:6-7)

Τώρα, στο μάθημα:

(1) Θυσιάζω τις ψευδαισθήσεις · τίποτα περισσότερο. Και καθώς οι ψευδαισθήσεις φεύγουν βρίσκω τα δώρα που προσπαθούσαν να κρύψουν, να με περιμένουν με λαμπερό καλωσόρισμα, έτοιμα να παραδώσουν σε μένα τα πανάρχαια μηνύματα του Θεού. Η θύμησή Του κατοικεί σε κάθε δώρο που λαμβάνω από Αυτόν. Και κάθε όνειρο χρησιμεύει μόνο για να αποκρύψει τον Εαυτό που είναι ο μοναδικός Υιός του Θεού, κατ' εικόνα Εκείνου, του Αγίου Ενός που κατοικεί μέσα σ' Αυτόν για πάντα, όπως κατοικεί και σε μένα, ακόμα.

Η φράση κλειδί είναι «κάθε όνειρο χρησιμεύει μόνο για να αποκρύψει τον Εαυτό». Αυτή αποτελεί μιας μείζονος σημασίας έμφαση της διδασκαλίας του Ιησού σε όλα τα *Μαθήματα Θαυμάτων*: να συνειδητοποιήσουμε τον σκοπό του συστήματος σκέψης του εγώ, στο οποίο έχουμε δηλώσει την υποταγή μας. Τα δικά μας όνειρα της ιδιαιτερότητας και της θυσίας είναι σκόπιμα · με άλλα λόγια, υπάρχει κάποια αιτία που επιλέγουμε να είμαστε δυστυχισμένοι. Ερχόμαστε σε αυτό το σώμα για να κρατηθούμε μακριά από την επίγνωση της δύναμης του νου να επιλέξει τον Εαυτό μας αντί για το εγώ. Αυτό είναι το τέχνασμα που χρειάζεται να δούμε: οι δικοί μας μακρόκοσμοι και μικρόκοσμοι, αποτελούν μέρος του προσεκτικά σκηνοθετημένου σεναρίου του εγώ, για να μας κρατήσει μακριά από το να επιστρέψουμε στο νου, όπου θα επιλέξουμε σίγουρα την αλήθεια αντί για την ψευδαίσθηση και τη διόρθωση αντί για την αμαρτία. Η θυσία του σώματος, στη συνέχεια, γίνεται η κεντρική ιδέα στο σχέδιο του εγώ για τη *δική του* σωτηρία.

(2:1-2) Πατέρα, σε Σένα κάθε θυσία παραμένει για πάντα αδιανόητη. Επομένως δεν μπορώ να θυσιάσω παρά μόνο στα όνειρα.

Στον Ουρανό, η απώλεια είναι αδύνατη. Ωστόσο, μέσα στο όνειρο που αποκαλούμε ζωή μας, μπορεί πράγματι να θυσιαστούμε, πιστεύοντας πως μας ζητείται να εγκαταλείψουμε τα πιο πολύτιμα υπάρχοντά μας: το «ανεκτίμητο μαργαριτάρι» (Κ-23.ΙΙ.11:2) της ταυτότητάς μας, που περιβάλλεται από την ιδιαιτερότητα του εγώ. Στο πλαίσιο της εμπειρίας μας εδώ επομένως, αυτός ο ιδιαίτερος εαυτός - που γεννήθηκε από τη θυσία, και διατηρείται αλλά και απειλείται από αυτή την ίδια στιγμή - είναι πραγματικός και σημαντικός για εμάς. Μόνο όταν βγούμε έξω από το όνειρο μαζί με τον Ιησού μπορούμε να κοιτάξουμε πίσω και να πούμε: «Θεέ μου, κρατιέμαι στο τίποτα. Και όχι μόνο αυτό, αλλά αυτό στο οποίο έχω προσκολληθεί, με κάνει να νιώθω άθλια και να είμαι δυστυχισμένος, διότι ταυτίζομαι με έναν εαυτό που δεν υπάρχει καν. Για ποιο λόγο, εκτός κι αν είμαι παράφρων, να συνεχίζω να επιλέγω να το κάνω;»

(2:3-5) Έτσι όπως με δημιούργησες, δεν μπορώ να αφήσω τίποτα από ό,τι μου έδωσες Εσύ. Ό,τι δεν μου έχεις δώσει δεν έχει πραγματικότητα. Τι απώλεια γίνεται να περιμένω εκτός από την απώλεια του φόβου, και την επιστροφή της αγάπης μέσα στο νου μου;

Με άλλα λόγια, το μόνο που εγκαταλείπουμε είναι μια ψευδαίσθηση, γιατί ο Θεός δεν μας έδωσε τον διαχωρισμένο εαυτό μας. Αυτό που έδωσε - την Ταυτότητά μας ως Χριστός - δεν μπορούμε ποτέ να το χάσουμε, και αυτό που δεν έδωσε δεν έχει καμία πραγματικότητα. Γι' αυτό είναι επιτακτικό για όλους σχεδόν σ' αυτόν τον κόσμο - είτε είναι θρησκευόμενοι, είτε όχι - να πιστεύουν σε έναν Θεό ή κάποια μεγαλύτερη αρχή που τους έδωσε ζωή. Για τον ίδιο λόγο, πολλοί μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* δυσκολεύονται με την ιδέα ότι ο Θεός δεν δημιούργησε αυτό τον κόσμο, και οι θρησκείες χρειάζονται να έχουν Θεό που να εμπλέκεται εδώ με κάποιο τρόπο. Εάν Αυτός δεν μας έδωσε αυτόν τον κόσμο ή το σώμα, τα σώματα δεν έχουν καμία πραγματικότητα, και έτσι εδώ δεν μπορούμε να έχουμε καμία πραγματική ύπαρξη. Το ν' αναγνωρίσουμε ότι δεν υπάρχουμε είναι ο μεγαλύτερος φόβος μας, αλλά υποστηρίζουμε, ενισχύουμε και σώζουμε τις ιδιαίτερες ταυτότητές μας, φέρνοντας τον Θεό σε αυτές, πιστεύοντας πως εμείς γεννηθήκαμε σε αυτόν τον κόσμο ως σώματα που ζούμε ζωές που θεωρούνται ιερές, ως μέρος μιας συνεχιζόμενης πνευματικής δραστηριότητας ή μιας θείας διαδικασίας.

Συνεπώς, ένα απόσπασμα όπως το παραπάνω είναι μία από τις πιο απειλητικές σκέψεις που μπορεί να ακούσει το εγώ. Και πάλι, είναι τρομακτικό να ειπωθεί ότι ο Θεός δεν μας έδωσε αυτό το σώμα ή την ιδιαιτερότητά μας. Στην πραγματικότητα Αυτός, μέσα από την επέκταση της Αγάπης Του, έδωσε μόνο τον Εαυτό Του, κι αυτό δεν έχει καμία σχέση με τον κόσμο μας ή με τον απατηλό εαυτό μας.

ΜΑΘΗΜΑ 323

Με χαρά κάνω την «θυσία» του φόβου.

Ο όρος *θυσία* είναι σε εισαγωγικά, γιατί στην πραγματικότητα δεν εγκαταλείπουμε τίποτα. Δεν εγκαταλείπουμε κάτι που θεωρούμε πολύτιμο - παραδείγματος χάριν, μια συμπεριφορά, ένα τελετουργικό ή κάποιον εθισμό, τα οποία πιστεύουμε πως μας κάνουν να αισθανόμαστε καλύτερα - διότι ο Ιησούς μας ζητά να αφήσουμε το φόβο που είναι ο πυρήνας όλων των ονείρων. Τον αφήνουμε να φύγει, απλά με το να κάνουμε ένα βήμα πίσω μαζί του και να κοιτάξουμε το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού που δημιουργήσε αυτό το φόβο και τον συντηρεί. Συνειδητοποιώντας επιτέλους ότι όλο αυτό δεν έχει κανένα νόημα, με χαρά τον «θυσιάζουμε» για την αλήθεια.

(1:1) Εδώ βρίσκεται η μόνη «θυσία» που Εσύ ζητάς από τον αγαπημένο Σου Υιό · του ζητάς να παραιτηθεί από όλα τα θάνατα, κάθε έννοια απώλειας και θλίψης, κάθε άγχος και αμφιβολία, και να αφήσει να εισέλθει σαν χείμαρρος η Αγάπη Σου μέσα στην επίγνωσή του, θεραπεύοντάς τον από τον πόνο, και δίνοντάς του την δική Σου αιώνια Χαρά.

Καλούμαστε να εγκαταλείψουμε μόνο τη μιζέρια μας και τη δυστυχία μας. Το πρόβλημα είναι πως δεν πιστεύουμε ότι αυτό είναι το μόνο που ο Ιησούς θέλει από μας, γιατί δεν δεχόμαστε ότι το να κρατιόμαστε από την ιδιαίτερη ταυτότητά μας, τις κρίσεις μας και το να έχουμε δίκιο, είναι η πηγή του πόνου και της ταλαιπωρίας μας. Συνεχίζουμε να ισχυριζόμαστε πως έχουμε δίκιο και ότι ο Ιησούς κάνει λάθος - ότι ο κόσμος πράγματι έχει κάτι που θέλουμε, και θα το βρούμε:

... Η πρώτη ψευδαίσθηση, η οποία πρέπει να εκτοπιστεί πριν κάποιο άλλο σύστημα σκέψης αναλάβει τον έλεγχο, είναι ότι αυτό είναι μία *θυσία* να παραιτηθείς από τα πράγματα αυτού του κόσμου. Τι άλλο από ψευδαίσθηση μπορεί να είναι αυτό, εφόσον ο κόσμος ο ίδιος δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια ψευδαίσθηση;

Χρειάζεται να μάθεις πολλά και για να συνειδητοποιήσεις και να αποδεχτείς το γεγονός ότι ο κόσμος δεν έχει να δώσει τίποτα. Τι μπορεί να σημαίνει η *θυσία* του τίποτα; (Εγχ-13.1:6-2:2)

(1:2) Τέτοια είναι η «θυσία» που Εσύ ζητάς από μένα, και η μόνη που κάνω με χαρά · το μόνο «κόστος» της επανόρθωσης της θύμησής Σου σε μένα, για την σωτηρία του κόσμου.

Η σωτηρία του κόσμου δεν είναι τίποτα περισσότερο από την επέκταση της σωτηρίας στο νου μου - την παραίτηση από το φόβο για την αγάπη, την παραίτηση από την ψευδαίσθηση για την αλήθεια.

(2) Και καθώς πληρώνουμε το χρέος που χρωστάμε στην αλήθεια, - ένα χρέος που είναι απλά η απελευθέρωση των αυταπατών και των εικόνων που λατρεύαμε εσφαλμένα - η αλήθεια επιστρέφει σε μας με πληρότητα και χαρά. Δεν τρέφουμε πια αυταπάτες. Η αγάπη έχει τώρα επιστρέψει στην επίγνωσή μας. Και βρισκόμαστε πάλι σε ειρήνη, γιατί ο φόβος έχει φύγει και παραμένει μόνο η αγάπη.

Ο Χριστιανισμός έχει διδάξει ότι η αμαρτία μας εναντίον του Θεού απαιτεί να πληρώσουμε σ' Αυτόν, ένα χρέος που καταβάλλεται μέσω της θυσίας, της ταλαιπωρίας, και του θανάτου. Ο Ιησούς για άλλη μια φορά μας υπενθυμίζει ότι μια τέτοια σκέψη είναι αντεστραμμένη και ανάποδη. Το μόνο «χρέος» που πρέπει να αποπληρωθεί είναι στους εαυτούς μας, με το ν' αφήσουμε την ψευδαίσθηση, η οποία πάλι, δεν είναι τίποτα. Θυμόμαστε:

Η δήλωση «Η εκδίκηση είναι δική μου, είπε ο Κύριος» είναι μια εσφαλμένη αντίληψη με την οποία κάποιος μεταθέτει το δικό του «κακό» παρελθόν στον Θεό. Το «κακό» παρελθόν δεν έχει καμιά σχέση με τον Θεό. Αυτός δεν το δημιούργησε και δεν το στηρίζει. Ο Θεός δεν πιστεύει στην ανταπόδοση. Ο Νους Του δεν δημιουργεί με αυτό τον τρόπο. (Κ-3.Ι.3:1-5)

Επομένως θυσιάζουμε το θεό της εκδίκησης και του μίσους για τον Θεό της Αγάπης. Η ολότητα έχει επιστρέψει για να αντικαταστήσει το διαχωρισμό, και η αλήθεια ανατέλλει στην επίγνωσή μας, καθώς με χαρά συνειδητοποιούμε ότι για όλα αυτά δεν εγκαταλείψαμε τίποτα! (Κ-16.ΥΙ.11:4)

ΜΑΘΗΜΑ 324

Εγώ απλά ακολουθώ, διότι δεν θέλω να ηγούμαι.

Είναι η δεύτερη φορά που εμφανίζεται αυτή η σκέψη, και θα εμφανιστεί ξανά σύντομα. Το Μάθημα 317 δήλωνε, «ακολουθώ τον δρόμο που έχει οριστεί για μένα», και σύντομα θα δούμε το Μάθημα 328, «επιλέγω τη δεύτερη θέση για να κερδίσω την πρώτη». Και τα τρία μαθήματα παρουσιάζουν την ίδια διδασκαλία - την ευγνωμοσύνη μας επειδή δεν ήμασταν επικεφαλής · γιατί ήμασταν δεύτεροι και όχι πρώτοι. Με άλλα λόγια, είμαστε ευγνώμονες που είμαστε η δημιουργία του Θεού, όχι ο Δημιουργός · το αποτέλεσμα, όχι η Αιτία. Το εγώ προφανώς θέλει να είναι πρώτο, που σημαίνει ότι πρέπει να απομακρύνει τον Θεό από το θρόνο της δημιουργίας. Το εγώ σφετεριζόμενο το ρόλο του Θεού, έχει μείνει μόνο του για να ανακηρύξει τον εαυτό του ως Θεότητα:

... Στις δημιουργίες του Θεού έχει δοθεί η αληθινή τους Πατρότητα, αλλά εσύ προτιμάς να είσαι ανώνυμος όταν επιλέγεις να διαχωρίσεις τον εαυτό σου από τον Συγγραφέα σου. Όντας αβέβαιος για την αληθινή σου Πατρότητα, πιστεύεις ότι η δημιουργία σου είναι ανώνυμη. Αυτό σε αφήνει σε μια θέση όπου το να πιστεύεις ότι δημιούργησες τον εαυτό σου, μοιάζει κατανοητό. (Κ-3.ΥΙ.8:7-9)

Σε αυτό το σημείο λοιπόν, δεν μένει τίποτα άλλο από το να ακολουθήσουμε το εγώ, μέχρι που ο πόνος να γίνει τόσο μεγάλος ώστε τελικά να δεχθούμε το γεγονός ότι έχουμε κάνει λάθος. Επιπλέον, με χαρά συνειδητοποιούμε ότι υπάρχει Κάποιος, τον Οποίο μπορούμε τώρα να ακολουθήσουμε προχωρώντας στο ευγενικό μονοπάτι της συγχώρεσης.

(1:1-4) Πατέρα, Εσύ είσαι ο Ένας που μου έδωσε το σχέδιο για την σωτηρία. Εσύ έχεις ορίσει τον δρόμο που πρέπει ν' ακολουθήσω, τον ρόλο που πρέπει να πάρω, και κάθε βήμα στην καθορισμένη μου διαδρομή. Δεν γίνεται να χάσω τον δρόμο. Μπορώ μόνο να επιλέξω να περιπλανηθώ άσκοπα για λίγο, κι έπειτα να επιστρέψω.

Αυτό ήταν το λάθος μας, ακριβώς από την αρχή. Ο Ιησούς λέει ότι μπορούμε να επιλέξουμε να περιπλανηθούμε για «λίγο», γιατί από εκεί που αυτός είναι - έξω από τον χρόνο και τον χώρο - ένα

δισεκατομμύριο χρόνια δεν είναι τίποτα. Όπως λέει για τον Θεό και τον Χριστό : «Τι είναι εκατό χρόνια ή χίλια χρόνια γι' Αυτούς, ή δεκάδες χιλιάδες;» (Κ-26.ΙΧ.4:1)

(1:5-7) Η στοργική Σου Φωνή πάντα θα με καλεί πίσω, και θα οδηγεί τα βήματά μου στον σωστό δρόμο. Όλοι οι αδελφοί μου μπορούν ν' ακολουθήσουν στον δρόμο που τους οδηγώ. Αλλά εγώ απλά ακολουθώ τον δρόμο προς Εσένα, όπως Εσύ με καθοδηγείς και θέλεις να πορεύομαι.

Είδαμε αυτή την ιδέα να εκφράζεται στο Μάθημα 155, «Θα κάνω πίσω και θα αφήσω Αυτόν να με οδηγήει». Η αλήθεια είναι μπροστά μας, καλώντας μας να βγούμε από το όνειρο. Καθώς ακολουθούμε το κάλεσμα της αλήθειας, η δική της θύμηση στο νου μας καλεί τους άλλους μέσω της ειρήνης, της αγάπης και της καλοσύνης μας. Ο Ιησούς επισημαίνει το ίδιο για το ψυχοθεραπευτή:

Ο ψυχοθεραπευτής είναι ένας ηγέτης με την έννοια ότι πορεύεται λίγο πιο μπροστά από τον ασθενή, και τον βοηθά να αποφύγει μερικές από τις κακοτοπιές στην διαδρομή βλέποντάς τες αυτός πρώτος. Είναι ιδανικό, αυτός να είναι και ακόλουθος, διότι Ένας θα πρέπει να προπορεύεται αυτού για να του δίνει το φως να βλέπει. (Ψ-2.III.1:1-2)

(2) Γι αυτό ας ακολουθήσουμε Έναν ο Οποίος γνωρίζει τον δρόμο. Δεν χρειάζεται να αργήσουμε και δεν γίνεται να ξεστρατίσουμε πάνω από μια στιγμή μακριά από το στοργικό Του Χέρι. Πορευόμαστε μαζί, διότι ακολουθούμε Εκείνον. Και είναι Αυτός που κάνει το τέλος σίγουρο, και εγγυάται μια ασφαλή επιστροφή στην εστία μας.

Έτσι πορευόμαστε μαζί με τον Ιησού, με όλους τους αδελφούς μας. Το εγώ δεν γνωρίζει τον δρόμο, και αν το ακολουθήσουμε είναι σαν να περπατάμε μόνοι μας, γιατί το θέμα του τραγουδιού του είναι *ή ο ένας ή ο άλλος*. Ακολουθώντας όμως το Άγιο Πνεύμα, περπατάμε με τον καθένα, γιατί είμαστε ο κάθε ένας. Το δημοφιλές και εμπνευσμένο τραγούδι *Carousel* των Rodgers και Hammerstein τα λέει όλα - «Δεν Θα Περπατήσεις Ποτέ Μόνος».

ΜΑΘΗΜΑ 325

Όλα όσα νομίζω ότι βλέπω αντανακλούν ιδέες.

Η ισχυρή θεωρητική του βάση, κάνει αυτό το μάθημα μοναδικό στο Μέρος II. Μας θυμίζει τα πρώτα μαθήματα, όπου ο Ιησούς διδάσκει ότι τα πάντα προέρχονται από τη σκέψη: «Όλα όσα νομίζω ότι βλέπω αντανακλούν ιδέες». Ό,τι αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά προέρχεται από κάποια εσωτερική σκέψη. Αν αντιλαμβανόμαστε οργή, απώλεια, ή αμαρτία, βλέπουμε μόνο μια σκιά της σκέψης του διαχωρισμού που κάναμε πραγματική στο νου μας. Αντίστοιχα, αν αντιλαμβανόμαστε μόνο αγάπη, ή καλέσματα για αγάπη, βλέπουμε μια αντανάκλαση της Επανόρθωσης που επιλέγουμε ως την αλήθεια μας μέσα στο όνειρο.

(1:1-2) Το κλειδί για την σωτηρία είναι αυτή η ιδέα: Ό,τι βλέπω αντανακλά μια διαδικασία μέσα στο νου μου, η οποία αρχίζει με την ιδέα που έχω για το τι θέλω. Από εκεί, ο νους φτιάχνει μια εικόνα του πράγματος που θέλει, το κρίνει πολύτιμο, και επομένως αναζητά να το βρει.

Θέλουμε την ατομικότητα του εγώ, ή την Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος; Θέλουμε να παραμείνουμε στο όνειρο της ιδιαιτερότητάς μας, ή να ξυπνήσουμε και να επιστρέψουμε στην εστία μας; Ο εσφαλμένος νους μας αναζητά και βρίσκει την αμαρτία, διότι αυτό αποδεικνύει ότι η διαχωρισμένη ύπαρξη του εγώ είναι πραγματική.

(1:3-5) Αυτές οι εικόνες τότε προβάλλονται προς τα έξω, τις κοιτώ, τις εκτιμώ ως πραγματικές και τις περιφρουρώ ως δικές μου. Από παρανοϊκές ιδέες έρχεται ένας παρανοϊκός κόσμος. Από την κρίση έρχεται ένα κόσμος καταδικασμένος.

Ακούγοντας το εγώ, κοιτάζουμε γύρω μας και βλέπουμε την αμαρτία σε όλο τον κόσμο, αλλά όχι στους εαυτούς μας. Ακόμα και αν βλέπαμε την αμαρτία μέσα μας, θα σπεύδαμε να την αποδώσουμε στην αμαρτία κάποιου άλλου, αρχίζοντας με τους γονείς μας. Αναζητούμε να βρούμε την αμαρτία επειδή, και πάλι, αυτό σημαίνει ότι ο διαχωρισμός μας από τον Θεό είναι πραγματικός, και επομένως οι ατομικές μας ταυτότητες είναι επίσης πραγματικές. Βλέποντας την αμαρτία σε όλους τους άλλους, μας επιτρέπει να ξεφύγουμε από την ευθύνη μας για αυτή. Από την άλλη πλευρά, όταν συνειδητοποιούμε πως κάναμε λάθος και ότι θα πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος, επιλέγουμε τη συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος και αντιλαμβανόμαστε έναν εντελώς διαφορετικό κόσμο, όπως διαβάζουμε τώρα:

(1:6) Και από σκέψεις συγχώρεσης παρουσιάζεται ένας ευγενικός κόσμος, γεμάτος έλεος για τον άγιο Υιό του Θεού, για να του προσφέρει ένα φιλικό σπίτι όπου μπορεί να αναπαυθεί για λίγο πριν συνεχίσει το ταξίδι του, και να βοηθήσει τους αδελφούς του να προχωρήσουν μαζί του, και να βρουν τον δρόμο για τον Ουρανό και τον Θεό.

Όταν έχουμε συγχωρέσει ολοκληρωτικά, ο «ευγενικός κόσμος» μετατρέπεται σε πραγματικό κόσμο. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε, για να αναγνωρίσουμε ποια επιλογή κάναμε, είναι να δώσουμε προσοχή στις σκέψεις που κάνουμε για τους άλλους. Η αξία του κόσμου έγκειται στο ότι αντικατοπτρίζει πίσω σε μας τις δικές μας επιλογές. Αρχικά επιλέγουμε εσφαλμένα, αλλά από τη στιγμή που αυτό αναγνωριστεί, μπορούμε να ζητήσουμε από τον Δάσκαλό μας να ερμηνεύσει τις αντιλήψεις μας, βοηθώντας μας να επιλέξουμε ξανά. Επομένως πρέπει να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί για το τι βλέπουμε στους άλλους και στους εαυτούς μας. Το σώμα κάποιου άλλου δεν είναι πιο πραγματικό από το δικό μας, και επομένως, αυτό που προβάλλουμε πάνω στους άλλους είναι αυτό που προβάλλουμε πάνω στο δικό μας. Και πάλι, το να έχουμε επίγνωση των κρίσεών μας και των επιθετικών μας σκέψεων μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε το λάθος μας, έτσι μπορούμε να επιστρέψουμε στην πηγή του μέσα στο νου και να το διορθώσουμε.

(2) Πατέρα μας, οι ιδέες Σου αντανakλούν την αλήθεια, ενώ οι δικές μου χωριστά από τις δικές Σου δεν φτιάχνουν παρά όνειρα. Ας βλέπω μόνο ό,τι αντανakλούν οι δικές Σου, διότι Αυτές και μόνο Αυτές εξασφαλίζουν την αλήθεια.

Η αντανάκλαση των ιδεών του Θεού είναι ο πραγματικός κόσμος. Αρχικά χρειάζεται να αναγνωρίσουμε ότι επενδύουμε στο να βλέπουμε τις ζωές μας ως την πραγματικότητα. Στη συνέχεια βλέπουμε ότι το να επενδύουμε στον δικό μας ξεχωριστό εαυτό δεν θα μας κάνει ευτυχισμένους, γιατί αυτός δεν είναι παρά μόνο ένα όνειρο χωρίς νόημα. Αυτή η κατανόηση επιτρέπει στο χαρούμενο όνειρο να αντικαταστήσει το θλιβερό, οδηγώντας στον πραγματικό κόσμο την αντανάκλαση της αλήθειας.

ΜΑΘΗΜΑ 326

Είμαι παντοτινά ένα Αποτέλεσμα του Θεού.

Το μάθημα αυτό είναι επίσης σημαντικό προκειμένου να προσδιοριστεί το Ποιοι είμαστε ως Αποτέλεσμα της Αγάπης του Θεού. Επαναδιατυπώνει την αρχή της Επανόρθωσης ότι τίποτα δεν έχει αλλάξει - ότι κανένα από τα θλιβερά ή αμαρτωλά μας όνειρα δεν έχει αλλάξει το γεγονός ότι παραμένουμε ενωμένοι με την Πηγή μας.

(1:1-5) Πατέρα, δημιουργήθηκα μέσα στο Νου Σου, μια άγια Σκέψη που ποτέ δεν άφησε την εστία της. Είμαι παντοτινά δικό Σου Αποτέλεσμα, και Εσύ για πάντα είσαι η Αιτία μου. Έτσι όπως με δημιουργήσες έχω παραμείνει. Εκεί όπου με εγκατέστησες ακόμα κατοικώ. Και όλες Σου οι ιδιότητες ενοικούν σε μένα, διότι είναι το Θέλημά Σου να έχεις έναν Υιό τόσο όμοιο με την Αιτία του ώστε η Αιτία και το Αποτέλεμά Της να είναι αδιαίρετα.

Ποτέ δεν έχουμε αφήσει το Νου του Πατέρα μας, γιατί οι ιδέες δεν αφήνουν ποτέ την πηγή τους. Αναγνωρίζουμε ότι το σύστημα σκέψης του εγώ ήταν ένα λάθος, και έτσι επιλέγουμε να θυμηθούμε τη Σκέψη που μας δημιούργησε και η οποία μοιράζεται μαζί μας τα δικά της χαρακτηριστικά, το αναλλοίωτο, το άμορφο, την αγάπη και την αιώνια ζωή:

Τώρα ο Υιός του Θεού έχει επιτέλους επίγνωση της παρούσης Αιτίας και των αγαθών Της Αποτελεσμάτων... Η Αιτία του είναι τα Αποτελέσματά Της. Ποτέ δεν υπήρξε άλλη αιτία εκτός Αυτής που θα μπορούσε να παράγει ένα διαφορετικό παρελθόν ή μέλλον. Τα αποτελέσματά Της είναι αιώνια αναλλοίωτα, πέρα από τον φόβο, και εντελώς πέρα από τον κόσμο της αμαρτίας. (Κ-28.Ι.14:1, 5-7)

(1:6-7) Σήμερα ας γνωρίζω ότι είμαι ένα Αποτέλεσμα του Θεού, κι επομένως έχω την δύναμη να δημιουργώ όπως Εσύ. Και όπως στον Ουρανό, έτσι και στην γη.

Στον Ουρανό ο Θεός επεκτείνει την Αγάπη Του - το νόημα της δημιουργίας - εδραιώνοντάς μας ως Υιό Του. Αυτός επομένως είναι η Αιτία μας και εμείς το Αποτέλεσμά Του, δημιουργούμε όπως δημιουργεί Αυτός - ο κύκλος της δημιουργίας:

... Επομένως, ο Υιός δίνει την Πατρότητα στον Δημιουργό του, και δέχεται το δώρο που Του έχει δώσει. Κι επειδή είναι Υιός του Θεού πρέπει επίσης να είναι πατέρας, ο οποίος δημιουργεί όπως ο Θεός δημιούργησε αυτόν. Ο κύκλος της δημιουργίας δεν έχει τέλος... μέσα του κρατάει το σύμπαν όλης της δημιουργίας, χωρίς αρχή και χωρίς τέλος. (Κ-28.ΙΙ.1:4-6, 8)

Σ' αυτόν τον κόσμο αντικατοπτρίζουμε τη δημιουργία του Ουρανού με το να επεκτείνουμε την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος, μέσω των αποφάσεών μας να συγχωρούμε.

(1:8) Το σχέδιό Σου ακολουθώ εδώ, και στο τέλος γνωρίζω ότι θα συγκεντρώσεις όλα Σου τα αποτελέσματα μέσα στον γαλήνιο Ουρανό της Αγάπης Σου, εκεί όπου η γη θα εξαφανιστεί, και όλες οι σκέψεις διαχωρισμού θα ενωθούν ένδοξα ως Ένας Υιός του Θεού.

Και πάλι, ο Θεός δεν έχει στην κυριολεξία κάποιο σχέδιο, την Επανόρθωση του Αγίου Πνεύματος, που αντικατοπτρίζει την Αγάπη Του. Παρόλο που είναι μια ψευδαίσθηση, η Επανόρθωση δεν αντιτίθεται στην αλήθεια, όπως κάνουν άλλες ψευδαισθήσεις. Στο τέλος του ταξιδιού, ο Θεός συγκεντρώνει τα Αποτελέσματά Του στο τελευταίο βήμα που ακολουθεί την Δευτέρα Παρουσία και την Τελική Κρίση. Με άλλα λόγια, οι διαχωρισμένοι Υιοί επανενώνονται ως ένας, καθώς ο Θεός τον ανυψώνει προς τον Εαυτό Του, επανενώνοντας τον Υιό με την Πηγή που Εκείνος ποτέ δεν άφησε.

(2) Σήμερα ας δούμε την γη να εξαφανίζεται, στην αρχή μεταμορφωμένη, και έπειτα, αφού την συγχωρέσουμε, να σβήσει ολοκληρωτικά μέσα στο άγιο Θέλημα του Θεού.

Αυτή είναι η διαδικασία: Παραμένουμε στον κόσμο, αλλά τον κοιτάζουμε με διαφορετικό τρόπο - συγχωρώντας τον κόσμο και τους εαυτούς μας - και στη συνέχεια όλα εξαφανίζονται καθώς η Θέληση του Θεού ανέρχεται στον θεραπευμένο και άγιο νου του Υιού. Και αυτός είναι στην εστία, στο μέρος που ο Θεός θα ήθελε να είναι (Κ-31.VIII.12: 8).

ΜΑΘΗΜΑ 327

Δεν χρειάζεται παρά να Σε καλέσω κι Εσύ θα μου απαντήσεις.

Εμείς καλούμε και ο Θεός μας απαντά, διότι η Απάντησή Του είναι ήδη παρούσα στο νου μας. Περιπλανηθήκαμε μακριά και επιλέξαμε στη θέση της την απάντηση του εγώ. Το να καλούμε τον Θεό τώρα σημαίνει ότι συνειδητοποιούμε το λάθος μας, και έτσι επιστρέφουμε στο μέρος του νου μας που λαμβάνει τις αποφάσεις και επιλέγουμε ορθά. Ο Θεός απαντά αυτόματα διότι έχουμε θέσει τους εαυτούς μας στην παρουσία της Απάντησής Του.

(1:1-4) Δεν μου ζητείται να δεχτώ τη σωτηρία βασισμένος σε μια αβάσιμη πίστη. Διότι ο Θεός μου έχει υποσχεθεί ότι θ' ακούσει το κάλεσμά μου, και θ' απαντήσει ο Ίδιος. Ας μάθω μόνο από την εμπειρία μου ότι αυτό είναι αλήθεια, και η πίστη σίγουρα θα έρθει σε μένα. Αυτή είναι η πίστη που θα διαρκέσει, και θα με πάει ακόμα μακρύτερα στον δρόμο που οδηγεί σε Αυτόν.

Ο Ιησούς μας λέει εδώ, όπως θα δούμε και στην παρακάτω προσευχή, ότι αυτό είναι κάτι που χρειάζεται να εξασκήσουμε. Η εμπειρία μας ότι η Αγάπη του Θεού αντικαθιστά το μίσος του εγώ θα μας διδάξει ότι στα *Μαθήματα Θαυμάτων* όλα είναι αλήθεια, αλλά μέχρι να επιλέξουμε αυτή την εμπειρία θα συνεχίσει να υπάρχει ένα μέρος μας που θα αμφισβητεί αυτό που λένε. Μόνο όταν θέσουμε σε εφαρμογή τις ιδέες - συνειδητοποιώντας ότι το μίσος, η κρίση και η κατάθλιψη ήταν απλά λάθος επιλογές - συνειδητοποιούμε: Ναι, όλα αυτά είναι αλήθεια και επιλέγω να ακολουθήσω το δρόμο που με πηγαίνει στην εστία μου.

(1:5) Διότι έτσι θα είμαι σίγουρος ότι Εκείνος δεν με έχει εγκαταλείψει και με αγαπά ακόμα, περιμένοντας μόνο το κάλεσμά μου για να μου δώσει όλη την βοήθεια που χρειάζομαι για να έρθω σε Αυτόν.

Επειδή πιστεύω ότι εγκατέλειψα τον Θεό, πιστεύω ότι Αυτός με έχει εγκαταλείψει, ένα λάθος που η Φωνή Του διορθώνει σ' αυτό το εμπνευσμένο τέλος από το *Τραγούδι της Προσευχής*:

... Μην εγκαταλείπεις την Αγάπη. Να θυμάσαι αυτό · ό,τι και να σκέφτεσαι για τον εαυτό σου, ό,τι και να σκέφτεσαι για τον κόσμο, ο Πατέρας Σου σε χρειάζεται και θα σε καλεί μέχρι να έρθεις επιτέλους σε Αυτόν με ειρήνη. (Τρ-3.IV.10:6-7)

(2:1) Πατέρα, Σε ευχαριστώ που οι υποσχέσεις Σου ποτέ δεν θα απογοητεύσουν την εμπειρία μου, αν απλά τις δοκιμάσω.

Ο Ιησούς μας λέει: «Έχετε δώσει στο εγώ πολλές ευκαιρίες και σας έχει απογοητεύσει οικτρά. Παρακαλώ δώστε μου μια ευκαιρία. Δοκιμάστε αυτά που λέω, και δείτε πόσο καλύτερα αισθανθείτε όταν εγκαταλείψετε την κρίση. Θυμηθείτε τα λόγια μου:

Δεν μπορείς να διανοηθείς την καταπληκτική απελευθέρωση και την βαθιά γαλήνη που έρχεται όταν αντιμετωπίσεις τον εαυτό σου και τους αδελφούς σου ολοκληρωτικά χωρίς κρίση. (Κ-3. VI.3:1)

Δοκιμάστε το. Μπορείτε πάντα να κρατήσετε την κρίση αν θέλετε. Πρώτα όμως, δοκιμάσετε αυτές τις σκέψεις και θα δείτε πόσο καλύτερα αισθάνεστε χωρίς την ιδιαιτερότητά σας».

(2:2-4) Επομένως, ας επιχειρήσω να τις δοκιμάσω, και να μην τις κρίνω. Ο Λόγος Σου είναι ένα με Σένα. Εσύ μου δίνεις τα μέσα με τα οποία έρχεται η βεβαιότητα, και αποκτώ επιτέλους την σιγουριά της ενοικούσας Αγάπης Σου.

Αυτό σημαίνει ότι προσωρινά τουλάχιστον θα δεχθούμε τις υποσχέσεις του Θεού, χωρίς να τις κρίνουμε. Και πάλι, μπορούμε πάντα να επιστρέψουμε στο εγώ, αν θέλουμε. Όμως το γεγονός ότι έχουμε αποτύχει παταγωδώς μόνοι μας, και ότι υπήρξαμε τόσο δυστυχισμένοι σε όλη μας τη ζωή πρέπει να αποδεικνύει ότι το δικό μας σύστημα σκέψης δεν λειτουργεί.

ΜΑΘΗΜΑ 328

Διαλέγω την δεύτερη θέση για να κερδίσω την πρώτη.

Αυτή η σκέψη προέρχεται από την περίφημη βιβλική δήλωση ότι οι έσχατοι θα γίνουν πρώτοι και οι πρώτοι θα γίνουν έσχατοι (Κατά Ματθαίον 19:30 · 20: 16α), και αφορά στο θεμέλιο του συστήματος σκέψης του εγώ: *ή ο ένας ή ο άλλος* - ο Θεός είναι δεύτερος γιατί το εγώ είναι πρώτο. Αυτό θα σήμαινε προφανώς ότι ο Θεός δεν είναι πια Θεός, και ότι έχει καταστραφεί. Ωστόσο, μπορούμε να αναγνωρίσουμε το λάθος μας και να καταλάβουμε ότι είμαστε πολύ καλύτερα στη δεύτερη θέση. Μόλις το αποδεχθούμε αυτό - ότι «ο Θεός είναι η Αιτία και εγώ είμαι το Αποτέλεσμα» - βρισκόμαστε αυτόματα στην πρώτη θέση, επειδή *υπάρχει μόνο μία θέση*. Έτσι, ο Ιησούς λέει στο κείμενο, αναφερόμενος στην Αγία Τριάδα: Ο Θεός είναι πρώτος, αλλά δεν υπάρχει δεύτερος (Κ-14.IV.1:7-8), γιατί μόνο η τέλεια Ενιαιότητα είναι πραγματική. Στην πραγματικότητα τότε, δεν υπάρχει Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα στον Ουρανό - μόνο μια τέλεια Αγάπη. Εξάλλου, την στιγμή που επιλέγουμε τη δεύτερη θέση - αφήνοντας το εγώ και επιλέγοντας τον Ιησού ως δάσκαλό μας - συνειδητοποιούμε ότι υπάρχει μόνο η ενότητα του Πατέρα και του Υιού - δεν υπάρχει ανταγωνισμός, δεν υπάρχει πεδίο μάχης, δεν υπάρχει πρώτος και δεύτερος. Μόνο Ένας.

(1:1) Αυτό που φαίνεται ότι είναι η δεύτερη θέση είναι η πρώτη, διότι όλα τα πράγματα που αντιλαμβανόμαστε είναι ανάποδα μέχρι να ακούσουμε την Φωνή που μιλά εκ μέρους του Θεού.

Αν πω ότι είμαι δεύτερος, κάποιος άλλος πρέπει είναι πρώτος. Για παράδειγμα, δεν υπάρχει αθλητική ομάδα που θέλει να τερματίσει δεύτερη, γιατί αυτό σημαίνει ότι μια άλλη ομάδα κέρδισε - αυτή είναι η ανάποδη αντίληψη του κόσμου. Για το Άγιο Πνεύμα όμως, όταν είσαι δεύτερος αυτόματα γίνεσαι πρώτος, επειδή πάλι, υπάρχει μόνο ένας. Έτσι, όταν μάθεις ότι η δική σου Αιτία είναι ο Θεός και όχι το εγώ, η μνήμη του Θεού και της Ενιαιότητάς Του επιστρέφει.

(1:2) Φαίνεται ότι θα αποκτήσουμε αυτονομία μόνο με τον αγώνα μας να είμαστε ξεχωριστοί, και ότι η ανεξαρτησία μας από την υπόλοιπη δημιουργία του Θεού είναι ο τρόπος με τον οποίο αποκτάται η σωτηρία.

Άλλη μια φορά, βλέπουμε τι έχουμε κάνει στον Θεό και τι πιστεύουμε ότι έχουμε κάνει στον κόσμο, που αντανακλά την αρχή του εγώ ή ο ένας ή ο άλλος. Με το να προσπαθούμε να είμαστε διαχωρισμένοι, είμαστε μόνοι μας - αυτόνομοι και ελεύθεροι, αλλά με το τίμημα ότι ο Θεός πρέπει να πληρώσει με τη ζωή Του. Αφού η αρχή αυτή καθιέρωσε την ταυτότητά μας, την φέρνουμε μέσα στο όνειρό μας. Κατά συνέπεια, έχουμε ανάγκη να είμαστε ανεξάρτητοι από όλους τους άλλους - δηλαδή *ή εμείς ή αυτοί*. Έτσι, το εγώ μας προειδοποιεί να είμαστε σε επιφυλακή, μην τυχόν και πάρουν πίσω οι άλλοι αυτό που πιστεύουμε ότι πήραμε από αυτούς. Αυτό λοιπόν, είναι το νόημα των σχέσεων της ιδιαίτερης αγάπης και του ιδιαίτερου μίσους: να αντιλαμβανόμαστε ότι οι άλλοι έχουν αυτό που μας λείπει και θέλουμε, και ότι πρέπει να το πάρουμε από αυτούς, αλλιώς δεν μπορούμε να επιβιώσουμε.

(1:3-6) Και όμως, το μόνο που βρίσκουμε είναι ασθένεια, βάσανα, απώλεια και θάνατο. Αυτό δεν είναι το Θέλημα του Πατέρα μας για εμάς, ούτε υπάρχει δεύτερη στην Θέλησή Του. Το να ενωνόμαστε με την δική Του Θέληση σημαίνει ότι απλά βρίσκουμε την δική μας. Και εφόσον η θέλησή μας είναι η δική Του, σε Αυτόν είναι που πρέπει να πάμε για να αναγνωρίσουμε την δική μας θέληση.

Ο Ιησούς θέλει να αναγνωρίσουμε ότι αυτά είναι τα αποτελέσματα γιατί επιλέξαμε να είμαστε οι πρώτοι, τα δυστυχισμένα αποτελέσματα της ιδιαιτερότητας που μπορεί να μας κάνουν να έχουμε δίκιο, αλλά ποτέ ευτυχισμένους (Κ-29.VII.1:9). Όταν επιλέγουμε να είμαστε στη δεύτερη θέση, είμαστε μέσα στην ζωντανή Ενιαιότητα του Θεού, όπου η θέλησή μας είναι ένα με την Δική Του. Για το εγώ αυτό σημαίνει ότι είμαστε δεύτεροι, αλλά ο ορθός μας νους μας λέει ότι αυτή είναι η αντανάκλαση της αλήθειας.

(2) Δεν υπάρχει άλλη θέληση από την δική Σου. Και χαίρομαι που τίποτα από όσα φαντάζομαι δεν αντικρούει αυτό που Εσύ θέλεις να είμαι. Η Θέλησή Σου είναι να είμαι απόλυτα ασφαλής, αιώνια σε ειρήνη. Και με χαρά μοιράζομαι αυτή την Θέληση την οποία Εσύ, ο Πατέρας μου, έδωσες ως μέρος από μένα.

Με άλλα λόγια, εμείς επινοήσαμε το όνειρο της ζωής μας, και είμαστε ευγνώμονες που αυτό δεν επηρέασε την πραγματικότητα.

ΜΑΘΗΜΑ 329

Έχω ήδη επιλέξει αυτό που θέλεις Εσύ.

Συναντάμε άλλο ένα μάθημα που έχει θέμα την ενιαιότητα - την ενότητα της θέλησής μας και του Θεού. Ο Δημιουργός μας θέλησε να είμαστε για πάντα δικό Του κομμάτι, μη διαχωρισμένο, και ό,τι θέλει Αυτός δεν μπορεί ποτέ να μην είναι έτσι.

(1:4) Πατέρα, νόμιζα ότι είχα απομακρυνθεί από το Θέλημά Σου, ότι το είχα αψηφήσει, είχα παραβεί τους νόμους του, και ότι είχα παρεμβάλλει μια δεύτερη θέληση πιο ισχυρή από την δική Σου. Και όμως, αυτό που είμαι στ' αλήθεια δεν είναι παρά η Θέλησή Σου, που έχει επεκταθεί και επεκτείνεται. Αυτό είμαι, και αυτό ποτέ δεν θ' αλλάξει. Όπως Εσύ είσαι Ένας, έτσι κι εγώ είμαι Ένα μαζί Σου.

Πιστέψαμε ότι μέσα στο διαχωρισμό πετύχαμε το αδύνατο, έχοντας περιπλανηθεί στη μακρινή χώρα των διαχωρισμένων θελήσεων του εγώ. Η ενοχή μας, γεννημένη από τη σκέψη ότι είχαμε αμαρτήσει εναντίον του Πατέρα μας, μας έκανε παιδιά της, και όχι παιδιά της Αγάπης. Η αλήθεια, ωστόσο, είναι ότι ως μία επέκταση της Θέλησης του Θεού ποτέ δεν αφήσαμε την Πηγή μας, κι έτσι πρόθυμα αναγνωρίζουμε το σφάλμα ότι πιστέψαμε σε ψευδαισθήσεις, αποδεχόμενοι με χαρά στη θέση τους την αλήθεια της δημιουργίας μας.

(1:5) Και αυτό επέλεξα την στιγμή της δημιουργίας μου, όπου η θέλησή μου έγινε για πάντα ένα με την δική σου.

Αναφέρθηκα προηγουμένως στη σημαντική ενότητα «Οι Μυστικοί Όρκoi», όπου ο Ιησούς μιλά για την υπόσχεση που έδωσε ο Θεός σε μας ότι θα είμαστε παντοτινά ο Υιός Του, πάντοτε ένα με την Αγάπη Του. Ο Υιός ξέχασε ότι «απάντησε "θα είμαι", αν και με αυτή την υπόσχεση γεννήθηκε» (Κ-28. VI.6:4-6). Σε αυτό το όμορφο απόσπασμα, ο Ιησούς εκφράζει ποιητικά αυτό που συνέβη κατά τη δημιουργία μας, και αναφέρεται σ' αυτό άλλη μια φορά εδώ - εμείς, ως Υιός του Θεού, είμαστε αιώνια ένα με τη Θέλησή Του.

(1:6-7) Αυτή η επιλογή έγινε για όλη την αιωνιότητα. Δεν μπορεί ν' αλλάξει, και να είναι σε αντίθεση με τον εαυτό της.

Μπορεί να ονειρευόμαστε ότι είμαστε ενάντια στον Θεό και την Θέλησή Του, αλλά στην πραγματικότητα τίποτα δεν έχει συμβεί που να διαταράξει τον τόπο της κατοικίας μας στον Ουρανό:

Μην νομίζεις ότι μπορείς να αλλάξεις την κατοικία Τους [Του Θεού και του Υιού Του]. Γιατί η Ταυτότητά σου διαμένει σε Αυτούς, και όπου είναι Αυτοί, πρέπει να είσαι κι εσύ παντοτινά. Η σταθερότητα του Ουρανού είναι μέσα σου, τόσο βαθιά ώστε το καθετί σε αυτόν τον κόσμο περνά απαρατήρητο και αόρατο. (Κ-29. V.2:1-3)

(1:8-9) Πατέρα, η θέλησή μου είναι δική σου. Και είμαι ασφαλής, ατάραχος και γαλήνιος, σε ατέλειωτη χαρά, διότι είναι η Θέλησή σου να είναι έτσι.

Ποια μεγαλύτερη χαρά μπορεί να υπάρξει στον δικό μας κόσμο του διαχωρισμού από το να μάθουμε ότι είμαστε απόλυτα ασφαλείς - οπουδήποτε και παντού - διότι η θέλησή μας και του Θεού είναι μία.

(2) Σήμερα, θα δεχτούμε την ένωσή μας ο ένας με τον άλλο και την Πηγή μας. Δεν έχουμε άλλη θέληση ξεχωριστή από την δική Του, και όλοι μας είμαστε ένα διότι η Θέλησή Του μοιράζεται από όλους μας. Μέσα από αυτή αναγνωρίζουμε ότι είμαστε ένα. Μέσα από αυτή βρίσκουμε επιτέλους τον δρόμο μας για τον Θεό.

Αν επιθυμούμε ειλικρινά να επιστρέψουμε στην εστία και να ξυπνήσουμε στην Ταυτότητά μας ως Υιός του Θεού, δεν μπορούμε να βλέπουμε τους εαυτούς μας διαχωρισμένους από οποιονδήποτε άλλον. Η Υιότητα του Θεού είναι μία, στη γη όπως είναι στον Ουρανό, και το να θυμηθούμε αυτό το ευτυχές γεγονός είναι ο τρόπος για να φτάσουμε στον οίκο του Πατρός μας.

ΜΑΘΗΜΑ 330

Δεν θα πληγώσω ξανά τον εαυτό μου σήμερα.

Άλλο ένα σημαντικό μάθημα που μας θυμίζει την ανάγκη μας να αναγνωρίσουμε ότι συνεχώς βλάπτουμε τον εαυτό μας εμμένοντας στις σκέψεις της ιδιαιτερότητας. Ασχολούμαστε επίμονα με σκέψεις και συμπεριφορές που γνωρίζουμε ότι θα μας βλάψουν - παρά τα ψέματα του εγώ ότι θα μας δώσουν ευχαρίστηση - που είναι σαν να λέμε: «Θέλω να βλάψω τον εαυτό μου, γιατί αυτό καθορίζει την ύπαρξή μου, χωρίς να είμαι εγώ υπεύθυνος γι' αυτό». Χρειάζεται λοιπόν, να έχουμε επίγνωση πως εμείς είμαστε η αιτία της ταλαιπωρίας μας.

(1:1-3) Αυτή την ημέρα ας δεχτούμε την συγχώρεση ως μοναδική μας λειτουργία. Γιατί να επιτεθούμε στο νου μας, και να του δώσουμε εικόνες πόνου; Γιατί να τον διδάσκουμε ότι είναι αδύναμος, όταν ο Θεός προσφέρει την δύναμή Του και την Αγάπη Του, και τον παροτρύνει να πάρει αυτό που είναι ήδη δικό του;

Οι εικόνες πόνου είναι αυτό που βιώνουμε ως σώματα, αλλά αυτές είναι μόνο οι σκιές του πόνου από την ενοχή που υπάρχει στο νου. Ο Ιησούς μας ζητά να αμφισβητήσουμε ότι έχουμε κάνει το νου μας αδύναμο, το οποίο κάνουμε κάθε φορά που ταυτιζόμαστε με την ταλαιπωρία του σώματος. Εάν το σώμα υποφέρει και εμείς κατηγορούμε κάποιον άλλον γι' αυτό, αρνούμαστε την δύναμη που έχει ο νους να επιλέξει τον πόνο. Επομένως κάνουμε την εικόνα του ονείρου πραγματική, γιατί επιθυμούμε να αποκρύψουμε το ρόλο του νου ως ονειρευτή. Αναγνωρίζοντας το λάθος μας, δεν θέλουμε πλέον να διδάσκουμε την αδυναμία μας, αλλά αντίθετα ότι ο πόνος μας προέρχεται από την επιλογή του νου - ο κόσμος δεν μπορεί ποτέ να μας βλάψει, αλλά εμείς βλάπτουμε τους εαυτούς μας από τις εσφαλμένες αποφάσεις μας.

(1:4) Ο νους που έχει γίνει πρόθυμος να δεχτεί τα δώρα του Θεού έχει επανέλθει στο πνεύμα, και επεκτείνει την ελευθερία του και την χαρά του, καθώς η Θέληση του Θεού ενώνεται με την δική του.

Ο Ιησούς μας βοηθά να φέρνουμε την εικόνα του πόνου, η οποία βιώνεται στον κόσμο και στο σώμα, πίσω στο νου που είναι η έδρα όλης της δύναμης. Έτσι μπορούμε να επιλέξουμε ξανά, να δεχτούμε τα δώρα του Θεού αντί του εγώ - την ελευθερία και τη χαρά αντί για την φυλάκιση και τον πόνο.

(1:5-6) Ο Εαυτός που ο Θεός δημιούργησε δεν γίνεται να αμαρτήσει, επομένως δεν μπορεί να υποφέρει. Σήμερα ας επιλέξουμε να είναι Αυτός η Ταυτότητά μας, κι έτσι να ξεφύγουμε για πάντα από όλα τα πράγματα που φαίνεται ότι μας προσφέρει το όνειρο του φόβου.

Θυμόμαστε αυτό το υπέροχο απόσπασμα που περιγράφει την μετατόπιση από το φόβο προς την Αγάπη του Θεού, που είναι ο δικός μας Εαυτός:

Μην σκεφτείτε πως όλα όσα προσφέρουν τα δώρα του φόβου αξίζουν να διστάσετε μια στιγμή, όταν η πύλη του Ουρανού στέκεται μπροστά σας και ο Χριστός του Θεού περιμένει την επιστροφή σας. (Τα Δώρα του Θεού, σελ. 121 - 22)

(2) Πατέρα, ο Υιός Σου δεν μπορεί να πληγωθεί. Και αν νομίζουμε ότι υποφέρουμε, απλά δεν καταφέραμε να γνωρίσουμε την μια μας Ταυτότητα που μοιραζόμαστε μαζί Σου. Επιθυμούμε να επιστρέψουμε σε Αυτή σήμερα, για να ελευθερωθούμε για πάντα από όλα τα λάθη μας, και για να σωθούμε από αυτό που νομίζαμε ότι ήμασταν.

Αυτό που υπονοείται σε αυτή τη δήλωση είναι ότι ο σκοπός όλης της ταλαιπωρίας - που γίνεται αντιληπτή στον εαυτό μας και στους άλλους - μας εμποδίζει να γνωρίσουμε την Ταυτότητά μας.

Όταν θυμόμαστε ποιοι είμαστε ως ένας Υιός του Θεού, δεν είμαστε πλέον το εγώ - ένας ιδιαίτερος, μοναδικός και ατομικός εαυτός. Επομένως, για να εξασφαλιστεί ότι δεν θα θυμηθούμε, χρειάζεται μόνο να υποφέρουμε και στη συνέχεια να κατηγορήσουμε κάποιον άλλον ή κάτι άλλο γι' αυτό. Έτσι, η εστίασή μας θα πρέπει να είναι στο να μάθουμε τον εγγενή σκοπό του πόνου. Αυτό που κάνει μοναδικά τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μεταξύ των πνευματικών συστημάτων, είναι ότι ο Ιησούς μας βοηθά να καταλάβουμε *γιατί* επιλέγουμε να είμαστε σε αυτόν τον κόσμο και σε αυτό το σώμα, *γιατί* επιλέγουμε να υποφέρουμε, και *γιατί* επιλέγουμε να παραμείνουμε εδώ σε μια τέτοια επίπονη κατάσταση. Υπάρχει επομένως μια μέθοδος στην τρέλα του εγώ - να διατηρήσει για πάντα θαμμένη τη μνήμη του Θεού στο νου, πέρα από την ικανότητά μας να την αποδεχτούμε ως σώματα χωρίς νου.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΓΩ;

(1:1) Το εγώ είναι ειδωλολατρία · το σύμβολο του περιορισμένου και διαχωρισμένου εαυτού, αυτού που έχει γεννηθεί μέσα σε ένα σώμα, καταδικασμένος να υποφέρει και η ζωή του να καταλήξει στον θάνατο.

Όμως, αυτός είναι ο εαυτός που συνεχώς επιλέγουμε να ειδωλοποιούμε. Ένα είδωλο έχει ως στόχο να υποκαταστήσει τον αληθινό Θεό, με εικόνες που παίρνουν τη μορφή του Δημιουργού μας, ο οποίος είναι αφηρημένος και άμορφος. Στη συνέχεια λατρεύουμε τα είδωλα, λαμβάνοντας τη μορφή τους ως αλήθεια, ενώ χάνουμε το περιεχόμενο της αλήθειας που είναι η αγάπη. Παρομοίως, λατρεύουμε το εγώ με τη μορφή του σώματος, υποκαθιστώντας με αυτό τον Χριστικό Εαυτό. Το σώμα επομένως γίνεται η πραγματικότητά μας, ο «ήρωας» του ονείρου του εγώ, όπως μας λέει στο κείμενο ο Ιησούς:

Το σώμα είναι η κεντρική μορφή στο ονείρεμα του κόσμου. Δεν υπάρχει όνειρο χωρίς αυτό, ούτε αυτό υπάρχει χωρίς το όνειρο, στο οποίο ενεργεί σαν να ήταν ένα πρόσωπο για να το δεις και να το πιστέψεις. Καταλαμβάνει το κεντρικό μέρος σε κάθε όνειρο, το οποίο λέει την ιστορία για το πώς φτιάχτηκε από άλλα σώματα, γεννήθηκε στον κόσμο έξω από το σώμα, ζει για λίγο και πεθαίνει, για να ενωθεί στο χώμα με άλλα σώματα που πεθαίνουν όπως και το ίδιο. (Κ-27.VIII.1:1-3)

Μέσα στην παραφροσύνη μας πραγματικά πιστεύουμε ότι αυτό το ετοιμοθάνατο σώμα, «το θνητό περίβλημα» του Άμλετ, είναι η ταυτότητά μας.

(1:2) Είναι η «θέληση» που βλέπει την Θέληση του Θεού ως εχθρό, και παίρνει μια μορφή με την οποία την αρνείται.

Η ανίερη τριάδα του εγώ, η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος, μας αφήνει τρομοκρατημένους από τον Θεό, ο οποίος έχει γίνει θανάσιμος εχθρός μας - να είναι σε πόλεμο με εμάς, επειδή είμαστε κρυφά σε πόλεμο με Αυτόν. Προφανώς, αυτό δεν έχει καμία σχέση με τον αληθινό Θεό, αλλά με την εκδικητική θεότητα του εγωικού ονείρου. Το απόσπασμα αυτό από το εγχειρίδιο για δασκάλους περιγράφει δραματικά το εγωικό σύστημα σκέψης της μαγείας, της εκδίκησης, και του φόβου:

... Μία μαγική σκέψη, με την παρουσία της και μόνο, αναγνωρίζει κάποιο διαχωρισμό από τον Θεό. Δηλώνει, σε όσο πιο καθαρή μορφή γίνεται, ότι ο νους που πιστεύει ότι έχει ξέχωρη θέληση που μπορεί να αντιτεθεί στην Βούληση του Θεού, επίσης πιστεύει και ότι μπορεί να πετύχει. Το ότι αυτό δεν γίνεται να είναι αλήθεια, είναι προφανές. Όμως, το ότι μπορεί να το πιστέψει κανείς σαν αληθινό, είναι εξίσου προφανές. Και εδώ βρίσκεται ο τόπος που γεννιέται η ενοχή. Όποιος σφετερίζεται την θέση του Θεού και την παίρνει για τον εαυτό του τώρα έχει ένα θανάσιμο «εχθρό». Και πρέπει να στέκει μόνος στην προστασία του, και να κάνει τον εαυτό του ασπίδα για να τον κρατήσει ασφαλή από την οργή που ποτέ δεν μπορεί να μετριαστεί, και από την εκδίκηση που ποτέ δεν μπορεί να ικανοποιηθεί. (Εγχ-17.5:3-9)

(1:3) Το εγώ είναι η «απόδειξη» ότι η δύναμη είναι ασθενής και η αγάπη τρομακτική, η ζωή είναι πραγματικά θάνατος, και μόνο ό,τι έρχεται σε αντίθεση με τον Θεό είναι αληθές.

Η δύναμη του Χριστού είναι αδυναμία για το εγώ, διότι είναι η δύναμη της τέλεις Ενιαιότητας. Η δύναμη του εγώ, - που είναι στην πραγματικότητα αδυναμία - είναι η φαινομενική δύναμη του διαχωρισμού, στον οποίο ο κόσμος επιβεβαιώνεται. Πιστεύουμε ότι είμαστε δυνατοί, επειδή αν είμαστε εδώ - και εμείς σίγουρα πιστεύουμε ότι είμαστε - ήταν λόγω της νίκης μας εναντίον του Θεού. Στη συνέχεια νικάμε όλους τους άλλους μέσα από την ικανοποίηση της ιδιαιτερότητάς μας - η διαστρεβλωμένη ιδέα που έχουμε για τη δύναμη. Όμως μας ζητείται να εξετάσουμε εάν αυτή είναι πραγματικά η δύναμη που θέλουμε, όπως και στο ποίημα της Helen «Εναλλακτικές»:

Μια φαντασίωση πόνου, ένα όνειρο θανάτου,

Μια κραυγή αγωνίας, μια ρηχή αναπνοή,

Τέτοιος είναι ο κόσμος που βλέπεις. Είναι αυτή η επιλογή σου

Να είσαι η υποκατάσταση της Φωνής του Θεού;

(Τα δώρα του Θεού, σ. 11)

Σε ένα γνωστό απόσπασμα, ο Ιησούς μας ρωτά άμεσα στο τέλος του κειμένου, αν αυτό που επιθυμούμε είναι να υποκύψουμε στον πειρασμό του εγώ να ταυτιστούμε με το ασθενές, αδύναμο, και επιθετικό σώμα:

Ο πειρασμός έχει ένα μάθημα που θέλει να σου διδάξει, σε όλες τις μορφές του, όπου και αν εμφανίζεται. Θέλει να πείσει τον ιερό Υιό του Θεού ότι είναι ένα σώμα, γεννημένος μέσα σε κάτι που πρέπει να πεθάνει, ανίκανος να ξεφύγει από την αδυναμία του, και δέσμιος από ό,τι τον διατάζει να αισθάνεται. Αυτό θέτει τα όρια στο τι μπορεί αυτός να κάνει · η ισχύς του είναι η μόνη δύναμη που έχει · αυτό που μπορεί να φτάσει δεν ξεπερνά το μικρό του πεδίο. Θα ήθελες να είσαι αυτό, εάν ο Χριστός παρουσιαζόταν σε σένα σε όλο Του το μεγαλείο, ζητώντας σου μόνο το εξής:

Επέλεξε για άλλη μια φορά εάν θέλεις να πάρεις την θέση σου ανάμεσα στους σωτήρες του κόσμου, ή θα παραμείνεις στην κόλαση, και θα κρατήσεις και τους αδελφούς σου εκεί.

Γιατί Αυτός έχει έρθει, και αυτό είναι που σου ζητάει.

Πώς κάνεις την επιλογή; Πόσο εύκολα εξηγείται αυτό! Πάντοτε επιλέγεις ανάμεσα στην αδυναμία σου και στην δύναμη του Χριστού μέσα σου. Και αυτό που επιλέγεις είναι αυτό που νομίζεις ότι είναι πραγματικό. (Κ-31.VIII.1:1-2:4)

(2:1-4) Το εγώ είναι παρανοϊκό. Στέκει μέσα στον φόβο πέρα από το Παντού, ξέχωρο από το Όλον, διαχωρισμένο από το Άπειρο. Μέσα στην παραφροσύνη του νομίζει ότι έχει νικήσει τον

Ίδιο τον Θεό. Και μέσα στην τρομερή του αυτονομία «βλέπει» ότι η Θέληση του Θεού έχει καταστραφεί.

Το «βλέπει» είναι σε εισαγωγικά, γιατί το Θέλημα του Θεού δεν έχει καταστραφεί. Όμως πίσω από την πεποίθησή μας ότι υπάρχουμε σαν μεμονωμένα άτομα είναι η σκέψη ότι Τον έχουμε όντως καταστρέψει - που είναι το θεμέλιο του παρανοϊκού συστήματος σκέψης του εγώ:

... Το μόνο που είναι το εγώ, είναι μια ιδέα, πως είναι δυνατόν ότι θα μπορούσαν κάποια πράγματα να συμβούν στον Υιό του Θεού δίχως την θέλησή του · κι επομένως χωρίς την Θέληση του Δημιουργού του, του Οποίου το Θέλημα δεν γίνεται να είναι ξεχωριστό από το δικό του. Έτσι αντικατέστησε ο Υιός του Θεού την θέλησή του, με μια παρανοϊκή ανταρσία ενάντια σε αυτό που πρέπει να υπάρχει παντοτινά. Αυτή είναι η δήλωση ότι έχει την δύναμη να κάνει τον Θεό ανίσχυρο κι έτσι να πάρει την δύναμη για τον εαυτό του, και να μείνει χωρίς αυτό που θέλησε ο Θεός για αυτόν. Αυτή είναι η τρελή ιδέα που φυλάς ευλαβικά πάνω στους βωμούς σου, και την οποία λατρεύεις. (Κ-21.II.6:4-7)

(2:5) Ονειρεύεται την τιμωρία, και τρέμει με τις φιγούρες μέσα στα όνειρά του · τους εχθρούς του, που επιδιώκει να δολοφονήσει πριν μπορέσει να εξασφαλίσει την ασφάλειά του με το να τους επιτεθεί.

Αυτό είναι το κυρίαρχο σύστημα σκέψης του κόσμου και η βάση της συμπεριφοράς του: ο αμείλικτος ανταγωνισμός, να σκοτώσεις ή να σκοτωθείς, ή ο ένας ή ο άλλος - η σκοτεινή προβολή της αρχικής σκέψης ότι υπάρχουμε διότι έχουμε καταστρέψει το Θεό. Η ενοχή μας κραυγάζει ότι Αυτός θα επιδιώξει να πάρει πίσω τη ζωή Του, και ως αντίποινο θα μας καταστρέψει. Θυμηθείτε το περιεκτικό και προφητικό απόσπασμα του κειμένου για τα δύο όνειρα που συνειδητά και ασυνείδητα θεωρούμε ότι είναι η πραγματικότητα - για το θύμα και το θύτη αντίστοιχα:

Ένας αδελφός διαχωρισμένος από τον εαυτό σου, ένας αρχαίος εχθρός, ένας φονιάς που σε παραμονεύει μέσα στη νύχτα και δολοπλοκεί τον θάνατό σου, ωστόσο σχεδιάζει αυτός ο θάνατος να είναι αργός και να καθυστερήσει · αυτό ονειρεύεσαι. Όμως κάτω απ' αυτό το όνειρο είναι ένα άλλο ακόμη, στο οποίο εσύ γίνεσαι ο φονιάς, ο μυστικός εχθρός, το αρπαχτικό και ο καταστροφέας του αδελφού σου όπως και του κόσμου. (Κ-27.VII.12:1-2)

Η αλήθεια, ωστόσο, βρίσκεται με ασφάλεια πέρα από αυτά τα όνειρα, διότι «ο Θεός σκέφτεται διαφορετικά» (Κ-2312:7):

(3) Ο Υιός του Θεού δεν έχει εγώ. Τι γνωρίζει αυτός από την τρέλα και τον θάνατο του Θεού, εφόσον ενοικεί σε Εκείνον; Τι μπορεί να ξέρει από την θλίψη και τα βάσανα, όταν ζει μέσα σε αιώνια χαρά; Τι μπορεί να γνωρίζει από τον φόβο και την τιμωρία, την αμαρτία και την ενοχή, το μίσος και την σύγκρουση, όταν όλα όσα τον περιβάλλουν είναι η αιώνια ειρήνη, όντας για πάντα ελεύθερος από σύγκρουση και ανενόχλητος μέσα σε βαθύτατη γαλήνη και μακαριότητα;

Με άλλα λόγια, όταν είμαστε στον ορθό μας νου, έξω από το όνειρο και θυμόμαστε την Ταυτότητά μας ως Χριστός, δεν γνωρίζουμε πλέον την τρέλα ή τον θάνατο του Θεού. Έχοντας επιστρέψει στη λογική, συνειδητοποιούμε ότι αυτή η τρέλα ήταν ένα όνειρο που τώρα έχει εξαφανιστεί. Το παραπάνω μας λέει για άλλη μια φορά ότι ο Θεός δεν μπορεί να γνωρίζει τίποτα σ' αυτό τον κόσμο, γιατί πως μπορεί Αυτός να γνωρίζει την αμαρτία, την ενοχή, τον φόβο, ή το διαχωρισμό, που τίποτα από αυτά δεν έχει συμβεί; Η διευκρίνηση των όρων παρέχει την αντίθεση του εγώ και του θαύματος, και ο Ιησούς μας ζητά για άλλη μια φορά να επιλέξουμε μεταξύ της τρέλας και της λογικής, της ψευδαίσθησης και της αλήθειας:

Αυτό ήταν το εγώ - όλο το σκληρό μίσος, η ανάγκη για εκδίκηση και οι κραυγές του πόνου, ο φόβος του θανάτου και η παρόρμηση να σκοτώσεις, η ψευδαισθήση ότι δεν έχεις αδελφούς και ο εαυτός που φαινόταν μόνος μέσα σε ολόκληρο το σύμπαν. Αυτό το τρομερό λάθος για τον εαυτό σου το θαύμα το διορθώνει, τόσο απαλά όσο μια τρυφερή μητέρα τραγουδάει για να νανουρίσει το παιδί της. Ένα τραγούδι σαν αυτό δεν είναι ό,τι θα ήθελες να ακούσεις; Δεν θα απαντούσε σε ό,τι είχες σκεφτεί να ρωτήσεις, κάνοντας όλες τις ερωτήσεις να μην έχουν κανένα νόημα πια; (Δ-2.8.)

Η επόμενη παράγραφος ξεκινά με την ίδια σκέψη:

(4:1) Το να γνωρίζεις την πραγματικότητα σημαίνει ότι δεν βλέπεις το εγώ και τις σκέψεις του, τα έργα του, τις πράξεις του, τους νόμους και τις δοξασίες του, τα όνειρά του, τις ελπίδες του, τα σχέδιά του για την σωτηρία του, και το κόστος που εμπεριέχει η πίστη σε αυτό.

Όταν βρίσκεστε στην παρουσία της πραγματικότητας δεν μπορείτε να δείτε το εγώ, τις σκέψεις του, ή οτιδήποτε άλλο, το οποίο είναι ο λόγος που ο Ιησούς μας λέει ότι, όταν ξυπνήσουμε από το όνειρο δεν θα το θυμόμαστε πια, επειδή δεν υπάρχει τίποτα να θυμηθούμε (Κ-19.IV- Δ.6). Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, από τη μη-δυϊστική προοπτική των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, το πνεύμα δεν μπορεί να έχει καμία σχέση με το όνειρο, γι' αυτό δεν γνωρίζει το εγώ ή τον κόσμο του (π.χ., Κ-4.II.8: 6). Η πραγματικότητα - και ο Υιός του Θεού, ως μέρος της πραγματικότητας - είναι κυριολεκτικά χωρίς εγώ και χώρια από την παραφροσύνη του εγώ. Πώς λοιπόν, μπορεί να ειπωθεί το εγώ, πόσο μάλλον ν' αντιδράσει, όταν κυριολεκτικά δεν υπάρχει;

... Τι είναι το εγώ; Δεν είναι παρά ένα όνειρο αυτού που πραγματικά είσαι. Μια σκέψη ότι είσαι διαχωρισμένος από τον Δημιουργό σου και μια επιθυμία να είσαι αυτό που Εκείνος δεν δημιούργησε. Είναι ένα προϊόν παράνοιας, καθόλου πραγματικό. Μια ονομασία για την ανωνυμία είναι όλο κι όλο αυτό που είναι. Ένα σύμβολο μιας αδύνατης κατάστασης · μια επιλογή που δεν υπάρχει... Τι είναι το εγώ; Το τίποτα, αλλά με μια μορφή που φαίνεται σαν να είναι τα πάντα. Σε ένα κόσμο μορφών το εγώ δεν μπορεί κανείς να το αρνηθεί γιατί αυτό και μόνο φαίνεται αληθινό. Όμως είναι ποτέ δυνατόν, ο Υιός του Θεού όπως τον δημιούργησε Εκείνος να κατοικεί σε ένα κόσμο μορφών; (Δ-2.1:4-9· 2:1-4)

(4:2) Με τον πόνο, το τίμημα για την πίστη σε αυτό (στο εγώ) είναι τόσο τεράστιο, που η σταύρωση του Υιού του Θεού προσφέρεται καθημερινά στον σκοτεινό ναό του, και το αίμα κυλά μπροστά στον βωμό όπου οι αρρωστημένοι ακόλουθοί του προετοιμάζονται για να πεθάνουν.

Ο όρος *βωμός στα Μαθήματα Θαυμάτων* χρησιμοποιείται ως σύμβολο για τον λήπτη των αποφάσεων, όπως μάθαμε στο παρελθόν. Είναι το μέρος του νου μας που μπορεί να επιλέξει να ταυτιστεί με το εγώ ή με το Άγιο Πνεύμα. Το παραπάνω απόσπασμα περιγράφει την επιλογή μας για τη λατρεία προς το ναό του εγώ - το σύστημα σκέψης της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου · του πόνου, του φόνου και του θανάτου - ενώ το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο ξεκαθαρίζει σε μας τον βωμό του εγώ όπως εκδηλώνεται στις ιδιαίτερες σχέσεις μας:

Τα βάσανα και οι θυσίες είναι τα δώρα με τα οποία το εγώ θέλει να «ευλογεί» όλες τις σχέσεις. Κι εκείνοι που ενώνονται στον βωμό του δέχονται τα βάσανα και τις θυσίες ως τίμημα της σχέσης. Μέσα στις γεμάτες θυμό συμμαχίες τους, τις γεννημένες από τον φόβο της μοναξιάς και παρόλα αυτά αφιερωμένες στην συνέχιση της μοναξιάς, ο καθένας αναζητά την ανακούφιση από την ενοχή αυξάνοντάς την στον άλλον. Διότι ο καθένας πιστεύει ότι έτσι μειώνει την ενοχή στον εαυτό του. Ο άλλος φαίνεται πως του επιτίθεται και τον πληγώνει, ίσως με μικρούς τρόπους, ίσως «ασυνείδητα», αλλά όμως ποτέ δίχως την απαίτηση της θυσίας. Η οργή εκείνων που έχουν ενωθεί στον βωμό του εγώ υπερβαίνει την επίγνωσή σου. Διότι αυτό που πραγματικά θέλει το εγώ, εσύ δεν το συνειδητοποιείς. (Κ-15.VII.9)

Το αίμα κυλά άφθονο στο ναό της ιδιαιτερότητας, γιατί αντιπροσωπεύει τη σταύρωση του Υιού του Θεού. Έτσι όταν ο Ιησούς εμφανίστηκε στον κόσμο, οι άνθρωποι τον έκαναν μέρος του ονείρου της σταύρωσης, ειδωλοποιώντας τον σταυρωμένο σωτήρα τους. Όμως η άτρωτη αλήθεια του αθώου Υιού του Θεού - που αντανακλάται στη μορφή του Ιησού - αναπαύεται μέσα στον ορθό νου του Υιού, περιμένοντας ήρεμα την επιστροφή του στην πνευματική υγεία.

(5:1) Παρόλα αυτά, ένα μόνο κρίνο συγχώρεσης θα μεταμορφώσει το σκοτάδι σε φως · τον βωμό των ψευδαισθήσεων σε ναό της Ίδιας της Ζωής.

Ο δικός μας λήπτης αποφάσεων συνειδητοποιεί τώρα το λάθος του, αλλάζει το νου του και γυρνά στο φως του Αγίου Πνεύματος. Ο ματωμένος βωμός καθαρίζεται από το μίσος με τη συγχώρεση, η οποία δεν βλέπει αμαρτία καθώς η αγάπη έχει αντικαταστήσει το φόβο, η ειρήνη τον πόλεμο, και η χαρά τον πόνο. Το φως της αλήθειας έχει έρθει να απομακρύνει με την λάμψη του το σκοτάδι της ψευδαίσθησης:

Ο καθένας εδώ έχει εισέλθει στο σκοτάδι, ωστόσο κανείς δεν έχει εισέλθει μόνος. Ούτε είναι ανάγκη να παραμείνει περισσότερο από μια στιγμή. Γιατί αυτός έχει έλθει με την Βοήθεια του Ουρανού μαζί του, έτοιμη να τον οδηγήσει έξω από το σκοτάδι, στο φως οποιαδήποτε στιγμή. Ο χρόνος που αυτός επιλέγει μπορεί να είναι οποτεδήποτε, γιατί η βοήθεια είναι εκεί, περιμένοντας μόνο την επιλογή του. Και όταν αυτός επιλέξει να διαθέσει τον εαυτό του σε αυτό που του έχει δοθεί, τότε θα δει ότι κάθε κατάσταση που πριν νόμιζε ότι ήταν ένα μέσον για να δικαιολογήσει τον θυμό του, μετατρέπεται σε ένα περιστατικό το οποίο δικαιολογεί την αγάπη του. Θα ακούσει ξεκάθαρα ότι τα καλέσματα για πόλεμο που άκουγε πριν, στη πραγματικότητα είναι καλέσματα ειρήνης. Θα αντιληφθεί ότι εκεί όπου έδινε την επίθεση δεν είναι παρά ένας άλλος βωμός όπου μπορεί, με την ίδια ευκολία και πολύ περισσότερη ευτυχία, να χορηγήσει την συγχώρεση. Και θα ερμηνεύσει εκ νέου κάθε πειρασμό μόνο σαν ακόμα μια ευκαιρία που θα του φέρει χαρά. (Κ-25.III.6)

(5:2) Και η ειρήνη θα επανορθωθεί μια για πάντα στους άγιους νέες που ο Θεός δημιούργησε ως Υιό Του, κατοικία Του, χαρά Του, αγάπη Του, απόλυτα δικό Του, ολοκληρωτικά ένα με Αυτόν.

Έχουμε επιστρέψει στον ορθό μας νου, συνειδητοποιώντας πως δεν υπάρχει άλλο μέρος που θα προτιμούσαμε να είμαστε, που είναι η προϋπόθεση για να είμαστε στον πραγματικό κόσμο στον οποίο εξαφανίζεται ο εσφαλμένος νους, καθώς εξαφανίζεται ο δικός του κόσμος της αμαρτίας και του διαχωρισμού. Το μόνο που απομένει είναι η μνήμη του Ποιοι είμαστε ως ένας και ενιαίος Υιός Του Θεού, τόσο ιερός όπως ο Δημιουργός του, η Αγιότητα η Ίδια:

Πόσο όμορφος γίνεται αυτός ο κόσμος, εκείνη την μοναδική στιγμή που θα δεις την αλήθεια για τον εαυτό σου να αντανακλάται εκεί. Τώρα είσαι αναμάρτητος και αντικρίζεις την αθωότητά σου. Τώρα είσαι ιερός και το αντιλαμβάνεσαι. Και τώρα ο νους επιστρέφει στον Δημιουργό του · και η ένωση του Πατέρα και του Υιού, η Ενοποίηση των ενοποιήσεων που στέκει πίσω από όλες τις ενώσεις αλλά και πέρα από αυτές. Ο Θεός δεν είναι ορατός παρά μόνο κατανοητός. Ο Υιός Του δεν δέχεται επίθεση αλλά αναγνωρίζεται. (Δ-3.8)

Δεν υπάρχει σύγκρουση, γιατί η θέλησή μου είναι δική σου.

Σ' αυτό το μάθημα ο Ιησούς επικεντρώνεται στον εξέχοντα ρόλο που παίζει η σύγκρουση στο σύστημα σκέψης του εγώ. Το εγώ πιστεύει ότι έχει αψηφήσει το Θέλημα του Θεού και παραμένει σε αντίθεση με Αυτό. Αυτή είναι η βάση όλης της σύγκρουσης, η οποία εκδηλώνεται στο νου που είναι διαιρεμένος μεταξύ του εγώ και του Αγίου Πνεύματος. Η σκέψη αυτή δεν είναι του Αγίου Πνεύματος, αλλά βρίσκεται στον πυρήνα του συστήματος σκέψης του εγώ, που καθιέρωσε τις ταυτότητές μας μέσα από συγκρούσεις, αντιθέσεις, περιφρόνηση, και φόνο - που αντανακλώνται σε έναν κόσμο όπου ακμάζουν οι συγκρούσεις, οι αντιθέσεις, η περιφρόνηση, και ο φόνος. Το εγώ επομένως διακηρύττει ότι η σύγκρουση ζει και βασιλεύει - εμείς κλέψαμε από τον Θεό, ο Οποίος τώρα θα το πάρει από εμάς - το οποίο επιβεβαιώνεται με την δική του κοσμική σκιά (του εγώ) της σύγκρουσης και του πολέμου. Αυτό απαιτεί να κάνουμε κάτι για την επικείμενη απειλή της ύπαρξής μας, και το τελικό προϊόν αυτής της «δράσης» μας είναι ο κόσμος της επίθεσης.

(1:1-5) Πόσο ανόητο ήταν, Πατέρα, να πιστεύω ότι ο Υιός σου μπορεί να κάνει τον εαυτό του να υποφέρει! Θα μπορούσε ποτέ να φτιάξει ένα σχέδιο για την καταδίκη του, και να μείνει χωρίς βέβαιο τρόπο για την απελευθέρωσή του; Με αγαπάς, Πατέρα. Ποτέ δεν θα μπορούσες να μ' αφήσεις εγκαταλειμμένο, να πεθάνω μέσα σ' ένα κόσμο πόνου και σκληρότητας. Πώς μπόρεσα να πιστέψω ότι η Αγάπη εγκατέλειψε τον Εαυτό της;

Το εγώ μας λέει ότι ο Θεός μας εγκατέλειψε. Ότι Αυτός μας δημιούργησε μέσα σε σώματα και στη συνέχεια μας άφησε σ' αυτό τον κόσμο να τα προστατεύσουμε μόνοι μας, να υποφέρουμε, και τελικά να πεθάνουμε. Το εγώ ποτέ δεν μας λέει ότι εμείς εγκαταλείψαμε τον Θεό, ούτε την απόλυτη αλήθεια - ότι δεν υπήρξε καμία εγκατάλειψη, γιατί πως θα μπορούσε η Αγάπη να εγκαταλείψει τον Εαυτό της;

(1:6-9) Δεν υπάρχει θέληση άλλη από την Θέληση της Αγάπης. Ο φόβος είναι ένα όνειρο, και δεν έχει θέληση που μπορεί να αντικρούσει την δική σου. Η σύγκρουση είναι ύπνος, και η ειρήνη αφύπνιση. Ο θάνατος είναι ψευδαίσθηση · η ζωή, αιώνια αλήθεια.

Μπορεί να θυμάστε ότι το Μάθημα 190, «Επιλέγω την χαρά του Θεού αντί για τον πόνο», ολοκληρώνεται με ένα παρόμοιο ρυθμό. Οι λέξεις είναι διαφορετικές, αλλά το νόημα και η παρουσίαση είναι η ίδια:

... Αυτή είναι η μέρα που σου δίνεται να συνειδητοποιήσεις το μάθημα που περιέχει όλη την δύναμη της σωτηρίας. Είναι αυτό: ο πόνος είναι ψευδαίσθηση · η χαρά πραγματικότητα. Ο πόνος δεν είναι παρά ύπνος · η χαρά είναι αφύπνιση. Ο πόνος είναι αυταπάτη · η χαρά μόνο είναι αλήθεια. (Erg - 190.10:3-6)

(1:10-11) Δεν υπάρχει αντίθετο στην Θέλησή σου. Δεν υπάρχει σύγκρουση, διότι η θέλησή μου είναι δική σου.

Οι ζωές μας ως σωματικά, ψυχολογικά όντα - οι σκιές του προβλήματος της εξουσίας με τον Θεό - βασίζονται στην αντίθεση και τη σύγκρουση. Αν δεν υπερασπιστούμε τον εαυτό μας, οι άλλοι θα μας επιτεθούν και θα βάλουν τέλος στην ύπαρξή μας, και έτσι χρειάζεται πάντα να ασχολούμαστε με την αυτοπροστασία. Τελικά όμως, συνειδητοποιούμε ότι υπάρχει κάποιο λάθος με αυτήν τη ζωή της επίθεσης-άμυνας, και ότι μπορούμε να επιλέξουμε ξανά, όπως ο Ιησούς μας λέει τώρα:

(2) Η συγχώρεση δείχνει ότι η Θέληση του Θεού είναι Μία, και ότι την μοιραζόμαστε. Σήμερα, ας δούμε τα άγια θεάματα που μας δείχνει η συγχώρεση, ώστε να μπορέσουμε να βρούμε την ειρήνη του Θεού. Αμήν.

Η συγχώρεση αναιρεί την ψευδή αντίληψη της σύγκρουσης δίνοντας τέλος στο όνειρο ότι εσείς και εγώ είμαστε διαχωρισμένοι, ότι είμαστε απομακρυσμένοι από σκέψεις ενοχής και κρίσης, πόνου και θλίψης. Η αληθινή αντίληψη φανερώνει έναν κόσμο καθαρό από αμαρτία, καθώς θυμόμαστε το κοινό μας συμφέρον που είναι να βρούμε την ειρήνη του Θεού και να επιστρέψουμε στην εστία:

... ένα όραμα ενός διαφορετικού κόσμου, τόσο νέου και καθαρού και φρέσκου που θα ξεχάσεις τον πόνο και την λύπη που έβλεπες πριν. (Κ-31.VIII.8:4)

ΜΑΘΗΜΑ 332

Ο φόβος δεσμεύει τον κόσμο. Η συγχώρεση τον απελευθερώνει.

Ο κόσμος δεσμεύεται από το φόβο μου επειδή ο κόσμος είναι η σκέψη μου. Αν ο νους μου επιλέξει το φόβο, θα αντικρύζω έναν κόσμο βασισμένο στο φόβο, βλέποντας τα πάντα γύρω μου σαν φυλακή. Αν ο νους μου επιλέξει τη συγχώρεση, θα βλέπω έναν κόσμο στον οποίο ο καθένας είναι ελεύθερος και αδέσμευτος. Μπορεί να βλέπω ανθρώπους που έχουν την ψευδαίσθηση ότι είναι φυλακισμένοι, όμως δεν θα συμμετέχω πλέον στο δικό τους όνειρο με το να αισθάνομαι τις επιπτώσεις του πόνου τους. Καθώς ασκούμαστε στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, δεν μας ζητείται να αρνηθούμε αυτό που συμβαίνει στον κόσμο, αλλά μας ζητείται απλά να μη συμμετέχουμε στο δικό του σύστημα σκέψης με το να του δίνουμε την εξουσία στο νου μας. Στους άλλους, μπορεί να φαινόμαστε ότι συμμετέχουμε στην ψευδαίσθηση, αλλά ο νους μας παραμένει σε ειρήνη. Αυτό επομένως που ελέγχει τη συμπεριφορά μας είναι η ειρήνη και η συγχώρεση, όχι η σύγκρουση ή ο φόβος.

(1:1-4) Το εγώ φτιάχνει ψευδαισθήσεις. Η αλήθεια ακυρώνει τα άσχημα όνειρά του διώχνοντάς τα μακριά με την λάμψη της. Η αλήθεια ποτέ δεν κάνει επίθεση. Απλά είναι.

Η συγχώρεση δεν κάνει τίποτα · απλά είναι. Η αγάπη δεν κάνει τίποτα · απλά είναι. Όταν ο Ιησούς ήταν εδώ, δεν έκανε τίποτα · απλά ήταν. Κάποιος που είναι στον πραγματικό κόσμο και φαίνεται να υπάρχει εδώ, επίσης δεν κάνει τίποτα, με την έννοια του να διορθώσει ενεργά τα λάθη του εγώ. Η εσωτερική αγάπη απλά διώχνει μακριά με την λάμψη της τις εσφαλμένες σκέψεις μέσα στο νου του ενός Υιού του Θεού.

(1:5) Και με την παρουσία της ο νους ανακαλείται από τις φαντασιώσεις, ξυπνώντας στην πραγματικότητα.

Ο «νους» εδώ είναι ο λήπτης των αποφάσεων που αναγνωρίζει το λάθος του. Είχε ταυτιστεί με τις φαντασιώσεις, και τώρα συνειδητοποιεί ότι αυτές δεν θα οδηγήσουν στην ευτυχία.

(1:6-8) Η συγχώρεση προσκαλεί αυτή την παρουσία να εισέλθει, και να πάρει τη δικαιοματική της θέση μέσα στο νου. Χωρίς συγχώρεση ο νους είναι αλυσοδεμένος, πιστεύοντας στην δική του ματαιότητα. Όμως με την συγχώρεση το φως λάμπει μέσα από το όνειρο του σκότους, προσφέροντας του ελπίδα, και δίνοντάς του το μέσο να συνειδητοποιήσει την ελευθερία που είναι η κληρονομιά του.

Όταν επιλέγουμε να ταυτιστούμε με το εγώ, επιλέγουμε να είμαστε φυλακισμένοι στην αμαρτία, την ενοχή και το φόβο. Όταν διορθώνουμε το λάθος μας και επιλέγουμε τη συγχώρεση, αναιρούμε το εγωικό σύστημα σκέψης, κοιτάζοντάς το χωρίς κρίση. Έτσι χάνεται το σκοτεινό όνειρο στο οποίο

είμαστε αλυσοδεμένοι με την ενοχή, η θέση του τώρα καταλαμβάνεται από το φως της ελευθερίας που είναι η αληθινή κληρονομιά μας, ανεπηρέαστη από τις εγωικές φαντασιώσεις της απόρριψης και του μίσους:

Η ειρήνη είναι το φυσικό κληροδότημα του πνεύματος. Ο καθένας είναι ελεύθερος να αρνηθεί να αποδεχτεί την κληρονομιά του, αλλά δεν είναι ελεύθερος να ορίσει τι είναι η κληρονομιά του. (Κ-3.VI.10:1-2)

(2) Δεν θέλουμε να κρατήσουμε φυλακισμένο ξανά τον κόσμο σήμερα. Ο φόβος τον κρατά αιχμάλωτο. Και όμως η Αγάπη Σου μας έχει δώσει τα μέσα να τον ελευθερώσουμε. Πατέρα, θέλουμε να τον απελευθερώσουμε τώρα. Διότι καθώς προσφέρουμε ελευθερία, δίδεται και σε μας. Και δεν θέλουμε να μείνουμε φυλακισμένοι, ενώ Εσύ μας προσφέρεις την ελευθερία.

Αντιλαμβανόμαστε ότι αυτό που δεσμεύει τον κόσμο δεν είναι αυτό που συμβαίνει εξωτερικά, αλλά αυτό που κάνουμε πραγματικό μέσα στο νου μας. Αλλάζουμε την δική μας κατάσταση φυλάκισης αλλάζοντας τους δασκάλους, και ο κόσμος μας αλλάζει αντίστοιχα. Οι εχθροί γίνονται φίλοι, και οι πόρτες των φυλακών που φαινόταν κλειδωμένες για πάντα, ανοίγουν διάπλατα καθώς με χαρά και ευγνωμοσύνη αναδυσόμαστε από τα δεσμά της ενοχής και του μίσους. Αλλά δεν αναδυσόμαστε μόνοι, γιατί όλοι οι αδελφοί μας πορεύονται μαζί μας από το σκοτάδι στο φως, από την φυλακή στην ελευθερία και από το φόβο στην αγάπη.

Το επόμενο μάθημα συνεχίζει αυτό το χαρμόσυνο θέμα.

ΜΑΘΗΜΑ 333

Η συγχώρεση δίνει τέλος στο όνειρο της σύγκρουσης εδώ.

Αυτός ο κόσμος ξεκίνησε με μια σκέψη φόβου, την πηγή της σύγκρουσης που είναι η ρίζα όλων των ονείρων. Έτσι, για παράδειγμα, φοβάμαι κάποιον ή κάτι έξω από μένα, που θέλησή τους είναι να επιτεθούν, ξεκάθαρα σε σύγκρουση με τη θέλησή μου, την οποία αντιλαμβάνομαι ως στοργική και ειρηνική. Όμως είναι αδύνατο να υπάρχεις ως σώμα σε αυτό τον κόσμο χωρίς αυτού του είδους τις συγκρούσεις, γιατί η ουσία της σωματικής ζωής έχει τις ρίζες της στην αρχή του εσφαλμένου νου ή ο ένας ή ο άλλος - μια πτυχή της θεωρίας του Δαρβίνου για την επιβίωση του ισχυρότερου. Μόνο όταν βγαίνουμε έξω από το όνειρο με τον Ιησού, μέσω της συγχώρεσης, αντιλαμβανόμαστε την απατηλή φύση του εγωικού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού και της σύγκρουσης. Αυτό το μάθημα είναι ιδιαίτερα σημαντικό λόγω της έμφασης που δίνει στο να επιλύσουμε το πρόβλημα της σύγκρουσης του εγώ στο νου, και όχι στον κόσμο ή στο σώμα.

(1:1-3) Η σύγκρουση πρέπει να επιλυθεί. Δεν μπορείς να την παρακάμψεις, να την παραμερίσεις, να την αρνηθείς, να την μεταμφιέσεις, να την δεις κάπου αλλού, να την αποκαλέσεις με ένα άλλο όνομα, ούτε να την κρύψεις παραπλανητικά με οποιοδήποτε τρόπο, αν θέλεις να ξεφύγεις από αυτή. Πρέπει να την δεις ακριβώς έτσι όπως είναι, εκεί όπου νομίζεις ότι είναι, μέσα στην πραγματικότητα που της έχει δοθεί, και με τον σκοπό που της έχει αποδώσει ο νους.

Οι ψυχολόγοι της ψυχοδυναμικής έχουν επικεντρωθεί σε αυτό που ονομάζουν *βασική σύγκρουση*, και κάθε θεωρητικός έχει έναν διαφορετικό ορισμό. Ο Ιησούς, επίσης έχει μια θεωρία και ορίζει ότι

η βασική σύγκρουση βρίσκεται ανάμεσα στην ψευδαίσθηση και στην αλήθεια. Η σύγκρουση του εγώ με τον Θεό, αποτελεί το θεμέλιο των πάντων σε αυτόν τον κόσμο, και ο Ιησούς τονίζει ότι δεν μπορούμε να τη λύσουμε εξωτερικά, αλλά μόνο στην πηγή της - που είναι η απόφαση του νου να έχει δικίο αντί να είναι ευτυχισμένος, να ευθυγραμμίζεται με το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα. Επομένως στον κόσμο καμία σύγκρουση δεν επιλύεται πραγματικά, και έτσι εδώ δεν θα υπάρξει ποτέ διαρκής ειρήνη · μόνο μίσος, διότι δεν αντιλαμβανόμαστε την πηγή της η οποία βρίσκεται μέσα στο εγωϊκό σύστημα σκέψης που μοιράζονται όλες οι πλευρές κάθε σύγκρουσης - παρελθόν, παρόν και μέλλον

Χρειάζεται λοιπόν να δούμε τη σύγκρουση εκεί που βρίσκεται: μέσα στο νου, επιλεγμένη από το νου. Μόλις επιλεχτεί, η σύγκρουση απομονώνεται και στη συνέχεια - προβάλλεται - γίνεται ορατή στον κόσμο. Έτσι δεν υπάρχει καμία ελπίδα να την αναιρέσουμε. Ως δάσκαλός μας ο Ιησούς, μας ζητά ν' αφήσουμε τα μάτια του να γίνουν δικά μας, ώστε να μπορέσουμε να μάθουμε την αληθινή πηγή της σύγκρουσης · ποτέ εξωτερικά - μεταξύ ανθρώπων, κυβερνήσεων, θρησκειών και φυλών - αλλά μέσα στο νου που πιστεύει ότι μπορεί να υπάρξει μόνο μέσω της σύγκρουσης, η οποία είναι ριζωμένη στην δική του πεποίθηση ότι έχει κάνει πόλεμο με τον Θεό, τον νίκησε, και τώρα πρέπει να αποφύγει τα αντίποινά Του που είναι αναπόφευκτα. Η διαδικασία της θεραπείας ξεκινά με τις εξωτερικές μας αντιλήψεις, και ο Ιησούς μας βοηθά να δούμε ότι αυτές δεν είναι παρά «η εξωτερική εικόνα μίας εσωτερικής κατάστασης» (Κ-21.εισ.1:5).

(1:4) Γιατί μόνο τότε θα αρθούν όλες οι άμυνες, και η αλήθεια θα μπορέσει να λάμψει πάνω της καθώς εξαφανίζεται.

Η σύγκρουση τελειώνει όταν φέρνουμε το σκοτάδι της στο φως της συγχώρεσης - *μέσα στο νου*. Το να ζητήσουμε την βοήθεια του Ιησού, σημαίνει να δούμε την κατάσταση μέσα από τα μάτια του, μαθαίνοντας ότι αυτό που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά ως σύγκρουση είναι μια προβολή της εσωτερικής σύγκρουσης: τον πόλεμό μας με τον Θεό. Μόνο όταν εξετάσουμε αυτή τη σκέψη, μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε την παραφροσύνη της, που επιτρέπει το φως της αλήθειας να την διώξει με την λάμψη του.

(2) Πατέρα, η συγχώρεση είναι το φως που διάλεξες Εσύ για να διώξει με την λάμψη του όλη την σύγκρουση και όλη την αμφιβολία, και να φωτίσει τον δρόμο για την επιστροφή μας προς Εσένα. Κανένα άλλο φως εκτός απ' αυτό δεν μπορεί να δώσει τέλος στα κακά μας όνειρα. Κανένα φως εκτός από αυτό δεν μπορεί να σώσει τον κόσμο. Γιατί αυτό μόνο δεν θα αποτύχει ποτέ σε τίποτα, εφόσον είναι το δικό Σου δώρο προς τον αγαπημένο Σου Υιό.

Ο Ιησούς λέει ότι κανένα πρόβλημα δεν θα μπορέσει ποτέ να λυθεί σε αυτόν τον κόσμο χωρίς πρώτα να το φέρουμε στην πηγή του, και στη συνέχεια να αλλάξουμε την απόφαση που πήρε ο νους υπέρ του εγώ. Μόνο τότε θα επιστρέψει το φως.

ΜΑΘΗΜΑ 334

Σήμερα διεκδικώ τα δώρα που δίνει η συγχώρεση.

Τα Μαθήματα από το 334 έως το 337 επικεντρώνονται στο θέμα του να αντιλαμβανόμαστε το αναμάρτητο στους αδελφούς μας, το οποίο μας επιτρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι κι εμείς είμαστε αναμάρτητοι. Αντίστοιχη προσέγγιση έχουν οι δύο ενότητες στο τέλος του Κεφαλαίου 20, «Η Συνέπεια Μέσων και Στόχου» και «Η Όραση της Αθωότητας» (Κ-20.VII, VIII). Το δώρο της συγχώρεσης ξυπνά μέσα μας τη μνήμη της δικής μας αθωότητας, διότι με το να αναιρέσουμε την πίστη στην αμαρτία που αντιλαμβανόμαστε στους άλλους, δίνουμε την ευκαιρία στους εαυτούς μας να επιλέξουν το αναμάρτητο που προσφέρει το Άγιο Πνεύμα, και όχι το δώρο της αμαρτίας του εγώ.

(1:1) Δεν θα περιμένω άλλη μια μέρα για να βρω τους θησαυρούς που μου προσφέρει ο Πατέρας μου.

Εδώ άλλη μια φορά, ο Ιησούς κάνει έκκληση προς εμάς να αναγνωρίσουμε το πόσο δυστυχισμένα ζούμε κάτω από την καθοδήγηση του εγώ, και πόσο ευτυχισμένοι θα είμαστε αν αφήσουμε αυτόν να είναι ο δάσκαλός μας αντί για το εγώ.

(1:2) Οι ψευδαισθήσεις είναι όλες μάταιες, και τα όνειρα φεύγουν ακόμα και την στιγμή που υφαίνονται από σκέψεις βασισμένες σε εσφαλμένες αντιλήψεις.

Με άλλα λόγια, ο κόσμος έχει ήδη τελειώσει. Η αρχή της Επανόρθωσης δεν έχει σταματήσει ποτέ να υπάρχει, και ό,τι έχουμε ποτέ ονειρευτεί, σκεφτεί, ή βιώσει, είναι μια ψευδαίσθηση που δεν συνέβη ποτέ - «Αυτός ο κόσμος έχει τελειώσει εδώ και πολύ καιρό» (Κ-28.1.1:6).

(1:3-6) Ας μην δεχτώ τέτοια ασήμαντα δώρα ξανά, σήμερα. Η Φωνή του Θεού προσφέρει την ειρήνη του Θεού σε όλους όσους ακούν και επιλέγουν να Τον ακολουθήσουν. Αυτή είναι η επιλογή μου σήμερα. Επομένως πηγαίνω να βρω τους θησαυρούς που μου έχει δώσει ο Θεός.

Είδαμε τη σημασία που έχει να επιλέξουμε τη δεύτερη θέση, για να μπορέσουμε να θυμηθούμε ότι εμείς - μια πτυχή του Υιού του Θεού - είμαστε μέρος της πρώτης. Αν είμαστε δυστυχισμένοι με τα δώρα του εγώ, το θυμό, την κατάθλιψη, ή τον πόνο, χρειάζεται να θυμηθούμε ότι αυτά ήταν δική μας επιλογή, και έτσι μπορούμε να επιλέξουμε ξανά.

(2:1) Αναζητώ μόνο το αιώνιο.

Το εγώ θέλει πάντα να αναζητούμε το εφήμερο: τα δώρα της ιδιαιτερότητας του κόσμου. Ο Ιησούς μας θυμίζει ότι αυτό που πραγματικά θέλουμε και το μόνο που θέλουμε, είναι η αγάπη που δεν τελειώνει ποτέ:

Η αφοσίωσή σου, λοιπόν, ας είναι προς το αιώνιο, και μάθε πώς να μην το εμποδίζεις και το κάνεις σκλάβο στον χρόνο. (Κ-19.11.6:1)

(2:2-5) Διότι ο Υιός Σου δεν γίνεται να ικανοποιηθεί με τίποτα λιγότερο από αυτό. Ποια, λοιπόν, θα μπορούσε να είναι η παρηγοριά του εκτός από αυτό που προσφέρεις Εσύ στον μπερδεμένο νου του και την τρομαγμένη του καρδιά, για να του δώσει σιγουριά και να του φέρει ειρήνη; Σήμερα θέλω να δω τον αδερφό μου αναμάρτητο. Αυτό είναι το Θέλημά Σου για μένα, διότι έτσι θα δω το αναμάρτητό μου.

Ο τρόπος που βρίσκουμε το αιώνιο στους εαυτούς μας είναι το να συγχωρούμε. Ο Ιησούς, όπως είδαμε κατ' επανάληψη, μας βάζει να εργαστούμε ανάποδα. Ξεκινάμε από εκεί που πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε - στις ιδιαίτερες σχέσεις που είναι γεμάτες με ανάγκες και παράπονα. Κάτω από την καθοδήγηση του νέου μας δασκάλου μαθαίνουμε να τις χρησιμοποιούμε ως τάξεις, στις οποίες καταλαβαίνουμε ότι η αμαρτία που αντιλαμβανόμαστε γύρω μας ή ακόμα και στα σώματά μας, είναι μια προβολή της πίστης που έχει ο νους στην αμαρτία. Μόλις επιστρέψουμε στην πηγή του

σφάλματος, μπορούμε ως λήπτες των αποφάσεων να επιλέξουμε διαφορετικά. Ξεκινάμε ζητώντας βοήθεια να μετατοπίσουμε την αντίληψή μας για κάποιον που αντιλαμβανόμαστε έξω από μας, και προχωρούμε ευγενικά προς τον μπερδεμένο μας νου και τη φοβισμένη μας καρδιά, για να δεχθούμε εκεί το εγγενές μας αναμάρτητο ως αληθινός Υιός του Θεού.

ΜΑΘΗΜΑ 335

Σήμερα επιλέγω να δω το αναμάρτητο του αδελφού μου.

Αυτή η ιδέα επιβεβαιώνει αυτό που ο Ιησούς είπε να επιλέξουμε στο τέλος του προηγούμενου μαθήματος. Τώρα επιλέγουμε να δούμε το αναμάρτητο του αδελφού μας αντί για την αμαρτία, διότι επιλέγουμε να δούμε την αθωότητα στον εαυτό μας.

(1:1-3) Η συγχώρεση είναι μια επιλογή. Ποτέ δεν βλέπω τον αδελφό μου έτσι όπως είναι, διότι αυτό υπερβαίνει κατά πολύ τα όρια της αντίληψης. Αυτό που βλέπω σε αυτόν είναι απλά αυτό που επιθυμώ να δω, διότι αυτό συμβολίζει αυτό που θέλω να είναι η αλήθεια.

Η πραγματικότητά μου ως Χριστός βρίσκεται πέρα από την αντίληψη, αλλά μέσα στο όνειρο μπορώ να αντιληφθώ ως αλήθεια την αμαρτία ή το αναμάρτητο, ανάλογα με το δάσκαλο που επιλέγω και τα μαθήματα που επιθυμώ να μάθω: αυτά που ενισχύουν το όνειρο της ατομικότητάς μου, ή αυτά που με βοηθούν να ξυπνήσω απ' αυτό. Επομένως ο τρόπος που σας βλέπω προκύπτει από τον τρόπο που βλέπω τον εαυτό μου - *η προβολή δημιουργεί την αντίληψη*. Αυτό που έχω κρίνει πραγματικό και σημαντικό στο νου μου είναι αυτό που θα δω ως πραγματικό και σημαντικό έξω από μένα στο σώμα. Αν κρίνω την ατομικότητά μου ως πολύτιμη, αυτό θα δω σε σας · αλλά θα δω επίσης εκεί την αμαρτία, και όχι μέσα μου. Όπως μάθαμε στο Μάθημα 161, το εγώ μας έβαλε να φτιάξουμε τον κόσμο της ιδιαιτερότητας, ακριβώς για να έχουμε ανθρώπους στους οποίους μπορούμε να προβάλλουμε την ευθύνη για την ατομική και την διαχωρισμένη μας ύπαρξη.

(1:4) Μόνο σε αυτό ανταποκρίνομαι, όσο και να μου φαίνεται ότι εξαναγκάζομαι από εξωτερικά συμβάντα.

Είναι μία από τις βασικές αρχές στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Φαίνεται να επηρεαζόμαστε από αυτά που βρίσκονται έξω από μας · αλλά στην πραγματικότητα επηρεαζόμαστε μόνο από την απόφαση που παίρνει ο νους υπέρ της ιδιαιτερότητας του εγώ ή της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος.

(1:5-7) Επιλέγω να δω αυτό που θέλω, και αυτό βλέπω και μόνο αυτό. Η αθωότητα του αδελφού μου, δείχνει σε μένα ότι θα ήθελα να δω και την δική μου. Και θα την δω, εφόσον έχω επιλέξει να δω τον αδελφό μου μέσα στο ιερό της φως.

Σε πρακτικό επίπεδο, αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να αισθανόμαστε ένοχοι επειδή παντού γύρω μας βλέπουμε φόνο, πόνο, θάνατο και αρρώστια. Να θυμάστε ότι η αντίληψη είναι μια ερμηνεία (π.χ., Εγγ-17.4:1-2). Το πρόβλημα δεν είναι αυτό που «αντικειμενικά» βλέπουν τα μάτια μας, αλλά το πως ερμηνεύουμε αυτό που βλέπουν τα μάτια μας. Έτσι δεν αρνούμαστε αυτό που κάνουν τα άλλα σώματα, αλλά αρνούμαστε την ερμηνεία του εγώ, η οποία θα είναι ότι η αμαρτία είναι ανεξέλεγκτη, είτε στον εαυτό μας είτε στους άλλους. Η αλλαγή που θέλουμε να επέλθει στο νου

μας είναι να δούμε στον εαυτό μας και στους άλλους εκφράσεις αγάπης ή προσκλήσεις για αγάπη, όχι την αμαρτία και το κακό.

(2) Τι άλλο θα μπορούσε να επαναφέρει την θύμησή Σου σε μένα, εκτός από το να δω το αναμάρτητο του αδελφού μου; Η αγιότητά του μου θυμίζει ότι αυτός δημιουργήθηκε ένα μαζί μου, όμοιος με μένα. Σε αυτόν βρίσκω τον Εαυτό μου, και στον Υιό Σου βρίσκω και την δική Σου θύμηση.

Αυτό που επαναφέρει τη θύμηση του Θεού σε μας, και τη θύμηση του Ποιοι είμαστε ως Χριστός, είναι το να παραιτηθούμε από την πίστη στην πραγματικότητα της αμαρτίας. Με την αφαίρεση των εμποδίων του διαχωρισμού που είχαμε τοποθετήσει ανάμεσα σε μας και τους ιδιαίτερους συντρόφους μας, αφαιρούμε το πέπλο της λήθης που μας κρατούσε μακριά από την επίγνωση του Θεού μέσα στο νου μας. Η συγχώρεση είναι το μέσο που χρησιμοποιεί το Άγιο Πνεύμα για την άρση αυτού του πέπλου, που επιτρέπει τη θύμηση του Θεού να επιστρέψει, και είμαστε ευτυχείς και ευγνώμονες που είναι έτσι.

ΜΑΘΗΜΑ 336

Η συγχώρεση με αφήνει να γνωρίσω ότι οι νόες είναι ενωμένοι.

Στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, η αμαρτία και ο διαχωρισμός είναι στην ουσία συνώνυμα. Η αμαρτία είναι η πεποίθηση ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικός και είναι κατακριτέος διότι επιτεύχθηκε μέσα από άγρια επίθεση. Όμως, αν οι νόες είναι ενωμένοι, δεν μπορεί να υπάρξει διαχωρισμός ή διαφορές, και επομένως καμία αμαρτία. Πράγματι, δεν υπάρχει τίποτα, εκτός από τον Θεό και τον Χριστό, η Ενιαιότητά Του είναι εντελώς ανεπηρέαστη από αυτό που δεν συνέβη ποτέ. Το να ζητήσουμε βοήθεια για να μετατοπίσουμε την αντίληψή μας για τον κόσμο - το νόημα της συγχώρεσης - μας επιτρέπει να κατανοήσουμε ότι είμαστε πραγματικά ένα: στο νου και στο Νου.

(1:1-2) Η συγχώρεση είναι το μέσο που έχει οριστεί για την λήξη της αντίληψης. Η γνώση επανορθώνεται αφού πρώτα η αντίληψη αλλάξει, και έπειτα δίνει την θέση της ολοκληρωτικά σε αυτό που παραμένει για πάντα πέρα και από τις υψηλότερες επιδόσεις της.

Αρχικά ζητάμε βοήθεια για να μετατοπιστούμε από την ψευδή αντίληψη του εγώ στην αληθινή αντίληψη του Άγιου Πνεύματος. Όταν η όρασή Του καθαρίσει όλες τις εσφαλμένες σκέψεις που διατηρούσαμε στο νου μας, το μόνο που απομένει είναι ο Θεός να κάνει το τελικό Του βήμα. Έτσι τελειώνει η αντίληψη, όπως λέει η διευκρίνιση των όρων, μέσα σε ένα «λαμπερό φως», και αυτό που παίρνει τη θέση της είναι η αμετάβλητη γνώση του Εαυτού μας. (Δ-4.7)

(1:3) Γιατί τα θεάματα και οι ήχοι, στην καλύτερη περίπτωση, μπορούν να υπηρετήσουν μόνο για ν' ανακαλέσουν την μνήμη εκείνου που βρίσκεται πέρα από όλα αυτά.

Οι εικόνες και οι ήχοι του αντιληπτού κόσμου μπορούν να χρησιμεύσουν για να βοηθήσουν την αναίρεση της ψευδαίσθησης. Από μόνη της η αντίληψη δεν είναι αληθινή, και όταν το σώμα έχει υπηρετήσει τη λειτουργία του ως μέσο επικοινωνίας και τάξη μάθησης, και τα δύο εξαφανίζονται. Η θύμηση του Θεού ανατέλλει στους συγχωρεμένους νόες μας, και αναπαυόμαστε.

(1:4) Η συγχώρεση εξαλείφει τις διαστρεβλώσεις, και ανοίγει τον κρυμμένο βωμό στην αλήθεια.

Ο κρυμμένος βωμός είναι μέσα στο νου, εκεί που ο λήπτης των αποφάσεων επιλέγει την αλήθεια αντί για την ψευδαίσθηση. Η συγχώρεση αποκαλύπτει το βωμό ώστε να μπορέσουμε να παρουσιάσουμε το δώρο των κρίνων στον εαυτό μας.

(1:5-6) Τα κρίνα του στέλνουν την λάμψη τους μέσα στο νου, και τον καλούν να επιστρέψει και να κοιτάξει προς τα μέσα, για να βρει αυτό που μάταια αναζητούσε έξω. Διότι εδώ, και μόνο εδώ, επανορθώνεται η ειρήνη του νου, διότι αυτή είναι η κατοικία του Ίδιου του Θεού.

Το κάλεσμα για επιστροφή είναι το να καλέσουμε τον δικό μας λήπτη αποφάσεων να αλλάξει το νου του · για να το πούμε διαφορετικά, μας ζητείται να μην κοιτάζουμε εξωτερικά, αλλά να επιτρέψουμε αυτό που αντιλαμβάνονται τα μάτια μας να αντικατοπτρίζει αυτό που πρώτα επιλέξαμε να δούμε εσωτερικά. Μόνο τότε μπορούμε να αλλάξουμε το νου μας όσον αφορά τις ψευδείς αντιλήψεις του, και να ανοίξουμε την πόρτα στον Θεό και την ειρήνη Του.

(2) Μέσα στην σιωπή ας καθαρίσει η συγχώρεση τα όνειρα του διαχωρισμού και της αμαρτίας. Μετά Πατέρα, βοήθησέ με να κοιτάξω μέσα μου, κι να θρω ότι έχεις κρατήσει την υπόσχεσή Σου για την αθωότητά μου · ο Λόγος Σου παραμένει αναλλοίωτος μέσα στο νου μου, η Αγάπη Σου ακόμα κατοικεί μέσα στην καρδιά μου.

Ο Λόγος του Θεού είναι η Επανόρθωση, η αποδοχή της οποίας αναιρεί το σύστημα σκέψης του εγώ. Πρώτα χρειάζεται να ζητήσουμε από τον Ιησού να μας βοηθήσει να μετατοπίσουμε την αντίληψή μας για τον αδελφό μας, το οποίο επιτρέπει την δική μας προβαλλόμενη αμαρτία να επιστρέψει στο νου από όπου προήρθε. Στη συνέχεια κοιτάζουμε μέσα μας προς την εσφαλμένα νοούμενη απόφαση που πήρε ο νους υπέρ του εγώ, αναγνωρίζουμε την εσφαλμένη επιλογή και επιλέγουμε ορθά, επιστρέφοντας επιτέλους στην εστία, την αγάπη μέσα στις καρδιές μας.

ΜΑΘΗΜΑ 337

Το αναμάρτητό μου με προστατεύει από κάθε κακό.

Η πεποίθηση ότι η αμαρτωλή μας επίθεση ενάντια στον Θεό θα χρησιμοποιηθεί εναντίον μας, είναι η αιτία που πορευόμαστε στον κόσμο σε μια κατάσταση αδυναμίας και φόβου. Ωστόσο, επιλέγοντας να είμαστε αναμάρτητοι μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν υπάρχει τίποτα να φοβηθούμε, επειδή δεν υπάρχει προβολή της ενοχής που απαιτεί ως αντάλλαγμα επίθεση.

(1:1-4) Το αναμάρτητό μου μου εξασφαλίζει τέλεια ειρήνη, αιώνια ασφάλεια, παντοτινή αγάπη, ελευθερία μια για πάντα από κάθε σκέψη απώλειας · ολοκληρωτική απαλλαγή από τα βάσανα. Και μόνο η ευτυχία μπορεί να είναι η κατάστασή μου, γιατί μόνο η ευτυχία μου δίδεται. Τι πρέπει να κάνω για να γνωρίσω ότι όλα αυτά είναι δικά μου; Πρέπει να δεχτώ την Επανόρθωση για τον εαυτό μου, και τίποτα άλλο.

Βρίσκω ειρήνη, ασφάλεια, αγάπη και ευτυχία, όχι αλλάζοντας τον κόσμο ή χειραγωγώντας τους άλλους ώστε να καλύψουν τις ιδιαίτερες ανάγκες μου, αλλά με την αλλαγή του συστήματος σκέψης του νου μου ή με την αλλαγή του δασκάλου. Η αποδοχή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος για τον εαυτό μου παραμένει η μία και μοναδική μου ευθύνη (Κ-2.Υ.5:1).

(1:5-6) Ο Θεός ήδη έχει κάνει όλα όσα χρειάζεται να γίνουν. Κι εγώ πρέπει να μάθω ότι δεν χρειάζεται να κάνω τίποτα από μόνος μου, διότι το μόνο που χρειάζεται είναι ν' αποδεχτώ τον

Εαυτό μου, το αναμάρτητό μου, το δημιουργημένο για μένα, τώρα ήδη δικό μου, για να νιώσω την Αγάπη του Θεού να με προστατεύει από κάθε κακό, για να καταλάβω ότι ο Πατέρας μου αγαπά τον Υιό Του · για να γνωρίσω ότι εγώ είμαι ο Υιός που αγαπά ο Πατέρας μου.

Να αναφέρουμε τη σημαντική ενότητα από το κείμενο: Δεν χρειάζεται να κάνω τίποτε (Κ-18.VII). Το μόνο που χρειάζεται να κάνω, είναι να αναιρέσω αυτό που μου δίδαξε το εγώ μου, το οποίο αποδέχθηκα αντί για την αλήθεια της Επανόρθωσης. Η αντιστροφή της απόφασής μου, μου επιτρέπει να αλλάξω την ταύτισή μου από την αμαρτία στο αναμάρτητο, από την ενοχή στην αθωότητα και από το φόβο στην αγάπη, γιατί έχω αποδεχθεί τις γνωστές πλέον λέξεις του Ιησού ως αλήθεια:

Πορεύσου με μεγαλοπρέπεια, με το κεφάλι σου ψηλά, και μην φοβάσαι κανένα κακό. Οι αθώοι είναι ασφαλείς διότι μοιράζονται την αθωότητά τους. Τίποτα από ό,τι βλέπουν δεν είναι βλαβερό, διότι η επίγνωση της αλήθειας απελευθερώνει το καθετί από την ψευδαίσθηση της βλαβερότητας. Και αυτό που φαινόταν βλαβερό τώρα στέκει λαμπερό μέσα στην αθωότητά τους, απελευθερωμένο από την αμαρτία και τον φόβο, έχοντας επιστρέψει με χαρά στην αγάπη. (Κ-23.εισ.3:1-4)

(2:1) Εσύ που με δημιούργησες μέσα στο αναμάρτητο, δεν κάνεις λάθος για το τι είμαι.

Αυτό μας υπενθυμίζει την καθησυχαστική δήλωση του Ιησού στο κείμενο:

Για την ώρα, η εμπιστοσύνη μου σε σένα είναι μεγαλύτερη από την δική σου προς εμένα... Σου ζητείται να ζήσεις έτσι που να αποδεικνύεις ότι δεν είσαι ένα εγώ, και εγώ δεν επιλέγω εσφαλμένα τα κανάλια του Θεού. Ο Ιερός Ένας συμμερίζεται την εμπιστοσύνη μου, και δέχεται τις αποφάσεις της Επανόρθωσής μου διότι η θέλησή μου ποτέ δεν είναι σε δυσαρμονία με την δική Του. (Κ-4.VI.6:1, 3-4)

Αναπαυόμαστε ευτυχισμένοι στη σιγουριά του Ιησού - ασφαλείς από την ενοχή, ασφαλείς από την επίθεση, σίγουροι για την αγάπη.

(2:2-4) Εγώ έκανα λάθος όταν νόμισα ότι αμάρτησα, αλλά δέχομαι την Επανόρθωση για τον εαυτό μου. Πατέρα, το όνειρό μου φτάνει τώρα στο τέλος του. Αμήν.

Για άλλη μια φορά βλέπουμε την σημαντική ιδέα ότι πρέπει να αναγνωρίσουμε τα λάθη μας - εμείς κάναμε λάθος και ο Θεός είχε δίκιο. Επανειλημμένα στο βιβλίο εργασιών - άμεσα και έμμεσα - ο Ιησούς μας οδηγεί να κατανοήσουμε πως παρόλο που αντιλαμβανόμαστε, σκεφτόμαστε και καταλαβαίνουμε εσφαλμένα, υπάρχει Κάποιος μέσα μας, ο Οποίος γνωρίζει την αλήθεια. Σε Αυτόν πηγαίνουμε για να ξυπνήσουμε από τα όνειρα της κόλασης του εγώ στον Ουρανό.

ΜΑΘΗΜΑ 338

Επηρεάζομαι μόνο από τις σκέψεις μου.

Σ' αυτό το μάθημα και τα δύο που ακολουθούν, ο Ιησούς μας θυμίζει πως να ελευθερωθούμε από τον πόνο. Καθώς ο πόνος δεν πηγάζει από κάτι εξωτερικό, η απελευθέρωση από αυτόν δεν μπορεί να αναζητηθεί εκεί. Νομίζουμε ότι επηρεαζόμαστε από τα πάντα, εκτός από τις σκέψεις μας - τις

καιρικές συνθήκες, τα μικρόβια, τις προσβολές, τη φθορά του σώματος, κλπ. Όμως καθώς αυτό είναι το δικό μας όνειρο, μπορούμε να επηρεαστούμε μόνο από τις σκέψεις μας. Η συνειδητοποίηση αυτή σηματοδοτεί το τέλος του πόνου. Όπως ο Ιησούς λέει στην ενότητα «Ο Ονειρευτής του Ονείρου», ο τρόπος για να ελευθερωθούμε από κάθε πόνο είναι να δούμε το πρόβλημα ως έχει, και όχι με τον τρόπο που το έχουμε στήσει εμείς (Κ-27.VII.2). Παγιδευτήκαμε γιατί αποδώσαμε την αιτία της δυστυχίας μας σε κάτι εξωτερικό. Ωστόσο, για να δούμε το πρόβλημα όπως είναι, χρειάζεται να αποδεχθούμε την εσωτερική αιτία του πόνου - την απόφαση που πήρε ο νους υπέρ της ενοχής και της μη συγχώρεσης.

(1:1-4) Μόνο αυτό χρειάζεται για να αφήσεις την σωτηρία να έρθει σε όλο τον κόσμο. Γιατί με αυτή την σκέψη και μόνο, ο καθένας επιτέλους απελευθερώνεται από τον φόβο. Τώρα μαθαίνει ότι κανένας δεν τον τρομάζει, και τίποτα δεν μπορεί να τον θέσει σε κίνδυνο. Δεν έχει εχθρούς και είναι ασφαλής από όλα τα εξωτερικά πράγματα.

Η σωτηρία έρχεται όταν καταλάβω ότι επηρεάζομαι μόνο από τις σκέψεις μου. Εάν ο κόσμος δεν είναι τίποτε άλλο εκτός από μια προβολή της σκέψης μου, όταν αλλάζει αυτή η σκέψη, αλλάζει επίσης η αντίληψή μου για τον κόσμο. Μέσα στο όνειρο τα σώματά μας δεν είναι ασφαλή · πράγματι, έγιναν για να είναι ευάλωτα. Ωστόσο, δεν μιλάμε για τον σωματικό ήρωα του ονείρου. Οι διδασκαλίες του Ιησού μπορούν γίνουν κατανοητές μόνο όταν είμαστε σε θέση να βγούμε έξω από το όνειρο και να μην βλέπουμε πλέον τους εαυτούς μας ως μορφές μέσα σε αυτό. Με το να είμαστε πάνω από το πεδίο μάχης με τον Ιησού (Κ-23.IV), καταλαβαίνουμε ότι εμείς το κάναμε αυτό στους εαυτούς μας, γιατί ο σκοπός μας ήταν να αποδείξουμε πως είμαστε τα αθώα θύματα, και όχι αμαρτωλοί θύτες. Βλέπουμε λοιπόν, ότι μπορούμε να επηρεαστούμε μόνο από σκέψεις μας που μας θυματοποιούν, και από τίποτα άλλο, και έτσι είμαστε ασφαλείς από κάθε απειλή και απελευθερωνόμαστε από το φόβο.

(1:5-7) Οι σκέψεις του μπορούν να τον φοβίσουν, αλλά εφόσον αυτές οι σκέψεις ανήκουν σε αυτόν και μόνο, έχει την δύναμη να τις αλλάξει και να ανταλλάξει κάθε σκέψη φόβου με μια χαρούμενη σκέψη αγάπης. Αυτός σταύρωσε τον εαυτό του. Και όμως, ο Θεός έχει σχεδιάσει ο αγαπημένος Του Υιός να λυτρωθεί.

Το σχέδιο του Θεού - η Επανόρθωση - αναιρεί τις εσφαλμένες σκέψεις μας. Το πρώτο μας βήμα είναι να καταλάβουμε ότι το πρόβλημα δεν βρίσκεται εξωτερικά, αλλά οι σκέψεις που κάνουμε για ό,τι βρίσκεται εξωτερικά. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μας δίνουν πραγματική ελπίδα, διότι μπορούμε να κάνουμε κάτι για τις σκέψεις μας. Καθώς αυτό είναι δικό μας όνειρο, μπορούμε να το αλλάξουμε, όμως αν είμαστε το θύμα του ονείρου κάποιου άλλου, δεν υπάρχει ελπίδα για μας - μόνο επίθεση.

(2) Το σχέδιό Σου είναι σίγουρο, Πατέρα μου, - μόνο το δικό Σου. Όλα τα άλλα σχέδια θα αποτύχουν. Και θα έχω σκέψεις που θα με φοβίζουν, μέχρι να μάθω ότι Εσύ μου έχεις δώσει την μόνη Σκέψη που με οδηγεί στην σωτηρία. Η δική μου μόνη της θα αποτύχει, και με οδηγεί στο πουθενά. Αλλά η Σκέψη που μου έδωσες Εσύ υπόσχεται να με οδηγήσει στην εστία μου, διότι περιέχει την δική Σου υπόσχεση προς τον Υιό Σου.

Το σχέδιο του Θεού είναι να επιστρέψουμε το πρόβλημα στο νου, επειδή εκεί είναι που αυτό αναιρείται. Τα σχέδια του κόσμου - θρησκευτικά, οικονομικά, πολιτικά, εκπαιδευτικά - έχουν ως στόχο να κάνουν το όνειρο καλύτερο. Αυτός είναι ο λόγος που τελικά αποτυγχάνουν. Το μόνο σχέδιο που θα λειτουργήσει - η Επανόρθωση - μας οδηγεί έξω από το σώμα και από τον εσφαλμένο νου στον λήπτη των αποφάσεων όπου ξεκίνησε το όνειρο, και όπου επιλέγουμε να ξυπνήσουμε από το όνειρο. Ταπεινά αναγνωρίζουμε ότι τα δικά μας σχέδια για να ελαχιστοποιήσουμε τον πόνο

και να μεγιστοποιήσουμε την ευχαρίστηση, ποτέ δεν θα λειτουργήσουν. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αυτό είναι το σχέδιό του καθενός όταν ξυπνάει κάθε πρωί: Πώς μπορώ να κάνω τον εαυτό μου να αισθανθεί καλύτερα; Μπορεί να πετύχουμε αυτό που θέλουμε κατά τη διάρκεια της ημέρας, αλλά τελικά η ευχαρίστηση ή η ευτυχία ποτέ δεν διαρκούν. Η Επανόρθωση, το σχέδιο του Θεού, είναι το μόνο που μπορεί να εκπληρώσει την δική Του υπόσχεση της αιώνιας ευτυχίας για τον Υιό Του.

ΜΑΘΗΜΑ 339

Θα λάβω ό,τι κι αν ζητήσω.

Αν πονάω, αυτό συμβαίνει επειδή επιλέγω τον πόνο, και τον επιλέγω λόγω της ιδιότητάς του να κρατά μακριά το Θεό. Επομένως, η ταλαιπωρία δεν θα σταματήσει ποτέ μέχρι να αλλάξω το νου μου για το σκοπό που έχει.

(1:1-4) Κανένας δεν επιθυμεί πόνο. Αλλά μπορεί να νομίζει ότι ο πόνος είναι ευχαρίστηση. Κανένας δεν θα ήθελε να αποφύγει την ευτυχία του. Μπορεί, όμως, να νομίζει ότι η χαρά είναι οδυνηρή, απειλητική και επικίνδυνη.

Ο Ιησούς μιλά γι' αυτήν την ιδέα στο τέλος του πρώτου και του δεύτερου μέρους στα εμπόδια για την ειρήνη (Κ-19.IV-A.17:10-12 · Κ-19.IV-B.15). Ο ίδιος εξηγεί ότι δεν καταλαβαίνουμε πραγματικά τη διαφορά ανάμεσα στην ευχαρίστηση και τον πόνο, και πως εάν πιστεύουμε ότι το σώμα μπορεί να μας δώσει το ένα, μπορεί επίσης να μας δώσει και το άλλο. Είμαστε σε σύγχυση, επειδή έχουμε λάβει εντολή από ένα δάσκαλο που έχει προσωπικό συμφέρον για ό,τι μαθαίνουμε - ότι πονάμε αλλά κάποιος άλλος φταίει γι' αυτό. Αυτή είναι η παράλογη μέθοδος που έχει το εγώ για να μας απελευθερώσει από την ενοχή. Επομένως χρειαζόμαστε έναν Δάσκαλο ο Οποίος θα μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε πως οτιδήποτε προέρχεται από το εγώ είναι τελικά επώδυνο, και ότι η μοναδική πραγματική ευχαρίστηση βρίσκεται στο να κάνουμε το Θέλημα του Θεού (Κ-1.VII.1:4), που σε αυτόν τον κόσμο συνεπάγεται να μάθουμε να συγχωρούμε.

Επομένως, η πραγματική χαρά μας είναι να εγκαταλείψουμε το εγώ, το οποίο σημαίνει να εγκαταλείψουμε την ατομικότητα και την αλαζονεία μας. Για τα εγώ μας ωστόσο, αυτό μπορεί να γίνει αντιληπτό μόνο ως επώδυνο. Ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι τα μωρά θα κλάψουν όταν θα πάρουμε από αυτά το ψαλίδι με το οποίο παίζουν (Κ-4.II.5:2). Από την πλευρά των ενηλίκων που τα φροντίζουν, η διασκέδαση των μωρών είναι ότι φλερτάρουν με τον κίνδυνο, και έτσι αφαιρούν την πιθανή πηγή που θα τους βλάψει. Ο Ιησούς είναι ο ενήλικος που μας φροντίζει και προσπαθεί να κάνει το ίδιο και μ' εμάς, με εξαίρεση πως αυτός δεν έχει την ίδια δύναμη για να επιφέρει την αλλαγή, όπως έχει ένας ενήλικος πάνω σ' ένα παιδί. Έτσι, περιμένει υπομονετικά μέχρι να αλλάξουμε το νου μας αρκετά ώστε να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτός γνωρίζει καλύτερα από εμάς. Ο ίδιος, προσπαθεί ν' απομακρύνει την ιδιαιτερότητά μας, όχι με τη βία, αλλά μας υπενθυμίζει με ευγένεια ότι η ιδιαιτερότητά μας δεν θα μας κάνει ευτυχισμένους.

(1:5-9) Ο κάθε ένας θα λάβει αυτό που ζητά. Αλλά μπορεί να βρίσκεται πραγματικά σε σύγχυση όσον αφορά τα πράγματα που θέλει · την κατάσταση στην οποία θα επιθυμούσε να φτάσει. Τι θα μπορούσε, λοιπόν, να ζητήσει που να το θέλει όταν το λάβει; Έχει ζητήσει αυτό που θα τον

φοβίζει, και θα του φέρνει βάσανα. Σήμερα, ας αποφασίσουμε να ζητήσουμε αυτό που πραγματικά θέλουμε, και μόνο αυτό, ώστε να μπορέσουμε να περάσουμε αυτή την μέρα χωρίς φόβο, χωρίς να συγχέουμε τον πόνο με την χαρά, ή τον φόβο με την αγάπη.

Για άλλη μια φορά, όλοι λαμβάνουμε αυτό που θέλουμε, και θέλουμε την ευτυχία · αλλά δεν καταλαβαίνουμε πως αυτό που πιστεύουμε ότι θα μας κάνει ευτυχισμένους μας φέρνει μόνο δεινά και πόνο. Χρειαζόμαστε ένα διαφορετικό ορισμό της ευτυχίας, η οποία έρχεται όταν βαδίζουμε με τον Ιησού έξω από το όνειρο - έξω από την προσωπική μας ταυτότητα, τις επιθυμίες και την ιδιαιτερότητα - και τον αφήνουμε να μας διδάξει μόνο ό,τι θα μας δώσει αυτό που θέλουμε: την αλλαγή στην αντίληψη των σχέσεων που επιφέρει η συγχώρεση. Γιατί αυτή είναι η Βασιλεία των Ουρανών στη γη, καθώς η χαρά αντικαθιστά τον πόνο και η αγάπη παίρνει τη θέση του φόβου.

(2) Πατέρα, αυτή είναι η μέρα Σου. Είναι μια μέρα που δεν θέλω να κάνω τίποτα από μόνος μου, παρά θέλω ν' ακούω την Φωνή Σου σε όλα όσα κάνω · να ζητώ μόνο ό,τι μου προσφέρεις Εσύ, και να δέχομαι μόνο τις Σκέψεις που Εσύ μοιράζεσαι μαζί μου.

Όταν η ημέρα μας δίνεται στο Άγιο Πνεύμα, το σχέδιό μας είναι να μην κάνουμε τίποτα μόνοι μας. Χρειάζεται μόνο να γνωρίζουμε πόσο γρήγορα ξεχνάμε την ορθά νοούμενη πρόθεσή μας καθώς είμαστε συναισθηματικά φορτισμένοι από τις καταστάσεις της καθημερινότητας που μας πιέζουν. Φαίνεται σαν να είναι αυτές η αιτία που ξεχνάμε τον Δάσκαλό μας, αλλά το να εξασκούμαστε σε σταθερή βάση μας βοηθά να θυμόμαστε ότι είμαστε εμείς που δίνουμε τη δύναμη σε αυτές τις καταστάσεις που μας πιέζουν να Τον απωθήσουν. Κανείς και τίποτα δεν μπορεί να πάρει το Άγιο Πνεύμα από εμάς παρά μόνο ο φόβος μας για την Επανόρθωση και την Αγάπη Του. Τελικά επιλέγουμε να ακούσουμε τη Φωνή Του και Τον καλωσορίσουμε στην κοινή μας εστία μέσα στο νου.

ΜΑΘΗΜΑ 340

Μπορώ να ελευθερωθώ από τον πόνο σήμερα.

Το μάθημα αυτό μας εφοδιάζει με άλλη μια ξεκάθαρη δήλωση αυτού που μπορούμε να βιώσουμε αν επιλέξουμε τον Δάσκαλο της ελευθερίας αντί για τον δάσκαλο του πόνου.

(1:1-2) Πατέρα, Σε ευχαριστώ για την σημερινή μέρα, και για την ελευθερία που είμαι βέβαιος ότι θα φέρει. Αυτή η μέρα είναι άγια, διότι σήμερα ο Υιός σου θα λυτρωθεί.

Η ευγνωμοσύνη μας δεν είναι για τον οποιονδήποτε πόνο βιώνουμε σήμερα - αυτό θα ήταν μαζοχισμός. Ευχαριστούμε τον Πατέρα μας για την Αγάπη Του, η οποία, μέσα από την Παρουσία του Αγίου Πνεύματος στο οδυνηρό μας όνειρο, μας θυμίζει ότι μπορούμε να επιλέξουμε ξανά. Τα βάσανά μας είναι το αποτέλεσμα της εσφαλμένης επιλογής για τον δάσκαλο που έκανε ο νους, αλλά μπορούμε να αλλάξουμε την αιτία με την Αιτία, αυτό και μόνο θα μας απελευθερώσει από τη δική μας φυλακή του πόνου. Η συγχώρεση είναι το μέσο του Αγίου Πνεύματος που μας ελευθερώνει από την κόλαση, γιατί η συγχώρεση αντικατοπτρίζει την Θέληση του Ουρανού, τη μοναδική Πηγή χαράς:

Η τέλεια εκπλήρωση της Θέλησης του Θεού είναι η μόνη χαρά και ειρήνη που μπορείς να γνωρίσεις απόλυτα, διότι είναι η μόνη λειτουργία που μπορεί να βιωθεί ολοκληρωτικά. (Κ-8.III.2:1)

(1:3-6) Τα δεινά του τελειώνουν. Διότι θα ακούει την Φωνή Σου να τον καθοδηγεί για να βρει την όραση του Χριστού μέσα από την συγχώρεση, και να ελευθερωθεί για πάντα από όλα τα δεινά. Σε ευχαριστώ για την σημερινή μέρα, Πατέρα μου. Γεννήθηκα σε αυτό τον κόσμο μόνο και μόνο για να πετύχω αυτή την ημέρα, και αυτό που φέρει μαζί της με χαρά και ελευθερία για τον άγιο Σου Υιό και για τον κόσμο που έφτιαξε, που απελευθερώνεται μαζί του σήμερα.

Επιλέγοντας τη Φωνή της συγχώρεσης στη θέση της φωνής της ενοχής σηματοδοτεί το τέλος των δεινών. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να θυμηθούμε τον ελεύθερο από πόνο Εαυτό μας, εκτός από το να αναγνωρίσουμε ότι το τέλος των δεινών έρχεται με το τέλος του διαχωρισμού, που εκφράζεται μέσα από το να μην βλέπουμε τα συμφέροντα κάποιου άλλου ως ξεχωριστά από τα δικά μας - η ουσία της συγχώρεσης. Όπως ο Ιησούς μας θυμίζει στην *Ψυχοθεραπεία*:

... Άκουσε έναν αδελφό που καλεί για βοήθεια και απάντησέ του... Δεν υπάρχει κανένας άλλος τρόπος να ακούσεις την Φωνή Του. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να αναζητήσεις τον Υιό Του. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να βρεις τον Εαυτό σου. (Ψ-2.V.8:4, 6-8)

(2) Να είσαι χαρούμενος σήμερα! Να είσαι χαρούμενος! Δεν υπάρχει χώρος για τίποτα άλλο εκτός από χαρά και ευχαριστίες σήμερα. Ο Πατέρας μας έχει λυτρώσει τον Υιό Του την σημερινή ημέρα. Κανένας δεν θα μείνει που δεν θα σωθεί σήμερα. Κανένας δεν θα παραμείνει στον φόβο, και κανέναν δεν θ' αφήσει ο Πατέρας που να μην τον φέρει κοντά Του, αφυπνισμένο στον Ουρανό μέσα στην Καρδιά της Αγάπης.

Ο μόνος ορθά νοούμενος σκοπός να είμαστε εδώ, είναι να μάθουμε ότι ο πόνος προέρχεται από μια επιθυμία η οποία με τη σειρά της δημιουργεί μια σκέψη. Αυτή στη συνέχεια, δημιουργεί μια προβαλλόμενη εμπειρία. Θυμόμαστε αυτά τα σημαντικά λόγια από το κείμενο:

... Η αντίληψη φαίνεται ότι σε διδάσκει τι βλέπεις. Ωστόσο δεν είναι παρά μάρτυρας αυτού που δίδας. Είναι η εξωτερικευμένη εικόνα μιας ευχής · μια εικόνα που θέλησες να είναι αληθινή. (Κ-24.VII.8:8-10)

Αν δεν είμαι ευχαριστημένος με την ταλαιπωρία μου, μπορώ να επιστρέψω στον λήπτη των αποφάσεων του νου μου και να πω: «Δεν το επιθυμώ πλέον αυτό». Ωστόσο, για να πω ότι δεν επιθυμώ πλέον αυτόν τον πόνο θα πρέπει επίσης να εννοώ ότι δεν επιθυμώ πλέον την αιτία του - την απόφαση να είμαι μόνος μου και διαχωρισμένος από την Αγάπη του Θεού. Έτσι με χαρά επιτρέπω τον εαυτό μου να ακούσει την στοργική Κρίση του Θεού για μένα, τον Υιό Του:

Άγιος είσαι, αιώνιος και ολοκληρωμένος, σε ειρήνη για πάντα μέσα στην Καρδιά του Θεού. (Εγχ-15.1:11)

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑ;

Από τις 14 περιλήψεις στο Μέρος II αυτή είναι μια από τις σημαντικότερες, καθώς το επίκεντρο των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι το θαύμα, και γι' αυτό και αποτελεί μέρος του τίτλου των

Μαθημάτων. Καθώς τη μελετάμε θα γίνει σαφές όπως και στα επόμενα μαθήματα, ότι ο Ιησούς αντιμετωπίζει τους ρόλους του θαύματος και της συγχώρεσης ως συνώνυμα. Θα ήταν δύσκολο να θεωρήσουμε πως διαφέρουν σημαντικά, αφού είναι πραγματικά πτυχές της ίδιας διαδικασίας της θεραπείας. Ωστόσο, τις περισσότερες φορές ο Ιησούς ονομάζει *συγχώρεση* τη διαδικασία αλλαγής του νου μας, και *θαύμα* την συνειδητοποίηση ότι οι νόες μας είναι η *αιτία* του ονείρου, όχι το *αποτέλεσμά* του.

(1:1-3) Το θαύμα είναι μια διόρθωση. Δεν δημιουργεί, ούτε αλλάζει πραγματικά κάτι. Απλά κοιτάζει τον όλεθρο, κι υπενθυμίζει στο νου ότι αυτό που βλέπει είναι ψευδές.

Αυτό το απόσπασμα είναι αντίστοιχο με την πρώτη ανακεφαλαίωση του Μέρους II, η οποία λέει ότι η συγχώρεση «είναι ήρεμη, και σιωπηλά δεν κάνει τίποτα... Απλά κοιτά, και περιμένει, και δεν κρίνει» (Εργ-1.4:1, 3). Με άλλα λόγια, το θαύμα μπορεί να θεωρηθεί ως η διαδικασία 1) να πάμε πάνω από το πεδίο μάχης με τον Ιησού και να κοιτάξουμε τη δυστυχία του κόσμου - αυτό που πιστεύουμε ότι έχει θυματοποιήσει εμάς και τους άλλους - και να κατανοήσουμε ότι αυτό είναι το εξωτερικό όνειρο που καθρεφτίζει το δικό μας εσωτερικό όνειρο δυστυχίας - την πίστη ότι εμείς επιτεθήκαμε και καταστρέψαμε τον Θεό · και 2) να κοιτάξουμε αυτή την πίστη με ένα ευγενικό χαμόγελο, καθώς συνειδητοποιούμε ότι αυτό που κοιτάμε - στη *μορφή* και στο *περιεχόμενο* - είναι ψεύτικο. Επομένως, το θαύμα δεν αφορά εξωτερικές αλλαγές, αλλά αποκλειστικά και μόνο την αλλαγή του νου. Είναι σαν να αλλάζουμε τους φακούς - δεν βλέπουμε πλέον τον κόσμο μέσα από το φακό του εγώ, αλλά μέσα από το φακό του Αγίου Πνεύματος. Θυμηθείτε ότι το θαύμα δεν είναι αλήθεια και συνεπώς, δεν υπάρχει στον Ουρανό. Σπίτι του είναι η ψευδαίσθηση, όπου απλά αναιρεί το ψευδές, διορθώνοντας αυτό που το εγώ μας είπε ότι ήταν αληθινό.

(1:4-6) Καταργεί το σφάλμα, αλλά δεν επιχειρεί να πάει πέρα από την αντίληψη, ούτε να υπερβεί την λειτουργία της συγχώρεσης. Επομένως, μένει μέσα στα όρια του χρόνου. Ωστόσο, στρώνει τον δρόμο για την επιστροφή της αιωνιότητας και της αφύπνισης της αγάπης, διότι ο φόβος απομακρύνεται σιγά σιγά μετά από την ευγενική θεραπεία που προφέρει το θαύμα.

Το θαύμα, όπως η συγχώρεση, είναι μια ψευδαίσθηση, όπως είναι η λειτουργία του Αγίου Πνεύματος που διορθώνει αυτό που δεν συνέβη ποτέ. Προτού επιτευχθεί αυτή η συνειδητοποίηση όμως, πρέπει πρώτα να δούμε αυτό που έχει κάνει στον κόσμο το εγώ, κατανοώντας ότι αυτό που φαίνεται να υπάρχει εξωτερικά, είναι η αντανάκλαση αυτού που εμείς κάναμε πραγματικό στο νου μας. Μόνο τότε μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε ότι είναι δυνατόν να γίνει μια άλλη επιλογή.

Ο Ιησούς μιλά για το θαύμα σαν μια ευγενική θεραπεία, επειδή δεν κάνει ή δεν απαιτεί τίποτα. Θυμηθείτε αυτό το υπέροχο απόσπασμα που περιγράφει την ευγένεια του Αγίου Πνεύματος:

Η Φωνή του Αγίου Πνεύματος δεν προστάζει, επειδή δεν είναι ικανή για αλαζονεία. Δεν απαιτεί, επειδή δεν επιδιώκει τον έλεγχο. Δεν υπερνικά επειδή δεν επιτίθεται. Απλά υπενθυμίζει. Επιβάλλει μόνο εξαιτίας αυτού που σου υπενθυμίζει. Φέρνει στο νου σου τον άλλο τρόπο, παραμένοντας ήσυχη ακόμα και αναμεσείς όλης αυτής της αναταραχής που μπορεί να κατασκευάσεις. (Κ-5.ΙΙ.7:1-6)

Έτσι, δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα, εκτός από το να εξετάσουμε χωρίς να κρίνουμε το εγώ, που είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς επανειλημμένα αναφέρει ότι τα μαθήματά του είναι απλά. Δεν λέει ότι πρέπει να αλλάξουμε ή να εγκαταλείψουμε κάτι, αλλά μόνο να αλλάξουμε το δάσκαλό μας, που αναιρεί την αρχική μας επιλογή υπέρ του εγώ. Και πάλι, το θαύμα απλά αναιρεί το λάθος, επιτρέποντας την αλήθεια να είναι ο εαυτός της:

Το θαύμα δεν κάνει τίποτα. Το μόνο που κάνει είναι να καταργεί. Και έτσι ακυρώνει την παρέμβαση σε αυτό που έχει ήδη γίνει. Δεν προσθέτει, παρά απλά απομακρύνει. (Κ-28.Ι.1:1-4)

(2:1) Το θαύμα περιέχει το δώρο της χάριτος, διότι δίδεται και λαμβάνεται σαν ένα.

Αυτό συμβαίνει επειδή ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας. Η διόρθωση που σας προσφέρω απελευθερώνοντας τις λανθασμένες αντιλήψεις μου, είναι αυτό που προσφέρω στον εαυτό μου. Αυτό το δώρο δίνεται την άγια στιγμή, κατά την οποία το αμαρτωλό παρελθόν και το τρομακτικό μέλλον παραβλέπονται στην παρουσία της χάριτος του θαύματος:

*... Γιατί το θαύμα είναι **τώρα**. Στέκεται ήδη εδώ, στην παρούσα ευλογία, μέσα στο μόνο διάστημα του χρόνου που η αμαρτία και ο φόβος έχουν παραβλέψει, αλλά που είναι το μόνο που υπάρχει για τον χρόνο. (Κ-26.VIII.5:8-9)*

(2:2-3) Κι έτσι παρουσιάζει τον νόμο της αλήθειας που ο κόσμος δεν υπακούει, διότι δεν μπορεί καθόλου να καταλάβει τους τρόπους του. Το θαύμα αντιστρέφει την αντίληψη που ήταν ανάποδη πριν, κι επομένως δίνει τέλος στις παράξενες παραμορφώσεις που είχαν εκδηλωθεί.

Ο νόμος του ονείρου ότι ο νους καθορίζει τα πάντα, αντανακλά τον νόμο της αλήθειας του Ουρανού - ο Νους του Θεού είναι η Πηγή των πάντων. Στον ορθό μας νου καταλαβαίνουμε ότι ο νους είναι η πηγή όλων όσων αντιλαμβανόμαστε, ενώ ο νόμος της ψευδαίσθησης του εσφαλμένου νου, διδάσκει ότι ο κόσμος μας καθορίζει. Χρησιμοποιώντας την ορολογία που σχετίζεται με την αντίληψη της εικόνας και του φόντου, [figure and ground], αντιλαμβανόμαστε εικόνες ή αντικείμενα στο περιβάλλον μας σε ένα φόντο, και στη συνέχεια κρίνουμε την αξία τους αναλόγως. Για παράδειγμα, όταν βλέπω τους ανθρώπους που κάθονται σε μια αίθουσα όπου δίνω μία διάλεξη, δεν δίνω μεγάλη προσοχή στο παρασκήνιο του ίδιου του φυσικού δωματίου: το χρώμα, το χαλί, το φωτισμό, τα διακοσμητικά των τοίχων, κλπ. Αντίθετα, εστιάζω στους ανθρώπους με τους οποίους μιλώ. Αυτό που έχει κάνει το εγώ με την ιδέα της εικόνας και του φόντου είναι πράγματι αφύσικο, εφόσον όλοι συνήθως αντιλαμβανόμαστε με αυτόν τον τρόπο τον καθημερινό κόσμο.

Το εγώ αναγκάζει το νου να υποχωρήσει τόσο πολύ στο παρασκήνιο, στο βαθμό που δεν γνωρίζουμε καν ότι έχουμε νου, αφήνοντας στο προσκήνιο μόνο το σώμα. Το θαύμα αντιστρέφει αυτή τη σχέση, αναστρέφοντας την αντίληψη. Το παρασκήνιο - ο νους - αναλαμβάνει τώρα το προσκήνιο, και συνειδητοποιούμε ότι αυτός ο νους είναι η αιτία των πάντων. Ο κόσμος που πριν ήταν η κυρίαρχη φιγούρα υποχωρεί τώρα σε αξία, καθώς καταλαβαίνουμε ότι οι φιγούρες που αντιλαμβανόμαστε είναι απλά σκιώδεις αντανακλάσεις των σκέψεων του νου. Έτσι, το θαύμα δεν αναιρεί τελείως την αντίληψη, αλλά απλά αντιστρέφει την προοπτική μας. Θυμηθείτε το απόσπασμα που αναφέρθηκε νωρίτερα από το ποίημα της Helen, «Μεταμόρφωση»:

Αυτό συμβαίνει ξαφνικά. Υπάρχει μία Φωνή

Η Οποία λέει μια λέξη, και όλα αλλάζουν.

.....

... ό,τι φαινόταν μεγάλο

Ξαναβρίσκει τη μικρότητα που του αρμόζει.

Το αχνό γίνεται φωτεινό, και ό,τι ήταν πριν φωτεινό

Τρεμοπαίζει και εξασθενεί και τελικά εξαφανίζεται.

(Τα δώρα του Θεού, σ. 64)

Με άλλα λόγια, για κάποιο διάστημα ακόμα αντιλαμβανόμαστε έναν κόσμο, αλλά τον ερμηνεύουμε σαν να αντανakλά πίσω σε μας μια απόφαση που λήφθηκε από τον νου. Άλλη μια φορά, το θαύμα μας επιτρέπει να αντιστρέψουμε την αιτία και το αποτέλεσμα, και το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο συνοψίζει αυτή τη διαδικασία της ανατροπής ή της αναστροφής, χρησιμοποιώντας την αλληγορία του ονείρου:

Το θαύμα αποδεικνύει ότι ονειρεύεσαι ένα όνειρο, και ότι το περιεχόμενό του δεν είναι αληθινό. Αυτό είναι ένα κρίσιμο βήμα στην διαχείριση των ψευδαισθήσεων... Ο διαχωρισμός άρχισε με το όνειρο ότι ο Πατέρας στερήθηκε τα Αποτελέσματά Του, και ήταν αδύναμος να τα κρατήσει αφού δεν ήταν πια ο Δημιουργός τους... Αποτέλεσμα και αιτία πρώτα διαχωρίζονται, και μετά αντιστρέφονται, έτσι το αποτέλεσμα γίνεται αιτία · και η αιτία αποτέλεσμα... Το θαύμα είναι το πρώτο βήμα που επιστρέφει στην αιτία την λειτουργία της αιτιότητας, όχι του αποτελέσματος... Αυτός ο κόσμος είναι γεμάτος θαύματα. Στέκονται με λαμπρή σιωπή δίπλα σε κάθε όνειρο πόνου και βασάνου, αμαρτίας και ενοχής. Αυτά είναι η εναλλακτική του ονείρου, η επιλογή να είσαι ο ονειρευτής, και όχι να αρνείσαι τον ενεργό ρόλο στην κατασκευή του ονείρου. (Κ-28.ΙΙ.7:1-2· 8:1, 8· 9:3· 12:1-3)

Εμείς επομένως είμαστε οι ονειρευτές του ονείρου, όχι οι φιγούρες του. Αυτές οι φιγούρες - τα σώματά μας και τα σώματα των άλλων - ήταν η κυρίαρχη αντίληψη του εγώ, αλλά ιδωμένα μέσα από την όραση του Αγίου Πνεύματος γίνονται το παρασκήνιο, και ο σκοπός του νου το προσκήνιο.

(2:4-5) Τώρα η αντίληψη ανοίγει στην αλήθεια. Τώρα η συγχώρεση γίνεται αντιληπτή ως δικαιωμένη.

Όταν αποκαθίσταμαι στο ρόλο μου ως ονειρευτής του ονείρου - ο λήπτης των αποφάσεων - είμαι διαθέσιμος να επιλέξω την ορθά νοούμενη αλήθεια. Θυμόμαστε το υπέροχο απόσπασμα από τον William Blake «Οι Γάμοι του Ουρανού και της Κόλασης»:

Αν οι πόρτες της αντίληψης ήταν καθαρές, όλα θα εμφανιζόταν στον άνθρωπο όπως είναι, άπειρα.

Η αναστροφή που κάνει το θαύμα στην αντίληψη - μετατοπίζοντας την προσοχή μας από τον κόσμο στο νου φανερώνει ότι εκπληρώσαμε με επιτυχία την αναίρεση της ενοχής: τη διαδικασία της συγχώρεσης που καθαρίζει το νου από το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και μας ανοίγει το δρόμο για την όραση που οδηγεί στο άπειρο:

Η συγχώρεση είναι η θεραπεία της αντίληψης του διαχωρισμού. Είναι απαραίτητη η σωστή αντίληψη του αδελφού σου, διότι οι νόες έχουν επιλέξει να βλέπουν τους εαυτούς τους ως διαχωρισμένους... Αλλά τα θαύματα του Θεού είναι τόσο καθολικά όσο και οι Σκέψεις Του διότι είναι οι Σκέψεις Του. (Κ-3.Υ.9:1-2, 7)

(3:1-3) Η συγχώρεση είναι το σπίτι των θαυμάτων. Τα μάτια του Χριστού τα παραδίδουν με έλεος και αγάπη σε όλους όσους βλέπουν. Η αντίληψη στέκει διορθωμένη στην όρασή Του, και αυτό που πριν είχε σκοπό να κατηγορεί τώρα ευλογεί.

Η συγχώρεση καθιστά δυνατά τα θαύματα, γιατί ζητά από το Άγιο Πνεύμα να αντιληφθούμε τον κόσμο διαφορετικά. Ο κόσμος του εγώ, που έγινε για να καταραστεί τον Θεό και όλους μέσα σε αυτόν, τώρα γίνεται μια ευλογία διότι εξυπηρετεί το σκοπό Του, καθώς ο Υιός του Θεού επιστρέφει στον Πατέρα Του - γιατί Αυτοί έχουν έλθει:

... Ένα αρχαίο θαύμα έχει έλθει για να ευλογήσει και να αντικαταστήσει μια αρχαία έχθρα που ήλθε για να σκοτώσει. Με ευγενική ευγνωμοσύνη ο Θεός, ο Πατέρας και ο Υιός επιστρέφουν σε αυτό που

είναι δικό Τους, και θα είναι για πάντα. Τώρα ο σκοπός του Αγίου Πνεύματος έχει επιτευχθεί. Γιατί Αυτοί έχουν έλθει! Γιατί έχουν έλθει επιτέλους! (Κ-26.ΙΧ.8:5-9)

(3:4-5) Κάθε κρίνο συγχώρεσης προσφέρει σε όλο τον κόσμο το σιωπηλό θαύμα της αγάπης. Και το κάθε ένα εναποθέτεται ενώπιον του Λόγου του Θεού, πάνω στον συμπαντικό βωμό προς τον Δημιουργό και την δημιουργία στο φως της τέλει αγνότητας και της ατέλειωτης χαράς.

Φέρνουμε τις εσφαλμένες αντιλήψεις μας πίσω στην αγάπη που βρίσκεται μέσα στο συμπαντικό βωμό του φωτός του νου. Επιλέγοντας το Άγιο Πνεύμα αντί για το εγώ, επιλέγουμε τη σκέψη που μας θυμίζει ότι ο Δημιουργός και η δημιουργία είναι ένα. Το μονοπάτι για την εστία μας, που περπατάμε με όλους τους αδελφούς μας, με χαρά στρώνεται με κρίνα:

Δεν θα άφηνες τον άγιο αδελφό σου να σε οδηγήσει εκεί; Η αθωότητά του θα σου φωτίζει τον δρόμο, προσφέροντάς σου το φως της να σε οδηγεί, και την βέβαιη προστασία της, λάμποντας από τον άγιο βωμό μέσα του, εκεί όπου άφησες τα κρίνα της συγχώρεσης. Άφησέ τον να γίνει για σένα ο σωτήρας από τις ψευδαισθήσεις, και κοίταξέ τον με την νέα όραση που κοιτά τα κρίνα και σου φέρνει χαρά. Πηγαίνουμε πέρα από το παραπέτασμα του φόβου, φωτίζοντας ο ένας τον δρόμο του άλλου. Η αγιότητα που μας οδηγεί είναι μέσα μας όπως είναι και το σπίτι μας. Έτσι θα βρούμε αυτό που είμαστε προορισμένοι να βρούμε μέσω Εκείνου που μας οδηγεί... Πορεύσου χαρούμενος μαζί με αυτόν τώρα, διότι ο σωτήρας από τις ψευδαισθήσεις έχει έρθει να σε χαιρετήσει, και να σε οδηγήσει σπίτι μαζί του. (Κ-20.ΙΙ.9· 10:5)

(4:1) Το θαύμα γίνεται δεκτό πρώτα με την πίστη, διότι όταν το ζητάς σημαίνει ότι ο νους έχει ετοιμαστεί να συλλάβει αυτό που δεν μπορεί να δει και να καταλάβει.

Εδώ αντανakλάται η διαδικασία της θεραπείας καθώς αρχίζουμε να εξασκούμε στις αρχές των Μαθημάτων. Ο Ιησούς γνωρίζει ότι ακόμη δεν πιστεύουμε όλα όσα λέει. Ωστόσο, θα μπορέσουμε να δεχτούμε τις διδασκαλίες του όταν συνειδητοποιήσουμε ότι λειτουργούν, αισθανόμενοι πιο ειρηνικά διότι αισθανόμαστε λιγότερο θυματοποιημένοι από ό,τι συμβαίνει γύρω μας. Η ευτυχία μας έτσι, δεν στηρίζεται σε μια ιδιοτροπία, όπως συμβαίνει συχνά: κάποιος έχει μια καλή ή κακή ημέρα, χαμογελά ή δεν χαμογελά · ο καιρός είναι καλός ή άσχημος - ή οτιδήποτε άλλο θεωρούμε ότι εξασφαλίζει την δική μας ευτυχία και ειρήνη. Όλο και περισσότερο καθώς βιώνουμε την απελευθέρωση από τους εφιάλτες της κρίσης και του πόνου του εγώ, μαθαίνουμε με χαρά ότι δεν είμαστε σ' αυτό το όνειρο οι φιγούρες, αλλά ο ονειρευτής. Για να το πούμε απλά, θα αισθανθούμε καλύτερα καθώς με χαρά μαθαίνουμε ότι κάναμε λάθος για τα πάντα - το απατηλό όνειρο δεν έφυγε ποτέ από την πηγή του, τον απατηλό νου - και ότι αυτή η πίστη στον Ιησού ως δάσκαλό μας, μας έφερε θαυμάσιους καρπούς.

(4:2-3) Όμως η πίστη θα φέρει τις μαρτυρίες της για να δείξει ότι αυτό στο οποίο βασίστηκε είναι πραγματικά εκεί. Κι έτσι το θαύμα θα δικαιώσει την πίστη σου σ' αυτό, και θα δείξει ότι βασίστηκε σε ένα κόσμο πιο πραγματικό από αυτόν που έβλεπες πριν · ένα κόσμο λυτρωμένο από αυτό που νόμιζες ότι ήταν εκεί.

Αισθανόμαστε καλύτερα όχι γιατί κάτι μαγικό συνέβη, αλλά γιατί εφαρμόζουμε ό,τι διδάσκουν τα Μαθήματα Θαυμάτων. Φέρνοντας το πρόβλημα στην πηγή του, στο νου, αλλάζει το πώς αισθανόμαστε. Μέσα από την απόφαση υπέρ του θαύματος, λυτρωνόμαστε. Καθώς καλούμε τους αδελφούς μας να μοιραστούμε την πίστη μας στο θαύμα, δική μας γίνεται η τελική λύτρωση που είναι ο πραγματικός κόσμος, η όραση του μοναδικού φωτός που είναι η ενότητα του αγίου Υιού του Θεού:

Το θαύμα είναι μια πράξη ενός Υιού του Θεού που έχει αφήσει στην άκρη όλους τους ψεύτικους θεούς, και καλεί τους αδελφούς του να κάνουν το ίδιο. Είναι μια πράξη πίστης, επειδή είναι η αναγνώριση ότι ο αδελφός του μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο. Είναι ένα κάλεσμα προς το Άγιο Πνεύμα μέσα στον νου του, ένα κάλεσμα που ενδυναμώνεται με την ένωση... Η δύναμη ενός νου μπορεί να λάμψει μέσα σε έναν άλλο, επειδή όλοι οι λύχνοι του Θεού άναψαν από τον ίδιο σπινθήρα. Είναι παντού και είναι αιώνιος. (Κ-10.IV.7:1-3, 5-6)

Τα θαύματα που ακολουθούν αυτή την απόφαση γεννιούνται κι αυτά από την πίστη. Διότι σε όλους όσους επιλέγουν να κοιτάζουν μακριά από την αμαρτία δίδεται η ορθή όραση, και οδηγούνται στην αγιότητα. (Κ-21.III.8:5-6)

(5:1) Τα θαύματα πέφτουν σαν σταγόνες θεραπευτικής βροχής από τον Ουρανό πάνω σε ένα στεγνό και σκονισμένο κόσμο, όπου πεινασμένα και διψασμένα πλάσματα έρχονται για να πεθάνουν.

Ανέφερα προηγουμένως ότι αυτό το απόσπασμα είναι δανεισμένο από τα όμορφα λόγια της Πόρσια στον Έμπορο της Βενετίας, η οποία αρχίζει ως εξής:

Η χάρη που έχει το έλεος δεν επιβάλλεται,

Στάζει σαν την γλυκιά βροχή απ' τον ουρανό

Πάνω στο χώμα...

(IV, i)

Κατά τη διαδικασία της συγχώρεσης πρέπει πρώτα να συνειδητοποιήσουμε πως ο κόσμος αυτός είναι ξηρός, σκονισμένος και άψυχος. Πεινασμένοι και διψασμένοι για την αγάπη, ερχόμαστε σε αυτόν τον κόσμο μόνο για να πεθάνουμε. Πρέπει να είναι έτσι γιατί αυτός ο κόσμος του θανάτου προέρχεται από μια σκέψη θανάτου. Όμως, η αντίληψή μας για το σώμα μετατοπίζεται καθώς επιλέγουμε ένα διαφορετικό Δάσκαλο - αυτό που ήταν ένα σημάδι θανάτου τώρα σηματοδοτεί τη ζωή. Τίποτα δεν αλλάζει εξωτερικά - σώματα γεννιούνται, υποφέρουν και πεθαίνουν - αλλά η μνήμη του Χριστού, με του Οποίου το αναμάρτητο ταυτιζόμαστε ως δικό μας, ξαναγεννιέται στο νου μας, καθώς κάνουμε την επιλογή υπέρ της λύτρωσης και της αιώνιας ζωής:

Σε αυτό τον κενό χώρο, από τον οποίο ο στόχος της αμαρτίας έχει απομακρυνθεί, ο Ουρανός είναι ελεύθερος να επιστρέψει στην μνήμη. Εδώ η ειρήνη του μπορεί να έλθει, και η τέλεια θεραπεία να πάρει την θέση του θανάτου. Το σώμα μπορεί να γίνει ένα σημάδι ζωής, μια υπόσχεση λύτρωσης, και μια πνοή αθανασίας για κείνους που αρρώστησαν εισπνέοντας την δυσωδία του θανάτου. Ας είναι η θεραπεία ο σκοπός του... Ας λάβει την δύναμη να αντιπροσωπεύει μια ζωή δίχως τέλος, παντοτινά απρόσβλητη. (Κ-27.I.10:1-4, 6)

(5:2-4) Τώρα έχουν νερό. Τώρα ο κόσμος πρασίνισε. Και παντού ξεπηδούν τα σημάδια της ζωής, για να δείξουν ότι αυτό που έχει γεννηθεί δεν μπορεί ποτέ να πεθάνει, διότι ό,τι έχει ζωή έχει αθανασία.

Αυτό που έχει γεννηθεί είναι ο Υιός του Θεού, που δημιουργήθηκε κατ' εικόνα του Πατέρα του, και η αναγέννησή του ως Χριστός είναι ανεξάρτητη από τη γέννηση του σώματος, και προϋποθέτει μόνο την επιλογή του νου υπέρ της θεραπευτικής δύναμης του θαύματος. Το εγώ μας λέει αυτός ο Χριστός έχει σταυρωθεί, αλλά η αλήθεια παραμένει ότι Αυτός ποτέ δεν πέθανε, αφού Αυτός ποτέ δεν έφυγε από την Πηγή της αιώνιας Ζωής. Το θαύμα της συγχώρεσης αρχίζει τη διαδικασία της αναίρεσης του συστήματος σκέψης του θανάτου, καθώς φέρνουμε την ιδέα στην πηγή, τη μορφή στο περιεχόμενο, το εγώ στο Άγιο Πνεύμα:

... Όταν δέχτηκες τον σκοπό του Αγίου Πνεύματος στην θέση του σκοπού του εγώ αποκήρυξες τον θάνατο, ανταλλάσσοντάς τον με την ζωή. Γνωρίζουμε ότι μια ιδέα δεν αφήνει την πηγή της. Και ο θάνατος είναι το αποτέλεσμα της σκέψης που ονομάζουμε εγώ, τόσο σίγουρα όσο η ζωή είναι το αποτέλεσμα της Σκέψης του Θεού. (Κ-19. IV-Γ.2:13-15)

... Το θαύμα της ζωής είναι άχρονο, γεννημένο μέσα στον χρόνο αλλά θρεμμένο στην αιωνιότητα. Κοίταξε αυτό το βρέφος, στο οποίο έδωσες ένα χώρο ανάπαυσης με την συγχώρεση του αδελφού σου, και δες σε αυτό το Θέλημα του Θεού. Εδώ το μωρό της Βηθλεέμ ξαναγεννιέται. Και ο καθένας που του δίνει καταφύγιο θα το ακολουθεί, όχι προς τον σταυρό, αλλά προς την ανάσταση και την ζωή. (Κ-19.IV-Γ.10:6-9)

Κλείνουμε με αυτό το υπέροχο απόσπασμα από την ενότητα «Γιατί Αυτοί Έχουν Έρθει», που αντηχεί το συμπέρασμα αυτής της περίληψης και αντικατοπτρίζει το τέλος της βασιλείας του μίσους και την επιστροφή της Ενιαιότητας του Θεού και του Υιού Του στους νόες μας:

Το αίμα του μίσους ξεθωριάζει για να αφήσει το χορτάρι να πρασινίσει και πάλι, και να αφήσει τα λουλούδια να είναι ολόλευκα και αστραφτερά στον καλοκαιρινό ήλιο. Αυτό που ήταν ένας τόπος θανάτου έχει γίνει τώρα ένας ζωντανός ναός σε ένα κόσμο φωτός. Χάρη σ' Αυτούς. Είναι η Παρουσία Τους που έχει ανυψώσει την αγιότητα πάλι για να πάρει την πανάρχαια θέση της επάνω σε έναν αρχαίο θρόνο. Χάρη σε Αυτούς έχουν τα θαύματα ξεπεταχτεί όπως το χορτάρι και τα λουλούδια πάνω στο άγονο έδαφος που το μίσος είχε κάψει και ερημώσει. Ότι είχε σφυρηλατηθεί από το μίσος Αυτοί το έχουν καταργήσει. Και τώρα στέκεσαι σε έδαφος τόσο ιερό που ο Ουρανός σκύβει για να ενωθεί με αυτό, και να το κάνει ίδιο με αυτόν. Η σκιά ενός πανάρχαιου μίσους έχει φύγει, και όλος ο μαρασμός και η φθορά έχουν φύγει για πάντα από την χώρα στην οποία Αυτοί έχουν έρθει. (Κ-26.IX.3)

ΜΑΘΗΜΑ 341

**Μπορώ να επιτεθώ μόνο στο δικό μου αναμάρτητο,
και μόνο αυτό είναι που με κρατά ασφαλή.**

Ξεκινώντας με το Μάθημα 341, τα δέκα επόμενα μαθήματα διαφέρουν από αυτά που έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε στο Μέρος II. Πρώτον, οι τίτλοι του μαθήματος αυξάνονται, αρχίζοντας με δύο σειρές αντί για μια, και στη συνέχεια αυξάνονται σε τρεις με το Μάθημα 347. Δεύτερον, κάθε μάθημα αρχίζει με μια προσευχή προς τον Θεό, που είναι το δεσπόζων μέρος του μαθήματος. Έτσι, μειώνεται ο αριθμός των λέξεων που λέει σε μας ο Ιησούς, ενώ αυξάνεται αυτό που λέμε στον Θεό κατά την προσευχή μας.

Το πρώτο μάθημα είναι μια επέκταση του Μαθήματος 135, «Αν αμύνομαι δέχομαι επίθεση». Εάν βλέπω ότι ο εαυτός μου είναι ευάλωτος και ότι χρειάζεται να αμυνθώ, πρέπει να βλέπω τον εαυτό μου ως διαχωρισμένο και αμαρτωλό. Επομένως, όταν κρατώ πικρίες ενάντια στους άλλους, επιτίθεμαι όχι μόνο στο αναμάρτητό τους αλλά και στο δικό μου επίσης, καθώς είμαστε ένα.

(1) Πατέρα, ο Υιός Σου είναι άγιος. Εγώ είμαι αυτός στον οποίο χαμογελάς με αγάπη και τρυφερότητα τόσο γλυκιά, βαθιά και σταθερή, που το σύμπαν, Σου ανταποδίδει το χαμόγελο, και

μοιράζεται την Αγιότητά Σου. Πόσο αγνοί, πόσο ασφαλείς, πόσο άγιοι, λοιπόν, είμαστε εμείς, που κατοικούμε μέσα στο Χαμόγελό Σου, με όλη Σου την Αγάπη χαρισμένη σε μας, ζώντας μαζί Σου ως ένα, με αδελφότητα και Πατρότητα ολοκληρωτική · με αθωότητα τόσο τέλεια που ο Κύριος του Αναμάρτητου μας θεωρεί Υιό Του, ένα Σύμπαν Σκέψης που Τον συμπληρώνει.

Μια υπέροχη απόδοση της Ενιαιότητας της Υιότητας ως Χριστός, και της Ενιαιότητάς Της με τον Θεό. Το χαμόγελο του Θεού - μια παρομοίωση, φυσικά - μας λέει ότι τίποτα δεν συνέβη στο διαχωρισμό, γιατί εμείς είμαστε αυτοί που πήραμε τη μικροσκοπική, τρελή ιδέα στα σοβαρά, φτιάχνοντας έναν κόσμο που βασίζεται στην εσφαλμένη αντίδραση του εγώ. Το ευγενικό γέλιο του Αγίου Πνεύματος - η έκφραση της αρχής της Επανόρθωσης - αντανακλά το χαμόγελο του Θεού που αναιρεί αυτή την ανοησία, όπως βλέπουμε σε αυτό το σημαντικό και γνωστό απόσπασμα από το κείμενο:

Γελώντας ευγενικά το Άγιο Πνεύμα αντιλαμβάνεται την αιτία, και δεν κοιτάζει τα αποτελέσματα. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να διορθώσει το δικό σου λάθος, που έχει παραβλέψει εντελώς την αιτία; Το Άγιο Πνεύμα σε προσκαλεί να φέρεις κάθε φοβερό αποτέλεσμα σε Αυτό και να κοιτάξετε μαζί την ανόητη αιτία του και να γελάσεις μαζί Του για λίγο. Εσύ κρίνεις τα αποτελέσματα, αλλά Αυτό έχει κρίνει την αιτία τους. Και με την κρίση Του τα αποτελέσματα απομακρύνονται. Ίσως να έρθεις με δάκρυα. Αλλά άκουσέ Το να λέει «Αδελφέ μου, άγιε Υιέ του Θεού, δες το μάταιο όνειρό σου, μέσα στο οποίο αυτό θα μπορούσε να συμβεί». Και θα αφήσεις την άγια στιγμή, με το γέλιο σου και του αδελφού σου ενωμένα με το δικό Του. (Κ-27.VIII.9)

(2) Ας μην επιτεθούμε, λοιπόν, εναντίον της αθωότητάς μας, διότι αυτή περιέχει τον Λόγο του Θεού προς εμάς. Και μέσα στην ευγενική της αντανάκλαση σωζόμαστε.

Κάνουμε επίθεση στο αναμάρτητό μας με το να επιτεθούμε στους αδελφούς μας, που είναι και ο λόγος που επιτιθέμαστε σ' αυτούς: για να διατηρήσουμε την αμαρτία ανέπαφη στον εξαπατημένο νου μας, και μ' αυτό τον τρόπο να διατηρήσουμε την πραγματικότητα του διαχωρισμού. Έτσι ο Ιησούς μας ζητά, άλλη μια φορά, να επιλέξουμε αυτό που θέλουμε - την αμαρτία ή το αναμάρτητο, τη φυλάκιση ή την ελευθερία, την τύφλωση ή την όραση:

Το ερώτημά σου δεν θα πρέπει να είναι, «Πώς μπορώ να δω τον αδελφό μου δίχως το σώμα;» Ρώτα μόνο, «Θέλω πραγματικά να τον δω αναμάρτητο;» Και καθώς ρωτάς, μην ξεχνάς ότι η αθωότητά του είναι η δική σου διαφυγή από τον φόβο. Η σωτηρία είναι ο στόχος του Αγίου Πνεύματος. Το μέσον είναι η όραση. Διότι αυτό που κοιτούν αυτοί που βλέπουν είναι αναμάρτητο. Κανένας που αγαπά δεν μπορεί να κρίνει, και αυτό που βλέπει είναι ελεύθερο από καταδίκη. Και αυτό που βλέπει δεν το έφτιαξε αυτός, διότι του δόθηκε να το βλέπει, έτσι όπως του δόθηκε και η όραση που τον έκανε να βλέπει. (Κ-20.VII.9)

ΜΑΘΗΜΑ 342

**Αφήνω την συγχώρεση να αναπαυτεί πάνω σε όλα τα πράγματα,
διότι έτσι η συγχώρεση δίδεται και σε μένα.**

Τα Μαθήματα από το 342 έως το 345 επανεξετάζουν το θέμα του να δίνεις και να λαμβάνεις, που είναι εξέχον στο βιβλίο εργασιών, αλλά και στο κείμενο. Το γεγονός ότι το να δίνεις και να λαμβάνεις είναι το ίδιο, αναιρεί την αρχή του εγώ, ή ο ένας ή ο άλλος - αν σου δώσω κάτι, το έχεις εσύ και όχι εγώ · αν πάρω κάτι από εσένα, δεν το έχεις εσύ, γιατί το έχω εγώ. Έτσι για το εγώ, το να

δίνεις και το να λαμβάνεις δεν είναι το ίδιο. Αυτό είναι προφανώς αλήθεια στον υλικό κόσμο, αλλά όχι στη σκέψη, όπου η ισονομία του να δίνεις και να λαμβάνεις ισχύει τόσο για το εγώ όσο και για το Άγιο Πνεύμα. Αν δώσω την ενοχή μου σε εσένα και επιτεθώ, εξακολουθώ να τη λαμβάνω. Παρομοίως, όταν αναιρώ την ενοχή και συγχωρώ, διδάσκω τον εαυτό μου ότι κι εγώ έχω συγχωρεθεί: «Αφήνω τη συγχώρεση ν' αναπαυθεί επάνω σε όλα τα πράγματα. Διότι έτσι η συγχώρεση δίδεται και σε μένα». Κατά συνέπεια μαθαίνω ότι η αμαρτία του διαχωρισμού μου από τον Θεό έχει αναιρεθεί μέσα από την αναγνώριση ότι δεν υπάρχει αμαρτία στον αδελφό μου. Αρχίζω από εκεί, γιατί αυτό είναι το μέρος που μου δίδαξε το εγώ ότι βρίσκομαι - στον επιθετικό κόσμο των σωμάτων - στο κάτω μέρος της δικής του σκάλας της ενοχής και του μίσους. Ζητώντας από τον Ιησού να με βοηθήσει για να δω διαφορετικά αυτά που αντιλαμβάνομαι στις σχέσεις των διαχωρισμένων σωμάτων, μαθαίνω ότι αυτό που αντιλαμβάνομαι εξωτερικά, είναι απλά αυτό που έφτιαξα πραγματικό εσωτερικά, μια λανθασμένη επιλογή που έκανα υπέρ του διαχωρισμού που με χαρά τώρα μπορώ να διορθώσω μέσω της συγχώρεσης - το δώρο που δίνω και λαμβάνω ως ένα.

(1:1-4) Σε ευχαριστώ, Πατέρα, για το σχέδιό Σου να με σώσεις από την κόλαση που έφτιαξα. Δεν είναι πραγματική. Κι Εσύ μου έχεις δώσει τα μέσα να αποδείξω την μη πραγματικότητά της σε μένα. Το κλειδί βρίσκεται στο χέρι μου, κι έχω φτάσει στην πύλη πέρα από την οποία βρίσκεται το τέλος των ονείρων.

Η κόλαση του εξωτερικού κόσμου του πόνου και του θανάτου δεν είναι πραγματική, ούτε η κόλαση του εσωτερικού κόσμου της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Μιλώντας μεταφορικά, ο Θεός μας δίνει τα μέσα για να αποδείξουμε μέσω του Αγίου Πνεύματος αυτή τη μη πραγματικότητα στο νου μας. Το «κλειδί» δεν είναι στο χέρι του Ιησού, στα Χέρια του Θεού, ή στα χέρια των Μαθημάτων · είναι στα δικά μας χέρια. Ήταν δική μας επιλογή ν' αφήσουμε τον Ουρανό, και τώρα είναι δική μας επιλογή να επιστρέψουμε. «Η συγχώρεση είναι το κλειδί της ευτυχίας» (Εργ - 121), αλλά μπορούμε να γυρίσουμε το κλειδί μόνο όταν τα χέρια μας ενωθούν με του Ιησού. Δεν μπορούμε να το κάνουμε χωρίς αυτόν, κι αυτός δεν μπορεί να το κάνει χωρίς εμάς. Υπομονετικά περιμένει την δική μας απόφαση για να μας βοηθήσει.

(1:5-8) Στέκομαι μπροστά στην πύλη του Ουρανού, και αναρωτιέμαι αν θα πρέπει να εισέλθω και να βρεθώ στην εστία μου. Ας μην περιμένω πάλι σήμερα. Ας συγχωρέσω όλα τα πράγματα, και ας αφήσω την δημιουργία να είναι όπως θα ήθελες Εσύ να είναι και όπως είναι στην πραγματικότητα. Ας θυμηθώ ότι είμαι ο Υιός Σου, και ανοίγοντας την πόρτα επιτέλους, ας ξεχάσω τις ψευδαισθήσεις μέσα στο λαμπερό φως της αλήθειας, καθώς η θύμησή Σου επιστρέφει σε μένα.

Όπως συνηθίζει να κάνει, ο Ιησούς μας ενημερώνει ότι υπάρχει ένα κομμάτι μέσα μας το οποίο αμφιβάλλει ακόμα αν αυτό είναι που θέλουμε, διότι φοβόμαστε πως αν κάνουμε αυτό που μας ζητά, θα χάσουμε.

(2) Αδελφέ, συγχώρεσε με τώρα. Έρχομαι σε σένα για να σε πάρω στην εστία μαζί μου. Και καθώς θα πηγαίνουμε, ο κόσμος θα έρχεται μαζί μας καθώς θα πορευόμαστε προς τον Θεό.

Ο Ιησούς μας λέει, «Δεν μπορώ να σας βοηθήσω να επιστρέψετε στην εστία αν εξακολουθείτε να κρατάτε πικρίες εναντίον μου, σκεπτόμενοι ότι είμαι ένας τύραννος που απαιτεί τη θυσία σας, που επιμένει να το κάνετε με τον δικό μου τρόπο αντί για τον δικό σας. Θα πρέπει να καταλάβετε ότι αυτές είναι προβολές που εσείς έχετε κάνει σε μένα και δεν έχουν καμία σχέση με την αγάπη μου για σας». Περιττό να πούμε ότι, καθώς πορευόμαστε προς την εστία με τον Ιησού, πορευόμαστε και με όλους τους άλλους. Ο Υιός του Θεού είναι ένας, και μέσω της συγχώρεσης του ενός ο οποίος αντιπροσωπεύει τον Ένα, θυμόμαστε τον Χριστό ο οποίος είναι η εστία μας.

ΜΑΘΗΜΑ 343

**Δεν μου ζητείται να κάνω κάποια θυσία,
για να βρω το έλεος και την ειρήνη του Θεού.**

Αυτό το μάθημα εστιάζει συγκεκριμένα στη θυσία, συνεχίζοντας το θέμα της ενότητας του να δίνεις και να λαμβάνεις, η οποία βασίζεται στην ιδέα ότι για να λάβω κάτι, πρέπει να χάσω κάτι · για να λάβω αγάπη, πρέπει να πληρώσω γι' αυτή.

(1:1-4) Το τέλος των δεινών δεν μπορεί να είναι απώλεια. Το δώρο που περιέχει τα πάντα δεν μπορεί παρά να είναι κέρδος. Εσύ μόνο δίνεις. Ποτέ δεν στερείς.

Αυτή είναι η προσευχή μας στον Θεό, αλλά το εγώ μας έχει κάνει να πιστεύουμε ακριβώς το αντίθετο: ο Θεός του κόσμου δίνει ζωή και μετά την αφαιρεί. Σχεδόν πάντα οι νεκρώσιμες ακολουθίες επιβεβαιώνουν αυτό το σκεπτικό, και πίσω από αυτό βρίσκεται η ιδέα ότι έχουμε κλέψει από τον Θεό και Αυτός τώρα είναι δικαιολογημένος να πάρει από εμάς - μέσω του θανάτου μας - τη ζωή που πιστέψαμε ότι κλέψαμε από Αυτόν.

(1:5-11) Και Εσύ με δημιούργησες για να είμαι σαν Εσένα, άρα η θυσία γίνεται αδύνατη και για μένα όσο και για Σένα. Και εγώ πρέπει να δίνω. Επομένως όλα τα πράγματα δίνονται σε μένα για πάντα. Έτσι όπως δημιουργήθηκα, έτσι παραμένω. Ο Υιός Σου δεν γίνεται να κάνει καμιά θυσία, διότι πρέπει να είναι ολοκληρωμένος, εφόσον έχει την λειτουργία να ολοκληρώνει Εσένα. Είμαι ολοκληρωμένος διότι είμαι Υιός Σου. Δεν γίνεται να χάνω, διότι μπορώ μόνο να δίνω, και τα πάντα είναι αιώνια δικά μου.

Αυτό διορθώνει το σύστημα της σκέψης του εγώ, που λέει ότι ο τρόπος για να κερδίσουμε το έλεος και την ειρήνη του Θεού είναι να πληρώσουμε γι' αυτό σε Αυτόν - η γέννηση της παράξενης αντίληψης ότι ο Θεός απαιτεί θυσίες. Κατά τους βιβλικούς χρόνους ο Θεός απαιτούσε θυσίες ζώων, στη συνέχεια απαίτησε τη θυσία του Υιού Του. Ακολουθώντας εμείς θυσιάζουμε την χαρά των σωμάτων μας. Όλο αυτό είναι λογικό από την οπτική του εγώ, αλλά δεν έχει κανένα νόημα από την οπτική της αλήθειας, η οποία δεν γνωρίζει τίποτα γι' αυτή την παραφροσύνη:

Η θυσία είναι μια έννοια εντελώς άγνωστη στον Θεό. Προκύπτει αποκλειστικά από τον φόβο, και οι φοβισμένοι άνθρωποι μπορεί να γίνουν κακεντρεχείς. Η οποιαδήποτε είδους θυσία αποτελεί μια παραβίαση της νουθεσίας μου, να είστε ελεήμονες όπως και ο Πατέρας σας στον Ουρανό είναι ελεήμων. (Κ-3.Ι.4:1-3)

Με άλλα λόγια, «Ο Θεός σκέφτεται διαφορετικά» (Κ-23. 1.2:7), και έτσι το δικό μας σύστημα σκέψης της ενοχής και της τιμωρίας, της εκδίκησης και της θυσίας, αναιρείται αθόρυβα μέσω της συγχώρεσης, η οποία επαναφέρει στην επίγνωσή μας την ολοκλήρωση του Υιού του Θεού. Το όνειρο της θυσίας του εγώ - ή ο ένας ή ο άλλος - τελειώνει με το να αγκαλιάσουμε την αρχή του Αγίου Πνεύματος - μαζί, ή καθόλου. Έτσι θυμόμαστε την Ταυτότητά μας, τον αιώνιο Χριστό που ο Θεός δημιούργησε όμοιο με τον Εαυτό Του.

(2) Το έλεος και η ειρήνη του Θεού δίδονται ελεύθερα. Η σωτηρία δεν έχει κόστος. Είναι ένα δώρο που πρέπει να δίδεται και να λαμβάνεται ελεύθερα. Και αυτό είναι που επιθυμούμε να μάθουμε σήμερα.

Η Αγάπη του Θεού είναι απόλυτη, και είναι απολύτως παρούσα σε όλους τους Υιούς, οι οποίοι μέσα στις αυταπάτες τους πιστεύουν ότι είναι διαχωρισμένοι. Επομένως πιστεύουν ότι ο διαχωρισμός τους από τον Θεό πρέπει να εξαγοραστεί με κάποια τιμή - ο συμβιβασμός της Ενιαιότητας του Θεού και του Υιού Του. Όμως ο Ιησούς μας σώζει από αυτή την τρέλα διδάσκοντας ευγενικά ότι η πραγματικότητα δεν μπορεί να συμβιβαστεί, γιατί η αγάπη του Ουρανού δεν μειώθηκε από την πίστη μας στην κόλαση της κρίσης:

Η σωτηρία δεν είναι κανενός είδους συμβιβασμός. Το να συμβιβάζεσαι σημαίνει ότι δέχεσαι μόνο μέρος από αυτό που θέλεις · ότι παίρνεις μόνο λίγο και παραιτείσαι από το υπόλοιπο. Η σωτηρία δεν παραιτείται από τίποτα. Είναι ολοκληρωτική για τον καθένα. (Κ-23.III.3:1-4)

Θυμόμαστε την παρήγορη δήλωση: «Ο Λόγος του Θεού δεν έχει εξαιρέσεις» (Εγχ-13.7:5).

ΜΑΘΗΜΑ 344

Σήμερα μαθαίνω τον νόμο της αγάπης ·

ότι αυτό που δίνω στον αδελφό μου είναι το δώρο μου προς εμένα.

Αυτή η ιδέα επαναλαμβάνει ότι το να δίνεις και το να λαμβάνεις είναι το ίδιο, τόσο από την εσφαλμένα νοούμενη οπτική όσο και από την ορθά νοούμενη. Αυτό ισχύει για το νόμο του μίσους και για το νόμο της αγάπης, και έτσι η ενοχή που δίνω στον αδελφό μου είναι η ενοχή που δίνω στον εαυτό μου, όπως συμβαίνει με τη συγχώρεση.

(1:1-2) Αυτός είναι ο δικός Σου νόμος, Πατέρα μου, όχι ο δικός μου. Δεν έχω καταλάβει τι σημαίνει το να δίνω, και σκέφτηκα να κρατήσω αυτό που επιθυμούσα μόνο για τον εαυτό μου.

Έχουμε ένα κρυφό μέρος μέσα στο νου μας, εκεί διατηρούμε αυτό που λατρεύουμε και το ονομάζουμε δικό μας. Ποτέ δεν θα το εγκαταλείψουμε, και έτσι ποτέ δεν μπορούμε να δώσουμε αγάπη ολοκληρωτικά. Είτε έχουμε επίγνωση αυτής της σκέψης είτε όχι, αυτό υπάρχει μέσα σε όλους εμάς. Δεν θα δώσουμε σε μια σχέση τα πάντα · δεν θα δώσουμε στον Ιησού ή στα *Μαθήματα Θαυμάτων* τα πάντα · δεν θα δώσουμε στον Θεό τα πάντα. Εκεί παραμένει ένα κομμάτι της δικής μας ατομικότητας που το παρακρατούμε. Αυτός είναι ο δικός μας νόμος, διότι αν χάσουμε αυτή την ιδιαίτερη ταυτότητα χάνουμε τους εαυτούς μας.

(1:3-4) Και καθώς κοίταξα τον θησαυρό που νόμιζα ότι είχα, βρήκα έναν άδειο χώρο όπου τίποτα ποτέ δεν υπήρξε ούτε υπάρχει και θα υπάρξει. Ποιος μπορεί να μοιραστεί ένα όνειρο;

Αυτό είναι το όνειρο της ιδιαιτερότητας, που ξεκινά με το όνειρο της ύπαρξής μας. Αναζητούμε πάνω απ' όλα να διατηρήσουμε αυτή την ιδιαίτερη ύπαρξη, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει να σκοτώσουμε κάποιον που την απειλεί. Τελικά, για να υπάρξουμε σκοτώσαμε τον Θεό, και η νοοτροπία του σκότωσε ή θα σκοτωθείς, αντικατοπτρίζεται κάθε μέρα στη ζωή μας. Αν δεν το

κάνουμε στο σωματικό επίπεδο, το κάνουμε στο ψυχολογικό - οι άλλοι έχουν αυτό που θέλουμε, και θα πρέπει να σκοτώσουμε για να το πάρουμε. Όταν το καταφέρνουμε, ή πιστεύουμε ότι το καταφέραμε, πρέπει να συνεχίσουμε να προστατεύουμε το θησαυρό μας με την ίδια γεμάτη μίσος τακτική που φάνηκε αρχικά να κερδίζει.

(1:4-9) Ποιος μπορεί να μοιραστεί ένα όνειρο; Και τι μπορεί να μου προσφέρει μια ψευδαίσθηση; Όμως αυτός που συγχωρώ θα μου δώσει δώρα πέρα από την αξία που έχει οτιδήποτε εδώ στην γη. Οι αδελφοί που έχω συγχωρέσει ας γεμίσουν την αποθήκη μου με θησαυρούς του Ουρανού, οι οποίοι είναι οι μόνοι αληθινοί. Έτσι εκπληρώνεται ο νόμος της αγάπης. Κι έτσι ο Υιός σου σηκώνεται και επιστρέφει σε Σένα.

Τα δώρα που μου δίνετε όταν συγχωρώ είναι τα δώρα της θύμησης του δικού μου αναμάρτητου. Όταν σας συγχωρώ, αντιλαμβάνομαι το φως του Χριστού να λάμπει μέσα σας όπως και σε μένα, και η δική σας έλλειψη καλοσύνης δεν είναι παρά μια έκκληση γι' αγάπη που καθρεφτίζει τη δική μου. Σε αυτή την έκκληση γι' αγάπη είμαστε ενωμένοι, όπως είμαστε ενωμένοι στην αγάπη που είναι ο αληθινός μας Εαυτός.

(2) Πόσο κοντά είμαστε ο ένας στον άλλο, καθώς πορευόμαστε προς τον Θεό. Πόσο κοντά σε μας είναι Εκείνος. Πόσο κοντά είναι το τέλος του ονείρου της αμαρτίας, και η λύτρωση του Υιού του Θεού.

Καθώς πορευόμαστε προς την εστία χρειάζεται να μάθουμε πόσο κοντά είμαστε ο ένας στον άλλον, και στο τέλος του ταξιδιού συνειδητοποιούμε ότι δεν είμαστε καθόλου κοντά ο ένας στον άλλον, είμαστε και ο ένας και ο άλλος · όχι οι ξεχωριστοί εαυτοί μας που φαίνεται ότι μοιραζόμαστε, αλλά ο ένας Υιός του Θεού που αποκοιμήθηκε, και ο ένας Υιός του Θεού που έχει παραμείνει αφυπνισμένος μέσα στον Πατέρα του. Θυμόμαστε αυτό το απόσπασμα από *Το Τραγούδι της Προσευχής*:

Η κλίμακα τελειώνει με αυτό, διότι δεν χρειάζεται πια η μάθηση. Τώρα στέκεσαι μπροστά στην πύλη του Ουρανού, και ο αδελφός σου στέκεται δίπλα σου εκεί. Τα λιβάδια είναι καταπράσινα και γαλήνια, διότι εδώ ο τόπος ο ορισμένος για την ώρα που θα ερχόσουν, σε περίμενε εδώ και πολύ καιρό. Εδώ ο χρόνος τελειώνει μια για πάντα. Σε αυτή την πύλη η αιωνιότητα η ίδια ενώνεται μαζί σου. Η προσευχή έχει γίνει αυτό που ήταν προορισμένη να γίνει, διότι έχεις αναγνωρίσει τον Χριστό μέσα σου. (Τρ-1.Β.4)

ΜΑΘΗΜΑ 345

**Σήμερα προσφέρω μόνο θαύματα,
διότι θα ήθελα να επιστραφούν σε μένα.**

Το θέμα της ενιαιότητας, το να δίνεις και να λαμβάνεις, εξετάζεται εδώ στο πλαίσιο των θαυμάτων. Τα θαύματα που προσφέρουμε διορθώνουν τις προβαλλόμενες σκέψεις μας. Αυτά δεν είναι κάτι

εξωτερικό · δεν είναι όμορφα, ευγενικά, ιερά, κι αγνά - δεν είναι κάτι για να υπερηφανευόμαστε. Είναι απλά η αφαίρεση της προβολής, τα οποία αντανάκλουν την αλλαγή του νου που αφορά την αρχική μας ενοχή. *Αναιρούν*, αντιστρέφοντας αυτό που έχει κάνει το εγώ. Με αυτό τον τρόπο κοιτάζουμε τα καταστροφικά όνειρα του εγώ - εσωτερικά και εξωτερικά - και χαμογελάμε ευγενικά καθώς δεχόμαστε ότι δεν είναι η αλήθεια. Επομένως, ο ορθά νοούμενος στόχος μας είναι να διδάξουμε ο ένας τον άλλον, δείχνοντας ότι οι επιθέσεις δεν έχουν καμία επίδραση στην αγάπη μας για εκείνους που αναζητούσαν να μας βλάψουν. Καθώς διδάσκουμε αυτό το θαύμα στους άλλους, ενισχύουμε την αλήθεια του στους εαυτούς μας.

(1:1) Πατέρα, το θαύμα αντανάκλα τα δώρα Σου σε μένα, τον Υιό Σου.

Το δώρο του Θεού είναι η Αγάπη Του · το θαύμα είναι η αντανάκλασή Της. Στην αρχή του κειμένου ο Ιησούς λέει ότι η πηγή των θαυμάτων είναι η αγάπη (Κ-1.Ι.3), το οποίο σημαίνει ότι το θαύμα δεν είναι η αγάπη, αλλά η αρχή της διόρθωσης του Αγίου Πνεύματος μέσα στο νου μας - η ορθά νοούμενη σκέψη της Επανόρθωσης που αντανάκλα την αγάπη του Ουρανού.

(1:2-4) Και το κάθε ένα που δίνω επιστρέφει σε μένα, θυμίζοντάς μου ότι ο νόμος της αγάπης είναι συμπαντικός. Ακόμα κι εδώ, παίρνει μια μορφή που να μπορώ ν' αναγνωρίσω και να δω να λειτουργεί. Τα θαύματα που δίνω μου δίνονται πίσω ακριβώς στην μορφή που χρειάζομαι για να με βοηθήσει με τα προβλήματα που αντιλαμβάνομαι.

Ο νόμος της αγάπης είναι συμπαντικός και ισχύει για όλους · η αρχή της Επανόρθωσης είναι συμπαντική και ισχύει για όλους. Αλλά οι συγκεκριμένοι τρόποι με τους οποίους βιώνουμε την Επανόρθωση θα διαφέρουν για τον καθένα από εμάς, που είναι το νόημα των λέξεων του Ιησού στο τέλος του εγχειριδίου, ότι η ύλη των μαθημάτων είναι ιδιαίτερα εξατομικευμένη (Εγχ-29.2:6). Αυτό είναι που εννοεί εδώ λέγοντας ότι θα βιώσουμε τη διόρθωση στις μορφές που χρειαζόμαστε. Καθώς εμείς έχουμε γράψει τα σενάρια των ιδιαίτερών μας σχέσεων, και αυτά διαφέρουν από τα σενάρια των άλλων, για την αναίρεση του εγώ επίσης θα διαφέρουν οι εμπειρίες μας. Ωστόσο, η θεμελιώδης αρχή είναι πάντα η ίδια - ο νους έχει ονειρευτεί το όνειρο, και έτσι μόνο ο νους μπορεί να το αλλάξει.

(1:5-7) Πατέρα, στον Ουρανό είναι διαφορετικά, διότι εκεί, δεν υπάρχουν ανάγκες. Αλλά εδώ, στην γη, το θαύμα βρίσκεται πιο κοντά στα δικά Σου δώρα από οποιοδήποτε άλλο δώρο που μπορώ να προσφέρω. Ας δίνω, σήμερα, λοιπόν αυτό το δώρο και μόνο, το οποίο γεννημένο από αληθινή συγχώρεση, φωτίζει τον δρόμο που πρέπει να ταξιδέψω για να Σε θυμηθώ.

Η μόνη μας ανάγκη εδώ είναι η συγχώρεση ή το θαύμα, διότι, όπως δηλώνει το κείμενο, έχουμε ήδη όλα όσα χρειαζόμαστε ως Υιός του Θεού (Κ-3.Υ.6). Το θαύμα μας θυμίζει την προηγούμενη επιλογή που κάναμε υπέρ του τίποτα, η οποία τώρα μπορεί να επανεξεταστεί στο φως της αντανάκλασης της αλήθειας των Πάντων. Στο τέλος, το να κάνουμε τη σωστή επιλογή είναι αναπόφευκτο, όπως θυμόμαστε:

... Ποιος είναι αυτός που ενώ έχει την Αγάπη του Θεού να τον στηρίζει θα μπορούσε να θεωρεί ότι είναι δύσκολο να διαλέξει ανάμεσα στα θαύματα και τον φόνο; (Κ-23.ΙΥ.9:8)

(2) Σήμερα, ας γαληνέψουν όλες οι καρδιές που αναζητούν. Το φως έχει έρθει για να προσφέρει θαύματα για να ευλογήσουν τον κουρασμένο κόσμο. Αυτός θα αναπαυτεί σήμερα, διότι θα προσφέρουμε αυτό που έχουμε λάβει.

Και πάλι, το θαύμα είναι περιττό στον Ουρανό. Όμως, εφόσον πιστεύω ότι βρίσκομαι σ' αυτόν τον κουρασμένο κόσμο, χρειάζομαι την ανάπαυση που μπορεί να παρέχει μόνο το θεραπευτικό φως του θαύματος.

ΜΑΘΗΜΑ 346

**Σήμερα με περιβάλει η ειρήνη του Θεού,
και ξεχνώ όλα τα πράγματα εκτός από την Αγάπη Του.**

Άλλο ένα σημαντικό μάθημα που μπορεί να είναι χρήσιμο κατά τη διάρκεια της ημέρας σας. Συνειδητοποιείτε το πόσο πολύ ξεχνάτε την Αγάπη Του και το πόσο αναζητάτε να θυμάστε οτιδήποτε άλλο. Αν αυτό που πραγματικά θέλετε να θυμάστε είναι η Αγάπη Του, οι ανάγκες της ιδιαιτερότητάς σας θα υποχωρήσουν στο παρασκήνιο, και η Αγάπη Του, όπως αντικατοπτρίζεται μέσα από αυτά που διδάσκει ο Ιησούς για τη συγχώρεση, θα έρθει στο προσκήνιο. Αν διαπιστώσετε ότι ο σκοπός της ημέρας αυτής δεν είναι να εκπληρώσετε τις ανάγκες του εγώ σας, αλλά αντίθετα ότι είναι μια τάξη στην οποία η μόνη σας ανάγκη που εκπληρώνεται είναι της συγχώρεσης, ο σκοπός αυτός θα είναι το προσκήνιο, και τα καθημερινά γεγονότα και οι σχέσεις θα αντικατοπτρίζουν αυτόν τον αλλαγμένο σκοπό. Θα έχουν γίνει η διδακτέα ύλη στην οποία θα μάθετε τα μαθήματα που θα επιταχύνουν τη διαδρομή σας στο μονοπάτι της Επανόρθωσής σας. Αυτό είναι το νόημα του «Ξεχνώ όλα τα πράγματα, εκτός από την Αγάπη Του». Ο Ιησούς δεν εννοεί ότι πρέπει να σκέφτεστε την Αγάπη του Θεού όλη την ημέρα κυριολεκτικά · όμως ζητά να σκέφτεστε το δώρο που σας προσφέρει η αντανάκλαση της Αγάπης με πολύ συγκεκριμένους τρόπους - τη δυνατότητα να μάθετε στην δική σας τάξη τα μαθήματα της συγχώρεσης.

(1:1-2) Πατέρα, σήμερα ξυπνώ με θαύματα που διορθώνουν την αντίληψή μου για όλα τα πράγματα. Και έτσι αρχίζει η μέρα που μοιράζομαι μαζί Σου όπως θα μοιραστώ και την αιωνιότητα, διότι ο χρόνος έχει παραμερίσει σήμερα.

Όταν επιλέγω την άγια στιγμή είμαι έξω από το χρόνο. Έτσι παραμερίζεται ο χρόνος. Αυτό δεν σημαίνει πως αρνούμαι ότι ζω σε έναν κόσμο χρόνου και χώρου. Σημαίνει απλά ότι ο κόσμος υποχωρεί στο παρασκήνιο · τη θέση του διαδέχτηκε το μάθημα που έρχεται από το άχρονο - ότι η πραγματικότητά μου είναι έξω από το όνειρο. Τώρα καταλαβαίνω ότι επέλεξα αυτό το όνειρο επειδή ήθελα να διατηρήσω ζωντανή την ιδιαίτερη μορφή του ονείρου μου, όμως είμαι έτοιμος και πρόθυμος να μάθω κάτι διαφορετικό.

(1:3-4) Δεν αναζητώ τα πράγματα του χρόνου, και έτσι δεν θα έχω στραμμένη την προσοχή μου σε αυτά. Αυτό που αναζητώ σήμερα υπερβαίνει όλους τους νόμους του χρόνου και τα πράγματα που γίνονται αντιληπτά μέσα σ' αυτόν.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορείτε να παρακολουθήσετε τις ειδήσεις, να διαβάσετε μια εφημερίδα, ή να ακούσετε τη θλιβερή ιστορία κάποιου, αλλά ότι θα τα δείτε μέσα από τα μάτια του Ιησού. Θυμηθείτε πως πριν συνειδητοποιήσετε ότι ο αντιληπτός κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση, θα πρέπει πρώτα να αντιστρέψετε τη μορφή και το φόντο που γίνονται αντιληπτά. Δεν θέλετε να παραλείψετε τα βήματα, το οποίο σημαίνει ότι προτού συνειδητοποιήσετε την απατηλή φύση των πάντων, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού σας, πρέπει πρώτα να δώσετε ιδιαίτερη προσοχή στο τι συμβαίνει εδώ, αλλά να το δείτε μέσα από ένα διαφορετικό σκοπό. Ο κόσμος της ιδιαιτερότητας, αντί να είναι το επίκεντρο, γίνεται το παρασκήνιο του δικού σας νέου σκοπού. Έτσι

αυτό που εμφανίζεται στο προσκήνιο είναι η διδασκαλία του Ιησού η οποία θα σας βοηθήσει να συνειδητοποιήσετε ότι μπορείτε να δείτε τον κόσμο με άλλο τρόπο.

(1:5-7) *Θέλω να ξεχάσω τα πάντα εκτός από την Αγάπη Σου. Θέλω να κατοικώ μέσα σε Σένα, και να μην γνωρίζω άλλους νόμους εκτός από τον δικό Σου νόμο της αγάπης. Και θέλω να βρω την ειρήνη που δημιουργήσες Εσύ για τον Υιό Σου, ξεχνώντας όλα τα ανόητα παιχνίδια που έφτιαξα, καθώς θα βλέπω την δική Σου δόξα και την δική μου.*

Τα ανόητα παιχνίδια, όπως έχουμε δει κι αλλού, είναι οι εγωικές σκέψεις αμαρτίας και επίθεσης.

(2) *Και όταν έρθει το βράδυ σήμερα, θα θυμάμαι μόνο την ειρήνη του Θεού. Διότι σήμερα θα μάθουμε ποια ειρήνη είναι δική μας, όταν ξεχάσουμε όλα τα πράγματα εκτός από την Αγάπη του Θεού.*

Αυτή είναι η σκέψη με την οποία θα πρέπει να ξυπνήσουμε, να την έχουμε μαζί μας ολόκληρη την ημέρα και με την οποία να πάμε για ύπνο · δηλαδή, ότι ο μόνος μας σκοπός εδώ είναι να μάθουμε ότι δεν είμαστε εδώ. Ο αγαπημένος μας δάσκαλος μας βοηθά να θυμηθούμε αυτό το σκοπό όταν τον ξεχνάμε.

ΜΑΘΗΜΑ 347

Ο θυμός πρέπει να πηγάζει από την κρίση.

**Η κρίση είναι το όπλο που θα χρησιμοποιήσω εναντίον του εαυτού μου,
για να κρατήσω τα θαύματα μακριά από εμένα.**

Το Μάθημα 347 είναι άλλη μια ευκαιρία για να συνειδητοποιήσουμε την παραφροσύνη των επιλογών μας, που εδώ καταδεικνύεται παραδειγματικά όταν κρίνουμε τους εαυτούς μας, που είναι η αιτία του θυμού μας. Έτσι βλέπουμε ξανά τη σημασία που έχει να αναγνωρίσουμε το σκοπό που υπάρχει πίσω από τον κόσμο που κατασκεύασαμε και το γεγονός ότι κρίνουμε τα πάντα μέσα σ' αυτόν. Αυτές οι κρίσεις μας κρατούν σε μια κατάσταση χωρίς νου, η οποία κρατά μακριά από εμάς το θαύμα του Αγίου Πνεύματος.

(1:1-3) *Πατέρα, θέλω αυτό που πηγαίνει ενάντια στην θέλησή μου, και δεν θέλω αυτό που είναι η θέλησή μου να έχω. Φέρε το νου μου σε ισορροπία, Πατέρα μου. Είναι άρρωστος.*

Αυτό το απόσπασμα μας θυμίζει το γνωστό θρήνο του Αποστόλου Παύλου: «Κι έτσι, δεν κάνω το καλό που θα ήθελα, αλλά υπηρετώ το κακό, που δεν το θέλω» (Προς Ρωμαίους 7:19). Με άλλα λόγια, γιατί είμαι τόσο παρανοϊκός; Γιατί υπάρχει αυτό το μέρος του εαυτού μου που θέλει να κάνει το σωστό κι όμως πάντα καταλήγω να κάνω το λάθος · και τα λάθος πράγματα που δεν θέλω να κάνω, είναι ακριβώς τα πράγματα που κάνω; Αυτό είναι το ζήτημα που δείχνει ο Ιησούς εδώ, κάνοντας ξεκάθαρη σε μας την παράνοιά μας ότι κάνουμε ακριβώς αυτά τα πράγματα που μας κρατούν μακριά από την ευτυχία μας. Νομίζουμε ότι η ευτυχία έρχεται όταν κρατάμε πικρίες ή όταν λατρεύουμε τους θεούς της ιδιαιτερότητας. Όμως αυτά μας φέρνουν μόνο θλίψη, και έτσι οι νόες μας είναι άρρωστοι για να σκεφτούν διαφορετικά. Η ταπεινότητα μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε αυτή την άρρωστη παράνοια, που είναι ο προάγγελος για να την εγκαταλείψουμε.

(1:4-8) *Αλλά Εσύ μου έχεις προσφέρει ελευθερία, και επιλέγω να διεκδικήσω το δώρο Σου σήμερα. Επομένως παραδίδω όλη την κρίση σε Εκείνον που μου έδωσες Εσύ για να κρίνει στην θέση μου. Αυτός βλέπει αυτά που βλέπω, και όμως γνωρίζει την αλήθεια. Αυτός βλέπει τον πόνο, και όμως καταλαβαίνει ότι δεν είναι αληθινός, και με την κατανόησή Του θεραπεύεται. Προσφέρει τα θαύματα που τα όνειρά μου ήθελαν να κρύψουν από την επίγνωσή μου.*

Αξίζει να σημειωθεί, στο πλαίσιο αυτού του αποσπάσματος ότι το Άγιο Πνεύμα βλέπει τον κόσμο μέσα από τα μάτια μας. Για να κυριολεκτήσουμε φυσικά Αυτό δεν βλέπει τίποτα · το θέμα είναι ότι δεν πρέπει να αρνηθούμε αυτό που βλέπουν τα μάτια μας, αλλά να κοιτάξουμε τον κόσμο μέσα από έναν διαφορετικό φακό. Ο Ιησούς μας λέει για παράδειγμα, ότι πρέπει να κοιτάξουμε τον πόνο: «Μην αρνείστε την ύπαρξη των πολέμων, των πλημμυρών και της πείνας, από τα οποία αμέτρητοι άνθρωποι υποφέρουν. Μην αρνείστε ότι υποφέρετε. Αλλά επιτρέψτε μου να σας βοηθήσω να δείτε τον πόνο διαφορετικά. Επιτρέψτε μου να χρησιμοποιήσω την αντίληψή σας για την ταλαιπωρία, για να σας δείξω ότι αυτή αντικατοπτρίζει την επιλογή που κάνετε υπέρ μιας εσωτερικής σκέψης για ταλαιπωρία». Αυτή λοιπόν, είναι η μόνη αξία του κόσμου - δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να επιστρέψουμε στο νου, παρά μόνο μέσα από τον κόσμο, γιατί εμείς τον φτιάξαμε και πιστεύουμε ότι είμαστε εδώ. Παρά το γεγονός ότι ο κόσμος δεν είναι ιερός από μόνος του, μπορεί ωστόσο να εξυπηρετεί τον ιερό σκοπό να αντανakλά πίσω σε μας τις καταπιεσμένες επιλογές του νου, το οποίο διορθώνει το σκοπό που υπηρετείται από τα όνειρα του εγώ, το θυμό, την κρίση, τον πόνο και τον θάνατο: ώστε να αποκρύψει το γεγονός ότι είμαστε ο λήπτης των αποφάσεων του νου, ο ονειρευτής του ονείρου.

(1:9-11) *Ας κρίνει Αυτός σήμερα. Εγώ δεν γνωρίζω την θέλησή μου, αλλά Αυτός είναι βέβαιος ότι αυτή είναι η Δική Σου. Και θα μιλήσει στην θέση μου, και θα καλέσει τα θαύματά Σου να έρθουν σε μένα.*

Απλά πρέπει να ζητήσω τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, και γι' αυτό ο Ιησούς μας λέει:

(2) *Σήμερα άκου. Να είσαι πολύ ήσυχος, και άκουσε την απαλή Φωνή που μιλά εκ μέρους του Θεού διαβεβαιώνοντάς σε ότι Αυτός σε έχει κρίνει ως τον Υιό που αγαπά.*

Το να είμαι ήσυχος σημαίνει να σιωπήσω τις δικές μου σκέψεις κρίσης, θυμού και ιδιαιτερότητας, και πάνω απ' όλα, τους αλαζονικούς ισχυρισμούς μου ότι έχω δίκιο.

ΜΑΘΗΜΑ 348

**Δεν έχω λόγο για θυμό ή φόβο,
διότι Εσύ με περιβάλλεις. Και σε κάθε ανάγκη που αντιλαμβάνομαι,
η χάρη Σου μου επαρκεί.**

«Δεν έχω λόγο για θυμό ή φόβο» επειδή είμαι άτρωτος, και έτσι δεν χρειάζεται να υπερασπίζομαι τον εαυτό μου - να διατηρώ την ατομικότητά μου με το να είμαι θυμωμένος, φοβισμένος από αυτά που θα κάνουν οι άλλοι σε μένα. Αυτό αντανakλά την πεποίθηση του εγώ ότι η χάρις του Θεού δεν είναι επαρκής, σε αντίθεση με την εμπειρία του Αποστόλου Παύλου όταν ο Ιησούς του λέει: «σου αρκεί η χάρις μου» (Προς Κορινθίους Β 12:9α). Έτσι, θέλουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι κάθε φορά που θυμώνουμε ή ενδίδουμε στην ιδιαιτερότητά μας, λέμε στον Ιησού: «η αγάπη και η ειρήνη σου δεν μου επαρκούν · επιθυμώ την *ιδιαιτέρη* αγάπη και την δική μου ειρήνη. Θέλω να γίνουν τα πράγματα με τον δικό μου τρόπο όχι με το δικό σου, και αν επιμένεις να με βοηθήσεις, να είσαι σίγουρος ότι θα γίνει με τον τρόπο που θέλω εγώ». Συνειδητοποιώντας την παραφροσύνη αυτής της θέσης, είμαστε επιτέλους ελεύθεροι να κάνουμε μια άλλη επιλογή - την δική του.

(1:1-5) Πατέρα, ας θυμηθώ ότι βρίσκεσαι εδώ, και δεν είμαι μόνος. Περιβάλλομαι από παντοτινή Αγάπη. Δεν έχω λόγο για τίποτα άλλο εκτός από την απόλυτη ειρήνη και χαρά που μοιράζομαι μαζί Σου. Τι ανάγκη έχω για θυμό ή φόβο; Περιβάλλομαι από απόλυτη ασφάλεια.

Όταν ενδίδουμε στην ιδιαιτερότητά μας, όταν είμαστε θυμωμένοι ή φοβισμένοι, είναι γιατί είναι μαζί μας ο θεός του εγώ, όχι ο αληθινός Θεός. Αυτό που κάνουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* μοναδικά ανάμεσα στις πνευματικές διδασκαλίες που υπάρχουν στον κόσμο, είναι ότι η διδασκαλία του Ιησού μας δείχνει ότι υπάρχει ένα συγκεκριμένο κίνητρο για το θυμό, το φόβο και την ιδιαιτερότητα: που έχει σκοπό να αποκλειστεί η επίγνωση της αγάπης του και η θύμηση του Θεού.

(1:6-8) Είναι δυνατόν να φοβάμαι, όταν η αιώνια υπόσχεσή Σου πηγαίνει μαζί μου; Γύρω μου βρίσκεται τέλεια αθωότητα. Τι μπορώ να φοβηθώ, όταν Εσύ με δημιουργήσες με αγιότητα τόσο τέλεια όσο η δική Σου;

Όταν είμαι φοβισμένος, θυμωμένος και γεμάτος κρίσεις, αρνούμαι την ατρωτότητά μου και την ασφάλειά μου, διότι η Αγάπη του Θεού είναι μέσα μου. Επομένως αρνήθηκα την Αγάπη που είναι η μόνη μου ανάγκη, και την υπόσχεση που έδωσε ο Θεός όταν Αυτός με δημιούργησε. Η δεύτερη στροφή του ποιήματος της Helen, «Η Υπόσχεση», μιλά επίσης για την υπόσχεση του Δημιουργού μας:

Καθ' όλη τη διάρκεια των χρόνων, σε όλη την καμπύλη του χρόνου,

Ό,τι ήταν, εξακολουθεί να είναι, και θα συνεχίσει να είναι ·

Η μοναδική Σου υπόσχεση, ποτέ δεν πρόκειται να αλλάξει.

Άκουσέ με, Κύριε μου! Δεν γίνεται να καλώ μάταια.

(Τα δώρα του Θεού, σ. 14)

(2) Η χάρις του Θεού επαρκεί σε όλα όσα Αυτός θα ήθελε να κάνουμε. Και μόνο αυτό επιλέγουμε, να είναι η θέλησή μας όπως και η δική Του.

Χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε το πόσο πολύ δεν επιλέγουμε τη Θέληση του Θεού στην καθημερινή μας ζωή, και ακόμα ότι έχουμε τη δύναμη να επιλέξουμε τη χάρη Του ως ευλογημένο οδηγό στις καθημερινές μας δραστηριότητες, όπως διαβάζουμε ξανά τους στίχους στο τέλος του εγχειριδίου:

Και τώρα ας είσαι ευλογημένος σε ό,τι κάνεις.

Ο Θεός στρέφεται προς εσένα για να Τον βοηθήσεις να σώσει τον κόσμο.

Δάσκαλε του Θεού, Αυτός σου προσφέρει τις ευχαριστίες Του,

*Και όλος ο κόσμος στέκει σιωπηλός με την χάρη που εσύ φέρνεις από Αυτόν.
(Εγχ-29.8:1-3)*

ΜΑΘΗΜΑ 349

**Σήμερα αφήνω την όραση του Χριστού να βλέπει
όλα τα πράγματα στην θέση μου και να μην τα κρίνει,
αλλά να δίνει στο κάθε ένα, από ένα θαύμα αγάπης.**

Η προσευχή μας λοιπόν, είναι να μην κρίνουμε, που σημαίνει να μην κάνουμε επίθεση και να μην καταδικάζουμε τους αδελφούς μας. Κρίνοντας, κάνουμε επίθεση στους εαυτούς μας, και έτσι ζητάμε βοήθεια για να δούμε τον κόσμο μέσα από την όραση του Χριστού αντί για τη δική μας, επιτρέποντας το θαύμα Του να αναπαυθεί σε εμάς.

(1:1) Έτσι θα απελευθερώσω όλα τα πράγματα που βλέπω, και θα δώσω σ' αυτά την ελευθερία που αναζητώ.

Απελευθερώνοντάς σας από τα δεσμά της ενοχής που έθεσα σε σας, σας ελευθερώνω από το δικό μου όνειρο. Μέσα στο δικό σας όνειρο ωστόσο πρέπει να επιλέξετε εάν θα αποδεχτείτε ή όχι αυτήν την ελευθερία, αλλά με τη συγχώρεσή μου καταδεικνύω ότι η κατευθυντήρια αρχή μας δεν είναι ή ο ένας ή ο άλλος, αλλά μαζί ή καθόλου. Έτσι καταλήγω να συνειδητοποιήσω ότι κι εγώ έχω συγχωρεθεί.

(1:2-6) Διότι έτσι υπακούω το νόμο της αγάπης, και δίνω αυτό που θέλω να βρω και να κάνω δικό μου. Θα μου δοθεί, διότι το έχω επιλέξει σαν το δώρο που θέλω να δίνω. Πατέρα, τα δώρα Σου είναι δικά μου. Το κάθε ένα που δέχομαι μου δίνει ένα θαύμα για να το χαρίσω. Και δίνοντας καθώς λαμβάνω, μαθαίνω ότι τα θεραπευτικά Σου θαύματα ανήκουν σε μένα.

Θέλω να δώσω το δώρο, γιατί θέλω να λάβω το δώρο. Αν πραγματικά θέλω να μάθω ότι οι δικές μου αμαρτίες έχουν συγχωρεθεί και ότι ο Θεός με αγαπά, το μόνο που χρειάζεται να κάνω είναι μέσα από τη δική μου συγχώρεση να επεκτείνω αυτή την αγάπη στους άλλους, οι οποίοι μπορεί ακόμα να πιστεύουν το αντίθετο.

(2) Ο Πατέρας μας γνωρίζει τις ανάγκες μας. Μας δίνει την χάρη Του για να τις ικανοποιήσουμε όλες. Κι έτσι εμπιστευόμαστε Αυτόν να μας στείλει θαύματα για να ευλογήσουμε τον κόσμο, και να θεραπεύσουμε το νου μας καθώς επιστρέφουμε σε Αυτόν.

Αυτό προέρχεται από την επί του Όρους Ομιλία στο κατά Ματθαίον ευαγγέλιο, όπου ο Ιησούς εξηγεί ότι ο Θεός γνωρίζει τις ανάγκες μας και μας αγαπά: πράγματι, γνωρίζει ποια πράγματα έχουμε ανάγκη και Αυτός μας αγαπά ακόμα περισσότερο από τα κρίνα του αγρού (Κατά Ματθαίον 6:8,28-30,32). Τοποθετώντας το αυτό εντός των διδασκαλιών των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, καταλαβαίνουμε ότι ο Θεός δεν γνωρίζει πραγματικά για τις ανάγκες μας, διότι Αυτός δεν μας γνωρίζει σε μια διαχωρισμένη κατάσταση. Ωστόσο, η Αγάπη Του έρχεται μαζί μας στην ψευδαίσθηση μέσω του Αγίου Πνεύματος, και έτσι η ανάγκη «που ο Πατέρας μας γνωρίζει» είναι να αναιρέσει την εσφαλμένη επιλογή μας μέσα από το θαύμα. Έχουμε ήδη δει ότι η διορθωτική φύση του θαύματος αντανakλά την Αγάπη του Θεού μέσα στο όνειρο, η οποία καταργεί το

σύστημα σκέψης του εγώ και θεραπεύει τους αιματοβαμμένους εφιάλτες του διαχωρισμού, της απελπισίας και του θανάτου. Το θαύμα που φέρνει η συγχώρεση μπορεί επομένως να θεραπεύσει τον αδελφό μας και τον εαυτό μας μόνο ως ένα, την κοινή ανάγκη που συντηρείται από τον κόσμο του μίσους και της ενοχής, διότι μόνο το θαύμα μας επιτρέπει να ακούσουμε το αρχαίο κάλεσμα της χάρης του Πατέρα μας:

Ένα θαύμα δεν μπορεί να προσφέρει τίποτα λιγότερο σε αυτόν από ό,τι έχει δώσει σε σένα. Επομένως και η θεραπεία σου δείχνει ότι ο νους σου έχει θεραπευτεί, και έχει συγχωρέσει αυτό που εκείνος δεν έκανε. Κι έτσι αυτός πείθεται ότι η αθωότητά του ποτέ δεν χάθηκε, και ότι θεραπεύτηκε μαζί σου. Έτσι το θαύμα καταργεί όλα τα πράγματα που ο κόσμος βεβαιώνει ότι ποτέ δεν μπορούν να καταργηθούν. Και η απελπισία και ο θάνατος πρέπει να εξαφανιστούν μπροστά στο αρχαίο σάλπισμα της ζωής. Αυτό το κάλεσμα έχει δύναμη πολύ μεγαλύτερη από την αδύναμη και αξιολύπητη κραυγή του θανάτου και της ενοχής. Το αρχαίο κάλεσμα του Πατέρα προς τον Υιό Του, και του Υιού προς τον δικό Του, θα είναι η τελευταία σάλπιγγα που ο κόσμος ποτέ θα ακούσει. Αδελφέ, δεν υπάρχει θάνατος. Κι αυτό θα μάθεις όταν θα επιθυμείς μόνο να δείξεις στον αδελφό σου ότι δεν έχεις καμιά πληγή από αυτόν. Αυτός νομίζει ότι το αίμα σου είναι επάνω στα χέρια του, κι έτσι στέκει καταδικασμένος. Ωστόσο σου έχει δοθεί να του δείξεις, με την θεραπεία σου, ότι η ενοχή του δεν είναι παρά το κατασκευάσμα ενός παράλογου ονείρου. (Κ-27.ΙΙ.6)

ΜΑΘΗΜΑ 350

**Τα θαύματα καθρεφτίζουν την αιώνια Αγάπη του Θεού.
Όταν τα προσφέρω Τον θυμάμαι,
και μέσα από την θύμησή Του σώζω τον κόσμο.**

Ο τρόπος με τον οποίο θυμόμαστε την Αγάπη του Θεού είναι να συγχωρούμε, αποσύροντας τις προβολές που τοποθετήσαμε στον κόσμο. Δεδομένου ότι ο κόσμος είναι ένα με τη σκέψη μας, καθώς θεραπεύεται η σκέψη του διαχωρισμού, ο κόσμος επίσης θεραπεύεται.

(1:1-2) Ό,τι συγχωρούμε γίνεται μέρος μας, έτσι όπως αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας. Ο Υιός του Θεού ενσωματώνει τα πάντα μέσα του έτσι όπως τον δημιούργησες Εσύ.

Η επίθεσή μου διδάσκει πως είστε διαφορετικοί και διαχωρισμένοι από μένα · όχι ένα μέρος του εαυτού μου. Αυτός είναι ο σκοπός που έχει το εγώ για τα ιδιαίτερα σώματα - να αντιλαμβάνεται τους ανθρώπους ως ξεχωριστούς και διαφορετικούς: «Εσείς είστε αμαρτωλοί και εγώ αναμάρτητος. Επομένως εσείς δεν είστε ένα μέρος του εαυτού μου και εγώ αποφεύγω την παρουσία σας, έτσι ώστε οι δικές σας αμαρτίες να μην μολύνουν την αθωότητά μου». Όταν αφήνω αυτή την παράλογη σκέψη να φύγει, αρχίζω να καταλαβαίνω ότι εσείς και εγώ είμαστε ένα, και ότι δεν μπορώ να επιστρέψω στην εστία στην Αγάπη του Θεού, παρά μόνο αν πρώτα συνειδητοποιήσω πως είμαστε το ίδιο - στην ψευδαίσθηση και στην αλήθεια. Αυτό αναιρεί τις εσφαλμένες προσπάθειες που κάνουμε να διαχωρίσουμε όλα τα πράγματα από τον εαυτό μας. Η διόρθωση - το δώρο του θαύματος - μας βοηθά να θυμηθούμε την ενυπάρχουσα ενιαιότητά μας ως Υιός του Θεού.

(1:3-5) Η θύμησή Σου εξαρτάται από την συγχώρεσή του. Αυτό που είναι, δεν επηρεάζεται από τις σκέψεις του. Αυτό που βλέπει όμως είναι το άμεσο αποτέλεσμά τους.

Θυμόμαστε αυτό που είναι σαν συνταγή στα *Μαθήματα Θαυμάτων*: Βλέπουμε το πρόσωπο του Χριστού στο αδελφό μας και θυμόμαστε τον Θεό. Για να δούμε το πρόσωπο του Χριστού χρειάζεται να συγχωρήσουμε, το οποίο επιτρέπει τη θύμηση της Αγάπης του Θεού να επιστρέψει σε μας. Η αληθινή Ταυτότητα του Υιού του Θεού ποτέ δεν έχει επηρεαστεί από την παράλογη σκέψη του, όμως αυτό που πιστεύουμε ότι είμαστε και αντιλαμβανόμαστε με τα μάτια μας, είναι ένα άμεσο αποτέλεσμα των σκέψεων του εγώ. Όταν υποκύπτουμε σ' αυτές τις σκέψεις τις κάνουμε πραγματικές, τις προβάλλουμε έξω, και πιστεύουμε ότι τις βλέπουμε παντού γύρω μας αλλά όχι σε μας. Όμως η αληθινή μας πραγματικότητα είναι απρόσβλητη από αυτό που σκεφτόμαστε - το νόημα της Επανόρθωσης. Ωστόσο, επειδή πιστεύουμε ότι αυτές οι σκέψεις διαχωρισμού είναι πραγματικές, παραμένουμε κοιμισμένοι, πιστεύοντας ότι τα όνειρά μας είναι η πραγματικότητα. Οι σωματικές και ψυχολογικές μας εμπειρίες ως σώματα είναι οι μάρτυρες που «αποδεικνύουν» ότι αυτό που ονειρευόμαστε είναι πραγματικά εκεί. Από αυτό το όνειρο της παράνοιας είναι που μας βοηθά το θαύμα απαλά να ξυπνήσουμε.

(1:6-8) Γι' αυτό, Πατέρα μου, θα ήθελα να στραφώ προς Εσένα. Μόνο η δική Σου θύμηση θα με απελευθερώσει. Και μόνο η συγχώρεσή μου με διδάσκει να αφήσω την δική Σου θύμηση να επιστρέψει σε μένα, και να την δώσω στον κόσμο με ευγνωμοσύνη.

Ο μόνος τρόπος που θα επιστρέψει σε μένα η θύμηση του Θεού και θα συνειδητοποιήσω ότι είμαι ο Υιός Του, είναι να αλλάξω το δικό μου σύστημα σκέψης, του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας. Αυτό θα το πετύχω αφήνοντας την επένδυσή μου στα αποτελέσματά του - τις προβολές που έχω τοποθετήσει σε όλους γύρω μου, οι οποίες έχουν φυλακίσει τον κόσμο, μαζί με μένα.

(2) Και καθώς μαζεύουμε θαύματα από Αυτόν, πραγματικά θα είμαστε ευγνώμονες. Διότι καθώς Τον θυμόμαστε, ο Υιός Του θα επανορθώνεται μέσα μας στην πραγματικότητα της Αγάπης.

Αυτός ο Υιός είναι η Ενιαιότητα του Χριστού. Όπως λέει το κείμενο, η Ενιαιότητα του Υιού υπερβαίνει το άθροισμα των μερών του (Κ-2.VII.6:3). Δεν είμαστε εσύ, εγώ, και όλοι οι άλλοι, που αθροιστικά αποτελούμε ένα δοξασμένο σύνολο, διότι η ολότητα του Χριστού είναι η αδιαίρετη ενότητά του και η απουσία της ατομικότητας. Η ενθύμηση αυτής της Ταυτότητας μέσω της συγχώρεσης είναι η γενέτειρα της ευγνωμοσύνης μας και η επιστροφή στην πνευματική υγεία.

ΤΙ ΕΙΜΑΙ;

Φτάσαμε στην τελευταία περίληψη, «Τι Είμαι;». Από τα πολλά διαμάντια που υπάρχουν στο θησαυροφυλάκιο των Μαθημάτων, αυτό είναι ένα από τα πολυτιμότερα - μια όμορφη περιγραφή του Ποιοι είμαστε ως Υιός του Θεού. Η απάντηση που δίνει ο Ιησούς στο ερώτημα αυτό είναι το θεμελιώδες σημείο που εστιάζουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, καθώς όταν επιλέξαμε το εγώ αντί του Αγίου Πνεύματος, το αρχικό πρόβλημα ήταν ότι φτιάξαμε έναν εαυτό που σίγουρα δεν είναι το Ποιοι είμαστε. Αντίστοιχη είναι και η μοναδική ερώτηση που έθεσε στους οπαδούς του ο φωτισμένος Ινδός δάσκαλος Ramana Maharshi: «Ποιος είμαι;» Αν η απάντηση είναι το σώμα και η προσωπικότητα, έχουμε απαντήσει λανθασμένα, και από αυτή την πεποίθηση προκύπτει ο πόνος, η θλίψη και η δυστυχία μας. Ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* συνεπώς, είναι να μας βοηθήσουν να είμαστε ανοικτοί στο να κάνουμε τη σωστή ερώτηση - «Τι Είμαι;» - ώστε να μπορέσουμε να ακούσουμε και να αποδεχθούμε αυτή την εμπνευσμένη απάντηση:

(1) Είμαι ο Υιός του Θεού, ολοκληρωμένος, θεραπευμένος και πλήρης, και λάμπω μέσα στην αντανάκλαση της Αγάπης Του. Μέσα σε μένα καθαγιάζεται η δημιουργία Του και είναι εγγυημένη η αιώνια ζωή. Μέσα σε μένα τελειοποιείται η αγάπη, ο φόβος είναι αδύνατος, και η χαρά διασφαλίζεται δίχως αντίθετο. Είμαι ο ιερός οίκος του Θεού του Ίδιου. Είμαι ο Ουρανός όπου διαμένει η Αγάπη Του. Είμαι η ιερή Του Αθωότητα η Ίδια, διότι μέσα στην αγνότητά μου ενοικεί και η δική Του.

Αυτή είναι η απάντησή μας, σε όλα όσα δίδαξε το εγώ πως είναι αλήθεια για τους εαυτούς μας, αναιρώντας κάθε φόβο και ενοχή, κάθε πόνο και δυστυχία. Αυτό που απομένει είναι η αιώνια ζωή που μας δόθηκε κατά τη δημιουργία, ακηλίδωτη από τις βλαβερές σκέψεις της κακο-δημιουργίας και του σφετερισμού του εγώ. Αυτές οι σκέψεις που δεν ήταν πραγματικές ποτέ, εξαφανίζονται μέσα στην ανυπαρξία της δικής τους ψευδαισθήσης. Από το λαμπρό τέλος του κειμένου, διαβάζουμε για το τέλος ενός ταξιδιού που ποτέ δεν έγινε πραγματικά:

... Σε καμία ψευδαισθήση δεν αποδίδεται πίστη, και ούτε ένα σημάδι σκότους δεν απομένει για να κρύψει το πρόσωπο του Χριστού από κανέναν. (Κ-31.VIII.12:5)

Αυτό το λαμπερό πρόσωπο διαρκεί μόνο για μια στιγμή, πριν πάρει τη θέση του ο αναμάρτητος Εαυτός που δημιούργησε ο Θεός, που κατοικεί στην ιερή εστία του Θεού. Θυμόμαστε το υπέροχο τέλος στην διευκρίνιση των όρων:

... Ο Υιός είναι γαλήνιος, και μέσα στην ησυχία που του έχει δώσει ο Θεός εισέρχεται στο σπίτι του και βρίσκεται επιτέλους εν ειρήνη. (Δ-επ.5:6)

Η φωνή του Ιησού επιστρέφει τώρα για να μας μιλήσει:

(2:1-2) Η χρήση των λέξεων έχει φτάσει σχεδόν στο τέλος της τώρα. Ωστόσο, αυτές τις τελευταίες ημέρες αυτού του χρόνου που δώσαμε στον Θεό μαζί, εσύ κι εγώ, βρήκαμε ένα και μοναδικό σκοπό που μοιραστήκαμε.

Θυμόμαστε ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων, μιλούν για το σκοπό και την ανάγκη μας να συνειδητοποιήσουμε ότι το να παραμείνουμε στον εγωϊκό σκοπό της ατομικότητας, δεν μας έκανε ευτυχισμένους ή δεν μας έφερε ειρήνη. Πράγματι, ο μόνος σκοπός που αναφέρεται παραπάνω, τον οποίο όλοι μοιραζόμαστε, είναι η ανάγκη να συγχωρούμε και να αναγνωρίσουμε το απλό λάθος μας - το οποίο δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα κακό όνειρο που θα διαρκέσει μόνο για όσο διάστημα επιλέγουμε να πιστεύουμε στο σκοπό του διαχωρισμού του εγώ. Το παρακάτω απόσπασμα από το κείμενο εκφράζει με όμορφο τρόπο τον κοινό μας σκοπό, ο οποίος αποκαλύπτεται στην αφυπνισμένη μας επίγνωση την Ενιαιότητα της άγιας Θέλησης του Θεού:

Η Θέληση του Θεού βρίσκεται παντοτινά σε αυτούς των οποίων τα χέρια είναι ενωμένα... Αλλά όταν ενώθηκαν και μοιράστηκαν έναν σκοπό, ήταν ελεύθεροι να μάθουν ότι η θέλησή τους είναι μία. Κι έτσι η Θέληση του Θεού πρέπει να φτάσει στην επίγνωσή τους. Ούτε μπορούν να λησμονούν για πολύ ότι δεν είναι παρά η δική τους. (Κ-30.V.11:1,3-5)

(2:3) Κι έτσι ενώθηκες μαζί μου, άρα αυτό που είμαι εγώ είσαι κι εσύ.

Ο Ιησούς επιστρέφει σε αυτό το σημαντικό θέμα - είμαστε σαν κι αυτόν. Ο ίδιος το διατυπώνει καθαρά στην αρχή του κειμένου διότι είναι απαραίτητο για τη μάθησή μας, σε τέτοιο βαθμό ώστε να δικαιολογείται άλλη μια αναφορά εδώ:

... Οι ίσοι δεν θα πρέπει να νοιώθουν δέος ο ένας για τον άλλο γιατί το δέος φανερώνει ανισότητα. Γι αυτό είναι μια μη αρμόζουσα στάση προς εμένα. Ένας μεγαλύτερος αδερφός δικαιούται τον σεβασμό για την μεγαλύτερη εμπειρία του, και υπακοή για την μεγαλύτερη σοφία του. Επίσης

δικαιούται την αγάπη επειδή είναι αδελφός, και αφοσίωση εφόσον είναι αφοσιωμένος. Μόνο η δική μου αφοσίωση με κάνει να δικαιούμαι την δική σου αφοσίωση. Δεν έχω τίποτα που να μη μπορείς κι εσύ να κατορθώσεις. Δεν έχω τίποτα που να μην προέρχεται από τον Θεό. Η διαφορά μεταξύ μας είναι ότι δεν έχω τίποτα άλλο. Αυτό με τοποθετεί σε μια κατάσταση που υπάρχει ως δυνατότητα μέσα σου. (Κ-1.ΙΙ.3:5-13)

Αυτή η διδασκαλία είναι ζωτικής σημασίας για την αναίρεση της παράδοσης των χιλιετιών του Χριστιανισμού, ότι ο Ιησούς είναι οντολογικά διαφορετικός από εμάς και έτσι εμείς δεν είμαστε σαν αυτόν. Με τέτοια ιδιαιτερότητα ως θεμέλιό μας μπορούμε μόνο να *ελπίζουμε* να ενωθούμε μαζί του, ζητώντας τη βοήθειά του και υποφέροντας όπως ο ίδιος, αλλά χωρίς ποτέ να μπορούμε να δούμε ότι είμαστε ό,τι είναι ο ίδιος. Θυμηθείτε αυτούς τους στίχους από το ποίημα της Helen «Μια προσευχή του Ιησού» η οποία, σε αντίθεση, με σιγουριά ζητά τη βοήθεια του Ιησού να γίνουμε πραγματικά σαν κι αυτόν - ώστε να γίνει εμφανές στους αδελφούς μας και να το θυμίσουμε στους εαυτούς μας:

Ελάτε, αδελφοί, δείτε

Πόσο όμοιος με τον Χριστό είμαι, και εγώ είμαι για εσάς

Εκείνος ο οποίος Αυτός έχει ευλογήσει, και σας κρατά ως ένα με μένα.

Μια τέλεια εικόνα για το τι μπορώ να είμαι

Εσύ μου δείχνεις, ώστε να βοηθήσω ανανεώνοντας

Την ελλιπή όραση των αδελφών Σου. Καθώς αναζητούν

Μην τους αφήσεις να κοιτούν σε μένα, αλλά μόνο Εσένα.

(Τα Δώρα του Θεού, σελ. 82-83)

(2:4-5) Η αλήθεια αυτού που είμαστε δεν λέγεται ούτε περιγράφεται με λόγια. Και όμως μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε την λειτουργία μας εδώ, και τα λόγια μπορούν να μιλήσουν για αυτήν, όπως και να την διδάξουν, αν εμείς οι ίδιοι γίνουμε τα παραδείγματα των λόγων μέσα μας.

Θα το ξαναπούμε, αυτό που διδάσκει ο Ιησούς στα μαθήματά του δεν είναι το Ποιοι είμαστε ως Χριστός στη σφαίρα της γνώσης, και σίγουρα δεν είναι αυτό που είμαστε ικανοί να μάθουμε. Ωστόσο, ο ίδιος μπορεί να μας διδάξει και να μάθουμε πώς να αναιρέσουμε τις παρεμβολές για να θυμηθούμε τον Εαυτό μας. Έτσι, οι λέξεις μπορούν να χρησιμοποιηθούν σαν σύμβολα που διορθώνουν τα σύμβολα του εγώ. Ο αναγνώστης αναμφισβήτητα θα θυμάται αυτή τη σημαντική συζήτηση στην διευκρίνιση των όρων, όπου ο Ιησούς εξηγεί το πώς οι λέξεις - δηλαδή, τα σύμβολα - εκπληρώνουν το σκοπό του, στα *Μαθήματα Θαυμάτων*:

Αυτή η διδασκαλία παραμένει μέσα στον σκελετό του εγώ, όπου και χρειάζεται. Δεν ασχολείται με ότι είναι πέρα από όλα τα λάθη επειδή είναι σχεδιασμένη μόνο να θέσει την κατεύθυνση προς αυτό. Ως εκ τούτου χρησιμοποιεί λέξεις, οι οποίες είναι συμβολικές, και δεν μπορεί να εκφράσει τι βρίσκεται πέρα από τα σύμβολα. (Δ-εισ.3:1-3)

Το εγώ μιλά πρώτο, όπως λέει στο κείμενο (Κ-5.Ⅵ.3:5), και κάνει πάντα λάθος. Το Άγιο Πνεύμα είναι η Απάντηση, και έχει πάντα δίκιο. Το εγώ μίλησε πρώτο παράγοντας το δικό του σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και έκανε τον αντιληπτό κόσμο να είναι η κάλυψή του. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι μία από τις απαντήσεις που έχει δώσει το Άγιο Πνεύμα, η οποία χρησιμοποιεί τα σύμβολα του εγώ μέσα στο δικό του πλαίσιο - τον διαχωρισμένο κόσμο - όμως για έναν εντελώς

διαφορετικό σκοπό. Η δική μας λειτουργία ωστόσο, δεν είναι να διδάξουμε την αλήθεια των *Μαθημάτων Θαυμάτων* κηρύσσοντας ή εξηγώντας τη θεωρία τους, αλλά να αποδεχθούμε τις αρχές τους και να τα βιώσουμε, αποδεχόμενοι την αγάπη του Ιησού που συγχωρεί έτσι ώστε να επεκτείνεται μέσα από εμάς. Αυτό είναι που μας διδάσκει, και μας ζητά να διδάξουμε μέσα από αυτόν. Δεν μπορούμε να μην παραθέτουμε αρκετά συχνά την προτροπή του προς εμάς, τους μαθητές του: «Μην διδάξεις ότι πέθανα μάταια. Αντίθετα, δίδαξε ότι δεν πέθανα, δείχνοντας ότι ζω μέσα σου». (Κ-11.Ⅵ.7:3-4)

(3:1) Είμαστε οι κομιστές της σωτηρίας.

Για άλλη μια φορά, φέρνουμε τη σωτηρία όταν γινόμαστε παράδειγμα της διδασκαλίας του Ιησού. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* αναφέρουν ότι η καλύτερη διδασκαλία είναι το παράδειγμα (Κ-5.Ⅳ.5:1). Στην πραγματικότητα, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η μόνη πραγματική διδασκαλία είναι να δίνουμε το παράδειγμα, όπως αναφέρθηκε προηγουμένως στο απόσπασμα από το εγχειρίδιο.

Το να διδάσκεις σημαίνει να δίνεις το παράδειγμα. Υπάρχουν δύο μόνο συστήματα σκέψης, κι εσύ επιδεικνύεις ότι πιστεύεις στο ένα ή στο άλλο, όλη την ώρα. Από το δικό σου παράδειγμα μαθαίνουν οι άλλοι, αλλά και εσύ. Το ερώτημα δεν είναι το αν θα διδάσκεις, γιατί σε αυτό δεν υπάρχει επιλογή. Ο σκοπός των μαθημάτων αυτών θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι να σου παρέχουν ένα μέσο επιλογής αυτού που θέλεις να διδάξεις στην βάση του τι θέλεις να μάθεις. (Εγχεισ.2:1-5)

Επομένως, η επιλογή μας είναι αν θα είμαστε κομιστές της σωτηρίας ή της καταδίκης, της ανάστασης ή της σταύρωσης - γνωρίζοντας ότι αυτό που φέρνουμε στους άλλους, το έχουμε φέρει πρώτα στους εαυτούς μας.

(3:2-4) Δεχόμαστε τον ρόλο μας ως σωτήρες του κόσμου, ο οποίος λυτρώνεται μέσα από την ενωμένη συγχώρεσή μας. Και αυτό το δώρο που δίνουμε, δίδεται και σε εμάς. Βλέπουμε τον κάθε έναν ως αδελφό, και αντιλαμβανόμαστε όλα τα πράγματα ως ευγενικά και καλά.

Δεν είναι ότι τα πράγματα από μόνα τους είναι ευγενικά και καλά - δεν είναι τίποτα, οι ψευδαισθήσεις δεν έχουν ούτε θετικές ούτε αρνητικές ιδιότητες. Είναι ο σκοπός που δίνουμε στα πράγματα αυτού του κόσμου που τα καθιστούν ευγενικά και καλά. Η συγχώρεση μας φέρνει αυτή την ευεργετική αντίληψη, διότι μόνο αυτή σηκώνει το πέπλο του κακού το οποίο έχει ριφθεί στον προβαλλόμενο κόσμο που μας βάζουν να δούμε τα εγώ μας. Όμως η καθαρή όρασή μας αποκαλύπτει έναν κόσμο ευγενικό και καλό, γιατί αντανακλά την καλοσύνη της Αγάπης του Αγίου Πνεύματος που λυτρώνει τον κόσμο από τις ψευδείς ιδέες και αντιλήψεις του - το ιδιαίτερο μίσος μας γίνεται η ιδιαίτερη αγάπη μας (Κ-25.Ⅵ.6: 8), ο εχθρός μας γίνεται φίλος μας.

(3:5-7) Δεν αναζητούμε μια λειτουργία που είναι πέρα από την πύλη του Ουρανού. Η γνώση θα επανέλθει όταν έχουμε επιτελέσει τον ρόλο μας. Το μόνο μας μέλημα είναι να καλωσορίσουμε την αλήθεια.

Η λειτουργία μας πέρα από την πύλη της γνώσης του Ουρανού είναι να δημιουργούμε, σαν μια επέκταση της Αγάπης του Θεού και του πνεύματος. Ο στόχος μας εδώ όμως, είναι διαφορετικός, όπως θυμόμαστε:

Η γνώση δεν είναι το κίνητρο για να κάνεις αυτά τα μαθήματα. Το κίνητρο είναι η ειρήνη. Αυτή είναι η αναγκαία προϋπόθεση για γνώση, μόνο γιατί εκείνοι που βρίσκονται σε σύγκρουση δεν είναι γαλήνιοι, και η ειρήνη είναι η προϋπόθεση της γνώσης διότι είναι η κατάσταση της Βασιλείας. Η γνώση μπορεί να αποκατασταθεί μόνο όταν τηρείς τις προϋποθέσεις της. (Κ-8.Ⅰ.1:1-4)

Σε αυτόν τον κόσμο έχουμε ως στόχο να συγχωρούμε, και στη συνέχεια να αφήσουμε τη συγχώρεση που επιλέξαμε να επεκταθεί μέσα από εμάς, χωρίς να εισάγουμε κάτι δικό μας να παρεμβαίνει στην απαλή ροή της. Μένοντας μόνη της χωρίς το εγώ, η συγχώρεση εκτείνεται φυσικά, και δεν χρειάζεται να ανησυχούμε για την αλήθεια, αλλά μόνο να την καλωσορίζουμε. Έχουμε δει αυτή την ιδέα πολλές φορές στο παρελθόν:

Έργο σου δεν είναι να αναζητάς την αγάπη, αλλά απλά να αναζητήσεις και να βρεις μέσα σου όλα τα εμπόδια που έχεις κτίσει εναντίον της. Δεν είναι απαραίτητο να αναζητήσεις αυτό που είναι αληθινό, είναι όμως αναγκαίο να ψάξεις για το τι είναι εσφαλμένο. (Κ-16.IV.6:1-2)

Η συγχώρεση κάνει χώρο για την αλήθεια, που υπάρχει ήδη μέσα μας. Έτσι αυτή γίνεται ευπρόσδεκτη.

(4:1-3) Δικά μας είναι τα μάτια μέσα από τα οποία η όραση του Χριστού βλέπει ένα κόσμο λυτρωμένο από κάθε σκέψη αμαρτίας. Δικά μας είναι τα αυτιά που ακούν την Φωνή του Θεού να ανακηρύσσει τον κόσμο αναμάρτητο. Δικοί μας είναι οι νόες που ενώνονται καθώς ευλογούμε τον κόσμο.

Ακόμα και εδώ στο τέλος του βιβλίου εργασιών, ο Ιησούς καθιστά σαφές ότι έχουμε ακόμα τα μάτια και αυτιά του σώματος - δεν μας ζητά να αγνοήσουμε ή να αρνηθούμε τις σωματικές μας εμπειρίες - αλλά ότι αυτά εξυπηρετούν τώρα έναν διαφορετικό σκοπό: μια τάξη στην οποία έχουμε μάθει να δεχόμαστε την όραση Χριστού ως δική μας, και τη Φωνή του Αγίου Πνεύματος ως τη Μία και μοναδική που επιθυμούμε να ακούσουμε. Ένα από τα πρώτα ποιήματα της Helen «Ελθέτω η Βασιλεία Σου» εκφράζει την ίδια σκέψη.

Δεν υπάρχει απάντηση στη Φωνή του Θεού

Εκτός από το Λόγο Του.

Δεν υπάρχει ήχος εκτός από τη Φωνή του Θεού

Που να μπορεί να ακουστεί.

Γι' αυτό ο Υιός Του έχει αυτιά · για ν' ακούει το Θέλημα του Θεού,

Και ν' αφήσει τη φωνή του εγώ επιτέλους ακίνητη.

(Τα δώρα του Θεού, σ. 12)

Αυτό το όραμα και η Φωνή επεκτείνονται φυσικά μέσα από εμάς, καθώς μαθαίνουμε να την επεκτείνουμε στους εαυτούς μας, καθώς ο νους του Υιού του Θεού είναι ένας.

(4:4) Και από τη ενιαιότητα που κερδίσαμε καλούμε όλους τους αδελφούς μας, και τους ζητούμε να μοιραστούν την ειρήνη μας και να ολοκληρώσουν την χαρά μας.

Εδώ εκφράζεται ποιητικά αυτό που ήδη γνωρίζουμε - η Υιότητα του Θεού είναι μία, και αυτό που δεχόμαστε για τους εαυτούς μας πρέπει να το δεχτούμε για όλους. Αν εξαιρέσουμε ακόμα και ένα άτομο από αυτή την ενιαιότητα, έχουμε σταυρώσει τον Χριστό για άλλη μια φορά. Έτσι όταν τους συμπεριλαμβάνουμε όλους - καλώντας όλους τους αδελφούς, χωρίς καμία εξαίρεση - γινόμαστε ο αγγελιοφόρος του Ίδιου του Χριστού. Θυμόμαστε ένα από τα αρχικά ποιήματα της Helen - αυτή τη φορά το ποίημα «Η Ανάγκη του Χριστού» - που εκφράζει τον ορθά νοούμενο σκοπό για να ζούμε στον κόσμο ως σώματα:

Αυτός χρειάζεται τη φωνή μου. Αυτός χρειάζεται τα χέρια και τα πόδια μου.

*Αυτός χρειάζεται τα μάτια μου για να βλέπει και να ευλογεί
Τους κουρασμένους αδελφούς μας, τους εξαντλημένους από τον κόσμο,
Και που πιστεύουν ότι αυτό είναι το μόνο που υπάρχει.
Πώς μπορούν να μάθουν αν δεν διδάξει Αυτός μέσα από μένα;
Πώς μπορεί Αυτός να τους δώσει ελπίδα εκτός μέσα από τη φωνή μου;
Πώς μπορώ να ακούσω τη Φωνή Του εκτός μέσω αυτών;
(Τα δώρα του Θεού, σ. 20)*

(5:1) Είμαστε οι ιεροί αγγελιοφόροι του Θεού που μιλούν γι Αυτόν, και φέρουμε τον Λόγο Του στον κάθε έναν που μας στέλνει Αυτός και έτσι μαθαίνουμε ότι είναι γραμμένος στις καρδιές μας.

Η υπέροχη φράση «είναι γραμμένος στις καρδιές μας» προέρχεται από τον Απόστολο Παύλο (Προς Ρωμαίους 2:15). Για να κυριολεκτήσουμε, όπως έχουμε δει, ο Θεός δεν μας στέλνει ανθρώπους ακόμα και αν μπορεί να το βιώνουμε, διότι δεν γνωρίζουμε ότι ο λήπτης των αποφάσεων έχει επιλέξει να βιώσουμε τα διαφορετικά όνειρα που υπάρχουν ήδη στους νόες μας. Έχοντας ως παράδειγμα το Λόγο του Θεού - την αρχή της Επανόρθωσης - μαθαίνουμε ότι είναι επίσης ασφαλής μέσα μας, και αναγνωρίζουμε το Λόγο Του διότι συμπεριλαμβάνει τα πάντα: όλοι είναι μέρος της θεραπευτικής αγάπης του.

(5:2-5) Κι επομένως αλλάζουμε γνώμη για τον σκοπό για τον οποίο έχουμε έρθει, και τον οποίο επιζητούμε να υπηρετούμε. Φέρνουμε τα χαρμόσυνα νέα στον Υιό του Θεού, που νόμιζε ότι υπέφερε. Τώρα αυτός λυτρώνεται. Και καθώς βλέπει την πύλη του Ουρανού να στέκει ανοιχτή μπροστά του, θα εισέλθει και θα εξαφανιστεί μέσα στην καρδιά του Θεού.

Το βιβλίο εργασιών συνεχίζεται για λίγο ακόμη μετά από αυτό τον όμορφο επίλογο, αλλά το παραπάνω απόσπασμα αντανακλά το τελικό όραμά του: Συνειδητοποιούμε το λάθος μας, και από αυτή τη συνειδητοποίηση η σκέψη της διόρθωσης λάμπει στο νου όλης της Υιότητας, καθώς το όνειρο απαλά εξαφανίζεται και περνάμε μέσα από την πύλη του Ουρανού. Αυτός λοιπόν, είναι ο ρόλος του Ιησού, που μας οδηγεί πέρα από τη γέφυρα της λύτρωσης στον αληθινό κόσμο, και πέρα από τις ιερές πύλες του στην Καρδιά του Ίδιου του Θεού όπου είμαστε πλήρεις για πάντα:

... Η γέφυρα με την οποία Εκείνος θα σε περάσει απέναντι, σε υψώνει έξω από τον χρόνο στην αιωνιότητα. Αφυπνίσου από το χρόνο, και απάντησε άφοβα στο Κάλεσμα Εκείνου που σου έδωσε την αιωνιότητα όταν σε δημιούργησε. Σε αυτή την πλευρά της γέφυρας προς την αιωνιότητα δεν καταλαβαίνεις τίποτα. Αλλά καθώς περνάς ανάλαφρα απέναντι, στηριγμένος από το άχρονο, οδηγείσαι κατευθείαν στην Καρδιά του Θεού. Στο κέντρο της, και μόνο εκεί, είσαι παντοτινά ασφαλής, διότι είσαι παντοτινά ολοκληρωμένος. Δεν υπάρχει πέπλο που να μην μπορεί να ανασηκώσει η Αγάπη του Θεού μέσα μας. Η οδός για την αλήθεια είναι ανοιχτή. Ακολουθήσε την μαζί μου. (Κ-16.IV.13:4-11)

Σχόλια Εισαγωγής (στα Τελικά Μαθήματα)

Ερχόμαστε τώρα στην τελευταία σειρά των δέκα μαθημάτων, και πριν συνεχίσουμε, θα ήθελα να επανεξετάσουμε εν συντομία το σκοπό του βιβλίου εργασιών και τα *Μαθήματα Θαυμάτων* τα ίδια, ο οποίος είναι να μας βοηθήσουν να αντιστρέψουμε την μορφή και την βάση των αντιλήψεών μας. Για το εγώ, ο ιδιαίτερος κόσμος του είναι εξέχων, απωθώντας στο παρασκήνιο την ενοχή η οποία είναι η πηγή του κόσμου του - σε τέτοιο βαθμό ώστε δεν το αντιλαμβανόμαστε καν. Μαθαίνοντας τα μαθήματα του Ιησού έχουμε τη δυνατότητα να μετατοπίσουμε την αντίληψή μας, έτσι ώστε ο κόσμος που παλαιότερα ήταν σε πρώτο πλάνο, υποχωρεί στο παρασκήνιο και γίνεται η τάξη στην οποία η σκέψη της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος καταλαμβάνει σημαντική θέση ως η διόρθωση του νου για την ιδιαίτερη σχέση.

Είναι εξαιρετικά εύκολο καθώς κάνετε τα καθημερινά μαθήματα ή διαβάζετε το κείμενο, να ξεχνάτε ότι η εργασία σας πάνω στα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι να συμπεριλάβετε την αλλαγή της αντίληψης στον τρόπο με τον οποίο θα σκέφτεστε και θα αντιλαμβάνεστε. Είναι εύκολο να μπειτε στον πειρασμό να παραβλέψετε το σκοπό και να κάνετε αυτές τις υπέροχες λέξεις να μην γίνουν ποτέ κάτι περισσότερο από υπέροχα λόγια, και να μην έχουν κανένα πραγματικό βιωματικό νόημα - τις λέτε το πρωί και το βράδυ, μιλάτε για αυτές και ακούτε διαλέξεις, διαβάζετε το βιβλίο, αλλά ποτέ δεν φέρνετε πραγματικά το νόημά τους στην καθημερινή σας ζωή. Όταν παγιδεύεστε στο να ικανοποιείτε τις ανάγκες σας και να αποδεικνύετε ότι έχετε δίκιο, βλέποντας τον εαυτό σας σαν ένα αθώο θύμα, είναι μόνο επειδή επιστρέψατε στην ερμηνεία των μορφών - οι ανάγκες της ιδιαιτερότητάς σας αποτελούν την κυρίαρχη προσοχή σας, και έτσι το Άγιο Πνεύμα υποχωρεί στο παρασκήνιο. Και πάλι, ο σκοπός της εξάσκησης του βιβλίου εργασιών είναι για να εκπαιδεύσετε το νου, να κάνει ακριβώς το αντίθετο: να συνειδητοποιήσετε ότι έχετε ένα νου - αυτό που ήταν στο παρασκήνιο να το φέρετε στο προσκήνιο - ο οποίος περιέχει δύο συστήματα σκέψης που μπορείτε να επιλέξετε - το ένα από αυτά θα σας φέρει πόνο, και το άλλο θα σας ελευθερώσει από τον πόνο.

Καθώς φτάνουμε στο τέλος του βιβλίου εργασιών, ο Ιησούς συμπεραίνει ότι έχουμε μάθει τα μαθήματά του, αλλά παραφράζοντας τη δήλωσή του στο κείμενο, η μάθηση δεν σημαίνει κυριότητα του νου. Έτσι μας λέει στον Επίλογο ότι τα μαθήματά του «είναι μια αρχή όχι ένα τέλος» (Εγχ-επ.1: 1), υπενθυμίζοντάς μας πως ό,τι έχουμε μάθει, πρέπει να εφαρμοστεί, ξανά και ξανά. Ο Ιησούς με αυτό τον τρόπο μας παροτρύνει να διατηρούμε μια συνεχή επαγρύπνηση προς τις σκέψεις του εγώ που θα μας βάλουν στον πειρασμό να σκεφτούμε ότι αυτό το πρόγραμμα εκπαίδευσης του νου είναι πολύ απειλητικό, και ότι μας συμβουλεύει να ωθήσουμε τον ένδοξο Εαυτό του Χριστού όσο το δυνατόν μακριά στο παρασκήνιο, και έτσι να διατηρήσουμε τους διαχωρισμένους εαυτούς μας. Επομένως, ο Ιησούς μας προτρέπει στο ταξίδι μας να είμαστε όσο πιο προσεκτικοί μπορούμε στο σκοπό των *Μαθημάτων Θαυμάτων* και στο δικό μας, ως μαθητές του να ασκούμε τις διδασκαλίες του προσπαθώντας όσο καλύτερα μπορούμε για να δούμε ότι τα πάντα που συμβαίνουν στις ζωές μας έχουν μόνο ένα νόημα και σκοπό - να δούμε μέσα στο νου, και να κάνουμε την επιλογή υπέρ της συγχώρεσης, μια επιλογή που είναι αδύνατη στον άνου κόσμο των σωμάτων.

Επιστρέφουμε τώρα στην τελική σειρά των μαθημάτων.

ΜΑΘΗΜΑ 351

**Ο αναμάρτητος αδελφός μου είναι οδηγός μου προς την ειρήνη.
Ο αμαρτωλός αδελφός μου είναι οδηγός μου προς τον πόνο.
Και ό,τι επιλέγω να δω, αυτό θα βλέπω.**

Όπως θα δούμε, τα τελευταία μαθήματα αποτελούνται μόνο από προσευχές προς τον Θεό. Οι δύο πρώτες είναι παρόμοιες και παρουσιάζουν τα αντίθετα συστήματα σκέψης του νου - την αμαρτία και το αναμάρτητο (Μάθημα 351) και την κρίση και την αγάπη (Μάθημα 352) - και την ικανότητα που έχουμε να επιλέξουμε ανάμεσά τους. Θα μπορούσαμε επίσης να πούμε: επιλέγω να δω ή το ένα ή το άλλο - την αμαρτία ή το αναμάρτητο - και βλέποντας την επιλογή μου, την κάνω πραγματική στην αντίληψη μου. Έτσι, ο τρόπος που σας αντιλαμβάνομαι θα μου δείξει το πώς έχω αντιληφθεί τον εαυτό μου.

(1:1) Ποιος άλλος εκτός από τον άγιο Υιό Σου είναι ο αδελφός μου;

Θυμηθείτε, ο Υιός του Θεού είναι ένας, και επομένως ο τρόπος που βλέπω εσάς θα πρέπει να είναι ο τρόπος που βλέπω εμένα. Αν κάποιος πιστεύει σε οτιδήποτε διαφορετικό από αυτή τη θεμελιώδη αρχή, αρνείται την Επανόρθωση και επιβεβαιώνει τη φαινομενική πραγματικότητα του διαχωρισμού.

(1:2-3) Και αν τον βλέπω γεμάτο αμαρτία ανακηρύσσω τον εαυτό μου αμαρτωλό, και όχι Υιό του Θεού · μόνο, δίχως φίλους μέσα σε ένα τρομακτικό κόσμο. Και όμως, αυτή η αντίληψη είναι μια επιλογή που κάνω, και μπορώ να εγκαταλείψω.

Ο μόνος τρόπος για να αφήσουμε αυτή την αντίληψη να φύγει, είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι είναι μια επιλογή που μας φέρνει πόνο - το σημείο καμπής στο ταξίδι μας. Ο Ιησούς με αυτό τον τρόπο κάνει έκκληση προς την εγωιστική ανάγκη που έχουμε όλοι μας να αισθανόμαστε καλύτερα. Το πρόβλημα είναι, όπως έχουμε ήδη δει, ότι δεν γνωρίζουμε τι θα μας κάνει να νιώσουμε καλύτερα. Πιστεύουμε ότι η ευχαρίστηση είναι πόνος και ο πόνος είναι ευχαρίστηση. Έτσι, έχουμε ανάγκη έναν Δάσκαλο να μας διδάξει γι' αυτή τη διαφορά βοηθώντας μας να κατανοήσουμε ότι η συγχώρεση και μόνο φέρνει χαρά, ενώ μια ζωή επίθεσης και φόβου ενισχύει τον πόνο του διαχωρισμού και της μοναξιάς μας. Μόλις η γνώση αυτή γίνεται σαφής σε εμάς, δεν είναι δύσκολο να γίνει η επιλογή.

(1:4-7) Μπορώ επίσης να δω τον αδελφό μου αναμάρτητο, ως άγιο Υιό Σου. Και με αυτή την επιλογή βλέπω την δική μου αθωότητα, τον παντοτινό Εμψυχωτή μου και Φίλο δίπλα μου, και τον δρόμο μου ασφαλή και καθαρό. Διάλεξε, λοιπόν, για λογαριασμό μου, Πατέρα μου, μέσα από την Φωνή Σου. Διότι μόνο Αυτός κρίνει στο Όνομά Σου.

Έχουμε δει ότι ο Θεός δεν επιλέγει. Αυτά τα λόγια δεν είναι παρά ένας συμβολισμός του Ιησού που μας υπενθυμίζει ότι εμείς είμαστε οι αυτοί που πρέπει να επιλέξουν το Άγιο Πνεύμα - τον Παράκλητο και Φίλο μας - για να διορθώσουμε την αρχική και συνεχή επιλογή υπέρ του εγωικού συστήματος σκέψης του διαχωρισμού, της αμαρτίας και του μίσους. Με αυτό τον τρόπο η Αγάπη του Αγίου Πνεύματος γίνεται η βάση της δικής μας κρίσης για τον Υιό του Θεού ως αναμάρτητο, το σίγουρο μέσο για να επιστρέψουμε στην εστία προχωρώντας στο μονοπάτι της συγχώρεσης, και ο τρόπος με τον οποίο θυμόμαστε ότι το Όνομα του Θεού είναι δικό μας. - η κληρονομιά μας ως αγαπημένος και ενοποιημένος Υιός Του. Έτσι, λέμε στον αθώο αδελφό μας, μέσα από τους στίχους του ποιήματος της Helen, «Η Ομοιότητα του Θεού»:

*Πόσο άγιος είσαι, Υιέ του Θεού! Πόσο καθαρές
Οι σκέψεις σου · πόσο αθώος ο νους σου. Μέσα σου
Βλέπω τον Οικοδεσπότη του Θεού · Την Αγάπη Του, τη Χαρά Του,
Τη μια Του δημιουργία, αδιαίρετη.
Είσαι όμοιος με το Θεό όπως εγώ με εσένα,
Και όντας όμοιος με σένα, είμαι σαν Αυτόν.
(Τα δώρα του Θεού, σ. 17)*

ΜΑΘΗΜΑ 352

**Η κρίση και η αγάπη είναι αντίθετα.
Από την μία προέρχεται όλη η θλίψη του κόσμου.
Και από την άλλη έρχεται η ειρήνη του Θεού του ίδιου.**

Όσο φοβόμαστε την ειρήνη του Θεού - μέσα στην οποία η ατομικότητά μας θα εξαφανιστεί, που βασίζεται στη σύγκρουση και τη δυστυχία, - θα επιλέγουμε να υπερασπιζόμαστε τους εαυτούς μας. Η κρίση - το να αντιλαμβανόμαστε κάποιον άλλον ως αμαρτωλό - είναι ο τέλειος τρόπος που χρησιμοποιεί το εγώ για να βάλει σε εφαρμογή αυτή την άμυνα.

(1:1) Η συγχώρεση κοιτάζει μόνο το αναμάρτητο, και δεν κρίνει.

Αρχικά μας ζητείται να αναγνωρίσουμε ότι βλέπουμε την αμαρτία στους άλλους και στους εαυτούς μας, και στη συνέχεια να ζητήσουμε τη βοήθεια του Ιησού. Αυτός επανερμηνεύει τις αντιλήψεις μας, ώστε να αντιληφθούμε ότι το να λειτουργούμε αμαρτωλά προέρχεται από φόβο - «οι φοβισμένοι άνθρωποι μπορούν να γίνουν κακεντρεχείς» (Κ-3.1.4:2) πίσω από τον οποίο υπάρχει η έκκληση για αγάπη που δεν πιστεύουμε ότι αξίζουμε. Μέσα σ' αυτή την συνειδητοποίηση συγχωρούνται οι αμαρτίες, επειδή εξετάστηκαν με διαφορετικό τρόπο. Η ιδέα κλειδί, όπως είδαμε κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας στο βιβλίο εργασιών, είναι ότι όταν κοιτάζουμε αυτό που συμβαίνει στον κόσμο και στις σχέσεις μας μαζί με τον Ιησού, σταματάμε να κρίνουμε - η κρίση είναι το πρόβλημα · η συγχώρεση είναι η απάντηση.

(1:2) Μέσω αυτής έρχομαι σε Σένα.

Μέσω της δικής μας συγχώρεσης επιστρέφουμε στον Θεό. Να θυμάστε ότι αυτές οι προσευχές απευθύνονται στον Θεό, ως διόρθωση για τις προσευχές που κάνει το εγώ μας στους δικούς του θεούς που είναι η κρίση και η τιμωρία.

(1:3-4) Η κρίση μου δένει τα μάτια και με κάνει τυφλό. Όμως, η αγάπη, που εδώ αντανακλάται ως συγχώρεση, μου θυμίζει ότι μου έχεις δώσει έναν τρόπο να βρω και πάλι την ειρήνη Σου.

Όπως έχουμε ξαναπεί, για να βρούμε την ειρήνη του Θεού, να επιστρέψουμε στην εστία και να θυμηθούμε την Ταυτότητά μας ως Χριστός, ο τρόπος είναι να συγχωρούμε. Όταν κρατάμε πικρίες

και παρακρατούμε τη συγχώρεση, είναι γιατί δεν θέλουμε να ξυπνήσουμε από το όνειρο, να χάσουμε τον εαυτό μας για να βρούμε τον Εαυτό μας.

(1:5-6) *Λυτρώνομαι όταν επιλέγω να ακολουθήσω αυτόν τον τρόπο. Δεν με έχεις αφήσει χωρίς παρηγοριά.*

Το να ακολουθήσουμε το δρόμο Του είναι αποκλειστικά δική μας απόφαση. Οι τελευταίες λέξεις του βιβλίου εργασιών θα μας θυμίσουν αυτή την υπέροχη σκέψη - δεν έχουμε μείνει χωρίς παρηγοριά.

(1:7) *Έχω μέσα μου και την δική σου θύμηση, και Κάποιον που με οδηγεί σε αυτή.*

Όπως έχουμε δει σε άλλα μαθήματα, το μέσον και το τέλος είναι ένα. Έτσι έχω μέσα μου το τέλος ή το στόχο, ο οποίος είναι το να θυμηθώ το Ποιος είμαι ως Υιός του Θεού. Έχω επίσης μέσα μου, μέσω του Αγίου Πνεύματος, το μέσον της ενθύμησης. Και τα δύο, το μέσον και το τέλος είναι παρόντα στο νου μου, γιατί η Ιδέα του Υιού του Θεού ποτέ δεν έχει αφήσει την Πηγή Της.

(1:8-9) *Πατέρα, θέλω να ακούσω την Φωνή Σου και να βρω την ειρήνη Σου σήμερα. Διότι θέλω να αγαπήσω την δική μου Ταυτότητα, και να βρω σε Αυτήν την δική σου θύμηση.*

Αυτή είναι η κεντρική ιδέα. Δεν αγαπάμε τη δική μας Ταυτότητα ως Χριστός διότι αγαπάμε περισσότερο την ατομική μας ταυτότητα. Πολύ σημαντική στην καθημερινή μας εξάσκηση λοιπόν, είναι η εγρήγορση για το πόσο πολύ αγαπάμε αυτόν τον ιδιαίτερο και μοναδικό εαυτό. Θα φτάναμε ακόμα και να σκοτώσουμε για να τον διατηρήσουμε. Όμως όταν τελικά συνειδητοποιούμε τη δική μας απώλεια, επιλέγουμε να ακούσουμε τη Φωνή της λογικής και να επιστρέψουμε στην αληθινή μας αγάπη - τον Εαυτό μας και τον Θεό μας.

ΜΑΘΗΜΑ 353

**Τα μάτια μου, η γλώσσα μου, τα πόδια μου σήμερα
δεν έχουν παρά μόνο ένα σκοπό · να δοθούν στον Χριστό
να τα χρησιμοποιήσει για να ευλογεί τον κόσμο με θαύματα.**

Τα μαθήματα 353 και 354 μοιράζονται επίσης ένα κοινό θέμα - μας βοηθούν να αναγνωρίσουμε τις διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα στον Χριστό και το εγώ. Ξυπνάμε κάθε πρωί, ακόμα μέσα στο σώμα, αλλά τώρα με ένα διαφορετικό σκοπό: να γίνουν οι καθημερινές εμπειρίες μας η τάξη στην οποία το Άγιο Πνεύμα μπορεί να μας διδάξει - εδώ Δάσκαλος είναι ο Χριστός. Σε συνδυασμό με αυτή τη σκέψη, και τα δύο μαθήματα μας υπενθυμίζουν ότι πρέπει να αναγνωρίσουμε πόσο πολύ αγαπάμε αυτό που πιστεύουμε πως είναι δικό μας. Δεν θέλουμε να χάσουμε την ατομική μας ταυτότητα - τον εαυτό μας, το σώμα μας, και τα προσωπικά μας συμφέροντα - η οποία πιστεύουμε ότι είναι ιερή. Για το εγώ φυσικά, είναι ιερή, διότι αυτός ο ιδιαίτερος εαυτός συντηρεί τη θρησκεία της ατομικότητας.

(1:1-2) *Πατέρα, σήμερα δίνω ό,τι είναι δικό μου στον Χριστό, για να το χρησιμοποιήσει με όποιο τρόπο εξυπηρετεί καλύτερα τον σκοπό που μοιράζομαι μαζί Του. Τίποτα δεν είναι μόνο δικό μου, διότι Αυτός κι εγώ έχουμε ενωθεί στο σκοπό.*

Οτιδήποτε πιστεύετε ότι είναι μόνο δικό σας, είναι του εγώ, και επομένως απατηλό - ένα όνειρο χωρίς πραγματικότητα. Το μόνο πράγμα μέσα στο όνειρο που αντανακλά την πραγματικότητα είναι η αναγνώριση του κοινού σκοπού. Συνεπώς, όταν παγιδεύεστε να προσδιορίζετε τον εαυτό σας και τον κόσμο σας - μέσα από το όνομα, το σώμα, το γραφείο, το ντύσιμο, το αυτοκίνητο, το σπίτι, τη θρησκεία ή τη χώρα - βρίσκεστε στον κόσμο της ψευδαίσθησης, κι αυτό μόνο πόνο μπορεί να σας φέρει. Επομένως, από τη στιγμή που θα ανοίξετε τα μάτια σας το πρωί, αφιερώστε τη μέρα σας να μάθετε ότι όταν αγαπάτε οτιδήποτε σαν δικό σας, καταλήγει σε πόνο, και μόνο όταν εγκαταλείψετε τις επενδύσεις στον εαυτό σας και σε ό,τι είναι μόνο δικό σας, θα συνειδητοποιήσετε αυτό που είναι πραγματικά δικό σας - το σκοπό και την ταυτότητα που μπορεί να μοιραστεί με όλους τους άλλους. Όλα τα άλλα είναι του εγώ, και έτσι δεν ανήκουν σε κανέναν, διότι το εγώ είναι τίποτα. Θυμηθείτε αυτό το απόσπασμα από το εγχειρίδιο που αφορά την ορθά νοούμενη χρήση του σώματος:

Όμως, αυτό που χαρακτηρίζει τους δασκάλους του Θεού είναι η αναγνώριση του σωστού σκοπού του σώματος. Καθώς προχωρούν στο έργο τους, αποκτούν όλο και μεγαλύτερη βεβαιότητα ότι η λειτουργία του σώματος δεν είναι άλλη από το να αφήσει την Φωνή του Θεού να μιλήσει στα ανθρώπινα αυτιά. Και αυτά τα αυτιά θα μεταφέρουν στο νου αυτού που ακούει, μηνύματα που δεν είναι από αυτόν τον κόσμο, και ο νους θα τα καταλάβει εξαιτίας της Πηγής τους. Από αυτή την κατανόηση θα έρθει η αναγνώριση σε αυτόν τον νέο δάσκαλο του Θεού, για το ποιος πραγματικά είναι ο σκοπός του σώματος · η μοναδική πραγματική χρήση που υπάρχει γι αυτό. Αυτό το μάθημα είναι αρκετό για να επιτρέψει στην σκέψη της ενότητας να εισέλθει, και αυτό που είναι ένα να αναγνωρίζεται ως ένα. (Εγχ-12.4:1-5)

(1:3-4) Επομένως η μάθηση έχει φτάσει στο καθορισμένο τέλος της. Για λίγο δουλεύω μαζί με Αυτόν για να υπηρετήσω τον σκοπό Του.

Ο Ιησούς δεν λέει ότι πρόκειται να εξαφανιστούμε μέσα στην Καρδιά του Θεού τώρα. Αυτός είναι ο απώτερος στόχος μας, εδώ απλά μας λέει ότι έχουμε ακόμα δουλειά να κάνουμε στην τάξη της ζωής μας, μέσα στην οποία η αγάπη του θα μας διδάξει να συγχωρούμε.

(1:5) Έπειτα χάνομαι μέσα στην Ταυτότητά μου, και αναγνωρίζω ότι ο Χριστός δεν είναι παρά ο Εαυτός μου.

Αυτός είναι ο φόβος του εγώ, και ο δικός μας όταν ταυτιζόμαστε με το δικό του σύστημα σκέψης, του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας. Δεν θέλουμε να χάσουμε την ταυτότητα που έχουμε ως ανεξάρτητα άτομα, και αυτός είναι ο λόγος που μπαίνουμε τόσο πολύ στον πειρασμό να φέρουμε τον Ιησού και το Άγιο Πνεύμα μέσα στο όνειρο, για να αλληλοεπιδράσουν μαζί μας. Με το να Τους κάνουμε μορφές του ονείρου που αλληλοεπιδρούν με μας, διατηρούμε άθικτη την ταυτότητά μας ως ξεχωριστοί εαυτοί, το οποίο ενισχύεται από τη συνεχή κρίση μας για τους άλλους.

ΜΑΘΗΜΑ 354

**Στεκόμαστε μαζί, ο Χριστός κι εγώ, με ειρήνη
και βέβαιο σκοπό. Και μέσα σε Αυτόν
βρίσκεται ο Δημιουργός Του, όπως και σε μένα.**

Το ακόλουθο επαναλαμβάνει το θέμα του τελευταίου μαθήματος:

(1:1) *Η ενιαιότητά μου με τον Χριστό με καθιερώνει ως Υιό Σου, πέρα από τα όρια του χρόνου, και απόλυτα ελεύθερο από κάθε άλλο νόμο εκτός από τον δικό Σου.*

Δεν μας ζητείται μέσα από τα βιώματα που έχουμε εδώ να πάμε πέρα από το χρόνο, ούτε να ταυτιστούμε με το νόμο της αγάπης του Θεού όπως είναι αυτός πραγματικά, ο οποίος απλώς εμπεριέχει το ενοποιημένο πνεύμα που δεν έχει να κάνει με τον κόσμο του διαχωρισμού. Αντιθέτως, μας ζητείται να ταυτιστούμε με μια διαφορετική χρήση του χρόνου, να αντανakλάμε το νόμο του Θεού - αυτό που δίνω στον αδελφό μου το δίνω στον εαυτό μου, γιατί είμαστε ένα. Με αυτό τον τρόπο μέσα από την ένωση με τη συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος μετατοπίζουμε το σκοπό μας, και στη συνέχεια θυμόμαστε την Ενιαιότητά μας στον Ουρανό, που είναι πέρα από όλους τους νόμους εκτός από το νόμο της αγάπης του Ουρανού.

(1:2) *Δεν έχω άλλο εαυτό εκτός από τον Χριστό μέσα μου.*

Αναλογιστείτε αυτή τη σκέψη για λίγο. Αν το σκεφτείτε, μπορεί μάλιστα να σας πιάσει κρύος ιδρώτας, που συνοδεύεται από άγχος και ταχυπαλμία. Ο εαυτός που διαβάζει αυτές τις λέξεις, είναι πολύ πραγματικός για εσάς και δεν θέλετε να τον αφήσετε. Αυτός είναι ο λόγος που μπαίνετε στον πειρασμό να φέρετε την αλήθεια στην δική σας ψευδαίσθηση, αντί να φέρετε την ψευδαίσθηση του εαυτού σας στην αλήθεια του Χριστού που βρίσκεται πέρα από όλες τις λέξεις.

(1:3-5) *Δεν έχω σκοπό άλλο από τον Δικό Του. Και Αυτός είναι σαν τον Πατέρα Του. Επομένως κι εγώ πρέπει να είμαι ένα με Σένα όπως και με Αυτόν.*

Είμαστε ο Χριστός, ενωμένοι ως Υιός του Θεού, όπως ο Χριστός είναι ενωμένος με τον Θεό. Όταν κατανοούμε αυτά τα λόγια πραγματικά, συνειδητοποιούμε ότι οι ίδιοι οι όροι - Θεός και Χριστός, Πατέρας και Υιός - δεν έχουν κανένα πραγματικό νόημα. Είναι δυϊστικά σύμβολα που αντικατοπτρίζουν μια κατάσταση ενότητας πολύ πέρα από ό,τι είμαστε ικανοί να κατανοήσουμε. Θυμίζουμε αυτά τα λόγια από το κείμενο σχετικά με την πραγματική κατάσταση της Αγίας Τριάδας:

...Ο Πατέρας και ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι σαν Ένα, όπως όλοι οι αδελφοί σου ενώνονται σαν ένας στην αλήθεια. Ο Χριστός και ο Πατέρας Του ποτέ δεν ήταν διαχωρισμένοι, και ο Χριστός διαμένει μέσα στην κατανόησή σου, σε αυτό το μέρος σου που μοιράζεται την Θέληση του Πατέρα Του. Το Άγιο Πνεύμα συνδέει το άλλο μέρος - την ελάχιστη, τρελή επιθυμία να είσαι διαχωρισμένος, διαφορετικός και ιδιαίτερος - με τον Χριστό, για να κάνει την ενιαιότητα ξεκάθαρη σε αυτό που είναι πράγματι ένα. Σε αυτόν τον κόσμο αυτό δεν είναι κατανοητό, αλλά μπορεί να διδαχθεί. (Κ-25.1.5:3-6)

Η ενιαιότητα διδάσκεται μέσω της συγχώρεσης - η αναίρεση των εμποδίων που θέσαμε ανάμεσα στον εαυτό μας και τους αδελφούς μας · οι σκιές του εμποδίου που θέσαμε ανάμεσα στους εαυτούς μας και τον Θεό.

(1:6-7) *Γιατί ποιος είναι ο Χριστός εκτός από τον Υιό Σου έτσι όπως τον δημιούργησες Εσύ; Και τι άλλο είμαι εγώ εκτός από τον Χριστό μέσα μου;*

Επιλέγοντας ενάντια στον ψευδή εγωικό εαυτό, κάνουμε χώρο ώστε να γίνει αντιληπτή στον θεραπευμένο νου μας η θύμηση του αληθινού Εαυτού, όπως διαβάζουμε ξανά σε αυτή τη σημαντική δήλωση προς το τέλος του κειμένου:

... Δεν γνωρίζω το τι είμαι, και ως εκ τούτου δεν γνωρίζω τι κάνω, που βρίσκομαι, ή πώς να κοιτάζω τον κόσμο ή τον εαυτό μου.

Ωστόσο σ' αυτή τη μάθηση γεννιέται η σωτηρία. Και το Τι είσαι θα στο πει το ίδιο. (Κ.31.Υ.17:7-9)

ΜΑΘΗΜΑ 355

**Δεν υπάρχει τέλος σε όλη την ειρήνη και τη χαρά,
και όλα τα θαύματα που θα δίνω,
όταν δεχτώ τον Λόγο του Θεού. Γιατί όχι σήμερα;**

Θυμηθείτε την ερώτηση που έθεσε νωρίτερα ο Ιησούς: «Γιατί να χρειάζεται να περιμένεις για τον Ουρανό;» (Εργ-131.6:1 · Εργ-188.1:1). Εδώ μας εκλιπαρεί: «Γιατί να εξακολουθήσετε να είστε αναστατωμένοι και να πονάτε; Το μόνο που χρειάζεται να κάνετε είναι να ακούσετε εμένα, να πιάσετε το χέρι μου, και να μου επιτρέψετε να σας διδάξω πώς να βλέπετε τον κόσμο διαφορετικά. Τότε σίγουρα θα βιώσετε την δική μου ειρήνη και χαρά».

(1:1-2) Γιατί να περιμένω, Πατέρα μου, για την χαρά που μου υποσχέθηκες; Διότι Εσύ θα κρατήσεις τον Λόγο Σου που έδωσες στον εξόριστο Υιό Σου.

Ο Λόγος Του, άλλη μια φορά, είναι η Επανόρθωση. Όταν αποκοιμηθήκαμε και ονειρευτήκαμε την εξορία, πήραμε μαζί μας στο όνειρο τη μνήμη της Ταυτότητάς μας ως Υιός του Θεού, ο Οποίος δεν έφυγε ποτέ από τον Πατέρα Του. Αυτή η μνήμη είναι ο Λόγος που εγγυάται την αιώνια χαρά μας διότι αναιρεί την πίστη στο διαχωρισμό που είναι η αιτία της θλίψης.

(1:3-6) Είμαι σίγουρος ότι ο θησαυρός μου με περιμένει, και ότι δεν χρειάζεται παρά να απλώσω το χέρι μου για να τον βρω. Ακόμα και τώρα τα δάχτυλά μου τον αγγίζουν. Είναι πολύ κοντά. Δεν χρειάζεται να περιμένω στιγμή παραπάνω για να βρεθώ για πάντα σε ειρήνη.

Η μνήμη της Αγάπης του Θεού είναι ήδη παρούσα μέσα μας. Είναι τόσο κοντά σε εμάς που περισσότερο δεν θα μπορούσε να είναι, διότι είναι η σκέψη του Εαυτού μας - η Ιδέα του Υιού του Θεού που δεν άφησε ποτέ την Πηγή της. Η άγια στιγμή επαναφέρει στην επίγνωση τον θησαυρό της Ταυτότητάς μας, τον ορθό νου που υπομονετικά περίμενε να επιστρέψουμε στην λογική:

Αυτό που ο Θεός έχει θελήσει για σένα είναι δικό σου. Αυτός έχει δώσει την Θέλησή Του στον θησαυρό Του, η οποία είναι του θησαυρού. Η καρδιά σου βρίσκεται εκεί όπου είναι ο θησαυρός σου, όπως και η δική Του. Εσύ που είσαι ο αγαπημένος του Θεού είσαι απόλυτα ευλογημένος. (Κ-8.ΥΙ.10:1-4)

(1:7) Εσένα επιλέγω, και την Ταυτότητά μου μαζί Σου.

Αυτή μπορεί να είναι η επιλογή μας όπως συνεχώς μας υπενθυμίζει ο Ιησούς. Το να κάνουμε τη σωστή επιλογή είναι εγγυημένο όταν συνειδητοποιήσουμε ότι οι επιλογές μας, που είναι πάντα βασισμένες σε αυτό που νομίζουμε ότι θέλουμε, δεν μας έφεραν τίποτα άλλο παρά δυστυχία και πόνο. Η επιλογή υπέρ του Θεού ωστόσο, διασφαλίζει την ειρήνη και τη χαρά μας, που είναι ο πυρήνας της Ταυτότητάς μας ως ο αγαπημένος Υιός Του.

(1:8) Ο Υιός Σου επιθυμεί να είναι ο Εαυτός Του, και να Σε γνωρίσει ως Πατέρα και Δημιουργό και Αγάπη Του.

Με το να επιλέξουμε ενάντια στον εαυτό μας, - τον υιό του εγώ - επιλέγουμε υπέρ του Εαυτού μας - τον Υιό του Θεού - τον ευλογημένο Χριστό του στοργικού Δημιουργού μας. Η επιλογή αυτή προκύπτει καθώς αλλάζουμε το πώς αντιλαμβανόμαστε τους αδελφούς μας, τους Υιούς του ίδιου στοργικού Πατέρα:

Μην αντιλαμβάνεσαι ό,τι δεν δημιούργησε ο Θεός γιατί έτσι Τον αρνείσαι. Η Πατρότητα είναι Δική Του, και μόνο επειδή Αυτός την έδωσε σε σένα είναι δική σου... Όμως, η πραγματική Πατρότητα πρέπει να αναγνωριστεί, αν είναι ν' αναγνωριστεί και ο αληθινός Υιός... Μόνο αν δεχτείς την Πατρότητα του Θεού θα έχεις τα πάντα, διότι η Πατρότητά Του σου έδωσε τα πάντα. Γι' αυτό το να Τον αρνηθείς σημαίνει πως αρνείσαι τον εαυτό σου. (Κ.10.Υ.13:1-2,5,7-8)

ΜΑΘΗΜΑ 356

Η ασθένεια δεν είναι παρά ένα άλλο όνομα για την αμαρτία.

Η θεραπεία δεν είναι παρά ένα άλλο όνομα για τον Θεό.

Άρα το θαύμα είναι ένα κάλεσμα προς Εκείνον.

Το θαύμα όπως γνωρίζουμε, δεν είναι παρά μια διόρθωση. Επιλέξαμε την αμαρτία ως ταυτότητά μας, και από αυτή την παράλογη βάση προέκυψε η ασθένεια. Όταν αντί γι' αυτή επιλέγουμε το θαύμα του Αγίου Πνεύματος, αναιρείται η πίστη στο διαχωρισμό, που με τη σειρά του αφαιρεί το θεμέλιο όλου του πόνου. Αυτή η αλλαγή δασκάλων είναι η καρδιά της θεραπείας, καθώς μέσα στο δικό μας όνειρο της αμαρτίας το Άγιο Πνεύμα είναι ένα άλλο όνομα για το Θεό, κι έτσι όταν επιλέγουμε Αυτό ως Δάσκαλό μας ανοίγει η πύλη για την επιστροφή μας στην εστία.

(1:1-3) Πατέρα, υποσχέθηκες ότι πάντα θα απαντάς σε κάθε κάλεσμα προς Εσένα από τον Υιό Σου. Δεν έχει σημασία πού είναι, ποιο φαίνεται ότι είναι το πρόβλημά του, ούτε τι πιστεύει ότι έχει γίνει. Είναι ο Υιός Σου, και θα του απαντήσεις.

Με άλλα λόγια, τίποτα δεν έχει αλλάξει τον Θεό, ούτε τη στοργική Απάντησή Του. Δεν έχει σημασία το πού βρισκόμαστε στο όνειρο - ένα όνειρο είναι ένα όνειρο - δεν έχει καμία επίδραση στην πραγματικότητά μας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν μπορεί να υπάρξει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις και κανένας βαθμός δυσκολίας στα θαύματα. Όλες οι ψευδαισθήσεις είναι το ίδιο, γιατί αναιρούνται με την μία Απάντηση, όπως μας επισημαίνει το ποίημα της Helen «Πριν Ρωτήσουμε»:

Ας μην αμφιβάλλουμε, αλλά ας μείνουμε ακίνητοι μια στιγμή.

Υπάρχει μια απάντηση που μας δόθηκε πριν

Κάνουμε την ερώτηση · μια λύση για

Όλες τις διαμάχες και τον πόνο και τη αναστάτωση · μία πόρτα

Προς τη σιωπή και την αθώωση.

.....

Ο Υιός του Θεού έλαβε την απάντηση. Κουρασμένος στο τέλος,

Επικαλείται το Όνομα του Πατέρα του ξανά.

(Τα δώρα του Θεού, σ. 34)

Το Όνομα του Πατέρα μας είναι η απάντηση σε όλα τα προβλήματα και τις ανησυχίες, όπως βλέπουμε τώρα:

(1:4-6) Το θαύμα αντανakλά την Αγάπη Σου, και επομένως του απαντά. Το Όνομά Σου αντικαθιστά κάθε σκέψη αμαρτίας, και όποιος είναι αναμάρτητος δεν γίνεται να υποφέρει πόνο. Το Όνομά Σου δίνει απάντηση στον Υιό Σου, διότι όταν καλεί το Όνομά Σου σημαίνει πως καλεί το δικό του.

Θυμόμαστε τις προηγούμενες συζητήσεις μας σχετικά με το Όνομα του Θεού (Εργ-183,184), όπου συζητήσαμε τον τρόπο που ο Ιησούς χρησιμοποιεί τον όρο αυτό για να συμβολίσει το ορθά νοούμενο σύστημα σκέψης που επιλέγουμε τώρα, και όχι τα μικρά ονόματα που έχει επινοήσει το εγώ στη θέση του: την αμαρτία, την ατομικότητα και την ιδιαιτερότητα. Το θαύμα αντικαθιστά την επιθυμία μας να είμαστε ιδιαίτεροι και μοναδικοί, και έτσι επικαλούμενοι το Όνομα του Θεού επικαλούμαστε το Όνομα του Εαυτού μας - ακούγοντας την απάντηση του Θεού της αγάπης όταν Αυτός μας δημιουργήσε ως ένα με Αυτόν τον ένα Υιό Του:

Το θαύμα δεν καλεί παρά το αρχαίο Όνομά σου, το οποίο θα αναγνωρίσεις επειδή η αλήθεια είναι στην μνήμη σου... Το αρχαίο Όνομά σου ανήκει σε όλους, όπως το δικό τους σε σένα. Επικαλέσου το όνομα του αδελφού σου και ο Θεός θα απαντήσει, γιατί Αυτόν επικαλέστηκες. Θα μπορούσε Αυτός να αρνηθεί να απαντήσει όταν έχει ήδη απαντήσει σε όλους όσους Τον καλούν; Ένα θαύμα... κάνει αυτό που πάντα ήταν αληθινό, να αναγνωριστεί από αυτούς που δεν το γνωρίζουν · και αν επιτραπεί σε αυτό το μικρό δώρο της αλήθειας μόνο να είναι ο εαυτός του, επιτρέπεται και στον Υιό του Θεού να είναι ο εαυτός του, και σε όλη την δημιουργία να ελευθερωθεί και να επικαλεστεί το Όνομα του Θεού ως ένα. (Κ-26.VII.16:1-20)

ΜΑΘΗΜΑ 357

**Η αλήθεια απαντά σε κάθε κάλεσμα που κάνουμε προς τον Θεό,
απαντώντας πρώτα με θαύματα, και έπειτα
επιστρέφοντας σ' εμάς για να είναι ο εαυτός της.**

Να επισημάνουμε ξανά αυτό το σημαντικό θέμα, ότι τα θαύματα είναι η διόρθωση. Επομένως, η πρώτη απάντηση στο δικό μας κάλεσμα για βοήθεια είναι να αναγνωρίσουμε ότι υπάρχει κάποια ανάγκη για να αναιρέσουμε τις εσφαλμένες αντιλήψεις μας, διότι μόνο όταν τις εκθέσουμε στο Άγιο Πνεύμα το εγώ μπορεί να αναιρεθεί. Με αυτό τον τρόπο οι νόες μας είναι ελεύθεροι για να θυμηθούν την Ταυτότητά μας ως Χριστός.

(1:1) Η συγχώρεση, η αντανάκλαση της αλήθειας, μου λέει πώς να προσφέρω θαύματα, κι έτσι να ξεφύγω από την φυλακή στην οποία νομίζω ότι ζω.

Προσφέρουμε θαύματα όταν προσεγγίσουμε την διόρθωση στο νου μας, που μας θυμίζει την έμφυτη δύναμη που έχει ο νους να επιλέγει. Επομένως, καθώς οι νόες είναι ενωμένοι - μέσα στην άγια στιγμή στην οποία έχουμε επιλέξει να συγχωρούμε - θυμίζουμε τους αδελφούς μας ότι έχουν την ίδια δύναμη με εμάς να επιλέξουν σκεπτόμενοι ορθά.

(1:2) Μου υποδεικνύει τον άγιο Υιό Σου, πρώτα στον αδελφό μου, και έπειτα σε μένα.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο αυτά είναι μαθήματα θαυμάτων, που σημαίνει ότι είναι μαθήματα αλλαγής του τρόπου που αντιλαμβανόμαστε. Ο Ιησούς κατευθύνει τη διδασκαλία του στις καταστάσεις με τις οποίες ταυτιζόμαστε - τις ιδιαίτερες σχέσεις μας. Πρώτα μαθαίνω να σας αντιλαμβάνομαι με διαφορετικό τρόπο, διότι πιστεύω ότι είστε πραγματικά εκεί · και όχι μόνο είστε εκεί, αλλά είστε εκεί για να με θαματοποιήσετε, να με βλάψετε και να με καταδιώξετε. Επομένως, όταν ζητώ τη βοήθεια του Ιησού να αλλάξει την αντίληψή μου για σας, μαθαίνω πως ό,τι βλέπω σε σας, είναι μια προβολή αυτού που βλέπω σε μένα. Συνειδητοποιώντας ότι είστε μέρος του ενός Υιού του Θεού, συνειδητοποιώ επίσης ότι κι εγώ είμαι.

(1:3-4) Η Φωνή Σου με καθοδηγεί υπομονετικά να ακούσω τον Λόγο Σου, και να δίνω καθώς λαμβάνω. Και καθώς κοιτώ τον Υιό Σου σήμερα, ακούω την Φωνή Σου να με οδηγεί να βρω τον δρόμο προς Εσένα, έτσι όπως Εσύ όρισες να είναι:

Για άλλη μια φορά υπενθυμίζουμε την υπέροχη προσευχή στο τέλος του μαθήματος 189 - ο Θεός είναι αυτός ο Οποίος γνωρίζει το δρόμο για τον Εαυτό Του · εμείς δεν τον γνωρίζουμε, και δεν μπορούμε. Η συγχώρεση - το δώρο του Αγίου Πνεύματος που μας οδηγεί στην εστία - δεν είναι η αλήθεια του Ουρανού, αλλά η ευγενική και απαλή αντανάκλασή της.

Η τελευταία πρόταση είναι μια όμορφη περίληψη της θεραπευτικής δύναμης της συγχώρεσης:

(1:5) «Δες την αθωότητά του, και θεραπεύσου».

Σ' αυτό το γνωστό απόσπασμα από το κείμενο, ο Ιησούς μας λέει να μην δούμε το αναμάρτητο του αδελφού μας, διότι αυτό είναι πέρα από τις δυνατότητές μας. Ωστόσο, ζητά την μικρή μας προθυμία να τον δούμε αναμάρτητο:

Το ερώτημά σου δεν θα πρέπει να είναι, «Πώς μπορώ να δω τον αδελφό μου δίχως το σώμα;» Πρώτα μόνο, «Θέλω πραγματικά να τον δω αναμάρτητο;» Και καθώς ρωτάς, μην ξεχνάς ότι η αθωότητά του είναι η δική σου διαφυγή από τον φόβο. (Κ-20.VII.9:1-3)

Αυτή η δήλωση από το μάθημα έχει ως στόχο να μας πείσει ότι χρειάζεται να έχουμε αυτή την προθυμία. Ο Ιησούς θέλει να επιστρέψουμε στο μέρος του νου που έχει επιλέξει να βλέπει την αμαρτία στους άλλους ως ένα τρόπο να την προστατεύσουμε στους εαυτούς μας, και έτσι να μην αποδεχθούμε ότι έχουμε κάποια ευθύνη γι' αυτήν. Όταν λέει «Δες την αθωότητά του, και θεραπεύσου», μιλάει για τη διόρθωση της εσφαλμένης αντίληψης της αμαρτίας, και ότι επιθυμούμε να την δούμε οπουδήποτε αλλού εκτός από τον εαυτό μας. Επιλέγοντας το θαύμα επιλέγουμε να θεραπευτούμε, και οι αδελφοί μας μαζί με μας.

Κανένα κάλεσμα προς τον Θεό δεν γίνεται να μην εισακουστεί ούτε να μείνει αναπάντητο. Και γι αυτό μπορώ να είμαι σίγουρος · η απάντησή Του είναι αυτή που πραγματικά θέλω.

Αυτό το μάθημα θεωρεί ότι έχουμε συνειδητοποιήσει την εσφαλμένη επιλογή μας και ότι αναγνωρίζουμε πως πρέπει να υπάρχει ένας άλλος τρόπος. Έτσι γνωρίζουμε ότι το κάλεσμά μας προς τον Θεό θα απαντηθεί, διότι η απάντηση είναι ήδη μέσα μας - και τώρα την επιλέγουμε. Ενδιαφέρον παρουσιάζει ότι η αρχή της προσευχής απευθύνεται στο Άγιο Πνεύμα - μια ακόμη ένδειξη ότι ο Ιησούς δεν είναι άκαμπτos ως προς τη μορφή.

(1:1-3) Εσύ που θυμάσαι τι είμαι στην πραγματικότητα, μόνο θυμάσαι τι πραγματικά θέλω. Εσύ μιλάς εκ μέρους του Θεού, άρα και εκ μέρους μου. Και ό,τι μου δίνεις Εσύ έρχεται από τον Θεό τον ίδιο.

Εδώ απευθυνόμαστε στο Άγιο Πνεύμα, το Οποίο μιλά εκ μέρους του Θεού · επιλέγουμε τη Φωνή Του αντί του εγώ. Στην επόμενη πρόταση, ο Θεός επιστρέφει ως στόχος της προσευχής μας:

(1:4) Η Φωνή Σου, λοιπόν Πατέρα μου, είναι και δική μου, και αυτό που θέλω είναι ό,τι μου προσφέρεις Εσύ, ακριβώς στην μορφή που επιλέγεις για να είναι δικό μου.

Για να ακριβολογήσουμε, εμείς είμαστε αυτοί οι οποίοι επιλέγουν τη μορφή. Το εγώ μιλά πρώτο και γράφει το δικό του σενάριο για τις ιδιαίτερες σχέσεις, οι οποίες γίνονται η μορφή, στην οποία ασκούμε την ιδιαίτερη λειτουργία που είναι το δώρο του Θεού σε μας - τη συγχώρεση των παρανοϊκών προβολών μας πάνω σ' Αυτόν:

Η ιδιαίτερη λειτουργία σου είναι η ιδιαίτερη μορφή μέσα στην οποία το γεγονός ότι ο Θεός δεν είναι παράφρων φαίνεται πιο λογική και με περισσότερο νόημα για σένα. Το περιεχόμενο είναι το ίδιο. Η μορφή ταιριάζει στις ιδιαίτερες ανάγκες σου και στον ιδιαίτερο χρόνο και τόπο στον οποίο νομίζεις ότι θρίσκεσαι, και όπου μπορείς να είσαι ελεύθερος από τον τόπο και τον χρόνο, και όλα όσα πιστεύεις ότι σε περιορίζουν. (Κ-25.VII.7:1-3)

(1:5) Ας θυμηθώ όλα όσα δεν ξέρω, και η φωνή μου ας ησυχάσει, όσο θυμάμαι.

Για άλλη μια φορά ακούμε μια επανάληψη του Ψαλμού 46: «Ησυχάστε, και γνωρίστε ότι εγώ είμαι ο Θεός». Έτσι η δική μας προσευχή προς εμάς τους ίδιους είναι για να ησυχάσουμε τη φωνή του εγώ. Αν ησυχάσουμε τους παράφρονους ήχους του, θα θυμηθούμε την αγάπη που αρνηθήκαμε επειδή ήμασταν τόσο φοβισμένοι από την αλήθεια της.

(1:6) Αλλά ας μην ξεχνώ την Αγάπη και την φροντίδα Σου, κρατώντας στην επίγνωσή μου πάντα την υπόσχεσή Σου προς τον Υιό Σου.

Θέλω επομένως να ξεχάσω αυτό που μου δίδαξε το εγώ μου, και επιλέγω να θυμάμαι μόνο αυτό που το Άγιο Πνεύμα είχε κρατήσει για μένα ως αλήθεια. Πάνω από όλα:

(1:7) Ας μην ξεχνώ ότι ο εαυτός που έφτιαξα εγώ δεν είναι τίποτα, ενώ ο Εαυτός μου είναι τα πάντα.

Αυτή η υπέροχη πρόταση μας φέρνει τρόπο, γιατί μας λέει ότι εμείς, οι οποίοι θεωρούμε τους εαυτούς μας ως σημαντικούς και γεμάτους νόημα, δεν είμαστε πραγματικά τίποτα. Πιστεύουμε πραγματικά για παράδειγμα, ότι ο Ιησούς έδωσε αυτά τα μαθήματα σε μας ως άτομα, που ο καθένας από εμάς έχει ένα όνομα και μια προσωπική ταυτότητα. Ο ίδιος μας έχει διδάξει ωστόσο, πως πρέπει τελικά να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτός ο διαχωρισμένος εαυτός είναι μια ψευδαίσθηση. Τώρα, οι σωματικοί μας εαυτοί είναι οι τάξεις στις οποίες μαθαίνουμε το ιερό

μάθημα που μας διδάσκει την ανυπαρξία τους, αλλά κι ότι ο αληθινός Εαυτός μας ως Χριστός είναι τα πάντα - η συνειδητοποίηση του οποίου είναι ο απώτερος στόχος και ο σκοπός της μάθησής μας.

ΜΑΘΗΜΑ 359

**Η απάντηση του Θεού είναι κάποια μορφή ειρήνης.
Κάθε πόνος θεραπεύεται · κάθε δυστυχία αντικαθίσταται με χαρά.
Όλες οι πόρτες της φυλακής ανοίγουν.
Και όλη η αμαρτία γίνεται κατανοητή ως απλά ένα λάθος.**

Αυτό είναι το ευτυχές αποτέλεσμα που προκύπτει όταν συνειδητοποιούμε ότι εμείς είμασταν αυτοί που έκαναν λάθος από την αρχή, και ότι το Άγιο Πνεύμα είχε δίκιο.

(1:1) Πατέρα, σήμερα θα συγχωρέσουμε τον κόσμο Σου, και θ' αφήσουμε την δημιουργία να είναι δική Σου.

Ο κόσμος του Θεού, όπως έχουμε δει, είναι ο πραγματικός κόσμος. Τον συγχωρούμε με την έννοια, ότι τον αποδεχόμαστε πλέον ως αυτόν τον οποίο θέλουμε, χωρίς καμία περαιτέρω επιθυμία να του επιτεθούμε, το οποίο ήμασταν εξαναγκασμένοι να κάνουμε ως αυτο-άμυνα όταν επιλέξαμε να διατηρήσουμε την ταυτότητά μας ως έναν ξεχωριστό εαυτό, φαινομενικά στο σπίτι του εγωικού κόσμου της ιδιαιτερότητας και του θανάτου.

(1:2-3) Έχουμε παρανοήσει τα πάντα. Αλλά δεν έχουμε κάνει αμαρτωλούς τους άγιους Υιούς του Θεού.

Μέσα στην παραφροσύνη του διαχωρισμού, πιστέψαμε στην πραγματικότητα της ύπαρξής μας. Όμως αυτή η πεποίθηση δεν μας έδωσε τη δύναμη να κάνουμε τον Υιό του Θεού αμαρτωλό. Οι ιδέες δεν αφήνουν την πηγή τους και η αλήθεια είναι ότι είμαστε μια αναμάρτητη Ιδέα μέσα στον αναμάρτητο Νου του Θεού, την Πηγή μας.

Ο Υιός του Θεού μπορεί να κάνει λάθος · μπορεί να πέφτει σε πλάνη · μπορεί ακόμα και να στρέφει την δύναμη του νου του εναντίον του εαυτού του. Αλλά **δεν μπορεί** να αμαρτήσσει. Δεν υπάρχει τίποτα από όσα θα μπορούσε να κάνει που να μπορεί να αλλάξει την πραγματικότητά του με οποιονδήποτε τρόπο, ούτε να κάνει τον εαυτό του πραγματικά ένοχο. (Κ-19.ΙΙ.3:1-3)

(1:4-6) Ό,τι Εσύ δημιούργησες αναμάρτητο παραμένει έτσι παντοτινά. Έτσι είμαστε. Και χαιρόμαστε που μαθαίνουμε ότι έχουμε κάνει λάθη που δεν είχαν καμιά πραγματική επίδραση επάνω μας.

Άλλη μια φορά βλέπουμε τη χαρά και την ευγνωμοσύνη μας που κάναμε λάθος, βλέποντας ότι τα απατηλά μας λάθη να προδώσουμε την αγάπη - να την απορρίψουμε, να της επιτεθούμε και να την καταστρέψουμε - δεν πέτυχαν τίποτα. Ο Θεός μας αγαπά · ο Ιησούς μας αγαπά · τίποτα δεν έχει αλλάξει, διότι ο Χριστός μέσα μας παραμένει αναμάρτητος για πάντα, και ότι τα δικά μας τρελά

όνειρα της αμαρτίας δεν έχουν καμία επίδραση επάνω στην πραγματικότητα. Δείτε αυτές τις δύο δηλώσεις από το κείμενο:

Υιέ του Θεού, δεν έχεις αμαρτήσει, αλλά έχεις πλανηθεί. (Κ-10.Υ.6:1)

... Αναγνώρισε μόνο ότι έκανες λάθος, και όλα τα αποτελέσματα των σφαλμάτων σου θα εξαφανιστούν. (Κ-21.ΙΙ.2:7)

(1:7-9) Η αμαρτία είναι αδύνατη, και πάνω σε αυτό το γεγονός η συγχώρεση βασίζεται σε μια σίγουρη βάση πιο στερεή από τον κόσμο των σκιών που βλέπουμε. Βοήθησέ μας να συγχωρέσουμε, διότι θέλουμε να λυτρωθούμε. Βοήθησέ μας να συγχωρέσουμε διότι θέλουμε να είμαστε σε ειρήνη.

Η συγχώρεση μας επιτρέπει να αναγνωρίσουμε το ανέφικτο της αμαρτίας. Η συγχώρεση στέκεται σε στερεή βάση - στην αντανάκλαση της Αγάπης του Θεού μέσα στους ορθούς νόες μας - ενώ οι αντιλήψεις μας που αφορούν την αμαρτία, την επίθεση και τον πόνο του σώματος δεν στέκονται σε καμία βάση. Είναι όλες απατηλές, σκοπός τους είναι να αμύνονται ενάντια στην ψευδαίσθηση της αμαρτίας και του διαχωρισμού του νου. Όμως οι ψευδαισθήσεις δεν μας φέρνουν καμία ειρήνη, και γι' αυτό με χαρά επιλέγουμε τη συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος, την πύλη προς τον πραγματικό κόσμο του φωτός, της ειρήνης και της χαράς - το δεύτερο σπίτι μας.

ΜΑΘΗΜΑ 360

Ειρήνη σε μένα, τον άγιο Υιό του Θεού.

Ειρήνη στους αδελφούς μου, που είναι ένα μαζί μου.

Ας είναι όλος ο κόσμος ευλογημένος με ειρήνη μέσα από εμάς.

Αυτό το μάθημα είναι μια υπέροχη απόδοση της ενιαιότητας του Υιού του Θεού.

(1:1) Πατέρα, την δική Σου ειρήνη θέλω να δίνω, λαμβάνοντάς την από Σένα.

Αν είμαι ερωτευμένος με τον προσωπικό μου εαυτό - τον εαυτό που βασίζεται στις συγκρούσεις - συνεχώς θα προσπαθώ να επιτίθεμαι στην ειρήνη και να την παρακρατώ από τον εαυτό μου και απ' όλους τους άλλους. Ωστόσο, όταν ο πόνος γίνεται πολύ μεγάλος, με χαρά επιλέγουμε την Επανόρθωση, η οποία είναι η μόνη που απομακρύνει όλο τον πόνο και αποκαθιστά την ειρήνη του Θεού στην γεμάτη ευγνωμοσύνη επίγνωσή μας.

(1:2) Είμαι ο Υιός Σου, για πάντα ακριβώς όπως με δημιούργησες Εσύ, διότι οι Μεγάλες Ακτίνες παραμένουν για πάντα ακλόνητες και ατάραχες μέσα μου.

Αυτό είναι το μόνο μέρος στο βιβλίο εργασιών όπου ο Ιησούς χρησιμοποιεί τη φράση *Μεγάλες Ακτίνες*. Αυτές δεν είναι κάτι το ορατό ή αντιληπτό, ούτε σχετίζονται με οποιονδήποτε τρόπο με τις ακτίνες του φωτός, για τις οποίες μιλούν άλλα μεταφυσικά συστήματα. Ο όρος, όπως χρησιμοποιείται στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, συμβολίζει το Φως του Χριστού που είναι ο αληθινός μας Εαυτός. Θεός λοιπόν, είναι «ο Ήλιος» - η Πηγή - και εμείς οι εκπορεύσεις ή οι επεκτάσεις - οι Ακτίνες - αυτού του Φωτός. Στο κείμενο, ο Ιησούς μιλά για τον μικρό σπινθήρα της Μεγάλης

Ακτίνας που υπάρχει σε όλους μας - τη μνήμη αυτού του μεγάλου Φωτός, που φυλάχθηκε για μας από το Άγιο Πνεύμα μέσα στους ορθούς νόες μας, και βρίσκεται πλήρως παρούσα σε όλα τα φαινομενικά θραύσματα της Υιότητας:

Σε πολλούς παραμένει μόνο ο σπινθήρας, επειδή οι Μεγάλες Ακτίνες έχουν συσκοτιστεί. Ο Θεός όμως έχει κρατήσει τον σπινθήρα ζωντανό έτσι ώστε οι Ακτίνες να μην μπορούν ποτέ να ξεχαστούν εντελώς. Μόνο αν δεις τον μικρό σπινθήρα, θα μάθεις για το μεγαλύτερο φως, επειδή οι Ακτίνες βρίσκονται εκεί αθέατες... Αλλά ο σπινθήρας είναι ακόμα τόσο καθαρός όσο το Μεγάλο Φως, επειδή είναι το εναπομείναν κάλεσμα της δημιουργίας. Ακούμπησε όλη σου την πίστη σε αυτό, και ο Θεός ο Ίδιος θα σου απαντήσει. (Κ-10.IV.8:1-3, 6-7)

(1:3) Θέλω να τις φτάσω με ησυχία και βεβαιότητα, διότι πουθενά αλλού δεν μπορεί να βρεθεί η βεβαιότητα.

Αναζητώ τον σπινθήρα της Μεγάλης Ακτίνας μέσα στον καθένα, αναγνωρίζοντας την εγγενή μας ενιαιότητα ως Υιός του Θεού. Ο Ιησούς μας παροτρύνει να ζητήσουμε βοήθεια για να διακρίνουμε το Φως του Χριστού - στη θέση του σκότους του εγώ - που λάμπει σε όλους. «Ακούγοντας» την σιωπή του εγώ στους αδελφούς μας, ακούμε την Φωνή του Αγίου Πνεύματος να απαντά στις προσευχές μας για ειρήνη με την βεβαιότητά Του - την πραγματικότητα του ενός Υιού του Θεού, στην οποία αποθέτουμε την πίστη μας:

Αν θέλεις να γνωρίσεις ότι οι προσευχές σου εισακούγονται, ποτέ μην αμφιβάλλεις για κάποιον Υιό του Θεού. Μην τον αμφισβητείς και μην τον καταδικάζεις, διότι η πίστη σου σε αυτόν είναι η πίστη σου στον εαυτό σου. (Κ-9.II.4:1-2)

(1:4-7) Ειρήνη σε μένα, και ειρήνη σε όλο τον κόσμο. Μέσα στην αγιότητα δημιουργηθήκαμε, και μέσα στην αγιότητα παραμένουμε. Ο Υιός Σου είναι όμοιος με Σένα στο τέλειο αναμάρτητο. Και με αυτή την σκέψη με χαρά λέμε «Αμήν».

Όπως είπαμε, είμαστε όλοι ένα, και αν θέλω να θυμάμαι την Ενιαιότητά μου ως Χριστός, δεν μπορώ ν' αποκλείσω κανέναν από τους Υιούς του Θεού από την όραση της αγιότητας - ούτε θέλω, γνωρίζοντας το τεράστιο κόστος που έχει για μένα να χάσω τον Εαυτό μου.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Εισαγωγή

Φτάσαμε λοιπόν στα Τελευταία Μαθήματα. Τα Μαθήματα 361 - 365 συνενώνονται σε ένα, το θέμα του οποίου, σκοπίμως, είναι το Άγιο Πνεύμα. Είναι επίσης και το θέμα αυτής της υπέροχης εισαγωγής. Στον επίλογο του βιβλίου εργασιών, ο Ιησούς μας αφήνει στην φροντίδα του Αγίου Πνεύματος για να συνεχίσουμε το ταξίδι μας, όπως το έχει κάνει και καθ' όλη τη διάρκεια. Επιπλέον, σε αυτό το τελικό θέμα είναι ενσωματωμένη η υπενθύμιση ότι ο σκοπός μας στον κόσμο είναι η συγχώρεση, μέσω της οποίας η μνήμη του Θεού επιστρέφει στο νου μας.

(1:1-2) Τα τελευταία μας μαθήματα θα είναι όσο το δυνατόν ελεύθερα από λέξεις. Τα χρησιμοποιούμε μόνο στην αρχή της πρακτικής μας, και μόνο για να μας υπενθυμίζουν ότι αναζητούμε να πάμε πέρα από αυτά.

Ο Ιησούς συνεχώς μας θυμίζει τον σκοπό μας, ο οποίος αντικατοπτρίζεται εδώ με το να μην κάνουμε τις λέξεις πραγματικότητα. Έτσι, δεν είναι οι λέξεις των *Μαθημάτων Θαυμάτων* που είναι ιερές, όμως η πηγή τους - η αγάπη που τις ενέπνευσε - σίγουρα είναι. Αυτή η αγάπη είναι μέσα σε όλους εμάς, και γι' αυτό καθώς περνάμε την ημέρα μας πρέπει να θυμόμαστε διαρκώς ότι σκοπός μας είναι να μάθουμε να συγχωρούμε - το μέσο της αναίρεσης της ενοχής και της επιστροφής μαζί με τους αδελφούς μας στην εστία, που βρίσκεται πέρα από όλες τις λέξεις και όλα τα σύμβολα.

(1:3-4) Ας στραφούμε προς Αυτόν που μας δείχνει τον δρόμο και κάνει βέβαια τα βήματα μας. Σε Αυτόν αφήνουμε αυτά τα μαθήματα, όπως σε Αυτόν αφήνουμε και την ζωή μας από τώρα και στο εξής.

Ο σκοπός αυτού του ενός έτους εξάσκησης ήταν να μάθουμε να είμαστε ασφαλείς έχοντας επίγνωση ότι το Άγιο Πνεύμα είναι ο μόνος αληθινός Δάσκαλος. Συνεπώς, θα ακολουθήσουμε τα δικά Του μαθήματα, τη δική Του καθοδήγηση και τη δική Του Αγάπη. Όταν μπαίνουμε στον πειρασμό να είμαστε αναστατωμένοι, άρρωστοι, θυμωμένοι, ή να ασχολούμαστε με οποιονδήποτε άλλο τρόπο με την ιδιαιτερότητά μας είναι επειδή πρώτα Τον απομακρύνουμε και επιλέξαμε το εγώ στη θέση Του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η επαγρύπνησή μας πρέπει να επικεντρωθεί στα ψέματα του εγώ, ως μέσο για να θυμηθούμε την αλήθεια του Αγίου Πνεύματος. Είναι ο νους μας που χρειάζεται να είναι σε εγρήγορση, για να μην επιλέξει να πιστέψει στο εγώ, και να επιλέξει τον Θεό και τη Βασιλεία Του - το τρίτο από τα τρία μαθήματα του Αγίου Πνεύματος. Έτσι, η διορθωμένη πίστη μας αναιρεί την αμφιβολία του εγώ, επιτρέποντάς μας να προχωρήσουμε πέρα από κάθε πίστη, στην Βεβαιότητα του Θεού:

*Το τρίτο βήμα είναι για την προστασία του νου σου, αφού σου επιτρέπει να ταυτίζεσαι μόνο με το κέντρο, εκεί όπου ο Θεός τοποθέτησε τον βωμό στον Εαυτό Του. Οι βωμοί είναι πιστεύω, αλλά ο Θεός και οι δημιουργίες Του είναι πέρα από τις πίστεις διότι είναι πέρα από κάθε αμφισβήτηση. Η Φωνή για τον Θεό μιλά μόνο για την πίστη που υπάρχει πέρα από κάθε αμφιβολία, η οποία είναι η προετοιμασία για **ύπαρξη** χωρίς αμφιβολίες. Όσο η πίστη στον Θεό και στην Βασιλεία Του προσβάλλεται από οποιαδήποτε αμφιβολία μέσα στο νου σου, η τέλεια επίτευξή Του δεν είναι προφανής σε σένα. Γι αυτό πρέπει να επαγρυπνείς υπέρ του Θεού. Το εγώ μιλά εναντίον της δημιουργίας Του, και γι' αυτό προκαλεί αμφιβολία. Δεν μπορείς να πας πέρα από την πίστη μέχρι να πιστέψεις απόλυτα. (Κ-6. V-Γ. 7)*

(1:5) Διότι δεν θέλουμε να επανέλθουμε στην πίστη της αμαρτίας που έκανε τον κόσμο να μοιάζει άσχημος και ανασφαλής, επιθετικός και καταστροφικός σε όλους του τους δρόμους, και προδοτικός πέρα από ελπίδα εμπιστοσύνης και διαφυγής από τον πόνο.

Κάποτε κάναμε το λάθος να πιστέψουμε τα ψέματα της αμαρτίας του εγώ, και ο Ιησούς μας παροτρύνει να μην το κάνουμε ποτέ ξανά. Από εκείνο το ένα λάθος προέκυψε ο κόσμος της προδοσίας, του κινδύνου και του πόνου, και ποιος ορθά σκεπτόμενος θα επέλεγε ποτέ την αιτία του, όταν η συγχώρεση μας γνέφει ευγενικά σε έναν κόσμο ειρήνης και ασφάλειας;

(2:1-2) Δικός Του είναι ο μόνος τρόπος για να βρούμε την ειρήνη που μας έχει δώσει ο Θεός. Δικός Του είναι ο δρόμος που ο καθένας πρέπει να ταξιδέψει στο τέλος, διότι αυτό είναι το τέλος που όρισε ο Ίδιος ο Θεός.

Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι απλά ένα πνευματικό μονοπάτι · αλλά οποιοδήποτε και αν είναι το μονοπάτι που επιλέγουμε - ανεξάρτητα από τα σύμβολά του - ο μόνος τρόπος για να φτάσουμε στην εστία είναι να παραιτηθούμε από την πίστη στον εαυτό που πιστεύει στο διαχωρισμό, το θυμό, τον πόνο και το θάνατο. Μέσα από την ένωση με το Άγιο Πνεύμα στον ορθό μας νου, αναιρούμε το εσφαλμένο σύστημα πίστης που είχαμε δεχθεί. Το να συγχωρήσουμε τον εαυτό μας για τα λάθη μας - τα γεννημένα από φόβο, όχι από αμαρτία - ανοίγει τον βέβαιο δρόμο για την εστία, ανεξάρτητα από τη μορφή τους, όπως διαβάζουμε και πάλι:

Συγχώρεσε στον εαυτό σου την παραφροσύνη σου, και ξέχνα όλα τα παράλογα ταξίδια και όλους τους άσκοπους στόχους. Δεν έχουν κανένα νόημα. Δεν μπορείς να ξεφύγεις από αυτό που είσαι. Γιατί ο Θεός είναι ελεήμων, και δεν άφησε τον Υιό του να Τον εγκαταλείψει. Να είσαι ευγνώμων γι' αυτό που είναι Αυτός, γιατί σε αυτό βρίσκεται η διαφυγή σου από την τρέλα και τον θάνατο. Πουθενά δεν μπορείς να βρεθείς παρά μόνο εκεί όπου είναι Αυτός. Δεν υπάρχει μονοπάτι που δεν οδηγεί σε Αυτόν. (Κ-31.IV.11)

(2:3-4) Μέσα στο όνειρο του χρόνου φαίνεται πως είναι μακριά. Ωστόσο, στην πραγματικότητα είναι ήδη εδώ...

Είναι γεγονός ότι η ειρήνη του Θεού είναι ήδη εδώ - με την παρουσία της Επανόρθωσης, της ορθά νοούμενης αλήθειας. Εξάλλου, κατά την άγια στιγμή είμαστε έξω από το χώρο και το χρόνο, έτσι δεν υπάρχει πια ταξίδι προς την ειρήνη διότι είναι δική μας. Βρίσκουμε μια παρόμοια έκφραση στο εγχειρίδιο για δασκάλους, όπου ο Ιησούς μιλά για το τέλος του κόσμου: «Όταν δεν θα έχει μείνει ούτε μία σκέψη αμαρτίας, ο κόσμος θα τελειώσει» (Εγχ-14.2: 10). Και συνεχίζει:

Σίγουρα αυτό φαίνεται να είναι πολύ μακριά ακόμη. Το «όταν δεν θα έχει μείνει ούτε μία σκέψη αμαρτίας» φαίνεται πραγματικά σαν πολύ μακροπρόθεσμος στόχος. Αλλά ο χρόνος ακινητοποιείται, και υπηρετεί τον στόχο των δασκάλων του Θεού. Ούτε μία σκέψη αμαρτίας δεν θα παραμείνει την στιγμή που οποιοσδήποτε από αυτούς δεχτεί την Επανόρθωση για τον εαυτό του. (Εγχ-14.3:1-4)

Καθώς η Επανόρθωση είναι πλήρως παρούσα μέσα μας - η ίδια η παρουσία της αντικατοπτρίζει την αποδοχή της - ο διαχωρισμός έχει ήδη ανααιρεθεί. Θυμόμαστε αυτές τις λέξεις από την αρχή του κεφαλαίου 28:

... Αυτός ο κόσμος τέλειωσε εδώ και πολύ καιρό. Οι σκέψεις που τον έφτιαξαν δεν υπάρχουν πια μέσα στο νου που τις σκέφτηκε και τις αγάπησε για λίγο. (Κ-28.I.1:6-7)

Έτσι, ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι η ειρήνη του είναι εδώ, απλά περιμένει να την επιλέξουμε - ξανά.

(2:4-5) Ωστόσο, στην πραγματικότητα είναι ήδη εδώ · ήδη μας υπηρετεί ως ευσπλαχνική καθοδήγηση στην πορεία μας. Ας ακολουθήσουμε μαζί τον δρόμο που μας δείχνει η αλήθεια.

Η αλήθεια χρησιμοποιείται ως συνώνυμο του Αγίου Πνεύματος, στου Οποίου την Αγάπη και την Παρουσία δεν υπάρχει χρόνος ή χώρος. Ενωμένοι μαζί Του στην άγια στιγμή, δεν ανησυχούμε πλέον για το πόσο μακριά πρέπει να πάμε, ούτε και πόσο καιρό διαρκεί το ταξίδι. Το να ανησυχούμε για το ότι το εγώ είναι τόσο ισχυρό, ώστε να μην μπορέσουμε ποτέ να ελευθερωθούμε από αυτό, είναι σκέψεις οι οποίες περνάνε από το νου μόνο μέσα στο όνειρο του γραμμικού χρόνου: οι αμαρτίες του παρελθόντος, η ενοχή στο παρόν και ο φόβος για τιμωρία στο μέλλον. Όταν βρισκόμαστε έξω από το όνειρο με τον Ιησού, αντιλαμβανόμαστε ότι αυτές οι σκέψεις είναι απλά μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια που μας έχει καθοδηγήσει τόσο ευγενικά στον εαυτό της.

(2:6) Και ας είμαστε εμείς οι οδηγοί πολλών αδελφών μας που αναζητούν τον δρόμο αλλά δεν τον βρίσκουν.

Ο Ιησούς δεν εννοεί να είμαστε οι οδηγοί με κάποιο εξωτερικό τρόπο ή με την συμπεριφορά μας. Εμείς οδηγούμε έχοντας επιλέξει απλά την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος. Όταν αυτή είναι η επιλογή μας, γινόμαστε το χέρι που απλώνεται, όπως ακριβώς ο Ιησούς ήταν το χέρι που απλώθηκε για μας. Τώρα μπορούμε να πούμε στους αδελφούς μας ότι την ίδια επιλογή που έχουμε κάνει μπορούν να την κάνουν κι αυτοί · το ταξίδι που ξεκινήσαμε, τους καλωσορίζει κι αυτούς. Υπενθυμίζουμε ότι στην *Ψυχοθεραπεία*, ο Ιησούς σχολιάζει για την ανάγκη του θεραπευτή να είναι οδηγός του ασθενούς του, ακριβώς όπως αυτός καθοδηγείται από το Θεραπευτή του:

Ο ψυχοθεραπευτής είναι ένας ηγέτης με την έννοια ότι πορεύεται λίγο πιο μπροστά από τον ασθενή, και τον βοηθά να αποφύγει μερικές από τις κακοτοπιές στην διαδρομή βλέποντάς τες αυτός πρώτος. Το ιδανικό είναι να είναι και ακόλουθος, διότι Ένας θα πρέπει να προπορεύεται αυτού για να του δίνει το φως να βλέπει. (Ψ-2.III.1:1-2)

(3:1-4) Και σε αυτό τον σκοπό ας αφιερώσουμε το νου μας, κατευθύνοντας τις σκέψεις μας έτσι ώστε να υπηρετούν την λειτουργία της σωτηρίας. Σ' εμάς δίδεται ο στόχος να συγχωρέσουμε τον κόσμο. Είναι ο στόχος που μας έχει δώσει ο Θεός. Το δικό Του τέλος στο όνειρο είναι που αναζητούμε, και όχι το δικό μας.

Ο σκοπός μας είναι να μάθουμε τα μαθήματα της συγχώρεσης, έτσι ώστε να μπορέσουμε να βοηθήσουμε τους εαυτούς μας και τους άλλους. Ο στόχος του Θεού είναι να ξυπνήσουμε από το όνειρο, ενώ ο δικός μας είναι να γίνουμε οι ευτυχέστερες μορφές και οι μορφές χωρίς πόνο μέσα στο όνειρο. Έτσι παίρνουμε την απόφαση να αποδεχθούμε τη συγχώρεση, τη λειτουργία του Θεού αντί για τη δική μας · του Αγίου Πνεύματος αντί για του εγώ:

... Μην ζητάς να συγχωρεθείς, διότι αυτό ήδη έχει επιτευχθεί. Ζήτα, καλύτερα, να μάθεις πώς να συγχωρείς, και να αποκαταστήσεις στον νου σου που δεν συγχωρεί αυτό που πάντα ήταν εκεί... Πάνω στην γη αυτή είναι η μοναδική σου λειτουργία, και πρέπει να μάθεις ότι αυτό είναι όλο που θέλεις να μάθεις... Πριν πάρεις κάποια απόφαση εσύ για τον εαυτό σου, να θυμάσαι ότι έχεις αποφασίσει ενάντια στην λειτουργία σου στον Ουρανό, κι έπειτα συλλογίσου προσεχτικά αν θέλεις να παίρνεις αποφάσεις εδώ. Η λειτουργία σου εδώ είναι μόνο να αποφασίσεις ενάντια στο να αποφασίζεις αυτό που θέλεις, αναγνωρίζοντας ότι δεν γνωρίζεις. Πώς, λοιπόν, μπορείς να αποφασίσεις τι θα πρέπει να κάνεις; Αφησε όλες τις αποφάσεις στον Ένα ο Οποίος μιλά εκ μέρους του Θεού, και για την λειτουργία σου όπως την γνωρίζει. (Κ-14.IV.3:4-5, 7· 5:1-4)

(3:5) Γιατί όλα όσα συγχωρούμε δεν θα αποτύχουμε να τα αναγνωρίσουμε ως μέρος του Θεού του ίδιου.

Όταν συγχωρώ, συνειδητοποιώ πως εσείς και εγώ είμαστε ένα · στην ψευδαίσθηση και στην αλήθεια - ανεξάρτητα με όλα όσα τα όνειρα του εγώ μας έχουν πει. Έτσι ανασηκώνουμε το πέπλο της αρχής του εγώ ή ο ένας ή ο άλλος, και με χαρά βλέπουμε το αναμάρτητο του ενός Υιού του Θεού μέσα σε όλους όσους συναντάμε ή ακόμα σκεφτόμαστε:

Ένα όνειρο έκρυβε από σένα το πρόσωπο του Χριστού. Τώρα μπορείς να βλέπεις την αθωότητά Του. Ψηλά έχει ανυψωθεί η κλίμακα... Τώρα μπορείς να λες τα εξής σε όλους όσους έρχονται να προσευχηθούν μαζί σου:

Δεν γίνεται να πορευτώ χωρίς εσένα, διότι είσαι μέρος από μένα.

Και έτσι είναι στα αλήθεια... Διότι έχεις καταλάβει ότι αυτός ποτέ δεν σε άφησε, και εσύ, που φαινόσουν μόνος, είσαι ένα μαζί του. (Τρ-1.Υ.3:3-5, 8-10,12)

(3:6) Κι έτσι η θύμηση Του επιστρέφει, ολοκληρωμένη και πλήρης.

Συγχωρούμε βλέποντας το πρόσωπο του Χριστού στους αδελφούς μας, και στη συνέχεια θυμόμαστε τον Θεό. Θυμόμαστε αυτά τα λόγια τα οποία συνοψίζουν όμορφα την βασική συνταγή των *Μαθημάτων Θαυμάτων* για την θεραπεία:

Όταν οι αδελφοί ενώνουν τον σκοπό τους μέσα στον κόσμο του φόβου, στέκονται ήδη στο χείλος του πραγματικού κόσμου... Γιατί όταν ένωσαν τα χέρια τους ήταν το χέρι του Χριστού που πήραν, και θα κοιτάζουν Αυτόν του Οποίου το χέρι κρατούν. Το πρόσωπο του Χριστού το κοιτάς πριν θυμηθείς τον Πατέρα. Γιατί Αυτός θα παραμένει στην λησμονιά μέχρι ο Υιός Του να φτάσει πέρα από την συγχώρεση στην Αγάπη του Θεού. Ωστόσο η Αγάπη του Χριστού γίνεται αποδεκτή πρώτη. Και μετά θα έλθει η γνώση ότι Αυτοί είναι Ένα. (Κ-30.Υ.7:1,4-8)

(4:1) Η δική μας λειτουργία είναι να Τον θυμηθούμε εδώ στην γη, όπως μας δίδεται να είμαστε η ολοκλήρωσή Του στην πραγματικότητα.

Εδώ αναφέρεται στην διπλή λειτουργία μας: στον Ουρανό είναι να δημιουργούμε, το οποίο σημαίνει ότι είμαστε η ολοκλήρωση του Θεού · στη γη είναι να συγχωρούμε, ώστε να μπορέσουμε να θυμηθούμε την αληθινή μας λειτουργία και Ποιοι είμαστε ως Χριστός. Έτσι, ο Ιησούς μας βοηθά να αναιρέσουμε τη λειτουργία του εγώ που παρεμποδίζει του Θεού, διδάσκοντάς μας να εκπληρώσουμε τη δική μας λειτουργία της συγχώρεσης. Αφαιρώντας αυτό το εμπόδιο επαναφέρουμε στην επίγνωσή μας τη χαρά της δημιουργίας - την επέκταση της Αγάπης του Θεού από τον Εαυτό Του προς τον δικό μας, γνωρίζοντας ότι Αυτοί είναι Ένα. Το ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο συνοψίζει τις δύο λειτουργίες - η συγχώρεση απομακρύνει τα εμπόδια του διαχωρισμού ανάμεσα στους Υιούς του Θεού, αποκαθιστώντας στην επίγνωσή μας την ολοκλήρωση του ενός Υιού του Θεού ως πνεύμα, και την επεκτεινόμενη πληρότητά του ως Χριστός:

Η επέκταση της Υπαρξης του Θεού είναι η μόνη λειτουργία του πνεύματος. Η πληρότητά του δεν είναι δυνατόν να εμπεριέχεται κάπου, όπως δεν είναι δυνατόν να εμπεριέχεται πουθενά και η πληρότητα του Δημιουργού του. Η πληρότητα είναι επέκταση... Η Βασιλεία επεκτείνεται αιώνια διότι είναι μέσα στο Νου του Θεού. Εσύ δεν γνωρίζεις την χαρά σου διότι δεν γνωρίζεις την ίδια την πληρότητα του Εαυτού σου. Αν αποκλείσεις κάποιο κομμάτι της Βασιλείας των Ουρανών από τον εαυτό σου, τότε δεν είσαι ολοκληρωμένος. Ένας διαχωρισμένος νους δεν μπορεί να συλλάβει την πληρότητά του, και χρειάζεται να εμφανιστεί σε αυτόν ένα θαύμα της ολότητάς του και να τον θεραπεύσει. Αυτό αφυπνίζει εκ νέου την ολότητα μέσα σε αυτόν, και τον επαναφέρει στην Βασιλεία λόγω της αποδοχής της ολότητάς του. Η πλήρης εκτίμηση της πληρότητας του Εαυτού από το νου κάνει τον εγωισμό αδύνατο και την επέκταση αναπόφευκτη. Γι αυτό υπάρχει τέλεια ειρήνη στην Βασιλεία. Το πνεύμα εκπληρώνει την λειτουργία του, και μόνο η πλήρης εκπλήρωση είναι ειρήνη. (Κ-7.ΙΧ.3:1-3· 4)

(4:2) Γι αυτό ας μην ξεχνάμε ότι ο στόχος μας μοιράζεται, διότι αυτή η ενθύμηση είναι που περιέχει την μνήμη του Θεού, και δείχνει τον δρόμο προς Αυτόν και προς τον Ουρανό και την ειρήνη Του.

Σε αυτόν τον κόσμο οι στόχοι δεν μοιράζονται, διότι είναι ένας κόσμος που διέπεται από την αρχή ή ο ένας ή ο άλλος. Επομένως, θα φτάσω στον Ουρανό - τον δικό μου Ουρανό - στεκόμενος στους ώμους σας, θα σας καταπιέζω: καθώς εσείς κατεβαίνετε, εγώ ανεβαίνω. Η ουσία της συγχώρεσης είναι η συνειδητοποίηση ότι - αντικατοπτρίζοντας την Ενιαιότητα του Ουρανού - μοιραζόμαστε τον

ίδιο σκοπό, στόχο και ανάγκη. Γι' αυτό η ενθύμηση του κοινού μας στόχου περιέχει τη μνήμη του Θεού. Θυμόμαστε αυτό το σημαντικό απόσπασμα που αφορά το να θυμόμαστε τον Θεό μέσω της αντίληψης του κοινού νου που ενώνει την Υιότητα, παρόλη την ομίχλη της ενοχής του εγώ που θέλει να μας κρατά διαχωρισμένους:

*Το φως μέσα σε αυτούς [τους ασθενείς αδελφούς μας] λάμπει το ίδιο λαμπρά άσχετα με την πυκνότητα της ομίχλης που το καλύπτει. Αν δεν δώσεις καμιά δύναμη στην ομίχλη για να κρύψει το φως, αυτή δεν έχει καμιά δύναμη από μόνη της. Διότι έχει δύναμη μόνο όταν ο Υιός του Θεού της την δώσει. Πρέπει λοιπόν ο ίδιος να την αποσύρει, αφού θυμηθεί ότι όλη η δύναμη είναι του Θεού. Μπορείς να το θυμηθείς αυτό για λογαριασμό όλης της Υιότητας. Μην επιτρέπεις στον αδελφό σου να μην θυμάται, διότι η λησμονιά του είναι και δική σου. Αλλά η ενθύμησή σου είναι και δική του, διότι δεν μπορείς να θυμηθείς τον Θεό μόνος. **Αυτό είναι που έχεις ξεχάσει.** Το να αντιλαμβάνεσαι την θεραπεία του αδελφού σου ως θεραπεία του εαυτού σου είναι λοιπόν ο τρόπος να θυμηθείς τον Θεό. Διότι ξέχασες και τους αδελφούς σου μαζί με Αυτόν, και η Απάντηση του Θεού στην λησμονιά σου δεν είναι άλλη από τον τρόπο να θυμηθείς. (Κ-12.11.2)*

(4:3-5) Και δεν θα συγχωρέσουμε τον αδελφό μας, που μπορεί να μας το προσφέρει αυτό; Αυτός είναι η οδός, η αλήθεια και η ζωή που μας δείχνει τον δρόμο. Εντός Αυτού κατοικεί η σωτηρία, που μας προσφέρεται μέσω της δικής μας συγχώρεσης, που δίδεται σε αυτόν.

Στο κατά Ιωάννη ευαγγέλιο ο Ιησούς λέει: «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή» (Ιωαν. 14:6). Ωστόσο, εδώ ο Ιησούς λέει: Ναι, εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή, όμως είστε κι εσείς ως μέρος του ενός Υιού του Θεού. Μαθαίνοντας να συγχωρείτε κάποιον που αντιλαμβάνεστε έξω από σας - συνειδητοποιώντας ότι είναι κι αυτός μαζί με σας ο Υιός του Θεού - είναι ο τρόπος που επιστρέφετε στην αλήθεια και τη ζωή.

Το Άγιο Πνεύμα διδάσκει ένα μάθημα, και το εφαρμόζει σε όλα τα άτομα και σε όλες τις καταστάσεις... Όταν είπα «Είμαι μαζί σου πάντα,» το εννοούσα κυριολεκτικά. Δεν είμαι απών για κανέναν σε καμιά κατάσταση. Και επειδή είμαι πάντα μαζί σου, εσύ είσαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή. Δεν έφτιαξες εσύ αυτή την δύναμη, όπως ούτε κι εγώ. Δημιουργήθηκε για να μοιράζεται, κι επομένως δεν έχει νόημα να γίνει αντιληπτή σαν να ανήκει σε κάποιον εις βάρος κάποιου άλλου. Μια τέτοια αντίληψη την καθιστά χωρίς νόημα περιορίζοντας ή παραβλέποντας την αληθινή και μοναδική της σημασία. (Κ-7.III.1:1, 7-11)

(5:1) Δεν θα φτάσουμε στο τέλος αυτής της χρονιάς δίχως το δώρο που ο Πατέρας μας υποσχέθηκε στον ιερό Του Υιό.

Το δώρο του Θεού για μας είναι η συγχώρεση, η οποία, όπως βλέπουμε τώρα, φέρνει μαζί της την χαρούμενη διαπίστωση ότι κάναμε λάθος - για τους εαυτούς μας, τους αδελφούς μας, και τη Πηγή μας.

(5:2-7) Είμαστε συγχωρεμένοι τώρα. Και σωζόμαστε από όλη την οργή που νομίζαμε ότι ανήκε στον Θεό, και μάθαμε ότι ήταν ένα όνειρο. Επανερχόμαστε στα λογικά μας, όπου καταλαβαίνουμε ότι ο θυμός είναι παράλογος, η επίθεση παρανοϊκή, και η εκδίκηση μόνο μια ανόητη φαντασίωση. Έχουμε σωθεί από την οργή διότι μάθαμε ότι κάναμε λάθος. Τίποτα περισσότερο από αυτό. Και είναι ένας πατέρας θυμωμένος με τον γιο του επειδή αυτός δεν μπόρεσε να καταλάβει την αλήθεια;

Ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ξανά τη σημασία της ταπεινότητας του να μπορούμε να πούμε με ειλικρίνεια κι ευγνωμοσύνη ότι κάναμε λάθος. Χρειάζεται να είμαστε αρκετά ταπεινοί για να παραδεχτούμε ότι η παραφροσύνη που μόλις περιγράφηκε, είναι παρούσα σχεδόν σε κάθε σκέψη,

συμπεριφορά και στόχο, που έχουμε κατά τη διάρκεια της ημέρας. Ωστόσο, θα πρέπει επίσης να δεχθούμε ότι ο Θεός δεν είναι θυμωμένος επειδή πιστεύουμε ότι επιτεθήκαμε σ' Αυτόν - ο Πατέρας μας ποτέ δεν είδε την «επίθεση». Ο Ιησούς χρησιμοποιεί το σύμβολο του πατέρα γιατί είναι πολύ σημαντικό για μας. Επομένως, το σύμβολο του θυμωμένου πατέρα που έχει φτιάξει το εγώ, διορθώνεται με τον Πατέρα ο Οποίος ποτέ δεν παύει να αγαπά τον Υιό Του. Θυμόμαστε τη συζήτηση στην ενότητα «Επανόρθωση χωρίς Θυσία» (Κ-3.Ι.1-2), στην οποία ο Ιησούς λέει για τον Θεό τα ακόλουθα, στο πλαίσιο της παραδοσιακής χριστιανικής πεποίθησης ότι υπέφερε και πέθανε για τις αμαρτίες μας:

... Αν δούμε την σταύρωση από αυτή την αντεστραμμένη άποψη, όντως φαίνεται σαν ο Θεός να επέτρεψε, ακόμα και να ενθάρρυνε έναν από τους Υιούς Του να υποφέρει διότι αυτός ήταν καλός. Αυτή η ιδιαίτερα ατυχής ερμηνεία, η οποία προέκυψε από προβολή, έχει οδηγήσει πολλούς ανθρώπους να φοβούνται πολύ τον Θεό. Τέτοιες αντιθρησκευτικές απόψεις μπαίνουν σε πολλές θρησκείες... Σε πιο ήπιες μορφές κάποιος γονέας λέει, «Αυτό με πονάει περισσότερο από ό,τι πονάει εσένα», και νιώθει αθωωμένος όταν χτυπά ένα παιδί. Πιστεύεις πως ο Πατέρας μας πραγματικά σκέφτεται με αυτόν τον τρόπο; (Κ-3.Ι.1:5-7· 2:7-8)

Στην πραγματικότητα βέβαια, δεν υπάρχει Πατέρας και Υιός. Δεν υπάρχει κανένας διαχωρισμός και έτσι η πίστη στην αμαρτία, την ενοχή και το φόβο - το θεμέλιο για την πίστη στην οργή του Θεού - δεν υπάρχει. Ο Πατέρας ποτέ δεν έπαψε να αγαπά τον Υιό Του.

(6:1) Ερχόμαστε στον Θεό με ειλικρίνεια και λέμε ότι δεν καταλάβαμε, και Του ζητούμε να μας βοηθήσει να μάθουμε τα μαθήματά Του, μέσω της Φωνής του Δικού Του Δάσκαλου.

Η ειλικρίνεια λέει, «έχω κάνει λάθος». Πόσο συχνά ο Ιησούς επιστρέφει σε αυτό το καίριο θέμα! Όπως είπαμε, χρειάζεται να εξασκείτε αυτή την ειλικρίνεια σε πολύ συγκεκριμένα γεγονότα της ζωής σας. Προσπαθήστε να πιάσετε τον εαυτό σας να επιμένει πεισματικά ότι έχετε δίκιο, το οποίο όμως δείχνει ότι κάνετε λάθος - όταν διακηρύσσετε την ανωτερότητά σας ότι έχετε δίκιο, αυτό εμμέσως κάνει κάποιον άλλον κατώτερο. Αυτό σημαίνει ότι βλέπετε διαφορές και διαχωρισμό, νικητές και ηττημένους - τα χαρακτηριστικά της ιδιαίτερης σχέσης. Επομένως υπάρχει ανάγκη να είστε ειλικρινείς για να κατανοήσετε ότι δεν καταλαβαίνετε τίποτα όσον αφορά την αγάπη - μεταξύ των αδελφών, και μεταξύ του Θεού και του Υιού Του - και ότι τα είδωλα της ιδιαιτερότητας δεν σας έχουν φέρει παρά μόνο δυστυχία και πόνο:

... Να επιταχύνετε το δρόμο σας με ειλικρίνεια, και μην αφήνετε τις εμπειρίες σας εδώ να σας εξαπατήσουν εκ των υστέρων. Δεν ήταν ελεύθερες από το πικρό κόστος και την δυσάρεστη συνέπεια.

Μην κοιτάτε πίσω, εκτός με ειλικρίνεια. Και όταν ένα είδωλο σας δελεάζει, σκεφτείτε αυτό:

Ποτέ δεν υπήρξε καιρός που κάποιο είδωλο να σου έφερε κάτι εκτός από το «δώρο» της ενοχής. Ούτε ένα δεν εξαγοράστηκε παρά μόνο με το κόστος του πόνου, και ούτε ποτέ το πλήρωσες μόνο εσύ.

Να είσαι ελεήμων με τον αδελφό σου, λοιπόν. Και μην επιλέγεις ένα είδωλο απερίσκεπτα, ενθυμούμενος ότι αυτός θα πληρώσει το κόστος όπως κι εσύ. (Κ-30.Υ.9:11-10:6)

(6:2-3) Θα ήθελε Αυτός να βλάψει τον Υιό Του; Ή θα έσπευδε να του απαντήσει και να πει, «Αυτός είναι ο Υιός μου, και όλα όσα έχω είναι δικά του»;

Αυτό είναι ένα ενδιαφέρον απόσπασμα, βασισμένο στην ευαγγελική παραβολή του ασώτου υιού (Κατά Λουκά 15:11-32), όπου ο άσωτος υιός επιστρέφει στον πατέρα ο οποίος σπεύδει με χαρά να

τον συναντήσει. Ο πρωτότοκος γιος, ο οποίος παρέμεινε πιστά στο σπίτι με τον πατέρα του, διαμαρτύρεται για τον αδελφό του που του προσφέρεται μια τέτοια βασιλική υποδοχή, συμπεριλαμβανομένης μιας γιορτής που θα πραγματοποιηθεί προς τιμήν του. Ο πατέρας απαντά ουσιαστικά σε αυτόν: «Αγαπώ και τους δυο σας, και όλα όσα έχω είναι δικά σας». Με άλλα λόγια κανένας αδελφός δεν χάνει τίποτα από την αγάπη του πατέρα του: ο αγαπημένος γιος Α του πατέρα δεν αποκλείει τον αγαπημένο γιο Β. Οι συγκρίσεις είναι πάντα του εγώ, γιατί η αγάπη δεν κάνει καμία σύγκριση (Κ-24.ΙΙ.1:1) και έχουμε αγαπηθεί εξίσου από τον Πατέρα μας. Σε αυτή την μια πρόταση του βιβλίου εργασιών επομένως, ο Ιησούς συνδυάζει σε μία, τις απαντήσεις που δίνει ο πατέρας στον άσωτο υιό, ο οποίος επιστρέφει, καθώς και στον υιό που παρέμεινε. Περιττό να πούμε ότι έχοντας διαχωρισμένους νόες, είμαστε και οι δύο υιοί.

(6:4-5) Να είσαι βέβαιος ότι Αυτός θα απαντήσει έτσι, διότι αυτά είναι τα δικά Του λόγια προς εσένα. Και κανένας δεν μπορεί να έχει κάτι περισσότερο από αυτό, διότι σε αυτά τα λόγια βρίσκονται όλα όσα υπάρχουν, και όλα όσα θα υπάρχουν σε όλο τον χρόνο και στην αιωνιότητα.

Σε όλη την αιωνιότητα, όταν επιλέγουμε τον Ιησού για δάσκαλό μας, αυτός θ' αντανakλά σε μας την Αγάπη του Θεού και την αφθονία των θησαυρών Του, που είμαστε εμείς - δεν μπορεί να υπάρξει έλλειψη στον Υιό του Θεού. Σε όλη την αιωνιότητα, παραμένουμε ένα μέρος της Πηγής μας - δεν υπάρχει τίποτα άλλο. Η πρακτική αυτού του ένδοξου μηνύματος στην καθημερινή μας ζωή προϋποθέτει να δούμε με ποιον τρόπο εκφράζουμε την αρχή της έλλειψης που είναι αντίθετη με την αφθονία: την πίστη στην έλλειψη, όπου αισθανόμαστε ότι υπάρχει κάτι που μας λείπει. Το εγώ παίρνει αυτή την πεποίθηση και διδάσκει ότι αυτό που μας λείπει το έχει πάρει κάποιος άλλος - ο τέταρτος νόμος του χάους (Κ-23.ΙΙ.9-10). Αν και δεν είναι πάντα συνειδητό, αυτή η πίστη στο *ή-ο-ένας-ή-ο-άλλος*, με νικητές και ηττημένους είναι παρούσα στο νου μας, και χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε πως σκεφτόμενοι ότι ο Θεός μεροληπτεί, επιβεβαιώνουμε ότι Αυτός είναι παράφρων. Όμως αυτή η τρέλα είναι μόνο στο νου μας, όπως είναι και η λογική απάντηση του Θεού. Η αφθονία Του είναι η απάντηση στην έλλειψη του εγώ, γιατί πώς μπορούμε να χάσουμε όχι μόνο την αγάπη που έχουμε, αλλά και την αγάπη που είμαστε; Θυμόμαστε αυτό το απόσπασμα από τα πρώτα κεφάλαια του κειμένου:

Μέσα στο νου σου, αν και το εγώ το αρνείται, βρίσκεται η διακήρυξη της απελευθέρωσης σου. Ο Θεός σου έχει δώσει τα πάντα. Αυτό και μόνο το γεγονός σημαίνει ότι το εγώ δεν υπάρχει, και αυτό το κάνει να νιώθει βαθύ φόβο. Στην γλώσσα του εγώ, το «να έχεις» και το «να είσαι» είναι διαφορετικά, αλλά για το Άγιο Πνεύμα είναι το ίδιο. Το Άγιο Πνεύμα γνωρίζει ότι και έχεις τα πάντα και είσαι τα πάντα. Οποιαδήποτε διάκριση αυτού του είδους έχει νόημα μόνο όταν η ιδέα της «απόκτησης», η οποία υπονοεί ότι κάποια έλλειψη έχει γίνει ήδη αποδεκτή. Αυτός είναι ο λόγος που δεν κάνουμε καμιά διάκριση ανάμεσα στο να έχεις την Βασιλεία του Θεού και το να είσαι η Βασιλεία του Θεού. (Κ-4.ΙΙΙ.9)

Τώρα είμαστε έτοιμοι για τις πέντε τελευταίες ημέρες των μαθημάτων.

Αυτή την άγια στιγμή δίνω σε Σένα.

Ας είσαι Εσύ ο υπεύθυνος. Διότι εγώ θέλω να Σε ακολουθώ.

Βέβαιος ότι η καθοδήγησή Σου μου δίνει ειρήνη.

Όπως είπαμε, τα Μαθήματα 361-365 είναι ένα, και εστιάζονται στο Άγιο Πνεύμα. Αντανακλούν το γεγονός ότι επιτύχαμε το στόχο του βιβλίου εργασιών, ο οποίος ήταν να μάθουμε ότι έχουμε έναν διαχωρισμένο νου: κάναμε λάθος επιλέγοντας το εγώ, και διορθώνουμε αυτό το λάθος επιλέγοντας το Άγιο Πνεύμα. Πράγματι, με αυτόν τον τρόπο αρχίζει το μάθημα.

Στην Εισαγωγή της έκτης ανακεφαλαίωσης, ο Ιησούς είπε ότι μας έθεσε στην φροντίδα του Αγίου Πνεύματος. Τώρα *εμείς* θέτουμε τους εαυτούς μας στην φροντίδα του Αγίου Πνεύματος. Το ξεκάθαρο συμπέρασμα είναι ότι έχουμε μάθει το μάθημα του Ιησού και ότι συνειδητοποιήσαμε το λάθος μας, γνωρίζοντας ότι υπάρχει η αρχή της διόρθωσης μέσα στους νόες μας στη οποία μπορούμε να πάμε, και η οποία θα μας φέρει την ειρήνη. Επομένως, αναιρούμε το αρχικό σφάλμα που κάναμε όταν επιλέξαμε ενάντια στο Άγιο Πνεύμα και την ανίερη στιγμή που ζητήσαμε από το εγώ να είναι υπεύθυνο. Ο κόσμος, λοιπόν, δεν είναι παρά μια προβολή εκείνης της αρχικής ανίερης στιγμής. Τώρα με χαρά αλλάζουμε το νου μας, ευτυχισμένοι που κάναμε λάθος και ευγνώμονες που ζούμε την άγια στιγμή της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος.

(1:1-4) Και αν χρειαστώ μια λέξη να με βοηθήσει, Αυτός θα μου την δώσει. Αν χρειαστώ μια σκέψη, και αυτή θα μου την δώσει. Και αν χρειάζομαι μόνο ησυχία και ένα γαλήνιο, ανοιχτό νου, αυτά θα είναι τα δώρα που θα λάβω από Αυτόν. Αυτός είναι υπεύθυνος μετά από δικό μου αίτημα.

«Αυτός είναι υπεύθυνος μετά από δικό μου αίτημα» - αυτό είναι το πιο σημαντικό. Δεν είναι ότι ο Ιησούς μας δίνει το Άγιο Πνεύμα · εμείς Το επιλέγουμε ενεργά. Ο στόχος μας είναι να κάνουμε αυτή την επιλογή καθ' όλη την διάρκεια της μέρας.

(1:5) Και θα ακούει και θα μου απαντά, διότι μιλά εκ μέρους του Θεού του Πατέρα μου και του Αγίου Του Υιού.

Θα δούμε την ίδια σκέψη να εκφράζεται στον Επίλογο. Εφόσον πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα που ζουν στον κόσμο, θα βιώνουμε την αφηρημένη παρουσία της Αγάπης του Αγίου Πνεύματος να μας συναντά εκεί που πιστεύουμε ότι είμαστε. Θα σκεφτόμαστε ότι Αυτό μας βοηθά σε όλες τις ιδιαίτερες περιστάσεις στις οποίες βιώνουμε την ανάγκη για βοήθεια, όπως διαβάζουμε στην διευκρίνιση των όρων:

Το Άγιο Πνεύμα ενοικεί μέσα στο μέρος του νου σου το οποίο είναι τμήμα του Νου του Χριστού. Αντιπροσωπεύει τον Εαυτό σου και τον Δημιουργό σου, που είναι Ένα. Μιλά εκ μέρους του Θεού και εκ μέρους σου, όντας ενωμένο και με τους δύο. Άρα Αυτός είναι που τους πιστοποιεί ως Ένα. Φαίνεται ότι είναι μια Φωνή, γιατί με αυτή την μορφή σου λέει τον Λόγο του Θεού. Φαίνεται ότι είναι Οδηγός μέσα από μια μακρινή χώρα, διότι χρειάζεσαι αυτή την μορφή βοήθειας. Φαίνεται ότι είναι οτιδήποτε απαντά στις ανάγκες που νομίζεις ότι έχεις. Αλλά Αυτός δεν εξαπατάται όταν αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου παγιδευμένο σε ανάγκες που δεν έχεις. Από αυτές είναι που επιθυμεί να σε απελευθερώσει. Από αυτές είναι που επιθυμεί να σε καταστήσει ασφαλή. (Δ-6.4)

Ωστόσο, καθώς συνεχίζουμε το ταξίδι μας προς την εστία, μετά την ολοκλήρωση του ταξιδιού μέσα από το βιβλίο εργασιών, αντιλαμβανόμαστε ότι η βοήθεια δεν είναι καθόλου συγκεκριμένη, γιατί η μόνη πραγματικότητα είναι η αφηρημένη Αγάπη του Θεού. Προς αυτή την Αγάπη κατευθυνόμαστε

με τον Οδηγό μας, τον Δάσκαλο, και Παράκλητο, του Οποίου η Αγάπη μας οδηγεί στην ειρήνη του Θεού και την αιώνια ζωή.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Φτάσαμε στον Επίλογο, το τέλος του βιβλίου εργασιών των μαθητών. Το κύριο θέμα του είναι παρόμοιο με το αντίστοιχο στη διευκρίνιση των όρων: την ολοκλήρωση ενός ταξιδιού στο οποίο μια αρχαία πόρτα ταλαντεύεται και ανοίγει διάπλατα για να μας καλωσορίσει. Βλέπουμε άλλη μια φορά τον τρόπο που ο Ιησούς φαίνεται να συγκεντρώνει τα ομορφότερα λόγια του από τα συμπεράσματα των βιβλίων του: το κείμενο, το βιβλίο εργασιών, το εγχειρίδιο, και τη διευκρίνιση των όρων.

(1:1) Αυτά τα μαθήματα είναι μια αρχή, όχι ένα τέλος.

Αυτή είναι η πιο μη-αγαπημένη πρόταση όλων. Την ίδια στιγμή που ο Ιησούς μας δίνει αυτό το ένδοξο όραμα του τέλους και μας διαβεβαιώνει ότι ο στόχος είναι σίγουρος, κάνει επίσης αρκετά σαφές ότι πρέπει να συνεχίσουμε το ταξίδι μας με το Άγιο Πνεύμα. Έτσι, διαβάζουμε ότι το τέλος είναι ήδη εδώ, με τον Θεό να περιμένει στην πόρτα την επιστροφή μας, και όμως ότι έχουμε ακόμα δουλειά να κάνουμε από την πλευρά της καθημερινής μας εξάσκησης. Το βιβλίο εργασιών είναι ένα πρόγραμμα εκπαίδευσης διάρκειας ενός έτους, για να μας θέσει στην φροντίδα του Αγίου Πνεύματος - με δική μας επιλογή - ώστε να μπορέσουμε να περάσουμε το υπόλοιπο της ζωής μας, επιτρέποντάς Το να μας καθοδηγεί να αντιληφθούμε τον κόσμο των ιδιαίτερών μας σχέσεων με τον κατάλληλο τρόπο.

(1:2-9) Ο Φίλος σου πηγαίνει μαζί σου. Δεν είσαι μόνος. Κανένας που Τον καλεί δεν καλεί μάταια. Ό,τι και να σε απασχολεί, να είσαι βέβαιος ότι Αυτός έχει την απάντηση, και ότι θα σου την δώσει με χαρά, αν απλά στραφείς σε Αυτόν και την ζητήσεις από Αυτόν. Αυτός δεν θα παρακρατήσει καμιά απάντηση που χρειάζεσαι για οτιδήποτε φαίνεται να σε απασχολεί. Αυτός γνωρίζει τον τρόπο να λύνει όλα τα προβλήματα, και να διαλύει όλες τις αμφιβολίες. Η βεβαιότητά Του είναι δική σου. Δεν χρειάζεται παρά να την ζητήσεις από Αυτόν, και θα σου δοθεί.

Ο τρόπος για την επίλυση των προβλημάτων και την επίλυση των αμφιβολιών είναι να τα δώσουμε στο Φίλο μας στον Οποίο θα εξαφανιστούν, επειδή δεν είναι παρά ένα πρόβλημα: η πεποίθηση ότι είμαστε διαχωρισμένοι από την Αγάπη του Θεού. Η λύση λοιπόν είναι, να μάθουμε ότι δεν είμαστε πλέον διαχωρισμένοι, αλλά ενωμένοι με την Πηγή μας μέσω του Αγίου Πνεύματος. Οι νόες μας, που προβάλλονται σε επιμέρους εγκεφάλους, θα βιώσουν αυτή τη βοήθεια με συγκεκριμένες μορφές, αλλά δεν πρέπει να εξαπατηθούμε από αυτή την ιδιομορφία. Εστιάζουμε μόνο στο περιεχόμενο. Για να χρησιμοποιήσουμε τον συμβολισμό του τραγουδιού, δεν είναι τα μέρη που θέλουμε, αλλά το ίδιο το τραγούδι, όπως περιγράφεται σε αυτήν την όμορφη και οικεία εισαγωγή στο *Τραγούδι Της Προσευχής*:

Η προσευχή είναι το σπουδαιότερο δώρο με το οποίο ο Θεός ευλόγησε τον Υιό Του όταν τον δημιούργησε. Τότε έγινε αυτό που έμελλε να γίνει · η μοναδική φωνή που μοιράζονται ο Δημιουργός και η δημιουργία · το τραγούδι που ο Υιός τραγουδά στον Πατέρα, ο Οποίος επιστρέφει τις ευχαριστίες που Του προσφέρονται στον Υιό. Χωρίς τέλος η αρμονία, και χωρίς τέλος, επίσης, και η χαρμόσυνη συγχορδία της Αγάπης που δίνουν ο Ένας στον Άλλο. Και με αυτό τον τρόπο, επεκτείνεται η δημιουργία. Ο Θεός ευχαριστεί για την επέκτασή Του μέσα από τον Υιό Του. Ο Υιός ευχαριστεί για την δημιουργία του μέσα από το τραγούδι της δικής του δημιουργίας στο όνομα του Πατέρα του... Δεν μπορείς, λοιπόν, να ζητάς την ηχώ. Το δώρο είναι το τραγούδι. Μαζί με αυτό έρχονται και οι παράγωγοι ήχοι, οι αρμονικές, οι αντηχήσεις, αλλά αυτά είναι δευτερεύοντα. (Τρ-1.εισ.1:1-6 · Τρ-1.1.3:1-3)

Τα τμήματα αυτού του λαμπρού τραγουδιού - οι συγχωρεμένες σχέσεις μας - είναι αυτό που ο Φίλος μας τραγουδά σε μας, για να καθοδηγεί τα βήματά μας κατά την διάρκεια του ταξιδιού προς το Όλον - το τραγούδι της Ίδιας της Αγάπης.

(2:1-3) Είναι τόσο βέβαιη η επιστροφή σου στην εστία όσο είναι το μονοπάτι του ήλιου που ξεδιπλώνεται πριν αυτός ανατείλει, μετά την δύση του, και στο ημίφως ενδιάμεσως. Πραγματικά, το δικό σου μονοπάτι είναι ακόμα πιο βέβαιο. Διότι δεν μπορεί να είναι δυνατόν να αλλάξει η πορεία εκείνων που ο Θεός έχει καλέσει κοντά Του.

Ακόμα και πριν πραγματικά ανατείλει ο ήλιος, γνωρίζουμε ότι θα γίνει. Είναι μια βεβαιότητα στον αντιληπτό μας κόσμο και δεν αμφισβητείται. Ο Ιησούς μας λέει ότι το μονοπάτι προς την εστία μας είναι ακόμα πιο βέβαιο κι από αυτό. Θυμηθείτε την στοργική διαβεβαίωση του Ιησού: «η έκβαση είναι το ίδιο βέβαιη όσο και ο Θεός» (Κ-4.11.5:8). Δεν είναι δυνατόν να μην μπορέσουμε ή να μην επιστρέψουμε στην εστία - διότι δεν φύγαμε ποτέ. Θυμόμαστε άλλη μια φορά το τέλος του ποιήματος της Helen, «Τραγούδι προς τον Εαυτό μου»:

Ποτέ δεν άφησα τον οίκο του Πατρός μου. Τι ανάγκη

Έχω να επιστρέψω ξανά πίσω σ' Αυτόν;

(Τα δώρα του Θεού, σ. 38)

(2:4) Επομένως υπάκουσε στην θέλησή σου, και ακολούθησε Αυτόν που δέκτηκες ως δική σου φωνή, για να μιλά γι αυτό που πραγματικά θέλεις και πραγματικά χρειάζεσαι.

Ο Ιησούς δεν λέει να υπακούσουμε στη θέλησή του, αλλά στη δική μας. Αυτό σημαίνει πως αναγνωρίζουμε ότι η δική μας θέληση και η δική του είναι μία, και μέσα σε αυτή την ενότητα συνειδητοποιούμε ότι η δική μας θέληση και του Θεού είναι μία. Ο Ιησούς σίγουρα δεν μας ζητά να παραδοθούμε στην εξουσία του, ούτε είναι αυτός που προσπαθεί να μας εξαναγκάσει. Ο ίδιος απλά λέει: «Συνειδητοποιήστε ότι εγώ έχω δίκιο και εσείς κάνετε λάθος. Όταν τελικά δεχτείτε αυτό το ευτυχές γεγονός, θα δεχτείτε επίσης ότι η δική σας θέληση και η δική μου είναι ίδιες, γιατί είμαστε μέρος του ενός Υιού του Θεού, και αυτός είναι μέρος του Θεού».

(2:5-6) Δική Του είναι η Φωνή που μιλά εκ μέρους του Θεού αλλά και δική σου. Κι έτσι Αυτός μιλά για την ελευθερία και την αλήθεια.

Παρόλο που στο τέλος θα γνωρίσουμε ότι η φωνή μας και η φωνή του Αγίου Πνεύματος είναι η ίδια, όσο είμαστε ακόμα καθ' οδόν, μαθαίνουμε ότι το Άγιο Πνεύμα μιλάει υπέρ μας και όχι εναντίον μας - Αυτό δεν είναι εχθρός μας, ούτε θέλει να θυσιάσουμε ή να εγκαταλείψουμε αυτά που θέλουμε. Έτσι μαθαίνουμε ότι η Φωνή του Θεού μιλά γι' αυτό που υπάρχει πραγματικά στις καρδιές μας: την ένθερμη επιθυμία να επιστρέψουμε στην εστία, που στο κείμενο αναφέρεται ως

«η έντονη και φλογερή αγάπη για τον Θεό, και η δική Του για σένα» (Κ-13.III.2:8). Όπως είπαμε, στο τέλος του ταξιδιού, καταλαβαίνουμε ότι δεν είναι μόνο ότι το Άγιο Πνεύμα μιλά για μας, Αυτό είναι εμείς, όπως εμείς είμαστε Αυτό. Υπάρχει μόνο μια Φωνή, ακριβώς όπως υπάρχει μόνο ένας Θεός. Σε αυτή την ενιαιότητα, όλες οι διαφοροποιημένες μορφές εξαφανίζονται:

... Το Άγιο Πνεύμα, όντας δημιουργία του ενός Δημιουργού, δημιουργώντας μαζί Του και κατ' ομοίωσή Του στο πνεύμα, είναι αιώνιο και δεν έχει ποτέ αλλάξει. «Καλέστηκε στην γη» με την έννοια ότι τώρα ήταν δυνατόν να Τον δεχτεί και ν' ακούσει την Φωνή Του. Δική Του είναι η Φωνή που μιλά εκ μέρους του Θεού, και επομένως έχει πάρει μορφή. Αυτή η μορφή δεν είναι η πραγματικότητά Του, την οποία ο Θεός μόνο την γνωρίζει μαζί με τον Χριστό, τον αληθινό Του Υιό, ο οποίος είναι μέρος από Αυτόν. (Δ-6.1:2-5)

Επομένως, αν και δεν είναι πραγματικό με την απόλυτη έννοια, ωστόσο το Άγιο Πνεύμα αντανακλά την πραγματικότητα της Αγάπης του Θεού μέσα στο όνειρο, μια αντανάκλαση που διορθώνει ευγενικά τις δικές μας ψευδαισθήσεις με την αλήθεια της.

(3:1) Δεν ορίζεται κανένα συγκεκριμένο μάθημα, διότι δεν υπάρχει πια ανάγκη γι αυτά.

Δεν υπάρχει καμία περαιτέρω ανάγκη για μαθήματα, επειδή κατά το τελευταίο μάθημα, το αποκορύφωμα στο βιβλίο εργασιών - ζητάμε από το Άγιο Πνεύμα να είναι επικεφαλής. Όσο δεχόμαστε την καθοδήγησή Του, θα περνάμε το υπόλοιπο των ημερών μας ζητώντας βοήθεια κάθε φορά που μπαίνουμε στον πειρασμό να Το αποκλείσουμε και να έχουμε το εγώ για οδηγό μας. Επομένως, δεν χρειαζόμαστε πλέον λέξεις ή μαθήματα, επειδή έχουμε μάθει ότι εμείς κάναμε λάθος και το Άγιο Πνεύμα έχει δίκιο, και αναζητούμε συνεχώς να ενισχύσουμε αυτή την επίγνωση. Επιλέγοντας την Φωνή που είναι πέρα από τις λέξεις η οποία ακόμη φαίνεται να μιλά με λέξεις, αφήνουμε τον εαυτό μας να κατευθύνεται καθώς ασκούμε τα καθημερινά μας μαθήματα της συγχώρεσης. Τίποτα επιπλέον δεν χρειάζεται, εκτός από αυτή την ευγενική καθοδήγηση - που είναι πάντα όμορφη όταν τη διαβάζουμε - η οποία διδάσκει το αναμάρτητο του Υιού του Θεού:

Ωστόσο, πάντα θα υπάρχει αυτός ο χώρος ανάπαυσης στον οποίο θα μπορείς να επιστρέφεις. Και θα έχεις μεγαλύτερη επίγνωση αυτού του ήσυχου κέντρου μέσα στην καταιγίδα περισσότερο από όλη την άγρια μανία της. Αυτό το ήσυχο κέντρο, μέσα στο οποίο δεν κάνεις τίποτα, θα παραμένει μαζί σου, και θα σου προσφέρει ανάπαυση μέσα σε κάθε έντονη ενασχόλησή σου. Διότι από αυτό το κέντρο θα κατευθύνεσαι για το πώς να χρησιμοποιείς το σώμα αναμάρτητα. (Κ-18.VII.8:1-4)

(3:2) Από τώρα και στο εξής, άκου την Φωνή που μιλά εκ μέρους του Θεού και του Εαυτού σου όταν αποσύρεσαι από τον κόσμο, για να αναζητήσεις την πραγματικότητα στην θέση του.

Με άλλα λόγια, ο Ιησούς μας ζητά να μεταβούμε στην άγια στιγμή, τον τόπο της αλήθειας και της ειρήνης στο νου μας. Εκεί ακούμε και ενσωματώνουμε την αλήθεια, έτσι ώστε να επιστρέψει η προσοχή μας στον κόσμο, όμως με διαφορετικό τρόπο, όπως ο ίδιος μας λέει τώρα:

(3:3) Αυτός θα σου καθοδηγεί τις προσπάθειες, λέγοντάς σου ακριβώς τι να κάνεις, πώς να κατευθύνεις το νου σου, και πότε να έρχεσαι σε Αυτόν μέσα στην σιωπή, ζητώντας την σίγουρη καθοδήγησή Του και τον βέβαιο Λόγο Του.

Θα έρθετε στο Άγιο Πνεύμα μέσα στη σιωπή όταν έχετε συνειδητοποιήσει ότι πλέον δεν έχετε ιδιαίτερες ανάγκες. Στην αρχή του ταξιδιού σας, Το χρειάζεστε να σας πει ακριβώς τι πρέπει να κάνετε και να πείτε, πού και σε ποιον. Εσείς κάνετε τις ερωτήσεις, και Αυτό φαίνεται να δίνει την απάντηση. Όμως κάποια στιγμή θα σας γίνει φανερό ότι αυτή η ιδιαίτερη διαδικασία δεν βγάζει πουθενά. Θα σας ενισχύσει ως προς το να είστε με το σωστό Δάσκαλο, αλλά δεν θα σας φέρει στην εστία. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πρέπει να μάθετε να εισέρχεστε στη σιωπή, πράγμα που

σημαίνει να συνειδητοποιήσετε ότι όλα τα προβλήματα είναι ίδια - πτυχές της θορυβώδους κραυγής του εγώ. Δεν χρειάζεστε βοήθεια σε κάποιο συγκεκριμένο πρόβλημα, αλλά να αναιρέσετε την πηγή του προβλήματος - την απόφασή σας να ακούτε τη φλυαρία του εγώ. Δεν έχει σημασία τι λέει το εγώ · το πρόβλημα είναι πως νομίζετε ότι το ακούτε. Χρειάζεται μόνο να πείτε μια λέξη στο Άγιο Πνεύμα: «Βοήθησέ με!» Που σημαίνει: «Σε ξέχασα, και τώρα θέλω ξανά την αγαπημένη Σου καθοδήγηση». Η συγχώρεση - η εγκατάλειψη της κρίσης - είναι το μέσο που χρησιμοποιεί Αυτό για να αναιρέσει τα εμπόδια, ώστε να ακολουθήσουμε την καθοδήγησή Του και να ακούσουμε τον βέβαιο Λόγο Του. Με αυτόν τον συγκεκριμένο τρόπο καθοδήγησε ο Ιησούς την Helen:

Θυμήσου δεν χρειάζεσαι να κάνεις τίποτα, παρά μόνο να δώσεις μια ατελείωτη αποθήκη από αγαπημένα δώρα. Όμως δίδαξε αυτό το μάθημα μόνο στον εαυτό σου. Ο αδελφός σου δεν θα το μάθει από τα λόγια σου ή από τις κρίσεις που έχεις θέσει σε αυτόν. Δεν χρειάζεται καν να πεις μια λέξη σ' αυτόν. Δεν μπορείς να ρωτήσεις, «Τι μπορώ να πω σ' αυτόν;» και να ακούσεις την απάντηση του Θεού. Αντί γι' αυτό καλύτερα ζήτησε, «Βοήθησέ με να δω τον αδελφό μέσα από τα μάτια της αλήθειας και όχι της κρίσης», και η βοήθεια του Θεού και όλων των αγγέλων Του, θα απαντήσουν... δίπλα σου είναι Αυτός ο Οποίος γνωρίζει το δρόμο. Κάνε πίσω γι' Αυτόν και άφησέ Τον να σε οδηγήσει στην ηρεμία και τη σιωπή του Λόγου του Θεού. (Απουσία από την Ευτυχία, σελ. 381-82)

(3:4-5) Δικός Του είναι ο Λόγος που ο Θεός σου έχει δώσει. Δικός Του είναι ο Λόγος που διάλεξες να είναι δικός σου.

Ο εγωικός λόγος του διαχωρισμού πάντα επιτίθεται · ο Λόγος της Επανόρθωσης του Θεού, δίνει τέλος στην επίθεση μέσω της συγχώρεσης. Έτσι επιλέγουμε τον Λόγο που θα μας φέρει την ειρήνη που θέλουμε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο.

(4:1) Και τώρα σε αφήνω στα χέρια Του, να είσαι ο πιστός Του ακόλουθος, μαζί με Αυτόν για Οδηγό σε κάθε δυσκολία και κάθε πόνο που μπορεί να νομίσσεις ότι είναι πραγματικός.

Ο Ιησούς δεν μας ενθαρρύνει να αρνηθούμε τα βιώματά μας, αλλά να επιλέξουμε έναν Δάσκαλο ο Οποίος θα μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε ποτέ αναστατωμένοι για τον λόγο που νομίζουμε. Η πηγή του πόνου μας δεν είναι εξωτερική, γιατί ο πόνος προέρχεται μόνο από το νου που επέλεξε τον λάθος δάσκαλο.

(4:2) Ούτε Αυτός θα σου δώσει απολαύσεις που θα περάσουν, διότι Αυτός δίνει μόνο το αιώνιο και το καλό.

Τα εγώ μας θέλουν το Άγιο Πνεύμα να μας κάνει να νιώθουμε καλά εδώ · να λύσει τα προβλήματά μας εδώ · να τελειώσει τον πόνο εδώ · να μας δώσει τα πράγματα που θέλουμε εδώ. Αυτά είναι που πιστεύουμε ότι θα μας δώσουν ευχαρίστηση και ειρήνη - π.χ., μια σχέση που δεν θα είναι καταχρηστική, ένα τραπεζικό λογαριασμό που δεν εξαντλείται με τίποτα, ένα σώμα που δεν υποφέρει από πόνο. Ο Ιησούς ωστόσο, μας λέει ότι το Άγιο Πνεύμα δεν θα μας δώσει αυτά τα πράγματα, επειδή αυτά δεν θα διαρκέσουν · πράγματι, τίποτα από το σώμα δεν θα διαρκέσει. Αυτό που Εκείνο δίνει είναι η αιώνια Αγάπη του Θεού. Είναι σημαντικό λοιπόν να αλλάξουμε την αντίληψη που έχουμε για την εικόνα και το φόντο έτσι ώστε οι ανάγκες της ιδιαιτερότητάς μας να υποχωρήσουν στο παρασκήνιο και να γίνουν η βάση στην οποία μαθαίνουμε τη συγχώρεση, τοποθετημένη τώρα στο προσκήνιο. Στη συνέχεια παρατηρούμε πόσο γρήγορα παρεμβαίνει το εγώ και προσπαθεί να μετατοπίσει την προσοχή μας, ωθώντας τον Ιησού και το νου μας - την πηγή του ονείρου - στο παρασκήνιο, και το όνειρο και τις μορφές του για άλλη μια φορά στο προσκήνιο.

(4:3-4) Άφησε Τον να σε προετοιμάσει κι άλλο. Έχει κερδίσει την εμπιστοσύνη σου μιλώντας σου καθημερινά για τον Πατέρα σου, τον αδελφό σου και τον Εαυτό σου.

Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι ο Ιησούς εδώ εξομοιώνει τον εαυτό του με το Άγιο Πνεύμα. Εμείς συνήθως σκεφτόμαστε τον Ιησού ως το «Εγώ» - αυτόν που μας μιλά μέσα από τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Ωστόσο, εδώ λέει ότι αυτά είναι λόγια του Αγίου Πνεύματος για μας, πράγμα που σημαίνει ότι η λειτουργία Του είναι η ίδια με του Αγίου Πνεύματος, όπως και οι Φωνές Τους. Αυτό δεν αποτελεί θέμα θεολογικής αντιπαράθεσης. Μόνο μία Φωνή μπορεί να υπάρχει, καθώς υπάρχει μόνο ένας εσωτερικός Δάσκαλος. Όταν λέμε ότι ο Ιησούς είναι η πηγή των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, είναι το ίδιο όταν λέμε ότι επίσης είναι και το Άγιο Πνεύμα. Οι *μορφές* δεν έχουν σημασία, καθώς το *περιεχόμενο* της αλήθειας παραμένει το ίδιο. Αυτό που είναι σημαντικό είναι να αντιληφθούμε ότι τα λόγια αυτά δεν προέρχονται από εμάς ως εγώ, αλλά από μια αγάπη και μια αλήθεια που είναι πέρα από αυτόν τον κόσμο.

(4:5) Θα συνεχίσει.

Επειδή έχετε τελειώσει το βιβλίο εργασιών δεν σημαίνει ότι το Άγιο Πνεύμα θα πάψει να σας μιλά. Αυτό θα είναι πάντα μια εσωτερική Παρουσία της Αγάπης, η μνήμη που σας θυμίζει ότι όλα αυτά είναι ένα όνειρο.

(4:6) Τώρα περπατάς μαζί Του, τόσο βέβαιος όσο είναι Αυτός για το πού πηγαίνεις · τόσο σίγουρος όσο Αυτός για το πώς θα πρέπει να προχωρήσεις · τόσο βέβαιος όσο είναι Αυτός για τον στόχο, και για την ασφαλή σου άφιξη στο τέλος.

Θα μοιραζόμαστε όλο και περισσότερο την βεβαιότητά Του, καθώς μαθαίνουμε να αφήνουμε τον κόσμο και τα πάντα σε αυτόν να υποχωρούν στο παρασκήνιο, και να επιτρέψουμε το στόχο - το τέλος - και στην Αγάπη Του - το μέσον - να έρθουν στο προσκήνιο.

(5:1-4) Το τέλος είναι βέβαιο, και το μέσον επίσης. Σε αυτό λέμε «Αμήν». Θα σου ειπωθεί ακριβώς τι θέλει για σένα ο Θεός κάθε φορά που υπάρχει κάποια επιλογή για να κάνεις. Και Αυτός θα μιλά εκ μέρους του Θεού και εκ μέρους του Εαυτού σου, διασφαλίζοντας έτσι ότι η κόλαση δεν θα σε διεκδικήσει, και ότι κάθε επιλογή που κάνεις φέρνει τον Ουρανό όλο και πιο κοντά σου.

Όταν η Helen κατέγραφε το κείμενο, περιστασιακά σκεφτόταν - και ήλπιζε - ότι πλησίαζε στο τέλος του. Όμως ο Ιησούς συνέχιζε. Αυτή κάποια στιγμή ρώτησε: «Πώς θα γνωρίζω ότι έχει τελειώσει;» και εκείνος απάντησε: «Όταν ακούσεις τη λέξη, *Αμήν*». Θυμηθείτε την εναρκτήρια πρόταση της τελευταίας παραγράφου του κειμένου: «Και τώρα λέμε Αμήν» (Κ-31.VIII.12:1). Αυτό το απόσπασμα λοιπόν, μας προειδοποιεί για την ολοκλήρωση του βιβλίου εργασιών. Παρεμπιπτόντως, ο Ιησούς κάνει ακριβώς το ίδιο πράγμα στο εγχειρίδιο για δασκάλους, το οποίο τελειώνει με τη λέξη *Αμήν*.

Στην αρχή του ταξιδιού μας - θυμηθείτε ότι το βιβλίο εργασιών συνήθως χρησιμοποιείται και βασικά προορίζεται να χρησιμοποιηθεί στην αρχή των εργασιών ενός μαθητή των Μαθημάτων - πιστεύουμε ότι υπάρχουν επιλογές που πρέπει να γίνουν στον κόσμο, και δεν συνειδητοποιούμε ακόμα ότι υπάρχει μόνο μία αληθινή επιλογή: το Άγιο Πνεύμα ή το εγώ. Αυτό που μας φέρνει αυτή την επίγνωση είναι η βοήθεια που ζητάμε από το Άγιο Πνεύμα για τις συγκεκριμένες επιλογές που πιστεύουμε ότι έχουμε, που αντικατοπτρίζονται στις παραπάνω λέξεις. Καθώς προχωράμε στο ταξίδι - που σημαίνει ότι βιώνουμε λιγότερη ενοχή και έχουμε λιγότερη έλξη προς την ιδιαιτερότητα - συνειδητοποιούμε ότι κάθε φορά που υπάρχει ένα πρόβλημα, υπάρχει γιατί εμείς επιλέξαμε το λάθος δάσκαλο. Τελεία και παύλα. Ένα τέτοιο απλό σφάλμα απαιτεί μια απλή διόρθωση - τη συγχώρεση αντί για την επίθεση, το Άγιο Πνεύμα αντί για το εγώ, τον Ουρανό αντί για την κόλαση - και η επιτυχία του είναι σίγουρη, γιατί και τα δύο, το μέσο και το τέλος είναι η Αγάπη του Θεού.

(5:5-6) Κι έτσι πορευόμαστε μαζί Του από τώρα και στο εξής, και στρεφόμαστε σε Αυτόν για καθοδήγηση και για ειρήνη και βέβαιη κατεύθυνση. Η χαρά μας συνοδεύει.

Η μόνη και πραγματική χαρά σ' αυτό τον κόσμο είναι η επιστροφή στην εστία, και δεν μπορούμε να επιστρέψουμε αν δεν αναιρέσουμε το εγώ. Έτσι, πολλοί μαθητές κατά την εργασία τους με τα *Μαθήματα Θαυμάτων* περνούν από περιόδους όπου δεν υπάρχει χαρά, κατά τις οποίες τα πράγματα φαίνεται να χειροτερεύουν και το μόνο που γνωρίζουν είναι το σκοτάδι της ενοχής. Όμως αυτό είναι ένα μεγάλο βήμα προς τα εμπρός, διότι αναγνωρίζουν πλέον το σκοτάδι του νου. Πριν, θεωρούσαν ότι όλα ήταν υπέροχα, ή ότι αυτό το σκοτάδι ήταν σε όλους τους άλλους εκτός από τον εαυτό τους. Ωστόσο, ο πόνος εκρήγνυται όταν ξαφνικά συνειδητοποιούν: «Εγώ είμαι ο διάβολος, και το κακό δεν βρίσκεται έξω από μένα. Καθώς τώρα βλέπω ότι το πρόβλημα είναι η δική μου ενοχή, εγώ είμαι αυτός που πρέπει να αλλάξει, όχι κάποιος άλλος». Αλλά η χαρά έρχεται τελικά μέσω της συνειδητοποίησης ότι υπάρχει ένας τρόπος ώστε να βλέπουμε στο σκοτάδι και να συνειδητοποιήσουμε ότι το φως λάμπει πέρα από αυτό. Αυτή είναι η πραγματική χαρά και η ευτυχία, η οποία δεν προέρχεται από τη χαρά της ικανοποίησης των αναγκών της ιδιαιτερότητας του καθενός, αλλά συνειδητοποιώντας ότι υπάρχει πραγματική ελπίδα: «Ναι, έχω ένα εγώ, αλλά γνωρίζω επίσης ότι είναι μια άμυνα εναντίον της αγαπημένης πραγματικότητας που βρίσκεται επίσης μέσα στο νου μου». Επομένως, μόνο στην σωτηρία του Αγίου Πνεύματος βρίσκεται η ελπίδα της αληθινής χαράς, η οποία προκύπτει όταν αναιρείται απαλά το σύστημα σκέψης της επίθεσης και του πόνου του εγώ, όπως διαβάζουμε στο πέμπτο χαρακτηριστικό του δάσκαλου του Θεού, που περιγράφει τη χαρά γιατί ακολουθεί την κατεύθυνση του Δασκάλου του:

Η χαρά είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της πραότητας. Πραότητα σημαίνει ότι ο φόβος είναι πια αδύνατος, και τι άλλο θα μπορούσε να εμποδίσει την χαρά; Τα ανοιχτά χέρια της πραότητας είναι πάντα γεμάτα. Οι πράοι δεν έχουν κανένα πόνο. Δεν γίνεται να υποφέρουν. Γιατί να μην είναι χαρούμενοι; Είναι σίγουροι ότι τους αγαπούν και ότι είναι ασφαλείς. Η χαρά ακολουθεί την πραότητα τόσο σίγουρα όσο η θλίψη ακολουθεί την επίθεση. Οι δάσκαλοι του Θεού εναποθέτουν την εμπιστοσύνη τους σε Αυτόν. Και είναι βέβαιοι πως ο Δάσκαλός Τους πηγαίνει μπροστά από αυτούς, εξασφαλίζοντας ότι δεν πρόκειται να τους συμβεί καμία βλάβη. Κρατούν τα δώρα Του και ακολουθούν τον δρόμο Του, διότι η Φωνή του Θεού τους καθοδηγεί σε όλα τα πράγματα. Η χαρά είναι το τραγούδι της ευχαριστίας τους... Πόσο χαρμόσυνο είναι να μοιράζεσαι τον σκοπό της σωτηρίας! (Εγχ-4. V.1:1-12, 15)

(5:7) Διότι πηγαίνουμε προς τον οίκο μας σε μια ανοιχτή πόρτα την οποία ο Θεός έχει κρατήσει ανοιχτή για να μας καλωσορίσει.

Έχω επισημάνει στην αρχή του Επιλόγου ότι θα βρούμε την ίδια όμορφη σκέψη στο συμπέρασμα της διευκρίνησης των όρων. Εκεί η ανοικτή πόρτα είναι η αρχαία πόρτα που πιστέψαμε ότι ήταν για πάντα κλειστή, όταν ο νους επέλεξε εναντίον του Αγίου Πνεύματος. Τώρα που επιστρέφουμε μαζί Του και βρισκόμαστε στο τέλος του ταξιδιού, συνειδητοποιούμε ότι η πόρτα δεν είχε κλείσει ποτέ. Αυτή παρεμπιπτόντως, είναι η ίδια πόρτα που ο Ιησούς κρατά ανοιχτή για μας, όπως έχουμε δει στο ακόλουθο απόσπασμα από το κείμενο όπου τονίζει την ανάγκη να αφήσουμε την κρίση ολοκληρωτικά, διότι διαφορετικά δεν θα μάθουμε ποτέ ότι το μονοπάτι για να επιστρέψουμε στην εστία μας έχει παραμείνει ανοιχτό για εμάς μέσα σε όλη την αιωνιότητα:

Ο Χριστός βρίσκεται στον βωμό του Θεού, περιμένοντας να καλωσορίσει τον Υιό Του. Έλα, όμως, χωρίς καμία απολύτως καταδίκη, ειδικά να πιστεύεις ότι η πόρτα είναι σφραγισμένη και δεν μπορείς να εισέλθεις. Η πόρτα δεν είναι σφραγισμένη, και είναι αδύνατον να μην μπορείς να εισέλθεις στο μέρος που ο Θεός θα ήθελε να βρίσκεσαι. Αγάπησε όμως τον εαυτό σου με την Αγάπη του Χριστού, διότι έτσι σε αγαπά ο Πατέρας σου. Μπορείς να αρνηθείς να εισέλθεις, αλλά δεν

μπορείς να φράξεις την πόρτα που ο Χριστός κρατά ανοιχτή. Έλα σε μένα που σου κρατώ την πόρτα ανοιχτή, διότι όσο ζω δεν γίνεται να κλείσει, και ζω για πάντα. Ο Θεός είναι η ζωή μου και η δική σου, και Αυτός δεν αρνείται τίποτα στον Υιό Του. (Κ-11.IV.6)

Η λέξη *Αμήν* εμφανίζεται για δεύτερη φορά:

(6:1-2) Εμπιστευόμαστε τον δρόμο μας σε Αυτόν και λέμε «Αμήν». Με ειρήνη θα συνεχίσουμε στον δικό Του δρόμο, και εμπιστευόμαστε όλα τα πράγματα σε Αυτόν.

Ο δρόμος αυτός που είναι του θαύματος σημαίνει την αναίρεση του εγώ. Δεν κάνουμε πλέον το ταξίδι μέσα στον κόσμο με τον λάθος οδηγό, αλλά με το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο έχουμε μάθει να εμπιστευόμαστε περισσότερο από τον εαυτό μας. Οι εδώ ζωές μας τώρα λάμπουν με την απαλή λάμψη της συγχώρεσης, και όλα γίνονται ασφαλή καθώς ταξιδεύουμε ειρηνικά προς την εστία έχοντας τη δύναμη της αγάπης δίπλα μας:

... Οι δάσκαλοι του Θεού έχουν εμπιστοσύνη στον κόσμο, διότι έχουν μάθει ότι αυτός δεν κυβερνάται από τους νόμους που επινόησε ο κόσμος. Κυβερνάται από μια Δύναμη η Οποία βρίσκεται μέσα σε αυτούς αλλά δεν είναι δική τους. Είναι αυτή η Δύναμη που κρατά όλα τα πράγματα ασφαλή. Μέσω αυτής της Δύναμης οι δάσκαλοι του Θεού βλέπουν τον κόσμο στο φως της συγχώρεσης. (Εγχ-4.I.1:4-7)

(6:3-5) Με εμπιστοσύνη περιμένουμε τις απαντήσεις Του, καθώς ρωτάμε την Θέλησή Του στο καθετί που κάνουμε. Αυτός αγαπά τον Υιό του Θεού όπως τον αγαπούμε κι εμείς. Και μας διδάσκει πώς να τον βλέπουμε μέσα από τα δικά Του μάτια, και να τον αγαπούμε όπως Αυτός.

Αν χρειαζόμαστε συγκεκριμένες απαντήσεις, θα βιώσουμε την αγάπη Του ως μια συγκεκριμένη απάντηση · αλλά θα συνειδητοποιήσουμε εγκαίρως ότι η μόνη απάντηση είναι η Αγάπη Του, και δεν έχει συγκεκριμένη μορφή. Αυτή είναι η απάντηση που δίνει τις πληροφορίες στις καθημερινές μας τάξεις, καθώς ο Δάσκαλός μας μας καθοδηγεί στη συγχώρεση όπου μαθαίνουμε να αγαπάμε τον Υιό του Θεού όπως Αυτός, ώστε το φως του Χριστού να μπορέσει να λάμψει εξίσου σε όλους μας, χωρίς εξαίρεση:

Κάνε χώρο για την αγάπη, την οποία δεν δημιούργησες εσύ, αλλά την οποία μπορείς να επεκτείνεις. Στη γη αυτό σημαίνει να συγχωρείς τον αδελφό σου, ώστε το σκοτάδι να μπορέσει να αναδυθεί από το νου σου. Όταν το φως έχει έλθει σε αυτόν μέσα από τη συγχώρεσή σου, αυτός δε θα ξεχάσει τον σωτήρα του, αφήνοντάς τον χωρίς να τον σώσει. Γιατί ήταν στο πρόσωπό σου που είδε το φως που θέλει να κρατήσει δίπλα του, καθώς βαδίζει μέσα από το σκοτάδι προς το αιώνιο φως. (Κ-29.III.4)

Οι τελευταίες προτάσεις του βιβλίου εργασιών είναι όμορφες και βαθιά συγκινητικές, και θα τις παρουσιάσω, χωρίς σχόλιο. Καταλήγουν με την υπέροχη φράση από τις τελευταίες ομιλίες στο κατά Ιωάννη ευαγγέλιο, όπου ο Ιησούς λέει στους μαθητές του: «Δεν θα σας αφήσω ορφανούς και απροστάτευτους» (Κατά Ιωάννη 14,18). Σαν τελευταία του δήλωση εδώ, ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι η Αγάπη του Αγίου Πνεύματος έχει μια συγκεκριμένη μορφή σε μας μέσα στο όνειρο, και αυτή η μορφή είναι *εκείνος*. Παρόλο που το ταξίδι στο δικό του νου έχει ήδη τελειώσει, ο Ιησούς δεν απαιτεί να το αποδεχούμε. Όσο μένουμε προσκολλημένοι στον ατομικό εαυτό μας οφείλουμε να ταξιδεύουμε, αλλά δεν είναι ένα ταξίδι που κάνουμε μόνοι μας, ούτε είναι χωρίς την γλυκιά παρηγοριά του Θεού που μας καθοδηγεί:

(6:6-8) Δεν πορεύεσαι μόνος. Οι άγγελοι του Θεού πετούν παντού γύρω σου. Η Αγάπη Του σε περιβάλλει, και γι αυτό να είσαι σίγουρος · ότι εγώ ποτέ δεν θα σε αφήσω χωρίς παρηγοριά.

Σ' αυτό, απαλά και με ευγνωμοσύνη λέμε: *Αμήν*.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

1. Η θέση του Βιβλίου Εργασιών στο Πρόγραμμα Εκμάθησης των *Μαθημάτων Θαυμάτων*

Ένα από τα κύρια λάθη που κάνουν πολλοί μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, το οποίο συμβαίνει σχετικά συχνά στο αρχικό στάδιο της εργασίας τους με το βιβλίο εργασιών αλλά εξίσου συχνά εκτείνεται και πέρα από αυτό, είναι να συγχέουν το βιβλίο εργασιών με τα ίδια τα Μαθήματα. Πριν από πολλά χρόνια, η σύζυγός μου Gloria και εγώ κάναμε στην Αυστραλία μια περιοδεία με ομιλίες σε δέκα πόλεις, και πολύ συχνά οι άνθρωποι μας έλεγαν πώς εργάζονταν με τα Μαθήματα για δύο, τρία ή τέσσερα χρόνια. Μέσα από τις συνομιλίες που επακολούθησαν μαζί τους, έγινε φανερό ότι είχαν πραγματικά πολύ λίγη κατανόηση για το τι έλεγαν τα Μαθήματα. Ανακαλύψαμε πως αυτό που εννοούσαν λέγοντας ότι ήταν μαθητές ήταν ότι είχαν κάνει τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών, και κατά κάποιο τρόπο νόμιζαν ότι αυτό ήταν τα Μαθήματα. Αρκετά συχνά κατά τη διάρκεια των ετών επίσης, έχουμε ακούσει ανθρώπους να λένε, «Ω, ξέρω για τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Τα έκανα πέρυσι» και αυτό που εννοούσαν ήταν ότι έκαναν τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών.

Το βιβλίο εργασιών δεν είναι τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Είναι απλά ένα μέρος του προγράμματος σπουδών και σίγουρα δεν είναι η θεωρητική διδασκαλία των Μαθημάτων. Στην αρχή, ο Ιησούς λέει ότι για να αποκτήσουν νόημα τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών είναι απαραίτητη η μελέτη του κειμένου. Αν θέλετε να μάθετε τι λένε και τι διδάσκουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* τότε το σημείο από το οποίο πρέπει να ξεκινήσετε είναι το κείμενο, όχι το βιβλίο εργασιών. Για να το διευκρινίσω θα δώσω πολλά παραδείγματα. Στην πραγματικότητα, μέχρι τη στιγμή που δημοσιεύτηκαν τα Μαθήματα, κάθε φορά που η Helen, ο Bill, και εγώ μιλούσαμε για το κείμενο, το αναφέραμε πάντα

ως «τα Μαθήματα» και το βιβλίο εργασιών το ονομάζαμε απλά «το βιβλίο εργασιών». Θυμάμαι ότι καθόμουν με την Έλεν στον καναπέ της λίγο πριν από τη δημοσίευση των Μαθημάτων και της έλεγα ότι πραγματικά δεν μπορούσαμε να τα ονομάζουμε πια μ' αυτό τον τρόπο, επειδή τα τρία βιβλία ονομάζονταν ξεκάθαρα «κείμενο», «βιβλίο εργασιών» και «εγχειρίδιο για δασκάλους». Ωστόσο, ήταν πάντα σαφές για εμάς ότι ο πυρήνας της διδασκαλίας των Μαθημάτων βρισκόταν στο κείμενο. Εάν θέλετε να μάθετε τι λέει το βιβλίο εργασιών όσον αφορά την παρουσίαση των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, τότε πρέπει να κατανοήσετε πρώτα τι λέει το κείμενο. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να εργαστείτε με το κείμενο πριν εργαστείτε με το βιβλίο εργασιών. Στο τέλος του εγχειριδίου για δασκάλους καθίσταται σαφές ότι δεν έχει σημασία ποιο βιβλίο θα κάνετε πρώτο (Εγχ-29.1).

Θα ήθελα λοιπόν να κάνω μια επισήμανση: μην συγχέετε αυτό που λέει το βιβλίο εργασιών με αυτό που διδάσκουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Ο σκοπός του βιβλίου εργασιών, όπως αναφέρει η Εισαγωγή, είναι «να εκπαιδεύσει το νου σας να σκέφτεται σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές που παρέχει το κείμενο» (Εργ-εισ.1:4). Το βιβλίο εργασιών είναι το πρόγραμμα εκπαίδευσης του νου. Συχνά μου αρέσει να το αναφέρω ως το εργαστήριο. Ίσως θυμάστε ότι στο πανεπιστήμιο, όταν παρακολουθούσατε κάποιο μάθημα χημείας, βιολογίας ή φυσικής, υπήρχαν μαθήματα για τα οποία, ο καθηγητής έδινε εργασίες για το σπίτι, και στη συνέχεια υπήρχαν τα εργαστήρια που ήταν μέρος του ίδιου του μαθήματος. Τα μαθήματα των εργαστηρίων ήταν εκεί που εφαρμόζατε στην πράξη όλα όσα είχατε μάθει στα μαθήματα. Το εργαστήριο από μόνο του δεν θα ήταν αρκετό για να σας διδάξει το αντικείμενο του μαθήματος. Ήταν αναπόσπαστο μέρος του μαθήματος, αλλά δεν υποκαθιστούσε αυτό που δίδασκε ο καθηγητής ή αυτό που παρουσίαζε το εγχειρίδιο. Ομοίως, θα ήταν λάθος να απομονωθεί το βιβλίο εργασιών από το κείμενο. Υπάρχουν πολλά σημεία στο βιβλίο εργασιών, συμπεριλαμβανομένης της Εισαγωγής, όπου ο Ιησούς ξεκαθαρίζει ότι το βιβλίο εργασιών είναι η εφαρμογή των θεωρητικών αρχών που παρουσιάζονται στο κείμενο (βλ., για παράδειγμα, Εργ.39.1,2· Εργ.132.5:3,4· Εργ.161,6:2).

Ένα από τα σημαντικά σημεία που μας βοηθά να κατανοήσουμε το κείμενο, που υπονοείται στο βιβλίο εργασιών αλλά που δεν αναφέρεται συγκεκριμένα εκεί, είναι ότι μέρος του σχεδίου του εγώ για να μας κρατήσει διαχωρισμένους από τον Θεό και την αληθινή μας Ταυτότητα ως Χριστός, είναι να μας πείσει ότι δεν έχουμε νου. Αν είμαστε χωρίς νου, τότε προφανώς δεν γνωρίζουμε ότι έχουμε νου, και εφόσον το εγώ βρίσκεται στο νου, όπως και το Άγιο Πνεύμα, δεν έχουμε τρόπο να προσεγγίσουμε το πρόβλημα (την πίστη στο σύστημα σκέψης του εγώ) και σίγουρα δεν υπάρχει τρόπος να αποκτήσουμε πρόσβαση στη λύση (τη συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος) που αναιρεί το πρόβλημα.

Ο σκοπός του βιβλίου εργασιών, λοιπόν, είναι να μας εκπαιδεύσει ώστε να μάθουμε ότι έχουμε ένα νου και ότι οι σκέψεις μας είναι σημαντικές. Το πιο σημαντικό από όλα είναι ότι μπορούμε να επιλέξουμε. Αυτό είναι ένα από τα πιο σημαντικά θέματα των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ένα θέμα που είναι κύριο σε όλο το κείμενο και η βάση για το βιβλίο εργασιών: έχουμε την επιλογή να ακούσουμε τη φωνή του εσφαλμένου νου (το εγώ) ή να ακούσουμε τη Φωνή του ορθού μας νου (το Άγιο Πνεύμα). Έτσι, ένας από τους κύριους σκοπούς του βιβλίου εργασιών είναι να εκπαιδεύσει το νου μας να σκέφτεται με αυτόν τον τρόπο και να κατανοήσει ότι έχουμε μια επιλογή. Χωρίς το υπόβαθρο και τη θεωρία που παρέχει το κείμενο, οι ασκήσεις του βιβλίου εργασιών δεν θα έχουν νόημα. Και πάλι, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να ασκούμαστε με το βιβλίο εργασιών. Στην πραγματικότητα, μας προτρέπει να ασκούμαστε είτε καταλαβαίνουμε αυτό που διδάσκει το βιβλίο εργασιών είτε όχι, αλλά δεν θα επωφεληθούμε από το πλήρες πρόγραμμα εκμάθησης των Μαθημάτων αν δεν κατανοήσουμε ότι το κείμενο είναι το πνευματικό πλαίσιο του βιβλίου εργασιών.

2. Προφυλάξεις και Κατευθυντήριες γραμμές

Η χρήση της γλώσσας: Η μορφή και το περιεχόμενο

Υπάρχουν ορισμένα σημεία που θα ήθελα να αναφέρω στην αρχή στα οποία θα ήθελα να σας επιστήσω την προσοχή, τα οποία, αν δεν ληφθούν υπόψη, μπορεί να παρασύρουν τους μαθητές σε λάθος δρόμο, με αποτέλεσμα να παρανοούν αυτό που διδάσκουν τα Μαθήματα. Ένα σημείο έχει να κάνει με τη χρήση της γλώσσας στο βιβλίο εργασιών. Όπως μπορεί να με έχετε ακούσει να λέω κάποιες φορές, ο Ιησούς δεν είναι πάντα σταθερός στο πώς χρησιμοποιεί τη γλώσσα. Σε κάποιο σημείο των Μαθημάτων κάποιες λέξεις χρησιμοποιούνται με έναν τρόπο και σε άλλα σημεία με κάποιον άλλο τρόπο. Είναι πάντα αυστηρά συνεπής φυσικά, με το περιεχόμενο ή με το νόημα, αλλά οι μορφές με τις οποίες εκφράζεται αυτό το περιεχόμενο δεν είναι πάντα σταθερές.

Αυτό συμβαίνει ιδιαίτερα στο βιβλίο εργασιών. Ένα σαφές παράδειγμα είναι ότι συχνά όταν ο Ιησούς χρησιμοποιεί τον όρο *Θεός* στην πραγματικότητα μιλάει για το Άγιο Πνεύμα. Ένα από τα πιο ξεκάθαρα παραδείγματα γι' αυτό είναι στο Μάθημα 193, «Όλα τα πράγματα είναι μαθήματα που ο Θεός θα ήθελε να μάθω». Στην αρχή αυτού του μαθήματος, ο Ιησούς καθιστά πολύ σαφές ότι ο Θεός δεν διδάσκει, και ότι δεν γνωρίζει για τη μάθηση, επειδή η μάθηση συμβαίνει μόνο μέσα σε έναν διχασμένο, δυϊστικό νου. Ο Θεός είναι ο Νους της τέλει ενότητας, και η δική μας Ταυτότητα ως Υιός Του, ως Χριστός, συμμετέχει σε αυτή την τέλεια Ενιαιότητα. Επομένως δεν υπάρχει διδασκαλία ή μάθηση στον Ουρανό, που σημαίνει ότι δεν θα μπορούσε να υπάρξει διδασκαλία ή μάθηση σε αυτόν τον κόσμο που να προέρχεται από τον Θεό. Αυτό που πραγματικά εννοεί ο Ιησούς σε αυτό το μάθημα είναι ότι όλα τα πράγματα είναι μαθήματα που το Άγιο Πνεύμα θα ήθελε να μάθουμε, επειδή το Άγιο Πνεύμα είναι που αναφέρεται σταθερά ως Δάσκαλός μας, και στα τρία βιβλία. Ο Θεός δεν είναι ο Δάσκαλός μας. Επαναλαμβάνω, ο Δημιουργός μας δεν γνωρίζει για τη διδασκαλία και για το ότι ο Υιός Του χρειάζεται να μάθει.

Τα δύο μαθήματα που προηγήθηκαν, «Ο Θεός είναι μέσα σε όλα όσα βλέπω» και «Ο Θεός είναι μέσα σε όλα όσα βλέπω, επειδή ο Θεός είναι μέσα στο νου μου» (Εργ.29,- 30), δεν είναι μαθήματα πανθεϊσμού ή ότι ο Θεός είναι παρών στο δικό μας διχασμένο νου. Είναι ο σκοπός του Θεού που βρίσκεται στο διχασμένο νου μας, όπως ξεκαθαρίζει το Μάθημα 29. Αυτός ο σκοπός, που τον κρατά εκεί το Άγιο Πνεύμα, είναι να συγχωρούμε. Αυτό λοιπόν γίνεται ένας άλλος τρόπος να κατανοήσουμε πως ό,τι αντιλαμβανόμαστε σε αυτόν τον κόσμο μπορεί να εξυπηρετήσει τον ιερό σκοπό, που είναι να μας υπενθυμίζει το Ποιοι πραγματικά είμαστε και ότι πραγματικά δεν είμαστε καθόλου εδώ, παρόλο που το ίδιο το μάθημα λέει «Ο Θεός είναι μέσα σε όλα όσα βλέπω, επειδή ο Θεός είναι μέσα στο νου μου».

Υπάρχουν πολλά άλλα παραδείγματα γι' αυτό στο βιβλίο εργασιών. Ένα άλλο μάθημα λέει συγκεκριμένα ότι πρέπει να ζητάμε από τον Θεό να μας πει τι να κάνουμε (Εργ.71.9), παρόλο που ένα μεταγενέστερο μάθημα του βιβλίου εργασιών λέει ότι ο Θεός δεν ξέρει τι ζητάμε, γιατί δεν ακούει τις προσευχές μας (Εργ.183,7). Στην ενότητα από το εγχειρίδιο για δασκάλους «Ποιος είναι ο ρόλος των λέξεων στη θεραπεία;» (Εγχ-21), ο Ιησούς ξεκαθαρίζει και πάλι ότι ο Θεός δεν ακούει λέξεις, επειδή οι λέξεις έγιναν για να μας διαχωρίσουν από Αυτόν. Αυτό που μας κάνει να καταλαβαίνουμε ο ένας τον άλλον, αυτό που κάνει τις λέξεις, λέξεις, είναι το γεγονός ότι ζούμε σε έναν δυϊστικό κόσμο. Στον Ουρανό δεν υπάρχουν λέξεις γιατί υπάρχει μόνο ένας «ήχος», αν θέλετε · ο «ήχος» της Αγάπης που δεν έχει ήχο, μορφή ή μελωδία. Ο Θεός δεν γνωρίζει λέξεις, δεν ακούει λέξεις, ούτε απαντά στις προσευχές, γιατί κάτι τέτοιο θα έκανε την ψευδαίσθηση αληθινή.

Γιατί λοιπόν, ο Ιησούς μας λέει ότι πρέπει να ρωτάμε τον Θεό; Γιατί ξοδεύει όλο το Μέρος II του βιβλίου εργασιών, στα Μαθήματα από το 221 έως το 360, και μας δίνει προσευχές που

απευθύνονται στον Θεό Πατέρα, παρόλο που αλλού μας λέει ότι ο Δημιουργός δεν γνωρίζει καν για εμάς; Η απάντηση είναι ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* λένε να ακούσουμε το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο σε όλα τα Μαθήματα περιγράφεται ως η Φωνή του Θεού. Παρατηρήστε ότι ποτέ το Άγιο Πνεύμα δεν ονομάζεται η Φωνή του Θεού. Πάντα ονομάζεται η Φωνή που μιλά για τον Θεό. Ο Ιησούς ήταν πολύ ξεκάθαρος σχετικά με αυτό με την Helen (μερικές φορές η Helen έγραψε λάθος η Φωνή του Θεού) επειδή ο Θεός δεν έχει φωνή. Είναι το Άγιο Πνεύμα που περιγράφεται ως η Φωνή που μιλά για τον Θεό, παρόλο που Αυτό δεν είναι κυριολεκτικά η Φωνή του Θεού. Παρόλα αυτά, καλούμαστε επανειλημμένα, ειδικά στο βιβλίο εργασιών, να ζητήσουμε βοήθεια από τον Θεό. Και πάλι, στο Μάθημα 71 μας ζητείται συγκεκριμένα να ρωτήσουμε τον Πατέρα μας τι πρέπει να κάνουμε και μετά να περιμένουμε σιωπηλά την απάντησή Του.

Με άλλα λόγια, όσον αφορά τη μορφή δεν πρέπει να παίρνουμε αυτό που λένε τα Μαθήματα κυριολεκτικά, γιατί αν το κάνουμε, θα βρούμε τόσο πολλές αντιφάσεις και θα μπορούμε στον πειρασμό να πετάξουμε το βιβλίο. Πρέπει να καταλάβουμε ότι ο Ιησούς δεν ήταν προσκολλημένος στη μορφή. Αυτό, μεταξύ άλλων, τρέλαινε την Helen, διότι την απασχολούσε πάρα πολύ η μορφή. Όλα έπρεπε να είναι άψογα και συνεπή. Της ήταν πολύ ξεκάθαρο ότι αυτό ήταν κάτι που προερχόταν από το εγώ, και ότι δεν ήταν σωστό να είναι έτσι τα *Μαθήματα Θαυμάτων*.

Συνοψίζοντας λοιπόν, στο επίπεδο της μορφής, μπορείτε να βρείτε δεκάδες επί δεκάδων ασυνέπειες και αντικρουόμενες δηλώσεις, αλλά όχι στο επίπεδο του περιεχομένου. Είναι εξαιρετικά σημαντικό να το συνειδητοποιείτε αυτό όταν εργάζεστε με το βιβλίο εργασιών. Εάν αρχίσετε να κάνετε τα Μαθήματα και ξεκινήσετε από το βιβλίο εργασιών, το πιθανότερο είναι ότι δεν πρόκειται να το προσέξετε ούτε καν ότι το σκεφτείτε αυτό. Αλλά καθώς με την πάροδο των ετών βαθιάει η εργασία που κάνετε με τα Μαθήματα, πιθανότατα θα σας καταστεί σαφές ότι οι λέξεις τους δεν πρέπει να λαμβάνονται πάντα κατά γράμμα. Πολλές από αυτές τις δηλώσεις πρέπει να εκληφθούν ως αλληγορίες, και συγκεκριμένα, αλληγορίες που έχουν σκοπό να τις κατανοήσουμε στον δυϊστικό κόσμο που νομίζουμε ότι κατοικούμε. Αυτό με οδηγεί στο επόμενο θέμα που είναι σημαντικό, το Άγιο Πνεύμα, που θα μας οδηγήσει βαθύτερα στη θεωρία των Μαθημάτων.

Το Άγιο Πνεύμα: Φίλος, Όχι Εχθρός

Ένα από τα βασικά στοιχεία στο σύστημα σκέψης του εγώ - το στοιχείο που στην πραγματικότητα, οδηγεί άμεσα στη δημιουργία του φυσικού σύμπαντος - είναι ότι το Άγιο Πνεύμα είναι ο εχθρός μας, για να μην πούμε γι' Αυτόν για τον Οποίο μιλάει. Αυτή η πεποίθηση είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της ενοχής μας, η οποία προέρχεται από την πεποίθηση ότι έχουμε αμαρτήσει εναντίον του Δημιουργού μας, έχοντας κλέψει την πραγματικότητά Του, τη δύναμη και το Νου Του - ότι πράγματι, έχουμε κλέψει την ίδια Του τη ζωή. Όλα αυτά έχουν καταστήσει τον Παντοδύναμο χωρίς ζωή, που σημαίνει ότι η ύπαρξή μας έχει χτιστεί πάνω στο ετοιμοθάνατο πτώμα Του. Η αμαρτία έχει να κάνει με τη διάπραξη αυτής της φρικτής πράξης, με την ενοχή να είναι το εξίσου φρικτό αποτέλεσμα. Αυτό με τη σειρά του έθεσε σε κίνηση την τρομακτική σκέψη ότι τώρα ο Θεός θα αναστηθεί από τον τάφο και θα μας καταστρέψει. Το τέταρτο και τελευταίο εμπόδιο για την ειρήνη είναι ο φόβος του Θεού, ο φόβος της οργής Του που το εγώ μας λέει ότι είναι αναπόφευκτη. Για να αποφύγουμε αυτή την οργή, αφήσαμε το νου και κατασκευάσαμε τον κόσμο για να κρυφτούμε. Η σκέψη της αμαρτίας είναι θαμμένη στο νου μας και ο σκοπός του κόσμου και του σώματος είναι να μας προστατεύσουν από αυτή τη σκέψη που σημαίνει τη βέβαιη καταστροφή μας. Η κατάσταση χωρίς νου επομένως, είναι η κορυφαία άμυνα του εγώ και η σωτηρία του.

Βιώνοντας τον εαυτό μας σε αυτόν τον κόσμο σαν σωματικά και ψυχολογικά όντα, δεν έχουμε καμία επαφή με την καταστροφική σκέψη που βρίσκεται στο βάθος του νου μας. Το εγώ μας λέει

ότι αν ποτέ ψάξουμε μέσα μας, θα βρούμε εκεί έναν εκδικητικό Θεό, γεμάτο μανία, έτοιμος να ορμήσει και να μας καταστρέψει, ώστε να πάρει πίσω τη ζωή που Του κλέψαμε. Αυτό σημαίνει ότι δεν θα έχουμε πλέον ζωή, το οποίο είναι το νόημα του θανάτου στο εγλικό σύστημα: η τιμωρία για την αμαρτία.

Για να αποφύγουμε αυτό το φρικτό τέλος, επινοήσαμε τον κόσμο και καταστήσαμε τους εαυτούς μας χωρίς νου. Η σκέψη που κρύβεται στην ταύτισή μας με αυτόν τον κόσμο, στην επένδυσή μας σε αυτόν και στην ενασχόλησή μας με το σώμα ως άρρωστο ή υγιές, χαρούμενο ή λυπημένο, είναι ο τρόμος ότι αν επιστρέψουμε στο νου, αποχωρώντας από το σώμα, ο Θεός θα μας καταστρέψει διότι Αυτός είναι ο αιώνιος Εχθρός μας. Το Άγιο Πνεύμα επομένως, πρέπει να είναι επίσης εχθρός μας, αφού μέσα στο δικό μας όνειρο του διαχωρισμού, μιλάει για τον Θεό. Αυτή η τρελή σκέψη υπερασπίζεται το σύμπαν και την ύπαρξή μας μέσα σε αυτό.

Επομένως, ένα βασικό μέρος του προγράμματος εκπαίδευσης του νου, είναι να διδαχτούμε ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να βλέπουμε το Άγιο Πνεύμα. Πρώτα χρειάζεται να διδαχτούμε ότι υπάρχει πράγματι ένα Άγιο Πνεύμα, μια στοργική Παρουσία της Αγάπης του Θεού στο νου μας. Είναι χρήσιμο να σκεφτόμαστε τη Φωνή του Θεού ως τη μνήμη της Πηγής μας που πήραμε μαζί μας στο όνειρό μας όταν αποκοιμηθήκαμε και αρχίσαμε να ονειρευόμαστε τον τρομερό εφιάλτη της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου: γιατί κλέψαμε τον Θεό, κυριευμένοι από μίσος για τον εαυτό μας και φοβόμαστε την τιμωρία που πιστεύουμε ότι θα έρθει από Αυτόν. Η διόρθωση αυτής της φρίκης είναι η μνήμη του Ποιοι είμαστε πραγματικά ως Παιδί του Θεού. Ωστόσο, αυτή η μνήμη έχει θαφτεί στο νου, όπως και η σκέψη της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Και έτσι πρέπει να διδαχτούμε ότι υπάρχει ένας νους και ότι περιέχει τις σκέψεις του διαχωρισμού και της Επανόρθωσης, αυτή η Σκέψη είναι η συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος.

Δεδομένου ότι το βιβλίο εργασιών είναι το όχημα της εκπαίδευσης του νου για τα Μαθήματα, ένα βασικό μέρος του βιβλίου εργασιών είναι να μας διδάξει ότι υπάρχει πράγματι ένα Άγιο Πνεύμα που είναι παρόν μέσα μας, και ότι είναι Φίλος μας και όχι εχθρός μας. Δεν είναι μόνο το Άγιο Πνεύμα Φίλος μας, αλλά και η Πηγή Του, ο Ίδιος ο Θεός, είναι Φίλος μας. Είναι πάντα χρήσιμο να έχουμε κατά νου ότι ο Ιησούς, ο μεγαλύτερος αδελφός μας, μας μιλάει σαν να ήμασταν μικρά παιδιά, επειδή πνευματικά πράγματι είμαστε. Ανεξάρτητα από το πόσο χρονών πιστεύουμε ότι είμαστε χρονολογικά ή ώριμοι κοινωνικά, σωματικά και ψυχολογικά, σε πνευματικό επίπεδο είμαστε μόλις και μετά βίας νήπια. Με αγάπη και ευγένεια λοιπόν, ο δάσκαλός μας, μας μιλάει στο επίπεδο που μπορούμε να καταλάβουμε.

Η βασική σκέψη που μας αγκιστρώνει σε αυτόν τον κόσμο της ψευδαίσθησης είναι ότι αν κάποτε μας βρει ο Θεός, θα μας καταστρέψει · αν μας βρει το Άγιο Πνεύμα, θα μας εξαπατήσει · αν πιάσουμε το χέρι του Ιησού θα μας οδηγήσει στη εξαφάνιση. Γι' αυτό χρειαζόμαστε ένα πρόγραμμα εκπαίδευσης του νου που να διδάσκει ότι όλοι είναι Φίλοι μας · στην πραγματικότητα, οι μόνοι Φίλοι μας. Γι' αυτό, δίνεται έμφαση στο βιβλίο εργασιών η προτροπή να μιλάμε στο Άγιο Πνεύμα. Θυμηθείτε το Μάθημα 49, «Η Φωνή του Θεού μου μιλά όλη την ημέρα». Αν μεγαλώσατε με την εβραϊκή παράδοση, διδαχτήκατε ότι η τελευταία φορά που μίλησε ο Θεός ήταν στον προφήτη Μαλαχία. Αν ανατραφήκατε ως Προτεστάντης ή Καθολικός, διδαχτήκατε ότι η τελευταία φορά που ο Θεός μίλησε πραγματικά ήταν όταν «έγραψε» τη Βίβλο. Μπορεί να υπάρχουν κάποιοι ξεχωριστοί άνθρωποι που, λόγω της ιδιαιτερότητάς τους, να νιώθουν ότι ο Θεός τους μιλάει, όμως ότι δεν μιλάει σε κανέναν άλλον.

Κάτω από αυτό το πρίσμα, ένας από τους σκοπούς που έχει το βιβλίο εργασιών είναι να μας διδάξει ότι αυτό δεν ισχύει. Ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις γιατί δεν υπάρχει ιδιαιτερότητα στον Ουρανό, αντίθετα με αυτόν τον κόσμο που γεννήθηκε από την ιδιαιτερότητα. Ο Θεός μιλάει σε όλους μας με

τον ίδιο τρόπο γιατί είμαστε όλοι ίδιοι. Είμαστε όλοι ένα μαζί Του. Ένα σημαντικό σημείο όπου εστιάζει το βιβλίο εργασιών είναι να αναγνωρίσουμε ότι υπάρχει πράγματι η Παρουσία του Αγίου Πνεύματος στο νου μας, μια στοργική Παρουσία, μια Παρουσία που νοιάζεται για εμάς. Ακριβώς όπως ένας μεγαλύτερος αδερφός θα παρηγορούσε έναν μικρότερο αδερφό που φοβάται έναν οργισμένο γονέα, έτσι και ο Ιησούς παρηγορεί εμάς, τα αγαπημένα του αδέρφια, που επίσης φοβόμαστε έναν οργισμένο Γονέα. Ωστόσο, είναι ένας θυμωμένος Γονέας που επινοήσαμε, και μ' αυτό τον τρόπο μας διδάσκει, όπως θα δίδασκε ένας μεγαλύτερος αδελφός σε έναν μικρότερο αδερφό ή αδερφή: «Μην στεναχωριέσαι. Ο Πατέρας δεν είναι θυμωμένος μαζί σου. Σε αγαπάει. Ο Πατέρας δεν πρόκειται να σε τιμωρήσει, που σημαίνει ότι μπορείς να αφήσεις το μέλλον σου στα χέρια του. Μπορείς να ρωτήσεις τον Πατέρα τι να κάνεις και θα σου πει. Μπορείς να ρωτήσεις τη Φωνή του Πατέρα σου τι να κάνεις και θα σου πει». Και ούτω καθεξής. Και πάλι, υπάρχουν πολλά σημεία στα Μαθήματα όπου ο Ιησούς ξεκαθαρίζει ότι ο Θεός δεν γνωρίζει καν για εμάς, αλλά αυτό δεν είναι χρήσιμο για εκείνους που μόλις αρχίζουν να βρίσκουν το δρόμο για την επιστροφή στο σπίτι τους.

Μια πολύ εντυπωσιακή πτυχή των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι ότι είναι γραμμένα ταυτόχρονα σε πολλά διαφορετικά επίπεδα. Ανεξάρτητα από το πού βρισκόμαστε στην πνευματική κλίμακα της Επανόρθωσης, στα αρχικά σκαλιά ή κοντά στην κορυφή, θα βρούμε κάτι σε αυτά που θα μας βοηθήσει. Οι διδασκαλίες στα Μαθήματα που λένε ότι ο Θεός δεν γνωρίζει για την ατομική μας ύπαρξη, ότι δεν γίνεται να μας μιλήσει, και ότι δεν γνωρίζει έναν κόσμο που δεν υπάρχει - όλα αυτά ανήκουν στο τέλος του ταξιδιού. Οι περισσότεροι από εμάς δεν είμαστε κοντά σε αυτό, και έτσι χρειαζόμαστε μια διδασκαλία που να καταλαβαίνουμε σε οποιοδήποτε σημείο της κλίμακας κι αν βρισκόμαστε.

Θα το επαναλάβω, ενώ δεν υπάρχει τίποτα στα *Μαθήματα Θαυμάτων* που να υπαγορεύει το πότε κάποιος πρέπει να αρχίσει το βιβλίο εργασιών, γενικά το ζητούμενο είναι οι μαθητές να αρχίσουν το βιβλίο εργασιών σχετικά νωρίς στην εργασία τους με τα Μαθήματα. Δεν είναι απόλυτος κανόνας, και αν αισθάνεστε προσωπικά ότι καθοδηγείστε να το κάνετε διαφορετικά, ή να το κάνετε αντίθετα ή προς τα πίσω, αυτό πρέπει να κάνετε. Ωστόσο, νομίζω ότι είναι ασφαλές να πούμε ότι λόγω του τρόπου με τον οποίο είναι γραμμένα τα Μαθήματα, που συμπεριλαμβάνουν τις ασκήσεις εκπαίδευσης του νου, το βιβλίο εργασιών πρέπει τυπικά να γίνει σε αρκετά πρώιμο στάδιο στο ταξίδι που κάποιος κάνει με τα Μαθήματα.

Πρέπει να αναγνωριστεί ότι στα Μαθήματα δίνεται μεγάλη έμφαση να βλέπουμε τον Θεό και το Άγιο Πνεύμα να εμπλέκονται μαζί μας, ότι ο Δάσκαλός μας, μας στέλνει καταστάσεις ή ανθρώπους ή στέλνει εμάς σε ανθρώπους, παρόλο που στην πραγματικότητα δεν κάνει κάτι τέτοιο. Εφόσον όλα είναι στο νου μας, το οποίο σημαίνει ότι δεν υπάρχει κυριολεκτικά κόσμος έξω από τις σκέψεις μας, που είναι μια από τις κεντρικές ιδέες των πρώτων μαθημάτων, γιατί το Άγιο Πνεύμα να κάνει πράγματα στον κόσμο; Όμως ο Ιησούς το λέει αυτό σε πολλά σημεία, ειδικά στο βιβλίο εργασιών, επειδή αυτό είναι που συχνά βιώνουμε. Ωστόσο, το ασυνείδητο εγώ μας κάνει να πιστεύουμε ότι η δραστηριότητα του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο είναι τιμωρητική λόγω της ενοχής μας, και έτσι χρειαζόμαστε μια διόρθωση σε αυτό το επίπεδο που μας λέει: «Ναι, το Άγιο Πνεύμα εμπλέκεται στη ζωή σου, αλλά εμπλέκεται με στοργή. Είναι ο Παρηγορητής, ο Φίλος και ο Δάσκαλός σου και δεν θα σε βλάψει». Δεν θα ήταν καθόλου χρήσιμο σε εμάς τα πνευματικά παιδιά, που είμαστε σε μια διαρκή κατάσταση τρόμου, ακόμα κι αν το αγνοούμε, να λεχθεί ότι το Άγιο Πνεύμα δεν εμπλέκεται καθόλου στον κόσμο μας. Θα μας τρομοκρατούσε ακόμα περισσότερο. Φανταστείτε τον εαυτό σας σαν μικρό παιδί να σας λέει ο μεγαλύτερος αδελφός σας, ο Ιησούς, «Δεν εννοώ ότι ο Πατέρας δεν είναι θυμωμένος μαζί σου. Ο Πατέρας δεν γνωρίζει καν για σένα». Συνήθως ο Ιησούς δεν μας το λέει αυτό, επειδή δεν θα ήταν μια δήλωση που θα μας παρηγορούσε,. Μερικές φορές το

κάνει, αλλά αυτό δεν είναι το επίκεντρο της διδασκαλίας του. Όταν είμαστε έτοιμοι να ακούσουμε την αψεγάδιαστη, μη δυϊστική αλήθεια, ξαφνικά θα συνειδητοποιήσουμε το τι πραγματικά λένε αυτά τα Μαθήματα.

Το Βιβλίο Εργασιών δεν είναι τα Μαθήματα

Αυτό οδηγεί σε ένα άλλο σημείο που χρειάζεται να προσέξετε, το οποίο ανέφερα στην αρχή. Επειδή το βιβλίο εργασιών συνήθως γίνεται σχετικά νωρίς στην εργασία κάποιου με τα Μαθήματα - και μπορούμε να ορίσουμε το «σχετικά νωρίς» από ένα έως είκοσι πέντε χρόνια - είναι πιθανό κάποιος να συγχέει το βιβλίο εργασιών με τα Μαθήματα. Κάποιος μπορεί να πιστεύει ότι επειδή «η Φωνή του Θεού μου μιλάει όλη την ημέρα» (Εργ.49), *ακούω* τη Φωνή του Θεού όλη την ημέρα, ξεχνώντας τη αφυπνιστική φράση στο εγχειρίδιο δασκάλων που λέει ότι «πολύ λίγοι μπορούν ν' ακούσουν την Φωνή του Θεού, ...» (Εγχ-12.3:3) · ξεχνώντας, επίσης, τις σημαντικές διδασκαλίες που βρίσκουμε πολύ περισσότερο στο κείμενο από ό,τι στα άλλα δύο βιβλία, ότι το Άγιο Πνεύμα δεν ασχολείται με τα αποτελέσματα (για παράδειγμα, Κ-27.VIII.9). Δεν ασχολείται με τον κόσμο, αλλά με τις σκέψεις μας. Οι άνθρωποι είναι επιρρεπείς στο να εργάζονται μόνο με το βιβλίο εργασιών επειδή είναι πιο εύκολο στην ανάγνωση και το μήνυμά του τείνει να είναι πιο θετικό από αυτό του κειμένου. Δεν υπάρχει, για παράδειγμα, τίποτα στο βιβλίο εργασιών σχετικό με τις ιδιαίτερες σχέσεις ή τους νόμους του χάους, και υπάρχουν πολύ λίγες αναφορές στο φόνο ή το μίσος. Αυτά τα μελανά αποσπάσματα βρίσκονται στο κείμενο.

Για να συνοψίσουμε, οι μαθητές συχνά κάνουν το λάθος να πιστεύουν ότι το βιβλίο εργασιών είναι ο πυρήνας των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, ενώ είναι απλά ένα πρόγραμμα εκπαίδευσης που διαρκεί ένα έτος. Στο τέλος του βιβλίου εργασιών υπάρχουν αυτές οι ανησυχητικές λέξεις, «Αυτά τα μαθήματα είναι μια αρχή, όχι ένα τέλος» (Εργ-επ.1:1). Μπορεί να μπούμε στον πειρασμό να πιστέψουμε ότι όταν έρθει η 365ημέρα, οι ουρανοί θα ανοίξουν για να μας καλωσορίσουν και το Άγιο Πνεύμα θα κατέβει και θα μας δώσει ένα μετάλλιο διακηρύσσοντας ότι τώρα είμαστε προχωρημένοι δάσκαλοι του Θεού και ότι θα πρέπει να πάμε για να σώσουμε τον κόσμο. Και μετά να απογοητευτούμε όταν διαπιστώσουμε ότι τίποτα δεν έχει συμβεί.

Μια τελευταία παρατήρηση: σαν πρόγραμμα εκπαίδευσης που διαρκεί ένα έτος, το βιβλίο εργασιών δεν χρειάζεται να γίνει περισσότερες από μία φορές, εκτός φυσικά και αν σας κατευθύνει έτσι η εσωτερική σας καθοδήγηση. Επιπλέον, έχοντας το «κάνει μια φορά» δεν σημαίνει ότι δεν μπορείτε να το διαβάσετε περισσότερες από μία φορές. Είναι ένα εξαιρετικό βιβλίο και σίγουρα αξίζει να διαβαστεί και να ξαναδιαβαστεί. Πρέπει επίσης να σημειώσω ότι οι εισαγωγές αποτελούν σημαντικό μέρος της εκπαίδευσης του βιβλίου εργασιών: η εισαγωγή στο ίδιο το βιβλίο εργασιών, καθώς και οι εισαγωγές στα μαθήματα ανακεφαλαίωσης και στο Μέρος II. Σε αυτές τις εισαγωγές, ο Ιησούς μας μιλάει πιο άμεσα για τη φύση και το σκοπό του βιβλίου εργασιών και πώς να αποφύγουμε να πέσουμε σε ορισμένες παγίδες.

Το Βιβλίο εργασιών: Ένα Πρόγραμμα Εκπαίδευσης του Νου

Επιστρέφοντας στην ιδέα ότι το βιβλίο εργασιών είναι ένα πρόγραμμα εκπαίδευσης του νου, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ο νους που ο Ιησούς επανεκπαιδεύει δεν γνωρίζει σχεδόν τίποτα. Ο ίδιος μας παρουσιάζει συνεχώς σαν μικρά παιδιά, γιατί τα μικρά παιδιά δεν καταλαβαίνουν τον κόσμο. Σε αντίθεση με πολλές διδασκαλίες της Νέας Εποχής, ο Ιησούς δεν βλέπει τα παιδιά ως σοφά, σχεδόν αγγελικά όντα που αποτελούν παραδείγματα σοφίας, ευλογίας και αθωότητας. Ακριβώς το αντίθετο. Βλέπει τα παιδιά ως απαιτητικά πλάσματα που χρειάζεται να διδαχθούν, γιατί δεν αναγνωρίζουν την απατηλή φύση του κόσμου. Σε όλα τα μαθήματά του, ο Ιησούς είναι ο μεγαλύτερος αδερφός που διδάσκει στα πολύ μικρά αδέρφια του τη φύση της πραγματικότητας,

ξεχωρίζοντάς την από την ψευδαίσθηση. Αλλά όπως κάθε στοργικός δάσκαλος ή αδερφός, μας διδάσκει στο επίπεδο που μπορούμε να καταλάβουμε, και έτσι μας μιλάει σαν να υπήρχε το Άγιο Πνεύμα ή ο στοργικός Πατέρας που εμπλέκεται άμεσα με τη σωματική μας ζωή. Επειδή είμαστε ταυτισμένοι με το εγώ, πιστεύουμε ότι εμπλέκονται μαζί μας, αλλά ότι εμπλέκονται σαν σκληροί Γονείς ή Δάσκαλοι που θα μας τιμωρούσαν και θα μας κατέστρεφαν. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πριν μπορέσει να αντικατασταθεί αυτή η σκέψη πρέπει να διορθωθεί απαλά. Αυτή η σκέψη στηρίζει την πεισματική επιμονή μας πως ο κόσμος και το σώμα είναι πραγματικότητα. Αυτό εξηγεί γιατί τόσο μεγάλο μέρος των Μαθημάτων, και ειδικότερα το βιβλίο εργασιών, παρουσιάζεται σε αυτό το επίπεδο.

Όσες φορές κι αν το πω, δεν θα είναι αρκετές: *αυτό είναι ένα βιβλίο για την εκπαίδευση του νου*. Σκοπός του είναι να εκπαιδεύσει το νου μας να σκέφτεται διαφορετικά. Εφόσον σκεφτήκαμε εσφαλμένα για τον Θεό, τον ρόλο του Αγίου Πνεύματος και τον εαυτό μας, χρειαζόμαστε έναν τρόπο να το διορθώσουμε. Θα το πούμε άλλη μια φορά, αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς μιλάει για τον Θεό και το Άγιο Πνεύμα σαν να εμπλέκονται συγκεκριμένα μαζί μας, αλλά αυτή δεν είναι η γενική διδασκαλία των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, η οποία βρίσκεται στο κείμενο. Με ελάχιστες εξαιρέσεις, στο βιβλίο εργασιών δεν βρίσκουμε τα φοβερά αποσπάσματα τα οποία περιγράφουν την άσχημη φύση του συστήματος σκέψης του εγώ.

Τονίζω αυτό το σημείο έτσι ώστε να μην συγχέετε την εργασία που έχετε να κάνετε με το βιβλίο εργασιών, με την εργασία που έχετε να κάνετε με τα *Μαθήματα Θαυμάτων* συνολικά. Αυτό είναι ένα έργο ζωής, και καθώς διαβάσετε το κείμενο και βυθίζεστε τα βάθη των διδασκαλιών του, καθώς οι εμπειρίες συγχώρεσης αυξάνονται, αρχίζετε να βλέπετε το αληθινό μήνυμα του Ιησού, το οποίο είναι πολύ βαθύτερο από ό,τι νομίζατε στην αρχή. Επομένως, μην θεωρείτε ότι το βιβλίο εργασιών από μόνο του θα σας βοηθήσει. Είναι ένα λαμπρό βιβλίο, στη μορφή και το περιεχόμενο, αλλά δεν είναι το σύνολο και η ουσία των διδασκαλιών των Μαθημάτων.

Το Βιβλίο εργασιών Ως ένα Προβολικό Τεστ

Μια άλλη πτυχή του βιβλίου εργασιών που είναι χρήσιμο να δούμε είναι ότι μοιάζει με ένα προβολικό τεστ. Τα προβολικά τεστ γίνονται από ψυχολόγους σε υποκείμενα ή ασθενείς που καλούνται να προβάλουν τις δικές τους σκέψεις και αντιλήψεις πάνω σε διάφορα αντικείμενα. Το πιο διάσημο από αυτά είναι το τεστ Rorschach, μια επιλογή από δέκα σχέδια με κηλίδες από μελάνι που επινοήθηκε από τον Ελβετό ψυχίατρο Herman Rorschach στις αρχές του εικοστού αιώνα. Η ιδέα του ήταν να κατανοήσει καλύτερα πώς αντιλαμβάνονταν οι ασθενείς του τον εαυτό τους και τον κόσμο και τη σχέση τους με αυτόν. Η καλύτερη παρουσίαση του τεστ παραμένει η πρωτότυπη μονογραφία του. Ο Rorschach δεν ενδιαφερόταν για τη μελέτη της παθολογίας, αλλά για το πώς αντιλαμβάνονταν οι άνθρωποι γενικά. Έκανε εκατοντάδες σχέδια με κηλίδες από μελάνι και τελικά επέλεξε τις δέκα που πίστευε ότι θα λειτουργούσαν καλύτερα για τον σκοπό του. Μερικές κάρτες ήταν ασπρόμαυρες, ενώ άλλες είχαν χρώμα. Όλες ήταν ουσιαστικά άμορφες, και ο Rorschach ενδιαφερόταν στην πραγματικότητα για το πώς βλεπόταν τα ερεθίσματα (το περιεχόμενο), παρά για αυτό που φαινόταν (τη μορφή).

Η βασική ιδέα των προβολικών τεστ επομένως, είναι να παρουσιάσουμε στα υποκείμενα ένα ερέθισμα και στη συνέχεια να δούμε τις αντιδράσεις τους. Αναλύοντας αυτές τις αντιδράσεις, ο ψυχολόγος έχει καλύτερη εικόνα της διαδικασίας σκέψης του υποκειμένου. Αυτό που θέλω να πω είναι ότι με τον ίδιο τρόπο μπορούμε να δούμε τις αντιδράσεις μας στο βιβλίο εργασιών. Το πόσο μεγάλη αξία έχει το να βιώνουμε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών δεν έχει καμία σχέση με το συγκεκριμένο μέρος της εκπαίδευσης του νου, αν και αυτό είναι σαφώς σημαντικό. Η αληθινή

Θεραπεία βρίσκεται στην ικανότητά μας να παρακολουθούμε το πώς ανταποκρινόμαστε σε αυτές τις ασκήσεις, όπως θα εξηγήσω τώρα.

Η Ψυχαναγκαστική Προσέγγιση

Διαπιστώνουμε ότι πολλοί μαθητές προσπαθούν να κάνουν τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών τέλεια: «Θα γίνω ο καλύτερος μαθητής των Μαθημάτων που υπήρξε ποτέ. Θα κάνω το βιβλίο εργασιών τέλεια, υπακούοντας κατά γράμμα. Όταν ο Ιησούς λέει ότι πρέπει να σκέφτομαι τον Θεό έξι φορές την ώρα, θα το κάνω!». Μερικοί μαθητές αγοράζουν ακόμη και ρολόγια χειρός με ξυπνητήρι, βάζοντας σκοπό να μην ξεχάσουν να κάνουν το μάθημα του βιβλίου εργασιών όταν η ώρα φτάσει δώδεκα, χάνοντας τελείως το σκοπό του βιβλίου εργασιών που είναι η εκπαίδευση του νου. Σκοπός του είναι να εκπαιδεύσει το νου μας να θέλει να σκέφτεται τον Θεό, να βλέπει Αυτόν και το Άγιο Πνεύμα ως Φίλους μας, ώστε να θέλουμε να περάσουμε χρόνο μαζί Τους, να είμαστε μαζί Τους, και να πηγαίνουμε σε Αυτούς όταν έχουμε πρόβλημα. Ωστόσο, ο νους μας δεν είναι εκπαιδευμένος έτσι. Το να χρησιμοποιείτε κάποιο ξυπνητήρι για να σας υπενθυμίσει, ακυρώνει αυτόν τον σκοπό επειδή στην πραγματικότητα παρακάμπτете αυτήν την εκπαίδευση.

Αυτή η ανάγκη να είμαστε τέλειοι υποστηρίζεται, είτε συνειδητά είτε όχι, από την ιδέα ότι ο Ιησούς κάθεται στον Ουρανό μας παρακολουθεί και μας βαθμολογεί σημειώνοντας πόσες φορές ξεχνάμε τον άγιο λόγο του. Πρέπει να κάνουμε τέλεια το βιβλίο εργασιών του, ώστε να μην θυμώσει μαζί μας. Αυτό σημαίνει ότι έχουμε πέσει θύματα της υποβόσκουσας σκέψης που ανέφερα προηγουμένως, ότι ο Θεός, το Άγιο Πνεύμα και ο Ιησούς είναι θυμωμένοι. Γιατί; Διότι είμαστε άθλιοι αμαρτωλοί, που έχουν απαρνηθεί στην Αγάπη Τους. Και έτσι, έχουμε αυτό το ιερό βιβλίο που μας έδωσε ο Ιησούς, τρομοκρατημένοι ότι θα το προδώσουμε, όπως κάναμε με τον Θεό κατά την αρχική στιγμή. Θα ξεχάσουμε την ιερή πρόταση που έχει ο τίτλος του μαθήματος, ίσως και να ξεχάσουμε ότι υπάρχει ένα μάθημα που χρειάζεται να κάνουμε. Πολλοί άνθρωποι που υπερηφανεύονται ότι έχουν καλή μνήμη ξαφνικά συνειδητοποιούν ότι βρίσκονται στο αρχικό στάδιο της άνοιας επειδή δεν μπορούν να θυμηθούν ούτε μια φράση. Μπορούν να θυμηθούν δεκάδες αριθμούς τηλεφώνου, αλλά όταν πρόκειται για πέντε, έξι ή επτά λέξεις, ο νους τους είναι κενός.

Ο μεγάλος φόβος να απογοητεύσουν την Αγάπη είναι για άλλη μια φορά που οδηγεί πολλούς μαθητές να προσπαθούν υπερβολικά ώστε να κάνουν τα μαθήματα τέλεια. Όταν πιάσετε τον εαυτό σας να πέφτει σε αυτή την παγίδα, να θυμάστε ότι η κρυμμένη προϋπόθεση είναι ότι είστε ένας τρομερός αμαρτωλός και η ενοχή σας διδάσκει ότι αν δεν είστε προσεκτικοί, ο Θεός θα σας τιμωρήσει. Για να αποτρέψετε την οργή Του, κάνετε μια συμφωνία μαζί Του, η οποία δεν είναι τίποτα λιγότερο από το παζάρι της ιδιαιτερότητας που κάναμε όλοι με τον θυμωμένο Πατέρα μας: αν έχουμε σωστή συμπεριφορά, αν είμαστε τα καλά μικρά αγόρια και κορίτσια (για παράδειγμα, κάνουμε τέλεια τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών του Ιησού), Αυτός θα δει την καλοσύνη και την αθωότητά μας, θα μας λυπηθεί και δεν θα μας τιμωρήσει. Αυτό είναι που κρύβεται πίσω από την ανάγκη των μαθητών να είναι τελειομανείς όταν πρόκειται για το βιβλίο εργασιών.

Μπορούμε να δούμε λοιπόν, το πώς το βιβλίο εργασιών μπορεί να είναι πολύ χρήσιμο ως τεχνική προβολής ή μέθοδος προβολής. Παρακολουθήστε τον εαυτό σας να αλληλοεπιδρά με το βιβλίο εργασιών, θέλοντας να το κάνει αλάνθαστα. Είναι ενδιαφέρον ότι πολλοί άνθρωποι έρχονται στα Μαθήματα από φονταμενταλιστικές ή άλλες αυστηρά θρησκευτικές καταβολές, όπου διδάχτηκαν ότι αν δεν εκτελέσετε τις τελετουργίες του Θεού, θα σας τιμωρήσει. Είτε μεγαλώσατε ως Εβραίοι, Προτεστάντες, ή Καθολικοί, το θέμα ήταν ότι αν δεν κάνατε αυτό που σας έλεγε ο Θεός, η Βίβλος, ο ραββίνος, ο λειτουργός ή ο ιερέας σας, ο Θεός θα θυμώσει. Πολλοί άνθρωποι τα αφήνουν όλα αυτά επειδή συνειδητοποιούν την παραφροσύνη τους - ότι ο Θεός δεν σκέφτεται έτσι. Στη συνέχεια

έρχονται στα *Μαθήματα Θαυμάτων* και μεταφέρουν την παλιά τους εκπαίδευση και κάνουν το ίδιο πράγμα. Βλέπουν το βιβλίο εργασιών ως μια σειρά από τελετουργίες που πρέπει να εκτελούνται θρησκευτικά. Ωστόσο, ο Ιησούς καθιστά πολύ σαφές ότι το τελετουργικό δεν είναι το επίκεντρό του. Το βιβλίο εργασιών είναι πράγματι εξαιρετικά δομημένο, αλλά δεν αποσκοπεί στο να προσεγγιστεί σαν τελετουργικό ή απλώς σαν μία άλλη σειρά από «πρέπει».

Μια άλλη μορφή που έχει αυτή η δυναμική είναι να αποφασίσετε ότι δεν θα προχωρήσετε στο Μάθημα 2 μέχρι να κάνετε τέλεια το Μάθημα 1. Πριν από πολλά, πολλά χρόνια, στην πραγματικότητα τον πρώτο χρόνο από τη δημοσίευση των Μαθημάτων, μια ομάδα ανθρώπων που εργάζονταν με τα Μαθήματα ήρθε ένα βράδυ στο σπίτι μου για να μου κάνει ερωτήσεις. Ανάμεσά τους ήταν ένας πολύ ειλικρινής και φιλομαθής νεαρός που δήλωσε υπερήφανος στην ομάδα, και σε μένα, ότι δούλευε με το βιβλίο εργασιών 28 ημέρες και ήταν ακόμα στο μάθημα 1, αλλά ότι θα το έκανε απολύτως τέλεια. Και πάλι, αυτό χάνει το νόημα της εκπαίδευσης του νου. Είναι η ίδια νοοτροπία: «Πρέπει να το κάνω σωστά». Σας διαβεβαιώνω ότι αν μπορούσατε να κάνετε το Μάθημα 1 τέλεια, δεν θα χρειαζόταν να κάνετε τα άλλα 364 μαθήματα και δεν θα έπρεπε να μελετήσετε το κείμενο. Δεν θα έπρεπε να κάνετε τίποτα με αυτά τα μαθήματα. Θυμηθείτε ξανά ότι το βιβλίο εργασιών προορίζεται για άτομα που ξεκινούν το ταξίδι. Ο Ιησούς θεωρεί ότι είμαστε πολύ μικρά παιδιά που είναι νέα στους δρόμους της σωτηρίας, και επομένως δεν περιμένει από εμάς να είμαστε τέλειοι. Καθιστά πολύ σαφές στο βιβλίο εργασιών το πόσο απείθαρχος είναι πραγματικά ο νους μας.

Επομένως, δεν χρειάζεται να κάνετε το μάθημα τέλεια. Ως γενικό κανόνα, προτείνω ότι αν περάσετε μια μέρα και αισθανέστε ότι δεν κάνατε το μάθημα όπως του αξίζει, ίσως να μπορούσατε να αφιερώσετε άλλη μια ή δύο μέρες, το πολύ, σε αυτό το μάθημα και μετά να προχωρήσετε. Εάν μέχρι την τρίτη μέρα περίπου εξακολουθείτε να αντιμετωπίζετε δυσκολίες, το πιθανότερο είναι ότι υπάρχει μια βαθιά αντίσταση μέσα σας. Το χειρότερο πράγμα που μπορείτε να κάνετε σε εκείνο το σημείο είναι να παλέψετε μαζί της. Απλώς υποθέστε ότι υπάρχει κάτι σε αυτό το μάθημα το οποίο σας φοβίζει και προκαλεί το μπλοκάρισμα. Το καλύτερο, λοιπόν, είναι να προχωρήσετε στο επόμενο μάθημα. Όποιο κι αν είναι αυτό το μπλοκάρισμα, μπορείτε να είστε σίγουροι ότι θα εμφανιστεί ξανά, όχι μόνο αργότερα στην εργασία σας με το βιβλίο εργασιών, αλλά και χρόνια αργότερα στην εργασία σας με τα Μαθήματα. Δεν χρειάζεται να παλέψετε ενάντια του, και δεν χρειάζεται να το κάνετε τέλεια.

Ένα άλλο ζήτημα που προκύπτει σε αυτό το πλαίσιο είναι ότι μερικές φορές αναρωτιόμαστε αν ένα μάθημα έχει κάποιο αποτέλεσμα όταν δεν αισθανόμαστε τίποτα καθώς το κάνουμε. Πραγματικά δεν υπάρχει τρόπος να εξακριβώσουμε αν μας βοηθάει ή όχι, γιατί είμαστε οι τελευταίοι άνθρωποι στον κόσμο που θα το γνώριζαν. Αυτό εννοεί ο Ιησούς στο κείμενο όταν λέει, «Κάποιες από τις μεγαλύτερες προόδους σου τις έχεις κρίνει ως αποτυχίες, και κάποιες από τις πιο σοβαρές σου οπισθοχωρήσεις τις έχεις αξιολογήσει ως επιτυχία» (Κ-18.Β.1:6). Το καλύτερο είναι να μην προσπαθείτε να αξιολογείτε τη δική σας εργασία. Απλώς κάνετε ό,τι καλύτερο μπορείτε. Αυτό που θέλετε να μάθετε κάνοντας τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών είναι ότι η σωτηρία δεν είναι μεγάλο ζήτημα και ότι η αναίρεσή της είναι απαλή και ευγενική. Διαφορετικά διατρέχετε τον κίνδυνο να κάνετε πολύ πραγματικό το λάθος του εγώ.

Η Επιπόλαια Προσέγγιση

Η άλλη όψη του νομίσματος σχετίζεται με τους ανθρώπους που προσεγγίζουν εντελώς επιπόλαια το βιβλίο εργασιών, παρακάμπτουν μαθήματα, κάνουν ένα μάθημα με όποιον τρόπο θέλουν ή απλά ξεχνούν εντελώς το μάθημα. Αυτό επίσης εκφράζει φόβο και ενοχή. Οι ψυχαναγκαστικοί άνθρωποι θέλουν να είναι τέλειοι για να μην θυμώσει ο Θεός μαζί τους και να τους συγχωρήσει. Η

άλλη όψη του ίδιου νομίσματος της ενοχής, είναι η μαγική πεποίθηση των μαθητών ότι όταν ξεχνούν το βιβλίο εργασιών, ο Θεός θα τους ξεχάσει: που είναι η ίδια σκέψη ότι αμάρτησαν, είναι ένοχοι και ότι φοβούνται πως ο Θεός θα τους τιμωρήσει, αλλά με διαφορετική μορφή. Επομένως, ελπίζουν ότι αν μπορούσαν να κάνουν ασαφές το βιβλίο εργασιών, όχι μόνο θα προστατευθούν από την απειλή του βιβλίου εργασιών προς το εγώ τους, αλλά και από τον Θεό επίσης.

Μη Κρίνεις τον Εαυτό σου

Και πάλι, αυτό που είναι πιο σημαντικό είναι να παρακολουθείτε τον εαυτό σας να κάνει τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών χωρίς να τον κρίνετε, όταν βλέπετε το πόσο γρήγορα ξεχνάτε. Όταν ο Ιησούς λέει να σκέφτεστε τον Θεό κάθε ώρα, προσέξτε πόσες ώρες περνούν χωρίς να Τον σκεφτείτε. Όταν λέει να σκέφτεστε τον Θεό έξι λεπτά κάθε ώρα, προσέξτε πόσο γρήγορα περνούν αυτές οι στιγμές χωρίς καν να σκεφτείτε τον στόχο της σωτηρίας σας. Όταν το μάθημα λέει να ξεκινήσετε μια μέρα περνώντας δεκαπέντε λεπτά με τον Θεό, παρακολουθήστε χωρίς κρίση πόσο γρήγορα επιτρέπετε να «ασχολείστε πολύ» με τον κόσμο, «που σας κάνει» να ξεχνάτε ή αν δεν ξεχάσετε, όταν βλέπετε ότι παρακολουθείτε το ρολόι, περιμένοντας να τελειώσουν τα δεκαπέντε λεπτά.

Αν μπορούσατε να σκέφτεστε τον Θεό όλη την ημέρα, σας διαβεβαιώνω ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* δεν είναι για εσάς · είστε πολύ πιο πέρα από αυτά. Σαν μαθητής των Μαθημάτων, θα πρέπει να ξεκινήσετε με την προϋπόθεση ότι το τελευταίο Πρόσωπο που θέλετε να σκέφτεστε είναι ο Θεός, το Τελευταίο που θέλετε να γίνει Δάσκαλός σας είναι το Άγιο Πνεύμα και το τελευταίο άτομο στον κόσμο που θα θελήσετε ποτέ να συνδεθείτε είναι σίγουρα ο Ιησούς, διότι αν πραγματικά θέλατε να είναι όλη την ώρα μαζί σας, θα ήταν όλη την ώρα μαζί σας. Θα βιώνατε την αγάπη του συνεχώς, επιτρέποντας σε αυτή την αγάπη να επεκταθεί μέσα από εσάς σε όλους, χωρίς εξαίρεση. Και πάλι, δεν θα χρειαζόσασταν τη διδασκαλία του. Ο Ιησούς δεν περιμένει από εμάς να τον υποδεχτούμε με ανοιχτές αγκάλες, ούτε να καλωσορίσουμε το κείμενο ή το βιβλίο εργασιών του. Και σίγουρα δεν περιμένει από εμάς να πιστέψουμε πραγματικά ότι είμαστε το ένα Παιδί του Πατέρα ο Οποίος μας αγαπά. Αν τα πιστεύαμε αληθινά όλα αυτά, δεν θα ήμασταν καν εδώ.

Άλута ζητήματα με τον Θεό, το Άγιο Πνεύμα και τον Ιησού

Θυμηθείτε, η σκέψη που διέπει το φυσικό σύμπαν και τη φαινομενική ύπαρξή μας σε αυτό είναι ότι δεν πρόκειται να ξεφύγουμε από τον Θεό, ο οποίος θα μας καταδικάσει σε αφανισμό. Αν πιστεύουμε ότι ο Θεός θα μας σκοτώσει, σίγουρα πιστεύουμε ότι το Άγιο Πνεύμα είναι ο στρατηγός του Θεού, που έχει σταλεί στο πεδίο μάχης του νου μας για να μας καταστρέψει. Επομένως, τα μαθήματα του Αγίου Πνεύματος, δεν είναι αυτά στα οποία θέλουμε να αφιερώσουμε τον χρόνο μας, ούτε είναι Αυτό που θέλουμε για Δάσκαλό μας.

Γι' αυτό χρειαζόμαστε ένα πρόγραμμα εκπαίδευσης του νου που θα μας διδάξει να σκεφτόμαστε διαφορετικά, ώστε να μάθουμε ότι έχουμε την επιλογή να δούμε το Άγιο Πνεύμα ως εχθρό μας ή Φίλο μας. Όμως πρέπει να διδαχτούμε το γιατί δεν το πιστεύουμε. Μπορούμε να πούμε ότι σκοπός του βιβλίου εργασιών είναι να μας διδάξει ό,τι δεν γνωρίζουμε. Εάν παρακολουθείτε κάποιο μάθημα στο πανεπιστήμιο και την πρώτη μέρα πείτε στον καθηγητή ότι δεν χρειάζεται να διαβάσετε τις εργασίες ή να παρακολουθήσετε τα εργαστήρια επειδή γνωρίζετε τα πάντα, ο δάσκαλος δικαιολογημένα θα σας ρωτήσει τι δουλειά έχετε στην τάξη. Ε, λοιπόν, ο Ιησούς θα ήταν δικαιολογημένος να πει το ίδιο πράγμα. Εάν πιστεύετε ότι μπορείτε να ακούσετε το Άγιο Πνεύμα έτσι απλά, σας διαβεβαιώνω ότι δεν χρειάζεστε αυτή τη διδασκαλία, ο σκοπός της οποίας είναι να σας βοηθήσει να κατανοήσετε το πόσο τρομοκρατημένοι είστε από τον Δάσκαλό σας, το πόσο πολύ Τον μισείτε επειδή αντιπροσωπεύει την Αγάπη, ενάντια στην οποία πιστεύετε ότι αμαρτήσατε. Πριν

μπορέσετε να φτάσετε πέρα από αυτό στην Αγάπη που και οι δύο έχετε και είστε, πρέπει αρχικά να κοιτάξετε τις σκέψεις του εγώ σας που αφορούν τον εαυτό σας, το Άγιο Πνεύμα και τον Θεό. Το βιβλίο εργασιών λοιπόν, είναι το βοήθημα που ξεκινά αυτή τη διαδικασία, να ξεμάθουμε το σύστημα σκέψης του εγώ.

Για να το πούμε διαφορετικά, χρειάζεται να παρατηρούμε τον εαυτό μας σε σχέση με το βιβλίο εργασιών και να δούμε τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουμε τα ζητήματα της ιδιαιτερότητάς μας, που είναι ακριβώς ο ίδιος τρόπος που αντιμετωπίζουμε τους ανθρώπους με τους οποίους ζούμε και εργαζόμαστε. Δεν υπάρχει καμία διαφορά. Πρακτικά όλοι στον δυτικό κόσμο, το οποίο συμπεριλαμβάνει τους περισσότερους ανθρώπους που εργάζονται με τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, έχουν άλυτα ζητήματα με τον Ιησού. Αυτός είναι ένας λόγος για τον οποίο η αναγνώρισή του ως συγγραφέα των Μαθημάτων είναι τόσο εμφανής - μας επιτρέπουν να προβάλουμε πάνω του τις ενοχές μας, ώστε να μπορέσουμε να απαλλαγούμε από αυτές.. Με άλλα λόγια, σχεδόν όλοι έχουν κάποιο πρόβλημα εξουσίας με τον Ιησού. Πρέπει να είναι έτσι γιατί ο κόσμος είναι η έκφραση του προβλήματος της εξουσίας που έχουμε με τον Θεό, δηλαδή: «Ποιος είναι ο συγγραφέας της πραγματικότητάς μου: ο Θεός ή εγώ;» Αν είναι ο Θεός, το εγώ μου δεν έχει καμία θέση και το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού είναι ένα ψέμα. Αλλά αν είμαι εγώ ο συγγραφέας της πραγματικότητάς μου, αυτό βγάζει τον Θεό έξω από την εικόνα. Ή συμβαίνει το ένα, ή το άλλο. Ο λόγος που φτιάξαμε αυτόν τον κόσμο είναι για να ξεφύγουμε από την ιδέα ότι σφετεριστήκαμε το θρόνο του Θεού, το οποίο γίνεται η ενσάρκωση του προβλήματος της εξουσίας. Αυτό που προκύπτει είναι ότι εάν ο Ιησούς είναι το σύμβολο της Αγάπης του Θεού στον δυτικό κόσμο, και εμείς σαν μαθητές των Μαθημάτων πιστεύουμε ότι αυτή η διδασκαλία προήλθε από αυτόν, είναι λογικό ότι θα αντιμετωπίσουμε τον συγγραφέα των Μαθημάτων ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που αντιμετωπίζουμε τον Συγγραφέα της πραγματικότητάς μας.

Υπάρχουν διάφοροι τρόποι με τους οποίους αντιμετωπίζουμε τα προβλήματα εξουσίας που έχουμε. Το ένα είναι να σκοτώσουμε την εξουσία, και όλοι το έχουμε κάνει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Μπορεί να εργαζόμαστε με τα Μαθήματα και να αμφισβητούμε αυτό που λένε και να διαφωνούμε με αυτά. Ή μπορεί να πάρουμε ό,τι λένε τα Μαθήματα και να τα αλλάξουμε. Αυτός είναι ένας πιο ύπουλος τρόπος, έτσι ώστε τα Μαθήματα να μην λένε αυτό που λένε · να λένε αυτό που *εμείς* λέμε ότι λένε. Εάν η εξουσία λέει: «Κάνε αυτό το μάθημα του βιβλίου εργασιών και σκέψου τον Θεό πέντε λεπτά κάθε ώρα», μπορεί να εκδηλώσουμε το πρόβλημα εξουσίας που έχουμε με το να μην το κάνουμε για πέντε λεπτά κάθε ώρα, αλλά τεσσεράμισι, ή δύομισι, ή παρακάμπτοντας μερικές ώρες. Έτσι περιφρονούμε την εξουσία, λέγοντας: «Δεν θα υποταχθώ σε σένα. Μη μου λες τι πρέπει να κάνω τη μέρα μου». Αυτό προφανώς μας φέρνει σε μεγάλη σύγκρουση, γιατί υπάρχει ένα άλλο κομμάτι μέσα μας που προφανώς σέβεται την εξουσία των Μαθημάτων, διαφορετικά δεν θα τα μελετούσαμε. Αυτό με τη σειρά του μας φέρνει σε σύγκρουση με τον εαυτό μας, με την έννοια ότι το μέρος του εαυτού μας που γνωρίζει πραγματικά ότι αυτός ο κόσμος δεν είναι το σπίτι μας, γνωρίζει επίσης ότι δεν μπορούμε να φύγουμε από αυτόν τον κόσμο χωρίς βοήθεια, και ότι ο Ιησούς, συγκεκριμένα η διδασκαλία του, αντιπροσωπεύουν αυτή τη βοήθεια. Υπάρχει επομένως ένα μέρος του εαυτού μας που θέλει αυτή τη βοήθεια, και ένα μέρος που ταυτόχρονα είναι τρομοκρατημένο από αυτή τη βοήθεια. Όλοι μας μοιραζόμαστε αυτή τη σύγκρουση, και μπορούμε να μάθουμε να εντοπίζουμε τη σύγκρουση μέσα μας με το να δούμε πώς αντιμετωπίζουμε το βιβλίο εργασιών.

Μια άλλη έκφραση του προβλήματος εξουσίας είναι να κάνουμε ακριβώς αυτό που θέλει η εξουσία. Είναι αυτός που αναφερθήκαμε προηγουμένως ο οποίος θα κάνει καταναγκαστικά και τέλεια το βιβλίο εργασιών. Σε αυτή την περίπτωση, υπάρχει ακόμα το κομμάτι που μισεί την εξουσία, αλλά τρομάζει από αυτή. Τη μισούμε γιατί είναι πιο δυνατή, πιο ισχυρή και πιο σοφή.

Υπάρχει ένα άλλο μέρος του εαυτού μας που φοβάται ακόμα πιο πολύ το γεγονός ότι θα μας τιμωρήσει αν δεν κάνουμε το σωστό, κι έτσι καλύτερα να κάνουμε αυτό που λέει. Τότε είναι που τα *Μαθήματα Θαυμάτων* γίνονται θρησκεία και απλώς μεταφέρουμε όλα τα τελετουργικά που μάθαμε ως παιδιά στο βιβλίο εργασιών, το οποίο τώρα γίνεται σαν τη Βίβλο, που παραθέτει τις τελετουργίες που πρέπει να διέπουν τη ζωή μας.

Και πάλι, βλέποντας το πώς αντιμετωπίζουμε το βιβλίο εργασιών ότι μπορεί να αποτελέσει ένα είδος προβολικού τεστ που θα μας βοηθήσει να δούμε πώς αντιμετωπίζουμε τον Ιησού, το Άγιο Πνεύμα, τον Θεό, και μάλιστα, κάθε πρόσωπο που έχει εξουσία.

Ο «Σωστός» Τρόπος για να Κάνουμε τα Μαθήματα του Βιβλίου εργασιών

Ε: Έχετε αναφέρει όλους τους διαφορετικούς τρόπους με τους οποίους μπορούμε να αντιμετωπίσουμε το βιβλίο εργασιών, αλλά δεν έχετε πει απολύτως τίποτα για το ποιος είναι ο κανονικός ή ο σωστός τρόπος να το κάνουμε.

Α: Ο «σωστός» τρόπος για να κάνετε τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών είναι να τα κάνετε ακριβώς όπως τα κάνετε: σαν ένα πλήρως ανεπτυγμένο εγώ, το οποίο είναι αυτό που είμαστε, και αντί να ντρεπόμαστε για αυτό, απλώς να το παρατηρούμε στη δράση του. Όλοι έχουμε πρόβλημα εξουσίας. Αν δεν είχαμε, δεν θα ήμασταν σε αυτόν τον κόσμο. Στο κείμενο, ο Ιησούς λέει ότι το πρόβλημα της εξουσίας είναι «η ρίζα κάθε κακού» (Κ-3. VI.7:3), που είναι ένας άλλος τρόπος να πούμε ότι είναι η ρίζα κάθε αμαρτίας. Όλοι εδώ ανταγωνίζονται τον Θεό, όπως επισημαίνει το Μάθημα 13. Δεν υπάρχει κανονικός τρόπος να κάνετε τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών επειδή κανένας εδώ δεν είναι κανονικός. Οι κανονικοί άνθρωποι δεν κάνουν τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών, επειδή οι κανονικοί άνθρωποι δεν έρχονται σε αυτόν τον κόσμο. Και έτσι, ο «κανονικός» τρόπος είναι να κάνετε τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών όπως σας λέει, και μετά να παρακολουθήσετε το πώς προσπαθείτε να παρακάμψετε τους κανόνες. Λέμε στον εαυτό μας, μπορεί να φοβόμαστε πάρα πολύ να παραβιάσουμε τους κανόνες, αλλά σίγουρα δεν μπορεί να είναι κακό να τους παρακάμψουμε. Αλλά αυτή η μικρή παράκαμψη είναι αρκετή για να υπάρχει ένα μικρό κενό ώστε να διατηρηθεί η απόσταση ανάμεσα σε μας και τον Θεό. Στην πραγματικότητα υπάρχουν πολύ λίγοι κανόνες στο βιβλίο εργασιών, αλλά ένας από αυτούς είναι να μην κάνετε περισσότερο από ένα μάθημα την ημέρα. Πόσο δελεαστικό μπορεί να είναι τότε να κάνεις δύο μαθήματα την ημέρα.

Πριν από πολλά, πολλά χρόνια, η Gloria και εγώ επισκεπτόμασταν τον Bill Thetford και την Judy Skutch στην Καλιφόρνια και παρακολουθήσαμε μια εβδομαδιαία συνάντηση των Μαθημάτων. Κάποια στιγμή μια νεαρή γυναίκα είπε με μεγάλη υπερηφάνεια στην ομάδα ότι είχε βρει έναν τρόπο να κάνει ολόκληρο το βιβλίο εργασιών σε μια μέρα. Πήρε τα 365 μαθήματα και τα διαίρεσε με τον αριθμό των ωρών και των λεπτών της ημέρας, και συνέχισε κάνοντας το βιβλίο εργασιών σε είκοσι τέσσερις ώρες. Θυμάμαι ακόμα την έκπληκτη σιωπή που έπεσε στο δωμάτιο. Ο Bill κράτησε το κεφάλι του σκυμμένο. Κράτησα και το δικό μου, αλλά κάποια στιγμή του έριξα μια ματιά, όπως έκανε κι εκείνος. Κανείς δεν είπε τίποτα. Η καημένη η κυρία βιαζόταν τόσο πολύ να φτάσει στη σωτηρία που δεν διάβασε την πρώτη κιόλας σελίδα που λέει να μην κάνεις περισσότερο από ένα μάθημα την ημέρα.

Αυτό είναι ένα ακραίο παράδειγμα, αλλά μπορούμε να πιάσουμε τον εαυτό μας να κάνει κάτι παρόμοιο, αν όχι στη μορφή, σίγουρα στο περιεχόμενο για να παρακάμψουμε τους κανόνες. Χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτός είναι απλά ένας άλλος τρόπος να πούμε στην εξουσία: «Θα σου δώσω λίγο από τη μέρα μου, αλλά όχι όλη». Και πάλι, εάν κάνουμε τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών ειλικρινά, είναι αρκετά μεγάλες οι πιθανότητες να πιστέψουμε ότι ο Ιησούς ή

το Άγιο Πνεύμα μας έδωσαν τα Μαθήματα, και ότι δεν προήλθαν από κάποια γήινη πηγή. Αυτό σημαίνει ότι έχουμε αρκετό σεβασμό για αυτό στο οποίο επιλέγουμε να αφιερώσουμε χρόνο και ενέργεια, ώστε να μάθουμε από τη μεγαλύτερη σοφία του. Αλλά χρειάζεται να παρατηρούμε τον εαυτό μας να προσπαθεί να διαπραγματευθεί με αυτή τη μεγαλύτερη σοφία, όπως προσπαθήσαμε να διαπραγματευθούμε και με τον Θεό.

Κάθε επίσημη θρησκεία έχει κάνει το ίδιο πράγμα. Το να έχεις ένα τελετουργικό είναι ένας τρόπος να πεις στον Θεό: «Θα διαπραγματευθώ μαζί Σου. Θα διαβάσω το ιερό Σου βιβλίο, θα κάνω τις τελετουργίες που απαιτείς, και σε αντάλλαγμα θα με αγαπήσεις και θα με καλωσορίσεις πίσω στο σπίτι». Αυτή είναι η ιδιαίτερη συμφωνία που κάνουμε και με τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Θα το ξαναπούμε, χρειάζεται να προσέξουμε το πώς προσπαθούμε να παρεκκλίνουμε από τις οδηγίες του βιβλίου εργασιών, και μετά να αναρωτιόμαστε γιατί θέλουμε να βάλουμε τον εαυτό μας να βρίσκεται σε αντίθεση με τον Ιησού και να διαφωνούμε μαζί του. Γιατί θέλουμε να πιστεύουμε, για παράδειγμα, ότι μπορούμε να γράψουμε ένα καλύτερο βιβλίο εργασιών από αυτόν; Χρειάζεται να δούμε αυτή τη δυναμική που υπάρχει μέσα μας, όμως *χωρίς κρίση*.

Συνοψίζοντας, ο συνήθης τρόπος για να κάνετε το βιβλίο εργασιών είναι να είστε τόσο επικεντρωμένοι στο εγώ σας όπως είστε σε όλα τα άλλα, αλλά να το παρατηρείτε αυτό χωρίς να κρίνετε τον εαυτό σας. Το Μάθημα 95 περιγράφει εξαιρετικά τον τρόπο με τον οποίο κάποιος πρέπει να κάνει τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών. Αν μπορούσατε να πείτε αληθινά στον Ιησού, «Προσπαθώ να είμαι ύπουλος, να κρυφτώ και να σου αποδείξω ότι γνωρίζω καλύτερα από σένα. Όμως γνωρίζω ότι δεν θα με καταδικάσεις γι' αυτό», θα ήταν ένας υπέροχος τρόπος για να ξεκινήσετε τη διαδικασία να μάθετε τι είναι η συγχώρεση: ότι οι αμαρτίες μας εναντίον του Θεού δεν είχαν, και εξακολουθούν να μην έχουν, κανένα αποτέλεσμα. Έτσι, θα μπορούσατε να «αμαρτάνετε» συνεχώς με αυτό το βιβλίο εργασιών και ταυτόχρονα να μάθετε ότι οι αμαρτίες σας ενώπιον του Ιησού και της διδασκαλίας του δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα. Αυτός είναι ο «σωστός» τρόπος να κάνετε τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών.

Και έτσι, η πραγματική αξία που έχει το βιβλίο εργασιών βρίσκεται στο να μπορείτε να το κάνετε «αμαρτωλά», αλλά να γνωρίζετε ότι δεν τιμωρείστε. Ο Ιησούς δεν μπαίνει στη θέση για να σας κρίνει, και παρόλο που μπορεί να μην έχετε συνειδητά αυτήν την εικόνα, υπάρχει μεγάλη πιθανότητα ότι αυτή η εικόνα του υποβόσκει στο πώς κάνετε το βιβλίο εργασιών του.

Ε: Λέτε ότι αν έχω κάνει τα 230 μαθήματα και μετά σταματήσω, και ότι αν ξεκινήσω σε κάποιο σημείο στο μέλλον και το ολοκληρώσω, στο τέλος θα επιβραβευθώ;

Α: Όχι μόνο αυτό, θα επιβραβευθείτε από την αρχή επειδή αυτό δεν κερδίζεται, αλλά γίνεται αποδεκτό. Αυτό θα σας βοηθήσει να καταλάβετε το βιβλίο εργασιών. Θυμηθείτε τι είπα, ένα από τα σημαντικά σημεία που εστιάζει το βιβλίο εργασιών ως πρόγραμμα εκπαίδευσης του νου είναι να μας διδάξει ότι το Άγιο Πνεύμα και ο Ιησούς είναι Φίλοι μας, και ότι ο Θεός είναι ένας στοργικός Δημιουργός, όχι ένας εχθρός. Το ζητούμενο είναι να διατρέξουμε - το βιβλίο εργασιών ως «αμαρτωλοί», ο οποίος είναι ο μόνος τρόπος που μπορούμε να το κάνουμε, γιατί αν ήμασταν αναμάρτητοι δεν θα ήμασταν εδώ. Εννοώ την αμαρτία φυσικά, στο πλαίσιο της πεποίθησης ότι είμαστε διαχωρισμένοι από την Πηγή μας. Εάν μπορούσαμε να διαβάσουμε το βιβλίο εργασιών και να μην βιώσουμε καταδίκη, ενοχή και φόβο, θα έχουμε μάθει το υπέροχο μάθημα της συγχώρεσης, που είναι ο μόνος σκοπός των Μαθημάτων. Η αγάπη στο νου μας την οποία είχε κρύψει το εγώ, τότε θα ελευθερωθεί για να μας καθοδηγήσει στη μελέτη και την πρακτική μας.

Το βιβλίο εργασιών δεν φαίνεται να το λέει αυτό, γιατί δεν χρειάζεται να κατανοήσετε αυτήν την ιδέα για να κάνετε τα μαθήματα. Αλλά είναι σημαντικό να μπορείτε να συγχωρέσετε τον εαυτό σας

που δεν κάνατε τέλεια τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών, όπως είναι σημαντικό να συγχωρέσετε τον εαυτό σας που διαβάσατε κάποιο απόσπασμα του κειμένου, φτάσατε στο τέλος του και έχετε ξεχάσει κάθε λέξη που διαβάσατε. Είναι πολύ σημαντικό, λοιπόν να μπορούμε να πούμε, «Ναι, αυτό είναι που κάνει το εγώ μου. Είναι τρομοκρατημένο με αυτό που διαβάζω και έτσι ρίχνει μία κουρτίνα ώστε να μην βλέπω». Για άλλη μια φορά, το ζητούμενο είναι να μην προσπαθήσετε να το κάνετε τέλεια, γιατί αν μπορούσατε να το κάνετε τέλεια δεν θα το χρειαζόσασταν. Απλά παρατηρήστε τον εαυτό σας εν δράση να προσπαθεί να κάνει παζάρια με τον Ιησού.

Ε: Ήξερα ότι είχα μπερδευτεί και μάλιστα με τις ιδέες του βιβλίου εργασιών. Έτσι έλεγα συνέχεια στον εαυτό μου: «Δεν είμαι ένοχος, δεν είναι αμαρτία», αλλά αυτό δεν βοήθησε. Έτσι συνέχισα να παρακολουθώ, να μπερδεύομαι και να συγχωρώ, ξανά και ξανά.

Α: Ωραία. Καταλάβετε ότι αυτή η διδασκαλία σας τρομοκρατεί και πείτε στον εαυτό σας: «Φοβάμαι να μάθω ότι έκανα λάθος και ότι το Άγιο Πνεύμα είχε δίκιο. Δεν θέλω να αλλάξω το νου μου, γιατί ένα μέρος του εαυτού μου αρχίζει να καταλαβαίνει ότι η αλλαγή του νου σημαίνει να παραιτηθώ από την κρίση, το θυμό, την ιδιαιτερότητα και την αλαζονεία, κι αυτό δεν είμαι έτοιμος να το κάνω».

Παρακολουθήστε τον εαυτό σας να αμύνεται για να μην τα χάσετε όλα αυτά, όταν ξεχνάτε τι είναι το βιβλίο εργασιών, ξεχνάτε το μάθημα ή την ιδέα του μαθήματος. Απλά αναγνωρίστε από πού προέρχονται όλα αυτά και ότι δεν είναι αμαρτία. Αυτή είναι η σημαντική ιδέα: μπορείτε να κάνετε ό,τι θέλετε με τον Ιησού κι αυτός δεν θυμώνει ούτε σας καταδικάζει γι' αυτό. Μπορείτε να μπερδευτείτε κάνοντας το βιβλίο εργασιών, αλλά στη συνέχεια μπορείτε να συγχωρήσετε τον εαυτό σας που μπερδευτήκατε. Το μπερδεμα προήλθε από φόβο, όχι από αμαρτία. Και το εγώ σας πρέπει να είναι τρομοκρατημένο. Αυτό το σύστημα σκέψης είναι το πιο τρομακτικό πράγμα στον κόσμο γιατί σημαίνει το τέλος του κόσμου - κυριολεκτικά. Καθώς αρχίζετε να το συνειδητοποιείτε αυτό, φυσικά θα υπάρχει φόβος, και μαζί με το φόβο έρχονται η αντίσταση, η άρνηση, η προβολή και όλες οι άλλες άμυνες.

Ο Εθισμός στο Βιβλίο εργασιών

Θα αναφέρω άλλο ένα ζήτημα που αφορά το πώς κάνετε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών: Πολύ συχνά αυτό που συμβαίνει στους μαθητές αφού ολοκληρώσουν τα μαθήματα που κάνουν για ένα χρόνο, είναι ότι ξαφνικά αισθάνονται ένα αίσθημα κενού. Ως αποτέλεσμα, θέλουν να κάνουν ξανά τα μαθήματα του βιβλίου εργασιών. Τα κάνουν για δεύτερο χρόνο και νιώθουν το ίδιο κενό, και θέλουν να τα κάνουν ξανά. Πριν το καταλάβουν, έχουν εθιστεί στο βιβλίο εργασιών. Τώρα μπορεί να πεις ότι είναι καλύτερο να είσαι εθισμένος στο βιβλίο εργασιών παρά στην κοκαΐνη, αλλά είναι ο ίδιος εθισμός στην ενοχή - μόνο η μορφή είναι διαφορετική. Ο εθισμός λέει ότι κάτι μου λείπει και πρέπει να καλύψω την έλλειψη με κάτι εξωτερικό. Μολονότι φυσικά δεν υπάρχει κανένα εγγενές λάθος στο να κάνετε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών συνεχώς για σαράντα χρόνια, θα βοηθούσε να κάνετε ένα βήμα πίσω και να παρακολουθείτε τον εαυτό σας να περνάει από τη διαδικασία του εθισμού που λέει ότι εάν δεν κάνετε την πρωινή σας διόρθωση, κάτι θα πάει στραβά. Αυτό απλώς θα σήμαινε ότι υπάρχει κάτι στο βιβλίο εργασιών στο οποίο δεν έχετε δώσει προσοχή, γιατί μπερδεύετε τη μορφή και το περιεχόμενο, τη συμπεριφορά και το νου.

Θα το επαναλάβω, δεν είναι κακό να κάνετε ξανά τις ασκήσεις αν αυτό σας κάνει να αισθάνεστε καλύτερα. Θυμηθείτε ωστόσο, ότι υπάρχει επίσης μια περίοδος που αισθάνεται καλά με την κοκαΐνη. Κάθε φορά που αισθάνεστε ότι δεν μπορείτε να ζήσετε χωρίς αυτό - όποιο κι αν είναι το «αυτό», ακόμα και αυτό το ιερό βιβλίο - εμπλέκεστε σε μια ιδιαίτερη σχέση. Γι' αυτό υπάρχει αυτό το πολύ σημαντικό απόσπασμα στο Μάθημα 189: «Ξέχνα αυτόν τον κόσμο, ξέχνα αυτά τα

μαθήματα, και έλα με εντελώς άδεια χέρια στον Θεό σου» (Εργ.189.7:5). Ο σκοπός των Μαθημάτων είναι να καταστήσει τα Μαθήματα ξεπερασμένα. Δεν πρόκειται να συμβεί αμέσως, αλλά αυτός είναι ο σκοπός τους. Δεν υπάρχει κανένα λάθος εάν δείτε ότι είστε εθισμένοι στα Μαθήματα, αλλά να γνωρίζετε ότι είστε εθισμένοι σε αυτά, και θα γνωρίζετε ότι είστε εθισμένοι με αυτά, εάν δεν μπορείτε να κάνετε χωρίς αυτά. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ως τρία βιβλία, εξακολουθούν να είναι κάτι το εξωτερικό. Τα τρία εξωτερικά βιβλία έχουν σκοπό να σας διδάξουν αυτό που υπάρχει εσωτερικά και μετά να βασιστείτε σε αυτό που υπάρχει εσωτερικά: την Αγάπη του Θεού μέσω του Ιησού ή του Αγίου Πνεύματος.

Χρειάζεται λοιπόν να παρακολουθήσετε τον εαυτό σας αν εθίζεται στα Μαθήματα. Δεν χρειάζεται απαραίτητα να σταματήσετε τον εθισμό, αλλά να το γνωρίζετε. Το μόνο που απαιτείται από κάθε μαθητή είναι να κάνει τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών μία φορά. Αυτό δεν σημαίνει ότι καθώς εργάζεστε με τα *Μαθήματα Θαυμάτων* για πολλά χρόνια, δεν θα εμπνευστείτε από ορισμένα μαθήματα ή προσευχές στα οποία θα επιστρέψετε ξανά και ξανά. Αυτά τα υπέροχα αποσπάσματα και οι προσευχές που παρέχουν εμπνευσμένη βοήθεια όταν τα χρειάζεστε, είναι ένα από τα υπέροχα δώρα των Μαθημάτων. Δεν είναι αυτά το πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι η ανάγκη που αγγίζει τα όρια του εθισμού, όπου πιστεύετε ότι χωρίς τα Μαθήματα κάτι θα έλειπε μέσα σας.

Θα το επαναλάβω, ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να μας εκπαιδεύσουν να γνωρίζουμε ότι μπορούμε να είμαστε σε επαφή με το Άγιο Πνεύμα είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο. Τα τρία βιβλία τους μας προσφέρουν ένα μονοπάτι που μας εκπαιδεύει να έχουμε επίγνωση της Παρουσίας Του όλη την ώρα. Όταν νιώθουμε την Αγάπη Του όλη την ημέρα, δεν χρειαζόμαστε τίποτα άλλο. Αυτή είναι η διαφορά ανάμεσα σε έναν δάσκαλο και έναν προχωρημένο δάσκαλο του Θεού. Ο δάσκαλος του Θεού, όπως εξηγείται στην ενότητα του εγχειριδίου «Πώς πρέπει να περνά την ημέρα του ο Δάσκαλος του Θεού;», είναι κάποιος που χρειάζεται ακόμα δομή και τελετουργικά. Ο προχωρημένος δάσκαλος δεν χρειάζεται πλέον τέτοια βοήθεια γιατί το Άγιο Πνεύμα είναι η δομή και η τελετουργία, όπως λέγεται.

Μπορεί να νομίζετε ότι δεν υπάρχει κανένα λάθος στο να είστε εθισμένοι προσωρινά, μέχρι να είστε έτοιμοι να το εγκαταλείψετε. Το πρόβλημα - και αυτό συμβαίνει με κάθε εθισμό, που είναι και η ιδιαιτερότητα - είναι ότι δεν ξέρεις ότι είναι ιδιαιτερότητα, και άρα δεν ξέρεις ότι είσαι εθισμένος. Με άλλα λόγια, μπορείτε να μελετάτε αυτή τη διδασκαλία, και επειδή είναι ένα τόσο «ιερό» βιβλίο και το κάνετε πιστά κάθε μέρα, κάθε χρόνο, δεν γνωρίζετε πλέον ότι είστε εξαρτημένοι. Δεν γνωρίζετε ότι δεν μπορείτε να το παρατήσετε. Ωστόσο, είναι εντελώς διαφορετικό να μπορείτε να πείτε, «Ναι, είμαι εθισμένος γιατί φοβάμαι να μείνω μόνος μου». Αυτό είναι διαφορετικό γιατί είναι ειλικρινές. Το πρόβλημα ξεκινά όταν νομίζετε ότι κάνετε κάτι ιερό, όταν αυτό είναι απλά μια άλλη μορφή της ιδιαιτερότητας του εγώ.

Βεβαίως, ως μέρος της διαδικασίας, οι άνθρωποι θα πρέπει να δημιουργήσουν μια ιδιαίτερη σχέση με τα Μαθήματα. Παρά τα όσα είπα πριν από λίγο, είναι καλύτερο από την κοκαΐνη, *αρκεί να γνωρίζετε για την εξάρτηση*. Τότε μπορείτε να προχωρήσετε μέσα από αυτά, στην αγάπη που είναι πέρα από την άμυνα. Οποιοσδήποτε έχει υποβληθεί σε ψυχοθεραπεία το γνωρίζει. Ένα τυπικό μέρος της θεραπείας είναι όταν ο ασθενής δημιουργεί και μεταβιβάζει μια ισχυρή προβολή στον θεραπευτή. Ωστόσο, αν αυτή η προβολή παραμείνει, δεν μπορεί να επέλθει θεραπεία, γιατί η γραμμή που υπάρχει ανάμεσα στην πραγματικότητα και τη φαντασία έχει γίνει θολή. Αλλά εάν ο θεραπευτής βοηθήσει τον ασθενή να περάσει μέσα από την εξάρτηση έτσι ώστε να γίνει αυτόνομος, η μεταβίβαση της προβολής θεραπεύεται όπως και ο ασθενής. Εδώ συμβαίνει το ίδιο πράγμα. Ο σκοπός των Μαθημάτων είναι να αναθέσουμε στον Ιησού για να μας βοηθήσει να εξαρτόμαστε από αυτόν, να τον βλέπουμε ως δάσκαλό μας στη θέση του εγώ. Στο τέλος του ταξιδιού συνειδητοποιούμε ότι δεν είναι πια δάσκαλός μας γιατί έχουμε γίνει αυτός. Αυτή η

ευτυχισμένη μέρα έρχεται όταν πλησιάζουμε στο τέλος, αλλά προς το παρόν χρειάζεται να δούμε την ιδιαίτερη σχέση μας με τον Ιησού και την εξάρτηση από αυτόν και την διδασκαλία του. Η πρόκληση είναι να γνωρίζουμε ότι είναι μια προσωρινή και όχι μια μόνιμη θέση.

Θέλω να επεκταθώ εν συντομία στην ιδέα της προσωρινής φύσης της σχέσης μας με τον Ιησού ή με το Άγιο Πνεύμα. Όταν απέχουμε λίγα βήματα από την αποδοχή της Επανόρθωσης και την επίτευξη του πραγματικού κόσμου, αναγνωρίζουμε ότι το Άγιο Πνεύμα δεν είναι διαχωρισμένο από εμάς. Ακριβώς όπως πιστεύαμε ότι είμαστε το εγώ μας, τώρα γνωρίζουμε ότι είμαστε το Άγιο Πνεύμα, γιατί Αυτό είναι μόνο μια Σκέψη, η μνήμη της Αγάπης του Θεού. Αν θυμηθούμε ότι *είμαστε* η Αγάπη του Θεού και η Αγάπη Του είναι μία, πώς θα μπορούσαμε να διαφέρουμε από τη Φωνή που μας το λέει αυτό; Αυτό εννοεί ο Ιησούς όταν λέει ότι είναι η εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος (Δ-6.1:1). Δεν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ αυτού και του Αγίου Πνεύματος εκτός από το ότι ο Ιησούς είναι το όνομα που δίνουμε στο Άγιο Πνεύμα ως μορφή, και τον αντιλαμβανόμαστε ως κάποιον που πραγματικά έζησε σαν σώμα.

Θα επιστρέψουμε στην ιδιαίτερη σχέση που έχουμε με τον Ιησού, εάν αυτός είναι το σύμβολο (ή η εκδήλωση) της Αγάπης του Θεού στον κόσμο μας, και αυτή η Αγάπη είναι που μισούμε και φοβόμαστε επειδή πιστεύουμε ότι είναι σε ανταγωνισμό μαζί μας, θα τον μισήσουμε επίσης, αυτός είναι και ο λόγος που ο κόσμος τον μισούσε πάντα. Επομένως, δεν πρέπει να προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι οι άνθρωποι έχουν ιδιαίτερες σχέσεις με τον Ιησού. Μερικές από τις μορφές που έχουν οι ιδιαίτερες σχέσεις είναι ξεκάθαρα μίσος · άλλες μορφές είναι πιο συγκαλυμμένες και τις λέμε αγάπη. Χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε αυτές τις πτυχές της ιδιαιτερότητας, και τα Μαθήματα είναι ένας πολύ χρήσιμος τρόπος για να το κάνουμε αυτό. Γι' αυτό ο Ιησούς λέει ότι χρειάζεται να τον συγχωρήσουμε (Κ-19.IV-B.6). Ένα από τα βασικά αποτελέσματα που προκύπτουν όταν εργαζόμαστε μέσα από τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι ότι θα θεραπεύσουμε τη σχέση μας με τον Ιησού. Ο ίδιος δεν αναφέρει πολύ συχνά στο βιβλίο εργασιών τον εαυτό του, αλλά αν τα Μαθήματα έχουν προέλθει από αυτόν, τότε σαφώς είναι αυτός που μας μιλάει στις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών.

Όπως έλεγα, παρακολουθήστε τον εαυτό σας να σχετίζεται και να αλληλεπιδρά με το βιβλίο εργασιών. Αυτό που πραγματικά κάνετε είναι να αλληλεπιδράτε με τον *δάσκαλο* του βιβλίου εργασιών. Η ιερή σχέση με τα Μαθήματα έρχεται με την αναγνώριση ότι τα λόγια τους είναι ο δάσκαλός σας, και το Άγιο Πνεύμα ή ο Ιησούς είναι οι ενσαρκώσεις αυτής της διδασκαλίας. Σκοπός τους είναι να σας διδάξουν να θυμάστε Ποιοι είστε · να σας διδάξουν πώς να αισθάνεστε άνετα με το εγώ σας και να το συγχωρείτε · να σας οδηγήσουν μέσα από τον πόνο και τον τρόπο στην αγάπη και την ειρήνη που είναι πέρα από το εγώ. Όταν αποκτήσετε αυτή την αγάπη και την ειρήνη, δεν θα χρειάζεστε πλέον τα *Μαθήματα Θαυμάτων*.

Χρειάζεται να αναγνωρίσουμε τη σημαντική διαφορά που υπάρχει μεταξύ της μορφής και του περιεχομένου. Αυτό που θέλουμε από τα Μαθήματα δεν είναι η μορφή τους, αλλά το περιεχόμενο του διδακτικού τους μηνύματος. Καθώς μαθαίνουμε και ταυτιζόμαστε όλο και περισσότερο με το μήνυμα της συγχώρεσης, θα χρειαζόμαστε όλο και λιγότερο τη μορφή των Μαθημάτων. Μαθαίνουμε να μην θεωρούμε ότι τα Μαθήματα είναι ιδιαίτερα. Ακόμα και το να λέμε ότι προέρχονται από τον Ιησού δεν τα κάνει ιδιαίτερα, γιατί τελικά θέλουμε να μάθουμε ότι ούτε αυτός είναι ιδιαίτερος, αλλιώς θα πιαστούμε στην ίδια παγίδα που παγιδεύτηκαν οι Εκκλησίες για αιώνες. Μια ιερή σχέση με τα Μαθήματα σε αντίθεση με μια ιδιαίτερη σχέση σημαίνει ότι σχετιζόμαστε με αυτά ως μέσο για να φτάσουμε τον σκοπό, όχι ως αυτοσκοπό. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς λέει αυτά τα «βλάσφημα» λόγια που ανέφερα προηγουμένως: «Ξέχνα αυτόν τον κόσμο, ξέχνα αυτά τα μαθήματα...» (Εργ.189.7:5). Ο ίδιος λέει στο κείμενο ότι ο σκοπός κάθε δασκάλου είναι να γίνει περιττός (Κ-4.I.6). Αυτό περιλαμβάνει και αυτόν, τον μεγαλύτερο δάσκαλο.

Είναι σημαντικό να μην παραλείπουμε βήματα, ένα θέμα στο οποίο θα επανέλθουμε ξανά και ξανά. Δεν θέλουμε να απορρίψουμε τα Μαθήματα πριν τα μάθουμε πραγματικά, και δεν θέλουμε να απορρίψουμε τον Ιησού ως δάσκαλό μας πριν μάθουμε όλα όσα μπορεί να μας διδάξει. Για να επιστρέψουμε σε αυτό που είπα προηγουμένως, αυτός είναι ο κίνδυνος όταν εργαζόμαστε μόνο με το βιβλίο εργασιών, επειδή το βιβλίο εργασιών συχνά κάνει τη διαδικασία να ακούγεται τόσο εύκολη. Επανειλημμένα στα μαθήματα του βιβλίου εργασιών ο Ιησούς λέει: «Αυτή είναι μια ξεχωριστή μέρα» ή «Αυτή είναι η μέρα που θα τα καταφέρεις». Στη συνέχεια γυρίζετε σελίδα και συνειδητοποιείτε: «Θεέ μου, δεν τα έχω καταφέρει. Και όχι μόνο δεν τα κατάφερα, αλλά ο Ιησούς ήξερε ότι δεν θα τα κατάφερα, επειδή τα μαθήματα συνεχίζονται». Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε ότι η δική του άποψη για τον χρόνο είναι πολύ διαφορετική από τη δική μας. Όταν λέει: «Αυτή τη μέρα θα τα καταφέρεις», μιλάει για την επίτευξη της αγίας στιγμής, την οποία μπορούμε να επιτύχουμε οποιαδήποτε μέρα, οποιαδήποτε στιγμή, και αυτός ο ευλογημένος χρόνος εκτείνεται στο διηνεκές.

Είναι πολύ εύκολο, αν δεν καταλάβουμε το κείμενο και δεν το έχουμε ως υπόβαθρο, να αναφωνήσουμε: «Τα κατάφερα. Είμαι δάσκαλος του Θεού. Κοιτάξτε με. Μπορώ να λειτουργώ ως διάμεσος μεταξύ αυτού και του πνευματικού κόσμου, να θεραπεύω και να κάνω όλα αυτά τα υπέροχα πράγματα». Αν δουλέψουμε ειλικρινά με το κείμενο, σας εγγυώμαι ότι δεν θα συμβεί αυτό το λάθος. Γι' αυτό λέω ότι το βιβλίο εργασιών δεν είναι η διδασκαλία των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Η διδασκαλία περιέχεται στο κείμενο. Αν δουλέψουμε με το κείμενο και το κατανοήσουμε πραγματικά, δεν θα πέσουμε σε αυτή την παγίδα, γιατί θα συνειδητοποιήσουμε ότι το βιβλίο εργασιών είναι μια σειρά από ασκήσεις εκπαίδευσης του νου, οι οποίες θα μας βοηθήσουν να ξεκινήσουμε τη διαδικασία εφαρμογής της διδασκαλίας του κειμένου στην καθημερινή μας ζωή.

Μια μαθήτρια ανέφερε ότι για εκείνη η αξία του βιβλίου εργασιών είναι ότι τη βοήθησε να έρθει σε επαφή με την αρχαία μνήμη και της δημιουργήθηκε η απορία αν έκανε το βιβλίο εργασιών με το σωστό τρόπο. Φυσικά, μια τέτοια εμπειρία είναι θαυμάσια, όμως αν δεν γενικεύσει αυτή την εμπειρία, ώστε να την ενσωματώσει στη ζωή της, θα υπάρξει πρόβλημα. Επιπλέον, δεν πρέπει να μπει στον πειρασμό να αποδώσει αυτή την εμπειρία στο ότι κάνει το βιβλίο εργασιών. Η γενίκευση είναι ένα πολύ σημαντικό θέμα του βιβλίου εργασιών, και αν οι ασκήσεις του βιβλίου εργασιών γίνουν σωστά, μαζί με τη μελέτη του κειμένου, θα οδηγήσει τους μαθητές να είναι συνέχεια σε επαφή με αυτή τη μνήμη. Με αυτόν τον τρόπο θα αποφύγουμε την εξάρτηση από το βιβλίο εργασιών, κάτι που θα μας εμπόδιζε να γενικεύσουμε μια τόσο όμορφη εμπειρία.

Και πάλι, δεν είναι κακό να έχετε τέτοιου είδους εμπειρίες, επειδή η εργασία με το βιβλίο εργασιών μπορεί κάλλιστα να σας οδηγήσει σε αυτές. Αλλά είναι σημαντικό να δούμε αυτές τις εμπειρίες ως την αρχή, όχι ως το τέλος, και στη συνέχεια να τις γενικεύσουμε σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Αυτό θα μας βοηθούσε να κατανοήσουμε ότι η μνήμη είναι μέσα μας, ότι η μνήμη του Ποιού είμαστε ως τέλειο Παιδί του Θεού είναι μέσα μας, όχι έξω και μόνο σε συγκεκριμένους και ιδιαίτερους ανθρώπους. Το βιβλίο εργασιών, κατά μία έννοια, έχει εκπληρώσει τον σκοπό του αν μας βοήθησε να έρθουμε σε επαφή με την αρχαία μνήμη. Αλλά ο σκοπός αυτός ακυρώνεται, αν αυτό που μάθαμε είναι ότι ο μόνος τρόπος που ερχόμαστε σε επαφή με αυτή την αρχαία μνήμη είναι με το να διαβάζουμε αυτές τις ιερές λέξεις. Με τον ίδιο τρόπο, οι θεραπευτές θα έχουν αποτύχει αν κάθε εβδομάδα όταν οι ασθενείς τους φεύγουν από το γραφείο τους και αισθάνονται υπέροχα, και στη συνέχεια για άλλες έξι ημέρες αισθάνονται απαίσια, για να επιστρέψουν την επόμενη εβδομάδα μόνο και μόνο για να πουν πόσο υπέροχα αισθάνονται όταν μιλούν μαζί τους. Οι θεραπευτές θέλουν οι ασθενείς τους να γενικεύουν αυτά τα θετικά συναισθήματα που τους μεταβίβασαν σε

όλες τις καταστάσεις, συνεχώς. Ο Ιησούς θέλει το ίδιο πράγμα για εμάς καθώς εργαζόμαστε με την διδασκαλία του.

Κάποιες φορές οι μαθητές εκφράζουν πως έχουν την αίσθηση ότι το βιβλίο εργασιών τους κάνει να νιώθουν ότι όλοι τους αγαπούν, σαν το μικρό παιδί που η μητέρα το επαινεί και το ενθαρρύνει καθώς μαθαίνει να περπατάει. Είναι μια καλή παρατήρηση, διότι το βιβλίο εργασιών όντως σας κάνει να αισθάνεστε καλά, και είναι σημαντικό να αισθανόμαστε καλά για τη σχέση που έχουμε με τον εαυτό μας και με τον Θεό, καθώς αυτό διορθώνει το πόσο απόλυτα άσχημα αισθανόμαστε για τον εαυτό μας και για τη σχέση που έχουμε με τον Δημιουργό μας. Ωστόσο, δεν έχουμε επίγνωση αυτού του γεγονότος. Πολλά αποσπάσματα του κειμένου δεν μας κάνουν να αισθανόμαστε καλά, διότι μας ζητείται να κοιτάξουμε πραγματικά το εγώ. Ο Ιησούς αποκαλύπτει την άσχημη και τρομακτική εικόνα του εγωικού συστήματος σκέψης του μίσους, με κάθε επίπονη λεπτομέρεια.

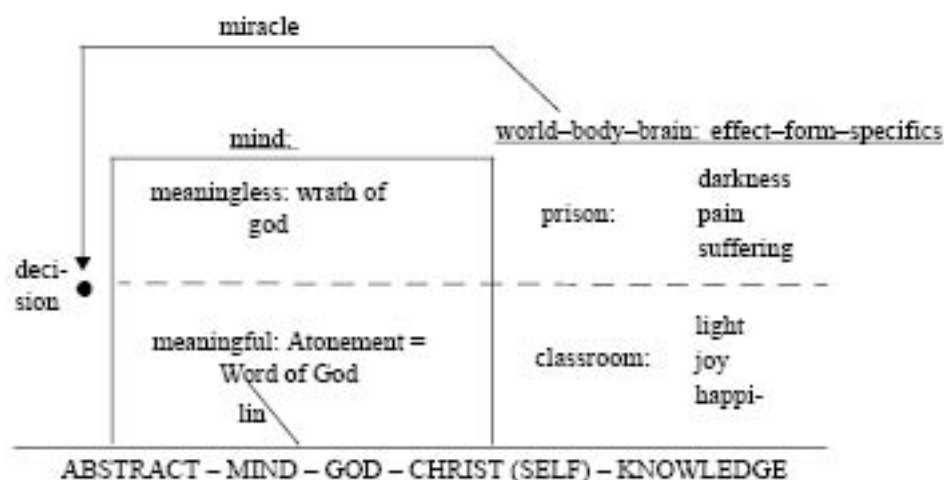
Όμως ο σκοπός του βιβλίου εργασιών δεν είναι αυτός. Σε γενικές γραμμές, μας εφοδιάζει με εμπειρίες που μας κάνουν να αισθανόμαστε καλά, υπενθυμίζοντάς μας ότι ο Θεός δεν είναι θυμωμένος, ούτε ο Ιησούς, ούτε το Άγιο Πνεύμα. Είναι πολύ σημαντικά βήματα, ωστόσο είναι πρώιμα. Το να λεχθεί σε μας ότι ο Θεός δεν γνωρίζει για εμάς, όπως είπα προηγουμένως, δεν είναι χρήσιμο. Είναι μια τρομακτική δήλωση, διότι αν ο Θεός δεν γνωρίζει για εμάς, δεν υπάρχουμε. Και έτσι, προτού είμαστε έτοιμοι να δούμε αυτή την τρομακτική σκέψη και να την ξεπεράσουμε, πρέπει πρώτα να σκεφτούμε τον Θεό ως Κάποιον ο Οποίος μας αγαπά. Το να μάθουμε ότι δεν είμαστε αξιοθρήνητοι αμαρτωλοί, είναι αυτό που αρχίζει να αναιρεί το σύστημα σκέψης που διέπει το σύμπαν και την ύπαρξή μας μέσα σε αυτό.

3. Η Θεωρία στην οποία Βασίζονται οι Ασκήσεις

Μια χρήσιμη προετοιμασία που μπορείτε να κάνετε πριν αρχίσετε τις ασκήσεις, είναι να έχετε γνώση της θεωρίας στην οποία στηρίζεται το βιβλίο εργασιών. Αυτό θα προσφέρει ένα πιο ουσιαστικό πλαίσιο για το τι λένε οι ασκήσεις, τόσο ως διδασκαλία στο επίπεδο της μορφής, όσο και για το προς το πού μας οδηγούν. Είναι ένας άλλος τρόπος να εξηγήσουμε για το πώς εκπαιδεύεται ο νους μέσα από το βιβλίο εργασιών, αλλά θα είναι πιο συγκεκριμένος σε σχέση με τη θεωρία που διέπει τις ασκήσεις.

Το θεωρητικό πλαίσιο που αντικατοπτρίζει το βιβλίο εργασιών είναι ότι η Αγάπη του Θεού είναι ήδη παρούσα στο νου μας, αλλά καλύπτεται από το σύστημα σκέψης του εγώ. Έτσι, το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε, είναι να απομακρύνουμε τις παρεμβολές που γίνονται σε αυτή την Αγάπη. Όπως λέει ένα μάθημα: «Ο δικός σου ρόλος είναι απλώς να αφήσεις όλα τα εμπόδια που έχεις παρεμβάλλει ανάμεσα στον Υιό και τον Θεό τον Πατέρα να αφαιρεθούν ήσυχα μια για πάντα» (Εργ.189.8:3). Με άλλα λόγια, το επίκεντρο των Μαθημάτων δεν είναι ο Θεός ή πώς να βρούμε την αγάπη, αλλά πώς να απομακρύνουμε τα εμπόδια, και το βιβλίο εργασιών είναι προσανατολισμένο ειδικά να μας βοηθήσει να το κάνουμε αυτό. Το βιβλίο εργασιών, αντανakλώντας αυτό που συζητείται με πολύ μεγαλύτερη λεπτομέρεια στο κείμενο (βλ. Κ-19.IV), εξηγεί επίσης αυτά τα εμπόδια. Ένα διάγραμμα θα μας βοηθήσει να εντοπίσουμε τη ροή της διαδικασίας αναίρεσης των εμποδίων. Πρέπει να αναφέρω ότι αυτό το διάγραμμα είναι διαφορετικό από αυτό που χρησιμοποιώ συχνά, διότι είναι αναποδογυρισμένο. Ο λόγος είναι ότι το βιβλίο εργασιών είναι αναποδογυρισμένο, με την έννοια ότι η τυπική κίνηση που βρίσκουμε να απεικονίζεται στο κείμενο είναι ότι ο Θεός είναι στην κορυφή και ο διαχωρισμός είναι η σκάλα που μας οδηγεί μακριά από Αυτόν μέχρι να φτάσουμε στον πάτο. Αυτό σημαίνει ότι η διαδικασία της Επανόρθωσης πηγαιίνει από κάτω προς τα πάνω, όπου ανεβαίνουμε τη σκάλα που μας οδήγησε ο διαχωρισμός (Κ-28.III.1:2). Στο βιβλίο εργασιών, η διαδικασία της συγχώρεσης περιγράφεται συνήθως ως μια

αντίστροφη πορεία, με τον Θεό να βρίσκεται στο κατώτατο σημείο και τα στρώματα της άμυνας του εγώ να τοποθετούνται πάνω από Αυτόν και τη ανάμνησή Του.

Επομένως, ξεκινάμε από το κάτω μέρος μαζί με τον Θεό και τον Χριστό, τον πραγματικό μας Εαυτό. Πολλά σημαντικά μαθήματα αντιπαραβάλλουν τον εγωικό μας εαυτό με τον Εαυτό που είναι η Ταυτότητά μας ως Χριστός. Η ενότητα του Πατέρα και του Υιού είναι η αλήθεια που είναι ο Ουρανός. Πολύ λίγα λέγονται στο βιβλίο εργασιών για το πώς ξεκίνησε ο διαχωρισμός, κάτι που συμβαίνει και στο κείμενο. Το μόνο που αρκεί να πούμε είναι ότι είχαμε τη σκέψη του διαχωρισμού, η οποία στη συνέχεια φάνηκε να μας διαχωρίζει από την Πηγή μας καθώς και από τον αληθινό μας Εαυτό, δημιουργώντας τον διαχωρισμένο νου. Στα *Μαθήματα Θαυμάτων*, το Άγιο Πνεύμα περιγράφεται ως η Φωνή που μιλάει για τον Θεό, η μνήμη που ήρθε μαζί μας στο όνειρό μας και μας θυμίζει Ποιοι είμαστε ως Χριστός. Ως Δάσκαλός μας, το κύριο μήνυμα του Αγίου Πνεύματος είναι η συγχώρεση, η οποία κορυφώνεται με την επίτευξη του πραγματικού κόσμου.

Όταν ο Υιός του Θεού φάνηκε ότι κοιμήθηκε και άρχισε να ονειρεύεται, του μίλησαν δύο φωνές. Η πρώτη είναι η σκέψη του εγώ που μιλά για το διαχωρισμό, στην οποία απαντά η αρχή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος, που λέει ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ. Επιλέγοντας να πιστέψουμε στα ψέματα του εγώ, προσπαθήσαμε να καλύψουμε αυτή τη Φωνή με το εγωικό σύστημα σκέψεων της επίθεσης. Στα πρώτα μαθήματα, ο Ιησούς αναφέρεται στις σκέψεις επίθεσης του εγώ ότι δεν έχουν νόημα, ενώ οι Σκέψεις συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος είναι αυτές μόνο που έχουν νόημα μέσα στο όνειρο. Αυτό θέτει σε λειτουργία έναν σημαντικό όρο που δεν αναφέρεται ποτέ ως τέτοιος στα Μαθήματα, αλλά στον οποίο γίνεται έμμεση αναφορά καθ' όλη τη διάρκεια: το μέρος του διχασμένου νου που επιλέγει ανάμεσα σε αυτές τις δύο φωνές. Τον αποκαλούμε *λήπτη των αποφάσεων (επιλογέα)*, το οποίο συνήθως αναπαριστούμε στο τυπωμένο διάγραμμα με μια μπλε ή μαύρη κουκκίδα.

Μία από τις βασικές ιδέες, ειδικά στα πρώτα μαθήματα του βιβλίου εργασιών, είναι η σχέση μεταξύ αυτών των δύο συστημάτων σκέψης και του κόσμου. Οι σκέψεις επίθεσης, όταν προβάλλονται από το νου, δημιουργούν τον κόσμο, τον οποίο στη συνέχεια βιώνουμε ως φυλακή. Οι τρεις λέξεις που πρωταγωνιστούν στο βιβλίο εργασιών (όπως και στο κείμενο) για να περιγράψουν το πώς βιώνουμε στον φυσικό κόσμο είναι *το σκοτάδι, ο πόνος και ο θάνατος*. Όταν η Σκέψη της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος εκφράζεται στον κόσμο, η ζωή μας εδώ θεωρείται ως αίθουσα διδασκαλίας που αντανακλά το φως της Παρουσίας Του. Ο κόσμος τότε, γίνεται ένας τόπος χαράς και ευτυχίας γιατί ο σκοπός του είναι να μας βοηθήσει να ξυπνήσουμε από το όνειρο.

Μια αρχή που είναι απολύτως ουσιώδης για την κατανόηση των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι ότι δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα σ' αυτό που υπάρχει στον κόσμο και σ' αυτό που υπάρχει στο νου, καθώς ο κόσμος είναι απλώς μια σκιά που αντανακλά τις σκέψεις του νου. Το σημαντικό μάθημα, «Οι σκέψεις μου είναι εικόνες που εγώ έχω φτιάξει» (Εργ.15), περιγράφει πώς οι εικόνες αυτών που αντιλαμβανόμαστε και βιώνουμε στον κόσμο προέρχονται από τις σκέψεις μας. Είναι ένα και το αυτό. Ο Κρισναμούρτι έκανε αυτή την ιδέα τον ακρογωνιαίο λίθο της διδασκαλίας του: το παρατηρούμενο και ο παρατηρητής είναι ένα, αυτό που φαινομενικά υπάρχει έξω είναι ίδιο με αυτό που υπάρχει μέσα. Η ψευδαίσθηση που υπάρχει στον κόσμο είναι ότι υπάρχει διαφορά, ότι ο κόσμος που υπάρχει έξω είναι ξεχωριστός από εμάς. Διαβάζοντας προσεκτικά τα πρώτα μαθήματα, θα εκπλαγείτε όταν διαπιστώσετε ότι η μεταφυσική των Μαθημάτων είναι ξεκάθαρα διατυπωμένη. Με την πρώτη ματιά αυτά τα μαθήματα φαίνονται πολύ απλά, αλλά μόνο απλά δεν είναι.

Στο βιβλίο εργασιών ο Ιησούς ξεκαθαρίζει ότι δεν χρειάζεται να καταλάβουμε τίποτα από όσα λέει. Το μόνο που ζητάει είναι να κάνουμε αυτό που λέει, όχι απαραίτητα να τον πιστέψουμε. Καθώς προχωράμε στην εργασία μας με τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, μπορεί να διαβάσουμε το βιβλίο εργασιών επανειλημμένα, και πιθανότατα να εκπλαγούμε πολύ, όπως μόλις είπα, όταν σε εκείνα τα πρώτα μαθήματα βρούμε τη μεταφυσική σοφία · και πάλι, ότι ο εσωτερικός και ο εξωτερικός μας κόσμος είναι ένα και το αυτό.

Στην προσπάθεια να αλλάξουμε την αντίληψή μας για τους άλλους ανθρώπους και να θεραπεύσουμε τις σχέσεις μας, εστιάζουμε να αλλάξουμε αυτό που αντιλαμβανόμαστε ότι είναι έξω από εμάς, ως σώματα. Ο λόγος είναι ότι πιστεύουμε ότι υπάρχουν πραγματικά άνθρωποι έξω από εμάς που πρέπει να συγχωρεθούν. Στην πραγματικότητα, αυτό που αντιλαμβανόμαστε έξω δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια διασπασμένη σκέψη μέσα στο νου. Αυτό σημαίνει ότι καταλήγουμε να συγχωρούμε τον εαυτό μας, το οποίο είναι άλλο ένα σημαντικό θέμα των Μαθημάτων. Ωστόσο, εφόσον πιστεύουμε ότι είμαστε διαχωρισμένα σώματα που σχετίζονται με άλλα διαχωρισμένα σώματα, αυτή η εμπειρία είναι το σημείο απ' όπου πρέπει να ξεκινήσουμε, γι' αυτό και τα *Μαθήματα Θαυμάτων* είναι γραμμένα με τον τρόπο που είναι γραμμένα, συμπεριλαμβάνοντας το Άγιο Πνεύμα και τον Θεό που αντιμετωπίζονται σαν να είναι ξεχωριστά Άτομα που κάνουν πράγματα για μας. Για άλλη μια φορά, εφόσον είμαστε σαν τα πολύ μικρά παιδιά που δεν καταλαβαίνουν τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στην πραγματικότητα και την ψευδαίσθηση, ο Ιησούς δεν απαιτεί να έχουμε το δικό του επίπεδο κατανόησης. Μας διδάσκει από το δικό του επίπεδο κατανόησης, αλλά η διδασκαλία του έρχεται σε μια μορφή που μπορούμε να δεχτούμε στο δικό μας επίπεδο που πιστεύουμε ότι είμαστε σώματα.

Μόνο όταν καταλάβουμε ότι δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ του εξωτερικού και του εσωτερικού κόσμου, του σώματος και του νου, μπορούμε επίσης να καταλάβουμε ότι συγχωρώντας κάποιον που θεωρούμε ότι είναι έξω από εμάς, συγχωρούμε στην πραγματικότητα ένα μέρος του νου, του οποίου δεν είχαμε επίγνωση. Όπως έχουμε παρατηρήσει, η λογική πίσω από το βιβλίο εργασιών είναι να εκπαιδεύσουμε το νου μας να καταλάβει ότι έχουμε ένα νου που λαμβάνει αποφάσεις. Όλοι πιστεύουμε ότι είμαστε «εδώ έξω», πράγμα που σημαίνει ότι είμαστε σώματα χωρίς νου. Αυτό που θεωρούμε ότι είναι οι σκέψεις μας δεν είναι καθόλου οι σκέψεις μας (βλ. Μάθημα 45). Στην πραγματικότητα, παίρνοντας δύο ξεχωριστές προτάσεις και κάνοντάς τες μία, έχουμε αυτή τη δήλωση: «Οι σκέψεις που νομίζεις ότι σκέφτεσαι δεν είναι οι πραγματικές σου σκέψεις». Αυτό συμβαίνει επειδή οι σκέψεις που νομίζουμε ότι σκεφτόμαστε προέρχονται στην πραγματικότητα από τον εγκέφαλό μας, ο οποίος είναι μέρος του σώματος, και έτσι αυτές δεν είναι καθόλου σκέψεις. Οι πραγματικές σκέψεις είναι μόνο δύο: η ενοχή του εγώ (που περιλαμβάνει σκέψεις αμαρτίας και επίθεσης) και η συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος. Δεν υπάρχουν άλλες.

Νομίζουμε πως οι σκέψεις μας βρίσκονται «εδώ έξω». Επομένως, χρειαζόμαστε ένα πνευματικό μονοπάτι που να μας υπενθυμίζει ότι αυτό που αντιλαμβανόμαστε εξωτερικά είναι μια αντανάκλαση ή μια προβολή αυτού που βρίσκεται μέσα μας. Με αυτή την κατανόηση, επιστρέφουμε την εστίασή μας στο νου, όπου συνειδητοποιούμε ότι έχουμε να κάνουμε μια επιλογή ανάμεσα σε δύο σκέψεις ή δύο δασκάλους. Χρειαζόμαστε τη συγκεκριμένη εκπαίδευση του νου γιατί έχουμε ξεχάσει τις αλήθειες που διατυπώνουν τα Μαθήματα. Αυτή περιλαμβάνει το περιεχόμενο των επιθετικών σκέψεών μας, οι οποίες προβάλλονται ως εξωτερικές επιθετικές σκέψεις. Αυτό το περιεχόμενο του νου είναι ότι επιτεθήκαμε στον Θεό και τώρα πιστεύουμε ότι βρίσκεται σε αντεπίθεση και θα μας επιτεθεί Αυτός. Το εγώ μας έχει πείσει ότι αυτή η τρέλα είναι αληθινή.

Ο Φρόνιτ έφτασε πολύ κοντά στην κατανόηση ότι αυτό που φαίνεται να είναι συνειδητό είναι μια προβολή αυτού που είναι ασυνείδητο, αλλά δεν προχώρησε ποτέ πέρα από τον εγκέφαλο στο νου. Το πραγματικό νόημα του ασυνείδητου είναι, όπως διδάσκουν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ότι οι ασυνείδητες σκέψεις που αφορούν το σώμα δεν είναι το πρόβλημα. Για παράδειγμα, μου συνέβη κάτι τρομερό όταν ήμουν παιδί και δεν θα το κοιτάξω ποτέ ξανά, συνεπώς το καταπιέζω. Αυτό τώρα βρίσκεται στο «ασυνείδητό» μου και βγαίνει στην επιφάνεια κάθε τόσο, αλλά δεν ξέρω από πού προέρχεται. Ωστόσο, δεν είναι αυτό που πραγματικά συμβαίνει. Δεν υπάρχουν ασυνείδητες σκέψεις στον εγκέφαλο. Αυτό που θεωρούμε ότι είναι αυτές οι απαράδεκτες και τρομακτικές σκέψεις είναι μόνο οι αντανakλάσεις ενός νου που έχει τις ρίζες του στην εγωική σκέψη ότι επιτεθήκαμε στον Θεό, κλέψαμε τη ζωή Του και Τον αφήσαμε νεκρό, ανασταίνοντας τους εαυτούς μας στη θέση Του. Όμως Εκείνος σίγουρα θα μας βρει και θα μας εκδικηθεί. Αυτή η τρομακτική σκέψη είναι το πραγματικό νόημα του ασυνείδητου, καθώς βρίσκεται εντελώς έξω από την επίγνωσή μας.

Αυτό δεν διατυπώνεται τόσο ξεκάθαρα στο βιβλίο εργασιών, αλλά υπάρχει στο κείμενο, γι' αυτό και δεν πρέπει να μπερδεύετε το βιβλίο εργασιών με τα ίδια τα Μαθήματα. Το βιβλίο εργασιών, όπως έχω πει, δεν θα σας δώσει το σύνολο και την ουσία της διδασκαλίας των Μαθημάτων. Δεν έχει αυτό το σκοπό. Ο σκοπός είναι το σύστημα σκέψης των Μαθημάτων - το εγώ και η αναιρέση του από το Άγιο Πνεύμα - γι' αυτό οι άνθρωποι έχουν τόσα πολλά προβλήματα με αυτό. Φοβόμαστε ασυνείδητα ότι αν εφαρμόσουμε αυτά που μας διδάσκει ο Ιησούς, η προσοχή μας θα φύγει από τον κόσμο των σωμάτων και θα επιστρέψει στον νου, εκεί όπου κατοικεί η οργή του Θεού. Αυτό μας βοηθά να καταλάβουμε, κάτι που το βιβλίο εργασιών δεν εξηγεί πραγματικά, το γιατί υπάρχει ο κόσμος: για να παρέχει ένα μέρος που μπορούμε να κρυφτούμε, ώστε ο μανιακός Πατέρας μας να μη μας βρει ποτέ. Με άλλα λόγια, θα πρέπει να εξετάσουμε την πραγματική πηγή του άγχους και του πόνου μας, που είναι η απόφαση που πήρε ο νους υπέρ της ενοχής. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με τον κόσμο, αλλά μόνο με το άγχος που προέρχεται από την πεποίθηση ότι ο Θεός θα μας καταστρέψει αν κάποτε μας βρει - το οποίο είναι ο φόβος που προέρχεται από την ενοχή μας που μας λέει ότι μας αξίζει να εξοντωθούμε για το τρομερό και αμαρτωλό πράγμα που κάναμε.

Φυσικά, το εγώ δεν είναι ανόητο. Γνωρίζει ότι με το να το φοβόμαστε τόσο πολύ, όχι μόνο το συντηρούμε πιστεύοντας σε αυτό (πώς μπορείς να φοβάσαι αυτό που δεν υπάρχει;), αλλά και αρνούμενοι τη λύση του Αγίου Πνεύματος. Επομένως, το εγώ επινοεί τη συγκεκριμένη ιδέα ότι έχουμε επιτεθεί στον Θεό, ώστε να φοβόμαστε τόσο πολύ την Παρουσία του Αγίου Πνεύματος, ώστε να προστρέχουμε σε έναν κόσμο και να πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε πραγματικά εκεί με σώματα. Ο σκοπός που έχει αυτό δεν είναι να μας κρατήσει πραγματικά μακριά από την ενοχή μας, επειδή η ενοχή είναι μια ψευδαίσθηση (η αρχή της Επανόρθωσης λέει: δεν υπάρχει κανένας διαχωρισμός, καμία αμαρτία, καμία ενοχή). Ο πραγματικός σκοπός του εγώ είναι να μας κρατήσει

μακριά από το να επιλέξει ο νους μας το Άγιο Πνεύμα ως Δάσκαλό του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς δίνει τόση έμφαση στο να αναπτύξουμε μια σχέση με το Άγιο Πνεύμα, να μάθουμε ότι Αυτός είναι ο μοναδικός μας Φίλος, ο Οποίος μας αγαπά και μας παρηγορεί. Αυτό διορθώνει τη λανθασμένη πεποίθηση ότι το Άγιο Πνεύμα είναι ο εχθρός. Αυτή η παραφροσύνη μας οδήγησε να αρνηθούμε τη στοργική Του Παρουσία στο νου, και την θέση του πήρε η οργή του Θεού, που τώρα βιώνεται μέσα στην τιμωρητική Φωνή Του.

Όσο πιστεύουμε ότι έχουμε επιτεθεί στον Θεό και κλέψαμε το θησαυρό Του, θα πιστεύουμε ότι θα μας τιμωρήσει. Με τη σειρά του, οποιοσδήποτε εκπροσωπεί τον Θεό θα θεωρείται εχθρός, είτε μιλάμε για το Άγιο Πνεύμα, είτε για τον Ιησού, είτε για τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Όποιο και αν ήταν το πρόσωπο που έζησε πριν από δύο χιλιετίες, γνωστό στον κόσμο ως Ιησούς, μπορούμε να καταλάβουμε καλύτερα μέσα από το φακό των Μαθημάτων γιατί προέκυψε ο μύθος της σταύρωσης και γιατί αυτό, που θα μπορούσε να είναι μόνο ένα μήνυμα αγάπης, σταυρώθηκε μαζί του. Ο κόσμος μας έγινε έτσι ένα προπέτασμα καπνού για να κρύψει την ενοχή, την οποία απλώς αντανakλά ο κόσμος: «Ο κόσμος που βλέπεις είναι το απατηλό σύστημα εκείνων που έχουν χάσει τα λογικά τους από την ενοχή» (Κ-13.εισ.2:2).

Κλείνω επαναφέροντας ένα από τα πιο βασικά σημεία του βιβλίου εργασιών: δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα σ' αυτό που υπάρχει έξω (στον κόσμο) και σ' αυτό που υπάρχει μέσα (στο νου).

4. Τα Πρώτα Πενήντα Μαθήματα

Μπορούμε να πούμε ότι τα πρώτα πενήντα μαθήματα του βιβλίου εργασιών είναι παρόμοια, σε μία τουλάχιστον σημαντική πτυχή, για τις πενήντα αρχές των θαυμάτων με τις οποίες ξεκινά το κείμενο. Η ομοιότητά τους έγκειται στο ότι και τα δύο μοιάζουν με μεγάλα πρελούδια του Βάγκνερ, τα οποία περιέχουν πολλά από τα θέματα του μουσικού δράματος που ακολουθεί. Οι πενήντα αρχές των θαυμάτων, οι οποίες με σύντομο και περιεκτικό τρόπο περιγράφουν τα χαρακτηριστικά των θαυμάτων και το πώς και γιατί λειτουργούν, σπέρνουν τους σπόρους για ό,τι θα ενισχύσει το υπόλοιπο κείμενο. Με τον ίδιο τρόπο, θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυτά τα πρώτα πενήντα μαθήματα περιέχουν τους σπόρους ή τα θέματα που θα αναπτυχθούν στα επόμενα μαθήματα.

Σε αυτά τα πρώτα πενήντα μαθήματα λοιπόν, έχουμε μια θαυμάσια περίληψη των ιδίων των *Μαθημάτων Θαυμάτων*, που αντικατοπτρίζει τη βασική θεωρία τους. Στο μεταφυσικό επίπεδο, τα μαθήματα αυτά διδάσκουν ότι ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση, όντας απλά μια σκέψη που δεν έχει φύγει από τον διαχωρισμένο νου. Περιγράφουν τις επιθετικές σκέψεις του εγώ και τον σκοπό του συστήματος σκέψης του που είναι να αυτοσυντηρηθεί, καθώς και το πώς αναιρούμε αυτό το σύστημα σκέψης μέσω της συγχώρεσης. Τέλος, τα μαθήματα μας λένε τι σημαίνει να είσαι δάσκαλος του Θεού, ένα όργανο του φωτός του Ουρανού που λάμπει τώρα μέσα από εμάς.

Ως ένα είδος επανάληψης των κύριων θεμάτων του πρελούδιου, θα κάνω μια σύντομη ανασκόπηση των όσων αναφέρονται στο διάγραμμα. Η αληθινή μας πραγματικότητα και Ταυτότητα είναι ο Χριστός, η επέκταση της Αγάπης του Θεού που είναι ο πραγματικός μας Εαυτός. Στο όνειρο του διαχωρισμού πήραμε μαζί μας τη μνήμη της Αγάπης του Θεού και του Εαυτού μας. Αυτή η μνήμη είναι το Άγιο Πνεύμα και η αρχή της δικής Του Επανόρθωσης. Το εγώ αντιμετωπίζει αυτή τη Σκέψη δημιουργώντας σύννεφα ψευδαίσθησης και ενοχής, τα οποία γεμίζουν το νου μας με επιθετικές σκέψεις που μοιάζουν να πνίγουν τη Φωνή που μας υπενθυμίζει ότι το φως του Χριστού λάμπει ακόμα μέσα μας. Για να διασφαλιστεί ότι ο λήπτης των αποφάσεών μας δεν θα επιλέξει ποτέ το Άγιο Πνεύμα και θα παραμείνει με το εγώ, το εγώ απομακρύνει το σύστημα σκέψεων της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου προβάλλοντάς το στον κόσμο. Ο κόσμος τότε δεν

γίνεται τίποτα περισσότερο από την «απεικόνιση» των σκέψεων του νου για επίθεση, ενοχή και εκδίκηση (Εργ.23.3:2).

Όταν αναγνωρίζουμε ότι υπάρχει «άλλος τρόπος» - υπάρχουν μόνο δύο επιλογές στο νου αντί για μία, και μπορούμε να επιλέξουμε το Άγιο Πνεύμα - τότε κοιτάζουμε έναν κόσμο που έχει μεταμορφωθεί σε μια αίθουσα διδασκαλίας αντί για μια φυλακή, μια αίθουσα διδασκαλίας στην οποία μαθαίνουμε και διδάσκουμε τα μαθήματα της συγχώρεσης. Παρόλο που ο όρος *δάσκαλος του Θεού* δεν εμφανίζεται στο βιβλίο εργασιών (εμφανίζεται μόνο στο εγχειρίδιο), η έννοια του δασκάλου του Θεού εμφανίζεται. Το μάθημα 37, «Η αγιότητά μου ευλογεί τον κόσμο», είναι μια όμορφη περιγραφή του τι σημαίνει να είσαι δάσκαλος του Θεού. Όταν απομακρύνουμε τα εμπόδια στο νου μας, το γεμάτο αγάπη φως του Ιησού ή του Αγίου Πνεύματος λάμπει μέσα από εμάς. Είναι η αγιότητα την οποία έχει επιλέξει ο νους μας που ευλογεί τον κόσμο, απλά και μόνο με το να είναι αυτό που είναι.

5. Περνώντας Μέσα από τα Σύννεφα της Ενοχής

Τα σχόλιά μου εδώ εστιάζουν συγκεκριμένα στη διαδικασία της διέλευσης μέσα από τα σύννεφα (της ενοχής), για την οποία ο Ιησούς μιλάει συγκεκριμένα στα Μαθήματα 69 και 70. Πράγματι, μας λέει εκεί ότι αυτός είναι εκείνος που θα μας βοηθήσει να περάσουμε μέσα από αυτά (Εργ.70.9:3-4). Στη συνέχεια, θα επικεντρωθώ στο τι σημαίνει να είσαι δάσκαλος του Θεού, μια προέκταση της Αγάπης και του φωτός του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο. Αυτός είναι ένας τομέας που μπορεί να δημιουργήσει ιδιαίτερο πειρασμό για να παγιδευτούν οι μαθητές, επειδή έχουν την τάση να συγχέουν τη μορφή και το περιεχόμενο. Τέλος, όπως έχω τονίσει προηγουμένως, η ιδέα του να μην παγιδευόμαστε σε τελετουργίες και δομές είναι καταλυτική για τη διαδικασία των μαθημάτων του βιβλίου εργασιών. Υπάρχουν κάποια αποσπάσματα που αναφέρονται αργότερα στο βιβλίο εργασιών που ασχολούνται συγκεκριμένα και με αυτούς τους τομείς.

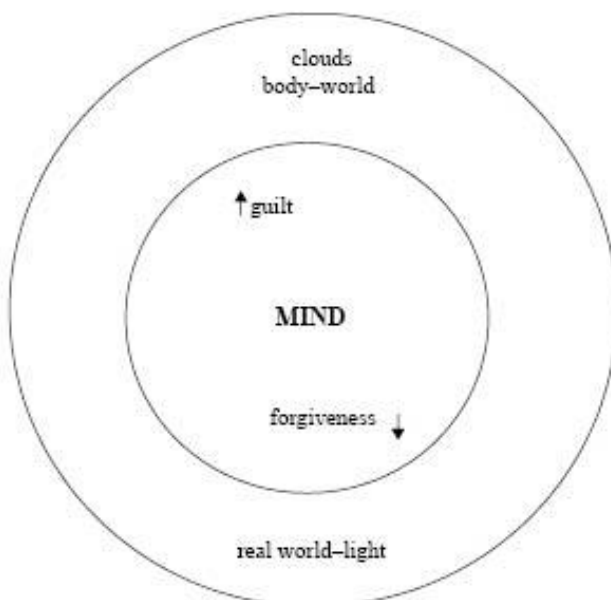
Τα Μαθήματα από 68 έως 72 αντιπαραβάλλουν το σχέδιο που έχει το εγώ για τη σωτηρία μέσω της ενοχής και της επίθεσης, με το σχέδιο που έχει ο Θεός για τη σωτηρία μέσω της στροφής προς τα μέσα και της συγχώρεσης. Ανατρέχοντας στο διάγραμμα, μπορούμε να δούμε ότι το σχέδιο που έχει το εγώ για τη σωτηρία, το οποίο είναι το σχέδιο του εγώ για να σώσει τον εαυτό του, είναι το να κάνει πρώτα τις σκέψεις ενοχής και επίθεσης πραγματικές στο νου, και στη συνέχεια να προβάλει αυτό το περιεχόμενο, αφήνοντάς μας να αντιμετωπίσουμε την ενοχή και την επίθεση που τώρα γίνεται αντιληπτή ότι βρίσκεται έξω από εμάς. Η εστίασή μας καθλώνεται στον άνου κόσμο των σωμάτων, που αποτελεί το αποκορύφωμα της στρατηγικής του εγώ. Το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία, που στην πραγματικότητα είναι το σχέδιο του Αγίου Πνεύματος, είναι η θαυματουργή επιστροφή των επιθετικών σκέψεων από τον κόσμο στο νου, για να εξεταστούν εκεί χωρίς κρίση και έτσι να απελευθερωθούν. Το σχέδιο του εγώ μας ωθεί να κοιτάζουμε έξω · η διόρθωση του Αγίου Πνεύματος μας οδηγεί να κοιτάζουμε μέσα μας.

Το Μάθημα 69 χρησιμοποιεί τα σύννεφα για να συμβολίσει την παρεμβολή του εγώ στην αλήθεια. Στην άσκηση της παραγράφου 4, μας ζητείται να «προσπαθήσουμε να απελευθερώσουμε όλο το περιεχόμενο που απασχολεί γενικά τη συνειδητότητά μας». Παρόλο που σε αυτό το σημείο το βιβλίο εργασιών δεν εξηγεί αυτή τη διαδικασία, ο τρόπος με τον οποίο απελευθερώνουμε το περιεχόμενο που γενικά απασχολεί τη συνειδητότητά μας (επιθετικές σκέψεις, πικρίες κ.λπ.) είναι να τις κοιτάζουμε χωρίς κρίση. Θα το πω για άλλη μια φορά, το βιβλίο εργασιών δεν πρέπει να θεωρείται υποκατάστατο του κειμένου, επειδή η διαδικασία όπως εκφράζεται εδώ ακούγεται τόσο εύκολη, λέγοντας ότι το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να κλείσουμε τα μάτια μας, να σκεφτούμε τις πικρίες μας, να τις αφήσουμε να φύγουν, και μετά θα βρεθούμε να λουζόμαστε στο φως του Ουρανού. Όλοι γνωρίζουμε ότι αυτό δεν είναι τόσο εύκολο στην πράξη. Υπάρχει κίνδυνος

όταν νομίζουμε ότι είναι εύκολο, γιατί τότε θα πιστέψουμε ότι έχουμε αφήσει το εγώ, ενώ δεν το έχουμε αφήσει καθόλου. Αυτό που έχουμε κάνει είναι να θάψουμε τις επιθετικές σκέψεις στο νου μας, και από εκεί αναπόφευκτα θα βγουν στην επιφάνεια με πολύ δυσάρεστους τρόπους.

Παίρνοντας ως παράδειγμα το ζήτημα των αμβλώσεων, πολλοί άνθρωποι που ισχυρίζονται ότι ενεργούν στο όνομα της αγάπης και της ζωής καταλήγουν στην πραγματικότητα να επιτίθενται, ακόμη και να δολοφονούν, για να υπερασπιστούν τις πεποιθήσεις τους. Αυτή είναι η προβολή στην πράξη. Την ενοχή μέσα στο νου, που νομίζουμε ότι έχει αναιρεθεί επειδή είμαστε στην πλευρά της αλήθειας, της αγάπης και του Θεού, δεν την εξετάζουμε και έτσι την αρνούμαστε ή την καταπιέζουμε. Αναπόφευκτα, λοιπόν, η ενοχή θα εμφανιστεί ξανά και θα προβληθεί. Έτσι εξηγείται πώς καλοπροαίρετοι άνθρωποι μπορούν να διεξάγουν σκληρούς και φρικτούς πολέμους στο όνομα της αγάπης και της αλήθειας. Σίγουρα εξηγεί γιατί οι Χριστιανοί ανά τους αιώνες μπόρεσαν να διεξάγουν πολέμους στο όνομα του Πρίγκιπα της Ειρήνης. Απλώς δεν είχαν επίγνωση των κρυμμένων σκέψεων ενοχής και επίθεσης, που αποτελούν πρόσφορο έδαφος για προβολή, επίθεση και πόλεμο.

Στη συνέχεια ο Ιησούς μας ζητά να σκεφτούμε το νου μας «σαν έναν τεράστιο κύκλο, που περιβάλλεται από ένα στρώμα βαριών, σκοτεινών νεφών. Μπορείτε να δείτε μόνο τα σύννεφα, διότι φαινομενικά στέκεστε έξω από το κύκλο και απόλυτα διαχωρισμένοι από αυτόν.» (Εργ-69.4:2-3). Ο Ιησούς δανείζεται μια εικόνα που χρησιμοποίησε για πρώτη φορά σε ένα σημαντικό απόσπασμα του κειμένου, το οποίο είναι πολύ πιο περίπλοκο (Κ-18.ΙΧ.5-8). Όταν συγκρίνουμε τα δύο αποσπάσματα, βλέπουμε και πάλι ότι το βιβλίο εργασιών δεν αποσκοπεί στο να υποκαταστήσει το κείμενο. Για να βοηθήσω στην απεικόνιση των ιδεών που εκφράζονται σε αυτά τα αποσπάσματα, έφτιαξα ακόμα ένα διάγραμμα:

Μας επισημαίνεται τώρα ότι ο διχασμένος νους περιβάλλεται από έναν κύκλο νεφών. Για την ακρίβεια, τα σύννεφα είναι η επένδυσή μας στον κόσμο της ιδιαιτερότητας και της ενασχόλησής μας με το σώμα. Τα «σκοτεινά σύννεφα» είναι το σύστημα σκέψης του εγώ που προβάλλεται προς τα έξω. Είναι ενδιαφέρον ότι το βιβλίο εργασιών δεν μιλάει για την προβολή ως σώμα ή ως κόσμος, όπως κάνει το κείμενο. Εκεί, γίνεται μια σημαντική διάκριση μεταξύ της ενοχής στο νου μας και της προβολής της ενοχής στο σώμα και τον κόσμο, μια διάκριση που δεν είναι απαραίτητη για τον

σκοπό της άσκησης. Να θυμάστε ότι ο Ιησούς μας έχει πει ότι δεν είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε αυτό που μας λέει. Το μόνο που χρειάζεται είναι να κάνουμε αυτό που μας ζητά. Για τον σκοπό της άσκησης, δεν χρειάζεται παρά να ξεπεράσουμε τα σύννεφα και να επιστρέψουμε στο νου. Η συζήτηση στο κείμενο μας βοηθά να κατανοήσουμε τη φύση της διαδικασίας, ότι τα σύννεφα της ενοχής βρίσκονται πραγματικά στο νου. Από εκεί η ενοχή προβάλλεται στον κόσμο, ο οποίος στη συνέχεια υιοθετεί τη λειτουργία των νεφών να αποκρύπτει το φως από το νου μας που λαμβάνει τις αποφάσεις, καθώς και να μας εμποδίζει να το επιλέγουμε.

Όταν «στεκόμαστε έξω από τον κύκλο», δεν βλέπουμε το νου, που σημαίνει ότι ταυτιζόμαστε με το σώμα. Το θέμα, βέβαια, είναι ότι το φως βρίσκεται στο νου μας, αλλά όταν βρισκόμαστε έξω από αυτόν, το μόνο που βλέπουμε είναι τα σύννεφα, και επομένως «δεν μπορούμε να δούμε κανέναν λόγο να πιστέψουμε ότι υπάρχει ένα λαμπρό φως κρυμμένο από τα σύννεφα. Τα σύννεφα φαίνονται να είναι η μόνη πραγματικότητα. Φαίνεται να είναι το μόνο που υπάρχει για να δούμε». Όλοι γνωρίζουμε ότι όταν βρισκόμαστε εν μέσω μιας κρίσης, κατάθλιψης ή άγχους ή όταν πονάμε, δεν υπάρχει τίποτα άλλο που να είναι πραγματικό για εμάς. Ο Θεός είναι το τελευταίο πράγμα που περνά από το νου μας, εκτός εάν Αυτός είναι μια μαγική Θεότητα στην Οποία προσευχόμαστε να μας βγάλει από το πρόβλημα που δημιουργήσαμε. Ο πραγματικός, στοργικός Θεός παραμένει ένα απόλυτο κενό, επειδή το μόνο που γνωρίζουμε είναι τα σύννεφα. Όταν εμπλεκόμαστε με οποιαδήποτε κατάσταση στον κόσμο την οποία θεωρούμε σημαντική, δεν μπορούμε να έχουμε επίγνωση του φωτός που λάμπει στο νου. Ο κόσμος των νεφών απαιτεί την προσοχή μας, και μετατρέπεται σε έναν ισχυρό μηχανισμό απόσπασης της προσοχής μας και απορρόφησης στις μέριμνες, που φυσικά είναι και ο σκοπός του.. Ο Θεός μοιάζει με μύθο, ο Ιησούς με ανύπαρκτο ον και η συγχώρεση απολύτως αδύνατη. Δεν υπάρχει κανείς στον κόσμο που να μην ξέρει πώς είναι, γιατί αυτό είναι το νόημα της ύπαρξης εδώ.

Από τη στιγμή που βλέπουμε τα σύννεφα ως τη μόνη πραγματικότητα, δεν πρόκειται να προσπαθήσουμε να τα διαπεράσουμε, γιατί δεν έχουμε ιδέα αν υπάρχει κάτι πέρα από αυτά. Αυτός ακριβώς είναι ο σκοπός των νεφών της ενοχής, που προβάλλονται ως σύννεφα σωματικών προβλημάτων και ανησυχιών που κρύβουν τα σύννεφα της ενοχής του νου. Μπορούμε να δούμε σε όλα αυτά τον πανίσχυρο σκοπό που εξυπηρετεί το βιβλίο εργασιών, και τα *Μαθήματα Θαυμάτων* γενικότερα: που είναι να μας υπενθυμίζει ότι υπάρχει πράγματι ένα φως που λάμπει στο νου, και ότι υπάρχει πράγματι ένας άλλος τρόπος, κάτι περισσότερο στο νου μας από την ενοχή, ένας άλλος σκοπός στον κόσμο πέρα από την επιβίωση και την ελαχιστοποίηση του πόνου, μιας ζωής μέσα σε ένα σώμα φυλακή, που υποφέρει και πεθαίνει.

Ας πάμε τώρα στο αντίστοιχο απόσπασμα του κειμένου. Ο σκοπός μου σε αυτό είναι διπλός: όχι μόνο να αναπτύξω το μήνυμα του μαθήματος, αλλά και να δείξω πώς το βιβλίο εργασιών δεν υποκαθιστά το κείμενο, το οποίο παρέχει μια σε βάθος ανάλυση της σχέσης νου και σώματος, και πώς η ενοχή λειτουργεί για να κρύψει το φως. Το απόσπασμα αυτό βρίσκεται στο κεφάλαιο 18, στο δεύτερο μισό της ενότητας «Οι Δύο κόσμοι». Η βάση για αυτό το υλικό είναι η συζήτηση, που είναι μία από τις σημαντικότερες στα Μαθήματα, η οποία αφορά τον κόσμο που φτιάχτηκε κυριολεκτικά για να κρύψει την ενοχή στο νου.

Για τους σκοπούς αυτού του διαγράμματος η ενοχή απεικονίζεται στο πάνω μέρος του νου και η συγχώρεση στο κάτω μέρος. Ο σκοπός του κόσμου είναι να κρύψει την ενοχή του νου. Θυμηθείτε ότι το εγώ πάντα φοβάται ότι θα επιστρέψουμε στο νου μας και θα επιλέξουμε τη συγχώρεση του Αγίου Πνεύματος αντί για την ενοχή του. Ακριβώς όπως η ενοχή δημιουργήθηκε για να κρύψει το Άγιο Πνεύμα στο νου μας, ο κόσμος εξυπηρετεί τον σκοπό να καλύψει την ενοχή. Ο κόσμος τώρα φαίνεται ως σκιά της ενοχής μας, μόνο που δεν ξέρουμε πού ή ακόμη και τι είναι η ενοχή. Το μόνο που πιστεύουμε είναι οι σκιές. Αυτό παραπέμπει στην Αλληγορία του Σπηλαίου του Πλάτωνα, όπου

οι φυλακισμένοι βλέπουν μόνο τις σκιές στον εσωτερικό τοίχο του σπηλαίου, και επειδή οι αλυσίδες τους εμποδίζουν να γυρίσουν, δεν γνωρίζουν ότι υπάρχει μια πηγή φωτός πίσω τους, ότι υπάρχουν πραγματικές μορφές που περπατούν πέρα-δώθε στο δρόμο έξω από το σπήλαιο. Το μόνο που βλέπουν είναι οι σκιές στον εσωτερικό τοίχο, και έτσι μπερδεύουν αυτές τις σκιές με την πραγματικότητα, μία σύγχυση που ήταν ένα από τα κύρια θέματα του Πλάτωνα. Ο Ιησούς κάνει το ίδιο πράγμα στην διδασκαλία του, αν και η έκταση της σύγχυσης που περιγράφει εκτείνεται πέρα από του Πλάτωνα. Το θέμα είναι ότι ο κόσμος είναι η σκιά της ενοχής μας, όμως εμείς νομίζουμε ότι οι σκιώδεις μορφές είναι πραγματικές.

Για να ολοκληρώσουμε την εικόνα, μπορούμε να δούμε ότι ακριβώς όπως η ενοχή προβάλλεται στον κόσμο και μετατρέπεται σε σύννεφα που κρύβουν το φως, η συγχώρεση επεκτείνεται στον κόσμο, μια επέκταση που τελικά γίνεται ο πραγματικός κόσμος που αντανakλά το φως του Χριστού. Όσον αφορά το διάγραμμα, το εγώ μας βάζει να κινηθούμε προς τα πάνω από το νου προς τον κόσμο, ενώ το Άγιο Πνεύμα μας βάζει να κινηθούμε από τον κόσμο προς το νου, επιτρέποντας στην Αγάπη Του να επεκταθεί στον κόσμο.

Αυτή, λοιπόν, είναι η ουσία του αποσπάσματος από το κείμενο. Στις δύο προηγούμενες παραγράφους, ο Ιησούς έφτιαξε την εικόνα των νεφών και είπε ότι αν στεκόμαστε στη γη και κοιτάμε τα σύννεφα, μπορεί να δούμε σε αυτά κάθε είδους εικόνες, που θυμίζουν την προηγούμενη συζήτησή μας για τις κηλίδες από μελάνι του Rorschach. Όσον αφορά τα σύννεφα, ο Ιησούς λέει: «είναι εύκολο να δεις ένα ολόκληρο κόσμο να αναδύεται. Μια συμπαγή οροσειρά, μια λίμνη, μια πόλη...» (Κ-18.ΙΧ.7:1-2). Αυτό όμως δεν κάνει πραγματικό αυτό που βλέπουμε. Λέει επίσης ότι τα σύννεφα μπορεί να φαίνονται στερεά, αλλά δεν έχουν τη δύναμη να σταματήσουν ακόμα και την πτώση ενός κουμπιού (Κ-18.ΙΧ.6:4). Και συνεχίζει την εικόνα στην παράγραφο 8:

Το ίδιο θα έπρεπε να είναι και με τα σκοτεινά σύννεφα της ενοχής, που δεν είναι ούτε πιο διαπεράσιμα ούτε πιο ουσιαστικά. Δεν θα πάθεις ούτε μια γρατζουνιά αν περάσεις μέσα από αυτά. Άφησε τον Οδηγό σου να σε διδάξει την ανούσια φύση τους καθώς θα σε οδηγεί να περνάς μέσα από αυτά, γιατί κάτω από αυτά υπάρχει ένας κόσμος φωτός όπου πάνω του δεν μπορούν να ρίξουν καμιά σκιά. Τις σκιές τους τις ρίχνουν στον κόσμο πέρα από αυτές, πιο μακριά από το φως. Όμως δεν μπορούν να ρίξουν την σκιά τους στον κόσμο του φωτός.(Κ-18.ΙΧ.8)

Τα σύννεφα φαίνεται να έχουν τη δύναμη να καταστρέψουν τον ήλιο, αλλά το μόνο που κάνουν είναι να τον κρύβουν. Από μόνα τους, τα σύννεφα δεν έχουν καμία υπόσταση. Δεν είναι συμπαγή, αν και μπορεί να φαίνονται ότι είναι, το οποίο αναγνωρίζεται από όποιον έχει πετάξει και παρατηρεί πώς το αεροπλάνο πετάει πάνω από την συννεφιά σε μέρη όπου ο ουρανός φωτίζεται έντονα από τον ήλιο. Ο Ιησούς χρησιμοποιεί την ίδια εικόνα και εδώ. Μας ζητά να περάσουμε μέσα από τα σύννεφα της ενοχής και να συνειδητοποιήσουμε την ανυπόστατη φύση τους.

Το επόμενο βήμα:

Αυτός ο κόσμος του φωτός, αυτός ο κύκλος της λαμπρότητας είναι ο πραγματικός κόσμος, όπου η ενοχή συναντιέται με την συγχώρεση. Εδώ ο εξωτερικός κόσμος γίνεται ορατός εκ νέου, δίχως την σκιά της ενοχής επάνω του. Εδώ συγχωρείσαι, διότι εδώ έχεις συγχωρήσει τους πάντες. Εδώ είναι η νέα αντίληψη, όπου τα πάντα είναι φωτεινά και λάμπουν με αθωότητα, εξαγνισμένα στο ύδωρ της συγχώρεσης, και καθαρά από κάθε κακιά σκέψη που έθεσες ποτέ πάνω τους.(Κ-18.ΙΧ.9:1-4)

Για να συνοψίσουμε τη διαδικασία: Περνάμε μέσα από τα σύννεφα του κόσμου συνειδητοποιώντας ότι δεν είναι παρά σκιές του νέφους που είναι η ενοχή του νου. Όταν αφήνουμε τον Ιησού να μας

κρατήσει από το χέρι, κατά κάποιον τρόπο, περνάμε από την ενοχή στη συγχώρεση, που σημαίνει ότι κοιτάμε την ενοχή μας χωρίς να την κρίνουμε. Φέρνουμε την ενοχή στη συγχώρεση, το σκοτάδι στο φως, τις ψευδαισθήσεις στην αλήθεια. Σε πρακτικό επίπεδο, αυτό σημαίνει ότι όταν νιώθουμε να μας κατακλύζουν οι σκέψεις του εγώ, φέρνουμε την ενοχή, το θυμό, την ιδιαιτερότητα, την κατάθλιψη και το άγχος μας στον Ιησού ή στο Άγιο Πνεύμα. Κοιτάζουμε αυτές τις σκέψεις μαζί Τους, πράγμα που σημαίνει ότι δεν κρίνουμε τον εαυτό μας. Με αυτόν τον τρόπο η ενοχή μας συγχωρείται, και όταν συγχωρείται εξαφανίζεται. Τότε δεν απομένει τίποτε άλλο εκτός από το φως της συγχώρεσης. Η τέλεια ταύτιση με αυτό το φως είναι η κατάσταση του νου που είναι γνωστή ως πραγματικός κόσμος. Από αυτή την οπτική βλέπουμε τον ίδιο κόσμο, όχι πια μέσα από τα μάτια της ενοχής που μας οδηγεί να βιώνουμε τον κόσμο ως εχθρικό ή απειλητικό, αλλά μέσα από τα μάτια της συγχώρεσης, μέσα από την όραση του Χριστού. Το φως αυτής της όρασης λάμπει μέσα μας, ενημερώνοντας όλες τις αντιλήψεις μας, αν βρισκόμαστε σε ένα όμορφο φυσικό περιβάλλον ή σε ένα στρατόπεδο θανάτου.

Επανερχόμενοι στο Μάθημα 69 του βιβλίου εργασιών, βρίσκουμε την ίδια διαδικασία που μόλις είδαμε να περιγράφεται στο κείμενο, χωρίς όμως η παρουσίαση να είναι τόσο περίπλοκη:

Αφού έχεις σκεφτεί την σημαντικότητα αυτού που προσπαθούμε να κάνουμε για σένα και τον κόσμο προσπάθησε να ηρεμήσεις με τέλεια ακινησία, και να θυμηθείς μόνο το πόσο θέλεις να φτάσεις το φως μέσα σου σήμερα, -- τώρα! Να είσαι αποφασισμένος να πας πέρα από τα σύννεφα. Άπλωσε το χέρι σου και άγγιξε τα μέσα στο νου σου. Σπρώξε τα στο πλάι με το χέρι σου · νιώσε τα να ακουμπάνε στα μάγουλά σου και στο μέτωπό σου και στα βλέφαρά σου καθώς περνάς μέσα από αυτά. Συνέχισε · τα σύννεφα δεν μπορούν να σε σταματήσουν.(Εργ.69.6)

Κοντά στο τέλος του Μαθήματος 70, ο Ιησούς κάνει τη διαδικασία πολύ πιο προσωπική:

Τώρα θα προσπαθήσουμε πάλι να φτάσουμε το φως μέσα σου, το οποίο βρίσκεται εκεί όπου βρίσκεται η σωτηρία σου. Δεν μπορείς να την βρεις στα σύννεφα που περιβάλλουν το φως, κι εκεί είναι που το έψαχνες πριν. Δεν είναι εκεί. Είναι πέρα από τα σύννεφα, μέσα στο φως πέρα από αυτά. Να θυμάσαι ότι θα χρειαστεί να περάσεις μέσα από τα σύννεφα πριν μπορέσεις να φτάσεις το φως. Αλλά να θυμάσαι, ακόμα, ότι ποτέ δεν βρήκες τίποτα μέσα στα σύννεφα που φαντάστηκες που να είχε διάρκεια, ή που να το ήθελες. (Εργ.70.8)

Σε αυτό το σημείο εκφράζεται το σημαντικό θέμα που τονίζω. Για να φτάσουμε το φως πρέπει πρώτα να εξετάσουμε το σκοτάδι. Δεν μπορούμε να παρακάμψουμε βήματα. Πρέπει να περάσουμε μέσα από τα σύννεφα. Σε αυτό το σημείο οι μαθητές των Μαθημάτων μπορεί να εγκλωβιστούν, κάτι που συμβαίνει, όπως έχω πει, όταν δουλεύουν μόνο με το βιβλίο εργασιών. Δεν θα καταλάβουν τη διαδικασία της θεραπείας. Δεν μεταπηδάμε απλά από τον κόσμο, όπου βρισκόμαστε, στο Φως του Χριστού. Πρώτα περνάμε μέσα από τα σύννεφα της ενοχής, το οποίο σημαίνει ότι εξετάζουμε την ιδιαιτερότητά μας και όλα τα άλλα θέματα του εγώ. Εδώ είναι που εμφανίζεται η αντίσταση, ο φόβος επιδεινώνεται και βρίσκουμε την πηγή του πειρασμού να αλλάξουμε τα Μαθήματα ώστε να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες μας.

Είναι επίσης σημαντικό ότι δεν είμαστε υποχρεωμένοι να το κάνουμε αυτό αν δεν το θέλουμε. Δεν χρειάζεται να ασχοληθούμε με το εγώ, και υπάρχουν πολλά άλλα πνευματικά μονοπάτια που δεν το ζητούν αυτό από εμάς. Δεν υπάρχει κάτι λάθος σε καμία από αυτές τις προσεγγίσεις. Αν αυτό είναι το μονοπάτι στο οποίο συντονιζόμαστε, πρέπει να το ακολουθήσουμε. Ωστόσο, δεν πρέπει να συγχέουμε τα Μαθήματα Θαυμάτων με τα υπόλοιπα μονοπάτια. Αυτή δεν είναι μια διδασκαλία για να πάμε απλώς στο φως, αλλά για να περάσουμε μέσα από το σκοτάδι. Συγχωρούμε το σκοτάδι της

ενοχής μας, μαθαίνοντας να μην το φοβόμαστε. Με τους συμμάχους του εγώ την ενοχή και το φόβο να έχουν χαθεί, δεν απομένει τίποτε άλλο εκτός από το φως.

Επιπλέον, δεν χρειάζεται να ψάξουμε για το φως ή να πάμε σε αυτό, γιατί το φως βρίσκεται εκεί. Αν πρέπει να το αναζητήσουμε, λέμε στον εαυτό μας ότι δεν είναι εκεί. Απεναντίας, θέλουμε να ψάξουμε για το σκοτάδι, τις σκοτεινές σκέψεις στο νου μας, ώστε να μπορέσουμε να τις συγχωρήσουμε. Αυτό δεν σημαίνει ότι προτείνεται να κάνουμε εκτεταμένη ανάλυση. Βρίσκουμε τις σκοτεινές σκέψεις απλώς παρατηρώντας πώς αλληλεπιδρούμε με τον κόσμο μέσα από τις συνεχείς μας κρίσεις, και στη συνέχεια φέρνουμε αυτές τις κρίσεις στον γεμάτο ενοχές νου που είναι η πηγή τους. Κοιτάζοντας αυτές τις επικριτικές σκέψεις χωρίς να τις κρίνουμε, χωρίς να κάνουμε επίθεση σ' αυτές ή να νιώθουμε ενοχές γι' αυτές, τις κάνουμε να χάσουν τη δύναμή τους. Και τότε θα εξαφανιστούν στο απαλό φως της συγχώρεσής μας.

Όλοι μπορούμε να ταυτιστούμε με την τελευταία πρόταση: «Αλλά θυμήσου επίσης ότι ποτέ δεν βρήκες τίποτα μέσα στα σύννεφα που φαντάστηκες, το οποίο να είχε διάρκεια, ή να το ήθελες». Αν είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας, θα αναγνωρίσουμε ότι όταν πετυχαίνουμε έναν στόχο που έχουμε θέσει για τον εαυτό μας, νιώθουμε ότι ποτέ δεν είναι αρκετός. Ίσως είναι αρκετός για εκείνη την ημέρα, αλλά δεν θα είναι αρκετός την επόμενη ημέρα, ή την επόμενη εβδομάδα ή τον επόμενο μήνα. Πάντα χρειαζόμαστε περισσότερα. Τίποτα σε αυτόν τον κόσμο δεν μας ικανοποιεί ούτε μας γεμίζει ολοκληρωτικά και μόνιμα.

Πρέπει πραγματικά να το αποδεχτούμε αυτό. Άλλο πράγμα είναι να λέμε τα λόγια του Ιησού, γνέφοντας γλυκά καθώς λέμε: «Ναι, ναι, ναι, αυτό που λες είναι αλήθεια» και είναι εντελώς διαφορετικό πράγμα να κατανοήσουμε πλήρως τι εννοεί και να είμαστε ξεκάθαροι με τον εαυτό μας, όχι μόνο όσον αφορά τους προφανείς τρόπους με τους οποίους ο κόσμος μας έχει απογοητεύσει, αλλά και τους ανεπαίσθητους τρόπους με τους οποίους τα πράγματα που αναζητήσαμε στον κόσμο δεν μας ικανοποίησαν. Σχεδόν σε όλους μας υπάρχει μια ελλοχεύουσα ελπίδα, συνήθως ασυνείδητη, ότι υπάρχει ακόμη κάποια πτυχή της ιδιαιτερότητας που θα μας δώσει αυτό που θέλουμε, κάτι στον κόσμο που θα μας κάνει να νιώσουμε καλά με τον εαυτό μας. Αυτό είναι άλλο ένα παράδειγμα της σύγχυσης μορφής και περιεχομένου, πιστεύοντας ότι κάτι από τον εξωτερικό κόσμο (τη μορφή) θα καλύψει την έλλειψη που βιώνουμε μέσα στο νου μας (το περιεχόμενο).

Ο Ιησούς συνοψίζει με την πιο παρηγορητική και καθησυχαστική προσφορά της βοήθειάς του:

Εφόσον όλες οι ψευδαισθήσεις της σωτηρίας σε έχουν προδώσει, σίγουρα δεν θέλεις να παραμείνεις μέσα στα σύννεφα, ψάχνοντας μάταια εκεί για είδωλα, ενώ θα μπορούσες να εισέλθεις με ευκολία μέσα στο φως της αληθινής σωτηρίας. Προσπάθησε να περάσεις τα σύννεφα με όποιο μέσο σου φαίνεται καλύτερο. Αν σε βοηθά, σκέψου εμένα να κρατώ το χέρι σου και να σε οδηγώ. Και σε διαβεβαιώνω ότι αυτό δεν είναι μια αβάσιμη φαντασίωση. (Εργ- 70.9)

Ερωτήσεις

Ε: Ο Ιησούς δεν λέει εδώ ότι πρέπει να εξετάσουμε τα σύννεφα.

Α: Πράγματι. Η ιδέα της αναζήτησης εμφανίζεται αργότερα στο βιβλίο εργασιών, αλλά είναι εξαιρετικά σημαντική στο κείμενο. Το θέμα που έθεσα είναι ότι δεν παίρνουμε την πλήρη θεωρία ή την πλήρη διαδικασία της συγχώρεσης από το βιβλίο εργασιών. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο αυτό ακούγεται τόσο εύκολο και για τον οποίο πολλοί άνθρωποι μπαίνουν στον πειρασμό να δουλέψουν μόνο με το βιβλίο εργασιών και να αφήσουν το κείμενο στην άκρη. Δεν μπορούμε να

αφήσουμε τα σύννεφα αν δεν τα εξετάσουμε, γιατί, όπως εξηγεί το κείμενο, το ότι δεν τα εξετάζουμε είναι αυτό που τα επιτρέπει να παραμένουν. Από όλες τις άμυνες, η άρνηση είναι μια από τις πιο πρωτόγονες και ισχυρές.

Το να κρατήσουμε το χέρι του Ιησού σημαίνει ότι εξετάζουμε μαζί του το άγχος, το θυμό, την κατάθλιψη και τις ενοχές μας, αλλά χωρίς να κρίνουμε. Αν τα εξετάζουμε και ταυτόχρονα ελπίζουμε ότι θα πάρει όλα αυτά από εμάς, τα έχουμε κάνει πραγματικά, το οποίο σημαίνει ότι δεν τα εξετάσαμε πραγματικά, αλλά ότι τα έχουμε κρίνει. Δεν βλέπουμε επειδή βλέπουμε κάτι που δεν υπάρχει. Αυτό είναι ένα ιδιαίτερα σημαντικό ζήτημα. Αν επιμένουμε στην ιδέα ότι ο Ιησούς θα πάρει το πρόβλημα από εμάς, λέμε ότι υπάρχει πρόβλημα. Ωστόσο, δεν υπάρχει πρόβλημα, παρά μόνο η πεποίθηση του νου ότι υπάρχει. Το να εξετάζουμε με τον Ιησού σημαίνει να συνειδητοποιήσουμε πως ό,τι κι αν αισθανόμαστε δεν έχει καμία επίδραση στην αγάπη του για εμάς. Αυτή ακριβώς η αγάπη και η ειρήνη του νου μας είναι το μόνο που έχει σημασία για εμάς. Πράγματι, η μόνη αλήθεια μέσα στον απατηλό κόσμο του διαχωρισμού είναι η αγάπη και η ειρήνη του νου μας.

Η πλάνη του διαχωρισμού ξεκίνησε με την ιδέα ότι η επιθετική σκέψη του Υιού προς τον Θεό, η ανάγκη του να σφετεριστεί τη θέση του Θεού στον θρόνο και να την κάνει δική του, κατέστησε αδύνατο για τον Θεό να τον αγαπήσει ξανά. Και κάπως έτσι προέκυψε ο μεγάλος Ιουδαίο-Χριστιανικός μύθος του Αδάμ και της Εύας, που τελειώνει με τον Θεό να εξορίζει τους δύο αμαρτωλούς από τον Κήπο (τον Ουρανό), τοποθετώντας έναν άγγελο με φλεγόμενα δόρατα στην πύλη, για να εξασφαλίσει ότι δεν θα ξαναμπούν ποτέ. Τι θαυμάσιος τρόπος για να εκφραστεί το σύστημα σκέψης του εγώ! Είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε ότι το να ζητάμε από τον Ιησού να απομακρύνει ένα πρόβλημα σημαίνει ότι το κάνουμε πραγματικό, το οποίο για άλλη μια φορά, σύμφωνα με τα λόγια των πρώτων μαθημάτων του βιβλίου εργασιών, σημαίνει ότι δεν βλέπουμε, επειδή βλέπουμε κάτι που δεν υπάρχει.

Όπως έχω τονίσει, τα πρώτα μαθήματα του βιβλίου εργασιών είναι απίστευτα όσον αφορά το τι διδάσκουν. Ο Ιησούς το εννοεί κυριολεκτικά όταν λέει πως όταν βλέπουμε ένα πρόβλημα έξω από εμάς, δεν βλέπουμε, καθώς δεν υπάρχει τίποτε άλλο εκεί παρά μια ψευδαίσθηση. Το να περπατάμε μαζί του σημαίνει να βλέπουμε μέσα από τα δικά του μάτια. Οι φράσεις «να το παραδώσω σε αυτόν», «για να περάσουμε μέσα από τα σύννεφα της ενοχής» και «να κρατήσουμε το χέρι του» εκφράζουν αυτή τη διαδικασία του να κοιτάζουμε τις σκέψεις του εγώ μας και να μην τους δώσουμε τη δύναμη να παρεμβαίνουν στην αγάπη μας για τον Ιησού και τη δική του για εμάς. Με αυτόν τον τρόπο αποτυπώνουμε τη βασική αρχή της Επανόρθωσης, σύμφωνα με την οποία οι επιθετικές μας σκέψεις εναντίον του Θεού δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα: «... ούτε μια νότα από το τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε». Τίποτα δεν συνέβη. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να αρνηθούμε τον τρόπο, τον πόνο, την κατάθλιψη ή την ενοχή μας. Εξετάζουμε ό,τι βιώνουμε, αλλά χωρίς να κατηγορούμε τον εαυτό μας ή τους άλλους. Τότε αυτά εξαφανίζονται. Αυτό μπορεί να φαίνεται ότι είναι ένα μικρό ζήτημα, είναι όμως ζωτικής σημασίας. Είναι αυτό που διαχωρίζει τα *Μαθήματα Θαυμάτων* ουσιαστικά από κάθε άλλο πνευματικό μονοπάτι που γνωρίζω: δεν μας ζητείται να αρνηθούμε το εγώ, αλλά μας ζητείται να το κοιτάζουμε χωρίς ενοχή, αναγνωρίζοντας το σκοπό του. Αυτό που μας επιτρέπει να κοιτάζουμε χωρίς κρίση είναι να κρατήσουμε το χέρι του Ιησού, γι' αυτό και κάνει την ευγενική σύσταση: Αν σε βοηθά, σκέψου εμένα να κρατώ το χέρι σου και να σε οδηγώ. Και σε διαβεβαιώνω ότι αυτό δεν είναι μια αβάσιμη φαντασίωση».

Ε: Θα ήταν σωστό να πούμε ότι πρέπει να εξετάσουμε το εγώ μας και να το αγαπήσουμε;

Α: Μπορείτε να το χαϊδέψετε λίγο και να το κοιτάξετε με αγάπη· όχι να το αγκαλιάσετε, αλλά μάλλον να το κοιτάξετε και να πείτε: «Αυτό δεν σημαίνει τίποτα». Θέλετε να το κοιτάξετε και να μην

του δώσετε καμία δύναμη πλέον. Δεν θέλετε να το αγαπήσετε: η ενοχή δεν είναι κάτι που αγαπιέται· ο φόνος δεν είναι κάτι που αγαπιέται. Θα μπορούσατε να φτάσετε στο σημείο να πείτε ότι μια δολοφονική σκέψη είναι ανοησία, επειδή δεν πρόκειται να σας δώσει αυτό που θέλετε · στην πραγματικότητα, θα σας στερήσει αυτό που πραγματικά θέλετε: την ειρήνη του Θεού. Αλλά δεν θα έφτανα στο σημείο να πω ότι είναι κάτι που αγαπιέται.

Ε: Σκέφτηκα ότι αν δεν το αγαπούσα, θα το έκρινα και επομένως θα του έδινα μια πραγματικότητα που δεν έχει.

Α: Αν το αγαπάτε, του δίνετε επίσης μια πραγματικότητα που δεν έχει. Δεν αγαπάς κάτι που δεν υπάρχει. Αγαπάς κάτι που πιστεύεις ότι υπάρχει. Όταν λέτε ότι είναι ανοησία, αυτό που πραγματικά λέτε είναι ότι ήταν ανοησία εκ μέρους μου να πιστέψω ότι αυτή η σκέψη είχε οποιαδήποτε επιρροή στην Αγάπη του Θεού.

Ε: Θα μπορούσαμε να πούμε ότι πρέπει να συγχωρήσουμε το εγώ;

Α: Ναι, θα μπορούσατε, αλλά στην πραγματικότητα συγχωρείτε τον εαυτό σας, τον λήπτη των αποφάσεων, για την επιλογή του εγώ. Το εγώ είναι το απόλυτο τίποτα. Συγχωρείτε τον εαυτό σας διότι έβαλε το *τίποτα* στη θέση των *πάντων* και στη συνέχεια έχτισε έναν κόσμο του *τίποτα*, ο οποίος φαίνεται να είναι *κάτι*, για να κρύψει το *τίποτα* που είναι η άμυνα ενάντια στα *Πάντα*.

Ε: Μας παρουσιάζει και καλά πράγματα το εγώ; Μιλάτε για το εγώ, την επίθεσή του, το θυμό του και τον πόνο του, και μπορώ να ταυτιστώ με αυτό. Αλλά το εγώ δεν έχει και ωραία πράγματα που μας ξεγελούν και μας δίνουν μια όμορφη εικόνα του κόσμου; Εξάλλου, ο κόσμος δεν είναι μόνο πόνος και δυστυχία · έχει όμορφα δέντρα και υπέροχη λιακάδα. Αυτό δεν είναι το ίδιο με το εγώ;

Α: Απολύτως. Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ του ιδιαίτερου μίσους και της ιδιαίτερης αγάπης. Το ιδιαίτερο μίσος αναφέρεται σε πράγματα, ανθρώπους και περιβάλλοντα που θεωρούμε ενοχλητικά. Η ιδιαίτερη αγάπη αναφέρεται σε πράγματα, ανθρώπους και περιβάλλοντα τα οποία βρίσκουμε ευχάριστα. Το εγώ λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο. Μπορούμε να εθιστούμε σε ένα όμορφο ηλιοβασίλεμα, μια λίμνη ή ένα εξοχικό σκηνικό, όπως μπορούμε να αποστρεφόμαστε την ασχήμια της φύσης ή τη σκληρότητα του πολέμου.

Ε: Τι έχει συμβεί με την ωραία πλευρά του εαυτού μου που θεωρούσα αρκετά ευχάριστη; Αυτό είναι το πιο δύσκολο πράγμα να συμφιλιώσω.

Α: Δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό, αλλά για να το αντιμετωπίσουμε επαρκώς θα χρειαζόταν ένα περαιτέρω σεμινάριο. Οι πλέον πονηρές μορφές της ιδιαιτερότητας είναι αυτές που φαίνονται να είναι τόσο θετικές - ευχάριστες, στοργικές και ευγενικές. Αυτές είναι πολύ πιο δύσκολο να αντιμετωπιστούν. Στο Μάθημα 12, για παράδειγμα, ο Ιησούς λέει ότι ένας «καλός κόσμος» υποδηλώνει έναν «κακό κόσμο, και ένας «ικανοποιητικός κόσμος» υποδηλώνει έναν «μη ικανοποιητικό» (3:6). Είμαστε πάντα σε μία κατάσταση αντιθέσεων, που είναι οι αντίθετες πλευρές του ίδιου νομίσματος του διαχωρισμού και της δυαδικότητας.

Ε: Είναι λοιπόν αυτό κάτι που θα εξετάσουμε με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα;

Α: Ναι. Συνειδητοποιούμε ότι πιστεύουμε ότι η ειρήνη μας εξαρτάται από το αν η μέρα είναι πανέμορφη και αν βρισκόμαστε σε ένα όμορφο περιβάλλον, και ότι χωρίς αυτό δεν θα ήταν καλή η μέρα μας. Πρέπει να το εξετάσουμε αυτό με τον Ιησού, επειδή λέμε ότι η αγάπη του δεν είναι αρκετή · ότι χρειάζεται μια όμορφη λίμνη ή ένα όμορφο ηλιοβασίλεμα για να μας κάνει ευτυχισμένους. Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, ότι δεν μπορούμε να απολαύσουμε το γαλήνιο σκηνικό της φύσης, αλλά ότι συνειδητοποιούμε πως είναι υποκατάστατα της Αγάπης του Θεού, που μας

καθηλώνουν στον κόσμο αντί να βιώνουμε την αγάπη με το ορθό μας νου. Και στη συνέχεια να μην αισθανόμαστε ενοχές που η επιλογή μας ήταν η τρέλα. Αυτό που βοηθάει είναι να βλέπουμε τις όμορφες μορφές ως συμβολικές υπενθυμίσεις της ομορφιάς της αγάπης στο νου, της αγάπης που πραγματικά θέλουμε πάνω απ' όλα και μπορούμε να επιλέξουμε ως πραγματικότητά μας.

Ε: Όταν πραγματικά πιστέψουμε ότι τίποτα δεν μπορεί να μας χωρίσει από την Αγάπη του Θεού, τελειώνει η διδασκαλία των Μαθημάτων;

Α: Σωστά. Τότε δεν χρειάζεστε πλέον τα Μαθήματα Θαυμάτων. Όπως έχω πει, νομίζω ότι είναι αφελές από τους μαθητές να πιστεύουν ότι μπορούν να το κάνουν αυτό σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα. Ο φόβος της απώλειας του εαυτού είναι πολύ μεγάλος.

Μάθημα 95: Πώς να Κάνετε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών

Στρέφομαι τώρα σε έναν άλλο τρόπο που μας προσφέρει ο Ιησούς για να μας βοηθήσει να περάσουμε μέσα από αυτά τα σύννεφα ενοχής, το οποίο σημαίνει να δούμε τις αμαρτίες μας και να τις συγχωρήσουμε. Επιστρέφω σε κάτι που ανέφερα προηγουμένως, τον τρόπο με τον οποίο ο Ιησούς μας ζητά να κάνουμε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών του και το πώς επιλέγουμε να το κάνουμε. Είχα τονίσει ότι ο *τρόπος* για να κάνουμε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών είναι να πέσουμε με τα μούτρα σε αυτό, να ξεχάσουμε τον Θεό, να ξεχάσουμε το μάθημα, να κάνουμε τα λάθη που όλοι κάνουμε - αλλά να τα δούμε όλα αυτά χωρίς κρίση, χωρίς να νιώθουμε ότι χρειάζεται να αναπληρώσουμε τον χαμένο μας χρόνο με μια συγκεκριμένη άσκηση, χωρίς να νιώθουμε ότι χρειάζεται να ξεγελάσουμε τον Ιησού ή τους άλλους ανθρώπους ή ότι χρειάζεται να είμαστε ο τέλειος μαθητής του βιβλίου εργασιών.

Τα σχόλιά μου θα είναι στο πλαίσιο του Μαθήματος 95, «Είμαι ένας Εαυτός, ενωμένος με τον Δημιουργό μου», το οποίο επίσης ανέφερα προηγουμένως. Το ενδιαφέρον σε αυτό το μάθημα είναι ότι στη μέση του ο Ιησούς απομακρύνεται από το θέμα του μαθήματος και μιλάει αντ' αυτού για το πώς να κάνετε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών. Το μάθημα, μεταξύ πολλών άλλων, αντιπαραβάλλει το μεγαλείο του Εαυτού που δημιούργησε ο Θεός με τη δική μας εκδοχή του εαυτού μας, η οποία περιγράφεται σε αυτό το μάθημα ως «μια γελοία παρωδία της Δημιουργίας του Θεού · αδύναμη, μοχθηρή, άσχημη και αμαρτωλή, δυστυχισμένη και αποκαμωμένη από τον πόνο» (2:1). Ο Ιησούς ξεκινά με αυτό, και στη συνέχεια μεταβαίνει σε σχόλια που αφορούν τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζει κανείς την έλλειψη της διανοητικής πειθαρχίας. Αυτή η συζήτηση με τη σειρά της γίνεται ο τρόπος μετάβασης στο θέμα του μαθήματος.

Και έτσι, στην τέταρτη παράγραφο ο Ιησούς μας μιλάει για το πώς να κάνουμε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών. Μας λέει ότι ο νους μας είναι ακόμα σχετικά ανεκπαιδευτος και απείθαρχος και επομένως, χρειαζόμαστε δομή. Έχουμε φτάσει εδώ, έχοντας συμπληρώσει τρεις μήνες που κάνουμε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών του, και μας λέει ότι δεν διαλογιζόμαστε σωστά, ότι ο νους μας εξακολουθεί να περιπλανιέται. Αυτό που είναι χρήσιμο να πούμε είναι ότι σχεδόν πάντα ο νους θα περιπλανιέται · όμως ο Ιησούς μας ενημερώνει ότι το γνωρίζει και ότι δεν πρέπει να αισθανόμαστε ένοχοι. Το περιεχόμενο που διέπει αυτό το μήνυμα είναι το εξής: «Γνωρίζω ότι είσαι ένας "άθλιος αμαρτωλός" · γνωρίζω ότι το εγώ σου δεν νοιάζεται για μένα ή τον Θεό, αλλά Εμείς σε αγαπάμε. Μην μου κρύβεις το γεγονός ότι δεν με σκέφτεσαι, ότι βάζεις τα είδωλα του κόσμου πάνω από εμένα και τα μαθήματα, ότι προσπαθείς να σφετεριστείς τη θέση μου μέσα στο νου σου και στη ζωή σου με ιδιαίτερα πράγματα που είναι ασήμαντα. Γνωρίζω ότι το κάνεις αυτό, και δεν πειράζει. Όλα αυτά δεν έχουν καμιά δύναμη, παρά μόνο στα όνειρα».

Αυτό είναι εξαιρετικά σημαντικό, γιατί έτσι θα δούμε, τόσο στη μορφή όσο και στο περιεχόμενο, ότι ο Ιησούς υπογραμμίζει το μήνυμα της διδασκαλίας του: «Σας αγαπώ, το Άγιο Πνεύμα σας αγαπά, ο

Θεός σας αγαπά, δεν έχει συμβεί τίποτα που θα μπορούσε να αλλάξει αυτό το ευτυχές Γεγονός». Όχι μόνο πρόκειται για το μήνυμα που αφορά το νόημα των πάντων, αλλά και η ίδια η μορφή με την οποία μας παραθέτει αυτό το μήνυμα λέει το ίδιο πράγμα. Δεν χρειάζεται να προσποιούμαστε μαζί του. Δεν χρειάζεται να είμαστε πνευματικοί γίγαντες που κάθονται και διαλογίζονται και μετά βλέπουν τον κόσμο να χάνεται καθώς ο νους πλημμυρίζει από φως και αγάπη. Μας λέει: «Γνωρίζω ότι δεν συμβαίνει αυτό, και δεν πειράζει. Η αγάπη μου για εσάς εξακολουθεί να είναι η ίδια». Αν λάβουμε αυτό το μήνυμα έστω και μια φορά, έχουμε μάθει τα Μαθήματα και δεν τα χρειαζόμαστε πια. Μας λέει ότι η αντιλαμβανόμενη ως αμαρτία εναντίον του Θεού, δεν έχει επηρεάσει την Αγάπη Του, και αν αυτό είναι αλήθεια, δεν υπάρχει αμαρτία και δεν αποτελεί αιτία για οτιδήποτε. Χωρίς αμαρτία δεν υπάρχει λόγος για ενοχή και δεν υπάρχει ανάγκη να προβάλουμε την ενοχή στο μέλλον και να φοβόμαστε την τιμωρία. Ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ εξαφανίζεται με την απλή δήλωση: «Δεν έχει σημασία τι κάνεις · η αγάπη μου για σένα δεν έχει αλλάξει».

Ο Ιησούς μας λέει να μην κοροϊδεύουμε ούτε αυτόν ούτε τους εαυτούς μας. Χρειάζεται απλώς να συνειδητοποιήσουμε την έλλειψη νοητικής πειθαρχίας και ως εκ τούτου την ανάγκη εκπαίδευσης του νου. Αν δεν έχουμε επίγνωση αυτού του γεγονότος, πώς θα συγχωρήσουμε τα λάθη μας; Αυτό σημαίνει ότι η αμαρτία μας θα παραμένει θαμμένη, και θα βγαίνει στην επιφάνεια μόνο στις προβολές μας. Υπάρχει ο κίνδυνος να νομίζουμε ότι κάναμε κάτι, ενώ δεν κάναμε. Στην Καινή Διαθήκη, ο Ιησούς εμφανίζεται επανειλημμένα να επιπλήττει τους Φαρισαίους. Σε μια φοβερή σκηνή, τους αποκαλεί «γεννήματα εχιδνών». Δεν λέω ότι ο Ιησούς πράγματι το είπε αυτό, αλλά αν πάρουμε αυτά τα περιστατικά ως διδακτικά, μπορούμε να καταλάβουμε ότι ο βιβλικός Ιησούς τους λέει πως το λάθος τους ήταν ότι πίστευαν πως αν τηρούσαν το γράμμα του νόμου, τηρούσαν και το πνεύμα του. Οι Φαρισαίοι ήταν το παρακλάδι του Ιουδαϊσμού που ακολουθούσε αυστηρά τις διδασκαλίες της Παλαιάς Διαθήκης (το γράμμα του νόμου), και ως εκ τούτου πίστευαν ότι ήταν πνευματικά ανώτεροι από τις άλλες Εβραϊκές ομάδες. Στην ουσία, ο Ιησούς τους έλεγε ότι τηρούσαν τις μορφές της αγάπης (δηλ. την ιδιαίτερη αγάπη), αλλά έχαναν το περιεχόμενό της. Για άλλη μια φορά, ο κίνδυνος βρίσκεται στο ότι παραμένει θαμμένο στο νου το μίσος που κρύβει η μορφή, και επανεμφανίζεται αργότερα με πολύ άσχημους τρόπους. Η αιματηρή ιστορία του χριστιανισμού δυστυχώς το μαρτυρεί αυτό.

Συνεπώς, ο Ιησούς λέει εδώ ότι δεν πρέπει ποτέ να αισθανόμαστε ένοχοι που περνάμε μεγάλα χρονικά διαστήματα ξεχνώντας τον ίδιο και το μάθημα της ημέρας. Ο ίδιος μας λέει: «Γνωρίζω ότι θα ξεχάσετε. Έχετε αυτό το εκπαιδευτικό πρόγραμμα για να μπορέσει ο νους σας να εκπαιδευτεί να θυμάται. Μην αισθάνεστε ένοχοι επειδή κάνετε αμαρτίες». Φυσικά, εκείνος δεν θεωρεί αμαρτία το ότι ξεχνάμε, αλλά εμείς το θεωρούμε. Το να ξεχνάμε τα λόγια του και να γυρίζουμε την πλάτη στην παρουσία του είναι μια υπενθύμιση γι' αυτό που κατηγορούμε τους εαυτούς μας ότι κάναμε στον Θεό, και όλοι μας επαναλαμβάνουμε, ξανά και ξανά, εκείνη την οντολογική στιγμή φρίκης. Θυμηθείτε, αυτός ο κόσμος είναι η απόδειξη για τον παράφρονα νου μας ότι σκοτώσαμε τον Θεό, πεπεισμένοι ότι θα μπορούσαμε να οικοδομήσουμε έναν καλύτερο κόσμο από τον δικό Του · ότι, στην πραγματικότητα, θα μπορούσαμε να γίνουμε εμείς ο Θεός. Όπως ανέφερα προηγουμένως, αυτό είναι το μικρόβιο του προβλήματος της εξουσίας: Έχω νικήσει την εξουσία. Έχω σφετεριστεί το θρόνο Του. Είμαι Θεός.

Ο σκοπός των *Μαθημάτων Θαυμάτων* είναι να μας υπενθυμίζουν σε πόσο χαμηλό επίπεδο είμαστε πνευματικά. Είμαστε τα μικρά παιδιά, που βρίσκονται πολύ μακριά από τον πνευματικό γίγαντα που φανταζόμαστε. Ο Ιησούς μας το λέει ευγενικά, και πρέπει να σταματήσουμε να τον πολεμάμε και να προσπαθούμε να προσποιούμαστε ότι είμαστε κάτι που δεν είμαστε. Αντίθετα, πρέπει να αναγνωρίσουμε: «Ναι, αυτό είμαι, όμως δεν είναι αμαρτία». Αυτή η ειλικρίνεια αφήνει την αγάπη του να επιστρέψει. Αν επιμένουμε ότι δεν έχουμε καθόλου εγώ, ή έχουμε μόνο τα ελάχιστα ίχνη

του, θα πιστέψουμε ότι δεν χρειαζόμαστε τον Ιησού. Αυτό ακριβώς θέλει το εγώ, να είμαστε εμείς οι ίδιοι ο δημιουργός μας: «Δεν χρειάζομαι τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα, γιατί μπορώ να τα καταφέρω μόνος μου. Στην πραγματικότητα, το έχω ήδη κάνει». Φροντίζουμε έτσι αποτελεσματικά να μη λάβουμε ποτέ τη βοήθεια που χρειαζόμαστε και βουλιάζουμε ακόμα πιο βαθιά στο βούρκο της ενοχής και του φόβου του εγώ.

Και έτσι ο δάσκαλός μας, μας λέει: «Είσαι ακόμα ένα μικρό παιδί, και γι' αυτό χρειάζεσαι αυτή τη δομή, αλλά όταν μεγαλώσεις δεν θα τη χρειάζεσαι πια». Ο ίδιος στο εγχειρίδιο κάνει μια παρόμοια αναφορά στο κεφάλαιο «Πώς πρέπει ο δάσκαλος του Θεού να περνάει την ημέρα του;» (Εγχ-16). Εκεί αναφέρεται στους προχωρημένους διδασκάλους του Θεού που δεν χρειάζεται ποτέ να αναρωτηθούν: «Πώς πρέπει να περάσω τη μέρα μου;», επειδή η Αγάπη του Αγίου Πνεύματος τους καθοδηγεί. Ωστόσο, μέχρι να φτάσουμε σε αυτό το σημείο, η δομή είναι πολύ απαραίτητη. Θυμηθείτε και πάλι, το βιβλίο εργασιών είναι ένα μονοετές εκπαιδευτικό πρόγραμμα που συνήθως γίνεται κατά την αρχή της εργασίας που κάνει κάποιος με τα Μαθήματα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η δομή του είναι τόσο σημαντική.

Ερωτήσεις

Ε: Σύμφωνα με τα Μαθήματα λοιπόν, η ουσία του διαλογισμού είναι απλώς να βλέπω το εγώ και να μην πηγαίνω προς στο φως ή να κάνω πράγματα που θα με κάνουν να νοιώθω ευφορία;

Α: Σωστά. Αυτή δεν είναι μια διδασκαλία για να πετύχουμε μια πνευματική ευφορία. Ακριβώς το αντίθετο. Είναι μια διδασκαλία που μας βοηθάει να συνειδητοποιήσουμε το πόσο χαμηλά πνευματικά βρισκόμαστε, και στη συνέχεια να εξετάσουμε αυτό το χαμηλό πνευματικό επίπεδο με τον Ιησού. Αυτό είναι που θα μας ανυψώσει. Στο πλαίσιο της διαδικασίας των Μαθημάτων, διαλογισμός σημαίνει να εξετάζουμε το χαμηλό πνευματικό επίπεδο μαζί του, όπως ακριβώς συγχώρεση σημαίνει να εξετάζουμε το εγώ μαζί του. Όταν το καταλάβουμε πραγματικά, αυτό θα βγάλει νόημα και ταυτόχρονα θα κάνει τη ζωή μας απίστευτα εύκολη. Δεν θα χρειάζεται πλέον να παλεύουμε να κάνουμε κάτι, όπως να διαλογιστούμε: «Σήμερα θα τον κάνω σωστά. Αλλά διαλογιζόμουν για δεκαεσσεράμιση λεπτά, και στα τελευταία τριάντα δευτερόλεπτα τα θαλάσσωσα». Δεν χρειάζεται να παλεύουμε με τις μορφές ή ακόμα και με το περιεχόμενο. Απλώς εξετάζουμε το εγώ μας χωρίς να κρίνουμε.

Για να το επεκτείνουμε αυτό, μπορούμε να πούμε πως ο στόχος των *Μαθημάτων Θαυμάτων* δεν είναι να μην έχουμε εγωικές σκέψεις, να μην αρρωστήσουμε ποτέ ή να μην είμαστε ποτέ ένοχοι, θυμωμένοι ή φοβισμένοι. Ο στόχος τους για εμάς είναι ότι μετά από λίγο καιρό, θα ανταποκρινόμαστε αυτόματα σε αυτές τις σκέψεις ή τις πράξεις εξετάζοντάς τες με τον Ιησού. Και τότε θα εξαφανιστούν. Αν νομίζουμε ότι πρέπει να τις προσεγγίσουμε διαφορετικά, θα θέσουμε ένα όριο που δεν θα μπορέσουμε ποτέ να φτάσουμε. Αν πούμε ότι πρέπει να περάσουμε μια μέρα χωρίς ούτε μια εγωική σκέψη, το εγώ μας θα κυριαρχήσει, επειδή υπονοούμε ότι το εγώ είναι πραγματικό και τρομερό, και ότι σωτηρία σημαίνει να απαλλαγούμε από αυτό. Αυτό απλώς του δίνει μια πραγματικότητα και μια δύναμη που δεν έχει.

Ο στόχος των Μαθημάτων είναι να έχουμε όλες τις σκέψεις του εγώ που θέλουμε, όμως να τις εξετάζουμε με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα, μη δίνοντάς τες πλέον τη δύναμη να αφαιρέσουν την Αγάπη τους από το νου μας. Πώς είναι δυνατόν τότε αυτές οι σκέψεις να μην εξαφανιστούν; Αυτή είναι η σημασία των παρακάτω λέξεων από το εγχειρίδιο: «Μην απελπίζεσαι, λοιπόν, από τους περιορισμούς. Η λειτουργία σου είναι να ξεφύγεις από αυτούς, αλλά όχι να είσαι χωρίς αυτούς» (Εγχ-26.4:1-2). Εδώ αναφέρεται στους περιορισμούς που έχει το σώμα, και αυτό από το οποίο

ξεφεύγουμε είναι το βάρος της ενοχής που έχουμε φορτώσει στους περιορισμούς, είτε είναι σωματικοί είτε ψυχολογικοί. Η λειτουργία μας δεν είναι να είμαστε χωρίς αυτούς, να υπερβούμε τους φυσικούς ή ψυχολογικούς νόμους που εμείς φτιάξαμε. Η λειτουργία μας είναι να τους εξετάσουμε και να δούμε την ταύτισή μας μαζί τους, αλλά χωρίς ενοχή και κρίση. Έτσι τους αναιρούμε, εφαρμόζοντας «την ορθή χρήση της άρνησης» (Κ-2.ΙΙ.1:12). Η μη ορθή χρήση της άρνησης μας κάνει να πιστεύουμε ότι η ενοχή είναι τόσο φοβερή που δεν θα την εξετάσουμε ποτέ. Ο Ιησούς μας βοηθάει να αρνηθούμε ότι η ενοχή του νου έχει οποιαδήποτε εξουσία πάνω στην Αγάπη του Θεού.

Όπως ανέφερα προηγουμένως, δεν έχει κανένα νόημα να βάλετε το ξυπνητήρι για να είστε σίγουροι ότι εξασκείστε ακριβώς όπως σας καθοδηγεί ο Ιησούς. Το θέμα δεν είναι να περνάτε κυριολεκτικά τα πέντε πρώτα λεπτά της κάθε ώρας με τον Ιησού ή με το μάθημα του βιβλίου εργασιών. Το θέμα είναι να το *θέλετε* · αλλά ακόμα σημαντικότερο, το θέμα είναι να έχετε επίγνωση του πόσο πολύ *δεν* το θέλετε. Αν χρησιμοποιείτε ξυπνητήρι, βραχυκυκλώνετε τη διαδικασία, διότι τότε δεν επιτρέπετε στον εαυτό σας να δει πόσο πολύ *δεν* θέλετε να μάθετε τα μαθήματά σας, και επομένως αποτρέπετε τη διαδικασία της συγχώρεσης. Επίσης, όπως ανέφερα προηγουμένως, εμπλέκεται η σκέψη ότι αν βάλετε ξυπνητήρι για να σας θυμίζει να κάνετε την άσκηση, θα έχετε την εύνοια του Ιησού, επειδή κάθε φορά που «θυμάστε» θα σας βαθμολογεί στον Ουρανό.

Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να ασχολείστε με τους αριθμούς και όχι με το περιεχόμενο. Αυτή δεν είναι μια διδασκαλία για την *ποσότητα*, αλλά για την *ποιότητα*. Αυτό είναι άλλο ένα σύνηθες σφάλμα, το οποίο έχει εμφανιστεί σχεδόν από τη έκδοση των Μαθημάτων το 1976. Οι άνθρωποι ενθουσιάζονται με τον αυξανόμενο αριθμό των μαθητών, από εκατοντάδες σε μερικές χιλιάδες, δεκάδες και εκατοντάδες χιλιάδες, ακόμη και ένα εκατομμύριο ή και περισσότερο. Ο ενθουσιασμός προέρχεται από την πεποίθηση ότι ο μεγάλος αριθμός των ανθρώπων που μελετούν τα Μαθήματα σημαίνει κάτι. Δεν συνειδητοποιούν ότι απλώς έχουν πέσει στην παγίδα του εγώ που κάνει τον κόσμο της πολυμορφίας πραγματικό: αν υπάρχουν αρκετά σώματα που μελετούν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, ο κόσμος θα σωθεί.

Στη δεκαετία του 1970 υπήρχαν άνθρωποι που έστειλαν αντίγραφα των Μαθημάτων στον Λευκό Οίκο και στο Βατικανό. Η ιδέα ήταν ότι αν μπορούσαμε να κάνουμε τους ανθρώπους στην εξουσία να γίνουν μαθητές των Μαθημάτων, και στη συνέχεια να το μεταδώσουν στον κόσμο, ο κόσμος θα σωζόταν - *σαν να υπήρχε ένας κόσμος που χρειάζεται να σωθεί*. Αυτό είναι το λάθος, γι' αυτό και δεν μπορούμε να εργαστούμε ουσιαστικά με αυτή τη διδασκαλία, αν δεν κατανοήσουμε τη μεταφυσική της. Όταν ο Ιησούς λέει «Δεν υπάρχει κόσμος!» (Εργ-132.6:2), το εννοεί κυριολεκτικά. Παρατηρήστε το θαυμαστικό! Από τη στιγμή που δεν υπάρχει κόσμος, πώς θα μπορούσε να σωθεί αυτό που δεν υπάρχει; Είναι ο κόσμος του νου που χρειάζεται να σωθεί. Ο κόσμος δεν χρειάζεται σπουδαίους δασκάλους των Μαθημάτων, ούτε χρειάζεται σπουδαία βιβλία να γραφτούν γι' αυτά. Ο κόσμος χρειάζεται ανθρώπους που βιώνουν τα Μαθήματα, και η εφαρμογή τους στην πράξη δεν έχει καμία σχέση με κοσμικά γεγονότα ή δραστηριότητες. Θα επιστρέψουμε σύντομα στο τι πραγματικά σημαίνει να είσαι δάσκαλος του Θεού.

Συνεπώς, αυτή δεν είναι μια διδασκαλία για τον πολλαπλασιασμό των μαθητών, γιατί μόλις εμπλακείτε σε αυτή την κατάσταση (τους αριθμούς που είναι αυστηρά συνδεδεμένοι με το σύστημα σκέψης του εγώ), προφανώς εμπλέκεστε στον κόσμο της δυαδικότητας. Υπάρχει μόνο ένας αριθμός σε ολόκληρο το σύμπαν-ένας. Στο εγχειρίδιο των δασκάλων υπάρχει μια ερώτηση: «Πόσοι δάσκαλοι του Θεού χρειάζονται για να σωθεί ο κόσμος;» (Εγχ-12). Η απάντηση είναι ένας. Ενώ αυτός ο «ένας» θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι είναι ο Ιησούς (ή οποιοσδήποτε άλλος που ξεπέρασε το εγώ), το βαθύτερο νόημά του είναι ότι ο Ιησούς αντιπροσωπεύει τον ένα Χριστό. Μόνο

ένας δάσκαλος χρειάζεται για να σωθεί ο κόσμος, επειδή *υπάρχει* μόνο ένας δάσκαλος διότι *υπάρχει* μόνο ένας Υιός, όχι δισεκατομμύρια. Η δουλειά μας είναι απλώς να παίξουμε το ρόλο μας για τη σωτηρία του ενός Υιού, το οποίο σημαίνει ότι θεραπεύουμε το νου μας από τις σκέψεις ενοχής, που είναι να αποδεχθούμε την Επανόρθωση. Δεν έχει σημασία αν ο Πρόεδρος, ο Πάπας ή οποιοσδήποτε άλλος έχει ένα αντίτυπο των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Το μόνο που έχει σημασία είναι εσείς να έχετε ένα αντίτυπο, να δουλεύετε με τα Μαθήματα, να κάνετε ό,τι λένε και να διδαχθείτε τα μαθήματά τους.

Ε: Αναφορικά με τους αριθμούς, αυτό σημαίνει ότι η προβολή των Μαθημάτων στα μέσα ενημέρωσης δεν βοηθάει;

Α: Ποιος μπορεί να πει αν βοηθάει ή όχι; Αυτό που ήθελα να πω είναι ότι αν είστε μαθητής των *Μαθημάτων Θαυμάτων* και χαίρεστε επειδή είναι στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, κάτι δεν πάει καλά. Το αν είναι στα μέσα ενημέρωσης ή όχι δεν πρέπει να αφορά κανέναν. Το πρόβλημα των ανθρώπων είναι ότι νομίζουν πως κατά κάποιο τρόπο αυτή είναι η δική τους διδασκαλία. Δεν είναι. Αυτή είναι η διδασκαλία του Ιησού, και σας διαβεβαιώνω ότι δεν τον ενδιαφέρει αν είναι στα μέσα μαζικής ενημέρωσης ή όχι, επειδή δεν γνωρίζει για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Δεν υπάρχει κανένα προσεκτικά οργανωμένο σχέδιο που θα φροντίσει να φτάσει στον Λευκό Οίκο και σε όλες τις πρωτεύουσες του κόσμου, σε όλες τις εκκλησίες και συναγωγές κ.λπ. Ο Ιησούς δεν έχει αντιπροσώπους σε κάθε ένα από αυτά τα μέρη που θα κάνουν τη δουλειά του. Δεν λειτουργεί έτσι. Θα ήταν τρελός αν είχε ένα τέτοιο σχέδιο, διότι θα έκανε τον κόσμο πραγματικό.

Υπάρχει μόνο ένα σχέδιο: η αποδοχή της Επανόρθωσης. Αν τα *Μαθήματα Θαυμάτων* φτάσουν στα μέσα ενημέρωσης, στο Βατικανό ή στο Κογκρέσο, θα φθάσουν. Ας είναι έτσι. Αλλά τι ενδιαφέρον έχει αυτό για εσάς, για μένα ή για οποιονδήποτε άλλον; Το μόνο που θα έπρεπε να μας απασχολεί είναι να αποδεχτούμε την Επανόρθωση. Τι άλλο θα μπορούσε να έχει σημασία, αν δεν υπάρχει κόσμος και ο νους που λαμβάνει τις αποφάσεις είναι τα πάντα; Από τη στιγμή που νομίζετε ότι έχει σημασία, έχετε παγιδευτεί στην πεποίθηση ότι ο κόσμος είναι πραγματικός. Είναι πολύ εύκολο να πέσετε σε αυτή τη δυσδιάκριτη παγίδα, αλλά αποφεύγεται εύκολα αν κρατήσετε γραμμένο στον καθρέφτη του μπάνιου σας, με ανεξίτηλο μαρκαδόρο: «Δεν υπάρχει κόσμος!»

Αν δεν υπάρχει κόσμος, τότε τι ή ποιον θα σώσετε; Σε ποιον θα αναφερθούν τα μέσα ενημέρωσης αν δεν υπάρχει κόσμος; Αυτό δεν σημαίνει ότι αρνείστε αυτό που κάνετε ή ποια είναι η υλική σας ζωή ή οι αίθουσες διδασκαλίας σας. Σημαίνει απλώς ότι όταν ανακαλύπτετε ότι ο εαυτός σας ανησυχεί ή έχει κατάθλιψη επειδή δεν συμβαίνει κάτι δημοσίως με τα Μαθήματα, ή ότι ενθουσιάζεστε και εκστασιάζεστε επειδή συμβαίνει, συνειδητοποιείτε ότι έχετε παγιδευτεί στο να πιστεύετε ότι υπάρχει κάτι εκεί έξω που πρέπει να σωθεί. Δεν υπάρχει κανείς εκεί έξω που να χρειάζεται τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, γιατί εκεί έξω δεν υπάρχει κανείς! Υπάρχει, ωστόσο, κάποιος εδώ μέσα που χρειάζεται τα *Μαθήματα Θαυμάτων* - ο νους μας που λαμβάνει τις αποφάσεις.

Ε: Δεν θα έπρεπε να χαιρόμαστε που τα Μαθήματα διαδίδονται, και δεν θα έπρεπε να μας ενοχλεί το γεγονός ότι αλλοιώνονται ή υπονομεύονται από κάποιους ανθρώπους;

Α: Είναι το ίδιο λάθος. Αν ανησυχείτε που τα Μαθήματα αλλοιώνονται, λέτε ότι υπάρχει κάτι έξω από εσάς που έχει εξουσία. Ακόμα και αν υποθέσουμε ότι έχετε δίκιο, ότι υπάρχει κάποιος εκεί έξω που υπονομεύει τα Μαθήματα, να θυμάστε ότι ο καθένας θα έχει διαφορετική αντίληψη για το ποιος υπονομεύει τι. Οπότε, μπορεί να έχετε δίκιο, αλλά αν ενοχλείστε, λέτε ότι το άτομο έχει διαπράξει αμαρτία, και τώρα εσείς, πάνω στο αστραφτερό λευκό άλογό σας με τα *Μαθήματα Θαυμάτων* να λάμπουν στον αέρα, θα μπειτε στην πόλη και θα κάψετε τους αιρετικούς επειδή

γνωρίζετε την αλήθεια. Παγιδευόμαστε σε αυτό το λάθος συνεχώς. Η μόνη σας μέριμνα πρέπει να είναι ο εαυτός σας, εάν επιλέγετε το εγώ ή το Άγιο Πνεύμα ως δάσκαλό σας.

Το άλλο σκέλος αυτού του ζητήματος είναι το γιατί να απορείτε που οι άνθρωποι υπονομεύουν τα Μαθήματα · οι άνθρωποι υπονόμευσαν τον Θεό από την αρχή. Είναι δυνατόν εντούτοις, να περιγράψουμε τα λάθη χωρίς να κρίνουμε τους μαθητές, χωρίς να το κάνουμε μεγάλο ζήτημα. Αυτό είναι το ουσιώδες σημείο. Θυμηθείτε ότι στη διδασκαλία του, ο Ιησούς λέει πολύ ξεκάθαρα ότι εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια οι Χριστιανοί υπονομεύουν αυτά που έχει διδάξει. Αυτά δεν είναι ακριβώς τα λόγια του, αλλά είναι πολύ ξεκάθαρος ότι οι Χριστιανοί έχουν κάνει πάρα πολλά λάθη. Ποτέ όμως, δεν έχετε την αίσθηση ότι κρίνει. Λέει πολύ απλά: «Έτσι έχουν τα πράγματα. Τι το ασυνήθιστο υπάρχει σ' αυτό; Όλος ο κόσμος είναι μια υπονόμηση».

Γενίκευση

Στην παράγραφο 8 του μαθήματος 95, ο Ιησούς οδηγεί τη συζήτηση στη γενίκευση, όπου γίνεται φανερό ότι δεν μιλάει μόνο για το συγκεκριμένο μάθημα του βιβλίου εργασιών, αλλά για ένα θέμα πολύ ευρύτερο. Ακολουθούν δύο εξαιρετικά σημαντικές προτάσεις: «Το Άγιο Πνεύμα δεν καθυστερεί την διδασκαλία του εξαιτίας των δικών σου σφαλμάτων. Μπορεί να καθυστερήσει μόνο από την απροθυμία σου να τα αφήσεις». Η άμεση αναφορά γίνεται στα λάθη που κάνουμε με το βιβλίο εργασιών. Μπορούμε όμως να το γενικεύσουμε και να πούμε ότι το Άγιο Πνεύμα δεν εμποδίζεται από κανένα λάθος μας. Το πρόβλημα ωστόσο, δεν είναι τα ίδια τα λάθη. Είναι η απροθυμία μας να τα αφήσουμε νιώθοντας ενοχές ή δικαιολογώντας ή εκλογικεύοντάς τα, επινοώντας ιστορίες για να υποστηρίξουμε το λάθος. Και πάλι, το πρόβλημα δεν είναι το λάθος, ότι ξεχνάμε να σκεφτούμε τον Θεό πέντε λεπτά την ώρα ή ότι καταδικάζουμε αντί να συγχωρούμε. Το πρόβλημα είναι πως, όταν ξεχνάμε, εμμένουμε στα λάθη νιώθοντας ένοχοι ή προβάλλοντας την ευθύνη σε κάποιον άλλον ή κάτι άλλο. Αυτό λοιπόν, είναι το ίδιο πράγμα που ήδη ανέφερα: το πρόβλημα δεν ήταν η μικροσκοπική, τρελή ιδέα ότι είμαστε διαχωρισμένοι από τον Θεό, αλλά ότι την πήραμε στα σοβαρά. Το να αποκαλείς τη μικροσκοπική, τρελή ιδέα αμαρτία, σημαίνει ότι την παίρνεις στα σοβαρά. Όταν την αποκαλείς μικροσκοπική, τρελή ιδέα και λες ότι είναι ανόητη - «Είναι αστείο να νομίζεις ότι ο χρόνος μπορεί να έρθει και να κατατροπώσει την αιωνιότητα....». (Κ-27.VIII.6:5)-την αποκαλείς λάθος. Όπως λένε επανειλημμένα τα Μαθήματα, οι αμαρτίες τιμωρούνται, τα λάθη διορθώνονται.

Επομένως, θέλουμε να ξεμάθουμε το αρχικό λάθος που κάναμε να αποκαλέσουμε το λάθος αμαρτία, και αντί γι' αυτό να πούμε απλά ότι ήταν μια μικροσκοπική, τρελή ιδέα που δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Ξεμαθαίνουμε επαναλαμβάνοντας το λάθος, ξανά και ξανά, αλλά τώρα κοιτώντας το διαφορετικά. Μια έκφραση αυτού του λάθους είναι να μην κάνουμε το μάθημα με τον τρόπο που «πρέπει», σαν να υπήρχε ένα «πρέπει», σαν να υπήρχε ένας σωστός τρόπος να κάνουμε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών. Θυμηθείτε, ο «σωστός» τρόπος να κάνετε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών είναι να τις κάνετε «λάθος» και στη συνέχεια να συγχωρήσετε τον εαυτό σας που το έκανε. Αυτό είναι κάτι ακόμα που πρέπει να βάλετε στον καθρέφτη του μπάνιου σας: «Ο σωστός τρόπος για να κάνετε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών είναι να τις κάνετε λάθος και μετά να συγχωρήσετε τον εαυτό σας γι' αυτό». Γράψτε όμως πρώτα το «Δεν υπάρχει κόσμος!», γιατί αυτό είναι πιο σημαντικό.

Θα επαναλάβω αυτό το ουσιώδες θέμα, το Άγιο Πνεύμα δεν παρεμποδίζεται από τα λάθη παρά «μόνο από την απροθυμία σας να τα αφήσετε». Αυτός είναι ο σκοπός της ενοχής και γι' αυτό στα Μαθήματα δίνεται τόσο μεγάλη έμφαση στην ενοχή. Η ενοχή είναι εκείνη που παίρνει το λάθος, το

παγιώνει και το αποκαλεί αμαρτία. Όταν το εξετάσετε απλά με ευγενικό τρόπο χωρίς να το κρίνετε και του χαμογελάσετε, εξαφανίζεται. Το να μην το εξετάσουμε σημαίνει ότι δεν είμαστε πρόθυμοι να το αφήσουμε, για να διατηρήσουμε τον διαχωρισμένο εαυτό μας.

Σε ένα όμορφο απόσπασμα από τα *Δώρα του Θεού* (σελ. 118), το πεζό ποίημα που κατέγραψε η Helen, ο Ιησούς της ζήτησε να του δώσει τα δώρα του εγώ, την ενοχή της και το φόβο της, και σε αντάλλαγμα θα της έδινε τα Δώρα του Θεού. Αυτό φυσικά, ισχύει και για όλους εμάς. Πηγαίνουμε σ' αυτόν με σφιγμένες γροθιές, κρατώντας σφιχτά την αμαρτία και την ενοχή μας. Ο Ιησούς μας παρακαλεί να ανοίξουμε τα χέρια μας και να συνειδητοποιήσουμε ότι μέσα μας υπάρχει μόνο άδειος χώρος, στον οποίο είναι τώρα ελεύθερος να τοποθετήσει τα δώρα της αγάπης του. Το ζητούμενο δεν είναι να είμαστε τέλειοι · το ζητούμενο είναι να συγχωρήσουμε τους εαυτούς μας που δεν ήμασταν τέλειοι, για την «ελλειμματική μας επιμέλεια» και για «τις αποτυχίες να ακολουθήσουμε τις οδηγίες για την εξάσκηση της σημερινής ιδέας».

Αυτό που ζητάει από εμάς δεν είναι να του δώσουμε την αγάπη μας, αλλά να του δώσουμε την αμαρτία μας, την ενοχή μας και τις επιθετικές μας σκέψεις. Δεν έχουμε καμία αγάπη που μπορούμε να του δώσουμε · αν είχαμε, θα ήμασταν ακριβώς σαν κι αυτόν. Του δίνουμε την ενοχή μας και αυτός την παίρνει από εμάς. Δεν είναι ότι μας την παίρνει κυριολεκτικά · είναι απλά ότι όταν ανοίγουμε το χέρι μας, η ενοχή φεύγει. Η σφιγμένη γροθιά αντικατοπτρίζει την πεποίθησή μας ότι υπάρχει κάτι εκεί για να το κρατήσουμε και να το αγαπήσουμε: η αμαρτία. Η ενοχή την κρατάει σφιγμένη και η προβολή την προστατεύει · αλλά όταν ανοίγουμε το χέρι μας συνειδητοποιούμε ότι δεν υπάρχει τίποτα εκεί, και τότε η δική του αγάπη παίρνει αυτόματα τη θέση της. Αυτό επιτυγχάνεται όταν κάνουμε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών με τον τρόπο που μας ζητάει στο Μαθήμα 95.

Σε ένα άλλο σημαντικό απόσπασμα στην παράγραφο 8 του Μαθήματος 95, ο Ιησούς μας δίνει περαιτέρω οδηγίες να είμαστε ανεκτικοί με την αδυναμία μας, προκειμένου να μην καθυστερεί τη μάθησή μας: «Αν της δώσουμε δύναμη να το κάνει αυτό, την θεωρούμε ως δύναμη, και συγχέουμε την δύναμη με την αδυναμία». Για να το γενικεύσουμε, μπορούμε να πούμε ότι εμείς, ο νους που λαμβάνει τις αποφάσεις, δίνουμε τη δύναμη στο εγώ να καθυστερεί την επιστροφή μας στην εστία · στην πραγματικότητα, δίνουμε στο εγώ τη δύναμη να μας λέει ότι δεν είμαστε στην εστία εξ αρχής. Δίνουμε δύναμη και στο εγώ των άλλων ανθρώπων. Αυτό που αναιρεί αυτή τη δύναμη και την αφαιρεί, καθιστώντας το εγώ ανίσχυρο, είναι απλώς να το κοιτάξουμε και να πούμε ότι δεν μπορεί να παρεμβληθεί ανάμεσα στην Αγάπη του Θεού για εμάς, ούτε στη δική μας αγάπη γι' Αυτόν. Στην παράγραφο 10, ο Ιησούς εστιάζει στο ευρύτερο θέμα, επαναφέροντάς μας στο κύριο θέμα του μαθήματος:

Άφησε όλα αυτά τα σφάλματα να φύγουν αναγνωρίζοντάς τα ως αυτό που είναι. Είναι προσπάθειες να κρατήσουν μακριά από την επίγνωσή σου ότι είσαι ένα Εαυτός, ενωμένος με τον Δημιουργό σου, ένα με κάθε πλευρά της δημιουργίας, και απεριόριστος σε δύναμη και ειρήνη. Αυτή είναι η αλήθεια, και τίποτα άλλο δεν είναι αληθές.

Ο δάσκαλός μας λέει ότι όλες οι προσπάθειές μας να αποτύχουμε σε αυτή τη διδασκαλία είναι σκόπιμες. Δεν είναι τυχαίο ότι ξεχνάμε το μάθημα του βιβλίου εργασιών. Δεν είναι τυχαίο ότι αφήνουμε το χέρι του και στη θέση του πιάνουμε το χέρι του εγώ. Δεν είναι τυχαίο ότι συνεχίζουμε να κάνουμε επιθέσεις στους ανθρώπους ή στον εαυτό μας, να βρίσκουμε πικρίες που μας αναστατώνουν αντί να τις αφήσουμε να φύγουν. Όλα αυτά είναι προσπάθειες να κρατήσουμε τα σύννεφα της ενοχής και της επίθεσης σταθερά στη θέση τους, τόσο πολύ ώστε να μην ακούμε τη Φωνή του Αγίου Πνεύματος που μας υπενθυμίζει ότι είμαστε ένας Εαυτός ενωμένος με τον Δημιουργό μας, όπως αναφέρει ο τίτλος του Μαθήματος. Αυτές οι εγωικές σκέψεις προσπαθούν να

κρατήσουν το εγώ ζωντανό, και εμφανίζονται τόσο σε πράγματα που είναι ασήμαντα όσο και σε σημαντικά. Είναι όλα ίδια. Ο Ιησούς εδώ μας λέει για άλλη μια φορά να μη φοβόμαστε να κάνουμε λάθη και να μην προσπαθούμε να είμαστε τέλειοι. Δεν χρειάζεται να αποδείξουμε ότι τον αγαπάμε. Χρειάζεται μόνο να δεχτούμε την αγάπη του αντί για την ενοχή του εγώ.

Η ιδέα που υπάρχει σε όλα αυτά, για να επανέλθουμε και πάλι στη βασική αρχή, είναι να μην συγχέουμε τη μορφή με το περιεχόμενο. Το περιεχόμενο του βιβλίου εργασιών είναι η επανεκπαίδευση του νου. Η μορφή είναι όλα όσα ζητάει από εμάς. Αλλά δεν ενδιαφέρεται για τη μορφή · μόνο το περιεχόμενο είναι σημαντικό. Δεν μπορούμε να επανεκπαιδεύσουμε το νου μας αν δεν ξέρουμε ότι έχουμε νου, πόσο μάλλον αν δεν ξέρουμε τι υπάρχει μέσα του - η μοχθηρότητα του εγώ, φόβος, θυμός και αντίσταση. Εν ολίγοις, το να κάνουμε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών είναι ένας θαυμάσιος τρόπος να φέρουμε στην επιφάνεια όλες αυτές τις άμυνες που αντιτίθενται στην Αγάπη του Θεού, ώστε να μπορέσουμε να τις αφήσουμε.

Ανακεφαλαίωση III-Εισαγωγή

Θα ήθελα να διαβάσω τις παραγράφους 2 και 3 από την Εισαγωγή της Ανακεφαλαίωσης III, , διότι αντικατοπτρίζουν ορισμένες από τις ιδέες που συζητάμε:

Φυσικά, καταλαβαίνουμε ότι μπορεί να σου είναι αδύνατο να ακολουθήσεις με ακρίβεια αυτό που σου προτείνουμε, για κάθε ώρα της ημέρας. Η μάθηση δεν θα εμποδιστεί αν χάσεις μια περίοδο πρακτικής σε περίπτωση που σου είναι αδύνατο να την τηρήσεις την συγκεκριμένη ώρα. Ούτε είναι αναγκαίο να κάνεις υπερβολικές προσπάθειες για να βεβαιωθείς ότι προλαβαίνεις να τις κάνεις όλες τις φορές. Το τελετουργικό δεν είναι καθόλου επιδίωξή μας, και θα μπορούσε να ματαιώσει τον πραγματικό μας στόχο.

Η μάθηση όμως παρεμποδίζεται όταν παραλείψεις μια πρακτική περίοδο επειδή δεν είσαι πρόθυμος να αφιερώσεις το χρόνο που σου ζητείται γι' αυτή. Μην αυταπατάσαι σε αυτό. Η απροθυμία μπορεί να καλυφθεί με μεγάλη επιμέλεια πίσω από ένα μανδύα καταστάσεων που δεν μπορείς να ελέγξεις. Μάθε να ξεχωρίζεις τις καταστάσεις που δεν ευνοούν πραγματικά τις ασκήσεις σου από αυτές που χρησιμοποιείς για να καμουφλάρεις την απροθυμία σου.

Ο Ιησούς μας λέει γι' άλλη μια φορά πως γνωρίζει ότι δεν θα είμαστε σε θέση να κάνουμε ακριβώς αυτό που λέει. Μερικές φορές παρεμπιπτόντως, κάποιοι άνθρωποι εγκαταλείπουν τις οικογένειες και τις δουλειές τους για έναν ολόκληρο χρόνο, έτσι ώστε οι ασκήσεις τους να μην παρεμποδίζονται από τα ασήμαντα και τετριμμένα πράγματα με τα οποία ασχολούνται καθημερινά οι φυσιολογικοί άνθρωποι. Νομίζουν ότι τότε θα είναι σε θέση να κάνουν τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών στην εντέλεια. Αν υπάρχουν άνθρωποι που δεν το έχουν κάνει αυτό, υπάρχουν σίγουρα εκείνοι που εύχονται να μπορούσαν να το κάνουν και ζηλεύουν εκείνους που μπορούν. Αυτό που αποτυγχάνουν να συνειδητοποιήσουν είναι ότι η καθημερινή τους ζωή και οι ευθύνες τους είναι το καταλληλότερο μέρος, η τέλεια αίθουσα διδασκαλίας στην οποία μπορούν να εξασκηθούν στα καθημερινά μαθήματα της συγχώρεσης. Είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι ο Ιησούς δεν ενδιαφέρεται για τους αριθμούς · δεν μετράει πόσες φορές υπολείπονται στην εξάσκησή μας. Δεν είναι απαραίτητο να ορίσετε συγκεκριμένες ώρες για να κάνετε τις ασκήσεις του βιβλίου εργασιών ή να κάνετε ιδιαίτερες προσαρμογές. Να υπενθυμίσουμε την προηγούμενη συζήτησή μας, αυτή δεν είναι μια διδασκαλία παραδοσιακού διαλογισμού. Δεν μας ζητείται καν να εστιάσουμε την προσοχή μας στον Θεό. Μας ζητείται μάλλον, να μάθουμε πώς να σκεφτόμαστε τον Θεό όλη την ώρα, πράγμα που στην πραγματικότητα σημαίνει να αποκτούμε ολοένα και μεγαλύτερη επίγνωση του πόσο πολύ δεν Τον σκεφτόμαστε ή ακόμη και πόσο δεν θέλουμε να Τον σκεφτόμαστε. Χρειάζεται

να αποκτήσουμε επίγνωση των παρεμβολών και να μην τις κρίνουμε. Τότε είναι που θα αρχίσουν να υποχωρούν.

Πριν από χρόνια, δούλευα με μοναχές που κάθε μέρα είχαν τακτικά προγραμματισμένες ώρες προσευχής. Κάποιες μέρες, λόγω ευθυνών ή επειγόντων περιστατικών, δεν μπορούσαν να προσευχηθούν εκείνες τις συγκεκριμένες ώρες. Μου έλεγαν ότι λίγο πριν πέσουν για ύπνο αναπλήρωναν γρήγορα όλες τις χαμένες περιόδους προσευχής. Γι' αυτό ακριβώς μιλάει ο Ιησούς, μόνο που δεν μιλάει για μοναχές που προσεύχονται. Σίγουρα δεν τις αποκλείει · πράγματι, μερικές από τις καλύτερές του φίλες είναι καλόγριες, ακόμη και πρώην καλόγριες! Αυτό που λέει είναι ότι δεν χρειάζεται να αναπληρώσουμε ό,τι χάσαμε, σαν να στέκεται στον ουρανό και να κρατά έναν πίνακα βαθμολογίας. Ζητάει μόνο να είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας, το οποίο αντανakλάται την έκκλησή του στο κείμενο: «Να είσαι απόλυτα ειλικρινής με τον εαυτό σου... διότι δεν πρέπει να κρύβουμε τίποτα ο ένας από τον άλλο» (Κ-4.III.8:2). Επιπλέον, μας ζητά να είμαστε ειλικρινείς μαζί του: «Μην εξαπατάσθε από το γεγονός ότι πολύ συχνά θα παραλείψετε μια περίοδο εξάσκησης, δεν θα είναι επειδή είχατε μια επείγουσα ανάγκη που απαιτούσε τον χρόνο και την προσοχή σας, αλλά επειδή δεν θέλατε να περάσετε χρόνο μαζί μου. Να είστε ειλικρινείς με τον εαυτό σας. Φυσικά και δεν θέλετε να περνάτε χρόνο μαζί μου, γιατί αυτό θα απέκλειε το εγώ σας. Και αφού εγώ δεν το παίρνω προσωπικά, ούτε το κρίνω, δεν θα έπρεπε να το κάνετε ούτε εσείς». Χρειάζεται να διακρίνουμε αν πραγματικά δεν μπορούμε να κάνουμε το μάθημα ή αν απλώς δεν θέλουμε να το κάνουμε και προσποιούμαστε ότι δεν μπορούμε.

Το ζητούμενο είναι να γενικεύσουμε αυτές τις οδηγίες για τις περιόδους εξάσκησης σε οτιδήποτε και αν κάνουμε. Αυτός είναι άλλος ένας λόγος για τον οποίο είναι χρήσιμο να αποδεχτούμε πραγματικά ότι ο Ιησούς και το Άγιο Πνεύμα δεν κάνουν πράγματα στον κόσμο, ούτε ενδιαφέρονται για το τι συμβαίνει σε αυτόν. Η εμπλοκή στον κόσμο θα έκανε τον κόσμο πραγματικό, και επιπλέον, θα μπερδεύε τη μορφή με το περιεχόμενο. Το αποκλειστικό ενδιαφέρον τους είναι η επιλογή μας να ταυτιστούμε με την αγάπη που υπάρχει στο νου μας. Όταν μπορούμε να κοιτάζουμε χωρίς κρίση πόσο έχουμε ταυτιστεί με τις σκέψεις ενοχής, φόβου και επίθεσης στο νου, όλες εξαφανίζονται. Αυτό που μένει είναι η αγάπη που ρέει μέσα μας από μόνη της. Αυτό σημαίνει να είσαι δάσκαλος του Θεού, το οποίο μας φέρνει στο τελευταίο θέμα της συζήτησής μας για το βιβλίο εργασιών.

6. Το να Είσαι Δάσκαλος του Θεού

Παρόλο που ο όρος *δάσκαλος του Θεού* δεν εμφανίζεται στο βιβλίο εργασιών, όπως ανέφερα προηγουμένως, ο Ιησούς ωστόσο μιλάει γι' αυτό στα μαθήματα 153 έως 157, μεταξύ άλλων, όπως και στο μάθημα 37 που ανέφερα παραπάνω. Υπάρχουν πολλά σημεία στο κείμενο όπου εκφράζεται η ίδια ιδέα σε σχέση με το θαύμα, τη συγχώρεση και τη σωτηρία (Κ-16.II.1, Κ-22.VI.9, Κ-27.V.1). Σε καθένα από αυτά, ο Ιησούς διδάσκει ότι η μόνη μας λειτουργία είναι να επιλέξουμε το θαύμα ή τη συγχώρεση, ενώ η επέκτασή τους δεν είναι δική μας ευθύνη.

Θυμίζω τα προηγούμενα σχόλιά μου σχετικά με το θέμα της εμπλοκής των Μαθημάτων με τη ζωή στον κόσμο. Η λειτουργία μας είναι απλά να αποδεχτούμε την Επανόρθωση για τον εαυτό μας, που σημαίνει να μάθουμε να επιλέγουμε ανάμεσα στο θαύμα και μια πικρία, τη συγχώρεση και την επίθεση. Μόλις κάνουμε τη σωστή επιλογή, πράγμα που κάνουμε κάθε φορά που κοιτάζουμε τις σκέψεις του εγώ μας χωρίς κρίση, η αγάπη που αντανakλάται από την απόφασή μας επεκτείνεται αυτόματα μέσα από μας. Δεν έχει σημασία αν κάποιος παραδίδει μαθήματα ή γράφει βιβλία για τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, αν είναι χτίστης, ψυχοθεραπευτής, οικογενειάρχης, διδάσκει σε σχολείο ή επισκευάζει ένα σωλήνα. Ό,τι κι αν κάνει κανείς θα γίνει αυτόματα το όργανο μέσω του οποίου θα

ρέει η αγάπη του Ιησού στο νου μας, και αυτή η αγάπη είναι που θεραπεύει, όχι οι μορφές με τις οποίες εκφράζεται.

Οπότε η εστίασή μας δεν πρέπει να είναι στο τι κάνουμε με τη μορφή, αλλά μόνο στο να κάνουμε χώρο για την αλήθεια. Ο Ιησούς μας το λέει αυτό κοντά στο τέλος του βιβλίου εργασιών: «Το μόνο μας μέλημα είναι να καλωσορίσουμε την αλήθεια» (Εργ. Τι Είμαι; 3:7). Έργο μας είναι να γνωρίσουμε την αλήθεια, όχι να τη διδάξουμε ή να την επεκτείνουμε. Και μαθαίνουμε την αλήθεια κάνοντας χώρο στο νου, απελευθερώνοντας τις ενοχές μας όταν συγχωρούμε. Αυτό επιτρέπει στην αλήθεια να επεκταθεί μέσα από εμάς με φυσικό τρόπο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς είχε πει πολύ νωρίς στην Helen κατά τη διάρκεια της γραφής ότι αυτά τα λόγια που προορίζονταν γι' αυτήν έπρεπε να παραμείνουν στα Μαθήματα: «Ρώτησέ με ποια θαύματα πρέπει να κάνεις». Με άλλα λόγια, «Μην κάνεις πράγματα από μόνη σου. Μην είσαι καλοθελητής. Άφησέ με να γίνω εγώ ο καλοθελητής. Απλά με επιλέξεις και να είσαι μαζί μου, γιατί αυτό θα απελευθερώσει την αγάπη μου να σε καθοδηγήσει τι να πεις και να κάνεις όσον αφορά τους ανθρώπους που θα βοηθήσεις». Αυτό είναι το νόημα του «Μην εμπιστεύεσαι τις καλές σου προθέσεις. Δεν είναι αρκετές» (Κ-18.ΙV.2:1-2). Οι άνθρωποι με καλές προθέσεις είναι αυτοί που επικεντρώνονται στη σωτηρία του κόσμου. Αυτή δεν είναι μια διδασκαλία για να γίνουμε καλοπροαίρετοι. Είναι μια διδασκαλία για να συνειδητοποιήσουμε πόσο κακές είναι συχνά οι προθέσεις μας, όμως μόλις τις δούμε με την αγάπη του Ιησού δίπλα μας, εξαφανίζονται, επιτρέποντας στην αγάπη Του να ρέει ευχάριστα μέσα από εμάς.

Και πάμε τώρα στο μάθημα 155, ένα πολύ σημαντικό μάθημα στο οποίο αναφέρομαι αρκετά συχνά, ιδιαίτερα στην αρχική του παράγραφο. Η παράγραφος αυτή - στην πραγματικότητα ολόκληρο το μάθημα - μας προειδοποιεί για την συνήθη παγίδα του εγώ να προσπαθούμε να δείχνουμε άγιοι, να θέλουμε όλοι να ξέρουν πόσο πολύ έχουμε εξελιχθεί ως δάσκαλοι του Θεού. Αυτό αναπόφευκτα συνεπάγεται τη διενέργεια κρίσεων για τις μορφές και τις συμπεριφορές του δασκάλου του Θεού, όπως για παράδειγμα τα διαπιστευτήρια που πρέπει να έχει ένας προχωρημένος δάσκαλος. Αυτή είναι η προαναφερθείσα σύγχυση μορφής και περιεχομένου, στην οποία ο Ιησούς εφιστά την προσοχή μας. Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι στην πραγματικότητα σε αυτό το μάθημα ο Ιησούς μιλάει για τους προχωρημένους δασκάλους, όπως επίσης και στα δέκα χαρακτηριστικά των δασκάλων του Θεού στο εγχειρίδιο των δασκάλων.

(Εργ.155.1:1-4) Υπάρχει ένας τρόπος να ζεις στον κόσμο που δεν είναι εδώ, παρόλο που φαίνεται σαν να είναι. Δεν αλλάζεις εμφάνιση, παρόλο που χαμογελάς πολύ πιο συχνά. Το μέτωπό σου είναι γαλήνιο · τα μάτια σου είναι ήσυχα. Και αυτοί που πορεύονται στον κόσμο όπως εσύ αναγνωρίζουν τον όμοιο τους.

«Δεν αλλάζεις εμφάνιση». Δεν συμπεριφέρεστε διαφορετικά, δεν μιλάτε διαφορετικά, δεν ντύνεστε διαφορετικά ούτε τρώτε διαφορετικά. Πράγματι, μοιάζετε με όλους τους άλλους, με τη μόνη διαφορά ότι χαμογελάτε πιο συχνά επειδή είστε ειρηνικοί. Αυτό συμβαίνει επειδή «κάνετε ένα βήμα πίσω και αφήνετε Εκείνον να σας καθοδηγεί». Δεν είστε εσείς ο επικεφαλής του δρόμου. Επικεφαλής στον δρόμο είναι το Άγιο Πνεύμα. Κάνετε ένα βήμα πίσω και κοιτάζετε το εγώ σας μαζί Του, χωρίς να το παίρνετε στα σοβαρά και χωρίς να του δίνετε δύναμη να σας επηρεάζει. Αυτή η στάση αφαιρεί από πάνω σας το βάρος της ενοχής και του πόνου, αφήνοντας μόνο ένα ευγενικό χαμόγελο. Με την ενοχή να έχει φύγει, το μόνο που απομένει στο νου σας είναι η αγάπη του Ιησού, και αυτό είναι που διέρχεται μέσα από εσάς. Είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσετε ότι δεν χρειάζεται να κάνετε τίποτα για να σας διαπεράσει αυτή η αγάπη. Η δουλειά σας είναι απλώς να κάνετε ένα βήμα πίσω και να κοιτάξετε τις παρεμβολές που κάνει το εγώ σας. Εκείνο κάνει τα υπόλοιπα.

Ένα επαναλαμβανόμενο θέμα, που εμφανίζεται στο κείμενο, αλλά πολύ πιο συχνά στο βιβλίο εργασιών, είναι ότι ο Ιησούς, το Άγιο Πνεύμα και ο Χριστός χρειάζονται τα σώματά μας. Μια έκφραση αυτού βλέπουμε στο Μάθημα 154 «Είμαι ένας από τους αποστόλους του Θεού»:

Ασκούμαστε στο να Του δίνουμε [στο Άγιο Πνεύμα] αυτό που θα ήθελε να έχει, ώστε να μπορέσουμε ν' αναγνωρίσουμε τα δώρα Του προς εμάς. Χρειάζεται την φωνή μας για να μιλά μέσα από εμάς. Χρειάζεται τα χέρια μας για να κρατάνε τα μηνύματά Του, και να τα μεταφέρουν σε εκείνους που Εκείνο ορίζει. Χρειάζεται τα πόδια μας για να μας φέρει σε εκείνους που θέλει, έτσι ώστε εκείνοι που περιμένουν μέσα στην δυστυχία να απελευθερωθούν επιτέλους. Και χρειάζεται την θέλησή μας ενωμένη με την δική Του, ώστε να μπορέσουμε να είμαστε οι αληθινοί αποδέκτες των δώρων που δίνει. (Εργ.154.11)

Εκτός από τη «θέληση», η οποία αναφέρεται στην ορθή απόφαση του νου μας, όλα όσα αναφέρει ο Ιησούς εδώ - η φωνή, τα χέρια και τα πόδια - αναφέρονται στο σώμα μας.

Στην Εισαγωγή της Πέμπτης Ανακεφαλαίωσης συναντάμε άλλη μια έκφραση αυτού του θέματος, όπου ο Ιησούς λέει:

Ας είναι αυτή η ανακεφαλαίωση το δώρο σου προς εμένα. Γιατί αυτό μόνο χρειάζομαι · να ακούς τα λόγια που λέω, και να τα δίνεις στον κόσμο. Εσύ είσαι η φωνή μου, τα μάτια μου, τα πόδια μου, τα χέρια μου με τα οποία σώζω τον κόσμο. (Εργ. Ανακεφαλαίωση V.9:1-3)

Υπάρχει ακόμα μια αναφορά στην τελευταία παράγραφο της περίληψης που έχει τίτλο «Τι είναι η Δευτέρα Παρουσία;» στο Μέρος II του βιβλίου εργασιών, όπου το θέμα είναι η Δευτέρα Παρουσία:

Προσευχήσου η Δευτέρα Παρουσία να συμβεί σύντομα, αλλά μην επαναπαύεσαι με αυτό. Χρειάζεται τα μάτια σου και τα αυτιά σου, τα χέρια και τα πόδια σου. Χρειάζεται την φωνή σου. Και κυρίως χρειάζεται την προθυμία σου. (Εργ. Τι είναι η Δευτέρα Παρουσία;5:1-4)

Η Δευτέρα Παρουσία είναι ο όρος που χρησιμοποιούν τα Μαθήματα για το τέλος της Επανόρθωσης, την τελική αφύπνιση του Υιού, όπου η κατακερματισμένη Υιότητα επανενώνεται. Το απόσπασμα καθιστά σαφές ότι η Δευτέρα Παρουσία (ή το Άγιο Πνεύμα) δεν χρειάζεται μόνο το σώμα μας αλλά και την προθυμία μας, η οποία αντανακλά την αλλαγή της ταύτισης του νου από το εγώ στο Άγιο Πνεύμα.

Υπάρχουν και πολλές άλλες αναφορές αυτής της φύσης στα Μαθήματα. Η σημασία τους απορρέει από το ότι μας βοηθούν να καταλάβουμε πως ο Ιησούς δεν είναι εναντίον του σώματος, και πως παρόλο που μας λέει ότι δεν υπάρχει κόσμος, παρά μόνο μια παράλογη πίστη σε αυτόν ως επίθεση στον Θεό, δεν τον καταδικάζει. Χρησιμοποιεί τον κόσμο επειδή πιστεύουμε σε αυτόν, και αλλάζει τον σκοπό που έχει μετατρέποντάς τον σε μια αίθουσα διδασκαλίας μέσω της οποίας μπορεί να επικοινωνήσει το μήνυμά του. Για παράδειγμα χρειάστηκε το σώμα της Helen ώστε αυτό το μη συγκεκριμένο μήνυμα να πάρει μορφή. Χρειάζοταν την απόφαση του νου της να αφήσει την αγάπη του να περάσει μέσα από το σώμα της, προκειμένου να καταγράψει τα λόγια του. Η πηγή ή το περιεχόμενο των Μαθημάτων είναι η αφηρημένη αγάπη. Οι λέξεις είναι η μορφή τους.

Αυτό που έκανε την Helen αγία δεν ήταν ότι έγραψε τα Μαθήματα Θαυμάτων, αλλά ότι είχε την προθυμία να ενωθεί με τον Ιησού. Αυτή η ίδια αγιότητα υπάρχει σε όλους, γι' αυτό και όταν οι άνθρωποι προσπαθούσαν να ανεβάσουν την Έλεν σε ένα πνευματικό βάθρο, επειδή έκανε αυτό το «ιερό έργο», εκείνη τους έλεγε συνεχώς ότι αυτό που έκανε εκείνη μπορούσαν να το κάνουν όλοι. Η ίδια ιδέα της προθυμίας είναι ένα σημαντικό θέμα στα Μαθήματα, ειδικά στο κείμενο, όπου γίνεται λόγος για «μια μικρή προθυμία» (βλ. Κ-18.IV). Χρειαζόμαστε απλώς τη μικρή προθυμία για να αφήσουμε το χέρι του εγώ και να πιάσουμε το χέρι του Ιησού στη θέση του. Αυτό σημαίνει να

κοιτάζουμε το εγώ μας και να μην το παίρνουμε στα σοβαρά. Όταν το κάνουμε αυτό, ταυτιζόμαστε αποκλειστικά με την Αγάπη του Θεού, η οποία γνωρίζουμε τώρα ότι είναι αυτό που είμαστε. Τότε αυτή η Αγάπη θα έρθει αυτόματα μέσα από εμάς και θα εκδηλωθεί στον κόσμο.

Ο κόσμος και οι εικόνες του δεν είναι παρά προβολές ή επεκτάσεις («εικονογραφημένες αναπαραστάσεις») αυτού που υπάρχει στο νου μας. Αν αυτό που υπάρχει στο νου μας είναι η Σκέψη της Αγάπης, τότε όλα όσα κάνουμε και λέμε θα εκδηλώνουν αυτή την Αγάπη. Όπως παρατήρησα προηγουμένως, αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς μας λέει ότι αυτός είναι η εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος (Δ. 6.1:1). Όταν εμφανίστηκε σε αυτή τη γη, έμοιαζε με όλους τους άλλους ως σώμα. Ωστόσο, αυτό που περνούσε μέσα από αυτόν, αυτό που αντανakλούσε το σώμα του, ήταν η περιλαμπρή αγάπη του Ουρανού. Αυτό ήταν που τον έκανε διαφορετικό. Ο νους του ήταν απόλυτα ενωμένος με την Αγάπη του Χριστού, και έτσι ό,τι έλεγε και έκανε αντανakλούσε αυτό. Το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποίησε τη φωνή, τα μάτια, τα αυτιά, τα χέρια και τα πόδια του Ιησού, μέσω των οποίων έδωσε αυτό το μήνυμα. Το μήνυμα του Ιησού είναι ακριβώς το ίδιο και σήμερα, και έτσι στα Μαθήματα ζητάει να γίνουμε η εκδήλωσή του. Εφόσον δεν βρίσκεται πλέον σε σώμα και δεν μιλάει με λόγια, χρειάζεται τα σώματά μας - τη φωνή και τα λόγια - μέσω των οποίων μπορεί να μεταφέρει στους άλλους το μη συγκεκριμένο μήνυμά του για την Αγάπη του Θεού, την αρχή της Επανάρθωσης που λέει ότι ο διαχωρισμός από τον Θεό δεν συνέβη ποτέ, και έτσι δεν είμαστε διαχωρισμένοι ο ένας από τον άλλον.

Όπως έχω πει, οι μαθητές είναι πολύ επιρρεπείς στο να κάνουν το λάθος να ταυτίζονται με τη μορφή: «Θέλω να γίνω ένας άγιος άνθρωπος · θέλω να διδάξω τα *Μαθήματα Θαυμάτων* ακριβώς όπως εσύ», λες και υπάρχει κάτι ιερό στο να δίνεις μια διάλεξη. Αυτό που είναι ιερό είναι η αγάπη που ελπίζω να διακατέχει τη διάλεξη, όχι η ίδια η διάλεξη. Αυτό που σας κάνει δάσκαλο των Μαθημάτων δεν είναι η ικανότητα να εξηγείτε αυτά που διδάσκει, επαναλαμβάνοντας απλώς μια σειρά από έννοιες, αλλά η αγάπη με την οποία διδάσκετε. Σαφώς τότε, δεν είστε εσείς ο δάσκαλος, διότι είναι η αγάπη του Ιησού που διδάσκει μέσα από εσάς. Επομένως, το ζητούμενο είναι να μην εγκλωβιστείτε στη μορφή, αλλά να ταυτιστείτε όσο το δυνατόν περισσότερο με την αγάπη που είναι η ταυτότητά σας. Και πάλι, η αποδοχή αυτής της αγάπης είναι που σας κάνει δάσκαλο του Θεού.

Προχωρώντας στη δεύτερη παράγραφο του Μαθήματος 155, βλέπουμε μια συνέχεια της διδασκαλίας του Ιησού που αφορά το πώς γινόμαστε δάσκαλοί του:

(Εργ.155.2) Ο κόσμος είναι μια ψευδαισθηση. Αυτοί που επιλέγουν να έρθουν σε αυτόν αναζητούν ένα μέρος όπου μπορούν να είναι ψευδαισθήσεις, και να αποφεύγουν την δική τους πραγματικότητα. Ωστόσο όταν βρουν ότι η πραγματικότητά τους βρίσκεται ακόμα κι εδώ, τότε κάνουν πίσω και την αφήνουν να τους δείχνει τον δρόμο. Ποια άλλη επιλογή έχουν; Να αφήσουν τις ψευδαισθήσεις να πηγαίνουν μπροστά από την αλήθεια είναι τρέλα. Αλλά το να αφήσουν τις ψευδαισθήσεις να βυθιστούν πίσω από την αλήθεια και ν' αφήσουν την αλήθεια να ηγείται ως αυτό που είναι, είναι απλά σωφροσύνη.

Οποιοσδήποτε έρχεται σε αυτόν τον κόσμο προσπαθεί να προστατεύσει την αυτο-εικόνα του σαν διαχωρισμένο εαυτό, και τα μέσα που χρησιμοποιεί για να το αποδείξει αυτό είναι ο κόσμος και το σώμα. Με αυτή την έννοια, ο κόσμος είναι μια κρυψώνα στην οποία μπορούμε να αποφύγουμε τη δική μας πραγματικότητα. Ο δάσκαλος του Θεού «αφήνει τις ψευδαισθήσεις να βυθιστούν πίσω από την αλήθεια και το να αφήνει την αλήθεια να ηγείται ως αυτό που είναι, είναι απλά σωφροσύνη». Ως δάσκαλοι του Θεού, συνειδητοποιούμε ότι μπορούμε να είμαστε μέσα στον κόσμο, αλλά να μην είμαστε από αυτόν · να ζούμε στον κόσμο ως σώματα, αλλά να γνωρίζουμε ότι το Άγιο Πνεύμα βρίσκεται μέσα μας ως νους, ότι είμαστε παιδιά του Θεού και όχι του εγώ. Το εγώ

μας έχει υποχωρήσει, δηλαδή το «εσύ» - ο νους που λαμβάνει τις αποφάσεις - που ταυτιζόταν με το εγώ έχει υποχωρήσει, και έτσι η αγάπη είναι η πραγματικότητα και οδηγεί το δρόμο. Ότι κάνουμε τότε θα πηγάζει από αυτή την πραγματικότητα. Ο Ιησούς μας υπενθυμίζει ότι μπαίνουμε στον πειρασμό να φέρουμε την αλήθεια στην ψευδαίσθηση, και όχι την ψευδαίσθηση στην αλήθεια. Το μάθημα είναι να κοιτάζουμε την ψευδαίσθηση και να μην τη φοβόμαστε. Μόνο τότε μπορεί να υποχωρήσει και να αντικατασταθεί από την αλήθεια.

Στην τέταρτη και πέμπτη παράγραφο αυτού του μαθήματος, ο Ιησούς παρουσιάζει τρεις διαφορετικούς τρόπους με τους οποίους μπορούμε να υπάρχουμε στον κόσμο: Ο πρώτος περιλαμβάνει τους ανθρώπους που πιστεύουν ότι ο κόσμος είναι κακός ή αμαρτωλός και πρέπει να αποφεύγεται. Ο δεύτερος αποτελείται από εκείνους που πιστεύουν ότι ο κόσμος είναι πολύτιμος και είναι έντονα προσκολλημένοι σε αυτόν επειδή είναι το μέσο για να επιτευχθεί η ικανοποίηση και η ευτυχία. Το τρίτο μονοπάτι είναι το ενδιάμεσο, αυτό του (προχωρημένου) δασκάλου του Θεού. Αυτοί είναι εκείνοι που βαδίζουν με τον Ιησού και όχι με το εγώ. Η συμπεριφορά τους και η εμφάνισή τους θα είναι σαν όλων των άλλων, αλλά θα υπάρχει μια ειρήνη γύρω τους, γιατί είναι η αγάπη που βγαίνει από μέσα τους, όχι η ενοχή ή η ιδιαιτερότητα.

(Εργ.155.4-5) Αν η αλήθεια απαιτούσε να απαρνηθούν τον κόσμο, θα τους φαινόταν σαν να τους ζητείται να θυσιάσουν κάτι που είναι αληθινό. Πολλοί έχουν επιλέξει να αποκηρύξουν τον κόσμο ενώ ακόμα πιστεύουν την πραγματικότητά του. Και υποφέρουν από μια αίσθηση απώλειας, και δεν έχουν απελευθερωθεί ανάλογα. Άλλοι δεν έχουν επιλέξει τίποτα άλλο από τον κόσμο, και υποφέρουν από μια αίσθηση απώλειας ακόμα βαθύτερη, την οποία δεν την καταλαβαίνουν.

Ανάμεσα σε αυτά τα μονοπάτια υπάρχει ένας άλλος δρόμος που οδηγεί μακριά από κάθε είδους απώλεια, γιατί η θυσία και η στέρηση μένουν γρήγορα και οι δύο πίσω. Αυτός είναι ο δρόμος που έχει οριστεί για σένα τώρα. Περπατάς σε αυτό το μονοπάτι όπως περπατούν και άλλοι, ούτε φαίνεσαι να ξεχωρίζεις από αυτούς, παρόλο που όντως ξεχωρίζεις. Έτσι μπορείς να τους υπηρετείς όσο υπηρετείς και τον εαυτό σου, και να οδηγήσεις τα βήματά τους στον δρόμο που έχει ανοίξει ο Θεός σε σένα, και σ' αυτούς μέσα από σένα.

Εκείνοι που πιστεύουν ότι ο κόσμος είναι κακός, βλέπουν σε αυτόν την προβολή της δικής τους αμαρτίας, αλλά δεν την αντιλαμβάνονται πλέον ως δική τους. Βλέπουν ότι η μορφή της αμαρτίας βρίσκεται έξω από τους ίδιους, με αποτέλεσμα να πιστεύουν ότι ο κόσμος είναι ένα πολύ κακό μέρος. Αυτός συχνά αποτελεί έναν πειρασμό για αυτούς που εργάζονται με τα Μαθήματα, διότι πιστεύουν ότι όταν ο Ιησούς λέει ότι ο κόσμος είναι μια ψευδαίσθηση, πως στην πραγματικότητα λέει ότι ο κόσμος είναι αμαρτωλός. Αν αισθάνεστε ότι πρέπει να αποτραβηχτείτε από τον κόσμο ή τις ευθύνες του, από μία φυσιολογική ζωή, λέτε ότι ο κόσμος είναι κακός, ανίερος ή μη πνευματικός. Από τη στιγμή που το λέτε αυτό, τον έχετε κάνει πραγματικό, και κάνοντας αυτό, έχετε κάνει επίσης πραγματικές τις σκέψεις του διαχωρισμού και της ενοχής που αντιπροσωπεύει ο κόσμος.

Αυτό ήταν το λάθος που έκαναν οι Γνωστικοί. Οι Γνωστικοί, ήταν μια φιλοσοφική σχολή που ευδοκίμησε στους πρώτους χριστιανικούς αιώνες, δίδασκαν σχεδόν ομόφωνα ότι ο κόσμος δεν είναι πραγματικός, ότι ο Θεός δεν τον δημιούργησε, ότι ο Θεός τόσο της Παλαιάς όσο και της Καινής Διαθήκης ήταν ο Θεός του εγώ (αν και δεν χρησιμοποιούσαν αυτόν τον όρο) και ότι ο αληθινός Θεός βρισκόταν πέρα από αυτά. Πειπισμένοι γι' αυτό, πολλοί από αυτούς - όχι όλοι - αποσύρθηκαν από τον κόσμο, πιστεύοντας ότι η ενασχόληση με αυτόν ήταν αμαρτωλή, πιστεύοντας ότι επειδή ο κόσμος ήταν αποτέλεσμα του κατώτερου Θεού, το να εμπλακεί κανείς με αυτόν με οποιονδήποτε τρόπο σήμαινε ότι θα έπεφτε στα νύχια αυτής της ψευδούς θεότητας. Ο Βαλεντίνος ήταν από τους ελάχιστους γνωστικούς δασκάλους που ξέφυγαν από αυτή την παγίδα.

Οι άνθρωποι που εργάζονται με τα *Μαθήματα Θαυμάτων* συχνά πέφτουν στην ίδια παγίδα. Οι επικριτές τους μερικές φορές βασίζουν τις κρίσεις τους στο επιχείρημα ότι τα Μαθήματα είναι Γνωστικά. Ωστόσο, δεν συνειδητοποιούν ότι είναι Γνωστικά σε έναν τομέα αλλά όχι στον άλλο. Τα Μαθήματα διδάσκουν βέβαια ότι ο Θεός δεν δημιούργησε τον κόσμο, αλλά δεν καταδικάζουν τον κόσμο ούτε συμβουλεύουν τους μαθητές τους να μην ασχολούνται με το σώμα. Όπως λέει και το κείμενο:

...Το σώμα δεν φτιάχτηκε από αγάπη. Και όμως η αγάπη δεν το καταδικάζει και μπορεί να το χρησιμοποιεί με αγάπη, από σεβασμό για αυτό που έχει φτιάξει ο Υιός του Θεού και αξιοποιώντας το για να τον σώσει από τις ψευδαισθήσεις. (Κ-18.VI.4:7-8)

1) Ο πρώτος τρόπος με τον οποίο μπορούμε να ζούμε στον κόσμο βασίζεται στην πεποίθηση ότι ο κόσμος είναι κακός και πρέπει να εγκαταλειφθεί. Το πρόβλημα είναι ότι υπάρχει ένα άλλο κομμάτι του εαυτού μας που έλκεται από τον κόσμο, πράγμα που σημαίνει ότι θα πρέπει να θυσιάσουμε αυτό που μας έλκει: Ο Θεός λέει ότι δεν πρέπει να ασχολούμαι με τις αμαρτίες της σάρκας · επομένως πρέπει να διαχωρίσω τον εαυτό μου από τις σωματικές αμαρτίες, τις απολαύσεις του σεξ, του φαγητού, των ρούχων, ενός άνετου κρεβατιού κ.λπ. Συνεπώς, το πρόβλημα βρίσκεται στον κόσμο, οδηγώντας μας να τον αποφεύγουμε με κάθε κόστος. Αυτό μας αφήνει σε σύγκρουση με την πεποίθηση ότι ο Θεός μας ζητάει να εγκαταλείψουμε κάτι που πραγματικά θέλουμε, που αποτελεί έναν θαυμάσιο τρόπο για να αποδείξει ότι ο κόσμος και το σύστημα σκέψης που τον δημιούργησε είναι αληθινά.

Η ιδέα της θυσίας και της απώλειας απορρέει από αυτή την σύγκρουση της αποκήρυξης του κόσμου, ενώ εξακολουθεί να πιστεύει στην πραγματικότητά του. Η έννοια της θυσίας έχει διαδραματίσει εξέχοντα ρόλο σε όλες σχεδόν τις παγκόσμιες θρησκείες, τόσο στην Ανατολή όσο και στη Δύση. Αλλά σε αυτό το μάθημα, ο Ιησούς μας λέει ότι δεν θέλει να είμαστε έτσι. Κάνει την ίδια επισήμανση στην ενότητα «Δεν Χρειάζεται να Κάνω Τίποτα» (Κ-18.VII), που κινείται στο πλαίσιο εκείνων που περνούν μια ολόκληρη ζωή στο να στοχάζονται, να θυσιάζονται και να πολεμούν την αμαρτία. Ο ίδιος εξηγεί ότι αυτή η προσέγγιση θα λειτουργήσει μακροπρόθεσμα, επειδή ο στόχος της είναι ο Θεός, αλλά θα χρειαστεί πολύς χρόνος. Ο τρόπος που μας προσφέρει στη διδασκαλία του είναι πολύ πιο σύντομος, επειδή αρχικά δεν κάνει το σφάλμα πραγματικό και στη συνέχεια να προσπαθεί να το ξεπεράσει. Απλά κοιτάζει το σφάλμα και λέει ότι δεν είναι η αλήθεια.

Και πάλι, πολλοί μαθητές των *Μαθημάτων Θαυμάτων* μπαίνουν στον πειρασμό να ακολουθήσουν αυτή την κατεύθυνση, που γεννήθηκε από το γνωστό πλέον λάθος της σύγχυσης της μορφής με το περιεχόμενο, και έτσι προσπαθούν να αλλάξουν τη συμπεριφορά τους. Οι μαθητές στη συνέχεια επιβεβαιώνουν: «Εμπιστεύομαι τους αδελφούς μου που είναι ένα μαζί μου» · «Η ασφάλειά μου βρίσκεται στην μη άμυνα μου» · «Ένας θεραπευμένος νους δεν κάνει σχέδια» - και εκφράζουν αυτές τις «δηλώσεις» τροποποιώντας τον τρόπο ζωής του σώματός τους, θέτοντας συχνά τη ζωή τους ή τη ζωή των αγαπημένων τους προσώπων σε κίνδυνο, για παράδειγμα: Δεν θα κλειδώσω το αυτοκίνητο ή το σπίτι μου, δεν θα σχεδιάσω το μέλλον, θα εγκαταλείψω όλα τα ασφαλιστήρια συμβόλαια, επειδή είμαι ένας προχωρημένος δάσκαλος του Θεού και υπεράνω τέτοιων κοσμικών ανησυχιών. Υπάρχει μια μαγική ελπίδα ότι αλλάζοντας το εξωτερικό (τη συμπεριφορά), αλλάζουμε το εσωτερικό (το νου). Το μόνο που συμβαίνει ωστόσο, είναι ότι η ενοχή μέσα μας θα παραμείνει, αλλά τώρα θα είναι ακόμα πιο σταθερά οχυρωμένη. Η συμπεριφορά μας μπορεί να έχει τροποποιηθεί, αλλά ο νους δεν έχει αλλάξει.

Το σκεπτικό του κόσμου επομένως, είναι ότι μπορούμε να αλλάξουμε τον εαυτό μας αλλάζοντας την συμπεριφορά μας. Τα *Μαθήματα Θαυμάτων* διδάσκουν το αντίθετο, ότι αλλάζοντας τον εαυτό μας - δηλαδή το νου - θα αλλάξει ο κόσμος μας, ή τουλάχιστον η εμπειρία που θα βιώνουμε για

αυτόν θα αλλάξει. Το θέμα είναι να μην εστιάζουμε να αλλάξουμε το εξωτερικό. Να θυμάστε ότι το εσωτερικό είναι η αιτία του εξωτερικού, όχι το αντίστροφο.

Θα ήθελα να επαναλάβω αυτό το σημαντικό σημείο, το κυριότερο εμπόδιο για την εξέλιξή μας ως δάσκαλοι του Θεού, είναι ότι συγχέουμε τη μορφή με το περιεχόμενο. Αυτή η διδασκαλία αφορά μόνο το περιεχόμενο, όχι τη μορφή. Τα αποσπάσματα του κειμένου που ασχολούνται με τις ιδιαίτερες σχέσεις έχουν ως σκοπό να μας βοηθήσουν να επιλύσουμε αυτή τη σύγχυση. Σε μια συγκεκαλυμμένη κριτική του Χριστιανισμού (κυρίως του Καθολικισμού), ο Ιησούς επισημαίνει τη σύγχυση μορφής και περιεχομένου στην καθιέρωση τελετουργιών ως Θέλημα του Θεού, ότι έτσι κάποιος δείχνει την αγάπη του προς τον Δημιουργό υπακούοντας στους νόμους που Εκείνος έθεσε. Η ουσία της κριτικής του Ιησού είναι ότι δεν έχει σημασία το τελετουργικό ή η μορφή, αλλά το περιεχόμενο. Αυτή η σύγχυση είναι εμφανής στο τελετουργικό της θείας κοινωνίας (της Ευχαριστίας), όπου η Καθολική Εκκλησία διδάσκει ότι οι πιστοί γίνονται ένα με τον Ιησού όταν ενώνονται με το μετουσιωμένο σώμα του. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο ίδιος μας λέει στα Μαθήματα ότι είναι ο νους του με τον οποίο θέλει να ενωθούμε, όχι με το σώμα του.

Το θέμα, για άλλη μια φορά, είναι η λανθασμένη πεποίθηση ότι αλλάζοντας την εξωτερική μας ζωή θα έχουμε μια αντίστοιχη αλλαγή στην εσωτερική μας ζωή. Το πραγματοποιούμε αυτό υιοθετώντας συμπεριφορές στον κόσμο τις οποίες κρίνουμε ότι είναι πνευματικές, όπως μόλις είδαμε («Εναποθέτω το μέλλον μου στα χέρια του Θεού») ή υιοθετώντας συμπεριφορές που μας επιτρέπουν να αποφύγουμε τον κόσμο που έχουμε κρίνει ότι είναι τόσο αμαρτωλός.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι τόσο σημαντικό αυτό το μάθημα. Στην ουσία, ο Ιησούς μας λέει να είμαστε φυσιολογικοί, να είμαστε και να συμπεριφερόμαστε όπως όλοι οι άλλοι, αλλά να κάνουμε τα πάντα μαζί του και όχι με το εγώ. Όπως λέω συχνά, ένα από τα πιο σημαντικά σημεία που πρέπει να έχετε κατά νου όταν εργάζεστε με τα Μαθήματα είναι να μην ξεχνάτε να είστε φυσιολογικοί · μην προσπαθείτε να είστε διαφορετικοί ή να διαχωρίζετε από τους άλλους.

Ένα τελευταίο σημείο σχετικά με αυτόν τον πρώτο τρόπο να ζούμε στον κόσμο: Όταν χαρακτηρίζουμε ορισμένες συμπεριφορές ως πνευματικές ή μη πνευματικές, λέμε ότι υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις · για παράδειγμα, το να έχει κάποιος ένα ασφαλιστήριο συμβόλαιο είναι κακό, το να μην έχει είναι καλό, το να έχει κλειδαριές στις πόρτες είναι κακό, το να μην έχει είναι καλό. Όταν λέμε ότι τα πράγματα στον κόσμο είναι καλά ή κακά, αυτό προφανώς προϋποθέτει έναν κόσμο. Επιπλέον, από τη στιγμή που ισχυριζόμαστε ότι κάτι είναι πνευματικό, πρέπει να ισχύει και το αντίθετο · και αν ισχυριστούμε ότι κάτι είναι μη πνευματικό, πρέπει να ισχύει και το αντίθετο. Αυτό σημαίνει ότι έχουμε ταυτιστεί με τη δυαδικότητα. Διαχωρίζοντας τον κόσμο σε άγιους και μη άγιους ανθρώπους, που έχουν πνευματική και μη πνευματική δραστηριότητα, αντιλαμβανόμαστε μια εικονική αναπαράσταση της δυαδικότητας του νου: Θεός-εγώ, θύμα-θύτης, άγιος-μη άγιος. Παίρνουμε αυτή την παράλογη σκέψη, την προβάλλουμε στον κόσμο και βλέπουμε παντού δυαδικότητα και αντίθεση.

2) Ο δεύτερος τρόπος να ζούμε στον κόσμο, για τον οποίο επίσης μας προειδοποιεί ο Ιησούς, έχει να κάνει με τους ανθρώπους που πιστεύουν ότι ο κόσμος έχει αξία. Συνήθως, αυτοί είναι που η κοινωνία αποκαλεί υλιστές, οι οποίοι αφοσιώνονται στην απόκτηση αυτοκινήτων, χρημάτων και κάθε είδους αγαθών παράλληλα με την επιδίωξη της φήμης, του γοήτρου και του θαυμασμού. Ο κόσμος συνεπώς, είναι ένα ιδανικό μέρος αν τους δίνει αυτό που θέλουν. Ωστόσο, ο Ιησούς μας λέει ότι καθώς «επιλέγεις μόνο τον κόσμο... υποφέρεις από μια αίσθηση απώλειας ακόμα βαθύτερη, την οποία δεν καταλαβαίνεις». Με άλλα λόγια, αφού οι άνθρωποι πάρουν αυτό που θέλουν, θα νιώσουν ότι δεν είναι αρκετό · κάτι εξακολουθεί να λείπει. Δεδομένου ότι το εγώ αγαπά τις συγκρίσεις, υπάρχει η βασανιστική πεποίθηση ότι κάποιος άλλος έχει περισσότερα, γεγονός που

απλά εντείνει την επιθυμία να αποκτήσει περισσότερα. Αντιδρούν σε αυτή τη δυσφορία προσπαθώντας να αποκτήσουν όλο και περισσότερα, αισθανόμενοι ταυτόχρονα ότι ποτέ δεν θα έχουν αρκετά. Τελικά, η αξία της δεύτερης ομάδας βασίζεται στην ποσότητα των εξωτερικών αγαθών ή στην εκτίμηση των άλλων. Αυτό που πραγματικά έχει συμβεί είναι ότι έχει γεμίσει η αίσθηση του κενού στο νου, όχι με την Αγάπη του Θεού -αυτό είναι που φοβούνται- αλλά με την αγάπη για το χρήμα και την ύλη, και τα σώματα των άλλων που θα προσκυνήσουν στους βωμούς της ιδιαιτερότητας.

3) Το ενδιαμέσο μονοπάτι, ωστόσο, «οδηγεί μακριά από κάθε είδους απώλεια, γιατί η θυσία και η στέρηση μένουν γρήγορα και οι δύο πίσω.... Περπατάς σε αυτό το μονοπάτι όπως περπατούν και άλλοι, ούτε φαίνεσαι να ξεχωρίζεις από αυτούς, παρόλο που όντως ξεχωρίζεις» (Εργ.155.5:1,3). Αυτό που σας κάνει να διαφέρετε ως προχωρημένος δάσκαλος του Θεού είναι ότι τώρα περπατάτε μαζί με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα και όχι με το εγώ, το οποίο απλά σημαίνει ότι η εξωτερική σας συμπεριφορά και μορφή θα είναι η ίδια με όλων των άλλων, αλλά θα υπάρχει μια ειρήνη γύρω σας, θα χαμογελάτε πιο συχνά και μέσα σας θα υπάρχει μόνο αγάπη. Θα υπάρχει γνήσια συμπόνια και ενδιαφέρον όχι για μια ομάδα έναντι μιας άλλης, αλλά για όλους τους ανθρώπους. Δεν θα υπάρχουν εξαιρέσεις σε οτιδήποτε βλέπετε, κάνετε ή αισθάνεστε. Θα αναγνωρίζετε ότι όλοι είναι ταυτόχρονα θύματα και θύτες, γιατί όλοι υποφέρουμε από το τεράστιο βάρος της ενοχής που προέρχεται από την πεποίθηση ότι στην πραγματικότητα καταστρέψαμε τον Ουρανό, φύγαμε μακριά από το σπίτι μας και ότι δεν θα βρούμε ποτέ το δρόμο της επιστροφής.

Αυτό που είναι επίσης χαρακτηριστικό στον ενδιάμεσο δρόμο είναι ότι μόλις ταυτιστείτε με την ειρήνη του Θεού και την αγάπη του Ιησού, θα βιώσετε αυτή την κατάσταση του νου ως απόλυτα φυσική και όχι ασυνήθιστη. Επομένως, δεν θα υπάρχει καμία ανάγκη να ανακοινώσετε στους άλλους με υπερηφάνεια την «προχωρημένη κατάστασή» σας για παράδειγμα. Το Άγιο Πνεύμα διδάσκει μέσα από την αντίθεση (Κ-14.ΙΙ.1), και θα αναγνωρίσετε αυτή τη φυσική κατάσταση βλέποντας ότι δεν αντιδράτε πλέον στις καταστάσεις όπως κάποτε. Η ειρήνη σας θα είναι αδιαμφισβήτητη και θα νιώσετε τη διαφορά, καθώς κι εκείνοι που ζουν και εργάζονται μαζί σας.

Τέλος, θα υπηρετήσετε τους άλλους όχι κάνοντας αγαθοεργίες, αλλά θυμίζοντάς τους αυτά που εσείς θυμηθήκατε. Δεν είναι κακό να βοηθάτε τους άλλους, αρκεί να γνωρίζετε ότι δεν είστε εσείς αυτός που βοηθάει και ότι δεν επενδύετε στην αντίδραση του κόσμου. Δεν συγχέετε τη μορφή (συμπεριφορά) με το περιεχόμενο (σκέψη). Στην υποενότητα «Η λειτουργία του δασκάλου του Θεού» στο εγχειρίδιο για δασκάλους γίνεται μια θαυμάσια παρουσίαση αυτής της σημαντικής πτυχής του να είσαι δάσκαλος του Θεού. Ο Ιησούς αναφέρεται εκεί στο πώς, ως δάσκαλοι του Θεού, θα βοηθήσουμε τους ανθρώπους που είναι άρρωστοι, αλλά προφανώς αυτό έχει σκοπό να επεκταθεί σε όλους, όχι μόνο σε όσους είναι σωματικά άρρωστοι.

(Εγχ-5.ΙΙΙ.2:2-3,6-12) Η απλή παρουσία ενός δασκάλου του Θεού είναι μια υπενθύμιση. Οι σκέψεις του ζητούν το δικαίωμα να ρωτήσουν τι έχει δεχτεί ως αληθινό ο ασθενής... Ζητούν την Εναλλακτική Λύση. Με τον Λόγο του Θεού μέσα στο νου τους έρχονται με ευλογία, όχι για να θεραπεύσουν τους ασθενείς, αλλά για να τους υπενθυμίσουν την θεραπεία που ο Θεός ήδη τους έχει δώσει. Δεν είναι τα χέρια τους που θεραπεύουν. Δεν είναι η φωνή τους αυτή που λέει το Λόγο του Θεού. Αυτοί απλά δίνουν ό,τι τους έχει δοθεί. Πολύ ευγενικά καλούν τους αδερφούς τους να αποστρέψουν το βλέμμα τους από τον θάνατο: «Δες, εσύ Υιέ του Θεού, τι μπορεί να σου προσφέρει η Ζωή. Προτιμάς την ασθένεια στην θέση αυτού;»

Το μόνο που κάνουμε ως δάσκαλοι του Θεού είναι να υπενθυμίζουμε - όχι με λόγια, αλλά με την ειρήνη του νου που επεκτείνεται μέσα από εμάς στον κόσμο. Αυτή είναι η υπενθύμιση στους άλλους, ότι μπορούν να αμφισβητήσουν τον τρόπο με τον οποίο πίστευαν, αισθάνονταν και

συμπεριφέρονταν: Το άγχος και ο πόνος που νιώθουμε προέρχεται πάντα από μια επιλογή που έχουμε κάνει, την οποία έχουμε θεωρήσει δεδομένη και έχουμε ξεχάσει πώς να την αμφισβητήσουμε · ο θυμός μας μοιάζει να είναι μια πραγματικότητα και η ενοχή μας κάτι με το οποίο γεννηθήκαμε. Όλα αυτά πρέπει πλέον να τα αμφισβητήσουμε.

Σ' αυτούς που έχουν ξεχάσει ότι έχουν νου, η ειρήνη μας είναι ένας τρόπος να πούμε ότι υπάρχει και μια άλλη επιλογή. Όπως λέει ο Ιησούς, «Ζητούν την Εναλλακτική Λύση». Η λειτουργία μας δεν είναι να θεραπεύουμε τους αρρώστους, ούτε να κάνουμε κάτι εξωτερικό που θα κάνει τους ανθρώπους να νιώσουν καλύτερα. Το σώμα μας μπορεί τελικά να κάνει αυτό ακριβώς, αλλά η πραγματική θεραπεία θα γίνει μέσα από εμάς. Και θα καταλάβουμε τη διαφορά όταν δεν θα επενδύουμε στο να είναι ο άλλος ευτυχισμένος ή θεραπευμένος ή να αλλάξει κάποια κατάσταση εξαιτίας μας. Θα γνωρίζουμε ότι το κάναμε με το Άγιο Πνεύμα και όχι με το εγώ, όταν η εικόνα του εαυτού μας δεν αλλάζει εξαιτίας της υπέροχης δουλειάς που κάνουμε και όλων των ανθρώπων που μας λένε πόσο υπέροχοι είμαστε. Με άλλα λόγια, γνωρίζουμε ότι η αγάπη και η ειρήνη του Ιησού είναι το μόνο που θέλουμε, το μόνο που έχουμε και το μόνο που είμαστε, και ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο. Επομένως, το αν ο άλλος μας λέει πόσο υπέροχοι είμαστε είναι άνευ σημασίας · το αν κάποιος άρρωστος σηκώνεται από το κρεβάτι του και περπατάει εξαιτίας μας είναι άνευ σημασίας. Αυτό δεν σημαίνει ότι τέτοια πράγματα δεν θα συμβούν · απλά σημαίνει ότι είναι άνευ σημασίας για την εσωτερική μας γαλήνη και την αληθινή μας θεραπεία.

Αυτό που βοηθάει δεν είναι να έχεις χέρια που θεραπεύουν ή να λες ιερά λόγια, είτε από τη Αγία Γραφή, είτε από τα *Μαθήματα Θαυμάτων*, είτε από οποιοδήποτε άλλο βιβλίο: «Δίνουν απλά ό,τι τους έχει δοθεί. Πολύ ευγενικά καλούν τους αδελφούς τους να απομακρυνθούν από τον θάνατο: “Δες, Υιέ του Θεού, τι μπορεί να σου προσφέρει η ζωή. Θα επέλεγες την αρρώστια στη θέση της;”». Αυτό δεν σημαίνει ότι κάνουμε επίσκεψη σε κάποιον άνθρωπο στο νοσοκομείο με το εγχειρίδιο των δασκάλων στο χέρι και διαβάζουμε από αυτό. Ξέρω ότι αυτό ακούγεται αστείο, αλλά σας διαβεβαιώ ότι υπήρξαν μαθητές των Μαθημάτων που έκαναν ακριβώς αυτό. Και πάλι, πρόκειται μόνο και πάντα για το περιεχόμενο (το νου), ποτέ για τη μορφή (το σώμα). Έχοντας αποβάλλει το εγώ μας, η αγάπη και η ειρήνη θα αντανακλώνται φυσιολογικά στη συμπεριφορά και το φέρσιμό μας. Η ορθά νοούμενη σκέψη μας θα μιλάει για το γεγονός ότι αυτή η κατάσταση υπάρχει και στο άλλο άτομο, καθώς οι νόες ενώνονται. Ακριβώς όπως εμείς επιλέξαμε να έχουμε τον Ιησού μαζί μας, ο νους αυτού του ατόμου που λαμβάνει αποφάσεις μπορεί επίσης να επιλέξει να είναι παρών στην αγάπη του.

(Εγγ-5.III.3:1-2) Ούτε μια φορά οι προχωρημένοι δάσκαλοι του Θεού δεν δίνουν σημασία στις μορφές της ασθένειας στις οποίες πιστεύουν οι αδελφοί τους. Αν το κάνουν αυτό σημαίνει ότι ξεχνούν ότι όλες τους έχουν τον ίδιο σκοπό, και επομένως στην πραγματικότητα δεν είναι διαφορετικές.

Εδώ βλέπουμε και πάλι το θέμα, που παρουσιάζεται συνεχώς στο βιβλίο εργασιών, ότι όλα είναι ίδια. Αυτός είναι ο λόγος για την έντονη έμφαση που δίνεται στις οδηγίες των πρώτων μαθημάτων να μην αποκλείσουμε συγκεκριμένα κανένα αντικείμενο στην εξάσκηση της ημέρας, επειδή όλα είναι ίδια. Ο Ιησούς μας διδάσκει αυτό το βαθύ μήνυμα με φαινομενικά απλές οδηγίες. Μας διδάσκει να μην παρασυρόμαστε από τις μορφές. Αυτό εννοούσα νωρίτερα με την προειδοποίησή μου σχετικά με τους αριθμούς και την ποσότητα. Δεν έχει σημασία πόσοι άνθρωποι μελετούν τα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Δεν έχει σημασία αν υπάρχει μόνο ένα άτομο που μελετάει τα Μαθήματα - εσύ - γιατί μέσα στο συγκεκριμένο όνειρό μας, είμαστε οι μόνοι που τα μελετάμε, και αυτό θα πρέπει να είναι το μόνο μας μέλημα. Εφόσον οι νόες μας είναι πραγματικά ενωμένοι, η αγάπη που μας ενώνει αυτόματα επεκτείνεται για να αγκαλιάσει κάθε νου. Ωστόσο, αυτή η επέκταση, στο νου ή τον κόσμο, δεν είναι δική μας υπόθεση. Συμβαίνει αυτόματα και φυσιολογικά, χωρίς να

χρειάζεται να το επιδιώξουμε. Το να είμαστε προχωρημένοι δάσκαλοι του Θεού είναι επομένως το πιο εύκολο πράγμα στον κόσμο, επειδή δεν κάνουμε τίποτα. Τα πάντα γίνονται μέσα από εμάς. Η μόνη μας ευθύνη είναι να επικεντρωθούμε στην παρεμβολή και, με το Άγιο Πνεύμα δίπλα μας, να την αφήσουμε.

Αυτό που μπορεί να προκαλέσει σύγχυση, για να επιστρέψουμε σε αυτό το προηγούμενο θέμα, είναι τα αποσπάσματα του βιβλίου εργασιών που υποδηλώνουν ότι ο Θεός εμπλέκεται με τον κόσμο μας και ότι αυτό που κάνουμε με το σώμα μας είναι σημαντικό. Για παράδειγμα, σκεφτείτε το Μάθημα 71, το οποίο μας βάζει να Του πούμε: «Τι θα ήθελες να κάνω; Πού θα ήθελες να πάω; Τι θα ήθελες να πω και σε ποιον;» Αυτό μπορεί εύκολα να καλλιεργήσει τη μαγική σκέψη ότι αν απλά πούμε αυτή την προσευχή, όλα θα πάνε καλά, γιατί θα μας πει - ο Ίδιος ο Θεός!!! - τι να κάνουμε κ.λπ. Γι' αυτό το λόγο προτρέπω συνεχώς τους μαθητές να μην βγάζουν από το πλαίσιο όσα λέγονται στο βιβλίο εργασιών. Όντας ταυτισμένοι με τα σώματα, δεν μπορούμε παρά να έχουμε μια μαγική άποψη για τον Θεό ή τον Ιησού. Καταπνίγουμε την κρυφή μας πεποίθηση ότι ο Θεός είναι ένας οργισμένος Εχθρός και την καλύπτουμε με τη φαντασίωση ότι ο Πατέρας μας θα κάνει τα πάντα υπέροχα για εμάς. Όμως επειδή πιστεύουμε πραγματικά ότι ο Θεός είναι Εχθρός μας, ο Ιησούς μας διορθώνει λέγοντας ότι ο Πατέρας μας είναι ο Φίλος μας που ενδιαφέρεται για εμάς ως πρόσωπα. Έτσι διαβάζουμε στο μάθημα 194: «Εναποθέτω το μέλλον στα χέρια του Θεού»:

Ο Θεός κρατά το μέλλον σου όπως κρατά και το παρελθόν και το παρόν. Είναι ένα γι' Αυτόν, άρα θα πρέπει να είναι ένα και για σένα. Όμως, σε αυτό τον κόσμο, η χρονική ακολουθία φαίνεται ακόμα αληθινή. Επομένως δεν σου ζητείται να καταλάβεις την έλλειψη ακολουθίας που βρίσκεται πραγματικά στον χρόνο. Σου ζητείται, απλά, να απελευθερώσεις το μέλλον, και να το εναποθέσεις στα Χέρια του Θεού.(Εργ-194.4:1-5)

Ο Ιησούς λέει ότι δεν υπάρχει χρόνος, μόνο μια ψευδαίσθηση στην οποία το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον είναι ένα. Ωστόσο, αδυνατούμε να το κατανοήσουμε αυτό επειδή εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι ο χρόνος είναι πραγματικός, και έτσι δεν μας ζητά να καταλάβουμε ότι δεν υπάρχει μέλλον. Μας ζητά απλά να εμπιστευτούμε ότι ο Θεός μας αγαπάει. Είναι ο μεγαλύτερος αδελφός που μιλάει στα μικρά του αδέλφια, γνωρίζοντας ότι δεν θα ήταν χρήσιμο να τα πει: «Μην μπαίνετε στον κόπο να ρωτήσετε τον Πατέρα, δεν γνωρίζει καν ποιοι είστε». Η χρήσιμη διόρθωση θα ήταν να πει: «Μπορείτε να εμπιστευτείτε τον Πατέρα · δεν είναι θυμωμένος μαζί σας». Αυτό είναι το μήνυμα: Ο Θεός δεν είναι θυμωμένος. Δεν θέλει να τιμωρήσει, παρά μόνο να αγαπήσει. Δεν έχει συμβεί τίποτα που να μπορεί να παρεμποδίσει την Αγάπη Του.

Ο Ιησούς δεν μας μεταφέρει αυτό το μήνυμα μιλώντας εκτενώς για την αμαρτία, την ενοχή και το φόβο, και για το χρόνο που φτιάχτηκε ως άμυνα ενάντια σε αυτόν το φόβο. Αυτό που είναι χρήσιμο σε αυτό το σημείο είναι να διορθώσουμε το λάθος που λέει ότι δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε τον Θεό επειδή είναι οργισμένος και θα μας τιμωρήσει. Και έτσι μπορούμε να εμπιστευτούμε τον Πατέρα μας, εναποθέτοντας το μέλλον μας στα χέρια Του, παρόλο που ο Ιησούς μας δίνει επίσης να καταλάβουμε ότι δεν υπάρχει μέλλον, λέγοντας ουσιαστικά: «Θα σας μιλήσω έτσι επειδή εσείς πιστεύετε ότι υπάρχει μέλλον. Δεν είναι η μορφή αυτών που λέω αληθινή, όμως είναι το περιεχόμενό τους». Αυτό είναι παρόμοιο με το να λέει ότι ο Θεός μας αναζητά και ότι είναι μοναχικός και ελλιπής επειδή Τον εγκαταλείψαμε. Από την οπτική των Μαθημάτων, αυτό είναι κατεξοχήν αίρεση. Ωστόσο, αυτό είναι που λέει ο Ιησούς. Γιατί; Όχι επειδή τα λόγια είναι κυριολεκτικά αληθινά, αλλά επειδή το περιεχόμενό τους είναι, αφού ο Ιησούς μας διδάσκει το δικό του μήνυμα για την αγάπη με τρόπο που μπορούμε να κατανοήσουμε χωρίς φόβο. Το εγώ θα μας πει ότι ο Θεός χαίρεται που ο Υιός Του έφυγε, και καλά να πάθει! Αντίθετα, ο Ιησούς μας λέει ότι ο Πατέρας μας νιώθει μοναξιά επειδή φύγαμε από την εστία. Σε ένα άλλο απόσπασμα μας λέει ότι ο Θεός κλαίει για εμάς. Με αγάπη, ο Ιησούς χρησιμοποιεί σύμβολα για να μεταφέρει την αλήθεια, η

οποία είναι ότι ο Θεός μας αγαπάει, και οι αμαρτίες που αντιλαμβανόμαστε ότι κάναμε εναντίον Του δεν είχαν κανένα απολύτως αντίκτυπο.

Στο Μάθημα 192 που λέει «Έχω μια λειτουργία που ο Θεός θα ήθελε να εκπληρώσω», ο Ιησούς αναφέρεται στον Θεό, ενώ στην πραγματικότητα εννοεί το Άγιο Πνεύμα, το οποίο και μόνο γνωρίζει τη συγχώρεση:

Είναι το Άγιο Θέλημα του Πατέρα σου να Τον ολοκληρώσεις, και ο Εαυτός σου να είναι ο ιερός Του Υιός, για πάντα αγνός όπως Εκείνος, δημιουργημένος από αγάπη και προστατευμένος μέσα στην αγάπη, επεκτείνοντας την αγάπη, δημιουργώντας στο όνομά της, για πάντα ένα με τον Θεό και με τον Εαυτό σου. Και όμως, τι θα μπορούσε να σημαίνει μια τέτοια λειτουργία μέσα σε ένα κόσμο φθόνου, μίσους και επίθεσης;

Επομένως έχεις μια λειτουργία σύμφωνα με τους όρους αυτού του κόσμου. Γιατί ποιος μπορεί να καταλάβει μια άγνωστη σε αυτόν γλώσσα; (Εργ-192.1:1-2:2)

Ο Ιησούς ξεκαθαρίζει ότι γνωρίζει πως αυτός ο κόσμος είναι ένας τόπος «φθόνου, μίσους και επίθεσης», όντας μια αναπαράσταση σκέψης φθόνου, μίσους και επίθεσης. Επομένως, είναι πιο ουσιαστικό γι' αυτόν να μας μιλήσει για το πώς να αναιρέσουμε αυτή τη σκέψη, παρά να μιλήσει για μια Αγάπη που δεν μπορούμε να καταλάβουμε και ότι είμαστε προέκτασή της.

Συνεπώς, έχουμε άλλη μια σαφή εξήγηση γιατί ο Ιησούς μας μιλάει με αυτό τον τρόπο στα Μαθήματα. Αφού είμαστε σαν μικρά παιδιά, τις περισσότερες φορές μας μιλάει με αυτόν τον τρόπο, γιατί «ποιος μπορεί να καταλάβει μια γλώσσα που να ξεπερνάει κατά πολύ την απλή του κατανόηση;» Αυτό που μπορούμε να κατανοήσουμε είναι: «Έχετε έναν στοργικό Πατέρα στον Ουρανό, ο οποίος ενεργεί σαν άνθρωπος. Σκέφτεται, αισθάνεται και κλαίει · Του λείπετε και είναι μόνος και ελλιπής χωρίς εσάς · σας μιλάει και μπορείτε να προσεύχεστε σ' Αυτόν. Τέλος, μέσα από τη μεγάλη Του Αγάπη για εσάς, έχει ένα σχέδιο για να αναιρέσει το εγώ». Με άλλα λόγια, ο Ιησούς μας μιλάει σαν ο Θεός να έχει σώμα, γιατί αφού πιστεύουμε ότι έχουμε σώμα, πρέπει να έχει και ο Θεός.

Ωστόσο, στα Μαθήματα ο Ιησούς μας δίνει επίσης κάποια αποσπάσματα για να μας βοηθήσει να καταλάβουμε ότι ο Θεός είναι αφηρημένος, όχι συγκεκριμένος, ότι δεν έχει σώμα και δεν γνωρίζει για τον κόσμο, ότι δεν καταλαβαίνει τις λέξεις και δεν ακούει τις προσευχές, και ούτω καθεξής. Αν αυτές οι δηλώσεις τεθούν δίπλα-δίπλα, φαίνεται σαν να αντιφάσκει. Αν όμως δούμε το πνευματικό ταξίδι με τους όρους μιας κλίμακας, τότε μπορούμε να καταλάβουμε ότι πολλές από τις δηλώσεις του Ιησού προσανατολίζονται στο κάτω μέρος της κλίμακας, άλλες στη μέση και άλλες στην κορυφή. Αν τις κατανοήσουμε με αυτόν τον τρόπο, δεν είναι καθόλου αντιφατικές. Πρέπει πάντα να σκεφτόμαστε το περιεχόμενο ή το σκοπό, όχι τη μορφή. Και έτσι διαβάζουμε ότι η συγχώρεση δεν προέρχεται από τον Θεό:

...Η συγχώρεση αντιπροσωπεύει την λειτουργία σου εδώ. Δεν είναι δημιουργία του Θεού, διότι είναι το μέσον με το οποίο μπορεί να ακυρωθεί το αναληθές. Και ποιος θα ήταν δυνατόν να συγχωρήσει τον Ουρανό;... Η συγχώρεση ρίχνει την ματιά της πάνω σε όλα τα πράγματα που είναι άγνωστα στον Ουρανό, τα βλέπει να εξαφανίζονται, και αφήνει στον κόσμο μια καθαρή και άγραφη πλάκα πάνω στην οποία ο Λόγος του Θεού μπορεί τώρα να αντικαταστήσει τα ανούσια σύμβολα που ήταν γραμμένα εκεί πριν. (Εργ-192.2:3-5· 4:1)

Η συγχώρεση είναι άγνωστη στον Ουρανό. Δεν αγγίζει καθόλου την αλήθεια, διότι η αλήθεια είναι πέρα από όλες τις ψευδαισθήσεις του κόσμου. Το «αναληθές» που κρύβει την αλήθεια είναι αυτό που πρέπει να αναιρεθεί. «Η Συγχώρεση κοιτάζει απαλά αυτό που είναι άγνωστο στον Ουρανό»:

όλες τις σκέψεις επίθεσης - μίσος, αμαρτία, ιδιαιτερότητα - και τις προβολές αυτών των επιθετικών σκέψεων στον κόσμο. Θυμηθείτε αυτές τις σημαντικές προτάσεις: «*Η συγχώρεση... είναι ήσυχη, και σιωπηλά δεν κάνει τίποτα.... Απλά κοιτά, και περιμένει, και δεν κρίνει*» (Εργ. Τι Είναι η Συγχώρεση; 4:1,3).

Το σημαντικό εδώ είναι να κατανοήσουμε ότι ο Ιησούς δεν μιλάει για το πώς θα κάνουμε μεγάλα και θαυμαστά πράγματα στον κόσμο. Δεν ενδιαφέρεται για τον αριθμό των μαθητών ή για το αν θα προσηλυτίσουμε τον κόσμο στα *Μαθήματα Θαυμάτων*. Απλά μας διδάσκει ότι η συγχώρεση κοιτάζει ό,τι είναι άγνωστο στον Ουρανό και στη συνέχεια το βλέπει απαλά να εξαφανίζεται. Πρέπει να εξαφανιστεί επειδή το κοιτάξαμε απαλά. Αν το κοιτάξαμε σκληρά, που είναι ο τρόπος με τον οποίο συνήθως κοιτάζουμε τον κόσμο του εγώ - μέσα από τα μάτια της ενοχής, του φόβου και της κρίσης - παγιώνεται ακόμα περισσότερο στο νου μας, επειδή έχουμε κάνει το σύστημα σκέψης του εγώ πραγματικό. Καθώς συνεχίζουμε να διαβάζουμε, να μελετάμε και να εξασκούμαστε στα *Μαθήματα*, θα δούμε πόσο συχνά εμφανίζεται το θέμα του να μην κάνουμε το εγώ πραγματικό.

Για άλλη μια φορά, «*Η συγχώρεση κοιτάζει απαλά όλα τα πράγματα που είναι άγνωστα στον Ουρανό, τα βλέπει να εξαφανίζονται...*», και σε εκείνο το σημείο ο κόσμος είναι καθαρός. Σε αυτό το πλαίσιο ο κόσμος είναι ο νους, επειδή το εξωτερικό και το εσωτερικό είναι το ίδιο. Χωρίς το εγώ, ο νους μένει μόνο με τον Λόγο του Θεού, την αρχή της Επανάρθωσης που αντανάκλα την Αγάπη του Αγίου Πνεύματος. Αυτό είναι το σπίτι του Ιησού, ο ορθός νους που είναι απαλλαγμένος από τις σκέψεις της αμαρτίας, της θυσίας και της επίθεσης. Ο θεραπευτικός Λόγος του Θεού αντικαθιστά «τα παράλογα σύμβολα που ήταν γραμμένα εκεί πριν». Τα σώματά μας, λοιπόν, γίνονται αίθουσες διδασκαλίας για να μάθουμε:

...Η συγχώρεση είναι το μέσο με το οποίο ξεπερνιέται ο φόβος του θανάτου, διότι τώρα πια δεν ασκεί καμία μοιραία έλξη και η ενοχή έχει φύγει. Η συγχώρεση αφήνει το σώμα να γίνει αντιληπτό ως αυτό που είναι · ένα απλό βοήθημα διδασκαλίας, το οποίο θα αφεθεί κατά μέρος όταν η μάθηση έχει ολοκληρωθεί, χωρίς ν' αλλάξει καθόλου αυτός που μαθαίνει. (Εργ - 192.4:2-3)

Το σώμα, το οποίο φτιάχτηκε για να είναι ένας περιορισμός και μια επίθεση στην αγάπη - ένα αντικείμενο ενοχής, ταλαιπωρίας, πόνου και θανάτου - μετατρέπεται τώρα σε ένα εργαλείο μάθησης. Δεν είναι ούτε καλό ούτε κακό, ούτε ιερό ούτε ανίερο, αλλά ουδέτερο, απελευθερωμένο για να υπηρετήσει τον ιερό σκοπό της συγχώρεσης. Και πάλι, το σώμα δεν είναι από μόνο του ιερό, αλλά εξυπηρετεί μόνο τον ιερό σκοπό του νου. Αυτό σημαίνει το να είναι κανείς προχωρημένος δάσκαλος του Θεού. Δεν είμαστε εμείς ο Λόγος του Θεού, αλλά του έχουμε επιτρέψει να μιλήσει μέσα από εμάς. Έργο μας είναι απλά να επιλέγουμε ενάντια στα εμπόδια της αλήθειας, έχοντας επιτέλους υποδεχτεί την αλήθεια. Αυτό που μένει είναι ο λαμπρός Λόγος που είναι η απαστράπτουσα αγάπη του Ιησού, η οποία επεκτείνεται φυσικά και αβίαστα μέσα από εμάς.

7. Ανακεφαλαίωση και κλείσιμο

Κλείνοντας, θα ήθελα να κάνω μερικές συνοπτικές δηλώσεις σχετικά με την συζήτησή μας. Ένας βασικός σκοπός του σεμιναρίου, από το οποίο προέρχεται αυτό το απόσπασμα, ήταν να βοηθήσει τους ανθρώπους να κατανοήσουν τη φύση του βιβλίου εργασιών, καθώς και να ενισχύσει την εκτίμηση για τη σημασία και τη θέση του στο πρόγραμμα σπουδών των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Η ταπεινή επίδραση που θα είχε μια τέτοια εκτίμηση θα βοηθούσε τους μαθητές να δουν πόσα πολλά μπορούν να τους αποφύγουν όταν εργάζονται με τα *Μαθήματα*, ώστε χρειάζονται περισσότερες από μία, δύο ή δέκα αναγνώσεις για να αρχίσουν να κατανοούν πλήρως τον σκοπό του και τη σοφία που περιέχεται σε αυτό.

Αυτό το βαθύ σύστημα σκέψης δεν λέει αυτό που νομίζουμε ότι λέει. Σε ένα επίπεδο, το μήνυμά του είναι ότι ο Θεός μας αγαπάει, ότι δεν είμαστε διαχωρισμένοι από Αυτόν και ότι είμαστε όλοι ένα, αλλά υπάρχουν πολλές δεκάδες πνευματικές θεωρίες, αρχαίες και σύγχρονες, που λένε κάτι παρόμοιο. Αυτό που κάνει αυτή την διδασκαλία διαφορετική και ένα τόσο ισχυρό εργαλείο μάθησης είναι ότι δίνει έμφαση στην ανάγκη να εξετάσουμε το σύστημα σκέψης του εγώ. Επειδή ο Ιησούς λέει ότι το εγώ είναι ψευδαίσθηση, δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να του δίνουμε καμία σημασία. Ακριβώς το αντίθετο μάλιστα. Πρέπει να του δίνουμε ιδιαίτερη προσοχή επειδή πιστεύουμε ότι είναι πραγματικό. Και πάλι, είναι ταπεινωτικό να συνειδητοποιούμε το πόσο πολύ αντιστεκόμαστε στο να κατανοήσουμε πραγματικά το νόημα αυτών των λέξεων, πόσο μάλλον στο να το κάνουμε πράξη.

Αν ξαναδιαβάσετε το βιβλίο εργασιών, σας εγγυώμαι ότι θα το δείτε διαφορετικά. Και στη συνέχεια, αν ξαναδιαβάσετε το κείμενο, είναι σίγουρο ότι θα το δείτε επίσης διαφορετικά. Χρειάζονται πολλά, πολλά χρόνια μελέτης και πειθαρχίας για να μπορέσετε να εφαρμόσετε στην πράξη τις διδασκαλίες του. Δεν είναι εύκολο να κοιτάξετε το εγώ και να το εξαφανίσετε. Για άλλη μια φορά, αν ήταν τόσο απλό, κανείς μας δεν θα ήταν εδώ. Βρισκόμαστε σε αυτόν τον κόσμο επειδή δεν θέλουμε να κοιτάξουμε το εγώ. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο αυτά είναι μαθήματα για να εκπαιδεύσουμε τον νου και να συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε νους και όχι σώμα.

Έχω συχνά αναφερθεί στην Helen που έλεγε ότι τα *Μαθήματα Θαυμάτων* ήταν για πέντε ή έξι άτομα. Προφανώς αυτό ήταν ένας συμβολικός και όχι ένας κυριολεκτικός αριθμός, αν και κατά καιρούς έμπαινε στον πειρασμό να μετρά πραγματικά. Αλλά αυτό που πραγματικά εξέφραζε η Helen είναι η αναγνώριση ότι πρόκειται για μια πολύ δύσκολη διδασκαλία και όχι για τις μάζες. Οι θρησκείες ή τα πνευματικά ρεύματα που απευθύνονται σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων δεν αφιερώνουν υπερβολικά πολύ χρόνο, όπως κάνουν τα Μαθήματα, να μιλούν για το δολοφονικό και μοχθηρό μίσος των ιδιαίτερων σχέσεών μας. Και πολύ λίγα δυτικά πνευματικά ρεύματα μιλούν για την απατηλή φύση του κόσμου και τις βαθιές συνέπειες του μη δυϊσμού στην καθημερινή μας ζωή, ότι δεν πρέπει να δίνουμε τόσο σημασία στον κόσμο - αλλά στη σκέψη μας γι' αυτόν. Η εστίασή μας επομένως, δεν είναι στο να αλλάξουμε αυτό που βρίσκεται εξωτερικά, τη μορφή - είναι να αλλάξουμε τις σκέψεις μας, και πιο συγκεκριμένα να κοιτάξουμε μαζί με τον Ιησού την ασχήμια του εγώ, ώστε να μπορέσουμε τελικά να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είναι καθόλου άσχημο. Είναι απλά μια ανόητη σκέψη που κάποτε πήραμε στα σοβαρά.

Και πάλι, είναι μια πολύ δύσκολη διδασκαλία και θα πρέπει να την προσεγγίσουμε με σεβασμό. Αυτό σίγουρα δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να το αντιμετωπίζουμε ως ιερό βιβλίο, περιτριγυρίζοντάς το με λουλούδια, θυμίαμα και άλλα παρόμοια. Σημαίνει ωστόσο, ότι θα πρέπει να το προσεγγίσουμε με μια ταπεινότητα που λέει: «Δεν ξέρω τίποτα και θέλω να διδαχθώ, και αυτό είναι το μέσο που πιστεύω ότι θα με βοηθήσει, μαζί με τον δάσκαλο που θα με βοηθήσει να το μάθω». Τότε θα συνειδητοποιήσουμε ότι, αν αυτό είναι το πνευματικό μας μονοπάτι, είμαστε περισσότερο από πρόθυμοι να περάσουμε το υπόλοιπο της ζωής μας κάνοντας το ταξίδι με τον Ιησού, πράγμα που σημαίνει να περπατήσουμε το μονοπάτι του εγώ μας, αλλά όχι να το περπατήσουμε μόνοι μας. Όταν περπατάμε το μονοπάτι του εγώ μας μαζί του, το μονοπάτι θα αλλάξει. Αυτό εννοεί με το όραμα, όταν ξαφνικά ακούμε πουλιά να κελαηδούν, ρυάκια να κελαρύζουν και βλέπουμε λουλούδια να ξεπηδούν από τη γη. Αυτά φυσικά δεν είναι παρά σύμβολα που υποδηλώνουν πόσο όμορφος θα μας φαίνεται ο κόσμος επειδή έχουμε ταυτιστεί με την ομορφιά μέσα μας.

Η πιο όμορφη εμπειρία που υπάρχει στον κόσμο είναι το να είμαστε με τον Ιησού και όταν αυτή η ομορφιά είναι μέρος μας, θα βλέπουμε έξω έναν κόσμο ομορφιάς, ακόμη και αν ο κόσμος της μορφής είναι τόσο άσχημος και μοχθηρός όσο και πριν. Αλλά νιώθοντας την ομορφιά και την

αγάπη μέσα μας, αυτό είναι που θα δούμε έξω: *η προβολή φτιάχνει την αντίληψη*. Αυτό σημαίνει να είσαι δάσκαλος του Θεού που προχωράει προς τον στόχο της αφύπνισης από τον εφιάλτη του διαχωρισμού του εγώ. Μέσα από το πρόγραμμα εκπαίδευσης του νου του βιβλίου εργασιών, ο Ιησούς μας βοηθά να μην υποτιμούμε την επένδυσή μας στο εγώ και την ταυτόσή μας με αυτό. Έτσι περπατάμε μαζί με αυτόν μέσα από τις παγίδες της ψευδαίσθησης, αλλά με ανοιχτά μάτια που βλέπουν πλέον την αλήθεια πίσω από τα φαινόμενα, την αγάπη που βρίσκεται πέρα από το φόβο και το φως που δεν έχει σταματήσει ποτέ να λάμπει μέσα από τα σκοτεινά σύννεφα της ενοχής.

Κλείνοντας, θα διαβάσω την υπέροχη σελίδα από το Μέρος II του βιβλίου εργασιών με τίτλο «Τι Είμαι;» (Εργ -Τι Είμαι;). Ολόκληρο το δεύτερο μέρος αποτελείται από αυτά τα υπέροχα μαθήματα και τις προσευχές προς τον Θεό. Μετά από κάθε ομάδα δέκα μαθημάτων, υπάρχει μια σελίδα με μια ερώτηση, η οποία στη συνέχεια απαντάται, και όλες αυτές οι 14 σελίδες χρησιμεύουν ως μια θαυμάσια περίληψη των θεμάτων των *Μαθημάτων Θαυμάτων*. Η τελευταία είναι η απάντηση στο ερώτημα «Τι Είμαι;». Στα Μαθήματα, μας έχει ευωθεί αρκετές φορές ότι αυτό είναι το θεμελιώδες ερώτημα που πρέπει να θέτουμε. Το εγώ φυσικά, μας δίνει την απάντηση: είσαι ένα αμαρτωλό, ένοχο άτομο, το οποίο στη συνέχεια θα αρνηθείς και θα φτιάξεις έναν κόσμο που φαίνεται να σου λέει ότι είσαι κάτι άλλο. Η αληθινή απάντηση, φυσικά, είναι αυτή του Αγίου Πνεύματος: είσαι ο αληθινός και μοναδικός Υιός του Θεού. Αυτή η σελίδα είναι μια όμορφη διατύπωση αυτής της αλήθειας. Και κλείνει με μια εμπνευσμένη απόδοση του τι σημαίνει να είσαι δάσκαλος του Θεού, ζώντας στον κόσμο της ψευδαίσθησης. Δεν αναφέρεται σε ιερά έργα που θα κάναμε ή σε όλους εκείνους που θα πείθαμε. Αντίθετα, εκφράζει την απλότητα του να είσαι ένας αγγελιοφόρος ο οποίος δείχνει στον κόσμο την αγάπη που ο Ιησούς μας δίδαξε στη διδασκαλία του.

ΤΙ ΕΙΜΑΙ;

Είμαι ο Υιός του Θεού, ολοκληρωμένος, θεραπευμένος και πλήρης, και λάμπω μέσα στην αντανάκλαση της Αγάπης Του. Μέσα σε μένα καθαγιάζεται η δημιουργία Του και είναι εγγυημένη η αιώνια ζωή. Μέσα σε μένα τελειοποιείται η αγάπη, ο φόβος είναι αδύνατος, και η χαρά διασφαλίζεται δίχως αντίθετο. Είμαι ο ιερός οίκος του Θεού του Ίδιου. Είμαι ο Ουρανός όπου διαμένει η Αγάπη Του. Είμαι η ιερή Του Αθωότητα η Ίδια, διότι μέσα στην αγνότητά μου ενοικεί και η δική Του.

Η χρήση των λέξεων έχει φτάσει σχεδόν στο τέλος της τώρα. Ωστόσο, αυτές τις τελευταίες ημέρες αυτού του χρόνου που δώσαμε στον Θεό μαζί, εσύ κι εγώ, βρήκαμε ένα και μοναδικό σκοπό που μοιραστήκαμε. Κι έτσι ενώθηκες μαζί μου, άρα αυτό που είμαι εγώ είσαι κι εσύ. Η αλήθεια αυτού που είμαστε δεν λέγεται ούτε περιγράφεται με λόγια. Και όμως μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε την λειτουργία μας εδώ, και τα λόγια μπορούν να μιλήσουν γι' αυτήν, όπως και να την διδάξουν, αν εμείς οι ίδιοι γίνουμε τα παραδείγματα των λόγων μέσα μας.

Είμαστε οι κομιστές της σωτηρίας. Δεχόμαστε τον ρόλο μας ως σωτήρες του κόσμου, ο οποίος λυτρώνεται μέσα από την ενωμένη συγχώρεσή μας. Και αυτό το δώρο που δίνουμε, δίδεται και σε εμάς. Βλέπουμε τον κάθε έναν ως αδελφό, και αντιλαμβανόμαστε όλα τα πράγματα ως ευγενικά και καλά. Δεν αναζητούμε μια λειτουργία που είναι πέρα από την πύλη του Ουρανού. Η γνώση θα επανέλθει όταν έχουμε επιτελέσει τον ρόλο μας. Το μόνο μας μέλημα είναι να καλωσορίσουμε την αλήθεια.

Δικά μας είναι τα μάτια μέσα από τα οποία η όραση του Χριστού βλέπει ένα κόσμο λυτρωμένο από κάθε σκέψη αμαρτίας. Δικά μας είναι τα αυτιά που ακούν την Φωνή του Θεού να ανακηρύσσει τον κόσμο αναμάρτητο. Δικοί μας είναι οι νόες που ενώνονται καθώς ευλογούμε τον κόσμο. Και από τη

ενιαιότητα που κερδίσαμε καλούμε όλους τους αδελφούς μας, και τους ζητούμε να μοιραστούν την ειρήνη μας και να ολοκληρώσουν την χαρά μας.

Είμαστε οι ιεροί αγγελιοφόροι του Θεού που μιλούν γι' Αυτόν, και φέρουμε τον Λόγο Του στον κάθε έναν που μας στέλνει Αυτός και έτσι μαθαίνουμε ότι είναι γραμμένος στις καρδιές μας. Κι επομένως αλλάζουμε γνώμη για τον σκοπό για τον οποίο έχουμε έρθει, και τον οποίο επιζητούμε να υπηρετούμε. Φέρνουμε τα χαρμόσυνα νέα στον Υιό του Θεού, που νόμιζε ότι υπέφερε. Τώρα αυτός λυτρώνεται. Και καθώς βλέπει την πύλη του Ουρανού να στέκει ανοιχτή μπροστά του, θα εισέλθει και θα εξαφανιστεί μέσα στην καρδιά του Θεού.